Giới thiệu Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online

Thể loại: Xuyên không, Cực hài, Sạch, Sủng, 1vs1, HE

Edit: Xanh Lá (Admin Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic)

Hồng Đậu hỗn độn trong gió hồi lâu vẫn chưa hồi hồn lại. Xuyên không thì xuyên không đi, nhưng xuyên thành nữ chủ trong truyện nữ phụ phản công để thượng vị.... Nghe thôi cũng hiểu số phận của cô sẽ bi đát đến nhường nào.

Nàng muốn khóc, cái nghề chính thê này rất không dễ làm, không chỉ sẽ là nữ nhân xấu xa tâm địa rắn rết, ngay cả đứa bé nàng sinh ra cũng sẽ là dưa vẹo táo nứt…… Bất quá vẫn may, nàng còn chưa có con, cho nên nàng muốn chạy trốn.

Nhưng đáng tiếc, nàng trốn sai phương hướng rồi.

Trên vách núi rét lạnh, một người nam nhân đứng dưới tàng cây ưu nhã mỉm cười.

"Nàng có thể lựa chọn nhảy xuống vách núi tự sát, ta tuyệt đối sẽ không ngăn trở, chỉ là……" Hắn nhìn đứa trẻ ôm trong lòng ngực, đạm nhiên nói: "Ta sẽ giết con của nàng để chôn cùng."

"Đây cũng là con của ngươi……" Thần sắc Hồng Đậu căng thẳng.

Hắn khẽ vuốt mặt đứa bé, nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Đứa nhỏ này có thể sinh ra, bất quá là thủ đoạn ta dùng để phòng ngừa nàng rời khỏi ta thôi, nếu nó đã vô dụng, vậy cũng không cần tồn tại nữa."

Hồng Đậu bỗng nhiên ý thức được, chính mình đã trêu chọc một nam nhân không nên chọc đến.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Nữ phụ chính thê không dễ làm

Đánh giá điểm kém cho một truyện tiểu thiếp phản công xong, Hồng Đậu tắt web, click mở một video hài, cười sằng sặc, sau đó liền bị quả vải chưa kịp nuốt làm cho nghẹn, lìa đời thành công.

Một sinh viên chết đột ngột vì cười to.

Tưởng tượng đến mình sẽ bị đăng báo với một cái tiêu đề như vậy, trong lòng Hồng Đậu liền thật lạnh thật lạnh, thật lạnh thật lạnh còn chưa đủ, khiến nàng càng thêm đau đớn chính là, nàng lại bị xuyên đến chính cuốn tiểu thuyết bị nàng cho điểm kém kia, trở thành…… chính thê……

Của nam thứ.

Đây không phải một thân phận tốt lành gì, nói cho cùng thì trong đa số các loại tiểu thuyết, người gánh vác cái thân phận chính thê này, thông thường đều là nữ nhân xấu xa không chuyện ác nào không làm, huống chi, đây còn là một tiểu thuyết lấy tiểu thiếp làm nữ chủ.

Hồng Đậu có chút hoảng hốt, còn có chút khẩn trương, lại nói tiếp, nàng đánh giá điểm kém cho truyện này cũng vì nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì nữ phụ lúc nào cũng bị lôi ra cho nữ chính ngáng chân trong tiểu thuyết này có cùng một cái tên với nàng, mà tiểu thuyết này có tên《 Danh môn quý thiếp 》, cốt truyện lại càng đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn.

Nữ chủ Phượng Khuynh Liên, nghe một chút, tên này thật là khác người biết mấy nha, hoàn toàn không đơn giản như tên Phương Hồng Đậu của nữ phụ gì cả, Phượng Khuynh Liên vốn là thiên kim của phú thương Phượng gia, đáng tiếc chính là nàng gặp phải họa diệt môn, lão trang chủ Thẩm Gia Trang tại

Giang Nam thời còn trẻ có chút giao tình với Phượng gia, không đành lòng để hậu nhân duy nhất của bạn tốt lưu lạc bên ngoài, liền tự chủ trương, để Thiếu trang chủ lúc đó…… Cũng chính là Thẩm Lạc Ngôn, nạp Phượng Khuynh Liên làm thiếp, vì sao lại là thiếp? Dĩ nhiên là bởi vì Thẩm Lạc Ngôn đã có chính thê.

Thẩm Lạc Ngôn này cá tính trầm ổn, lớn lên cũng không kém, sau khi lão trang chủ qua đời, hắn chính thức trở thành trang chủ, lại phát triển thế lực Thẩm Gia Trang ngày càng xuôi gió xuôi nước, cho dù đã thành thân, nhưng cũng vẫn là tình nhân trong mộng trong lòng đông đảo thiếu nữ.

Thẩm Lạc Ngôn người này, cũng không sa vào nữ sắc, tính cả nữ chủ, thì hậu viện cũng chỉ có một chính thê hai tiểu thiếp, mà thê tử hắn, lại xuất thân từ một dòng dõi thư hương không liên quan đến giang hồ, hắn từ nhỏ liền có hôn ước với đại tiểu thư Phương gia, khi đó thành hôn, cũng coi như trai tài gái sắc, nhất thời liền được truyền thành giai thoại, đích xác, hắn đối với thê tử của mình cũng là tôn trọng nhau như khách, chỉ tiếc Phương Hồng Đậu gả lại đây ước chừng đã hơn một năm, bụng cũng không có động tĩnh.

Không phải Phương Hồng Đậu không muốn có, mà là Thẩm Lạc Ngôn trước nay cũng chưa từng bước vào phòng nàng ……

Thẩm Lạc Ngôn người này đi, cho dù là có nhu cầu sinh lý, cũng sẽ chỉ đi chạm vào hai tiểu thiếp kia, đối với Phương Hồng Đậu, từ trước đến nay đều không thân cận, nguyên nhân cũng chỉ vì, người trong lòng Thẩm Lạc Ngôn, chính là muội muội của Phương Hồng Đậu.

Ừ, muội muội ruột.

Có lẽ là cảm thấy trong lòng không thoải mái, cưới tỷ tỷ mà không phải cưới muội muội, cho nên hắn sẽ cho Phương Hồng Đậu sự tôn trọng cần có, lại sẽ không chạm vào nàng một chút nào, rồi sau đó khi nữ chủ Phượng Khuynh Liên vào phủ, Thẩm Lạc Ngôn cũng không biểu hiện ra hắn thích nàng ta cỡ nào, hắn đối đãi Phượng Khuynh Liên, không hề khác gì khi đối đãi với một người thiếp khác là Liễu Y Y, nhìn như không bất công với ai, kỳ thật người đọc đều biết, hắn sủng ái Phượng Khuynh Liên, vì cái gì? Bởi vì đôi mắt Phượng Khuynh Liên, có bảy phần tương tự với Phương gia nhị tiểu thư Phương Tử Mạch.

Phượng Khuynh Liên vốn cũng cho rằng Thẩm Lạc Ngôn là thật tình thích mình, tận đến khi nàng nhìn thấy Phương Tử Mạch, mới hiểu được hết thảy, từ đây nàng hết hy vọng với nam thứ, chạy đi ôm ấp nam chủ.

Nam chủ sao, thân phận của hắn liền lợi hại hơn, đường đường là giáo chủ Ma giáo, lúc trước cũng cực kỳ mê luyến Phương Tử Mạch, sau lại gặp gỡ Phượng Khuynh Liên, đến khi hắn trêu chọc Tử Mạch kia thích mình xong, hứng thú của hắn liền không chút do dự mà chuyển dời sang Phượng Khuynh Liên.

Như vậy ngẫm lại…… Cũng không biết hai tỷ muội Phương gia nợ Phượng Khuynh Liên cái gì, hễ họ thích ai thì người đó liền quay sang thích nữ chủ.

Cốt truyện về sau không cần đoán, đều là nam thứ Thẩm Lạc Ngôn hối hận đến cỡ nào, muốn theo đuổi Phượng Khuynh Liên trở lại, mà nam chủ lại cỡ nào khốc huyễn cuồng bá mà tuyên bố với thế nhân quyền sở hữu của chính mình đối với nữ chủ.

Hồng Đậu có chút bế tắc, bởi vì nàng không hề quên kết cục của Phương Hồng Đậu, bị giáo chủ Ma giáo ném vào vạn xà quật* (*hố có hàng vạn con rắn), Thẩm Lạc Ngôn ở một bên hờ hững đứng im, cứ như vậy mà nhìn Phương Hồng Đậu bị rắn cắn chết.

Hồng Đậu sợ rắn, nàng cũng sợ chết, cho nên nàng quyết định, nàng muốn chạy trốn, bất luận tương lai Phương gia sẽ như thế nào, thanh danh của nàng rồi sẽ ra làm sao, tóm lại nàng muốn chạy trốn cách càng xa cốt truyện càng tốt!

Nhưng đầu tiên…… Nàng phải nghĩ cho tốt làm thế nào để trốn đã, bởi vì trong sự kiện Ma giáo ám sát không lâu trước đây, Phương Hồng Đậu chính quy đã đi đời nhà ma, nên nàng mới xuyên đến, vì để ngừa chuyện ám sát lại phát sinh, Thẩm Lạc Ngôn hẳn là đã phái vài ám vệ bí mật bảo hộ nàng.

Mặc kệ nói như thế nào nàng cũng là đại tiểu thư Phương gia, nếu nàng xảy ra chuyện, Thẩm Lạc Ngôn cũng khó mà ăn nói.

Hồng Đậu ngồi trên giường suy đi nghĩ đến, ngay cả lúc nha hoàn bên người đã tiến vào cũng không phát hiện ra.

"Phu nhân, người nên uống thuốc." Nha hoàn này tên là Lục Y, bộ dáng mười lăm mười sáu tuổi, vẻ ngoài thanh tú đáng yêu, nhưng nàng lại là người có võ công.

Hồng Đậu đã từng thấy nha đầu này nhẹ nhàng tiếp được chén trà sắp rơi xuống đất, từ thân thủ kia của nàng ta là có thể nhìn ra được, Lục Y cũng không chỉ là một tiểu nha hoàn đơn giản thôi đâu, ở Thẩm Gia Trang, cho dù là người hầu đơn giản đi chăng nữa, bọn họ cũng đều biết võ cả.

Nghĩ đến đây, nàng càng bế tắc, hy vọng chạy trốn được ra ngoài giống như càng yếu đi.

Tiếp nhận thuốc một ngụm uống cạn, Hồng Đậu lại nhét mứt hoa quả mà Lục Y đưa qua vào trong miệng, chờ đến lúc vị đắng của thuốc qua đi, nàng ngẩng đầu hỏi: "Tài sản của ta nhiều chứ?"

"Phu nhân vì sao hỏi cái này?" Lục Y khó hiểu chớp chớp mắt, lại trả lời: "Của hồi môn của phu nhân, châu báu trang sức, gom lại, nếu muốn mua cả một con phố của Lạc thủy thành chúng ta cũng không thành vấn đề đâu."

"Ừm…… Không tồi." Ít nhất nàng có tiền, không cần lo ra ngoài kia không nuôi nổi chính mình.

Lục Y lại quan tâm hỏi: "Miệng vết thương của phu nhân gần đây đã tốt lên chưa? Trang chủ ngày nào cũng đều đến đây thăm phu nhân đó, chỉ là lần nào phu nhân cũng đúng lúc đang nghỉ ngơi, bất quá như vậy cũng đủ cho thấy địa vị của phu nhân ở trong lòng trang chủ rồi."

Lục Y vui sướng cười, nàng là nha hoàn của Hồng Đậu, tự nhiên là đứng ở phía trận doanh bên này của Hồng Đậu rồi, đều nói trang chủ đối đãi với người trong hậu viện hết thảy có thể mưa móc cùng dính, nhưng cũng chỉ có người bên cạnh Hồng Đậu mới biết, thành tích đạt được kém cỏi nhất, cũng chỉ có Hồng Đậu mà thôi.

Hồng Đậu không biểu cảm "Nga" một tiếng, làm gì có chuyện lần nào cũng đúng lúc nàng đang ngủ cơ chứ, nàng đều cố ý cả đó, người nam nhân Thẩm Lạc Ngôn này, nàng thật sự là không muốn nhìn thấy hắn.

"Đúng rồi, phu nhân……" Vẻ mặt Lục Y do dự, "Kỳ thật trong khoảng thời gian người hôn mê này, còn xảy ra một việc nữa."

"Việc gì?"

"Trang chủ hắn…… Hắn đưa về một đứa bé năm tuổi từ bên ngoài, còn phân phó chúng ta chăm sóc thật tốt, tất cả mọi người đều đang nói…… Đang nói……"

"Đó là đứa con mà Thẩm Lạc Ngôn cùng người khác sinh ra ở bên ngoài?"

Lục Y không dự đoán được Hồng Đậu sẽ nhẹ nhàng bâng quơ nói ra như vậy, nàng sửng sốt một lát, lúc này mới nói: "Phu nhân, người đừng thương tâm, mặc kệ hài tử kia là ai sinh ra, người mới là chính thất……"

"Được rồi được rồi." Hồng Đậu xua xua tay, "Ta không hề tổn thương đâu, yên tâm đi, ta tốt mà."

"Nhưng mà phu nhân…… Gần đây trang chủ muốn ra ngoài một thời gian, hắn phân phó, đem đứa bé kia giao cho Phượng di nương chiếu cố."

Không giao cho chính thất, mà lại giao cho một tiểu thiếp? Điều này chứng tỏ cái gì, chứng tỏ cái gã Thẩm Lạc Ngôn kia hoàn toàn không tin tưởng Hồng Đậu!

Chẳng qua…… Đây là chuyện tốt a!

Hồng Đậu hưng phấn nghĩ, quan hệ giữa nàng và Thẩm Lạc Ngôn không tốt, vậy cho thấy về sau hắn cũng sẽ không thường xuyên tới đây tìm mình, đây chính là chuyện cực kỳ cực kỳ tốt!

P/s: Yên tâm nam chính không phải là trang chủ Thẩm Lạc Ngôn đâu nhé ;). Báo trước để các bạn đỡ bức bối vụ yêu đương vợ bé linh tinh của lão này:)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2: Quả nhiên nhiều nữ nhân đúng là phiền

Bởi vì Thẩm Lạc Ngôn tạm thời rời khỏi trang, thần kinh căng chặt của Hồng Đậu cũng được tạm thời thả lỏng, mỗi ngày nàng đều ở trong phòng mình trải qua quá trình dưỡng thương, mệt thì nằm, đói thì ăn, thật đúng là vui vẻ tự tại.

Cứ như vậy qua bảy tám ngày, vết thương do kiếm trên người nàng rốt cuộc cũng tốt lên, bây giờ nếu muốn tìm cách trốn đi, nàng quyết định phải ra khỏi phòng đi dạo, muốn chạy trốn, đầu tiên phải biết rõ địa hình, không thể đến lúc đó vì chạy vội mà lạc đường, bị tóm về sẽ thực xấu hổ.

Nhưng khi đi đến hậu hoa viên, Hồng Đậu liền cảm thán một tiếng sao mình ra cửa mà không coi hoàng lịch, nàng đưa ánh mắt về phía Lục Y, lại xoay người trở về.

Nữ tử áo vàng xinh đẹp kia chợt gọi nàng lại, "Phu nhân!"

Bước chân Hồng Đậu khựng lại, mắt trợn trắng, xoay người lại là vẻ tươi cười đầy mặt, "Là Liễu muội muội đó à, ôi, Phượng muội muội cũng ở đây sao, hai người hôm nay hẹn nhau tới ngắm hoa hả?"

Nữ nhân áo lam có khuôn mặt dịu dàng an tĩnh, nàng nhún người hành lễ, "Khuynh Liên gặp qua phu nhân."

Chỉ bằng không khí lúc này giữa Phượng Khuynh Liên và Liễu Y Y, hẹn nhau ngắm hoa mới là gặp quỷ.

Chính vì biết chuyện này không đơn giản, cho nên Hồng Đậu mới muốn chuồn đi, khi nàng ốm đau trên giường, hai người kia đều từng tới thăm, nữ chủ không hổ là nữ chủ, vĩnh viễn đều có khí chất thanh nhã tuyệt trần, thánh khiết đến mức cao không thể với tới, ngay lần đầu tiên gặp Phượng Khuynh Liên, Hồng Đậu liền cảm thán như vậy, mà đối với Liễu Y Y, nàng chỉ có một câu đánh giá, một mỹ nhân sắc bén đường hoàng.

Lúc này, ở bên cạnh Phượng Khuynh Liên, còn có một bé trai mặc áo trắng, bé trai này có khuôn mặt tinh xảo, bộ dáng quả thực là cực kỳ đẹp mắt,

nhưng có vẻ khí chất lại là trầm mặc ít lời, tầm mắt hắn, lúc này cũng đang nhìn về phía Hồng Đậu.

Hồng Đậu cười một cái thật thân thiện, đứa bé kia lại thu hồi tầm mắt, khuôn mặt nàng có chút cứng đờ, thầm nghĩ thật không hổ là con riêng của Thẩm Lạc Ngôn, ngay cả cái thái độ coi khinh này cũng giống y như đúc.

Liễu Y Y đi lên trước, làm nũng nói: "Phu nhân, ta chẳng qua là ngẫu nhiên gặp được Thức Bạch, thấy đứa nhỏ này đáng yêu, mới muốn đi qua chào hỏi một tiếng, ai biết Phượng di nương lại tới đây, cái thái độ khẩn trương kia, cứ như thể là ta đang muốn cầm dao đâm Thức Bạch vậy."

Thức Bạch, là tên của đứa nhỏ này.

Hồng Đậu thấy đầu mình như to ra, nàng chỉ có thể làm bộ nghiêm trang lại hỏi Phượng Khuynh Liên, "Thật sự như những gì Liễu di nương nói chăng?"

"Thưa phu nhân, Thức Bạch tính tình hướng nội, không thích gặp người ngoài, càng không muốn người ngoài đụng vào mình, ta chỉ lo lắng Thức Bạch sẽ không thoải mái, cho nên mới tới đây cản Liễu di nương lại, chứ không hề hoài nghi nàng có ý xấu gì cả." Nói xong một tràng lý do thoái thác, Phượng Khuynh Liên biểu hiện đến mức không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Hồng Đậu nghĩ, nếu như Thẩm Lạc Ngôn ở đây, chỉ sợ hắn sẽ làm bộ nghiêm túc nghe hết hai bên biện luận, sau đó lại ra quyết định thiên về phía Phượng Khuynh Liên đi.

Nữ chủ là không nên đắc tội……

Hồng Đậu hắng giọng, chậm rãi nói: "Cái này…… Trẻ con sợ người lạ, Liễu di nương ngươi về sau liền chú ý một chút đi, đừng gây thêm hiểu lầm."

"Phu nhân!"

Liễu Y Y không thuận theo không buông tha còn muốn nói gì đó, Hồng Đậu trực tiếp giơ tay, hô một tiếng ngừng, nghiêm trang nói: "Sự tình dừng lại ở đây, không cần cãi nhau nữa, nên chung sống hài hòa, nỗ lực để kiến tạo Thẩm Gia Trang càng ngày càng tốt."

"Lục Y, chúng ta đi." Hồng Đậu nhanh chóng xoay người trở về, thật sự là không muốn ở lâu thêm một chút nào nữa, nàng nhẹ giọng cảm thán một câu, "Các nữ nhân của Thẩm Lạc Ngôn, thật sự là quá khủng bố."

Lục Y ngây thơ chớp chớp mắt, "Phu nhân, người cũng là nữ nhân của trang chủ đó."

"Phi, ta là nữ nhân của Thẩm Lạc Ngôn sao, mắt ta bị mù mới muốn trở thành nữ nhân của hắn."

Lục Y trước sau như một vẫn không rõ, vì cái gì mà phu nhân lại luôn chán ghét trang chủ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Diều

Sau khi Hồng Đậu trở về, sâu sắc nghĩ lại về mình một chút, nếu nàng đã biết bản thân là nữ phụ, vậy hẳn phải biết mỗi một lần ra cửa, dựa theo định luật xung đột trong cốt truyện, khả năng nàng chạm mặt nữ chủ sẽ rất lớn, đáng tiếc lúc trước nàng chỉ nghĩ biết rõ địa hình để chạy trốn cho nhanh, nên ngay cả chuyện quan trọng như vậy cũng đều quên mất!

Aizz, sơ suất quá……

Hồng Đậu lắc đầu, sâu sắc tự trách, sau đó vươn tay, Lục Y đem hạt thông đã lột hết vỏ đưa tới tay nàng, Hồng Đậu một ngụm nhét hết vào trong miệng, bẹp bẹp vài cái, ánh mắt nàng sáng lên, nghĩ tới cái gì, vẫy tay, Lục Y tri kỷ ghé lại.

"Tiểu Lục Y nha." Hồng Đậu cười gian nói: "Ta giao cho ngươi một nhiệm vụ gian khổ, được không?"

"Phu nhân có phân phó, Lục Y đương nhiên đạo nghĩa không thể chối từ!"

"Rất tốt." Hồng Đậu gật gật đầu, "Từ hôm nay trở đi, ngươi liền tạo quan hệ tốt với người trong viện của Phượng di nương, lúc nào mà Phượng di nương muốn ra cửa, thì hãy báo trước cho ta một tiếng."

"Phu nhân, như vậy để làm gì?"

Hồng Đậu nói thẳng: "Đương nhiên là vì ta không muốn gặp phải nàng ấy."

Lục Y không rõ, nhưng vẫn gật đầu, tiếp theo liền chạy ra ngoài, đi tìm tiểu nha đầu trong viện Phượng Khuynh Liên để tạo mối quan hệ.

Hồng Đậu vừa lòng nghĩ, có tiểu nha đầu Lục Y này bên cạnh thật sự là quá tiện lợi nha.

Một bên uống trà, một bên cắn đồ ăn vặt, cuộc sống gia đình này của nàng trôi qua thật sự quá thoải mái, bỗng nhiên, một con diều xông vào trong tầm mắt nàng, Hồng Đậu nhìn con diều này trên bầu trời chuyển qua chuyển lại, cuối cùng "Bang" một tiếng, rơi xuống trên bàn trước mặt nàng.

Rất nhanh, hạ nhân vào thông báo, Thức Bạch thiếu gia tới.

Nàng nhìn chiếc diều, bất đắc dĩ nói: "Để hắn vào đi."

Hạ nhân lĩnh mệnh lui ra ngoài, chỉ chốc lát sau, một nha hoàn liền cùng Thức Bạch bước đến.

Nha hoàn này tên là Tiểu Ngọc, là người trong viện Phượng Khuynh Liên, nàng hành lễ nói: "Phu nhân, nô tỳ chơi diều cùng tiểu thiếu gia, diều bị đứt dây bay vào trong viện phu nhân, xin phu nhân cho phép nô tỳ……"

"Không cần tìm nữa, ở ngay đây này." Hồng Đậu cầm diều quơ quơ, "Ngươi cầm đi đi."

"Dạ, cảm ơn phu nhân." Tiểu Ngọc tiến lên một bước, vừa muốn duỗi tay tiếp nhận diều, một con mèo đen bỗng nhiên nhảy tới, nó vung một vuốt lên con diều kia, "xoẹt" một tiếng, diều liền rách thành hai nửa.

Con mèo gây ra họa kia chạm xuống đất thì "meo" một tiếng, chân cẳng linh hoạt liền chạy ra xa.

Hồng Đậu nhìn Tiểu Ngọc đang hóa đá, hảo tâm an ủi một câu, "Chẳng qua là một chiếc diều thôi, lại mua cái khác là được mà."

"Chiếc diều này là Phượng phu…… Phượng di nương tự tay làm." Người nói chuyện lần này chính là Thức Bạch đang đứng một bên.

Hồng Đậu liếc qua, trong lòng trực tiếp hừ hừ, đừng tưởng nàng không biết đứa nhỏ này vừa rồi vốn là muốn kêu Phượng phu nhân, nàng cố ý nói: "Vậy hiện tại diều cũng hỏng rồi, ngươi phải làm sao bây giờ?"

Thức Bạch trầm ngâm trong chớp mắt, hỏi: "Không biết phu nhân có thể cho ta mượn giấy cùng bút mực một chút hay không, còn cả kéo nữa?"

Hồng Đậu thú vị cười, "Dĩ nhiên có thể."

Nàng vẫy tay, gọi một ma ma tới, ma ma rất nhanh liền đi phòng tạp vật lấy giấy ra, thuận đường cũng lấy kéo và bút mực tới.

Thức Bạch bước lên trước hơi hơi gật đầu tỏ vẻ lễ phép với Hồng Đậu, tư thái trầm ổn này có thể làm người ta thán phục, sau đó…… Hồng Đậu liền nhìn đứa nhỏ này bắt đầu bò lên trên ghế đá.

Nàng không nhịn được, bật cười, Thức Bạch dừng lại động tác gây xấu hổ, hắn đứng thẳng tắp, im lặng nhìn về phía Hồng Đậu.

"Ách…… Khụ khụ." Hồng Đậu cảm thấy chính mình bị một đứa bé thuần khiết dùng ánh mắt khiển trách, nàng hắng hắng giọng, đem con diều đặt trên bàn, lại khom lưng, ôm đứa nhỏ này lên trên đùi mình, "Ngươi xem, như vậy là đến nơi rồi đó."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thê tử là gì?

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 4) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 4)

8 THÁNG 6, 2018 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 4: Thê tử là gì?

Thân mình Thức Bạch hơi cứng đờ, khựng lại hồi lâu mới nói: "Nam nữ thụ thụ bất thân."

"Ngươi mới lớn đến đâu chứ?" Hồng Đậu gõ một cái lên đỉnh đầu đứa bé, "Cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân, chờ ngươi mọc đủ lông tóc rồi nói sau."

Nàng luôn luôn thích trẻ con, Thức Bạch đứa nhỏ này trông thật đẹp, lại luôn ra vẻ già đời thận trọng, thật sự là tương phản một cách đáng yêu, nàng thích cũng không có gì lạ, còn việc hắn là con riêng của Thẩm Lạc Ngôn..... Ngay cả Thẩm Lạc Ngôn nàng còn không thèm để ý, quan tâm làm gì đến việc hắn có con riêng hay không, đừng nói hắn có con riêng, ngay cả khi hắn muốn hưu* (*bỏ vợ) nàng cũng chẳng sao hết.

Một hồi lâu Thức Bạch vẫn không nói gì, Hồng Đậu liền trực tiếp hỏi: "Ngươi rốt cuộc định làm như thế nào? Còn muốn làm nữa hay không?"

Thức Bạch dường như suy tính một chút, rốt cuộc cũng không nói thêm gì nữa, hắn liền bắt đầu động thủ, dùng giấy dán lại chỗ rách của diều, lại đề bút, phác họa mấy nét lên trên tờ giấy trắng, vẽ ra một con chim én đang bay sống động như thật.

Hồng Đậu xem thế là đủ rồi, "Không thể tưởng được bé loắt choắt nhà ngươi vẽ tranh lại lợi hại như vậy."

"Ta không phải bé loắt choắt." Thức Bạch ngừng bút, nháy mắt trên giấy bị thấm ra cả mảng mực, tranh đẹp mới vừa vẽ xong liền bị huỷ hoại như thế.

Hồng Đậu tự biết chính mình đã gây ra họa, nàng vội nói: "Được được được, là ta sai rồi, ngươi không phải bé loắt choắt."

Thức Bạch không nói gì, mà thay một tờ giấy trắng khác, vẽ én bay một lần nữa, chờ đến lúc nét mực khô đi, hắn lại cầm kéo, cắt hình chim én theo nét phác họa, sau đó, hắn dùng giấy dán hình chim én vào chỗ rách trên diều, khéo léo che đi dấy vết từng bị xé ở chỗ đó.

Hồng Đậu trợn mắt há hốc mồm vỗ vỗ tay, "Thật sự là quá thông minh, quá lợi hại, quá đẹp."

"Chẳng qua là chút tài mọn, bêu xấu mà thôi." Thức Bạch nói: "Trình độ vẽ của ta chỉ thường thường, thế gian này người vẽ đẹp hơn ta cũng không ít."

"Không phải a, ta nói rất đẹp là đang nói ngươi đó."

Thức Bạch khựng lại, ngẩng đầu lên, "Ta?"

"Đúng vậy, ta nói ngươi trông rất đẹp chứ sao." Hồng Đậu cười hì hì nựng mặt hắn, "Mềm búng ra nước, ai nha, không hổ là con trai Thẩm Lạc Ngôn, tên gia hỏa Thẩm Lạc Ngôn này, người tuy rằng không ra sao, nhưng sinh con trai lại đẹp, thật đúng là không còn lời gì để nói."

Thức Bạch sắc mặt đỏ hồng, "Phu nhân, xin hãy buông ta ra, như này không hợp lễ."

"Cái gì hợp với chẳng không hợp, ta cũng có ăn ngươi đâu." Hồng Đậu buông hắn ra, một tay đặt lên bàn, chống cằm, nghiêng đầu nhìn đứa bé đang ngồi trong lòng ngực, gương mặt nàng vui vẻ, dung mạo vốn dĩ đã đẹp, vào giờ phút này lại càng mê người hơn, "Yên tâm đi, tuy rằng ngươi là đứa bé mà Thẩm Lạc Ngôn sinh cùng nữ nhân khác, ta cũng không hề có ác ý với ngươi đâu, có ngươi ở đây, thật đúng là giúp ta một đại ân đó."

Thức Bạch xoa xoa khuôn mặt bị nựng đến phát đau, hỏi: "Không biết ta đã giúp được phu nhân chuyện gì?"

"Có ngươi ở đây, những người khác sẽ không bao giờ ép ta sinh đứa bé cho Thẩm Lạc Ngôn nữa."

"Phu nhân không muốn sinh con cho trang chủ sao?"

"Đương nhiên không muốn." Nàng ghét bỏ hừ một tiếng, "Sinh con đau như vậy, ta có điên mới đi sinh con cho Thẩm Lạc Ngôn."

"Nhưng..... Nếu đã làm vợ người ta, sinh con cho trượng phu, nối dõi tông đường cho gia tộc nhà chồng, như vậy không phải mới hợp lẽ thường sao?"

"Lời này không phải là Thẩm Lạc Ngôn dạy ngươi chứ?" Hồng Đậu cảm thấy cần phải giáo dục kiêm huấn luyện thật tốt cho đứa nhỏ này, không thể để hắn bị tư tưởng phong kiến như vậy độc hại, nàng ngồi thẳng người, sờ sờ đỉnh đầu hắn nói: "Ta hỏi ngươi, thê tử có nghĩa là gì?"

Thức Bạch do dự trong chốc lát, trả lời: "Thê cùng với tử, tức là một nữ nhân sinh ra và nuôi dưỡng đời sau cho nhà chồng."

"Hoàn toàn sai!" Đây là cổ đại, nam nhân đều mắc chứng ung thư thẳng nam* (*kiểu như gia trưởng và cứng nhắc đến mức cổ hủ) theo cách nói của xã hội hiện đại, nhưng nàng không dự đoán được một đứa bé nho nhỏ vậy mà lại bị độc hại sâu như thế, nàng vô cùng đau đớn nói: "Ta hỏi lại ngươi, nam nhi thông thường đều đi ra ngoài để kiếm tiền, đúng hay không?"

"Không sai."

"Nếu trượng phu đã đi ra ngoài kiếm tiền, vậy tiền này giữ lại có tác dụng gì?" Hồng Đậu vuốt cằm gật gật đầu, giống như đang công bố một phát kiến mới: "Đương nhiên là để thê tử tiêu dùng đó."

Bộ dáng nàng nghiêm trang nói hươu nói vượn, thật là khiến người ta cảm thấy..... có lý cực kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Nữ nhân a, vẫn chỉ nên cưới một thôi mới tốt

Có lẽ là những lời như thế này của Hồng Đậu, Thức Bạch vẫn chưa từng được nghe, hắn hỏi với vẻ không chắc chắn: "Thê tử…… Chính là để tiêu tiền mà trượng phu kiếm được sao?"

"Dĩ nhiên rồi." Hồng Đậu thực nghiêm túc gật gật đầu, sắc mặt khó coi của Tiểu Ngọc đang đứng bên cạnh kia, nàng cũng làm như không nhìn thấy, "Ngươi nghĩ xem, một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, rời khỏi vòng tay cha mẹ, gả tới một gia đình xa lạ khác, lại còn phải nối dõi tông đường cho nhà chồng, hiện tại mức nguy hiểm sinh khi sinh con cao như vậy, nếu như không cẩn thận, nói không chừng lại sẽ một thi hai mệnh trong phòng sinh, đều nói nữ nhân sinh con chính là một chân bước vào quỷ môn quan, dựa vào cái gì mà các nàng ấy phải mạo hiểm lớn như vậy để nối dõi cho nhà chồng đây chứ? Ở nhà làm một tiểu thư nhẹ nhàng tự tại không phải tốt hơn nhiều sao?"

Thức Bạch: "……"

Vấn đề này quá sắc bén, hắn không cách nào trả lời.

"Cho nên a, nguy hiểm lớn chừng nào, cần phải được nhận lại lớn chừng đó." Hồng Đậu nói xong lời thấm thía, lại vuốt đỉnh đầu hắn: "Hiện tại ngươi đã rõ thê tử có nghĩa là gì chưa?"

"Thứ cho ta ngu dốt……"

"Lúc này ngươi sẽ không nghĩ ngay ra được đâu." Hồng Đậu khẽ véo khuôn mặt mềm mại của hắn, xúc cảm này khiến tâm tình nàng tốt hơn, "Cái gọi là thê tử, đương nhiên là …… Tống Tử Quan Âm* mà ngươi có thể cưới về để cung phụng thật tốt."

* Tống Tử Quan Âm:Vị Quan Âm mà người ta thường thờ cúng để xin có con, cháu. Ở đây nữ chính đang ví thê tử giống như một vị "bồ tát sống" có thể trực tiếp tạo ra con cái nên phải được cung phụng =))).

Bốn chữ Tống Tử Quan Âm dùng ở chỗ này, thật đúng là không hề có chút cảm giác không thoải mái nào.

Thức Bạch hạ mi mắt, bình tĩnh nói: "Thì ra là thế."

"Ta nói ngươi a, ngươi cũng không nên giống Thẩm Lạc Ngôn như vậy." Hồng Đậu chợt thở dài một hơi, "Tuy nói hậu viện của hắn có một thê tử hai tiểu thiếp, người cũng không tính là nhiều, nhưng mà tốt nhất vẫn chỉ nên cưới một người thôi mới tốt, ngươi xem hắn hiện tại vừa đi cũng thật nhẹ nhàng, nhưng ta thì khổ."

"Phu nhân đang oán hận trang chủ…… sau khi cưới ngươi, lại nạp thiếp thất sao?"

"Đương nhiên không phải." Hồng Đậu phủ nhận rất nhanh, "Thẩm Lạc Ngôn muốn cưới mấy vợ đều không liên quan gì đến ta cả, cho dù hắn muốn cưới nam nhân, ta cũng giơ hai tay tán đồng, nhưng mà, hắn cũng không nên để cho lửa hậu viện cháy đến nơi này của ta chứ."

"Cái này……" Thức Bạch không biết nên nói tiếp như thế nào.

Mắt Hồng Đậu lộ vẻ phiền muộn, "Ngươi cũng thấy rồi đó, ngày hôm qua ta chẳng qua chỉ tùy tiện ra cửa thôi, kết quả đã bị hai nữ nhân kia quấn lên……"

Giống như đang nghĩ đến một chuyện thực ghê tởm, nàng ôm cánh tay run lập cập, lại vội nựng mặt Thức Bạch, nói: "Tiểu gia hỏa, tương lai ngươi ngàn vạn đừng học cha ngươi, nữ nhân sao, cưới một thôi là tốt rồi, cưới quá nhiều, vậy sẽ là một chuyện thực phiền toái, cho dù sẽ không làm phiền ngươi, cũng sẽ làm phiền chính thê của ngươi, ngươi xem từ xưa đến nay, tranh giành ngôi vị trong hoàng thất, không phải đều vì nguyên nhân cưới quá nhiều vợ sinh quá nhiều con sao?"

"Ta…… Thụ giáo."

"Phu nhân……" Tiểu Ngọc đang đứng một bên run run nói: "Thiếu gia cần phải trở về, nếu không Phượng di nương sẽ lo lắng."

Nếu không quay về, nàng sợ phu nhân sẽ dạy hư tiểu thiếu gia mất!

Hồng Đậu ôm Thức Bạch từ trên người mình xuống, sờ sờ đỉnh đầu hắn nói: "Được rồi, ngươi mau trở về đi thôi, nếu như Phượng di nương tìm tới đây sẽ không tốt."

Nàng thật sự không muốn giao tiếp với nữ chủ, nói không chừng lúc nào đó lại để người ta có ấn tượng xấu, nàng sẽ rất khó xử.

Thức Bạch cầm diều lên, hắn rất có lễ phép gật gật đầu, "Vậy ta cáo từ trước."

"Đi thôi đi thôi." Nàng xua xua tay.

Nhìn bóng dáng Thức Bạch dần dần biến mất, Hồng Đậu rất có cảm xúc nói: "Đứa bé tốt như vậy, ngàn vạn lần đừng nên giống Thẩm Lạc Ngôn a."

Bằng không, đóa hoa của tổ quốc này sẽ hỏng mất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tâm tư của bà dì quái dị

Vào lúc chạng vạng, Lục Y đã trở lại, nàng còn hưng phấn mang về một tin tức, "Phu nhân! Nô tỳ nghe nói trang chủ ngày mai sẽ trở về đó!"

Hồng Đậu bị một ngụm canh chưa kịp nuốt làm sặc, một hồi lâu sau, nàng mới ngừng được lại, hoa dung thất sắc hỏi: "Ngươi nói cái gì?"

"Nô tỳ nói ngày mai trang chủ sẽ trở lại a." Lục Y khó hiểu hỏi: "Phu nhân, người không vui sao?"

"Ta đương nhiên……" Nàng nói ngược lại lòng mình, "Vui vẻ."

"Vậy thật đúng là tốt quá đi, phu nhân, hay là hiện tại suy nghĩ một chút ngày mai mặc cái gì đi?"

Hồng Đậu chỉ cảm thấy vẻ mặt cao hứng của Lục Y khiến nàng cực kỳ buồn bực, nàng bĩu môi, thầm nghĩ Thẩm Lạc Ngôn tên gia hỏa này sao lại trở về nhanh như vậy.

Không đúng, nàng rất nhanh nghĩ tới một vấn đề, "Ngươi nghe nói Thẩm Lạc Ngôn sắp về à, ngươi nghe ai nói?"

"Nha hoàn trong viện Phượng di nương đó ạ, nói là Phượng di nương nhận được ……...thư…….trang chủ…….gửi về nhà……" Lục Y nói chuyện thanh âm càng ngày càng nhỏ, cuối cùng nàng vội vàng cẩn thận khuyên giải an ủi nói: "Phu nhân, trang chủ không gửi thư cho người cũng không phải do có ý gì đâu, có lẽ…… Có lẽ là bởi vì trang chủ quan tâm đến Thức Bạch thiếu gia, cho nên mới viết thư cho Phượng di nương!"

Hồng Đậu không biểu cảm nhìn tiểu nha đầu đang khẩn trương, tiếp tục uống canh vào miệng, có đồ ăn ngon để ăn, tâm tình nàng cũng tốt lên không ít, hứ, Thẩm Lạc Ngôn gia hỏa này đã sắp trở lại rồi, nàng phải nghĩ biện pháp chuồn nhanh đi mới được.

Hồng Đậu lúc trước định để Lục Y đi tìm hiểu xem Phượng di nương có ra cửa hay không, bây giờ cũng không rảnh bận tâm đến nữa, ngày hôm sau nàng liền ra cửa phòng, lại bắt đầu quanh quẩn khắp nơi, kỳ thật là đang nỗ lực tìm phương pháp có thể chạy trốn, trong lúc đi quanh quẩn đến quen thuộc cả hoa viên, nàng để ý thấy một con màu đen, chỉ thấy mèo đen đi đến góc tường vây, lại một lát sau, nó liền xuất hiện trên cây phía bên ngoài tường.

Mắt Hồng Đậu sáng ngời, ho khan một tiếng nói với Lục Y đang đứng phía sau: "Tiểu Lục Y nha, ta muốn uống nước, ngươi đi tới sân nhà ai gần đây pha cho ta ấm trà đến đây đi."

Lục Y kinh ngạc mở to hai mắt.

Hồng Đậu khó hiểu, "Làm sao vậy?"

"Không, không có gì!" Lục Y xoay người chạy về phía sau, "Phu nhân, nô tỳ sẽ nhanh chóng trở về!"

Nhìn thấy Lục Y đi xa, Hồng Đậu lập tức đi đến cái góc kia, gạt đi đám cỏ dại, quả nhiên, nơi này có một cái……lỗ chó, đủ để một người nhỏ gầy chui lọt qua.

Hồng Đậu cắn móng tay cái, hắc hắc cười không ngừng, có điểm gian trá, còn có điểm đáng khinh, dù sao cũng không phải cái tiếng cười tốt lành gì.

Tận đến lúc cười xong, lúc này nàng mới phát hiện phía trước chân mình có một bóng đen, vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy bé trai áo trắng đang đứng đó, nàng lắp bắp nói: "Thức, Thức Bạch…… Ngươi đứng chỗ này bao lâu rồi?"

"Trong lúc phu nhân còn đang tự đắm chìm."

Vậy thì tính là cái kiểu trả lời gì?

Hồng Đậu nhìn bộ dáng nghiêm túc của thằng nhóc này cũng không có vẻ là sẽ nói giỡn, nàng không được tự nhiên hắng hắng giọng nói, "Ta đây là…… Ta đây là đang tìm đồ vật."

"Phu nhân đang tìm cái gì?"

"Cái kia…… Chính là một cây trâm bạch ngọc của ta, nó bị rơi mất trên đường, rất đáng giá."

"Trâm bạch ngọc ……" Ánh mắt Thức Bạch dừng trên đỉnh đầu nàng, thân mình hắn hơi hơi nghiêng về phía trước, duỗi tay chạm lên giữa búi tóc nàng, môi khẽ nhếch, nở một nụ cười khẽ, giống như xuân về hoa nở, "Cây trâm không phải ở trên đầu phu nhân sao?"

Hồng Đậu: "……"

Hắn nhìn thần sắc ngơ ngẩn của Hồng Đậu, nhẹ giọng hỏi: "Phu nhân, ngươi làm sao vậy?"

"Không……" Hồng Đậu vừa phục hồi tinh thần lại lập tức quay đầu đi cắn khăn tay, hu hu hu, nàng có tội, nàng là bà dì quái dị mà, cứ thế mà trong nháy mắt lại cảm thấy thằng nhóc này còn rất khiến cho người ta rung động nữa!

Đều tại Lục Y, đã nói hôm nay không cần trâm bạch ngọc, dùng trâm hoa đào, ai biết nha đầu này cảm thấy đẹp thừa lúc nàng ngủ gà ngủ gật lại thay cho nàng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Ngắm trăng

Hồng Đậu hắng hắng giọng, nàng nỗ lực làm ra vẻ thực đứng đắn hỏi hắn, "Sao ngươi lại ở chỗ này? Nha hoàn chăm sóc ngươi đâu?"

"Ta không cần người chăm sóc." Thức Bạch nói: "Ta chỉ tùy tiện đi dạo một chút, không ngờ lại đúng lúc gặp được phu nhân."

"Phải không?" Nàng có chút xấu hổ, dù sao thì cũng đã bị người ta thấy được dáng vẻ rất không rụt rè của mình mà, nàng lại hỏi: "Ta nghe nói Thẩm Lạc Ngôn đến ngày mai đã trở về rồi, đó không phải là thật chứ?"

Thức Bạch cười nói: "Theo như lời Phượng di nương, xác thật như thế, phu nhân là vì trang chủ trở về, cho nên cảm thấy cao hứng sao?"

"Ngươi cảm thấy bộ dáng ta giống như cao hứng hả?" Hồng Đậu chỉ chỉ mặt chính mình, lại thở dài, "Đứa bé như ngươi không hiểu rõ nỗi khổ của ta đâu."

"Phu nhân có nỗi khổ gì?"

"Ta……" Vừa định nói rằng nàng cảm thấy Thẩm Lạc Ngôn kia luôn thích nhất là ăn trong chén lại ngó trong nồi, thật sự là kẻ cặn bã, nhưng nàng rất nhanh liền nghĩ đến Thẩm Lạc Ngôn là cha của Thức Bạch, nói như vậy về cha người ta hình như cũng không tốt lắm, nàng đứng lên, nói thẳng: "Ta hiện giờ cảm thấy mệt mỏi, phải đi về nghỉ ngơi, tiểu gia hỏa, chúng ta có duyên sẽ gặp lại."

Thức Bạch nhìn bóng dáng nàng, ánh mắt có chút kỳ quái, đại khái là cảm thấy một câu có duyên gặp lại này của nàng hình như dùng có chút không đúng thời điểm.

Nhưng hắn đâu biết rằng, Hồng Đậu nói những lời này, là bởi vì nàng đã nghĩ kỹ rồi, buổi tối hôm nay nàng phải tìm cơ hội trốn đi.

Đi đến nửa đường, vừa lúc gặp được Lục Y đang mang nước trở về, tiểu nha đầu cầm ấm trà, hưng phấn nói: "Phu nhân, ta lấy nước tới rồi!"

Hồng Đậu liếc mắt một cái, "Ngươi để ta…… Trực tiếp tu cả bình sao?"

"Phu nhân không phải bảo đi lấy một bình đến đây sao?" Lục Y vô tội nói.

Hồng Đậu trầm mặc trong chốc lát, hình như đúng là có chuyện như vậy thật, lúc ấy nàng chẳng qua lanh mồm lanh miệng tùy ý dùng đại một lượng từ mà thôi, nào biết nha đầu này đầu óc lại thẳng như vậy.

Thở dài, Hồng Đậu tiếp tục bước trở về.

"Phu nhân, người không uống sao?"

"Không uống, không uống." Nàng xua xua tay, hiện tại nàng một lòng một dạ nghĩ cách làm thế nào để rời đi, cứ theo cái tính tình này của Lục Y, tương lai không có người che chở, nàng ấy biết làm sao bây giờ? Khoan đã, nàng hiện tại ngay cả chuyện của chính mình còn giải quyết không xong, sao còn lo được chuyện người khác chứ.

Lục Y nói cho nàng, ám vệ trước kia bảo hộ nàng đều đi bảo hộ Phượng Khuynh Liên hết rồi, Lục Y tỏ vẻ thực oán giận, nhưng Hồng Đậu lại thực vui vẻ, vào đêm, sau khi để Lục Y lui xuống nghỉ ngơi, nàng liền thu thập đồ đạc thật tốt, Hồng Đậu đeo một cái tay nải tránh được đông đảo hộ vệ tuần tra, rốt cuộc thật vất vả mà đi tới hoa viên.

Lúc này đúng là đêm khuya, ngoại trừ mấy cái đèn lồng thắp sáng, đều không còn thứ nào khác.

Hồng Đậu khom lưng đi vào cái góc tường có lỗ chó kia, vừa mới ngồi xổm xuống, liền nghe thấy một giọng nam dễ nghe vang lên phía sau lưng nàng,

“Phu nhân, nàng đang làm gì thế?”

Bóng dáng Hồng Đậu cứng đờ, máy móc quay đầu lại, nhìn thấy nam nhân phong thần tuấn dật kia dưới ánh trăng, nàng trong lòng rơi lệ đầy mặt, bên ngoài lại là vẻ hết sức vui mừng, nói: “Tướng công, chàng đã trở lại nha!”

Nam nhân này mặc một bộ áo lam, một tay cầm kiếm, dáng người cao dài, đúng là trang chủ đương nhiệm Thẩm Gia Trang - Thẩm Lạc Ngôn.

Thẩm Lạc Ngôn không hổ là nam thứ, hắn sinh ra đã có gương mặt đẹp, khí chất cao lãnh, cực kỳ có phong độ quân tử, chỉ cần bị hắn liếc mắt nhìn một cái như vậy, liền rất dễ bị ánh mắt hắn hấp dẫn.

Hồng Đậu lại không bị hấp dẫn, nàng chỉ sợ người nam nhân này nhìn ra rằng nàng đang muốn trốn đi.

Thẩm Lạc Ngôn lại hỏi: “Đã trễ thế này, không ở trong phòng nghỉ ngơi, phu nhân tới chỗ này làm gì?”

“Ta……” Nàng ngẩng đầu nhìn ánh trăng tròn trịa, “Ta tới ngắm trăng!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chị đây tự do rồi!

“Trời đêm gió lớn, dễ nhiễm phong hàn.” Thẩm Lạc Ngôn quan tâm nói: “Phu nhân bệnh nặng mới khỏi, vẫn nên nghỉ ngơi nhiều mới tốt.”

“Được, ta nghe chàng, vậy ta liền trở về nghỉ ngơi.” Hồng Đậu đứng lên từ bên cạnh góc tường, vừa muốn lướt qua Thẩm Lạc Ngôn, hắn lại mở miệng.

“Nếu là ngắm trăng, phu nhân vì sao lại mang theo tay nải?”

Bước chân nàng khựng lại, sáng kiến chợt lóe lên trong đầu, “Cái này không phải do ta mang theo, là ta nhặt được giữa đường.”

“Nhặt được?”

Thẩm Lạc Ngôn vươn tay, nàng khẽ cắn môi, đưa tay nải ra ngoài.

Hắn mở tay nải ra, thấy được bên trong tất cả đều là vàng bạc của cải, chỉ nghĩ một lát, liền nói: “Hẳn là trong trang có kẻ trộm ăn cắp đồ đạc của chủ nhân, không biết sao lại rơi trên mặt đất mới bị phu nhân nhặt được.”

“Ừ, phải không?” Ánh mắt nàng dán chặt lên trên tay nải, bất chợt khẩn trương, đây chính là toàn bộ tài sản mà nàng có thể tìm được đó!

“Nếu là như thế, vậy mấy thứ này ta sẽ giao cho quản gia, để hắn điều tra thật rõ xem rốt cuộc là kẻ nào dám trộm cắp ở Thẩm Gia Trang.”

Hồng Đậu vừa nghe liền nóng nảy, “Hay là không cần đâu. Bây giờ quá muộn, quản gia chắc đã ngủ rồi.”

Thẩm Lạc Ngôn đạm nhiên nói: “Phu nhân từ khi nào lại suy nghĩ cho hạ nhân như vậy?”

“Ta…… Ta luôn luôn suy nghĩ cho hạ nhân như vậy mà.” Tầm mắt Hồng Đậu mơ hồ, “Từ trước đến nay ta chính là một phu nhân tốt luôn lo cho sức khỏe của hạ nhân mà, không phải sao?”

Từ trước…… Thẩm Lạc Ngôn từ trước đến nay đều không chú ý đến chuyện của Phương Hồng Đậu, cho nên hắn cũng không biết, từ trước nàng là người như thế nào, chỉ là trước nay cũng chưa có ai nói với hắn rằng nàng không tốt, cũng không có ai từng nói nàng tốt, ở cái thôn trang này, so với Liễu Y Y luôn thích tìm phiền toái, cùng Phượng Khuynh Liên luôn bị gây phiền toái, cảm giác tồn tại của Phương Hồng Đậu thấp đến mức gần như là một người trong suốt vậy, nếu không phải lần trước Ma giáo tập kích khiến Phương Hồng Đậu bị thương, Thẩm Lạc Ngôn chắc cũng chỉ mỗi năm gặp nàng một lần vào thời gian ăn tết.

Bỗng nhiên, ánh mắt Thẩm Lạc Ngôn biến đổi, hắn bắt lấy tay Hồng Đậu kéo nàng ra phía sau mình, trường kiếm ra khỏi vỏ, một mũi tên bắn lén liền rơi trên mặt đất, Hồng Đậu còn chưa kịp lấy lại tinh thần, liền thấy mười mấy hắc y nhân lao về phía Thẩm Lạc Ngôn.

Hồng Đậu kinh hoảng thất thố, Thẩm Lạc Ngôn lại đẩy nàng sang một bên, “Trốn kĩ, đừng ra.”

Dứt lời, Thẩm Lạc Ngôn đã phi thân tiến lên đánh nhau cùng những hắc y nhân đó.

Hồng Đậu nấp ở sau cây cột, nàng vươn đầu tới, liền cảm thấy ngay cả tiểu thuyết võ hiệp cũng chỉ được đến như vậy là cùng, rất nhanh, ánh mắt nàng sáng lên, lúc này không đi còn đợi lúc nào? Nàng lại không có cảm tình với Thẩm Lạc Ngôn, hắn có chết hay không cũng không liên quan gì đến nàng hết.

Nàng mới vừa bước ra một bước, liền có người đánh về phía nàng, may mà Thẩm Lạc Ngôn khinh công không tồi, hắn chắn trước người Hồng Đậu, trường kiếm đảo qua, hắc y nhân cuối cùng này cũng tắt thở.

Tinh thần Hồng Đậu đang kinh hách liền phục hồi lại, nàng liếc mắt, chỉ vào một đám hắc y nhân đang bay qua bay lại trên bầu trời nói: "Bọn họ đây là muốn đi đâu thế?"

Thẩm Lạc Ngôn ánh mắt nghiêm trọng, "Là Di Nhân Hiên."

Đó là sân của Phượng Khuynh Liên.

Thẩm Lạc Ngôn không kịp nghĩ nhiều, liền chạy về hướng đó, nhưng bước chân hắn chợt ngừng lại, quay đầu nói: "Về phòng của ngươi trốn kỹ vào, bất luận xảy ra chuyện gì cũng đừng bước ra."

Tiếng nói vừa dứt, hắn cũng phi thân bay lên, rất nhanh biến mất trong bóng đêm.

Hồng Đậu nhặt tay nải bị ném xuống đất lên, không tim không phổi cười một tiếng, cười tủm tỉm vòng qua đám thi thể này, liền bò ra ngoài qua lỗ chó, đến lúc đứng ở ngoài tường, nàng cao hứng hô một câu, "Chị đây tự do rồi!"

Nàng giơ tay nải lên cao, vàng bên trong không gói kỹ liền bị vung ra ngoài, theo quán tính văng lên không trung, bỗng nhiên, có tiếng một vật nặng rơi xuống đất.

Một nam nhân tức muốn hộc máu gào lên: "Ai dám đánh lén bản giáo chủ!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bất nam bất nữ

Hồng Đậu nhìn về phía tiếng nói kia, chỉ thấy một nam nhân dáng người quyến rũ đang bò dậy bằng một tư thế rất không ưu nhã từ trên mặt đất, hắn mặc một thân áo tím, cổ áo mở rộng, ngực hơi hơi lộ ra ngoài, xương quai xanh tinh xảo kia, cùng da thịt trắng nõn còn hơn cả nữ nhân, thật sự rất có ma lực khiến người ta muốn âu yếm.

Lại nhìn khuôn mặt yêu mị đa tình này của hắn …… Hồng Đậu xác thực đã hiểu, mỗi một giáo chủ Ma giáo đều là da trắng mặt đẹp chân dài.

Từ từ, giáo chủ Ma giáo?

Nàng nháy mắt liền phục hồi tinh thần sau khi chìm đắm trong sắc đẹp, vội vàng quay đầu muốn đi, nam nhân phía sau kia lại lạnh lùng nói: "Đứng lại."

Nàng dừng bước, xoay người lại, ánh mắt biến thành không có tiêu điểm, "Công tử đang gọi ta?"

"Ngươi là ai?" Nam nhân đi đến trước mặt nàng, gương mặt bỗng nhiên tươi cười này, lại thật sự khiến người ta rất không an tâm.

Hồng Đậu ánh mắt trống rỗng chớp chớp mắt, "Ta là con gái nhà họ Vương ở thành Tây."

"Họ Vương, gọi là gì?"

"Ta họ Vương, tên Sa Mạc."

"Vương Cách Vách?"

"Công tử, là Vương Sa Mạc, không phải Vương Cách Vách."

Nam nhân cười phong tình vạn chủng, "Ngươi là người mù?"

"Đúng vậy……" Nàng hơi hơi cúi đầu, cô đơn nói: "Trời sinh mắt bị mù, không nói tới cũng được."

"Nếu đã là người mù, ngươi một mình đi ra ngoài buổi tối làm gì vậy?"

"Ta…… Ta ngưỡng mộ Thẩm trang chủ, cho nên mới năn nỉ nha hoàn mang ta đi quanh đây một chút, nhưng trên đường lại lạc mất nha hoàn……"

Hắn lại cười, "Ngươi thích Thẩm Lạc Ngôn?"

“Ừm……” Sắc mặt nàng ửng đỏ, giống hệt vẻ tiểu nữ nhi thẹn thùng biểu lộ không thể nghi ngờ.

Hắn dường như cảm thấy tò mò, “Vì sao ngươi lại thích hắn?”

“Trang chủ hắn hiệp can nghĩa đảm, đối đãi với người khác chân thành, giúp đỡ người nghèo, nâng đỡ kẻ yếu, nghe nói…… Còn tuấn tú đường đường, hắn là đối tượng ngưỡng mộ của mọi nữ tử trong Lạc thủy thành, tiểu nữ dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.” Nha, nghĩ ra được nhiều lời khen như vậy cho Thẩm Lạc Ngôn, cho dù hôm nay nàng muốn trốn chạy, cũng coi như không làm thất vọng tên gia hỏa Thẩm Lạc Ngôn này.

Hắn lại cười cười, quyến rũ phi thường, “Thì ra là thế, không nghĩ tới hoa đào của Thẩm Lạc Ngôn lại nhiều như vậy.”

“Công tử…… Ta còn muốn tìm thị nữ của ta nữa, nên ta đi trước một bước vậy.”

Hắn cười, “Cô nương đi thong thả.”

Hồng Đậu hơi hơi gật đầu, xoay người rời đi.

Khi nàng đi được một đoạn, chợt nghe phía sau truyền đến một câu, “Cô nương, đồ trong bao quần áo của ngươi rớt kìa.”

“Cái gì?” Theo bản năng cúi đầu nhìn lại, Hồng Đậu liền nhanh chóng cứng đờ, nếu nàng là người mù, làm sao lại có bản năng cúi đầu nhìn đồ vật được chứ?

Quả nhiên, giọng của nam nhân kia nháy mắt xuất hiện ở sau lưng nàng, “Cô nương, xem ra, ngươi không chỉ là Vương Cách Vách đơn giản như vậy đâu.”

Hồng Đậu nháy mắt tuôn ra một thân mồ hôi lạnh, bỗng nhiên, một ánh kiếm lóe lên, nam nhân áo tím lui về phía sau một bước, hắn nhìn bé trai bỗng nhiên xuất hiện phía trước Hồng Đậu, khóe môi nhẹ cong, “Quả nhiên ngươi trốn ở chỗ này.”

Bé trai này không phải ai khác, mà đúng là Thức Bạch đang cầm kiếm, thân hình tuy nhỏ, nhưng tư thế cầm kiếm lại ra dáng ra hình, “Du Tử Tức, đã lâu không gặp.”

“Đúng là lâu không gặp.”

“Ngươi phái ra nhiều người như vậy, gây sóng gió lớn như thế, lại không ngờ rằng Thẩm trang chủ lại trở về trang vào hôm nay.”

Du Tử Tức cười, “Nhưng ngươi không phải vẫn lộ mặt sao? Ai nha, hiện tại ngươi cũng không phải đối thủ của ta, không bằng ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi.”

Thức Bạch nói với Hồng Đậu: “Ngươi rời đi trước, đây là chuyện giữa ta và hắn.”

Hồng Đậu vẻ mặt khủng hoảng nói: “Không được a, nếu ngươi bị hắn bắt đi, nhỡ tương lai lại trở nên bất nam bất nữ giống hắn thì làm sao bây giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Hóa ra nàng cũng có võ công?

Lời vừa nói ra trong chớp mắt, liền yên tĩnh.

Du Tử Tức không những không tỏ ra giận dữ, ngược lại cười càng thêm mê người, "Sao vậy, cô nương đang ghen ghét ta đẹp hơn ngươi sao?"

"Xong rồi xong rồi." Hồng Đậu khẩn trương túm lấy tay Thức Bạch, "Hắn không chỉ bất nam bất nữ, hơn nữa thẩm mĩ quan cũng có vấn đề a, ngươi đi cùng hắn sẽ bị hắn dậy hư!"

Nếu muốn hỏi Hồng Đậu rằng nàng tự tin nhất về điểm nào của bản thân, đáp lại chỉ có một, đó chính là khuôn mặt, chỉ có khuôn mặt này từ trước đến nay nàng đều cho rằng cực kỳ xinh đẹp, thử nói mà xem, một tên bất nam bất nữ sao có thể xinh đẹp hơn nàng?

Thức Bạch dừng một chút, thấp giọng nói: "Mục đích của hắn chỉ là ta, ngươi mau chạy đi."

"Vậy chỉ sợ không được." Du Tử Túc từ từ nói: "Vị cô nương này đắc tội ta, ta không định thả nàng đi."

Hồng Đậu vẫn không hề khủng hoảng, "Ngươi không thể bởi vì ta không cẩn thận đánh rớt ngươi từ trên trời xuống đất mà ghi thù như vậy."

Đánh rớt hắn từ trên trời xuống đất?

Thức Bạch ngẩn đầu lên nhìn Hồng Đậu, trong mắt lộ ra ý như này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đây là một trong những lần ýt ỏi mà hắn cảm thấy hiếu kỳ.

Hồng Đậu giải thích, "Chính là vừa rồi, lúc hắn đang phi lên trên trời, ta không cẩn thận..."

"Câm miệng!" Sắc mặt Du Tử Túc rốt cuộc biến đổi, chuyện mất mặt như vậy, hắn không thể cho Thức Bạch biết, quả nhiên, trước hết vẫn nên giết nữ nhân này mới tốt, Du Tử Túc giơ tay lên, một đạo chưởng khí liền phóng về phía Hồng Đậu.

Thức Bạch kéo Hồng Đậu dịch sang một đoạn, sắc mặt ngưng trọng nói: "Ngươi trốn kỹ đi."

Dứt lời hắn liền rút kiếm chiến đấu với Du Tử Tức.

Hồng Đậu cắn ngón tay, trong lòng sốt ruột, nàng vốn dĩ muốn kéo dài thời gian một chút, chờ Thẩm Lạc Ngôn tới cứu người, nhưng Thẩm Lạc Ngôn gia hỏa này lại không tới, nàng nghĩ, hắn hẳn là đang ở đó dỗ dành an ủi Phượng Khuynh Liên rồi.

Tuy rằng Hồng Đậu không hiểu võ công, nhưng nàng rõ ràng cũng có thể nhìn ra được Thức Bạch đang phòng thủ là chính, Thức Bạch rốt cuộc còn nhỏ, hắn đương nhiên không phải đối thủ của Du Tử Tức, nàng đã thấy rất nhiều lần Thức Bạch phải khó khăn mới tránh được dưới tay Du Tử Tức.

Sau khi triền đấu được khoảng năm phút đồng hồ, có lẽ thấy được Thức Bạch lực bất tòng tâm, tốc độ công kích của Du Tử Tức càng nhanh, sau một hư chiêu, Thức Bạch tránh không kịp, bị Du Tử Tức đánh một chưởng lên ngực, Hồng Đậu nhịn không được, lao ra đỡ thân thể Thức Bạch đang rơi xuống, mà Thức Bạch cũng hộc ra một ngụm máu tươi.

"Thức Bạch ngươi sao rồi? "

Thức Bạch còn chưa trả lời, bên kia Du Tử Tức đã cười nói: "Ta đã sớm nói, hiện tại ngươi căn bản không phải đối thủ của ta."

Du Tử Tức lại đánh một chưởng, Hồng Đậu theo bản năng, một tay ôm Thức Bạch vào trong ngực một tay khác giơ lên che đầu, chẳng qua đột nhiên, không khí chấn động, Du Tử Tức bị luồng nội lực này đột nhiên đẩy ra vài bước, hắn đứng vững, mặt như băng sương, "Nội lực cường đại như vậy....Ngươi rốt cuộc là ai?"

Hồng Đậu buông tay, nàng mờ mịt chớp chớp mắt, "Ngươi đang nói ta sao?"

Du Tử Tức nhíu mày, hắn không thể nào buông tha cơ hội tốt như vậy mà không bắt Thức Bạch, lúc này đây hắn đã có chuẩn bị, rút nhuyễn kiếm ra, hắn lại lần nữa phi thân lên.

Thức Bạch cầm kiếm trong tay để vào tay Hồng Đậu, hắn nói nhanh: "Dựa vào bản năng trong thân thể ngươi mà hành động."

Cái gì mà bản năng thân thể? Nàng sẽ không a!

Nhưng ngay khi mũi kiếm của Du Tử Tức đánh úp lại, thân thể Hồng Đậu phản ứng còn nhanh hơn cả đầu óc nàng, nàng rút kiếm chặn lại, khẽ điểm mũi chân, trong nháy mắt liền ôm Thức Bạch phi thân lùi về phía sau một đoạn dài.

Sau khi đáp xuống đất, nàng càng ngốc, chẳng lẽ....Thân thể này trước khi có võ công sao?

Con ngươi Thức Bạch cũng có sự kinh ngạc, hắn vốn dĩ cho rằng Hồng Đậu sẽ chỉ có mấy chiêu công phu mèo quào, nhưng kiếm pháp vừa rồi giúp nàng dễ dàng ngăn cản Du Tử Tức, còn có khinh công dùng để lui về phía sau kia, đây hoàn toàn không phải công phu mèo ba chân đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Cô nương thật quyết đoán

Du Tử Tức cười lạnh một tiếng, “Là ta coi thường Thẩm Gia Trang rồi, không ngờ lại có cao thủ như vậy che chở ngươi.”

“Trời phù hộ chính đạo, dĩ nhiên ta sẽ sống lâu hơn ngươi.” Thức Bạch vì bị thương mà sắc mặt tái nhợt, nhưng khí thế của hắn lại không hề thấp hơn so với Du Tử Tức.

“Hôm nay ta nhất định phải giết ngươi.” Du Tử Tức lại nhìn về phía Hồng Đậu, “Còn có ngươi, tiểu cô nương, ngươi suy nghĩ cho rõ, trợ giúp hắn, tương đương với trở thành kẻ địch của Thiên Nguyên Giáo chúng ta, hiện tại ngươi rời đi còn kịp.”

Du Tử Tức đã tính xong, so với việc đánh nhau cùng nữ nhân có thực lực không dễ đoán này, chi bằng trước hết dùng uy thế của Thiên Nguyên Giáo để nàng tự biết mà lui về phía sau.

Nào biết Hồng Đậu tuy rằng sợ, nhưng nàng vẫn luôn yêu thích trẻ con, cho nên sẽ tuyệt đối không có chuyện bỏ lại một đứa trẻ mà tự mình chạy trốn, huống chi, nàng có võ công a! Lúc này khi đã biết chính mình có võ công, nàng lập tức toàn thân khí thế đều mạnh, "Ngươi là giáo chủ Ma giáo thì đã sao nào? Cho dù ngươi có là Thiên Vương lão tử, muốn động đến Thức Bạch cũng phải bước qua xác ta đã!"

Nói ra những lời này xong, trong lòng nàng liền hoảng hốt, vừa rồi nhất thời tình thế cấp bách, nói cả lời kịch trong phim truyền hình ra mất rồi, tuy rằng nhân cách của nàng đã được nâng lên, nhưng giá trị cừu hận của nàng cũng tăng lên không kém!

Quả nhiên, Du Tử Tức nhướng mày cười lạnh một tiếng, "Ta thế mà không nhìn ra, cô nương ngươi lại quyết đoán như vậy."

Tới rồi tới rồi, sát khí đầy trời đang kéo đến!

Còn không đợi Hồng Đậu tập trung chuẩn bị chiến đấu, bỗng nhiên gió nổi lên, một bóng người cầm kiếm liền xuất hiện trước người Hồng Đậu, hắn lạnh lẽo nhìn về phía Du Tử Tức, "Người của ngươi đã bị ta giải quyết toàn bộ, Lạc Thủy thành là địa bàn của ta, ngươi xác định còn muốn cùng ta đánh một hồi nữa sao?"

"Các ngươi người đông thế mạnh, ta đương nhiên sẽ không làm ra quyết định ngu xuẩn như vậy." Ánh mắt Du Tử Tức khẽ nhúc nhích, hắn đã nhận ra xung quanh đây đều là ám vệ Thẩm Gia Trang, tuy nói hắn không sợ những người này bao vây tấn công một mình hắn, nhưng hắn cũng không thích mua bán lỗ vốn, sau khi cười, Du Tử Tức phi thân rút lui, "Vương cô nương, gặp lại lần sau, chúng ta sẽ tâm sự thật tốt."

Thanh âm của Du Tử Tức, cuối cùng tan đi trong gió.

Hồng Đậu ngẩng đầu nhìn chung quanh, "Vương cô nương nào? Nơi này có cô nương họ Vương sao?"

Thẩm Lạc Ngôn nhìn Hồng Đậu, hắn tuy rằng không nói, lại tỏ rất rõ ý ngươi không cảm thấy biểu hiện của ngươi quá kích động sao.

Thức Bạch giờ phút này còn đang bị Hồng Đậu ôm vào trong ngực, hắn nhìn thấy Thẩm Lạc Ngôn, sắc mặt hết sức không được tự nhiên, muốn tự mình xuống dưới, lại nhanh chóng bị Hồng Đậu ôm càng chặt, "Ngươi bị thương, đừng lộn xộn."

Mùi hương nữ tử trên người nàng ập vào trước mặt, vành tai Thức Bạch đỏ lên, mặt nóng rực, thiếu chút nữa hô lên một câu phi lễ* (*kiểu như sàm sỡ í:)).

Thẩm Lạc Ngôn bước đến, "Phu nhân sao lại ở chỗ này?"

"Ta……" Hồng Đậu lúng túng, liếc mắt nhìn Thức Bạch trong lòng ngực, lại linh quang chợt lóe, "Ta thấy Thức Bạch gặp nguy hiểm, cho nên liền đuổi theo ra đây!"

"Ngươi có biết kẻ ngươi vừa đối mặt chính là giáo chủ Ma giáo không?" Thẩm Lạc Ngôn nhíu mày, "Nếu như ta đến chậm một bước, ngươi có khả năng tính mạng cũng khó giữ được."

Nhìn dáng vẻ…… Hắn dường như còn không biết Hồng Đậu có võ công.

Hồng Đậu muốn nói nàng cũng không biết a, nhưng mà nàng tuy rằng ngốc, lại vẫn còn có lương tâm, chẳng qua nàng nói như vậy, liệu có thể khiến người ta cảm thấy nàng thực dối trá hay không, rốt cuộc nàng cũng không phải nữ chủ chân thiện mỹ gì kia, sắc mặt Hồng Đậu rối rắm, giống như bất chấp tất cả mà nói: "Tướng công, Thức Bạch chính là con của ngươi, ta sao có thể thấy chết mà không cứu chứ?"

Lời nói chân thành này, thật khiến người ta muốn hô lên một câu đây quả là một nữ nhân tốt!

Thẩm Lạc Ngôn: "……"

Thức Bạch: "……"

Không ai biết sự trầm mặc của Thẩm Lạc Ngôn là có ý gì, nhưng Thức Bạch chỉ có một ý, chỉ bằng cái thái độ ghét bỏ Thẩm Lạc Ngôn lúc trước của nàng, hắn tin lời nàng mới là gặp quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Nếu ta là nam

Thẩm Lạc Ngôn hẳn là nên tỏ vẻ cảm động đối với những lời này của Hồng Đậu, nhưng khi nhìn thấy Thức Bạch đang bị Hồng Đậu ôm, vô luận như thế nào hắn cũng không thể biểu hiện ra cái gọi là cảm động này được, hắn trầm mặc trong chốc lát, bước qua vươn tay nói với Hồng Đậu: "Đưa Thức Bạch cho ta đi."

Sắc mặt Thức Bạch lại càng vi diệu, "Không, phu nhân ngươi vẫn nên thả ta xuống, để ta tự mình đi thôi."

Hồng Đậu nhìn nhìn Thẩm Lạc Ngôn, lại nhìn nhìn Thức Bạch, nàng quy quy củ củ buông người xuống, thầm nghĩ, Thẩm Lạc Ngôn thằng nhãi này quả nhiên là sợ chính thê nàng đây sẽ vì ghen ghét mà làm ra chuyện gì với con của hắn, cho nên mới đề phòng nàng như vậy.

Lúc này không thể không nói Thẩm Lạc Ngôn thật sự oan uổng, hắn chẳng qua là nhìn ra Thức Bạch đang lúng túng, cảm thấy thực sự có chút không ổn, mới đưa ra ý muốn ôm Thức Bạch về.

Thức Bạch tuy rằng bị thương, nhưng lực nhẫn nại của hắn thật không tầm thường, hắn cùng Thẩm Lạc Ngôn đi vào trong phủ, bước chân Thẩm Lạc Ngôn chợt dừng, hắn quay đầu lại nhìn về phía Hồng Đậu đang đứng tại chỗ với vẻ mặt cực kỳ rối rắm, "Phu nhân, ngươi còn không trở về phủ sao?"

"Nếu không các ngươi về trước đi? Ta ở bên ngoài giải sầu chút nữa." Nàng lấy lòng cười.

Thẩm Lạc Ngôn nói: "Giáo chủ Ma giáo vừa mới đến đây, phu nhân xác định hiện tại ở bên ngoài sẽ an toàn sao?"

Hồng Đậu nhấp môi, không trả lời được, nàng nhìn Thức Bạch, Thức Bạch rất không tự nhiên mà thu tầm mắt về, hắn đương nhiên hiểu rõ Hồng Đậu có ý gì, nhưng loại chuyện trợ giúp trang chủ phu nhân Thẩm Gia Trang chạy trốn này…… Thật sự là vi phạm đạo quân tử của hắn.

Hồng Đậu cúi đầu, buồn bã im lặng đi theo phía sau hai người kia, khi bước vào đại môn Thẩm phủ, nàng quay đầu lại nhìn thế giới bên ngoài, giống như tráng sĩ bóp cổ tay, mang theo vẻ mặt bi tráng tiến vào đại môn.

Thức Bạch thấy vậy thì thật sự cảm thấy có chút áy náy.

Khi trở về đại sảnh, quản gia cũng chờ đã lâu, Thẩm Lạc Ngôn phân phó nói: "Nhanh đi mời Kỳ đại phu đến."

"Dạ." Quản gia lĩnh mệnh, lập tức chạy ra ngoài.

Thẩm Lạc Ngôn không lên tiếng, Hồng Đậu cũng không dám đi, nàng lại đến bên cạnh Thức Bạch, nhỏ giọng nói: "Nếu ngươi cảm thấy bị người ôm lên trên ghế thực mất mặt, thì cứ dựa vào người ta."

Thức Bạch thở dài trong lòng, phu nhân, nơi này đều là người tập võ, nên dù ngươi có nói thầm, người khác cũng đều nghe được hết đó.

Quả nhiên, Thẩm Lạc Ngôn tùy ý hỏi: "Xem ra lúc ta không ở đây, phu nhân và Thức Bạch rất thân thiết với nhau thì phải."

Hồng Đậu chỉ sợ người kia sẽ nghĩ nàng vì có dụng ý khác mới tiếp cận con của hắn, vì thế vội vàng xua tay nói: "Không phải, không phải, ta và hắn chẳng thân chút nào, chỉ là gặp qua vài lần nói qua vài lời mà thôi, ngươi yên tâm, ta không nghĩ tới việc làm mẹ kế của hắn đâu……"

Nói xong một câu cuối cùng này, nàng liền hận không thể tát mình một cái, cái hay không nói, nói cái dở, nói những lời này, không phải tương đương với lạy ông tôi ở bụi này sao?

Nàng thấy Thẩm Lạc Ngôn chợt trầm ngâm, lại vội bổ sung cứu chữa: "Ta cảm thấy Phượng di nương đúng là người tốt mà, nàng không chỉ chăm sóc Thức Bạch chu đáo, hơn nữa cách xử thế cũng nhân ái cực kỳ, trang chủ ngươi lần này trở về, nhất định phải ở bên cạnh Phượng di nương nhiều vào đó."

Nàng không ngừng khen ngợi nữ chủ như vậy, hẳn là ít nhiều gì cũng có thể khiến người ta tin tưởng nàng không có ác ý đi?

Hồng Đậu mới vừa lau mồ hôi trên trán, lại nghe Thẩm Lạc Ngôn nói: "Phu nhân dường như cực kỳ để ý Phượng di nương."

"Đúng vậy, nàng ấy xinh đẹp, lại còn thông minh, nói chuyện lại dễ nghe, khí chất lại cao nhã……" Nói liên tục một tràng khen ngợi, nàng lại trôi chảy bổ sung thêm một câu, "Đáng tiếc ta không phải nam nhân, nếu ta mà là nam ta cũng sẽ thích nàng."

Trong đại sảnh nhất thời yên tĩnh.

Hồng Đậu cảm thấy không thích hợp, nàng quay đầu nhìn lại, Phượng Khuynh Liên đang đứng ở cửa kinh ngạc nhìn nàng, ánh mắt kia …… Như rất muốn nói chẳng lẽ phu nhân lại có loại cảm tình đó với ta sao?

Hồng Đậu thật muốn xé cái mồm không biết lựa của chính mình mà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Đại tỷ

Nên nói với Thẩm Lạc Ngôn một câu ta không hề muốn đội nón xanh* cho ngươi, hay là nên nói với Phượng Khuynh Liên một câu ngươi đừng hiểu lầm, ta cũng không thích ngươi…… Rối rắm giữa hai lựa chọn không quá ba giây, Hồng Đậu lựa chọn nhìn về phía Thức Bạch, nàng lấy từ túi tay áo một gói giấy, mở ra, nở một nụ cười có thể nói là từ ái, "Bạn nhỏ à, ăn bánh hoa quế không?"

*Đội nón xanh: cắm sừng (xanh này là xanh lục (xanh lá cây) nhé)

Bánh hoa quế này, là nàng lén giấu đi, định dùng để ăn khuya lúc nửa đêm chạy trốn.

Thức Bạch nhìn Thẩm Lạc Ngôn đang im lặng, lại nhìn Phượng Khuynh Liên không nói gì, hắn nhận được ánh mắt xin giúp đỡ của Hồng Đậu, ánh mắt kia chỉ biểu hiện đúng một ý, người anh em hãy cứu ta, mau mau giúp ta giải quyết tình cảnh xấu hổ này.

Thức Bạch do dự chỉ trong chốc lát, liền quyết định vươn tay ra lấy bánh hoa quế trong tay Hồng Đậu, nhưng còn không chưa kịp đụng tới bánh hoa quế kia, hắn liền bất chợt ho khan một tiếng, nhổ ra một ngụm máu tươi.

"Uy, Thức Bạch!" Hồng Đậu đang ở gần nhất lập tức ôm lấy thân thể sắp ngã xuống của Thức Bạch.

Thẩm Lạc Ngôn cũng vội đến gần, hắn nhanh chóng điểm một huyệt đạo trên người Thức Bạch, "Bị Du Tử Tức đánh một chưởng, thương thế tất nhiên sẽ không nhẹ, ngươi có thể chịu đựng đến bây giờ đã là cực hạn."

Phượng Khuynh Liên cũng đi tới, nàng quan tâm nhìn Thức Bạch, lại hỏi Thẩm Lạc Ngôn, "Trang chủ, đại phu vì sao còn chưa tới?"

"Ta đã sai quản gia đi mời."

Hồng Đậu nhìn Thẩm Lạc Ngôn cùng Phượng Khuynh Liên bên cạnh mình, rốt cuộc vẫn lựa chọn yên lặng ôm Thức Bạch, vốn dĩ vì không có nàng bày trò tranh giành tình ái, cảm tình giữa Thẩm Lạc Ngôn và Phượng Khuynh Liên vẫn tiến triển cực kỳ thong thả, nàng nghĩ, nàng thật sự không nên phá hoại quá trình phát triển của cốt truyện, nếu không lợi thế biết trước cốt truyện này của nàng cũng vô dụng luôn.

Thức Bạch dùng thanh âm mỏng manh nói: "Phu nhân…… Thả ta xuống dưới đi."

"Ngươi ngay cả đứng cũng không vững, đừng quật cường như vậy." Hồng Đậu liếc Thẩm Lạc Ngôn và Phượng Khuynh Liên còn đang nhìn nhau, cúi đầu nhỏ giọng nói với Thức Bạch: "Ngươi cố chịu đựng, nhất định không thể từ bỏ, suy nghĩ đến những chuyện có thể khiến ngươi có động lực đi, tỷ như nói, chờ sau khi ngươi lớn lên, kế thừa di sản của Thẩm Lạc Ngôn, ngươi chính là trang chủ Thẩm Gia Trang, đến lúc đó còn có thể cưới một mỹ nhân đẹp hơn cả Phượng di nương, bước lên đỉnh cao cuộc sống, thế nào, có phải suy nghĩ một chút liền cảm thấy thực kích động, có động lực sống sót hay không?"

Thức Bạch không nhịn được, lại kịch liệt ho khan.

Phượng Khuynh Liên không biết võ công, nghe không rõ lời Hồng Đậu nói, nhưng Thẩm Lạc Ngôn thì không giống vậy, hắn nhìn về phía Hồng Đậu, đạm nhiên hỏi: "Phu nhân không cảm thấy, hai chữ di sản này, dùng với ta còn quá sớm hay sao?"

Thân mình Hồng Đậu cứng đờ, Thức Bạch chỉ còn biết thở dài, từ sau khi gặp được Hồng Đậu, số lần hắn thở dài còn nhiều hơn cả đời hắn.

Trong lúc Hồng Đậu không biết nên làm thế nào khi phải đối mặt với Thẩm Lạc Ngôn đang nghiêm túc chờ đáp án kia, quản gia rốt cuộc cũng dẫn theo một nam nhân đeo hòm thuốc trở lại.

"Thẩm trang chủ, không biết vị nào ở quý phủ xảy ra chuyện?" Nam nhân mặc một thân nho sam màu xanh lá, bộ dạng tuy rằng thanh tú, nhưng phong độ trí thức trên người hắn kia thật sự khiến người ta cảm thấy hắn có thêm một phần cổ hủ khô khan của người đọc sách, nếu không phải hắn đeo một hòm thuốc, tin chắc rằng người khác cũng sẽ chỉ nghĩ hắn là một thư sinh cổ hủ.

Thẩm Lạc Ngôn tạm thời thu lại tầm mắt đang đặt trên người Hồng Đậu, hắn vội nói với đại phu: "Kỳ đại phu, người bị thương chính là đứa nhỏ này."

Đại phu đưa mắt nhìn qua, lúc nhìn thấy Hồng Đậu liền ngây ngẩn cả người, "Đại tỷ, sao ngươi lại ở chỗ này?"

"Ha?" Hồng Đậu không hiểu nổi, "Không phải, trông ngươi hình như lớn tuổi hơn ta mà."

Cho dù xưng hô với nàng cũng không nên gọi là đại tỷ chứ!

Đại phu dừng một chút, ngay thẳng nói: "Ngươi là tỷ tỷ của phu nhân ta, ta không phải nên gọi ngươi một tiếng đại tỷ sao?"

Hồng Đậu thiếu chút nữa bị sặc nước miếng, cái gì? Phương Tử Mạch đã gả chồng!?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Xanh lục tỏa sáng

Trong trí nhớ của Hồng Đậu, nếu nói chính nàng là nhân vật nữ số 3, vậy vị muội muội bỗng dưng mà có kia của nàng - Phương Tử Mạch chính là nữ số 2, hai tỷ muội này thích ai, người đó liền sẽ thích Phượng Khuynh Liên, có thể nói cuối cùng Phương Hồng Đậu bị ném vào hố rắn, Phương Tử Mạch bị nam chủ…… Cũng chính là giáo chủ Ma giáo Du Tử Tức ném vào thanh lâu, đáng châm chọc nhất chính là, trước khi gặp gỡ Phượng Khuynh Liên, Du Tử Tức đã thích Phương Tử Mạch.

Nhưng trong cả cốt truyện, cũng chưa từng nói qua rằng Phương Tử Mạch sẽ thành hôn gả chồng, nàng nhỏ hơn Hồng Đậu một tuổi, cho đến khi nàng chết, cũng là một thiếu nữ chưa chồng, có thể nghĩ, khi Hồng Đậu nghe được tin tức Phương Tử Mạch đã gả chồng, nàng đã khiếp sợ biết bao nhiêu.

Thẩm Lạc Ngôn hỏi Hồng Đậu, "Kỳ đại phu là em rể ngươi?"

Hồng Đậu: "……"

Cái này muốn nàng trả lời như thế nào? Nàng không quen biết người nam nhân này a!

Đại phu kia thấy dáng vẻ Hồng Đậu như hoàn toàn không quen biết mình, không khỏi nghi hoặc: "Đại tỷ, ngươi không quen biết ta sao?"

"Ta…… Khoảng thời gian trước bị thương, có rất nhiều chuyện đều không nhớ rõ."

"Bị thương?" Hắn lại nói: "Đại tỷ, để ta bắt mạch cho ngươi, xem nơi nào đã xảy ra vấn đề."

"Không không không……" Hồng Đậu vội vàng ôm Thức Bạch đưa ra, "Đứa nhỏ này bị thương, ngươi mau xem cho hắn!"

Nàng vấn đề gì cũng không có, chỉ là thay đổi tâm hồn, tuy rằng nàng không lo lắng đại phu này có thể kiểm tra ra, nhưng như vậy cũng không thể khiến nàng hết chột dạ.

Kỳ đại phu thấy bé trai này sắc mặt tái nhợt, cũng không tiếp tục nói chuyện cùng Hồng Đậu nữa, vội tiếp nhận Thức Bạch, đầu tiên là bắt mạch một phen, lại vội vàng nhờ quản gia dẫn hắn đi đến phòng Thức Bạch, trước hết để Thức Bạch nằm xuống lại nói.

Đám người Hồng Đậu dĩ nhiên cũng theo đi, nàng vốn đang tự hỏi chuyện không hiểu sao lại có thêm một người em rể, bất giác tuột lại phía sau mọi người, bỗng nhiên, bên cạnh nàng vang lên một giọng nói, "Ngươi thật sự đã quên rất nhiều chuyện?"

Hồng Đậu sửng sốt, ngẩng đầu liền thấy là Thẩm Lạc Ngôn, nàng không khỏi khẩn trương, xong rồi, người này sẽ không phát hiện nàng không phải Phương Hồng Đậu chân chính chứ?

"Ta…… Ta chỉ là đã quên một hút, nhưng cũng không phải quên toàn bộ."

"Vì sao không nói việc này cho ta?"

"Trang chủ mỗi ngày phải lo rất nhiều chuyện, ta chẳng qua là việc nhỏ, không quan trọng, cho nên ta cũng chưa nói."

Thẩm Lạc Ngôn bỗng nhiên lẩm bẩm phun ra hai chữ, "Khó trách……"

Khó trách cái gì?

Không đợi Hồng Đậu hỏi ra, hắn còn nói thêm: "Không nghĩ tới, Kỳ đại phu vậy mà lại là hôn phu của nhị tiểu thư."

Đúng vậy, nàng cũng không nghĩ tới…… Đợi đã, Hồng Đậu bỗng nhiên ý thức được, hiện tại ý trung nhân của Thẩm Lạc Ngôn chính là Phương Tử Mạch, trượng phu của Phương Tử Mạch lại bỗng nhiên xông ra, chỉ e tâm tình hắn sẽ thật sự phức tạp.

"Trang chủ, trước đây ngươi không biết hắn là hôn phu của Phương…… muội muội ta sao?"

"Phương phủ vẫn chưa thông báo tin tức phương nhị tiểu thư gả chồng." Giữa mày Thẩm Lạc Ngôn nhíu lại, "Mà ta đã một năm nay không đi cùng phu nhân đến Phương phủ."

Nhưng mà chuyện này vẫn có chút không đúng, nếu như Phương Tử Mạch phải gả đi, Phương gia sao có thể không thông báo cho Thẩm Gia Trang được? Ít nhất, bọn họ cũng phải báo cho Hồng Đậu một tiếng chứ.

Kỳ đại phu châm cứu cho Thức Bạch, lại viết phương thuốc, vội làm xong hết thảy, hắn nói với mọi người: "Tiểu công tử tuy rằng bị thương nặng, nhưng vẫn chưa tổn thương đến phần yếu hại, nghỉ ngơi một tháng liền có thể chuyển biến tốt đẹp."

Thẩm Lạc Ngôn gật đầu, "Làm phiền Kỳ đại phu lo lắng."

"Đại phu." Hồng Đậu lễ phép cười nói: "Ngươi nói ngươi là hôn phu của ta muội muội ta, nhưng ta……"

"Đại tỷ hẳn là đã quên ta, ta liền tự giới thiệu một lần nữa vậy." Hắn tao nhã có lễ nói: "Ta là Kỳ Chiêu, tháng ba năm nay đã thành hôn cùng Tử Mạch,

lúc ấy đại tỷ cũng tới tham gia hôn lễ, còn tặng một đôi ngọc bội long phượng cho chúng ta.”

Kỳ Chiêu lấy ra ngọc bội khắc hình rồng trên người mình, Hồng Đậu theo bản năng nhìn về phía Thẩm Lạc Ngôn, Thẩm Lạc Ngôn gật gật đầu, “Không sai, đây là đồ vật của phu nhân.”

Hồng Đậu càng thêm mờ mịt hỏi: “Vậy sao ngươi lại đến Lạc Thủy thành?”

“Cái này……” Kỳ Chiêu mất tự nhiên cười cười, “Đại tỷ ngươi có điều không biết, Tử Mạch nàng…… Tính cách ham chơi, thích náo nhiệt, một tháng trước nàng rời khỏi Kỳ gia, nói là muốn đi lang bạt giang hồ, liền không biết tung tích, ta đang ra ngoài để tìm nàng.”

Nhìn thần sắc xấu hổ của hắn, liền biết nguyên nhân Phương Tử Mạch rời nhà khẳng định là không đơn giản như vậy, Hồng Đậu nhớ trong cốt truyện Phương Tử Mạch sẽ thích Du Tử Tức, nàng liền đưa ánh mắt đồng tình về phía Kỳ Chiêu.

Kỳ Chiêu bị nàng nhìn, trong lòng khiếp sợ đến hoảng hốt, “Đại tỷ…… Ta có cái gì không ổn sao?”

“Không có.” Nàng cười nói: “Chỉ là cảm thấy, Kỳ đại phu ngươi hẳn là nên mang mũ màu xanh lá trên đầu, sẽ càng xứng với quần áo của ngươi hơn.”

Một thân nho sam màu xanh lá lại đi kèm với mũ xanh lá trên đỉnh đầu, toàn thân xanh lục tỏa sáng, như thế mới thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 15: Tâm tư phức tạp của Thẩm trang chủ

Đáng tiếc chính là, Kỳ Chiêu thân là người cổ đại không hiểu triết học nón xanh, hắn nghiêm túc cảm thán nói: “Không ngờ đại tỷ lại am hiểu việc mặc quần áo trang điểm đến vậy, ta thụ giáo.”

Bỗng nhiên Hồng Đậu nói không ra lời, nàng có cảm giác tội lỗi, là loại tội lỗi lừa gạt nhi đồng thiểu năng.

Hồng Đậu không nói, Thẩm Lạc Ngôn lại nói với Kỳ Chiêu: “Kỳ đại phu nếu là em rể của phu nhân ta, vì sao lại không biết phu nhân ta là người của Thẩm Gia Trang?”

“Cái này……” Kỳ Chiêu có chút xấu hổ nói: “Ta trước kia một lòng chỉ đọc sách thánh hiền, sau khi thất bại trong khoa cử, chí hướng của ta liền đặt vào việc học y cứu người, đối với chuyện giang hồ, ta cũng không biết rõ, ta chỉ biết là đại tỷ gả tới Thẩm Gia Trang, lại không biết là Thẩm Gia Trang nào……”

Hồng Đậu hỏi: “Chẳng lẽ còn có vài cái Thẩm Gia Trang?”

“Thật không dám giấu diếm, vì tìm Tử Mạch, ta đã đi khắp đại giang Nam Bắc, những gia tộc có họ Thẩm tự đặt tên là Thẩm Gia Trang, ta đã gặp qua vài hộ.”

Họ Thẩm vốn dĩ không ít, mà ở trong chốn giang hồ, cái loại xưng hô x gia bảo, x gia trang này, quả thực là cực kỳ thường thấy, chẳng qua là nhà ai có danh tiếng lớn, mỗi lần được người ta nhắc tới, người ta liền sẽ biết là cái Thẩm Gia Trang nào mà thôi.

Kỳ Chiêu lại nói: “Lúc ta thành hôn cùng Tử Mạch, chỉ có đại tỷ đến tham gia tiệc cưới, đại tỷ nói Thẩm trang chủ công việc bận rộn, cho nên rất ít có thời gian về nhà mẹ đẻ cùng đại tỷ, cũng bởi vậy, ta lại càng không biết Thẩm trang chủ tại Lạc Thủy thành kỳ thực chính là hôn phu của đại tỷ.”

Đối với lời giải thích này, Thẩm Lạc Ngôn dường như không có chỗ nào phản bác được, cho nên hắn nhìn về phía Hồng Đậu.

Hồng Đậu bị nhìn, vẻ mặt liền tỏ ra không hiểu.

Thẩm Lạc Ngôn lại thu hồi tầm mắt, không nhìn nàng nữa.

Hồng Đậu: “……”

Hắn đây là có ý gì? Hình như là tức giận?

Hồng Đậu đương nhiên không thể nào hiểu rõ, Thẩm Lạc Ngôn là vì nghe xong Kỳ Chiêu nói một câu hắn rất bận, không có thời gian cùng nàng về nhà mẹ đẻ kia mà tâm tình có chút phức tạp thôi, Thẩm Lạc Ngôn tuy rằng thừa nhận chính mình không yêu Hồng Đậu, nhưng đối với vị phu nhân cưới hỏi đàng hoàng này, thân là một nam nhân có trách nhiệm, hắn đều sẽ tận lực cho Hồng Đậu sự tôn trọng cùng đãi ngộ tương ứng với thân phận trang chủ phu nhân, cho nên một câu kia của Kỳ Chiêu, đổi góc độ mà nói, kỳ thật chính là tỏ ý Thẩm Lạc Ngôn quá vô tâm với Hồng Đậu.

Thành hôn một năm, hai bên đều hòa bình không xảy ra chuyện gì cả, Thẩm Lạc Ngôn liền cho rằng Hồng Đậu có thể thỏa mãn, lại không nghĩ rằng nàng

vẫn có bất mãn với mình, lại còn đem bất mãn nói cho Kỳ Chiêu, vì thế, Thẩm Lạc Ngôn có chút bực mình.

Không thể không nói…… Thẩm trang chủ đã có chút nghĩ nhiều, mà Hồng Đậu vốn thần kinh thô, cũng vĩnh viễn không đoán được ra tâm tư phức tạp này của Thẩm Lạc Ngôn.

Hồng Đậu nhìn nhìn chung quanh, rốt cuộc bừng tỉnh đại ngộ, nàng dịch sang bên cạnh một chút, lại đem Phượng Khuynh Liên đang đứng một bên làm nền kéo sang bên cạnh Thẩm Lạc Ngôn, Phượng Khuynh Liên kỳ quái nhìn Hồng Đậu, Hồng Đậu lại vỗ vỗ vai nàng, tiếp theo liền tự mình đứng cách xa hơn, nghĩ thầm nàng không hề e ngại bọn họ thân thiết, Thẩm Lạc Ngôn thằng nhãi này hẳn là sẽ không tức giận nữa đi? Kết quả nàng vừa nhấc mắt, thần sắc Thẩm Lạc Ngôn lại như càng lạnh hơn.

Hồng Đậu có chút hoảng.

Thẩm Đại trang chủ còn không biết, sinh hờn dỗi với một kẻ thần kinh thô, cuối cùng cũng chỉ có thể tự mình tức giận.

Kỳ Chiêu mở miệng rất không đúng lúc, "Đại tỷ, trán ngươi đổ mồ hôi, đôi tay phát run, chính là biểu hiện của thận hư đó, cần ta kê đơn lấy thuốc uống không?"

"Miễn!" Khóe mắt Hồng Đậu co giật, mỗi lần cái tên Kỳ Chiêu này gọi nàng một tiếng đại tỷ, nàng liền thực sự có loại xúc động muốn cắt trụi tóc mai của hắn!

Hồ đại tỷ!

Ai!

Vợ ta!

Thân mình Hồng Đậu run lên, cái so sánh này …… Giống như càng không đúng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nam nhân không xấu nữ nhân không yêu

Vì để điều trị cho Thức Bạch, Kỳ Chiêu tạm thời ở lại Thẩm Gia Trang, kỳ thật khi Thẩm Lạc Ngôn mới đem Thức Bạch về, người xem bệnh cho Thức Bạch chính là Kỳ Chiêu, lúc đó Thẩm Lạc Ngôn còn chưa biết Kỳ Chiêu là trượng phu của Phương Tử Mạch, hiện tại đã biết, tâm tình của hắn ít nhiều sẽ có chút vi diệu.

Làm bộ lơ đãng tìm hiểu tình hình gần đây của Phương Tử Mạch, đây không phải phong cách của Thẩm Lạc Ngôn, cũng bởi vậy, hắn chỉ có thể tự mình buồn bực, người khác hỏi hắn có phải gần đây tâm tình không tốt hay không, hắn còn phải nghiêm trang nói cho người ta rằng chỉ bởi gần đây công vụ bận rộn.

Về phần Hồng Đậu, Thức Bạch bị Phượng Khuynh Liên ôm về dưỡng thương, cho dù Hồng Đậu quan tâm Thức Bạch, nàng cũng sẽ không vội vàng chạy ra trước mặt nữ chủ, lần đầu tiên chạy trốn thất bại cũng không thể khiến nàng từ bỏ ý muốn thoát khỏi cái cốt truyện cẩu huyết này, làm bộ ngẫu nhiên ra cửa giải sầu, nàng lại lần nữa lắc lư tới hoa viên, kết quả nàng phát hiện…… Cái lỗ chó này bị lấp.

Lục Y đi theo phía sau Hồng Đậu thấy vẻ mặt tuyệt vọng như tâm hồn đã chết của chủ tử nhà mình, không nhịn được mà hỏi: "Phu nhân, người làm sao vậy?"

"Cái lỗ này ……"

"Cái lỗ chó này nha, nghe nói là quản gia phái người lấp lại."

"Vì cái gì……"

"Quản gia nói vì để phòng ngừa bọn đạo chích trà trộn vào, kiểm tra kỹ tất cả mọi nơi trong trang, những lỗ chó như vậy, tất cả đều bị lấp lại rồi."

Bọn đạo chích…… Hồng Đậu nhớ tới chuyện tay nải ngày đó nàng nói với Thẩm Lạc Ngôn, lúc ấy nàng tùy tiện tìm cớ nói là nhặt, kết quả Thẩm Lạc Ngôn thằng nhãi này hình như đã tin là thật!

Hồng Đậu đỡ trán, toát ra một tiếng thở dài thật sâu.

Nàng thất bại trở về sân của chính mình, còn chưa kịp suy sút cảm khái một chút về cuộc sống biến đổi thất thường này, nàng liền gặp được Kỳ Chiêu đang đợi mình trong sân.

Kỳ Chiêu đứng lên hành lễ, "Đại tỷ."

"Muội phu, chào ngươi." Hồng Đậu miễn cưỡng cười chào đón, lúc này mới lại hỏi: "Ngươi tìm ta có chuyện gì sao?"

"Ta muốn hỏi một chút, đại tỷ có biết một số nơi mà Tử Mạch có khả năng đi qua không?" Kỳ Chiêu câu nệ nói: "Tử Mạch đã rời đi hơn một tháng, ta thật sự lo lắng cho nàng."

"Ngươi cũng biết ta đã quên rất nhiều chuyện, đối với chuyện Tử Mạch sẽ đến nơi nào, ta thật đúng là không biết." Hồng Đậu thấy ánh mắt hắn để lộ ra vẻ buồn rầu, không khỏi thấy đồng tình, "Chẳng qua ngươi có thể yên tâm, nàng nhất định sẽ không có việc gì."

Rốt cuộc Phương Tử Mạch muốn xảy ra chuyện cũng phải chờ đến lúc Du Tử Tức và Phượng Khuynh Liên chính thức ở bên nhau, cũng phải đến tận đại kết cục, hiện tại còn sớm.

Tuy rằng Hồng Đậu nói như vậy, nhưng Kỳ Chiêu không thể bớt suy nghĩ, "Tử Mạch nàng tính tình ngây thơ hồn nhiên, ta thật sự lo lắng nàng ở bên ngoài bị người ta lừa."

Không, nàng cảm thấy hắn mới tương đối dễ bị lừa.

Hồng Đậu thầm nghĩ, tuy rằng người nam nhân này nhìn có vẻ là con mọt sách, nhưng đối với Phương Tử Mạch lại thật sự quan tâm, hiện tại trên mạng thường nói, nữ nhân chơi đủ rồi, liền tìm người thành thật mà gả cho, Kỳ Chiêu người này, hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn người thành thật, lại nghĩ đến Phương Tử Mạch tương lai sẽ yêu đương cùng Du Tử Tức, cảm giác đồng tình của nàng liền càng thêm dào dạt.

Hồng Đậu ngoắc ngón tay, Kỳ Chiêu liền hiểu ý ghé lỗ tai qua, nàng nhỏ giọng hỏi: "Cảm tình giữa ngươi và muội muội ta có tốt hay không?"

"Cái này……" Sắc mặt hắn ửng đỏ, "Chúng ta tôn trọng nhau như khách, xem như…… Tốt đi."

Hồng Đậu suy nghĩ nàng cùng Thẩm Lạc Ngôn cũng tôn trọng nhau như khách, cực kỳ thấu hiểu mà vỗ vỗ vai của hắn, nàng rất thâm trầm nói: "Ta nhìn bộ dáng ngươi liền biết, ở nhà, chỉ sợ là Tử Mạch làm chủ, nữ nhân không thể luôn luôn được chiều chuộng, có đôi khi, ngươi cũng phải tỏ thái độ cứng rắn một chút, để nàng hiểu rõ ngươi cũng là người biết tức giận, như vậy nàng mới không thể chẳng kiêng nể gì mà rời nhà trốn đi, rõ chưa?"

Kỳ Chiêu cái hiểu cái không gật gật đầu.

Thấy hắn trẻ nhỏ dễ dạy, Hồng Đậu thực vui mừng, nàng nghĩ, nếu Phương Tử Mạch có thể sống yên ổn cùng Kỳ Chiêu, về sau không thích Du Tử Tức kia, Phương Tử Mạch cũng sẽ không có kết cục bi kịch như vậy.

Nàng uống ngụm trà, tiếp tục nói với vẻ giống như mình là người rất có kinh nghiệm: "Này có câu nói rất đúng, nam nhân không xấu nữ nhân không yêu, giữa vợ chồng với nhau, ngươi mạnh một phân, nàng liền sẽ yếu một phân, tục ngữ nói gạo nấu thành cơm, liền có thể khiến nữ nhân khăng khăng một mực, ta mặc kệ cơm này của các ngươi có chín hay không, nhưng nấu cơm vẫn là không đủ, trong cuộc sống hàng ngày, ngươi nên biểu hiện mạnh mẽ một chút, khiến cho Tử Mạch có thể ý thức được ngươi là một người nam nhân, là trượng phu của nàng, mà không phải một thư sinh yếu đuối, ngươi đã hiểu chưa?"

"Ước chừng…… Hiểu một chút." Trong mắt Kỳ Chiêu lộ ra vẻ mờ mịt, điều hắn nhớ rõ, hình như cũng chỉ có hai chữ nấu cơm.

Hồng Đậu lắc đầu, hận sắt không thành thép nói: "Chính là bảo ngươi biểu hiện ra vẻ nam nhân một chút, ngươi nắm giữ quyền kinh tế trong nhà, như vậy nàng không có tiền cũng không sống ở bên ngoài được, nếu nàng còn muốn đi, ngươi liền cầm dao đâm chính mình một nhát, nhớ kỹ đừng đâm vào chỗ yếu hại, chỉ cần thoạt nhìn có vẻ nghiêm trọng là được rồi, nếu khổ nhục kế này còn không dùng được, vậy chỉ có một biện pháp cuối cùng ……"

Kỳ Chiêu hỏi: "Biện pháp gì?"

"Nhanh chóng sinh con a." Hồng Đậu hơi bực nói: "Có con rồi, làm mẫu thân, cho dù Tử Mạch về sau muốn rời nhà trốn đi, nàng cũng không thể không suy xét đến con mình một chút."

Kỳ Chiêu trầm mặc hồi lâu, cuối cùng tỏ vẻ rất hiểu mà nói: "Đại tỷ thông tuệ, ta thụ giáo."

Hồng Đậu vẫy vẫy tay, "Đây không tính là gì, chỉ cần phu thê các ngươi có thể hòa thuận thì tốt rồi."

Ân…… Đám lý luận đó, tất cả đều do nàng đọc được trong tiểu thuyết, kỳ thật nàng căn bản còn chưa từng yêu đương.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Không ổn!

Kỳ Chiêu nửa hiểu nửa không rời khỏi sân của Hồng Đậu, mà Lục Y đã nghe từ đầu đến cuối đoạn lý luận kỳ quái kia của Hồng Đậu, thì lại mở to hai mắt, bội phục không thôi nói: "Phu nhân, hóa ra người hiểu nhiều tri thức như vậy!"

"Cũng tạm cũng tạm, không cần quá mức sùng bái ta." Hồng Đậu xua xua tay, lại uống ngụm trà, cảm thấy trên đỉnh đầu mình như có quầng sáng lóng lánh của thánh mẫu vậy, nếu Kỳ Chiêu có thể học được mấy chiêu nàng nói kia, nói không chừng sẽ có thể thay đổi kết cục bi kịch của Phương Tử Mạch, nàng cũng coi như làm chuyện tốt.

Nhưng lại nghĩ đến chính mình, Hồng Đậu lại thở dài thật sâu, nàng ngay cả bản thân còn khó bảo toàn, đâu còn nhàn rỗi mà suy nghĩ cho người khác?

Trong lúc Hồng Đậu đang hối hận, thị nữ của Liễu Y Y chạy tới, "Nô tỳ Tú nhi, bái kiến phu nhân."

Hồng Đậu không nghĩ tỳ nữ của Liễu Y Y sẽ tới tìm mình, nàng hỏi: "Ngươi tìm ta có chuyện gì?"

"Phu nhân, Liễu di nương bị nhiễm phong hàn, còn đang ốm đau trên giường, nhưng Liễu di nương lại có chuyện quan trọng tìm phu nhân thương lượng…… Không biết phu nhân có thể đến sân của Liễu di nương một chuyến không?" Tú nhi hỏi thật cẩn thận, nhìn vẻ mặt lại như sợ Hồng Đậu sẽ cự tuyệt, nếu như không hoàn thành việc Liễu di nương sai bảo, nàng chỉ sợ sẽ bị phạt không nhẹ.

Hồng Đậu hỏi nàng, "Là chuyện gì mà quan trọng như vậy?"

"Liễu di nương chỉ nói là chuyện trước khi phu nhân mất trí nhớ, lại không nói cho nô tỳ là chuyện gì." Tú nhi cúi đầu nói: "Phu nhân, xin người hãy theo nô tỳ đi một chuyến."

Hồng Đậu sờ sờ cằm, chuyện trước khi nàng mất trí nhớ? Từ chuyện của Kỳ Chiêu, việc nàng mất trí nhớ cũng truyền đi trong phủ, nàng tuy rằng không thông minh, nhưng cũng không ngốc, nếu có người muốn lợi dụng việc nàng mất trí nhớ mà đối phó nàng thì làm sao bây giờ? Nàng không cần vị trí trang chủ phu nhân Thẩm Gia Trang này, nhưng nữ nhân cần đến chắc cũng không ít.

Cho nên Hồng Đậu hỏi Lục Y trước, "Trước đây ta cùng Liễu di nương có chuyện gì, ngươi biết không?"

Lục Y lắc lắc đầu.

Hồng Đậu càng thêm nghi hoặc, nàng không biết rõ chính mình có phải còn có bí mật nào khác hay không, rốt cuộc thì chuyện nàng có võ công, hình như cũng không có ai khác biết, nghĩ nghĩ, Hồng Đậu vẫn đứng dậy, đi theo Tú nhi đến sân của Liễu di nương.

Trước khi Hồng Đậu mất trí nhớ, nàng chưa hề tới sân của Liễu di nương, Lục Y dĩ nhiên cũng chưa từng tới, đến trước cửa một gian phòng, Tú nhi thấp giọng nói: "Phu nhân, Liễu di nương nói khi người đã đến thì chỉ để một mình người đi vào, bởi vì việc rất quan trọng, không thể để những người khác nghe thấy."

"Uy, di nương của các ngươi không phải đang bắt nạt phu nhân nhà chúng ta đó chứ?" Lục Y xoa eo bất mãn.

"Không dám không dám." Tú nhi sợ tới mức cả người run run, "Phu nhân, nô tỳ chỉ thuật lại lời Liễu di nương nói mà thôi."

Hồng Đậu xua xua tay, "Được rồi được rồi, ta một mình đi vào là được, Lục Y, ngươi ở bên ngoài chờ ta."

"Dạ…… Phu nhân."

Hồng Đậu đã suy tính rất tốt, nói thế nào thì nàng cũng là một võ lâm cao thủ có thể đánh nhau với Du Tử Tức, chẳng lẽ còn sợ một di nương nho nhỏ sao?

Tú nhi vội vàng mở cửa, thấy Hồng Đậu đi vào, mới nhẹ nhàng đóng cửa lại, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trong phòng huân hương lượn lờ, Hồng Đậu ngửi không ra đây là mùi hương gì, chỉ cảm thấy dễ ngửi mà thôi, đi vào buồng trong, lại có một chiếc bình phong nữa, bên kia bình phong mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng người, còn có hơi nước tỏa ra, vừa nhìn liền biết, bên kia có người đang tắm.

Chẳng lẽ Liễu di nương muốn dùng mỹ nhân kế với nàng?

Tưởng tượng đến eo kia, chân kia, ngực kia…… Hồng Đậu lau nước miếng trên khóe miệng, không thể không nói mỹ nhân kế này của Liễu di nương dùng với nàng là quá đúng, nàng từ trước đến nay đều thích mỹ nhân, bất luận nam hay nữ.

Liễu di nương thực quá thấu hiểu lòng người!

"Liễu di nương! Ngươi tìm ta có chuyện gì nha!" Hồng Đậu tung tăng nhảy nhót đi vào phía sau bình phong, nhìn thấy bóng dáng tuyết trắng kia, nhịn ý cười nói: "Cái này…… Ta cũng biết trang chủ hắn xưa nay chỉ vào phòng Phượng di nương, là có chút không công bằng với ngươi, nếu ngươi muốn tìm người tâm sự nỗi buồn khổ, vậy……"

Một giọng nam khàn khàn vang lên, "Vậy cái gì?"

"Ta đây cũng không có biện pháp." Hồng Đậu lập tức xoay người muốn đi, tay nàng lại bị người trong thau tắm bắt được, ngay sau một trận trời đất quay cuồng, nàng bị nam nhân kéo vào thau tắm, bọt nước vẩy ra ngoài, nàng thấy được Thẩm Lạc Ngôn vốn luôn lạnh băng lại đang có vẻ mặt rất khác

ngày thường.

Tiếng hít thở của Thẩm Lạc Ngôn nặng nề, một bàn tay hắn nắm cằm nàng, đè thấp tiếng nói cực kỳ gợi cảm, "Phu nhân, ngươi xuất hiện thật là đúng lúc."

"Sao, sao, làm sao vậy!?" Hồng Đậu liều mạng cầm lòng không ngó loạn, nhưng vật cứng rắn chọc vào mông kia, khiến nàng như lâm đại địch.

Ánh mắt Thẩm Lạc Ngôn tối lại, "Phu nhân không ngửi thấy sao? Huân hương trong căn phòng này, là nhuyễn cốt tán, cũng là…… giục tình hương."

Hồng Đậu tát một phát lên mặt Thẩm Lạc Ngôn, nói một tràng: "Trang chủ ngươi phải thủ thân như ngọc với Phượng di nương, trung trinh không đổi a! Nếu nàng biết ngươi không khống chế được mình mà làm cái gì thì sẽ rất thương tâm đó!"

Thẩm Lạc Ngôn bị một cái tát kia làm cho có chút ngỡ ngàng, cũng khiến thần trí hắn thanh tỉnh một chút, nhưng ngay sau đó, sắc mặt hắn càng đen hơn, "Phu nhân quan tâm Phượng di nương như vậy, là quả thật có tâm tư khác với Phượng di nương sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Không biết xấu hổ

Đại não Hồng Đậu trong nháy mắt còn chưa tải kịp, một lát sau, nàng mới tìm lại giọng của chính mình, "Trang chủ đại nhân, ngươi thật sự hiểu lầm! Ta đối với Phượng di nương thuần túy là tâm tư thưởng thức thôi, cũng không có ý tứ khác, ngươi xem Phượng di nương xinh đẹp như vậy, tri thư đạt lý như vậy, chỉ có người mù mới có thể cảm thấy nàng không tốt, đúng hay không?"

Thẩm Lạc Ngôn khóa chặt mắt nàng, dường như đang phán đoán nàng nói thật hay giả.

Nàng lại vội vàng nói: "Trang chủ không phải cũng cảm thấy Phượng di nương rất tốt sao? Ta đây là đang theo sát bước chân trang chủ, trang chủ cảm thấy tốt, ta chắc chắn liền cảm thấy tốt, trang chủ thích cái gì, ta đây liền thích cái đó, trang chủ chán ghét cái gì, ta đây khẳng định cũng chán ghét cái đó!"

Cả một chuỗi lời nói bày tỏ trung thành này của nàng, quả thật là khiến người nghe rơi lệ.

……....Đây là nàng tự nghĩ thế.

"Ta chán ghét cái gì, phu nhân liền chán ghét cái đó?" Có lẽ là do tác dụng của huân hương, Thẩm Lạc Ngôn ngày thường nghiêm cẩn với chính mình cũng thả lỏng một chút, khóe mắt hắn khẽ nhếch lên, thậm chí là có chút ý cười ngả ngớn, "Nếu ta nói ta chán ghét phu nhân thì sao?"

"Ta đây cũng chỉ có thể tự chán ghét chính mình!" Hồng Đậu trả lời thực nhanh, "Có thể làm trang chủ chán ghét, khẳng định là ta có chỗ không tốt rồi, đây là lỗi của ta! Là tội nghiệt ta phải gánh vác!"

Thẩm Lạc Ngôn: "……"

Hắn bị sự không biết xấu hổ của nàng làm cho kinh sợ.

Hồng Đậu lại thật cẩn thận nhìn hắn, "Vậy…… Trang chủ, ta không quấy rầy ngươi tắm gội nữa, ta cáo lui trước ……"

Vừa mới định chuồn ra, Hồng Đậu lại bị hắn nắm tay kéo xuống, bọt nước vẩy ra, ngay cả tóc nàng cũng đều ướt, quần áo ướt dán sát thân thể của nàng, phác hoạ ra đường cong hoàn mỹ kia, thực lòng mà nói, Hồng Đậu là một mỹ nhân, không chỉ là mỹ nhân, còn là một mỹ nhân rất dễ dàng khiến người ta động tâm.

Ánh mắt Thẩm Lạc Ngôn sẫm lại, "Phu nhân, nếu đã tới, cần gì phải vội vã rời đi?"

"Ta, ta, ta bây giờ chẳng phải đang định tìm Phượng di nương tới sao?" Trong lòng Hồng Đậu biết, nam nhân đã phát tình liền ngang hàng với mãnh thú mất đi lý trí, làm cho bọn họ dùng đại não tự hỏi là chuyện hoàn toàn không có khả năng, vào giờ phút này, đầu óc bọn họ đã chuyển dời đến nửa thân dưới.

"Phu nhân dường như vẫn luôn thích đem ta đẩy cho Phượng di nương?"

"Có sao? Không có mà……" Ánh mắt nàng mơ hồ, "Trang chủ, Phượng di nương thật sự là người tốt, có nàng ở bên cạnh ngươi, ta mới có thể yên tâm a!"

Thẩm Lạc Ngôn nhìn chằm chằm nàng trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên hỏi: "Ngươi không cảm thấy thân thể có chỗ nào không thích hợp sao?"

Đương nhiên là có! Ngửi nhiều huân hương, thân thể nàng khó tránh khỏi cũng sẽ có phản ứng gì đó kia, cho nên nàng mới muốn nhanh chóng đi ra ngoài a!

"Không có! Hoàn toàn không có!" Hồng Đậu lắc đầu, mặt đầy vẻ nghiêm túc, chỉ là sắc mặt nàng, lại hồng đến mức thật dụ người.

Bởi vì nàng nghĩ một đằng nói một nẻo, nên khiến Thẩm Lạc Ngôn cảm thấy châm chọc, hai mắt hắn híp lại, thời gian tựa hồ đã trôi qua rất lâu, mà vẻ mặt nàng cũng càng thêm tràn đầy kinh hoảng, hắn bỗng nhiên hỏi: "Phương Hồng Đậu, ta có phải đã bỏ mặc ngươi lâu lắm hay không?"

"A?"

"Cưới ngươi không phải mong muốn của ta, ngươi hận ta cũng là đương nhiên."

"Ách……"

Hắn buông tay nàng ra, vẻ mặt đạm nhiên nói: "Ta sẽ không chạm vào ngươi."

Cho dù hiện tại hắn có thể cảm nhận được thân thể của mình đã cực kỳ khó nhịn, nhưng hắn còn có thể giữ thái độ vân đạm phong khinh thế kia, nếu không phải Hồng Đậu cảm nhận được phản ứng của thân thể hắn, nói không chừng nàng thật sự sẽ tin tưởng hắn là người có lực nhẫn nại kinh khủng.

Hồng Đậu ngẩn người, đồng tình vỗ vỗ vai hắn, "Kỳ thật…… Ngươi có thể dùng tay."

Nói xong câu này, thừa dịp hắn ngây ra, nàng lập tức bò ra ngoài thau tắm, khi chạy đến cửa, phía sau truyền đến giọng nói âm trầm của Thẩm Lạc Ngôn, "Bất luận như thế nào, ngươi cũng là phu nhân của Thẩm Gia Trang, ta mặc kệ ngươi dùng cách gì để giải quyết, tóm lại không thể……"

"Yên tâm đi, ta sẽ không đội nón xanh cho ngươi!" Hồng Đậu ngắt lời hắn, trực tiếp mở cửa xông ra ngoài.

Thẩm Lạc Ngôn nhịn rồi lại nhịn, mới nhịn được xúc động muốn lôi nàng về một chưởng đập chết.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài truyền đến thanh âm hoảng sợ của Lục Y, "Cứu người với!!! Phu nhân nhảy hồ!!!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Liễu di nương rầu thúi ruột

Ba ngày sau sự kiện phu nhân "Trượt chân rơi xuống nước"……

"Ách Xì!" Lại hắt xì hơi một cái, Hồng Đậu rúc vào trong chăn, xoa xoa cái mũi, dáng vẻ tinh thần không phấn chấn vừa nhìn liền thấy giống động vật nhỏ đáng thương.

"Phu nhân!" Lục Y vọt tiến vào, hưng phấn không thôi nói: "Trang chủ tới thăm người!"

Hồng Đậu bị làm cho sợ hãi, "Mau nói với hắn là ta thấy không khỏe đã ngủ rồi!"

Một bóng người thình lình đi đến, "Hóa ra phu nhân có thể vừa ngủ vừa nói chuyện với người ta cơ đấy."

Hồng Đậu dừng một chút, tiếp theo liền ngồi dậy từ trên giường, ôm mặt mơ mơ màng màng nói: "Trời ạ, đây là ta nằm mơ sao? Trang chủ vậy mà lại tới thăm ta, vui quá đi mất……"

"Được rồi, đừng giả bộ." Thẩm Lạc Ngôn đi đến mép giường, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm nàng, dường như có thể nhìn thấu tất cả những gì nàng nói dối.

Mà đi theo phía sau, còn có Thức Bạch bé nhỏ cùng Liễu Y Y sắc mặt mất tự nhiên.

Hồng Đậu lại hắt xì một cái, kỹ thuật diễn bị người ta chọc phá, nàng một chút cũng không cảm thấy xấu hổ, ngược lại là quan tâm hỏi: "Thức Bạch, ngươi không phải còn đang bị thương sao? Thế nào lại không nghỉ ngơi trong phòng cho tốt?"

"Nghe nói phu nhân trượt chân rơi xuống nước, nhiều ngày qua lại được phu nhân chăm sóc tận tình, nên ta đặc biệt đến thăm." Thức Bạch chỉ là sắc mặt còn có chút tái nhợt, tuy rằng vết thương còn chưa lành, nhưng xuống giường thì không có vấn đề gì cả.

Nhắc tới chuyện rơi xuống nước này, Hồng Đậu lại thật cẩn thận ngó mắt nhìn Thẩm Lạc Ngôn, thấy vẻ mặt thằng nhãi này không có gì thay đổi, nàng mới nhẹ nhàng thở ra, nàng cũng không muốn nhảy hồ đâu, nhưng để trừ hết tác dụng của thuốc trong cơ thể, nàng cũng không còn cách nào khác, Thẩm Lạc Ngôn mặt lạnh tanh không nói gì, nàng cảm thấy không khí có chút xấu hổ, lại nhìn về phía Liễu Y Y, cười hỏi: "Liễu di nương ngươi……"

“Phu nhân, thực xin lỗi!” Hồng Đậu mới vừa nói ra mấy chữ, Liễu Y Y liền quỳ gối thật mạnh trên mặt đất.

Hồng Đậu lại nhìn Thẩm Lạc Ngôn, thấy hắn không định nói chuyện, nàng mới mở miệng, “Nói đi, mấy ngày hôm trước rốt cuộc là chuyện như thế nào?”

“Phu nhân…… Thiếp thân……” Liễu Y Y dường như rất khó mở miệng, nhưng do dự mãi, nàng vẫn quyết định nói ra tình hình thực tế, “Thiếp thân chỉ là muốn tác hợp trang chủ và phu nhân mà thôi!”

Lời này khiến Hồng Đậu cùng Thẩm Lạc Ngôn đều ngẩn ra, Hồng Đậu trước hết liền nhịn không được mà hỏi: “Cái gì gọi là vì tác hợp ta cùng trang chủ?”

“Phu nhân, ngươi không phải không biết, tuy rằng tất cả mọi người đều nói trang chủ đối xử bình đẳng với nữ nhân trong hậu viện, nhưng chúng ta đều rõ ràng, trang chủ hắn vẫn thích nhất là Phượng di nương.” Liễu Y Y cắn cắn môi, nhìn dáng vẻ như đang bất chấp mọi giá, “Ngày đó, nhân lúc trang chủ tới sân của ta, ta cố ý khiến trà đổ lên người hắn, lại đốt huân hương trong phòng lúc hắn tắm gội, chỉ là vì…… Vì muốn cho phu nhân có thể cùng trang chủ……”

“Dừng!” Hồng Đậu ngồi trên giường bọc chăn, nàng vươn một bàn tay tới, “Chỗ này còn có trẻ con đó!”

Sắc mặt Thức Bạch đỏ ửng.

Liễu Y Y dừng một chút, nhảy vọt qua đoạn này, “Phu nhân, ta biết ta cũng không được trang chủ yêu thích, ta có thể vào Thẩm Gia Trang, chẳng qua cũng là vì lão trang chủ thương tiếc ta bơ vơ không nơi nương tựa mà thôi, nhưng ta chỉ là không cam lòng, luận vẻ đẹp, ta cũng không thua kém Phượng Khuynh Liên, luận xuất thân, ta cùng nàng đều là con gái gia tộc nghèo túng, đã cùng là thiếp thất, nàng vì sao có thể đạt được vinh hạnh lớn hơn chính thất đây?”

“Oa…… Lão trang chủ xem ra là người rất có lòng đồng cảm đó……” Hồng Đậu khinh bỉ thành tiếng, một Phượng Khuynh Liên thì cũng thôi, không nghĩ tới Liễu Y Y cũng tiến vào phủ như vậy.

Thẩm Lạc Ngôn liếc mắt qua.

Nàng lập tức ngồi thành thật, “Ngươi nói, ngươi nói tiếp đi.”

Liễu Y Y nhấp nhấp môi, còn nói thêm: “Phu nhân, ngươi so với Phượng Khuynh Liên còn xinh đẹp hơn, xuất thân cũng tốt, huống chi ngươi gả đến đây lâu như vậy, cũng không tham dự tranh đấu giữa nữ nhân, ta chỉ là nghĩ…… Nếu là ngươi mà nói, cho dù ngươi có thể đoạt được sự yêu thích của trang chủ, ta cũng sẽ tâm phục khẩu phục.”

Hồng Đậu trợn tròn mắt, không biết nên đánh giá như thế nào.

Thẩm Lạc Ngôn thì lại nói: “Chuyện hậu viện luôn luôn do phu nhân làm chủ, lần này Liễu di nương tính kế hai người chúng ta, nên xử trí như thế nào, liền do ngươi định đoạt.”

“Ta có thể từ bỏ quyền lợi này được không……”

Thẩm Lạc Ngôn mặt không biểu cảm, “Phu nhân.”

“Ta đã biết ta đã biết, có cái quyền lợi này là vinh hạnh của ta!” Hồng Đậu bực bội gãi gãi tóc, nàng không có kinh nghiệm xử lý loại chuyện này, linh quang chợt lóe, nàng nói: “Như vậy được rồi, liền phạt Liễu di nương trong vòng một tháng không thể hầu hạ trang chủ, thế nào?”

Liễu di nương sửng sốt.

Hồng Đậu cho rằng mình đang phạt nặng, rốt cuộc đối với nữ nhân cổ đại mà nói, trượng phu chính là trời, nàng thấp thỏm bất an nói: “Có phải rất quá đáng hay không…… Vậy nếu không thì…… Liền phạt Liễu di nương ba ngày không thể hầu hạ trang chủ?”

“Phương, Hồng, Đậu!” Thẩm Lạc Ngôn rốt cuộc nhịn không được, gằn từng chữ một kêu tên nàng, nàng xử phạt như vậy là có ý gì? Hắn giống như một cái kẹo mà sư phó dùng để khen thưởng học trò, biểu hiện tốt liền có kẹo ăn, biểu hiện không tốt liền không được kẹo hả.

Hồng Đậu run lên, ôm chăn run run nói: “Ngươi…… Ngươi nếu như thích Liễu di nương hầu hạ, ta đây liền…… Liền không phạt nàng nữa……”

Thẩm Lạc Ngôn sắc mặt càng đen, hắn là loại người yêu thích nữ sắc như vậy sao?

“Khụ khụ……” Thức Bạch đặt nắm tay trên miệng, hắn cúi đầu làm ra vẻ ho khan, chỉ là đôi mắt chứa ý cười không giấu được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Nhớ mang theo thịt

Hồng Đậu khiếp đảm nhìn Thẩm Lạc Ngôn, cho dù nàng không thống minh nhưng nàng vẫn có thể mẫn cảm nhận thấy được, hiện tại tâm tình Thẩm Lạc Ngôn nhất định không được tốt cho lắm, ánh mắt hắn nhìn nàng, chỉ thiếu bước hài thêm hài con dao nhỏ, "Trang chủ... Ta xử lý không tốt, nếu không hay là ngươi đến đây đi..."

Nàng bọc chăn rụt rụt về phía góc tường, giống y như một vật nhỏ đáng thương bị người ta bắt nạt.

Nhưng Thẩm Lạc Ngôn không cho rằng mình bắt nạt nàng, ngược lại còn bị cái vẻ không đàng hoàng của nàng chọc tức đến đau gan.

Liễu Y Y lúc này khóc lóc mở miệng, "Phu nhân, ta không ngờ người đối tốt với ta như vậy, ta vốn tưởng rằng... Vốn tưởng rằng ngươi sẽ trục xuất ta khỏi gia môn..."

Hồng Đậu ngẩng ngơ, hóa ra theo quy củ mà nói, nàng phải trục xuất Liễu Y Y ra khỏi gia môn sao?

Sắc mặt Thẩm Lạc Ngôn càng lạnh, hắn không nên trông cậy vào nữ nhân Phương Hồng Đậu này sẽ ra bài như lẽ thường, so với để nàng xử lý, chi bằng để hắn tự mình xử, hắn trầm giọng, "Liễu di nương.

Thân mình Liễu di nương run lên, "Trang chủ..."

"Nếu phạm sai lầm, thì phải chịu phạt, phu nhân thiện tâm không đành lòng phạt ngươi, lần này liền do ta định đoạt." Giọng Thẩm Lạc Ngôn lạnh lùng vang lên, "Ngươi đi tổ miếu tĩnh tâm ba tháng, trong vòng ba tháng này, không cho phép trở về Thẩm gia trang."

Kết quả này, đã khá hơn nhiều so với bị trục xuất khỏi Thẩm Gia Trang.

Hồng Đậu run run rẩy rẩy lên tiếng, "Cái kia..."

Một ánh mắt của Thẩm Lạc Ngôn vừa lia qua, nàng cái gì cũng không dám nói.

Liễu Y Y khóc lóc nói, "Phu nhân, ngươi không cần cầu tình vì ta đâu, thiếp thân tự nguyện bị phạt, ân tình của phu nhân đối với ta, ta sẽ nhớ cả đời."

Dứt lời, nàng khóc sướt mướt rời đi.

Hồng Đậu duỗi duỗi tay, "Ôi, ta chỉ muốn nhắc nhở ngươi nhớ mang theo thịt thôi mà..."

Thẩm Lạc Ngôn lạnh lạnh lên tiếng, "Phu nhân còn rảnh quan tâm người khác, không bằng quan tâm mình chút đi."

"Ta mỗi ngày đều có thịt ăn" Hồng Đậu nói thực thỏa mãn, cho nên nàng hoàn toàn không lo lắng chính mình sẽ không có thịt ăn.

Thẩm Lạc Ngôn nghẹn họng hiểu sắc rằng nói chuyện cùng nàng có thể khiến cho chính mình tức chết, hắn lạnh lùng vô cảm bỏ lại một câu ngươi nghỉ ngơi cho tốt, tiếp theo liền xoay người đi ra cửa.

Vì thế, giờ phút này, trong phòng chỉ còn dư lại một Hồng Đậu nằm ở trên giường, một Thức Bạch đứng ở mép giường, còn có một Lực Y đứng ở cửa đóng vai phông nền.

Hồng Đậu vẫy vẫy tay về phía Thức Bạch, Thức Bạch lại đến gần vài bước, nàng quan tâm hỏi: "Thương thế của ngươi tốt lên rồi chứ?"

"Tốt lên một chút." Thức Bạch cười, "Phu nhân không cần lo lắng ta, ngươi nghỉ ngơi cho tốt, dưỡng bệnh cho khỏe lên mới phải."

"Ta cũng không muốn sinh bệnh a, còn không phải đều do Thẩm Lạc Ngôn, nếu hắn có thể xử lý tốt chuyện trong hậu viện, ta cũng không bị xui xẻo lây." Nàng u buồn thở dài, "Phải nói, ta liền gã cho hắn rất xui xẻo."

Thức Bạch dừng một chút, tốt cuộc vẫn nói: "Kì thật Thẩm trang chủ cũng không xấu như phu nhân nghĩ, đúng theo quy củ, Liễu di nương vốn phải bị trục xuất ra khỏi gia môn, nhưng Thẩm trang chủ lại bể mặt phu nhân, chỉ phạt Liễu di nương đi tổ miếu ba tháng mà thôi."

"Hắn nể mặt ta chỗ nào chứ, hắn đây là sợ người ta nói hắn thiên vị Phượng di nương, đối với Liễu di nương lại vô tình vô nghĩa thì có."

"Phu nhân dường như luôn có cái nhìn không tốt về Thẩm trang chủ."

"Bởi vì trong mắt ta hắn thật sự là nam nhân không tốt mà." Hồng Đậu lại hắt xì, nàng xoa xoa mũi nói: "Ngươi nhìn Kỳ Chiêu xem, cùng là nam nhân, tuy nói hắn đầu óc cổ hủ một chút, nhưng hắn đối với Tử Mạch là toàn tâm toàn ý, cũng không có tiểu thiếp gì đó, hai người này so với nhau, ai hơn ai kém đều thấy rõ."

Thức Bạch trầm mặc trong chốc lát hỏi: "Phu nhân thích người như Kỳ đại phu sao?"

"Không phải thích, là tấn thưởng." Hồng Đậu nghiêng đầu cười với Thức Bạch, "Ngươi cần phải nhớ kỹ, tương lai đừng cưới nhiều nữ nhân như vậy, nếu không cuộc sống này liền quá không yên ổn. "

"Đại tử, thuốc đến đây. " Kỳ Chiêu từ cửa đi vào, trên tay còn bưng một chén thuốc đen tuyền.

Hồng Đậu ngửi thấy mùi hương này liền muốn nôn ra, nàng bóp cái mũi của mình, "Thuốc khó uống như vậy ta có thể cự tuyệt sao"

Kỳ Chiêu lắc đầu, "Đại tử bị cảm nhiễm phong hàn vì rơi xuống nước, cần phải uống thuốc mới có thể khỏi hẳn."

Thức Bạch cười cười đưa ra một gói giấy đưa cho Hồng Đậu, "Bởi vì thuốc đắng mà không uống, đây là hành động của trẻ con, ta nghĩ hẳn là phu nhân nói giỡ với Kỳ đại phu, chứ sẽ không thật sự có ý tưởng này, nhưng uống thuốc xong, phu nhân có thể ăn chút mứt hoa quả."

Lúc trước mỗi lần hắn nhìn Hồng Đậu móc đồ ăn vặt ra liền sẽ rõ, nàng thích ăn ngọt.

Hồng Đậu cầm mứt hoa quả trong tay, lại nhìn nụ cười ôn hòa của Thức Bạch, một câu "ai ép ta uống thuốc ta liền liều mạng với kẻ đó" của nàng, làm sao cũng không nói nên lời được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Tai bay vạ gió

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 21)

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 21)

5 THÁNG 6, 2018 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 21: Tai bay vạ gió

Muốn sĩ diện thì đành chịu khổ, vì mặt mũi, Hồng Đậu bất chấp uống cạn một chén thuốc kia, vài ngày sau, hết bệnh phong hàn, nàng cũng coi như được giải phóng, tâm tư bỏ trốn lại bắt đầu rục rịch.

Lục Y đi theo phía sau Hồng Đậu nói, “Phu nhân, người chỉ mới khỏi bệnh, nếu không hay là ở trong phòng nghỉ ngơi nhiều chút đi.”

“Ta đã nghỉ ngơi đủ nhiều rồi.” Hồng Đậu vỗ vỗ ngực, “Ngươi yên tâm, thân thể ta ta biết, không sao đâu.”

Gió lạnh thổi qua, nàng không nhịn được hắt xì một cái.

Trong nháy mắt Lục Y đã nước mắt lưng tròng, “Phu nhân, ta biết, người bị bệnh thì trang chủ sẽ tới sân chúng ta thêm mấy lần, nhưng mà ngươi cũng không cần thiết vì thế mà khiến cho thân thể mình suy sụp chứ.”

Hồng Đậu thực cảm động, sau đó nàng lựa chọn làm lơ, dù sao bất luận nàng giải thích như thế nào, đứa bé Lục Y này chính là không tin nàng không có hứng thú với cái tên Thẩm Lạc Ngôn kia, nàng cũng liền lười giải thích.

Thẩm Gia Trang dù sao cũng là thế gia trăm năm, bởi vậy diện tích rất lớn, có sơn có thủy, các loại núi đá mà văn nhân nhã sĩ nên bày biện thì dù một cái cũng không thiếu, Hồng Đậu tuy rằng mệt, lại vẫn cắn răng kiên trì muốn đi dạo một vòng.

Vài lần trước bởi vì thấy được lỗ chó trong hoa viên, nàng cũng chưa từng một lần đi quanh Thẩm Gia Trang cho trọn vẹn, hiện tại con đường lỗ chó kia không thể thực hiện được, nàng chỉ đành tìm kiếm con đường khác, mặc kệ nói như thế nào, chuyện chạy trốn khỏi Thẩm Gia Trang này, hiện tại đã thành chuyện lớn nhất đối với nàng.

Đi đến nửa đường, chợt thấy Phượng Khuynh Liên đang đứng trên cầu nhỏ che mặt khóc thút thít, bước chân Hồng Đậu ngừng lại, cảm thấy kỳ quái, Phượng Khuynh Liên chính là một nữ nhân có cắn nát răng cũng muốn nuốt vào trong bụng, có thể khiến nàng khóc, hẳn là chuyện không bình thường.

Hồng Đậu nâng tay, Lục Y lập tức tiến lại gần, Hồng Đậu phân phó, “Lục Y, lúc trước chẳng phải ta đã bảo ngươi tạo quan hệ tốt với hạ nhân trong viện Phượng di nương đó sao? Bây giờ ngươi mau đi tìm người hỏi một chút, Phượng di nương gần đây có chuyện gì?”

“Được rồi, phu nhân.” Lục Y vui sướng chạy xa.

Hồng Đậu đối với thái độ nhiệt tình làm việc của Lục Y thực vừa lòng, nàng cũng không định chào hỏi Phượng Khuynh Liên, đang định xoay người rời đi,

kết quả người trên cầu lại thấy được nàng.

"Phu nhân." Phượng Khuynh Liên gọi.

Hồng Đậu không thể không dừng bước chân đang chuẩn bị đi, xoay người lại cười nói: "Ai nha, đây không phải Phượng di nương sao?"

Nụ cười này, nàng liền cảm thấy không thích hợp, nhìn thấy người ta khóc nàng còn cười, vậy không phải sẽ thành nữ phụ ác độc sao? Vì thế nàng lại thay đổi biểu tình, vẻ mặt đưa đám, mắt đầy tình thương.

Phượng di nương đang đi tới chợt ngừng lại, suy đoán không biết có phải Hồng Đậu lại bị làm sao hay không, nàng xoa xoa đôi mắt, thần sắc có chút kỳ quái, "Phu nhân, ta có thể hỏi ngươi một việc không, muội muội của ngươi, Phương nhị tiểu thư là người như thế nào?"

"A?" Hồng Đậu khó hiểu, chỉ thấy đôi mắt đỏ hồng của Phượng Khuynh Liên, thật sự là nhìn thấy mà thương, chẳng lẽ Phượng Khuynh Liên đã biết Thẩm Lạc Ngôn thích Phương Tử Mạch? Hồng Đậu suy nghĩ một lát, tận lực dùng ngữ khí vô tội nói: "Ngươi cũng biết ta đã quên rất nhiều chuyện, đối với muội muội kia của ta nha, ấn tượng duy nhất ta có chính là nàng ấy trông rất xinh đẹp."

Nói nhiều sai nhiều, dù sao thì tả bằng từ xinh đẹp nhất định sẽ không sai.

Phượng Khuynh Liên nhìn mặt Hồng Đậu, càng bi thương hơn, "Đúng vậy, nếu là muội muội phu nhân, hẳn cũng có vẻ đẹp khuynh thành ……"

"Cái kia…… Phượng di nương, xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có gì, phu nhân không cần lo lắng." Phượng Khuynh Liên miễn cưỡng cười một chút, "Ta chẳng qua là đột nhiên tò mò mà thôi."

"Nga……"

Vừa đúng lúc này, từ bên kia cầu, Thẩm Lạc Ngôn đã đi tới, nhìn thấy có Hồng Đậu ở đây, sắc mặt hắn cứng đờ trong chốc lát, bỏ qua Hồng Đậu, hắn trực tiếp nhìn về phía Phượng Khuynh Liên, tạm dừng một lát rồi nói: "Ta có lời muốn nói với ngươi."

"Thân mình thiếp thân không khoẻ, trang chủ có chuyện gì, không ngại để ngày khác lại nói." Phượng Khuynh Liên không kiêu ngạo không siểm nịnh cúi đầu hành lễ, thái độ cụp mi rũ mắt này, tìm không ra một chút sai sót.

Thẩm Lạc Ngôn ánh mắt hơi trầm, "Đây là một việc rất quan trọng."

"Nếu quan trọng, trang chủ không ngại liền nói ngay bây giờ, vừa lúc phu nhân cũng ở đây, nói không chừng còn có thể đưa ra ý kiến."

Hồng Đậu nghe xong cả kinh, vợ chồng son bọn họ cãi nhau, liên quan gì đến nàng vậy? Nàng vội vàng xua tay, "Các ngươi có việc cứ từ từ nói, ta đi trước."

Phượng Khuynh Liên nói: "Phu nhân không thắc mắc vừa rồi vì sao ta lại hỏi chuyện Phương nhị tiểu thư à?"

"A?"

"Phượng Khuynh Liên!" Thẩm Lạc Ngôn bắt lấy tay Phượng Khuynh Liên, khí thế nam nhân không thể chống lại che trời lấp đất mà đến, hai mắt hắn híp lại, lên tiếng cảnh cáo, "Có một số việc, không liên quan gì đến người khác."

"Nhưng theo ta nghĩ, phu nhân cũng không phải người không liên quan." Phượng Khuynh Liên không sợ hãi khí thế của Thẩm Lạc Ngôn, trái lại, nàng còn cười.

Hồng Đậu nhìn mà muốn cắn khăn, không hổ là nữ chủ, còn nàng thì không được như vậy, nàng đặc biệt sợ, thật sự đó.

Không khí nhất thời trở nên cứng đờ, Thẩm Lạc Ngôn cùng Phượng Khuynh Liên ai cũng không nói lời nào, dường như đang đợi đối phương nhận thua, cục diện bế tắc này thật sự làm khổ Hồng Đậu, Thẩm Lạc Ngôn không lên tiếng, nàng cũng không dám đi, nhưng nàng ngó ngó mặt trời trên đỉnh đầu, cảm thấy nếu đứng thêm chốc lát thôi, nói không chừng liền bị cảm nắng.

Bực bội gãi gãi tóc, thử nói xem, nàng cũng chỉ là một nhân vật nhỏ bé không đáng quan tâm, sao lại bị mắc kẹt giữa hai tôn đại thần nữ chủ và nam thứ này cơ chứ? Tiến lên một bước, nàng run run rẩy rẩy mở miệng, "Nếu không, ta gọi Kỳ đại phu tới nhé, các ngươi muốn hỏi về chuyện của Tử Mạch, ta nghĩ hắn đều có thể trả lời được đó."

Lời vừa nói ra, ánh mắt Thẩm Lạc Ngôn càng lạnh.

"Thực xin lỗi, ta không nói nữa." Hồng Đậu cúi đầu, thoạt nhìn thực nghe lời.

Vì thế, không khí bên kia còn tiếp tục căng thẳng.

Lại vì thế, Hồng Đậu chỉ có thể nhìn mũi chân giả ngốc, thình lình, nàng thấy một con sâu lông bò lên trên giày mình, hét lên một tiếng cả người đều nhảy dựng lên.

Thẩm Lạc Ngôn nhíu mày nhìn lại, liền bị người đang nhảy lung tung kia vung một cái tát lên mặt, nếu là người thường, Thẩm Lạc Ngôn đương nhiên sẽ có thể chuẩn bị, nhưng Hồng Đậu là một nữ nhân có võ công thâm sâu không rõ, tốc độ ra tay không bình thường, sức lực cũng không bình thường, Thẩm Lạc Ngôn choáng váng buông tay Phượng Khuynh Liên, bước ra sau một bước, eo liền đụng phải lan can cầu gỗ, "Tùm" một tiếng, thanh âm rơi xuống nước vang lên.

Phượng Khuynh Liên liền không rảnh lo tức giận nữa, la lớn: "Trang chủ!"

"Hắn…… Hắn là biết bơi đi?" Hồng Đậu run rẩy chỉ dám nhô đầu ra từ phía sau Phượng Khuynh Liên, trên mặt hồ gợn sóng kia, người đã không thấy đâu nữa, ngay cả bọt khí cũng không còn.

Phượng Khuynh Liên cả giận nói: "Trên người trang chủ có thương tích, sao có thể bơi lội được?"

"A???" Hồng Đậu vội đá văng giày, "Ngươi đừng vội, ta liền đi xuống vớt hắn lên!"

Lại là "Tùm" một tiếng, nàng đã nhảy xuống hồ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Anh rể cùng cô em vợ, sẽ luôn phát sinh chút chuyện gì đó

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 22) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 22)

6 THÁNG 6, 2018 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 22: Anh rể cùng cô em vợ, sẽ luôn phát sinh chút chuyện gì đó

Nước mùa hè tuy lạnh, nhưng cũng không đến mức lạnh cóng người ta, xét thấy lần trước nàng nhảy hồ liền bị phong hàn, Hồng Đậu cũng không có tâm tư hưởng thụ mát mẻ, nàng chỉ muốn nhanh chóng tìm được Thẩm Lạc Ngôn kia thôi, nàng đúng là chán ghét Thẩm Lạc Ngôn, nhưng lại chưa từng nghĩ tới hại người ta mất mạng.

Chỉ chốc lát sau, nàng liền thấy được thân thể Thẩm Lạc Ngôn vẫn đang chìm xuống, Thẩm Lạc Ngôn nhắm hai mắt, dường như là đã mất đi ý thức, Hồng Đậu lập tức cố hết sức bơi qua, nàng ôm lấy eo Thẩm Lạc Ngôn, có lẽ là vì thân thể này của nàng có võ công, ôm một đại nam nhân bơi qua bơi lại nơi đáy nước, vậy mà nàng cũng không thấy mệt.

Nhưng có lúc trời không chiều lòng người, Hồng Đậu chợt khựng lại, nàng quay đầu nhìn, thì thấy chân mình bị tảo dưới đáy hồ cuốn lấy, như này thì xong, cho dù nàng có là cao thủ tuyệt thế, cũng không phải mỹ nhân ngư có thể hô hấp trong nước nha.

Hồng Đậu đã chỉ còn một chút không khí, mà sắc mặt Thẩm Lạc Ngôn lại càng ngày càng tái nhợt, nàng khẽ cắn môi, nghĩ thầm bà đây cùng lắm thì lại chết rồi xuyên qua lần nữa thôi, liền túm lấy Thẩm Lạc Ngôn định hôn để tiếp cho hắn một hơi, kết quả là lúc sắp sửa chạm vào, người hôn mê kia liền mở mắt.

Hồng Đậu với quai hàm đang phồng lên cùng hắn mắt to trừng mắt nhỏ, đôi mắt có chút cay, sau đó nàng không nhịn được liền phun ra một cái bọt khí, một hơi cuối cùng này cũng đi tong.

Thẩm Lạc Ngôn bắt đầu có phản ứng lại thì thấy cái chân đang bị quấn của nàng, nhíu mày rút ra trường kiếm bên hông, lực cản trong nước lớn hơn nhiều lần trong không khí, hắn cũng phải tiêu phí rất nhiều sức lực mới chặt đứt được đám tảo kia.

Bởi vì không thể hô hấp, sắc mặt hai người đều không ổn, nhưng mà, khoảng cách đến mặt nước lại thật sự quá xa, tin chắc không bao lâu sau, bọn họ liền sẽ giữa đường ngạt thở.

Thẩm Lạc Ngôn bắt được tay Hồng Đậu, bơi về phía một cửa động bí ẩn, nhưng mà, cửa động kia lại có một cánh cửa đá chặn đường, chỉ thấy bên phải cửa đá viết "Hậu cung giai lệ ba ngàn người", mà bên trái lại có khắc tới cả trăm chữ, Hồng Đậu nhìn Thẩm Lạc Ngôn ấn lung tung vài cái, nàng nóng nảy, nghĩ thầm thằng nhãi này khẳng định là còn không biết những lời kia, để thử vận khí, nàng khí phách đẩy Thẩm Lạc Ngôn sang một bên, ấn xuống mấy chữ "Gậy sắt cũng sẽ mài thành kim", bỗng nhiên, cát đá trôi nổi, cánh cửa cũng từ từ mở ra.

Nàng không nhìn thần sắc kinh ngạc của Thẩm Lạc Ngôn, trực tiếp kéo tay hắn bơi vào, chỉ một lát sau, bọn họ trồi lên mặt nước, đây là một đầm nhỏ bên trong mật thất.

Hồng Đậu hô hấp từng ngụm từng ngụm, chợt nhận ra Thẩm Lạc Ngôn có gì đó không thích hợp, nàng nhìn sang bên cạnh, thấy sắc mặt Thẩm Lạc Ngôn tái nhợt, nước trước ngực đều bị nhuộm thành màu đỏ, nàng vội kéo người lên trên bờ, nhìn quần áo trước ngực hắn thấm đầy vết máu, luống cuống tay chân ấn nơi đó, lại sợ ấn quá nặng sẽ làm hắn đau, "Thẩm Lạc Ngôn, ngươi đừng có chết…… Ngươi nghĩ tới Phượng Khuynh Liên một chút, nghĩ tới Thức Bạch một chút nữa, nếu ngươi mà chết, bọn họ sẽ thật sự thành cô nhi quả phụ nha!"

Thẩm Lạc Ngôn vẫn chưa có phản ứng.

Hồng Đậu càng nóng nảy, nếu hai người kia không dùng được, nàng chỉ có thể lại lôi thêm ra một người, "Thẩm Lạc Ngôn, ngươi nghĩ một chút nữa đến Phương Tử Mạch đi, tuy rằng nàng đã gả cho người khác, nhưng ngươi thử nghĩ xem, tương lai ngươi cũng không phải không có cơ hội, ngươi vừa đẹp trai lại có tiền, công tử giang hồ đẹp như thế, là nữ nhân liền sẽ động tâm! Đến lúc đó Phương Tử Mạch bỏ Kỳ Chiêu, chẳng phải ngươi sẽ có thể cùng nàng bên nhau lâu dài sao!?"

Bỗng nhiên, tay nàng bị tóm lấy.

Thấy hắn mở mắt, Hồng Đậu kích động muốn khóc, "Thẩm Lạc Ngôn ngươi không chết thật sự là quá tốt!"

Thẩm Lạc Ngôn dừng một chút, hỏi: "Cớ gì phải nhắc tới muội muội ngươi với ta?"

Sắc mặt nàng cứng đờ, chẳng qua chỉ trong một chớp mắt liền nghĩ tới kinh nghiệm đọc ngôn tình nhiều năm của mình, tỏ vẻ đương nhiên nói: "Anh rể cùng cô em vợ, chẳng phải sẽ luôn phát sinh chút chuyện gì đó sao? Ngươi xem nhà họ Vương kia, liền trước sau cưới một đôi tỷ muội, nhà họ Lý kia, vì cưới muội muội của chính thê, lại đem thê tử nguyên phối biếm làm thiếp thất, ngươi yên tâm, con người ta rất cởi mở, ngươi nếu như có ý với muội muội ta, ta tuyệt đối không quấy rối!"

"Ăn nói linh tinh." Thẩm Lạc Ngôn mặt trắng bệch nói ra bốn chữ này, lại ho khan một tiếng.

Hồng Đậu không biết phải làm sao: "Là ta ăn nói linh tinh, ngươi đừng nóng giận, ngươi còn đang đổ máu đấy……"

Thẩm Lạc Ngôn thấy sắc mặt nàng nôn nóng, chân tay luống cuống ngồi xổm bên cạnh hắn, trên người cũng còn đang nhỏ nước lộc cộc, không hiểu sao liền cảm thấy dáng vẻ này của nàng có chút đáng thương, hắn trầm mặc trong chớp mắt, "Vì sao lo lắng cho ta như vậy?"

Tuy rằng hắn không chú ý tới Hồng Đậu, nhưng vào những lần tiếp xúc không nhiều lắm với nàng kia, hắn cũng có thể cảm giác được, nàng cực kỳ không ưa thích mình.

"Ta sợ ngươi chết……"

Giọng của Hồng Đậu đầy vẻ đáng thương khóc nức nở, Thẩm Lạc Ngôn không khỏi rung động trong lòng, rồi lại nghe nàng nói một câu: "Ta không muốn gánh tội danh giết người! Ta không muốn ngồi tù a! Trong nhà tù không có thịt ăn!"

Thẩm Lạc Ngôn thiếu chút nữa không kịp thở một hơi liền hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bí kíp sinh con

Hồng Đậu vội vỗ ngực hắn giúp hắn thuận khí, "Trang chủ đại nhân, ngươi hít thở chậm một chút, đừng vội."

Chẳng phải bị ngươi chọc tức hay sao!

Sắc mặt Thẩm Lạc Ngôn trắng bệch, nhưng khí thế khiến người ta không rét mà run kia vẫn không hề giảm.

"Cái kia…… Trang chủ……" Hồng Đậu liếc mắt nhìn áo hắn bị máu tươi nhiễm đỏ, "Vết thương của ngươi làm sao bây giờ?"

Thẩm Lạc Ngôn không nói gì thêm, mà là tự mình ngồi dậy, bắt đầu cởi quần áo, chỉ là vừa mới nhấc đai lưng, hắn liền nhìn về phía Hồng Đậu.

Hồng Đậu cũng nhìn hắn, sau đó liền không hiểu vì sao hắn lại nhìn mình chằm chằm.

Thẩm Lạc Ngôn nghiến răng nhả ra mấy chữ, "Phi lễ chớ nhìn."*

*Phi lễ chớ nhìn: Ý là cảnh "nhạy cảm" của người khác thì chớ có xem:)))

Hồng Đậu sửng sốt, bừng tỉnh nhận ra nơi này là cổ đại có tư tưởng bảo thủ, không giống như ở hiện đại mà khi nam nhân cởi quần áo thì nữ nhân có thể lớn tiếng tru lên muốn quỳ liếm, nàng quay lưng lại, "Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối không nhìn!"

Tiếp theo, nàng liền nghe được sau lưng truyền đến âm thanh quần áo loạt xoạt, nàng nhìn chằm chằm hang động u ám, nhàm chán nghĩ, ngày hôm đó trong phòng Liễu di nương, đâu phải nàng chưa nhìn thấy, ra vẻ như vậy làm cái gì?

Bất quá…… Thẩm Lạc Ngôn sao lại bị thương đây? Tuy cảm thấy kỳ lạ, nàng lại không dám hỏi, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, tốt nhất là không cần quan tâm chuyện phiền toái của Thẩm Lạc Ngôn.

Không lâu sau, nàng không còn nghe thấy tiếng động nữa, mới cẩn thận hỏi: "Ngươi vẫn khỏe chứ?"

Nam nhân phía sau cao lãnh "Ừm" một tiếng.

Hồng Đậu lúc này mới dám xoay người sang chỗ khác, thấy hắn đã quần áo chỉnh tề, nàng nhìn nhìn sắc mặt của hắn, lại hỏi: "Chúng ta đang ở đâu đây?"

"Đây là kho bí mật thứ nhất của Thẩm Gia Trang."

"Kho bí mật…… thứ nhất?"

Thẩm Lạc Ngôn giải thích, "Thẩm Gia Trang có không dưới một trăm kho bí mật, lúc xây trang đã có hai mươi cái, sau khi đổi mới theo từng thế hệ trang chủ, kho bí mật cũng càng ngày càng nhiều."

"Hóa ra Thẩm Gia Trang có nhiều bảo bối cất giấu như vậy sao?"

Hắn liếc nàng một cái, "Chỉ là để chơi trò tìm kiếm kho báu thôi."

"A?" Nàng nghe xong liền sửng sốt.

Thẩm Lạc Ngôn nói: "Trang chủ Thẩm Gia Trang đời thứ nhất, là tằng thái tổ của ta, lúc ấy ông cực kỳ yêu thích tằng thái nãi nãi, liền theo ý bà mà xây dựng Thẩm Gia Trang, tằng thái nãi nãi là người có tư tưởng kỳ lạ, xây nên kho bí mật chính là do ý thích của bà, mà kho bí mật này, là do ta phát hiện năm mười lăm tuổi, là kho thứ nhất trong số kho bí mật của tằng thái nãi nãi, chỉ là ta vẫn luôn không tìm được phương pháp mở cửa kho."

Dứt lời, hắn lại tỉ mỉ nhìn kỹ Hồng Đậu, vấn đề mà hắn không cách nào giải được, vậy mà lại bị nàng lập tức giải xong.

Hồng Đậu không cách nào giải thích vấn đề huyền huyễn như vậy, nàng tóm lại cũng không thể nói với Thẩm Lạc Ngôn rằng, vấn đề này người hiện đại nào cũng giải được chứ? Lại nghĩ tới những lời "Hậu cung giai lệ ba ngàn người, gậy sắt cũng sẽ mài thành kim" này, trong lòng nàng chợt có chút hoài nghi, vị tằng thái nãi nãi này của Thẩm Lạc Ngôn, không phải cũng là xuyên không đến chứ?

"Vì sao ngươi lại biết đáp án?" Cho dù Hồng Đậu đã dùng im lặng để ứng phó, nhưng Thẩm Lạc Ngôn vẫn không chịu được mà lên tiếng hỏi.

"Chính là…… Linh quang chợt lóe." Hồng Đậu chỉ tay vào đầu mình, lại chợt ngẩng đầu nói: "Nhất định là tằng thái nãi nãi của ngươi không đành lòng thấy ngươi bỏ mạng tại đây, cho nên mới chỉ dẫn cho ta như một định mệnh!"

"Phải không?" Thẩm Lạc Ngôn đạm nhiên nói: "Nếu ngươi có thể liên hệ cùng tằng thái nãi nãi, vậy tằng thái nãi nãi còn nói cho ngươi cái gì?"

"Nàng còn nói…… Còn nói…… Còn nói ngươi phải ăn nhiều thịt, để lớn nhanh!"

Hô hấp Thẩm Lạc Ngôn cứng lại, "Phương Hồng Đậu, trong đầu ngươi ngoại trừ thịt, còn có thứ gì khác hay không hả?"

"Có a." Nàng đếm sốtrên đầu ngón tay, "Còn có ngỗng quay, vịt om nấm, gà nấu tương, thịt khô, trứng muối, thịt kho……"

Nàng càng nói càng nhiều, sắc mặt Thẩm Lạc Ngôn cũng liền càng ngày càng đen, cuối cùng, hắn rốt cuộc nhịn không được hô lên, "Đủ rồi."

Nàng ủy khuất mếu máo, buông tay không nói, rõ ràng là hắn hỏi, hiện tại hắn lại cáu gắt với nàng là sao?

Thẩm Lạc Ngôn vừa thấy sắc mặt nàng liền biết nàng suy nghĩ cái gì, hắn sâu sắc hiểu ra, không thể thả lỏng khi giao tiếp với một kẻ không đàng hoàng, hắn cố sức đứng lên, nói: "Tìm cửa ra đi."

"Nga……" Hồng Đậu ngoan ngoãn đi theo phía sau hắn, lòng hiếu kỳ quấy phá, nàng lại nhịn không được hỏi: "Nếu là trò chơi tìm kho báu, vậy ngươi có biết nơi này giấu bảo bối gì hay không?"

Thẩm Lạc Ngôn suy nghĩ một lát, nói: "Mỗi kho bí mật đều sẽ có đồ vật mà trang chủ cùng trang chủ phu nhân giấu đi, cái kho bí mật này, theo lời tằng thái nãi nãi thì có một quyển bí kíp võ công tên là "Tùng Tư bảo điển", đã thất truyền nhiều năm, nghe nói học được bí tịch này, liền trở thành cao thủ hạng nhất trong giang hồ, mà đồ vật mà tằng thái tổ cất giấu, lại không ai biết là gì."

"Vị tằng thái nãi nãi kia…… Nàng sinh bao nhiêu con?"

Nàng nhảy đề tài rất nhanh, nhưng Thẩm Lạc Ngôn vẫn trả lời: "Bảy nam một nữ."

"Nga…… Sinh nhiều như vậy, vậy quả thực là《 Tống Tử bảo điển 》*."

*Tống Tử bảo điển: Bí kíp sinh con =))). Tống Tử và Tùng Tư trong tiếng Trung phát âm giống nhau nên bị nghe nhầm =)))

Bước chân hắn ngừng lại, "Ngươi nói cái gì?"

"Ta nói…… Bí tịch mà Tằng thái nãi nãi lưu lại là《 Tống Tử bảo điển 》a……" Hồng Đậu chớp mắt, "Ta có phải đã nói sai cái gì hay không?"

Không, vấn đề này rất lớn.

Thẩm Lạc Ngôn năm mười lăm tuổi, vẫn là thiếu niên ngây ngô, lúc hắn phát hiện kho bí mật này, tin vào quyển bí tịch trong truyền thuyết kia, đã có một đoạn thời gian nằm mơ cũng nghĩ đến phải có được bí tịch để vang danh thiên hạ.

Hồng Đậu nhìn sắc mặt Thẩm Lạc Ngôn càng thêm khó coi, nàng lại cẩn thận lui về sau một bước.

Có phải nàng lại giẫm trúng mìn của hắn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Tra nam

Về việc Hồng Đậu có giẫm trúng mìn của Thẩm Lạc Ngôn hay không, chuyện này nàng cũng không biết, bởi vì nàng không dám hỏi, lộ trình sau đó thực an tĩnh, chỉ là đi không bao lâu, trước mặt bọn họ lại hiện ra một cánh cửa đá, lúc này trên cửa vẫn là một câu thơ, "Nghèo hèn thì chỉ lo thân", mà bên phải vẫn có nhiều chữ lộn xộn như trước.

Thẩm Lạc Ngôn còn đang suy tư, Hồng Đậu đã lưu loát ấn xuống mấy chữ "Giàu sang thê thiếp thành đàn".

Bỗng nhiên, cửa động mở ra.

Thẩm Lạc Ngôn nhìn về phía nàng, nàng bình tĩnh nói: "Là tằng thái nãi nãi, vừa mới gợi ý cho ta."

Hắn từ bỏ ý muốn tìm hiểu thêm, nữ nhân Hồng Đậu này ấy mà, hắn càng truy cứu, đến lúc đó người tức giận sẽ chỉ là chính mình thôi.

Hai người lại tiếp tục tiến lên phía trước, đi vào một căn phòng đá, phòng đá có một chiếc giường đá, mà trên mặt giường đá, là hai cái hộp, hộp gỗ tinh xảo phủ đầy bụi, Hồng Đậu dường như là lập tức lao đến, nàng cong lưng thổi đi đám bụi dày cộp, lại chờ mong nhìn về phía Thẩm Lạc Ngôn.

Thẩm Lạc Ngôn vừa thấy vẻ mặt nàng liền biết nàng suy nghĩ cái gì, đơn giản là muốn xem một chút bên trong có báu vật gì thôi, nhưng trên hộp gỗ có khóa, nàng không mở được.

Hắn bước qua, lấy ra một chiếc chìa khóa, đây là chìa khóa mà chỉ trang chủ Thẩm Gia Trang mới có được, có thể mở tất cả các ổ khóa ở Thẩm Gia Trang, nghe nói, đây là do thợ thủ công đệ nhất thiên hạ Lỗ Vô Thủ năm đó chế tạo ra.

Thẩm Lạc Ngôn nên cảm thấy may mắn vì đã không để Hồng Đậu nghe được ba chữ Lỗ Vô Thủ này, nếu không nàng lại cười điên lên mất, Lỗ Vô Thủ…… Loát không tay, muốn loát* (*quay tay:)))) lại không có tay, đây đại khái là người đáng thương nhất trên đời đó.

Nói thật, từ sau khi biết về《 Tống Tử bảo điển 》kia, Thẩm Lạc Ngôn đã không còn nửa phần chờ mong nào với đồ vật tổ tiên lưu lại nữa, nhưng ngại với Hồng Đậu đang cực kỳ chờ mong kia, liền nghĩ dù mở hộp ra thì mình cũng không có gì tổn thất, nên hắn lấy chìa khóa ra.

Hồng Đậu đến mắt cũng không nháy, nhìn chằm chằm cái hộp kia chậm rãi mở, cuối cùng, nàng lấy ra quyển sách bên trong, ha ha cười nói: "Ta đã nói rồi mà, cái này là《 Tống Tử bảo điển 》!"

Thẩm Lạc Ngôn lại một chút cũng không vui.

Hồng Đậu đem quyển sách đặt vào trong tay hắn, "Ngươi cất giữ cẩn thận nha, quyển sách này có tác dụng rất lớn với ngươi đó."

"Sinh con sao?" Giọng hắn càng lạnh, sắc mặt không tốt.

Hồng Đậu không biết hắn vì sao lại đen mặt, nàng nhỏ giọng nói: "Tương lai, ngươi…… Có thể luyện công phu tốt hơn nữa, cùng Phượng di nương sinh rất nhiều bé cưng a."

Thẩm Lạc Ngôn khựng lại, hắn không khỏi liếc về phía bụng nhỏ của nàng, nhưng rất nhanh, hắn lại thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nói: "Nếu Phượng di nương sinh con trước, ngươi phải làm như thế nào?"

Đúng vậy, nàng mới là phu nhân danh chính ngôn thuận của Thẩm Gia Trang, một thiếp thất lại sinh con trước cả nàng, vậy sẽ không khác gì với việc khiến nàng trở thành đề tài câu chuyện lúc trà dư tửu hậu của người khác, cũng làm mất hết thể diện của nàng.

Hồng Đậu nghĩ nghĩ, "Nếu không…… Ta ra ngoài……"

Hắn ngắt lời nàng, "Ngươi dám ra ngoài tìm nam nhân khác thử xem."

Cái gì thế, chỉ cho châu quan phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn a!

Hồng Đậu bĩu môi, "Ta mới không nói ta muốn ra ngoài tìm nam nhân, ta chỉ muốn nói ta ra ngoài nhận nuôi đứa bé là được."

"Thẩm Gia Trang không nuôi con của người khác."

"Vậy ngươi muốn ta làm sao bây giờ?" Hồng Đậu dậm chân, "Ngươi cũng không thể khiến ta về sau không có nổi đứa con bên cạnh chứ?"

Quả nhiên, nàng vẫn nên nhanh chóng thoát khỏi Thẩm Gia Trang, rời khỏi cái tên ung thư thẳng nam này!

Trong lúc Hồng Đậu bực dọc tự hỏi chính mình nên làm cách nào trốn khỏi Thẩm Gia Trang, lại chợt nghe nam nhân trước mặt nói, "Ta có thể cho ngươi một đứa bé."

Đây là kết quả mà Thẩm Lạc Ngôn đã suy nghĩ cặn kẽ, hắn dù sao cũng là trượng phu của Hồng Đậu, hắn cũng từng hứa hẹn, sẽ cho Hồng Đậu đãi ngộ mà một chính thất phải có, nếu hắn chậm chạp không cho Hồng Đậu một đứa con, vậy đối với Phương gia mà nói, cũng là một chuyện cực kỳ không ổn, huống chi…… người thừa kế đời kế tiếp của Thẩm Gia Trang, cũng phải là con vợ cả mới được.

Thẩm Lạc Ngôn cũng giống như nam nhân cổ đại truyền thống, đích cùng thứ, chính thê cùng thiếp thất, hắn luôn xác định thật sự rõ ràng.

Nhưng Thẩm Lạc Ngôn trăm triệu lần không dự đoán được chính là phản ứng của Hồng Đậu.

Vẻ mặt nàng như bị sét đánh, một lát sau, lại cách xa hắn ba bước, nàng lạnh nhạt quay sang bên cạnh xì một tiếng khinh miệt, lại ghét bỏ phun ra hai chữ, "Tra nam."

Thái dương Thẩm Lạc Ngôn nhảy dựng, đè lại kiếm trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đúng là đồ Ngốc

Hồng Đậu thấy sắc mặt hắn không tốt, nàng vốn bản tính táo bạo nhưng trong nháy mắt lại thấy sợ rồi, nàng ngậm miệng, không dám nói gì.

Thẩm Lạc Ngôn vừa thấy bộ dạng an tĩnh ngoan ngoãn lại sợ hãi của nàng thì không biết tại sao lại càng tức giận, miệng vết thương của hắn lại chợt đau âm ỉ, đương nhiên là bởi vì bị nàng chọc tức, mỗi lần nàng nói không lựa lời đều khiến người ta muốn giáo huấn một trận, nhưng ngay sau đó, tốc độ e sợ nhận sai của nàng cũng là không ai bắt kịp, khiến người ta dù thế nào cũng không mắng ra miệng được.

Thẩm Lạc Ngôn còn chưa giáo huấn nàng, ngược lại chính mình còn bị chọc điên trước, hắn hít sâu một hơi, nỗ lực bình tĩnh trở lại hỏi: "Ngươi còn muốn xem đồ trong hộp khác hay không?"

Nàng run run rẩy rẩy vươn một bàn tay, lí nhí nói một chữ, "Muốn……"

Tuy rằng sợ, nhưng lòng hiếu kỳ lại không hề giảm.

Thẩm Lạc Ngôn cũng không biết tính tình kỳ lạ của Hồng Đậu rốt cuộc đã hình thành như thế nào, không nghĩ ra nguyên nhân, hắn cũng liền lười suy nghĩ, lại lần nữa dùng chìa khóa mở ra cái hộp còn lại, trong đó lại là một quyển sách.

Hắn đã có ám ảnh tâm lý với loại đồ vật như sách này, nhưng khi nhìn thấy tên sách là《 Giang hồ tuyệt chiêu thập bát thức 》, hắn thầm nghĩ trong lòng, xem ra tằng thái tổ của hắn vẫn là người đáng tin cậy, ít nhất sẽ không giống như tằng thái nãi nãi, lưu lại một quyển《 Tống Tử bảo điển 》gì đó.

Nhưng mà, khi mở sách ra, Thẩm Lạc Ngôn liền ngơ ngẩn.

Còn Hồng Đậu không biết đã thò lại từ khi nào thì đôi mắt sáng rực lên, nàng kinh ngạc cảm thán, "Thật là một quyển…… xuân cung đồ sống động như thật nha."

Cái gì lão hán đẩy xe, Quan Âm tọa liên cũng đều mô tả rất kỹ!

Bất thình lình, giọng Thẩm Lạc Ngôn nhàn nhạt vang lên, "Phu nhân sao lại biết được…… Đây là xuân cung đồ?"

Thân mình Hồng Đậu cứng đờ trong chớp mắt, một lát sau, nàng giơ tay thẹn thùng che mặt lại, thẹn thùng nói: "Trang chủ ngươi không biết sao? Mỗi khi con gái đi lấy chồng, người nhà mẹ đẻ đều sẽ dạy dỗ loại chuyện này nha."

Thẩm Lạc Ngôn chưa từng được gả đi, hắn đương nhiên không biết.

Hồng Đậu không nghe thấy Thẩm Lạc Ngôn đáp lời, cũng liền buông tay nhìn trộm hắn, chỉ thấy Thẩm Lạc Ngôn đang vô cảm nhìn mình, sắc mặt nàng lại cứng đờ, điều chỉnh tốt vẻ mặt liền nhẹ nhàng nói câu, "Thôi được rồi, ta cũng cảm thấy kỹ thuật diễn của ta có chút buồn nôn."

"Ngươi tự mình hiểu lấy là tốt rồi." Thẩm Lạc Ngôn tiện tay ném sách cấm về trong hộp.

Hồng Đậu đau lòng, "Ngươi đừng ném nha, mang về có thể cùng Phượng di nương tham khảo thật kỹ đó, nói vậy, sách này cùng《 Tống Tử bảo điển 》là hỗ trợ lẫn nhau, muốn sinh con trai, thiếu một thứ cũng không được nha."

"Phương Hồng Đậu."

"A?" Nàng chợt run run, dù sao lúc hắn kêu tên đầy đủ của nàng, vậy chắc chắn là khi đó hắn tính tình không tốt.

Thẩm Lạc Ngôn nhíu mày, "Thân là một nữ tử, rụt rè của ngươi đâu?"

"Ta đây là…… Vì mong Thẩm Gia Trang chúng ta có hậu……" Giọng nàng cực nhỏ, nếu không phải Thẩm Lạc Ngôn tập võ, còn chưa chắc có thể nghe được, nói thật, nàng còn chưa bao giờ kể chuyện cười người lớn đâu, sao lại không rụt rè chứ?

Thẩm Lạc Ngôn dĩ nhiên là nhìn thấu thái độ không chút để ý của nàng, hắn bước ra ngoài phòng đá, "Một thời gian nữa ta sẽ mời sư phó dạy nữ đức cho ngươi."

"Không cần a!" Nàng lập tức kéo tay hắn lại, thanh âm cực độ bi thương, "Ta không muốn bó chân! Ta cũng không muốn vì sống cô quả cho ngươi mà lập đền thờ trinh tiết!"

Nghe nàng nói bó chân, Thẩm Lạc Ngôn chỉ thấy bất đắc dĩ, từ sau khi tiên hoàng tuyên bố lệnh huỷ bỏ bó chân, liền không có phong tục bó chân này nữa, mà khi hắn nghe được nửa câu sau, hắn trở ngược tay cầm lấy tay nàng, trực tiếp đem nàng đẩy lên trên tường, thần sắc không tốt, "Đem câu cuối cùng ngươi vừa nói, lặp lại lần nữa."

"Ta……" Khí thế của hắn quá mạnh, nàng nhịn không được lại rụt rụt về phía sau, sau đó chân mày nàng nhăn lại, thoạt nhìn cực kỳ không thoải mái.

Thẩm Lạc Ngôn dừng một chút, "Làm sao vậy?"

"Cộm đau quá……" Nàng ủy khuất, tường đá không bằng phẳng sau lưng, khiến lưng nàng có chút đau.

"Nuông chiều từ bé." Ném ra bốn chữ, Thẩm Lạc Ngôn lại vẫn lui một bước ra phía sau.

Lưng Hồng Đậu có thể rời khỏi tường, nhưng tường sau lưng lại nứt ra một tảng, làm rơi ra một quyển sách.

Thẩm Lạc Ngôn ngay cả ham muốn mở ra xem cũng không có.

Hồng Đậu lại nhặt lên, trên sách không có tên, nàng mở ra một tờ, liền thấy trên đó viết một cái tên, "Tư Ngôn con gái ta…… Tư Ngôn là ai?"

Thẩm Lạc Ngôn khựng lại, hắn cầm lấy sách, vẻ mặt có chút quái dị, "Tư Ngôn là muội muội ta, ta cũng chỉ từng nghe phụ thân nhắc tới, vào năm ta sáu tuổi, Tư Ngôn vừa mới sinh ra liền bị bệnh qua đời."

"Nhưng mà…… Nơi này không phải kho bí mật của tằng thái tổ cùng tằng thái nãi nãi sao?"

"Hắn là phụ thân ta đã tìm ra nơi này trước ta một bước, mới để lại quyển sách này." Thẩm Lạc Ngôn trầm ngâm, "Nhưng vì sao…… Phụ thân lại muốn viết chuyện về Tư Ngôn lên cuốn sách? Còn viết riêng chuyện trên cánh tay Tư Ngôn có bớt hình hoa mai, chẳng lẽ…… Tư Ngôn kỳ thật còn sống?"

"Có lẽ là để ngươi biết mà nhận thân đó."

"Không thể nào." Thẩm Lạc Ngôn nói: "Nếu Tư Ngôn còn sống, phụ thân không có lý do gì nói nàng đã chết."

"Cũng phải…… Rốt cuộc thì người có bớt hoa mai cũng quá nhiều."

Thẩm Lạc Ngôn không nói gì nhìn về phía Hồng Đậu, nàng đang kéo ống tay áo bên phải của mình lên, thưởng thức cái bớt hình hoa mai màu đỏ trên

chính cánh tay mình.

Hồng Đậu vỗ vỗ cánh tay mình, ngẩng đầu cười nói: "Người có bớt hoa mai lại không chỉ có mỗi muội muội ngươi, nói không chừng cha ngươi đang đùa ngươi chơi đó."

Thẩm Lạc Ngôn: "……"

Nàng đúng là đồ ngốc

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Nếu ngươi thật sự là muội muội ta

Hồng Đậu thấy Thẩm Lạc Ngôn không nói lời nào, liền có chút thấp thỏm, nàng thò lại gần, trì độn hỏi: "Trang chủ…… Ta sẽ không……"

"Không có khả năng." Trước khi nàng nói ra đáp án, Thẩm Lạc Ngôn đã mở miệng phủ định cái đáp án này.

Nàng ngẩn người, lại cảm thấy không nên lấy chỉ số thông minh của mình đi suy tư chuyện quan trọng như vậy, cho nên nàng lại yên lặng lui ra phía sau một bước, an tĩnh không nói.

Nhưng mà, nàng đột nhiên an tĩnh, lại khiến Thẩm Lạc Ngôn cảm thấy không quen, hắn cố gắng làm chính mình bình tĩnh lại, lại dùng giọng bình tĩnh nói: "Chẳng qua là một cái bớt mà thôi, không chứng minh được điều gì."

"Ngươi nói rất đúng……" Nàng phụ họa gật đầu, thoạt nhìn hoàn toàn không hề có chủ kiến.

Thẩm Lạc Ngôn không cảm thấy cao hứng chút nào, hắn lại lần nữa nhìn về phía quyển sách phụ thân lưu lại trong tay, nói là sách, chi bằng nói là nhật ký, nhưng mà, trong này ngoại trừ ghi lại lão trang chủ yêu thương con gái đến mức nào, thương tâm khổ sở đến mức nào ra, thì không còn thông tin nào khác.

Hồng Đậu chỉ đứng một bên, thấy sắc mặt hắn trầm trọng, nàng cũng không dám quấy rầy.

Một lát sau, hắn rốt cuộc buông sách xuống, bình tĩnh nói: "Chúng ta tìm đường ra ngoài thôi."

"Nga……" Hắn dường như lựa chọn đơn giản bỏ qua cái đề tài này, vậy nàng đương nhiên cũng hẳn là đi theo mà không truy cứu nữa.

Ra khỏi thạch thất, cả một đường đều cực kỳ an tĩnh, không khí có chút nặng nề, Hồng Đậu chịu không nổi không khí nặng nề như vậy, nhưng so với bị Thẩm Lạc Ngôn nhìn chằm chằm, nàng vẫn lựa chọn nhẫn nại là tốt hơn hết.

Nhưng đi được không bao lâu, Thẩm Lạc Ngôn lại ngừng lại, Hồng Đậu chưa kịp thu lại bước chân, đụng vào phía sau lưng hắn, nàng xoa cái mũi phát đau, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Nếu……" Thẩm Lạc Ngôn không quay đầu lại, nói: "Nếu ngươi thật sự là muội muội ta, ngươi sẽ nghĩ như thế nào?"

Hồng Đậu ngốc trong chốc lát, chớp chớp mắt, "Chuyện này là không có khả năng a, việc ta gả cho ngươi không phải do cha ngươi định ra sao?"

Không sai, năm đó Thẩm Gia Trang cầu hôn với Phương gia, là lão trang chủ tự mình đưa sính lễ đến, nghe nói ngay lúc đó lão gia Phương gia cực lực không muốn, nhưng ngại nhiều năm giao tình với Thẩm gia, lại ngại với thế lực trên giang hồ của Thẩm lão trang chủ, hắn vẫn đồng ý hôn sự này.

Nhưng mà, Hồng Đậu không biết chính là, trước lúc Thẩm Gia Trang cầu hôn, Thẩm lão trang chủ từng nói chuyện với Thẩm Lạc Ngôn, ngay lúc đó Thẩm lão trang chủ hỏi Thẩm Lạc Ngôn, "Con ái mộ nhị tiểu thư Phương gia đúng không?"

Thẩm Lạc Ngôn chỉ khựng lại một giây, trả lời một chữ "Đúng".

Sau đó, Thẩm lão trang chủ liền đến Phương gia xin cưới, mà đối tượng, lại là đại tiểu thư Phương gia, Thẩm Lạc Ngôn là người con có hiếu, hắn sẽ không vi phạm quyết định của phụ thân mình, nhưng hắn vẫn đến hỏi ông.

Thẩm lão trang chủ cũng không nói thêm cái gì, hắn chỉ nhàn nhạt nói một câu, "Sau một năm thành hôn, ngươi lại hòa ly* với Phương Hồng Đậu."

*hòa ly: Ly hôn thời cổ đại, nhưng mang tính ngang bằng hai bên (hai bên thống nhất tự nguyện) chứ không phải như "hưu" là bên nữ bị chồng bỏ (bên nữ sẽ chịu thiệt thòi và tai tiếng lớn)

Ngay lúc đó trong lòng Thẩm Lạc Ngôn nghi hoặc, nhưng mà bất luận hắn có hỏi như thế nào, phụ thân hắn cũng không trả lời hắn nữa, không lâu sau

đại hôn, Thẩm trang chủ liền bỗng nhiên qua đời.

Lão nhân ra đi đột ngột, cũng chưa từng lưu lại bất luận di ngôn nào.

Đôi tay rũ xuống hai bên của Thẩm Lạc Ngôn chậm rãi nắm chặt, "Phương Hồng Đậu, nếu ngươi thật sự là muội muội ta thì sao?"

"Trang chủ…… Ngươi rốt cuộc là làm sao vậy?" Nàng thật sự không rõ, vì sao hắn lại hỏi nàng vấn đề này, nếu nàng quả thật là muội muội hắn, vậy bất luận nàng có trả lời như thế nào, cũng không có bất kỳ tác dụng thay đổi nào đối với sự thật đó.

Thẩm Lạc Ngôn cúi đầu, đôi mắt khóa chặt nàng, "Trả lời câu hỏi của ta."

"Nếu…… Nếu ngươi thật sự là ca ca ta ……" Hồng Đậu bị ánh mắt hắn dọa đến, sợ sệt, nàng lại nghĩ tới cái gì, mặt liền đờ đẫn buột miệng thốt ra: "Ta chẳng phải là cô cô của Thức Bạch?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 27: Lãng phí cảm tình

Câu nói không bắt được trọng điểm của Hồng Đậu, lại khiến Thẩm Lạc Ngôn nghẹn một hơi trong lòng, chẳng qua vừa muốn phát giận, hỏa khí của hắn lại không còn nữa, bởi vì hắn tự nói với chính mình, Phương Hồng Đậu nữ nhân này nói chuyện vĩnh viễn đều không có trọng điểm, nói chuyện với nàng ngàn vạn không thể lòng vòng quanh co, cho dù là uyển chuyển một chút cũng đều không được.

Thẩm Lạc Ngôn kiềm chế hỏa khí nói: "Thức Bạch không phải con ta."

"Nga……" Khi nàng phát ra một âm tiết đáp lại lời người khác nói, thực rõ ràng, nàng chính là đang có lệ với người ta.

Thái dương Thẩm Lạc Ngôn nhảy dựng, "Ta đã nói rồi, Thức Bạch không phải là con ta."

"Ân……"

"Phương Hồng Đậu."

Thẩm Lạc Ngôn đột nhiên gọi tên đầy đủ của nàng, nàng liền run một chút, "Trang chủ…… Ta ở đây……"

Cho nên không cần dùng ngữ khí nghiêm túc như vậy gọi tên nàng, nàng sẽ hoảng đấy.

Hắn lại không rảnh quan tâm nàng có hoảng hay không, lạnh giọng nói: "Cái gì khiến ngươi cho rằng Thức Bạch là con ta?"

"Mọi người đều nói như vậy……"

"Ngươi nói mọi người, lại là ai?"

"Chính là……" Hồng Đậu suy nghĩ một lát, nói: "Không phải hạ nhân Di Nhân Hiên nói ra sao, bọn họ gặp ai cũng nói, trang chủ ngươi giao con cho Phượng di nương chăm sóc, như vậy đại biểu cho việc không lâu sau ngươi sẽ động thổ ở hậu viện nha."

Lời này đều là Lục Y nói cho nàng, lúc Lục Y nói như thế, chính là đang đặc biệt tức giận, nhưng thật ra Hồng Đậu lại cảm thấy không sao cả.

Thẩm Lạc Ngôn trầm mặc trong chốc lát, lại hỏi: "Ta muốn ở hậu viện động thổ sao…… Động cái gì thổ?"

"Chính là đưa Phượng di nương lên ghế phu nhân chính thất đó." Hồng Đậu thuận miệng mà ra, nhớ trước đây nàng cũng đợi Thẩm Lạc Ngôn động thổ mất bao nhiêu lâu đó, từ vị trí phu nhân hạ xuống thấp, nói không chừng nàng càng dễ chạy trốn.

Thẩm Lạc Ngôn lại là ánh mắt khẽ động, hỏi nàng, "Hạ nhân suy đoán như vậy, ngươi có ý nghĩ gì?"

Nàng buột miệng thốt ra, "Khá tốt nha."

"Ngươi lặp lại lần nữa."

Thân mình nàng cứng đờ, bưng kín miệng mình, chớp chớp mắt nhìn hắn, nhỏ giọng nói: "Ngươi nghe lầm…… Ta nói như vậy không tốt, thật sự không tốt."

Thẩm Lạc Ngôn liếc nàng một cái, xoay người liền đi.

Hồng Đậu chợt thấy thân hình hắn lảo đảo một chút, vội đỡ lấy tay hắn, lại thấy hắn sắc mặt tái nhợt, hảo tâm nói: "Ngươi còn đang bị thương, không cần đi nhanh như vậy."

Hắn như vậy là bởi bị thương sao? Là do bị chọc tức đó!

Nhưng rũ mắt, thấy bàn tay đang đỡ mình của nàng có lót một chiếc khăn tay, hắn lại dừng một chút, trầm giọng hỏi: "Ngươi chê ta bẩn?"

Đừng nhìn bốn chữ này đơn giản, cảm xúc trong đó lại có thể nói là trăm chuyển ngàn hồi, bên trong nghi vấn lộ ra nguy hiểm, bên trong nguy hiểm lại lộ ra uy hiếp, bên trong uy hiếp lại lộ ra……

Tính, tóm lại chính là Hồng Đậu bị dọa rồi, trái tim nhỏ của nàng bùm bùm nhảy a nhảy, cảm thấy chính mình có phải lại làm gì đụng phải sấm sét của hắn hay không, không cần cảm thấy, tia sáng từ ánh mắt hắn nàng đã có thể nhìn ra, đáp án là khẳng định.

Chậm chạp không lên tiếng cũng không phải chuyện hay, nàng suy tư một chút, tìm được một đáp án mà mình tự nhận là chính xác, "Ta không phải chê ngươi bẩn, ta chỉ sợ trên người ngươi dính phải mùi son phấn của ta, sẽ khiến cho Phượng di nương không cao hứng."

"Ngươi cùng Phượng di nương không thân không thích, giao tình cũng không sâu, cớ gì phải suy xét vì nàng như thế?"

"Bởi vì…… Bởi vì nàng là người ngươi thích a." Hồng Đậu nói cực độ chân thành, hình tượng của nàng nháy mắt bay lên cao không ngừng nghỉ, sau lưng thậm chí còn có quầng sáng thánh mẫu long lanh.

…… Đây là nàng ảo giác thế.

Thẩm Lạc Ngôn căn bản sẽ không tin chuyện ma quỷ của nàng, hắn trầm mặc đẩy tay nàng ra, lần thứ hai đi về phía trước.

Bộ dáng hờn dỗi này…… Có chút đáng yêu?

Hắn không phải thật sự tức giận chứ? Hắn mà giận, vậy trước khi nàng chạy trốn, ngày tháng của nàng ở Thẩm Gia Trang sẽ có thể không dễ chịu nha!

Giậm chân một cái, Hồng Đậu lại đuổi theo, "Trang chủ, ta nói thật vậy, mỗi lần ta gặp ngươi, ngươi đều sẽ không tùy tiện chạm vào đồ vật khác, ta suy đoán là ngươi có thói ở sạch, ta sợ ta chạm vào ngươi sẽ không cao hứng, cho nên ta mới dùng khăn tay."

Bước chân Thẩm Lạc Ngôn ngừng lại, nỗi lòng hắn chợt có chút cảm giác không tên, không khí an tĩnh trong chốc lát, hắn hơi hơi nghiêng đầu, nhẹ giọng nói: "Theo kịp."

Hồng Đậu cười, lúc này mới tủm tỉm lại đi tới bên cạnh hắn, nàng vỗ vỗ ngực, thở ra một hơi nói: "Ta biết ngay mà, bình thường cũng không thấy ngươi kéo kéo tay nhỏ của Phượng di nương, ngươi khẳng định là có thói ở sạch."

Vẻ mặt Thẩm Lạc Ngôn khựng lại, tiếp theo, không đợi nàng nữa mà bước nhanh hơn.

Lãng phí cảm động trên người nàng, thật là một chuyện lỗ vốn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bột mì

Cửa kho bí mật tìm ra cũng không dễ dàng, mà trên người Thẩm Lạc Ngôn có thương tích, cũng không thể lại trở về đường cũ bằng cách bơi, Hồng Đậu bước nhanh theo sau Thẩm Lạc Ngôn, nàng muốn nói một câu ngươi có thương tích đi chậm một chút, nhưng lại sợ nói sai cái gì chọc hắn không cao hứng, Thẩm Lạc Ngôn người này thật là quá không dễ hầu hạ, quả thực chính là một linh hồn còn mẫn cảm yếu ớt mỏng manh hơn cả nàng, so với hắn, nàng đều cảm thấy mình thật sự tốt.

Ít nhất, người khác chọc nàng tức giận, nàng cũng sẽ không hờn dỗi một mình đâu, nói thế nào cũng phải lôi cái kẻ chọc giận mình ra đánh cho một trận chứ.

Nếu Thẩm Lạc Ngôn biết nàng suy nghĩ cái gì, nhất định sẽ cười lạnh một tiếng, "Ngươi cho ta đánh sao?"

Không phải hắn không muốn đánh, nhưng thứ nhất, không đánh nữ nhân là gia giáo của hắn, thứ hai, hắn sợ cái thân thể nhỏ bé này của Hồng Đậu không chịu được.

Cho nên, mỗi một lần Thẩm Lạc Ngôn tức giận, hắn đều an ủi chính mình, không thể tức giận, không thể đánh Hồng Đậu, nếu đánh Hồng Đậu, hai đại gia tộc là Thẩm Gia Trang bọn họ cùng Phương gia nhất định sẽ đánh nhau.

Nên lấy đại cục làm trọng.

Thẩm Lạc Ngôn lúc nào cũng dùng sáu chữ này để giúp chính mình luôn được bình tĩnh.

Tới cuối lối đi, một bức tường đá chắn trước mặt hai người, Thẩm Lạc Ngôn dừng chân lại, có vẻ như đang suy xét kế tiếp nên làm thế nào.

Hồng Đậu an tĩnh không dám nói, nàng hiện tại đã học được, biện pháp tốt nhất có thể không chọc hắn tức giận, chính là ít nói…… Còn phải ít làm, có thể làm người qua đường trong suốt là tốt nhất.

Một lát sau, Thẩm Lạc Ngôn mở miệng nói: "Nơi đây không có lối ra khác, xem ra chúng ta chỉ có thể theo đường cũ quay về."

"Nhưng mà thương thế của ngươi…… Chúng ta không thể lại bơi tiếp được." Hồng Đậu lên tiếng nhắc nhở.

Thẩm Lạc Ngôn vừa nghe liền biết nàng không phải đang quan tâm đến sống chết của hắn, mà là lo lắng sau khi rời khỏi đây, nếu hắn xảy ra chuyện gì, nàng sẽ không thể thoái thác tội của mình thôi, không thể không nói, hắn càng ngày càng hiểu rõ Hồng Đậu, "Nơi này không có đồ ăn, chúng ta không đợi lâu ở chỗ này được."

"Có lẽ khi người trong thôn trang đi tìm ngươi, sẽ phát hiện đường hầm trong nước này đó."

"Ngươi cảm thấy, tằng thái nãi nãi của ta sẽ thông linh cho từng người, nói cho bọn họ cửa thạch thất phải mở ra như thế nào sao?" Hắn nói thực bình thản, chính là thuộc về một loại kia …… Nhưng người có dây thần kinh thô như Hồng Đậu, nhất định sẽ không có loại nhận thức thông qua năng lực tự hỏi này.

Hồng Đậu không hề cảm thấy bị khinh bỉ, bởi vì nàng thực chất không có năng lực tự hỏi của người bình thường, đây là sự thật, là sự thật mà ngay cả chính nàng cũng đã từ bỏ, cho nên nàng đương nhiên sẽ không cảm thấy chính mình bị xem thường, nàng chớp chớp mắt, "Có lẽ nơi này còn có đường khác."

"Nơi này chỉ có một đường, trước mặt chúng ta chỉ có một bức tường đá, ngươi cảm thấy còn có đường ở đâu?"

Nàng suy nghĩ một lát, "Chúng ta có thể đẩy ngã bức tường này thử xem a."

Thẩm Lạc Ngôn đỡ trán thở dài, không nói gì.

"Làm sao vậy? Nếu đường chỉ đến chỗ này, vậy khẳng định có lối ra, ngươi thử cũng không thử một chút, liền có thể từ bỏ như vậy sao?" Hồng Đậu bước qua, cảm thấy tính cách dễ dàng từ bỏ của đứa trẻ này quả là không ổn, nàng vỗ vỗ tường, giống như giáo viên chủ nhiệm hận sắt không thành thép mà nói: "Nếu không thử liền từ bỏ, vậy người thành công trên thế giới này chẳng phải là quá ít ỏi hay sao?"

"Rầm" một tiếng, bức tường đá dưới tay nàng, chọt nát ra như vậy…… Nát……

Hồng Đậu nhìn về phía Thẩm Lạc Ngôn cũng đang sửng sốt, nhút nhát sợ sệt rút tay về, đỏ mặt nghẹn ra một câu, "Ta…… Ta mới không phải đại lực sĩ đâu!"

Nàng chính là em gái mềm mại! Một em gái mềm mại hết sức đáng yêu đó!

Thẩm Lạc Ngôn im lặng nhìn nàng, hắn lại ngồi xổm trên mặt đất, nhặt lên một khối tường đá bị vỡ ra, mới chỉ nhẹ nhàng bóp, thứ này liền hóa thành bột phấn.

Hồng Đậu ngẩn ngơ, "Chẳng lẽ chúng ta thật là huynh muội?"

Giả thiết đại lực sĩ này rõ ràng là phải có chung huyết mạch nha!

Thẩm Lạc Ngôn không hiểu nàng suy nghĩ cái gì, hắn đứng lên, lạnh nhạt nói ra một câu, "Tường đá này làm từ bột mì."

"Nga……" Hồng Đậu ngốc ngốc nhìn đồ vật bị vỡ thành bột phấn trên mặt đất, hỏi ra một vấn đề rất quan trọng: "Vậy còn có thể ăn không?"

"Ngươi muốn ăn……" Thẩm Lạc Ngôn mặt vô cảm nói: "Vậy có thể mang về bảo đầu bếp nữ làm thành bánh bao."

Nàng hưng phấn gật đầu, "Được nha! Ta muốn nhân thịt!"

Thẩm Lạc Ngôn: "……"

Nàng không nhận thức được hắn đang trào phúng nàng sao!?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Bạch Y Diệu Thủ

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 29) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 29)

11 THÁNG 6, 2018 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 29: Bạch Y Diệu Thủ

Người thần kinh thô, có một chỗ tốt lớn nhất, đó chính là có trái tim rộng lớn, có lợi cho xã hội hài hòa, ngươi xem, cho dù có người muốn châm chọc nàng, nói vòng vo thì nàng nghe không hiểu, nói quá rõ ràng vậy sẽ có vẻ chính mình đang khắc nghiệt, vì thế, người cuối cùng bị chọc tức…… vẫn là một mình Thẩm Lạc Ngôn.

Hắn từ bỏ thảo luận vấn đề bột mì với Hồng Đậu, mà bắt đầu nhìn quang cảnh xung quanh sau khi "Tường" đổ, dưới ánh trăng, đây là một mảnh rừng trúc, hắn nói: "Nơi này là sau núi Thẩm Gia Trang."

"Cái gì?" Hồng Đậu đi ra, gió đêm thổi qua có chút lạnh, nàng ôm cánh tay mình, cực kỳ kinh ngạc, "Thế nào mà từ kho bí mật đi ra, chúng ta lại trực tiếp tới sau núi rồi?"

Nàng vốn tưởng rằng, đường ra cũng là đường thủy, lại không nghĩ rằng hóa ra đường hầm kho bí mật kia là kéo dài lên phía trên từng chút một, bởi vì độ cung đường hầm không lớn, cho nên cũng không khiến người ta nhận ra, rằng bọn họ đang đi lên trên.

Thẩm Lạc Ngôn không nói gì, hắn trực tiếp đi về phía trước.

Hồng Đậu vội vàng đuổi kịp, nguyệt hắc phong cao, tuy nói võ công của nàng cũng có thể nắm chắc đánh thắng một vài cọng bún sức chiến đấu bằng 5, nhưng nàng lại hoàn toàn không nắm chắc đánh thắng được yêu ma quỷ quái, con gái í mà, thông thường đối với loại rừng cây nhỏ trong đêm tối này, đều sẽ cảm thấy sợ hãi.

Nhưng mà Thẩm Lạc Ngôn chân dài đi lại nhanh, Hồng Đậu phải chạy chậm mới có thể đuổi kịp hắn, chờ đến đi xuống núi, nàng liền vịn một thân cây thở hồng hộc, "Trang chủ…… Ngươi đợi ta nha, ta sắp theo không kịp!"

Bước chân Thẩm Lạc Ngôn chợt ngừng, lại lập tức tóm được tay Hồng Đậu kéo nàng từ dưới tàng cây ra phía sau mình, đồng thời, trường kiếm của hắn ra khỏi vỏ, "Đinh" một tiếng, là âm thanh kim loại va chạm, một chiếc phi tiêu rơi trên mặt đất.

"Ra đây." Ánh mắt Thẩm Lạc Ngôn chợt lạnh.

Từ trên cây, một nam nhân mặc bạch y nhảy xuống, hắn cợt nhả nói: "Đừng khẩn trương, đừng khẩn trương! Ta đâu có muốn đánh nhau với trang chủ Thẩm Gia Trang đại danh đỉnh đỉnh."

Nam nhân này tuy mặc một thân bạch y, nhưng cái khí chất xuất trần không nhiễm thế tục kia hắn lại không hề có, bạch y bị hắn mặc trên người, lại bị mặc ra thành phong cách ăn chơi trác táng rất không phù hợp, hắn có một gương mặt trẻ con cũng khá đẹp trai, thoạt nhìn dường như chỉ tầm mười sáu bảy tuổi, một thanh quạt xếp trên tay, hiện hết vẻ phong lưu.

Thẩm Lạc Ngôn chưa từng gặp qua người này, nhưng vẫn nhận ra hắn, "Là ngươi, Bạch Y Diệu Thủ."

"Hắn là ai?" Hồng Đậu nhẹ giọng hỏi, không hề chú ý tay mình còn đang bị hắn chộp trong tay.

"Ai nha, phu nhân không quen biết tiểu sinh, vậy để tiểu sinh tự giới thiệu một phen vậy." Bạch y công tử làm bộ làm tịch chắp tay, lại cười nói: "Tiểu sinh La Nhất Bảo, giang hồ xưng Bạch Y Diệu Thủ, chính cái gọi là nơi nào có trân bảo, liền có La Nhất Bảo ta, cũng là công tử nhẹ nhàng La Nhất Bảo phong lưu tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, hiệp can nghĩa đảm."

"Nga……Ngươi tới nhà chúng ta ăn trộm." Hồng Đậu hiểu rõ gật gật đầu, bất luận La Nhất Bảo có nói một chuỗi từ ngữ loè loẹt cỡ nào, nàng chỉ bắt được một trọng điểm, hắn chính là kẻ trộm, "Ê, đồ vật trong trang chúng ta ngươi không được trộm, ngươi dám trộm ta liền báo quan!"

Nàng bỗng nhiên có giác ngộ của trang chủ phu nhân Thẩm Gia Trang, Thẩm Lạc Ngôn không biết…… Chính mình có phải nên cảm thấy cao hứng hay không.

La Nhất Bảo lại mở cây quạt ra, lắc đầu nói: "Phu nhân tội gì dùng chữ trộm này mà hiểu lầm tiểu sinh chứ? Người làm công tác văn hóa như thế này, sao có thể nói là trộm được, đây gọi là mượn đồ của một số người không lo ăn mặc, cái gọi là tiền tài chính là vật ngoài thân, tương lai tiểu sinh mà giàu,

tất nhiên cũng sẽ trả lại.”

Hồng Đậu lại nói: “Tốt quá, vậy ngươi có tiền thì cho chúng ta vay trước đi.”

“Ta còn chưa mượn, thì lấy đâu ra tiền?”

“Ngươi không có năng lực trả tiền, còn muốn đến trang chúng ta vay?”

La Nhất Bảo trầm mặc, hắn hình như bị bẫy rồi.

Bạch Y Diệu Thủ được xưng da mặt dày nhất, vô lại nhất trên giang hồ cũng sẽ có ngày nói không nên lời được, Thẩm Lạc Ngôn không thể không có thêm cách nhìn khác đối với Hồng Đậu, hóa ra nàng có bản lĩnh có thể nói chết người ta, cũng không phải chỉ nhắm vào một mình hắn.

Hắn có chút vui mừng.

Hồng Đậu lại nhẹ giọng nói với Thẩm Lạc Ngôn: “Đám của hồi môn của ta đều nằm ngay trong viện ta ở đó, chúng ta cũng không thể để hắn có cơ hội mượn đi a.”

Thẩm Lạc Ngôn không nói gì nhìn nàng.

Hồng Đậu áp lực như núi lại lùi đầu về sau lưng Thẩm Lạc Ngôn.

Thẩm Lạc Ngôn tự dặn chính mình phải tâm bình khí hòa, loại nữ nhân như Phương Hồng Đậu này, sẽ có giác ngộ trang chủ phu nhân gì đó mới là lạ, nàng chẳng qua là lo lắng tiền của nàng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Câm miệng

La Nhất Bảo quạt lia lịa cây quạt trong tay, để không bị vướng vào cái đề tài vay tiền kia, hắn lại ra vẻ tiêu sái nói: "Đã sớm nghe nói trang chủ Thẩm Gia Trang đặc biệt yêu thương Phượng di nương, hiện giờ nhìn vị phu nhân này hoa dung nguyệt mạo, ta nghĩ nhất định chính là Phương di nương được sủng ái kia rồi."

Hắn cố ý nói như vậy, đồn đãi vớ vẩn về Thẩm gia trang từ trước đến nay rất ít, đối với việc nhỏ trong hậu viện như vậy, người ngoài lại càng không rõ được, mà La Nhất Bảo còn nói như vậy, là vì hắn biết nữ nhân trước mặt không phải Phượng Khuynh Liền, vì cái gì? Bởi vì Hồng Đậu đang mặc một thân màu đỏ rực, màu này, là màu chỉ có chính thất mới có thể dùng.

Mà hắn cố ý nói như vậy, chỉ vì muốn châm ngòi Hồng Đậu và Thẩm Lạc Ngôn, tìm lại mặt mũi cho chính mình mà thôi.

Nào biết nghe La Nhất Bảo nói xong, sắc mặt Thẩm Lạc Ngôn có chút vi diệu, Hồng Đậu thì nơm nớm lo sợ đứng sau lưng Thẩm Lạc Ngôn khủng hoảng nói: "Ngươi nói cái gì vậy? Phượng di nương là nữ tử xuất trần tuyệt diễm nhường nào, ngươi lại có thể dùng ta để vũ nhục nàng ấy!"

Không phải... Có người tự hạ thấp chính mình như vậy sao?

"Đừng vội nói linh tinh." Thẩm Lạc Ngôn hơi hơi nghiêng đầu, tầm mắt dừng trên người Hồng Đậu.

Hồng Đậu không hiểu hắn có ý gì, chỉ có thể dùng một đôi mắt to tràn ngập nước nhìn chằm chằm hắn, nàng tỏ vẻ chính mình thật vô tội, nàng tuyệt đối không hề nghĩ tới sẽ bị người ta ngộ nhận là nữ nhân hắn yêu nhất kia, nàng trong sạch!

Thẩm Lạc Ngôn... Nhất thời tâm tình phức tạp.

La Nhất Bảo chớp chớp mắt, "Không phải, ta nói phu nhân ngươi rốt cuộc có ý gì a? Ngươi không phải Phượng di nương sao?"

"Nàng đương nhiên không phải." Thẩm Lạc Ngôn dừng một chút, mở miệng nói: "Nàng là... thê tử của ta, cũng là trang chủ phu nhân Thẩm Gia Trang."

Bị hai cái danh hiệu này áp lên, Hồng Đậu rụt rụt thân mình, nàng sắp không thở nổi.

Thẩm Lạc Ngôn nhàn nhạt kiếp nàng một cái, nàng liền lập tức đứng thẳng tắp lên, chỉ là không giám nhìn lại hắn.

La Nhất Bảo không hiểu hình thức ở chung của hai vợ chồng này là do ý gì, hắn cà lơ phất phơ nói: "Tiểu sinh ta hôm nay đi tới Thẩm Gia Trang tìm báu vật, nếu đã tới, vậy thì không thể tay không mà về, nói như thế nào, ta cũng phải lấy được vài thứ."

"Ngươi có năng lực này sao?" Thẩm Lạc Ngôn rút kiếm, mặt lạnh như sương, vốn một thân khí chất lạnh lùng, nay lại càng lạnh hơn.

La Nhất Bảo khép quạt, trên môi nở nụ cười phong lưu, "Nếu là trước đây, ta nghĩ chỉ bằng công phu mèo cào này của ta chắc chắn không tới gần Thẩm trang chủ được, nhưng hiện giờ... Trang chủ có thương tích trong người, chỉ sợ tình hình sẽ khác."

Đã là người tập võ, chuyện trên người Thẩm Lạc Ngôn có thương tích, hắn đương nhiên cũng sẽ nhìn ra.

Thẩm Lạc Ngôn nói: "Rồng ở nơi nước cạn, dù có bị thương, cũng không đến lượt tôm nhỏ khinh thường."

La Nhất Bảo cười nói: "Trang chủ thật quyết đoán."

Tiếng nói vừa dứt, thân ảnh màu trắng liền thoáng động, Thẩm Lạc Ngôn kéo Hồng Đậu về phía sau một bước, lại lần nữa rút kiếm, trực tiếp đấu với La Nhất Bảo, vũ khí chạm nhau sát ra tia lửa sáng ngời.

"Trang chủ phản ứng không tồi... Chẳng qua, sức lực của người không không đủ, ta muốn nhìn xem, ngươi có thể chống đỡ được bao lâu." La Nhất Bảo nói xong, thân ảnh lại biến mất không thấy.

Đừng nhìn hắn đào phương võ nghệ không giỏi, nhưng hắn am hiểu nhất là thuật khinh công di hình đổi ảnh, gặp phải khinh công cao thâm như vậy của hắn, cho dù có là cao thủ kiếm thuật cường đại đi nữa, cũng không thể không hết sức tập trung mà chống đỡ, huống chi là Thẩm Lạc Ngôn đang bị thương, hơn nữa còn phải phân tâm bảo vệ cho Hồng Đậu ở phía sau hắn.

Hồng Đậu cách Thẩm Lạc Ngôn rất gần, nhìn trên trán hắn thấm ra mồ hôi lạnh, nàng nghĩ thầm cứ tiếp tục như vậy cũng không phải chuyện tốt, có lẽ, nàng không nên tiếp tục giấu chuyện mình biết võ công...

Hồng Đậu nghe được tiếng gió bên tai, trong tay ngưng tụ chưởng khí, thân thể nàng tuy rằng có nội lực, nàng lại không quen dùng, làm thế chẳng qua xuất phát từ bản năng của nàng thôi, liền ngay lúc Hồng Đậu chuẩn bị xuất chưởng, một đạo kiếm khí bỗng nhiên đánh úp lại.

Thân ảnh La Nhất Bảo xuất hiện trong bóng đêm, hắn che lại cánh tay bị thuong lui về phía sau vài bước, "Là ai?"

Trong bóng đêm một thân ảnh màu trắng khác chậm rãi đi ra, chẳng qua, so với La Nhất Bảo cũng mặc bạch y, thân thể hắn lại bé hơn rất nhiều.

"Thức Bạch" Hồng Đậu kinh hủ kêu lên, liền chạy tới bên người hắn.

Thân thể Thẩm Lạc Ngôn nhoáng lên, nỗ lực đứng vững, hắn giơ tay lên nhấn lên ngực chính mình, nơi đó có miệng vết thương vỡ ra, máu đã thấm đầy y phục.

Hồng Đậu lại vội đỡ hắn, "Ngươi đừng kích động, yên tâm, ta sẽ bảo vệ Thức Bạch thật tốt."

Thẩm Lạc Ngôn trầm mặc một lát, nhìn về phía Thức Bạch cũng đang trầm mặc, nói: "Hắn không cần ngươi bảo hộ."

"Nhưng mà... Ngươi hiện tại đã thành ra thế này, cũng đâu thể bảo hộ tốt cho hắn được nha."

Đây là lời nói thật, nhưng Thẩm Lạc Ngôn càng tức, hắn hít sâu một hơi, "Ngươi không cần lo nữa."

"Ta..."

"Câm miệng."

"Ờ... "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 31: Rốt cuộc ai mới là con ghẻ*!

*Con ghẻ: người bị ví như thành phần vô tác dụng làm vướng tay chân

La Nhất Bảo tuy rằng bị thương, nhưng hình tượng công tử nhẹ nhàng của hắn lại không thể sửa, hắn lại mở cây quạt, ra vẻ không ngại cười nói: “Ai nha nha, trang chủ Thẩm Gia Trang đại danh đỉnh đỉnh hiện giờ lại muốn dựa vào một đứa bé tới cứu sao?”

“Ngươi sai rồi.” Thức Bạch nói: “Thẩm trang chủ thừa sức đối phó ngươi, chẳng qua là ta không vừa mắt có kẻ thừa cơ mà vào.”

La Nhất Bảo có cảm giác đứa bé trai này nội lực không thấp, tuy rằng kinh ngạc một đứa bé sao lại có tu vi như vậy, nhưng ngoài miệng thì hắn lại một

phân cũng không nhường, "Cái thằng nhóc nhà ngươi, người thì không cao bằng ta, khí thế nói năng lại thật ra không nhỏ, chẳng lẽ Thẩm Lạc Ngôn là lão tử* của ngươi, nên ngươi mới vội vã nhảy ra?"

*lão tử: cha (gọi một cách suồng sã thiếu tôn trọng, kiểu như "ông bô" của thời hiện đại đó)

Sắc mặt của Thẩm Lạc Ngôn và Thức Bạch đều trầm xuống, nếu là Hồng Đậu nói bọn họ có quan hệ như vậy cũng liền thôi, bọn họ đánh thì đánh không được, bởi vì sợ một cái tát chụp chết nàng, mắng lại mắng không được, bởi vì chỉ cần nàng vừa mở miệng, ngược lại chính mình sẽ bị tức chết, nhưng La Nhất Bảo là ai đây? Tùy tiện chụp chết cũng đều không sao cả.

Hồng Đậu nói: "Lão tử, là nhà tư tưởng, triết học gia, văn học gia cùng sử học gia cổ đại hết sức vĩ đại của quốc gia ta đó."

Mọi người đồng loạt đưa mắt sang nhìn Hồng Đậu.

Nàng hắng hắng giọng, tiếp tục nói: "Lão tử là người sáng lập học phái Đạo gia, cũng là nhân vật tiêu biểu của phái này, đối với sự phát triển triết học của quốc gia ta cũng có ảnh hưởng hết sức sâu sắc ……"

La Nhất Bảo rốt cuộc nhịn không được hỏi: "Ngươi đang nói cái gì vậy?"

"Ta đây là đang nói……" Hồng Đậu vỗ vỗ vai Thẩm Lạc Ngôn, "Hắn nói ngươi là lão tử là đang khen ngươi đó nha, ngươi không cần tức giận."

Thẩm Lạc Ngôn không vội vã cảm động, mà lại nghi ngờ hỏi: "Ngươi chắc chắn ngươi chỉ là không muốn ta tức giận?"

"Đương nhiên." Hồng Đậu khẳng định gật gật đầu, lại chỉ chỉ hai mắt của mình, "Hãy nhìn ánh mắt vô cùng nghiêm túc của ta."

Thẩm Lạc Ngôn nhìn nàng một cái, không nói gì.

"Nếu ngươi tức giận……"

"Câm miệng." Thẩm Lạc Ngôn dứt khoát lưu loát nói ra hai chữ này, hắn đã quen với kịch bản của Hồng Đậu rồi, muốn giữ lại một chút cảm động để tự lừa gạt chính mình, vậy tuyệt đối đừng cho nàng nói ra câu kế tiếp.

Hồng Đậu ủy khuất che miệng mình, thật sự không dám nói tiếp nữa, lời nàng muốn nói rất đơn giản, nếu hắn mà tức giận, nếp nhăn sẽ trở nên càng nhiều, nếu lựa chọn giữa Thẩm Lạc Ngôn đầy rẫy nếp nhăn cùng giáo chủ Du Tử Tức phong tao vô hạn …… Hồng Đậu nghĩ nếu chính mình mà là Phượng Khuynh Liên, nàng gật gật đầu, ừm, nàng chắc chắn sẽ chọn phong tao vô hạn Du Tử Tức.

"Thẩm Gia Trang hôm nay, thật đúng là náo nhiệt." Bỗng nhiên, trên không trung lại vang lên một giọng nói, áo tím bay bay, một thân ảnh quyến rũ hạ xuống trên mặt đất, hắn vỗ môi cười, thật đúng là mị đến tận xương cốt.

Thức Bạch cùng Thẩm Lạc Ngôn còn đang đề phòng, chợt nghe tiếng Hồng Đậu truyền ra: "Phong tao vô hạn!"

Du Tử Tức chợt dừng, trái lại liền nở nụ cười nói: "Ai nha, đây là tên thân mật mà Vương tiểu thư đặt cho tại hạ sao?"

Cái tên Vương Cách Vách kia…… Hắn còn nhớ rất rõ ràng.

Hồng Đậu nổi da gà toàn thân, Thẩm Lạc Ngôn lại chắn trước nàng, thần thái còn đề phòng hơn so với khi đối mặt La Nhất Bảo, "Giáo chủ Ma giáo, ngươi vẫn chưa chịu rời khỏi Lạc Thủy thành."

"Lạc Thủy thành non xanh nước biếc, mỹ nhân lại nhiều……" Đưa ánh mắt quyến rũ về phía Hồng Đậu, Du Tử Tức chậm rãi nói: "Ta vì sao phải vội vã rời đi?"

Thẩm Lạc Ngôn cùng Thức Bạch trong lòng biết rõ hôm nay chỉ sợ có một hồi ác chiến, lại thêm La Nhất Bảo thái độ không rõ ràng, bọn họ một người bị thương, một người trạng thái không thích hợp, chỉ sợ đều không phải đối thủ của Du Tử Tức, hơn nữa…… Còn có một đứa con ghẻ* là Hồng Đậu!

*con ghẻ: như đã giải thích ở trên, ý chỉ thành phần vướng víu vô tác dụng:)))

"Ngươi yên tâm, ta bảo vệ ngươi!" Hồng Đậu lại kéo Thẩm Lạc Ngôn ra phía sau chính mình, lý tưởng hào hùng, khiến người cảm động.

Thẩm Lạc Ngôn khựng lại một giây, "Ngươi không cần lo."

Hắn lại muốn đem Hồng Đậu kéo về phía sau mình, Hồng Đậu lại không cho hắn kéo, nàng sốt ruột nói: "Trang chủ ngươi cái đồ con ghẻ bị thương này, đừng có mà quấy rối được không!?"

Có kinh nghiệm một lần, nàng tự nhận là vẫn có thể liều một trận cùng Du Tử Tức.

Thẩm Lạc Ngôn không nhịn nổi, một búng máu nhẫn nại lâu ngày rốt cuộc phun ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Xem diễn

"Trang chủ, ngươi không sao chứ!" Hồng Đậu vội vàng đỡ lấy Thẩm Lạc Ngôn, gấp đến độ muốn khóc.

Thẩm Lạc Ngôn một chút cũng không cảm động, dù nàng có sốt ruột, cũng chỉ vì sợ chính mình sẽ bị gắn mác quả phụ mà thôi, chỉ cần là nữ nhân, đều sẽ không thích cái danh quả phụ, đặc biệt là Hồng Đậu, nàng vốn tung hoành khắp giới hoàng văn*(*truyện XXX), thật sự là sẽ nhịn không được mà móc nối hai chữ quả phụ này với nội dung mười tám cấm*.

*mười tám cấm: Cấm trẻ em dưới 18 tuổi:))))

Du Tử Tức chậm rãi nói mát, "Xem ra nội thương của Thẩm trang chủ rất nặng nha, có thể nhẫn nại đến tận bây giờ, hẳn cũng coi như cực hạn, bội phục, bội phục."

"Không ngờ giáo chủ Ma giáo lại đến hôm nay." La Nhất Bảo phe phẩy cây quạt nói: "Chư vị đều là người có tiếng trên giang hồ, La Nhất Bảo nho nhỏ ta đây chỉ là khách qua đường, liền đi trước một bước vậy."

La Nhất Bảo dứt lời, thân ảnh lập tức mất tăm, đến khi mọi người ở đây đều cho rằng hắn đã rời khỏi, một cây bạch ngọc trâm trên đầu Hồng Đậu lại biến mất, nàng ngẩng đầu chung quanh, "La Nhất Bảo, ngươi cái kẻ ăn trộm này!"

"Tiểu sinh cũng không thể tay không mà về, cây trâm này của phu nhân rất đẹp, tiểu sinh liền mượn trước thôi." Thanh âm vọng lại từ trời đêm chậm rãi biến mất, hắn đã thật sự rời đi.

Du Tử Tức quyến rũ cười, "Người khác nếu đã rời đi, vậy mấy người quen chúng ta liền bắt đầu xử lý chính sự nào."

Hồng Đậu đỡ Thẩm Lạc Ngôn, thần sắc đề phòng.

Thẩm Lạc Ngôn thấy vậy liền thật vui mừng, hóa ra nữ nhân này cũng không phải không có cảm giác nguy hiểm.

Thức Bạch nói: "Ân oán giữa ngươi và ta, không cần liên lụy những người khác."

"Không sai, giữa ta và ngươi có ân oán, nhưng một Thẩm trang chủ, một Thẩm phu nhân, bọn họ nếu đều muốn che chở ngươi, vậy đương nhiên, ta cũng liền có ân oán với bọn họ." Nghe ý trong lời của hắn, hẳn là cũng đã ghi hận cả Hồng Đậu và Thẩm Lạc Ngôn.

Hồng Đậu đem Thẩm Lạc Ngôn bảo hộ ở phía sau mình, nói: "Hôm nay nếu ngươi muốn thương tổn Thức Bạch, thì phải qua cửa này của ta trước đã."

Tiếng nói vừa dứt, nàng nghĩ nghĩ, lại bồi thêm một câu, "Còn có Thẩm trang chủ, ngươi muốn đả thương hắn, cũng phải qua cửa của ta."

Thẩm Lạc Ngôn bỗng nhiên được nhớ tới…… lại không cao hứng nổi chút nào.

"Vương cô nương thật quyết đoán." Du Tử Tức cầm lên một lọn tóc dài trước ngực, cười nói: "Lần trước là do ta chưa có chuẩn bị, cũng không thấy Thẩm trang chủ bị thương, nên mới đi trước một bước, hiện giờ…… Chỉ còn lại một mình ngươi có thể đánh, ngươi cho rằng ngươi vẫn là đối thủ của ta sao?"

Hồng Đậu khí thế không giảm, "Không thử một lần thì làm sao biết?"

Khó có khi nàng vốn luôn luôn run sợ, lại có lúc trở nên mạnh mẽ.

Lúc này, trong rừng truyền đến một giọng nói duyên dáng gọi to, "Trang chủ!"

Mọi người nhìn lại, người tới đúng là Phượng Khuynh Liên, đi theo phía sau nàng, còn có Kỳ Chiêu, Phượng Khuynh Liên đi thẳng về phía Thẩm Lạc Ngôn, Hồng Đậu thấy thế, rất có nhãn lực mà bước sang bên cạnh một bước, nhường lại chỗ cho Phượng Khuynh Liên.

Thấy khóe miệng Thẩm Lạc Ngôn có vết máu, Phượng Khuynh Liên sốt ruột nói: "Trang chủ, thương thế của ngươi…… Kỳ đại phu, làm phiền ngươi tới xem cho trang chủ."

Kỳ Chiêu đang muốn tiến lên, Du Tử Tức bên kia liền mở miệng cười, "Ai da, Thẩm trang chủ thật là có phúc khí, trái ôm phải ấp, Tề nhân chi phúc* thế này cũng thật khiến người ta hâm mộ cực kỳ."

*Tề nhân chi phúc: Phúc có nhiều vợ

"Là ngươi!" Phượng Khuynh Liên thấy Du Tử Tức, trên mặt không khỏi xuất hiện vẻ xấu hổ và giận dữ.

Nguyên nhân là vì, vào lần trước khi Du Tử Tức tiến công Thẩm Gia Trang, hắn tuy rằng ở trước mặt đám Hồng Đậu là rút lui, kỳ thật hắn còn dạo qua Thẩm Gia Trang một vòng, không khéo…… Bước vào phòng Phượng Khuynh Liên đang tắm gội.

Danh tiết là chuyện lớn, Phượng Khuynh Liên cũng không nói chuyện này cho ai cả, hiện giờ gặp lại Du Tử Tức, trong lòng nàng khó tránh khỏi nhớ lại sự thật chính mình đã bị đùa giỡn một phen, không khỏi tức giận bộc phát.

Du Tử Tức thấy mỹ nhân tức giận sắc mặt đỏ lên, tâm tình rất tốt nói: "Hóa ra không phải sen trắng nhỏ, mà lại là một đóa hoa hồng nha."

"Chú ý lời nói của ngươi." Thẩm Lạc Ngôn nhíu mày, đã thấy không vui.

Hồng Đậu hỏi Kỳ Chiêu, "Có gì ăn không?"

Kỳ Chiêu nghĩ nghĩ, gật gật đầu, tiếp theo liền lấy ra một túi cam thảo.

Hồng Đậu vẫy tay, Thức Bạch liền đi tới bên cạnh nàng, nàng lấy ra một phiến cam thảo đưa cho Thức Bạch, lại lấy ra cho mình một phiến, thảnh thơi nhỏ giọng nói: "Vở kịch hai nam một nữ, quả nhiên vĩnh viễn cũng sẽ không lỗi thời, thú vị."

"Phu nhân…… Chúng ta như vậy có được không?" Bị Hồng Đậu lôi kéo, Kỳ Chiêu cũng hạ thấp thanh âm, thuận tiện cũng cầm lấy một mảnh cam thảo, học theo nàng đưa vào trong miệng.

Thức Bạch cũng ngẩng đầu nhìn Hồng Đậu.

Hồng Đậu bị hành động ngẩng đầu đáng yêu này của Thức Bạch làm cho choáng váng rối tinh rối mù, nàng nựng hai má Thức Bạch, cười hì hì nói: "Dù sao cũng là chuyện của ba người bọn họ, chúng ta an tâm xem diễn là tốt rồi."

"Phu nhân, Thẩm trang chủ là hôn phu của ngươi." Thức Bạch xoa xoa mặt mình, nhưng thực ra tâm tình lại rất tốt.

"Hôn phu? Có thể ăn sao?" Hồng Đậu chớp chớp mắt, lại sờ sờ đầu Thức Bạch, tình mẹ bao la mà nói: "Hôn phu cũng không đáng yêu được như tiểu Thức Bạch ngươi."

Sắc mặt Thức Bạch ửng đỏ.

Trong rừng, giọng nói đè nén tức giận của Thẩm Lạc Ngôn gằn từng chữ một truyền đến, "Phương, Hồng, Đậu!"

Hồng Đậu sửng sốt, nhìn về phía Thẩm Lạc Ngôn, chỉ thấy hắn đang dùng ánh mắt lạnh lẽo ngập trời nhìn chằm chằm mình, trăm triệu lần không dự đoán nổi, vào lúc có Phượng Khuynh Liên trước mắt, vậy mà hắn vẫn có thể phân tâm nhìn người khác được, Hồng Đậu duỗi tay đem cam thảo đã cắn một nửa chìa qua, lấy lòng cười cười, nịnh nọt nói: "Trang chủ, cam thảo thanh nhiệt giải hỏa này, ngươi có muốn không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Nàng thực khó chịu

Thẩm Lạc Ngôn không thích ăn cam thảo, không chỉ không thích, hơn nữa hiện tại nhìn thấy bộ dáng Hồng Đậu tránh ở một bên xem diễn đến cực kỳ vui vẻ, hắn liền…… Liền có chút buồn bực khó chịu trong ngực.

Hắn chậm rãi giơ tay bưng kín ngực, nhíu chặt giữa mày, nga, ngực hắn buồn bực khó chịu là bởi vì vết thương của hắn còn chưa khỏi, chứ không phải bị chọc tức đâu, hắn đường đường là trang chủ Thẩm Gia Trang, sao lại bị một nữ nhân chọc tức cơ chứ?

"Có chút thú vị." Du Tử Tức vuốt cằm mình, trong ánh mắt lộ ra một tia hứng thú.

Hồng Đậu vừa nghe ngữ khí này của hắn, lập tức liền như lâm đại địch, từ xưa đến nay, bất luận ngôn tình hay là đam mỹ, chỉ cần có soái ca nói ra câu bình luận ngươi rất thú vị, vậy cũng liền chứng minh hắn sẽ yêu ngươi sâu đậm, nhưng mà Du Tử Tức là nam chủ a, hắn là của Phượng Khuynh Liên đó!

Du Tử Tức thấy ánh mắt Hồng Đậu nhìn mình tràn ngập kinh hoảng, hắn sờ sờ mặt mình, phát hiện cũng không có cái gì khác lạ, tiếp theo hắn liền cười nói: "Vương cô nương đây là mê luyến ta rồi, nên mới muốn nhìn kỹ ta sao?"

Hồng Đậu lập tức cảm giác được tầm mắt mãnh liệt của Thẩm Lạc Ngôn đang nhìn mình chằm chằm, nàng rất thức thời lắc đầu, "Không, ta chỉ là sợ hãi……"

"Bản giáo chủ bình dị gần gũi như thế, lại hoa dung nguyệt mạo, Vương cô nương làm sao lại sợ chứ?"

"Ta sợ ngươi sẽ thích ta mất."

Lời vừa nói ra, mọi người lâm vào an tĩnh.

Sau một lát, Du Tử Tức cười ha ha lên, "Thú vị, thú vị……"

Muốn nói Vương cô nương ngươi có phải đang tự luyến quá hay không, nhưng nhìn thần sắc nghiêm túc tự hỏi này của nàng, còn có khuôn mặt xinh đẹp minh diễm kia của nàng nữa, câu tự luyến này thật ra lại nói không nên lời.

Du Tử Tức một đôi mắt cười nhìn chằm chằm Hồng Đậu, lại quay đầu nhìn Phượng Khuynh Liên, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở Thẩm Lạc Ngôn, "Thẩm trang chủ thật có phúc khí, ngồi hưởng hai diệu nhân nhi như vậy, cũng khó tránh việc thân thể sẽ không được khoẻ."

Hồng Đậu che kín hai lỗ tai Thức Bạch, trên mặt biểu hiện thật sự ngây ngô, dường như hoàn toàn nghe không hiểu ý trong lời của Du Tử Tức vậy.

Mà Thẩm Lạc Ngôn đã xanh mặt.

Du Tử Tức lại dùng ngữ khí thương lượng nói: "Thẩm trang chủ, không bằng chúng ta thương lượng chút đi, hai vị mỹ nhân này, ngươi đưa cho ta một người, ta hôm nay liền không tiến công Thẩm Gia Trang nữa, để thời gian cho ngươi dưỡng thương, chúng ta chọn ngày tái chiến, thế nào?"

"Si tâm vọng tưởng!" Thẩm Lạc Ngôn lạnh giọng nói ra bốn chữ, ánh mắt đã lạnh như băng, nếu không phải hắn có thương tích trong người, chỉ sợ hiện tại đã đánh nhau cùng Du Tử Tức.

Du Tử Tức lại quyến rũ cười, "Sao vậy? Thẩm trang chủ đang luyến tiếc vị Vương cô nương xinh đẹp này, hay là luyến tiếc Phượng di nương động lòng người đây? Người trong lòng luôn có bên nặng bên nhẹ, cho dù là con của chính mình, tuy nói không bất công đứa nào, nhưng cũng đều sẽ có đứa được quý trọng hơn, Thẩm trang chủ cũng đừng có nói, hai vị cô nương này trong lòng ngươi là quan trọng ngang nhau nhé, lời này quá dối trá."

Lời của Du Tử Tức, thực sự có thể bức người ta đến ngõ cụt.

Hồng Đậu không hề có tự giác chính mình là đương sự, nàng cắn cam thảo, bộ dáng tỏ vẻ chuyện không liên quan đến mình, mà trên mặt Phượng Khuynh Liên cũng biểu hiện đến vân đạm phong khinh, nhưng nơi bàn tay bị che khuất, nàng đã khẩn trương nắm chặt góc áo.

Đáp án của Thẩm Lạc Ngôn, đối với Phượng Khuynh Liên là vô cùng quan trọng.

Cuối cùng, Thẩm Lạc Ngôn nắm chặt tay người đứng bên cạnh mình là Phượng Khuynh Liên, hắn lạnh giọng nói: "Người của Thẩm Gia Trang, còn không đến lượt giáo chủ Ma giáo tới nghĩ cách."

Phượng Khuynh Liên lập tức ánh mắt rung động nhìn về phía Thẩm Lạc Ngôn.

Du Tử Tức có ý tứ "Nga ～" một tiếng, "Thẩm trang chủ đã có đáp án rồi."

"Phu nhân……" Kỳ Chiêu rất có tự giác lại đưa một phiến cam thảo cho Hồng Đậu, hắn hảo tâm an ủi, "Ngươi đừng thương tâm, trang chủ hắn chỉ là……"

"Thương tâm?" Hồng Đậu khó hiểu chớp chớp mắt, nghĩ nghĩ, nàng bừng tỉnh đại ngộ, nàng hẳn là phải thương tâm, vì thế vẻ mặt của nàng liền trở nên rối rắm không nói nên lời.

Thức Bạch ngẩng đầu hỏi: "Phu nhân suy nghĩ gì vậy?"

"Ta đang nghĩ đến một chút chuyện đau khổ, có thể khiến bản thân khóc ra được." Chỉ là Thẩm Lạc Ngôn chọn nữ nhân mà thôi, chuyện này nàng thật sự khóc không nổi, nhưng nàng thân là chính thê, đối mặt với chuyện trượng phu lựa chọn nữ nhân khác thế này, nàng lại phải biểu hiện ra vẻ thương tâm cho giống thật.

Aizz, chính thê cũng thật không dễ làm.

Nhưng vào lúc này, Thẩm Lạc Ngôn rồi lại buông tay Phượng Khuynh Liên ra, hắn nghiêm túc nói: "Du Tử Tức, Hồng Đậu là phu nhân ta cưới hỏi đàng hoàng, cũng không phải Vương cô nương trong miệng ngươi."

"Cho nên?"

Thẩm Lạc Ngôn trầm giọng xuống, "Ngươi nếu dám đánh chủ ý đến nàng, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Hồng Đậu đang chảy nước mắt bỗng nhiên liền ngây ngẩn cả người.

Du Tử Tức bật cười, "Sao nào? Thẩm trang chủ vẫn cảm thấy vị chính thê này quan trọng hơn tiểu thiếp?"

Thẩm Lạc Ngôn không nói.

Phượng Khuynh Liên đứng phía sau Thẩm Lạc Ngôn, ánh mắt rũ xuống.

Thân hình Du Tử Tức chợt biến mất không thấy, Thẩm Lạc Ngôn nhìn về phía Hồng Đậu, hắn muốn qua bảo hộ nàng, lại bị thương nặng khó mà hành động nổi, nhưng mà, Du Tử Tức lại dùng tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy xuất hiện phía sau Phượng Khuynh Liên.

Khi tay hắn muốn bắt lấy Phượng Khuynh Liên, một nhánh cây bí mật mang theo kiếm khí, chặn tay hắn.

Là Hồng Đậu có tốc độ so với hắn càng nhanh hơn.

Du Tử Tức thu tay lại, thong dong lui ra phía sau một bước, hắn cười nói: "Vương cô nương, ngươi không biết à, Thẩm trang chủ cố ý nói ngươi quan trọng, chính là vì muốn ta tập trung vào ngươi, để bảo hộ Phượng di nương thật tốt đó."

Phượng Khuynh Liên nghe xong, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Lạc Ngôn đang im lặng, ánh mắt nàng chớp động, dường như không dám tin tưởng.

Thẩm Lạc Ngôn lại nhìn bóng dáng Hồng Đậu, âm thầm nhíu mày, vì sao nàng lại có công lực cao thâm như vậy? Nhưng mà vấn đề này hắn không nghĩ được bao lâu, cũng đã có cảm xúc bất an len lỏi.

"Ta biết." Trong bóng đêm yên tĩnh, truyền đến lời nói nhẹ nhàng bâng quơ của Hồng Đậu, "Trang chủ hắn là vì bảo hộ Phượng di nương mới có thể cố ý nói lời kia."

Du Tử Tức ngoài ý muốn, "Nếu ngươi biết, vậy vì sao phải bảo hộ nàng?"

"Ta không phải đang bảo hộ nàng." Giọng Hồng Đậu thanh âm có một loại bình tĩnh không giống trước kia, "Ta chỉ muốn ngươi khó chịu."

Du Tử Tức nhướng mày, "Ngươi nói cái gì?"

Hồng Đậu mặt không biểu cảm, "Ta hiện tại thực khó chịu, cho nên, ngươi để ta đánh ngươi một trận đi, yên tâm, ta sẽ không đánh chết ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ngươi có phải có hiểu lầm gì đó hay không?

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 34) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 34)

12 THÁNG 6, 2018 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 34: Ngươi có phải có hiểu lầm gì đó hay không?

Lời này của Hồng Đậu, thật sự là kiêu ngạo đến cực điểm, đã kiêu ngạo tới mức khiến người ta không thể không nghiêm túc được.

Nơi này ngoại trừ Thẩm Lạc Ngôn, Kỳ Chiêu và Phượng Khuynh Liên, những người khác đều biết Hồng Đậu có võ, hơn nữa võ công của nàng còn không thấp, chỉ bằng lần giao thủ trước đây của nàng với Du Tử Tức, cũng không thể nhìn ra toàn bộ thực lực của nàng, lại xem uy áp mà lần này nàng tạo ra, chỉ cần suy đoán, cũng có thể biết nội công của nàng nhất định không tầm thường.

Mà hiện tại, kẻ nàng nhằm vào đúng là Du Tử Tức.

Du Tử Tức chỉ trầm mặc một lát, sau đó liền nở nụ cười, "Sao nào? Hôn phu của ngươi thiên vị nữ nhân khác, ngươi liền trút giận vào ta sao?"

"Không phải." Ngoài dự đoán, nàng phủ nhận.

Du Tử Tức lại cười, "Nếu không sao phải lấy ra ta trút giận? Làm sao ngươi lại nói muốn đánh ta?"

"Mục tiêu của ngươi là Thức Bạch."

Du Tử Tức nhìn Thức Bạch, lại phong tình vạn chủng nói: "Thì tính sao?"

"Thức Bạch là đứa trẻ thực ngoan, ta thực thích hắn."

Mọi người ở đây, đều biến đổi sắc mặt.

Thức Bạch đỏ mặt, nói không nên lời.

Thẩm Lạc Ngôn đen mặt, hiện tại còn chưa thể nói ra.

Mà Du Tử Tức thì lại là vui sướng cười thành tiếng, hắn thú vị nói: "Nếu ngươi thích đứa nhỏ này như thế, không thì chờ hắn lớn lên, lại gả cho hắn là được."

"Đừng vội hồ ngôn loạn ngữ!" Thẩm Lạc Ngôn cố chịu đau đứng dậy, khuôn mặt hắn tựa như phủ một tầng sương, lạnh lùng nói, "Hồng Đậu là phu nhân Thẩm Gia Trang ta, ngươi tuy là giáo chủ Ma giáo, cũng nên biết cái gì có thể nói, cái gì không thể nói, bôi xấu danh tiết người khác, là hành động của kẻ tiểu nhân."

"Ngươi câm miệng cho ta!" Hồng Đậu chợt liền quay đầu quát một câu.

Đây vẫn là lần đầu tiên Thẩm Lạc Ngôn nghe được nàng nói chuyện lớn tiếng như thế với mình, không khỏi liền ngây ngẩn cả người.

Nói như thế nào đây?

Hồng Đậu đã nói qua, nàng hiện tại tâm tình thật không tốt, lúc nàng không vui, nàng sẽ rất dễ bùng nổ cảm xúc ra ngoài, vẫn nói nàng không tim không phổi, cái gì cũng đều không hiểu, kỳ thật có đôi khi, nàng cái gì cũng đều hiểu.

Hồng Đậu không phải người không có nguyên tắc, có lẽ người khác cầu nàng, nói rõ với nàng, nàng còn có thể giúp người này đi làm việc, nhưng là, nàng tuyệt đối không có thể chịu đựng việc người khác lừa gạt nàng, càng không thể chịu đựng người khác lợi dụng nàng.

Hồng Đậu lại nhìn về phía Du Tử Tức, "Hôm nay ngươi phải ăn đánh, đây cũng coi như ngươi tự tìm, dù sao ta cũng không thích thế giới này, ngươi đánh chết ta thì coi như ngươi lợi hại, ta thắng ngươi, về sau ngươi đừng xuất hiện trước mặt ta lần nữa!"

Tiếng nói vừa dứt, nàng đã phi thân đến trước mặt Du Tử Tức, tốc độ này cực nhanh, Du Tử Tức cũng chỉ là dựa vào phản ứng bản năng của thân thể mới nhanh chóng xoay người né qua mà thôi.

Nhưng Hồng Đậu sẽ không dễ dàng từ bỏ công kích như vậy, nàng cầm trong tay chỉ là nhánh cây mà thôi, nhưng ở trên tay nàng, lại thành đồ vật còn sắc bén hơn cả bảo kiếm, chỉ là kiếm khí bám trên nhánh cây thôi, khi đụng tới người, đối phương cũng sẽ không chết tất thương.

Hồng Đậu tuy rằng lợi hại, Du Tử Tức lại cũng không phải hạng xoàng, kinh nghiệm thực chiến của hắn còn nhiều hơn Hồng Đậu, cho nên mỗi lần đều có thể tránh thoát kiếm chiêu của nàng, rồi phản kích trở lại.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong hai người thật sự nhìn không ra ai mạnh ai yếu.

Thẩm Lạc Ngôn xem mà âm thầm kinh hãi, hắn trước nay cũng không biết, Hồng Đậu có võ công lợi hại như vậy, mỗi khi ở trước mặt hắn, dáng vẻ nàng biểu hiện ra ngoài, đều là vô hại mà tùy tiện…… Nhưng lại nhìn về phía Thức Bạch, hắn đối với việc Hồng Đậu biết võ lại không có biểu hiện ra chút kinh ngạc nào, nói cách khác, hắn đã biết Hồng Đậu có võ.

Tâm tình Thẩm Lạc Ngôn bỗng nhiên liền có chút khó tả, Hồng Đậu vì sao lại có võ, nàng là cùng ai học võ, lại vì cái gì mà không muốn cho hắn biết…… Mấy vấn đề này làm hắn tạm thời quên mất miệng vết thương trên thân thể chính mình đang đau âm ỉ.

Hồng Đậu đánh hồi lâu không thắng bỗng nhiên lui ra phía sau một bước, nàng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.

Du Tử Tức đón gió mà đứng, dần dần cảm thấy khí tức trên người Hồng Đậu biến hóa, khi Hồng Đậu lại mở mắt ra, nàng lộ ra một sức uy hiếp …… trong nháy mắt càng mạnh mẽ hơn.

Ngay khi Du Tử Tức ngưng thần nín thở muốn chuyên tâm ứng phó, đồng tử hắn co chặt lại, bởi hắn đã không tìm thấy thân ảnh Hồng Đậu đâu nữa.

Khi một lần nữa cảm nhận được khí tức kia, ngực hắn liền đau nhói, một nhánh cây không nghiêng không lệch đâm vào ngực hắn, máu tươi nhỏ giọt trên mặt đất, trước mặt hắn, là nữ tử áo đỏ dùng nhánh cây làm kiếm kia.

Du Tử Tức cười, giống như không hề cảm giác được mình đang bị thương vậy, hắn thấp giọng hỏi: "Vì sao không dịch thêm một phân? Như vậy ta liền đi đời nhà ma."

Cách một phân, là trái tim của hắn.

"Ta nói rồi, ta chỉ muốn đánh ngươi một trận, ta sẽ không giết ngươi."

"Là không dám giết." Du Tử Tức chậm rãi giơ tay đặt lên bàn tay đang cầm nhánh cây của Hồng Đậu, hắn cười, "Đây là một đôi tay chưa từng giết người, mà đôi mắt của ngươi…… Cũng là một đôi mắt chưa từng nhuốm máu."

Du Tử Tức là hạng người nào? Số người hắn từng giết qua, chính hắn cũng không nhớ rõ, Hồng Đậu chưa từng giết người, khi hắn so chiêu với nàng là

có thể nhìn ra được, nàng ra chiêu sẽ luôn theo bản năng mà tránh đi chỗ yếu hại của người ta, bởi vì nàng không dám giết người.

Nếu không, hắn đã sớm thua.

Muốn trông cậy vào Hồng Đậu sẽ vì Du Tử Tức nói gì đó mà tim đập nhanh?

Ngại quá nha, hoàn toàn không có.

Hồng Đậu liền đá một phát vào bộ phận từ chân trở lên, từ eo trở xuống của hắn, cũng chính là nơi yếu ớt nhất của nam nhân, nàng quyết đoán bắt lấy tay hắn vặn ngược ra sau lưng, làm hắn ngay cả cơ hội che lại nơi bị thương cũng không có, Du Tử Tức vội nói: "Đau đau đau…… Ngươi nhẹ chút……"

Hồng Đậu xì một tiếng khinh miệt, nói: "Ngươi đừng cho là ta không biết quy củ Ma giáo các ngươi, ai giết được giáo chủ Ma giáo, người đó sẽ lập tức trở thành giáo chủ, ngươi nghĩ ta ngốc à, hai chữ giáo chủ nói có vẻ dễ nghe, nhưng chuyện phải xử lý lại nhiều hơn bất kỳ ai khác, thủ hạ bị chết, phải tìm chỗ chôn, không có tiền, còn phải mang theo người đi làm mấy vụ làm ăn hiểm độc, có đôi khi chọn ra võ lâm minh chủ, còn phải hàng ngày nghĩ cách đi giết chết người ta, thuộc hạ ăn, mặc, ở, đi lại, còn phải trông cậy vào giáo chủ chăm lo phân phát…… Làm giáo chủ phiền toái như vậy, còn không bằng bán đi châu báu trang sức của ta, ngày ngày ăn sung mặc sướng, tự ta quản tốt chính mình là được!"

Du Tử Tức cũng không còn kêu đau nữa, hắn tuy rằng bị quản chế, còn là bị quản chế bởi một nữ nhân lùn hơn mình không biết bao nhiêu phân, nhưng cũng nghiêm túc suy tư một phen, sau đó liên tỏ vẻ biết vậy chẳng làm mà nói: "Không sai, từ khi làm giáo chủ ta liền mệt hơn trước kia không ít, lúc trước sao ta lại đáp ứng cha ta kế thừa cái vị trí giáo chủ này đây?"

"Bởi vì ngươi ngốc nha!" Hồng Đậu nói: "Giống như ta cũng không rõ, lúc trước sao ta lại gả vào Thẩm gia làm gì vậy."

Chỗ yếu ớt kia của Du Tử Tức vẫn còn đau, nhưng trên mặt hắn lại thực sự tỏ vẻ vân đạm phong khinh, còn nhướng mày với Hồng Đậu cười nói: "Nói như vậy…… Ngươi không phải cũng ngốc giống ta sao?"

"Ta khi đó là tuổi trẻ không hiểu chuyện, ngươi mới thật sự khờ." Hồng Đậu bắt lấy tay hắn, lại dùng sức kéo mạnh ra sau.

"Đau đau đau……" Du Tử Tức nhìn Hồng Đậu, mị nhãn như tơ, làm như hờn dỗi nói: "Mỹ nhân, ngươi phải thương người ta chứ, cũng đừng làm vậy trước mặt nhiều người nha."

Hồng Đậu toàn thân nổi da gà.

Thừa dịp Hồng Đậu vẫn bị làm cho ghê tởm, Du Tử Tức liền dùng súc cốt công đã lâu chưa dùng tới, giải cứu tay của mình, khi Hồng Đậu lại muốn động thủ, hắn lấy ra một chiếc sáo nhỏ, chỉ nhẹ nhàng thổi một hơi, cách đó không xa, liền truyền đến tiếng dao đâm vào thân thể.

Máu tươi trên bụng Thẩm Lạc Ngôn không ngừng nhỏ giọt lên mặt đất, đứng trước mặt hắn đang rút dao ra, chính là Phượng Khuynh Liên hai mắt vô thần.

Phượng Khuynh Liên rút dao xong, lại muốn đâm lên người Thẩm Lạc Ngôn nhát nữa, Kỳ Chiêu liền chạy tới bắt được tay nàng, ngay sau đó, Thức Bạch cũng đánh ngất Phượng Khuynh Liên.

"Uy…… Thẩm Lạc Ngôn!" Hồng Đậu thấy hắn đổ máu quá nhiều, vội vàng chạy lại muốn đỡ thân thể sắp ngã xuống của hắn, cũng liền không rảnh lo Du Tử Tức.

Trong rừng, bỗng nhiên có rất nhiều hắc y nhân xông tới.

Trong gió đêm, Du Tử Tức cười nói: "Vương cô nương, cho dù ngươi có lợi hại, cũng đâu thể nào bảo hộ nhiều người như vậy chứ?"

Hồng Đậu lại muốn che ở phía trước, Thẩm Lạc Ngôn bắt được tay nàng, hắn hiện tại thực suy yếu, nhưng ngữ khí lại không cho phép cự tuyệt, "Chạy khỏi nơi này đối với ngươi không phải việc khó, ngươi trước hết hãy rời đi, không cần xen vào chuyện của ta……"

"Ha?" Hồng Đậu đầy mặt nghi vấn, "Ta ở lại chỗ này không phải vì muốn quản ngươi a, ta là vì Thức Bạch và muội phu của ta mới ở chỗ này, ngươi có phải có hiểu lầm gì đó hay không?"

Ý trong lời này, chính là phải chăng ngươi đang diễn sâu quá hả?

Thẩm Lạc Ngôn…… thôi được rồi, hắn hiện tại ngay cả sức lực tức giận cũng không còn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ta muốn vàng thật!

Muốn đồng thời an bài nhiều người ẩn núp ở Thẩm Gia Trang như vậy, Du Tử Tức nhất định đã tiêu phí không ít sức lực.

Du Tử Tức cũng đã nhìn ra, Hồng Đậu tuy rằng nội lực cường đại, lại thiếu sót nghiêm trọng về kinh nghiệm thực chiến, nếu không khi bọn họ vừa mới giao thủ, nàng cũng không cần tiêu tốn nhiều sức lực như vậy để đánh bại hắn, cho dù nói lời này thực mất uy phong của bản thân, nhưng hắn cũng không thể không thừa nhận, hắn không phải đối thủ của nàng.

Hồng Đậu lôi Thẩm Lạc Ngôn đang ngăn trước mình ra phía sau, lại nói với Kỳ Chiêu: "Ngươi mang Thức Bạch cùng bọn họ đi trước, ta sẽ cản phía sau."

Lần đầu tiên, nàng cảm thấy chính mình cũng có lúc khí phách phi thường như vậy.

Kỳ Chiêu lại nói: "Đại tỷ……"

"Ngươi gọi ta một tiếng đại tỷ nữa thử xem!?" Hồng Đậu còn không biết chính mình có thể sẽ chết hay không, sau khi chết nói không chừng nàng sẽ có thể xuyên trở về, nàng đương nhiên phải tranh thủ nói ra sự khó chịu của bản thân đối với cái kiểu xưng hô này.

Thân mình Kỳ Chiêu run lên, nhu nhu nhược nhược nói: "Đại tỷ……"

"Ngươi còn gọi!" Hồng Đậu hất một viên đá chuẩn xác đập trúng vai Kỳ Chiêu, xem ra là đang thật sự tức giận.

Kỳ Chiêu ủy khuất, "Không phải ngươi bảo ta gọi ngươi một tiếng đại tỷ thử xem sao?"

Thứ này hóa ra còn ngu ngốc hơn so với nàng.

Hồng Đậu hít sâu, không thèm nhìn Kỳ Chiêu nữa, nhìn quanh một vòng người ở đây, nàng cuối cùng cũng đem ánh mắt dừng lại ở người đáng tin cậy nhất là Thức Bạch, "Thức Bạch, ngươi dẫn bọn hắn rời đi!"

"Không được." Thức Bạch cũng cự tuyệt, "Ta không thể để ngươi một mình đối địch."

"Không cần phải xen vào chuyện của ta……" Nói đến đây, Thẩm Lạc Ngôn liền sửa lại: "Không cần phải xen vào chuyện của bọn họ, chuyện giang hồ như thế vốn không liên quan đến ngươi, ngươi có thể trước……"

"Câm miệng! Ồn muốn chết!" Hồng Đậu nắm tay thành đấm muốn đánh lên mặt Thẩm Lạc Ngôn, chỉ là cảm thấy khuôn mặt này của hắn quá đẹp, nàng lại không hạ thủ được, nắm đấm chậm chạp không hạ xuống.

Mà bên kia, người của Du Tử Tức đã vọt lại đây.

Lúc này Phượng Khuynh Liên đã tỉnh lại, nàng đứng lên từ trên mặt đất, thần thái còn có chút mơ mơ màng màng, Hồng Đậu giậm chân một cái, lại đem Thẩm Lạc Ngôn đẩy về phía Phượng Khuynh Liên, "Chăm sóc tốt cho tên ma ốm này!"

Dứt lời, nàng đã cầm kiếm chặn lại một kích của hắc y nhân.

Hồng Đậu phải bảo vệ Thẩm Lạc Ngôn cùng Phượng Khuynh Liên, Thức Bạch thì lại phải bảo vệ Kỳ Chiêu tay trói gà không chặt, bởi vì có đám con ghẻ ở bên cạnh, hai người ra tay đều không quá nhẹ nhàng.

Du Tử Tức nửa dựa vào trên cây, dường như cảm thấy cái trường hợp này rất thú vị, bất luận là cao thủ lợi hại như thế nào, cũng luôn phải có lúc cạn kiệt sức lực, xa luân chiến* tuy rằng lãng phí nhân lực quá nhiều, nhưng đối với những người này có thể nói là biện pháp hữu hiệu nhất.

*xa luân chiến: cuộc chiến mà trong đó 1 người duy nhất phải đánh nhau với nhiều người liên tục và không ngừng nghỉ

Hắn không nóng nảy, rất có kiên nhẫn chờ đến khi Hồng Đậu dùng hết sức lực, ngày thường hắn vì phúc lợi sinh hoạt của Ma giáo mà phải nhọc lòng không ít, lúc này chính là thời điểm muốn những người kia báo đáp cho mình.

Hồng Đậu không dám giết người, mỗi khi sắp đả thương đến tính mệnh người ta, nàng luôn theo bản năng giấu nghề, đây là điểm khác biệt lớn nhất giữa nàng và người trên giang hồ, bởi vì nàng chưa từng giết người, ngay cả một con gà cũng chưa từng giết.

Đừng nói nàng thánh mẫu, đổi một cô gái khác đang sống tốt ở hiện đại phải đi tới cổ đại, cô ấy cũng sẽ không thể tùy ý giết người.

"Thẩm Lạc Ngôn, người của ngươi sao mãi còn chưa tới thế?" Hồng Đậu bớt thời giờ rống lên một câu.

Thẩm Lạc Ngôn đang được Phượng Khuynh Liên đỡ, hắn suy yếu nói: "Có lẽ là…… Du Tử Tức dùng thủ đoạn gì đó……"

Người của Thẩm Gia Trang hắn cũng không ít, hiện giờ lại không có một ai xuất hiện, chuyện này quá mức kỳ quặc.

Hồng Đậu thầm nghĩ người Thẩm Gia Trang cũng thật vô dụng, lại nói với Thẩm Lạc Ngôn cùng Phượng Khuynh Liên: "Cứ tiếp tục như vậy cũng không

phải biện pháp, các ngươi cẩn thận trốn tránh trong chốc lát, ta bắt lại Du Tử Tức rồi nói sau!”

Hồng Đậu cũng mặc kệ Thẩm Lạc Ngôn có đáp ứng hay không, trực tiếp liền vung kiếm xông tới hắc y nhân, phi thân đạp lên đầu cả nhóm hắc y nhân đông đảo, chuẩn xác hạ xuống trước mặt Du Tử Tức.

Du Tử Tức lại không hề vội, hắn cười một tiếng, vươn tay, một con diều hâu còn to hơn cả người không biết từ nơi nào bay lại đây, hắn bắt được móng vuốt diều hâu, cũng liền bay lên.

“Vương cô nương, muốn bắt ta sao, không dễ như vậy.” Du Tử Tức ở trong bóng đêm phát ra tiếng cười, nhưng rất nhanh, hắn liền cười không nổi.

Hóa ra diều hâu vốn dĩ đang dẫn hắn bay đi nhìn thấy một đồ vật sáng long lanh, bỗng nhiên lại lao xuống trên mặt đất, chờ đến gần, mới phát hiện đó là một thỏi vàng.

“Hắc ảnh!” Du Tử Tức đứng trên mặt đất kêu to, nhưng mà sủng vật nhà hắn đã ngậm vàng bay đi mất.

Cùng lúc đó, sau lưng hắn truyền đến âm cười hà hà, “Ngươi không biết, loài chim đều thực thích đồ vật lấp lánh sao?”

Du Tử Tức cứng đờ xoay người, nhìn cô gái phía sau đang nở một nụ cười có thể mê đảo chúng sinh, “Hì, Vương cô nương, chúng ta lại gặp mặt nha.”

“Đúng vậy đó.” Hồng Đậu cũng cười, trực tiếp đặt thanh kiếm lên cổ hắn, rất nhanh, khuôn mặt tươi cười của nàng lại biến thành vẻ mặt hung tợn, “Bức ta lãng phí một thỏi vàng, Du phong tao, ngươi lấy cái gì đền cho ta!?”

“Nếu không……” Du Tử Tức cười tủm tỉm bắt đầu lột cổ áo mình ra, “Chính cái gọi là một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng……”

Hồng Đậu nện một quyền lên mắt trái hắn, “Ta xem dáng người ngươi còn không đẹp bằng Thẩm Lạc Ngôn, ta muốn vàng thật!”

Thẩm Lạc Ngôn đang đứng một bên…… vành tai hơi hơi nổi lên màu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Huyết sắc

Du Tử Tức chưa bao giờ bị người ta đánh qua, lại còn đánh vào mặt …… Không thể không nói, cảm giác hiện tại thực vi diệu, hắn lại cố gắng nở một nụ cười tươi, thật khó cho hắn vào lúc này vẫn còn có thể cười ra được, “Vương cô nương……”

“Câm miệng!” Hồng Đậu lại nện một quyền lên mắt phải hắn, đừng nhìn cô nương này trông có vẻ nhu nhu nhược nhược, nhưng lực tay thật đúng là không nhỏ.

Một quyền này nện vào trên người, thật đúng là dư vị vô tận a.

Du Tử Tức bị đấm thành hai mắt gấu trúc, hơn nữa bộ dáng tươi cười quyến rũ của hắn lại không hề đổi, liền từ trên xuống dưới đều để lộ ra vẻ tự tin, tự tin cái gì?

Đó chính là tự tin bản công tử bất luận trở nên thế nào, cũng đều là đẹp nhất.

Chẳng qua người khác nhìn bộ dáng chật vật mà lại miễn cưỡng cười vui này của hắn, lại quỷ dị nảy sinh một chút đồng tình.

Cái người này bị người ta đánh thành hai mắt gấu trúc, vậy mà vẫn có thể cười được, chẳng lẽ là bị thiểu năng?

Nếu để Du Tử Tức biết có người nghĩ như vậy về mình, hắn tuyệt đối sẽ ở trong lòng niệm chú MMP*……

*MMP: Viết tắt của câu chửi tục, tương đương ĐMM =))))

Kiếm của Hồng Đậu đặt trên cổ Du Tử Tức, nàng không dám thả lỏng cảnh giác, vội hô: “Kỳ Chiêu, lấy sợi dây thừng lại đây!”

Người ở đây, Thức Bạch là trẻ con, Phượng Khuynh Liên phải đỡ Thẩm Lạc Ngôn đang bị trọng thương, có thể làm chân sai vặt, cũng cũng chỉ có Kỳ Chiêu, Kỳ Chiêu nghe được Hồng Đậu gọi tên mình, hắn ngẩn người, bắt đầu tìm dây thừng bốn phía, nhưng trên núi này, sao mà có dây thừng được? Chẳng qua Kỳ Chiêu là người thông minh, hắn liền nhìn sang hắc y nhân bị Thức Bạch đả thương nằm la liệt trên đất.

“Đại tỷ đợi nhé!” Kỳ Chiêu ngồi xổm xuống bên cạnh hắc y nhân đang hôn mê, hắn trước tiên xắn tay áo của mình, tiếp theo liền bắt đầu tháo đai lưng trên người hắc y nhân đó……

Mọi người: "……"

Không phải dùng thành kiến nhìn người, mà cái bộ dạng lúi húi tháo dây buộc quần người khác của Kỳ Chiêu kia…… xác thực là rất đáng khinh.

Chẳng qua im lặng trong một chớp mắt, các hắc y nhân còn lại nhìn thấy giáo chủ bị bắt vốn đã dừng tiến công đứng ở một bên không biết làm sao, vừa nghe nữ nhân này muốn trói lại giáo chủ mà bọn họ kính trọng nhất, lập tức liền nhấc đao trong tay, rất có một loại khí thế các ngươi dám vũ nhục giáo chủ chúng ta thử xem.

Thử liền thử!

Du Tử Tức nằm ngay trong tay Hồng Đậu, để nàng xem nhóm người này dám hành động thiếu suy nghĩ hay không?

"Các ngươi nếu như dám động, ta liền khiến đầu kẻ này rơi xuống đất!" Để làm cho lời nói của mình càng thêm thuyết phục, Hồng Đậu không chỉ bày ra vẻ mặt hung thần ác sát, còn cầm kiếm trong tay gí sát vào cổ Du Tử Tức một phân.

Thời khắc nguy cấp như vậy, Du Tử Tức còn nhàn hạ chậm rãi nói với thủ hạ của mình một câu: "Không cần hoảng, vị Vương cô nương này trước nay chưa từng giết người đâu, nàng không dám giết."

"Ngươi nói ai không dám giết người!" Hồng Đậu lại giật giật tay cầm kiếm, mũi kiếm sắc bén kia, liền làm rách một đoạn da trên cổ Du Tử Tức.

Du Tử Tức cũng không sợ hãi, ngược lại còn duỗi đầu ra phía trước, "Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, đến đây đi, Vương cô nương, có thể chết trên tay ngươi, ta có chết cũng không tiếc."

"Uy…… Ngươi đừng lộn xộn!" Hồng Đậu thấy hắn một lòng một dạ đưa cổ về phía mũi kiếm, nàng không khỏi lại nắm kiếm lui về phía sau, "Du Tử Tức, ngươi không muốn sống nữa!"

"Vương cô nương nói đùa, có người nào sẽ không muốn sống đây? Chỉ là nếu có thể dùng mạng của ta đổi lấy nụ cười của Vương cô nương, ta đây liền không cần mạng này nữa, Vương cô nương, chỉ cần thanh kiếm nhẹ nhàng cắt lên cổ ta một nhát, ta đây liền đi đời nhà ma, đây là một việc rất đơn giản……"

"Uy! Ta cảnh cáo ngươi! Ngươi đừng có lộn xộn! Nếu không ta thật sự sẽ giết ngươi!"

"Tới đây, tới đây…… Vương cô nương giết ta đi này……"

Chỉ thấy Du Tử Tức vốn là thân con tin từng bước ép sát, người trói là Hồng Đậu lại từng bước lui về phía sau, cái trường hợp đầu đuôi lẫn lộn này …… Làm mọi người nhất thời không nói nổi.

Ngay lúc Hồng Đậu vừa vội vừa tức, một bàn tay tái nhợt nắm lấy bàn tay cầm kiếm của nàng, đồng thời, đỉnh đầu nàng vang lên giọng nói ôn nhuận, "Không cần sợ."

Là Thẩm Lạc Ngôn gắng gượng chống đỡ bước đến bên người nàng.

Hồng Đậu nhấp môi nhìn hắn, dáng vẻ nhỏ nhắn liền có chút ủy khuất, nàng chưa từng giết người, cũng không dám giết người.

Thẩm Lạc Ngôn hơi hơi khựng lại một giây, tiếp nhận trường kiếm Hồng Đậu đặt trên cổ Du Tử Tức, hắn hơi hơi tiến lên một bước, chắn giữa Hồng Đậu và Du Tử Tức, giọng nói lạnh lùng, "Giáo chủ Ma giáo thật thủ đoạn, biết Hồng Đậu vẫn chưa từng giết người, liền không dám động thủ giết ngươi."

"Ai nha, chẳng lẽ lại nói, rằng ta hiểu rõ Vương cô nương hơn cả Thẩm trang chủ sao, Thẩm trang chủ tức giận à?" Người cầm kiếm biến thành Thẩm Lạc Ngôn, Du Tử Tức cũng biết Thẩm Lạc Ngôn không hề giống như đầu óc đơn giản của Hồng Đậu, nhưng cái miệng dẻo quẹo này của hắn vẫn không muốn buông tha người ta.

"Chỉ bằng ngươi, cũng dám nói xằng là hiểu rõ?" Thẩm Lạc Ngôn nói thong dong, ánh mắt hơi trầm xuống, hắn thần sắc chưa động, trường kiếm trong tay cũng đã đâm xuyên qua xương tỳ bà bên trái của Du Tử Tức.

Du Tử Tức kêu lên một tiếng.

Tia máu vẩy ra.

Hồng Đậu giật mình sững sờ trong chớp mắt, theo bản năng lui về phía sau một bước.

Một bàn tay nhỏ cầm lấy bàn tay đang buông thõng của nàng, nàng cúi đầu nhìn lại, là Thức Bạch.

"Đừng sợ." Thức Bạch nâng khóe môi, một nụ cười tươi nhàn nhạt, như tắm mình trong gió xuân, lại an ủi lòng người, "Hắn là người trong giang hồ, hôm nay Du Tử Tức nếu mất mạng tại đây, cũng không liên quan gì đến ngươi cả."

Ánh trăng sáng tỏ soi lên bạch y trên người Thức Bạch, Hồng Đậu hoảng hốt như thấy được tiểu thiên sứ ấm áp vậy.

"Được rồi được rồi!" Kỳ Chiêu vĩnh viễn không theo kịp tiết tấu tóm lấy dây lưng quần vừa mới rút được trên người hắc y nhân, chạy tới nói: "Chúng ta

có dây thừng…… Chẳng qua, hiện tại các ngươi có phải không cần dây thừng nữa hay không?”

Kỳ Chiêu nhìn Du Tử Tức trên người nhuốm máu, không rõ dây thừng mình tìm được có phải không còn giá trị nữa hay không.

Vì thế hắn nhìn về phía Hồng Đậu, “Đại tỷ……”

“Câm miệng!” Hồng Đậu trừng mắt nhìn tên gia hỏa phá hư không khí này một cái.

Kỳ Chiêu vô tội chớp chớp mắt, rất là yếu ớt cầm dây lưng quần xoay người bước trở lại, “Hay ta trả cái cái đai lưng này cho người ta đi……”

Bóng dáng kia, thế nào lại cảm thấy đáng thương như vậy.

Hồng Đậu dừng một chút, hỏi Thức Bạch, “Có phải thái độ của ta đối với hắn quá kém hay không?”

Thức Bạch hỏi lại, “Vậy ngươi sẽ xin lỗi sao?”

“Đương nhiên sẽ không!”

Thức Bạch mỉm cười, “Vậy thái độ kém hơn chút nữa cũng không sao cả.”

Hồng Đậu nghĩ nghĩ, cảm thấy lời này đúng là có lý thật.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 37: Thiểu năng trí tuệ!

Không khí bên này của Hồng Đậu rất nhẹ nhàng, không khí bên kia thì lại nặng nề một chút.

Trường kiếm đâm vào xương tỳ bà của Du Tử Tức lại bị rút ra, miệng vết thương của hắn máu chảy ra càng nhiều, nhưng lực nhẫn nại của Du Tử Tức lại không hề tầm thường, trên gương mặt tuyệt mỹ của hắn bởi vì mất máu quá nhiều và đau đớn, mà đã tái nhợt hoàn toàn không còn huyết sắc, nhưng hắn vẫn còn có thể bày ra vẻ mặt tươi cười, nụ cười tươi tái nhợt đó, vào giờ phút này lại có một vẻ đẹp động phách kinh tâm.

Nhưng giọng hắn lại lạnh băng dị thường, “Thẩm Lạc Ngôn, nếu không có Phương Hồng Đậu, ngươi không thể gây thương tổn ta mảy may.”

“Hồng Đậu là phu nhân của ta, Du Tử Tức, ngươi cũng có thể tìm một phu nhân biết võ.” Kiếm trong tay Thẩm Lạc Ngôn để trên cổ Du Tử Tức, giọng hắn lạnh lẽo, cũng khiến người ta không nghe ra cảm xúc gì cả.

Nhưng khi truyền đến tai Du Tử Tức, đây hoàn toàn chính là châm chọc!

Thẩm Lạc Ngôn chính là đang châm chọc hắn, châm chọc hắn tìm không nổi một cô vợ lợi lại!

Vẻ tươi cười của Du Tử Tức rốt cuộc trở nên miễn cưỡng một chút, trên trán hắn chảy xuống mồ hôi lạnh vì thống khổ, lại không có bất luận cảm giác chật vật nào, Du Tử Tức lại cười, “Thẩm trang chủ, hôm nay ta xem như thua tại Thẩm Gia Trang các ngươi, chẳng qua……”

“Chẳng qua cái gì?”

“Chẳng qua, nếu ngươi cảm thấy ta cứ như vậy mà thúc thủ chịu trói, vậy ngươi đã sai rồi.”

Du Tử Tức vừa dứt lời, trong trời đêm truyền đến tiếng kêu dài vang vọng tàn nhẫn của hắc ưng, mà lúc này đây, lại không phải chỉ có tiếng của một con chim.

Từ bầu trời đêm, mấy chục con hắc ưng cao bằng nửa người đáp xuống, mà mục tiêu của chúng nó đều thực rõ ràng, đó chính là Hồng Đậu.

“Cẩn thận!” Hồng Đậu kéo Thức Bạch đang đứng bên cạnh mình ra, muốn nàng đối phó một hai con hắc ưng khổng lồ còn được, nhưng đồng thời ứng phó nhiều con như vậy, cho dù là người có kinh nghiệm thực chiến phong phú, cũng khó có thể ứng đối.

“Thẩm trang chủ.” Du Tử Tức sâu kín hỏi: “Phu nhân của ngươi gặp phiền toái, ngươi không đi giúp nàng sao?”

Người Thẩm Lạc Ngôn chưa động, kiếm trong tay cũng không động, hắn chỉ không nói mà nhìn Du Tử Tức.

Du Tử Tức nhướng mày, “Xem ra Thẩm trang chủ đối với Thẩm phu nhân rất có tin tưởng, nhưng không biết đối với vị Phượng di nương kia có phải cũng có niềm tin lớn như vậy hay không ……”

Mấy con hắc ưng lại lần nữa phát ra tiếng kêu, liền có vài con trong đó quay sang công kích Phượng Khuynh Liên.

Phượng Khuynh Liên nhìn thẳng vào mấy con hắc ưng đang bay về phía mình, nàng hoảng hốt lui về phía sau vài bước, không cẩn thận liền vấp phải đá ngã ngồi trên mặt đất.

Thẩm Lạc Ngôn rốt cuộc có động tác, thân ảnh hắn như giống như một trận sương khói mà biến mất, trong nháy mắt, hắn lại đã chắn trước người Phượng Khuynh Liên, trường kiếm trong tay vung lên chém bị thương một con hắc ưng.

Trong tay Thẩm Lạc Ngôn có vũ khí, Hồng Đậu thì lại không có, lại nghe thấy tiếng kêu cứu của Kỳ Chiêu, nàng giậm chân một cái, trực tiếp bẻ một cây nhánh cây, ném về phía hắc ưng đang công kích Kỳ Chiêu, trên nhánh cây có nội lực của nàng, xuyên qua thân thể hắc ưng, khốn cảnh của Kỳ Chiêu cũng liền hơi giảm bớt.

Nhưng Hồng Đậu không may mắn như vậy, bởi vì phân tâm, một con hắc ưng từ phía sau lao tới dùng móng vuốt bắt được bả vai nàng, lại cứ như vậy mà nhấc nàng lên.

"Uy uy uy…… Buông ta ra!" Hồng Đậu nâng tay lên giãy giụa, nhưng nàng đang bị quắp đi, vẫn xem nhẹ sự thật rằng sức lực của mình so ra còn kém hắc ưng này nhiều lắm.

"Hồng Đậu!"

Hồng Đậu dường như là nghe được giọng Thẩm Lạc Ngôn, nàng cũng chỉ có thể vội vàng thấy được Thức Bạch muốn đuổi tới cứu nàng, khi bị hắc ưng bắt lấy bay càng cao hơn, nàng theo bản năng liền tóm lấy đồ vật cách mình gần nhất.

Vừa tóm xong, nàng bỗng nhiên liền cảm thấy thứ này thật nặng, lại cúi đầu nhìn xem, liền thấy Du Tử Tức đang ngẩng đầu tươi cười đầy mặt.

"Vương cô nương khi đang đối mặt với sống chết cũng vẫn không quên ta, này thật đúng là khiến ta cảm động." Du Tử Tức cười xinh đẹp yêu diễm, dưới ánh trăng này, phảng phất giống như một con yêu tinh.

Thứ Hồng Đậu vừa mới bắt lấy, đúng là tay của Du Tử Tức, khóe miệng nàng vừa xị xuống, mới phát hiện phía dưới chỉ có thể nhìn thấy rừng cây rậm rạp.

Mà Du Tử Tức sớm đã vươn tay bắt được móng vuốt hắc ưng, hắn hơi hơi cúi đầu, lại cười nhìn Hồng Đậu, "Bóng đêm này thật là quạnh quẽ, lại bởi có ánh sáng chiếu lên người Vương cô nương, liền trở nên hết sức mê người."

Khoảng cách cao như vậy, cho dù là người biết khinh công ngã xuống, không chết cũng tàn.

Hồng Đậu đánh sang một quyền, "Ngươi đi tìm chết đi!"

Lần này Du Tử Tức nghiêng đầu tránh khỏi, hắn lại cười tủm tỉm nói: "Vương cô nương thẹn thùng?"

"Xấu hổ cái đầu quỷ nhà ngươi!" Hồng Đậu lại đánh sang một quyền nữa, lúc này, hắn lại dùng tay bắt được nắm tay nàng.

"Mỹ nhân, mỹ nhân, vẫn nên an tĩnh một chút, mới xứng đôi với vẻ đẹp lừng lẫy của công tử ta đây."

Mà Du Tử Tức hiện tại, trên hai con mắt vẫn còn nguyên tạo hình gấu trúc mà Hồng Đậu đấm lên trước đó không lâu.

Hồng Đậu dừng một chút, mặt vô cảm nói: "Tóc ngươi rối kìa."

"Phải không?" Du Tử Tức một tay bắt lấy tay Hồng Đậu, một cái tay khác sửa sang lại đầu tóc của mình, chẳng qua thực mau, thân mình hắn liền cứng đơ.

Hai móng vuốt của hắc ưng đang bắt lấy bả vai Hồng Đậu, mà Du Tử Tức vốn là một tay bắt lấy móng vuốt hắc ưng mới có thể có thể phi hành, nhưng hiện tại, hắn một tay sửa sang lại tóc, mà một cái tay khác đang cầm nắm tay Hồng Đậu……

"Đợi……"

Hồng Đậu đã một chân đá qua, thuận tiện rút lại tay mình, "Thiểu năng trí tuệ!"

Thân ảnh Du Tử Tức rơi xuống, không bao lâu sau liền biến mất trong bóng đêm.

Hồng Đậu âm hiểm cười vài tiếng, nhưng còn chưa kịp cười bao lâu, nàng đã bị tốc độ cấp tốc hạ cánh của hắc ưng làm cho ngây ngốc.

Bên tai là tiếng gió đêm gào thét mà qua, mặt nàng bị gió thổi nhanh như muốn biến dạng.

Nhìn hắc ưng mang theo nàng vào một sơn cốc, Hồng Đậu liền nghĩ biết vậy chẳng làm, nàng sao lại quên cơ chứ, Du Tử Tức chủ nhân của hắc ưng này, hắn nếu như có nguy hiểm, vậy con ưng này khẳng định là muốn đi cứu hắn……

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Đồ Con rùa

Hắc ưng bắt lấy Hồng Đậu bay vào đáy cốc, tới khi sắp hạ xuống đất, móng vuốt hắc ưng buông Hồng Đậu ra, tuy rằng khoảng cách với mặt đất đã không cao nữa, nhưng Hồng Đậu vẫn vì bị ném lên trên mặt đất, mà mãi bao lâu sau mới có thể bò dậy.

Nàng vừa mới vịn được một thân cây mà đứng lên, đã lại nghe được tiếng kêu của hắc ưng, lại theo thanh âm nhìn lại, liền thấy hắc ưng kia đang gấp gáp đi tới đi lui bên cạnh một nam nhân đang hôn mê, chẳng qua, nó cũng chỉ có thể kêu to mà thôi, rốt cuộc nó cho dù có hung mãnh, cũng chỉ là một động vật, không thể cứu tỉnh người đang hôn mê này.

Hồng Đậu đỡ cái eo đau nhức của mình, nàng xì một tiếng khinh miệt, âm thầm mắng, cái tên đáng chết Du Tử Tức này, chính giáo chủ Ma giáo là hắn muốn tìm nhân sĩ chính đạo gây phiền toái, vậy đi mà tìm Thẩm Lạc Ngôn cùng Phượng Khuynh Liên a, dù sao bọn họ một người là trang chủ Thẩm Gia Trang, một người là nữ chủ người gặp người thích, mà con chim ưng Du Tử Tức nuôi này lại không biết tốt xấu cứ thế bắt nàng đi.

Hồng Đậu căn bản không định quan tâm đến Du Tử Tức, nàng ngẩng đầu nhìn, chỉ có thể nhìn thấy không trung phía trên đáy cốc, nàng có thể khẳng định, cái đáy cốc này tuyệt đối là cực kỳ sâu.

Cho dù có là tuyệt thế cao thủ, dùng khinh công cũng không có khả năng cao như vậy a.

Hồng Đậu đỡ trán, thở một hơi thật dài.

Bỗng nhiên, nàng đưa mắt nhìn về phía hắc ưng kia, nếu nó có thể mang theo mình xuống đây, vậy nó chắc chắn cũng có thể mang theo mình bay ra ngoài.

Nàng sờ sờ cằm, càng nghĩ càng thấy có khả năng, liền bước qua đó, hắc ưng kia lập tức liền hướng về phía Hồng Đậu mở rộng cánh, hung thần ác sát rít vang một tiếng với nàng.

Bước chân của Hồng Đậu chợt ngừng, nàng tận lực khiến cho nụ cười của mình có vẻ hiền lành một chút, lại móc từ trong lòng ngực ra một miếng khô bò mà bản thân cất giấu, "Ta mời ngươi ăn cái này, ngươi dẫn ta bay ra ngoài nhé, được không?"

Hắc ưng kia một chút cũng không cảm kích, chẳng qua, nó đi vòng quanh Hồng Đậu một vòng, lại đi trở về bên cạnh Du Tử Tức, sau đó liền cao ngạo kêu một tiếng.

Con chim này không biết nói, nhưng Hồng Đậu vẫn có thể đoán được, ý của nó là nàng phải cứu Du Tử Tức trước, nó mới có thể mang nàng bay ra ngoài kia.

Hồng Đậu cả người đều không thoải mái, nàng thu lại khô bò rồi tự mình cắn một ngụm, "Ngươi nhưng có mong ta cứu hắn, ta hiện tại không bổ cho hắn một đao đã tốt lắm rồi, tương lai chính hắn sẽ giết ta, bây giờ mà ta cứu hắn, ta không phải đã điên rồi sao?"

Có lẽ là vì có cây cối làm giảm xóc, Du Tử Tức tuy rằng vết thương chồng chất, nhưng hắn bây giờ vẫn còn một hơi, chẳng qua phỏng chừng hắn cũng sống không được bao lâu nữa, bởi vì khi ngã xuống, đầu của hắn đụng vào cục đá, trên trán hắn hiện tại máu chảy không ngừng, trên người đầy rẫy vết thương, sắc mặt tái nhợt, với dáng vẻ này, không chừng chẳng bao lâu sau hắn sẽ tắt thở.

Hắc ưng mở cánh ra bay thấp một vòng, tiếng kêu của nó dường như đang tỏ vẻ phẫn uất, nếu Hồng Đậu không muốn cứu chủ nhân nó, vậy nó cũng sẽ không mang Hồng Đậu ra ngoài!

"Ưy, ta nói này, cái tên chủ nhân này của ngươi lại không phải người tốt, ngươi dẫn ta bay ra ngoài đi, về sau ta cho ngươi ăn ngon uống tốt, thế nào?"

Con chim kia không để ý tới Hồng Đậu, chỉ là thanh âm lại biến thành than khóc.

Trong lòng Hồng Đậu đã không còn kiên nhẫn, nàng động não tưởng tượng, dù sao con chim ưng này cũng chỉ là động vật mà thôi, vậy thì nàng làm bộ cứu Du Tử Tức một chút, lại nói Du Tử Tức không có thuốc nào cứu được chẳng phải sẽ xong sao?

Nàng ho khan một tiếng, "Được rồi được rồi, ta cứu hắn."

Hắc ưng rốt cuộc ngừng lại.

Hồng Đậu làm bộ làm tịch bước qua, nàng ngồi xổm xuống, lại làm bộ làm tịch thăm dò hơi thở hắn, bỗng nhiên, một bàn tay bắt được cổ tay nàng.

Hồng Đậu bị hoảng sợ, mà người vốn dĩ còn đang hôn mê lại chợt mở mắt ra, hắn đang thẳng băng nhìn chằm chằm vào nàng, Hồng Đậu ngọa tào* một tiếng, "Ngươi cái đồ con rùa* này vẫn còn sống hả!"

*ngọa tào: Câu chửi thề, tương đương với F*ck:))))

*Đồ con rùa: ý chị Đậu là ví Du Tử Tức như cái đồ sống dai mãi không chết:))). Từ đây "đồ con rùa" sẽ là biệt danh chị đặt cho lão Du nha =)))

Hồi lâu, hắn chớp mắt một chút, suy yếu mà lại do dự gọi một tiếng, "Nương*?" (*Mẹ:v)

Nương……

Hồng Đậu mặt vô cảm, một cái tay khác của nàng trực tiếp cầm lấy cục đá bên cạnh đập một nhát vào đầu của hắn.

Du Tử Tức hai mắt trợn ngược, phỏng chừng bây giờ mà còn muốn tỉnh lại, sẽ là một chuyện hết sức khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Nương!

Nhìn Du Tử Tức hôn mê bất tỉnh, Hồng Đậu rốt cục liền thở phào nhẹ nhõm một hơi, chờ đến khi nàng ý thức được chính mình đã làm cái gì, nàng lại ngẩn người, nàng nàng nàng…… Không phải nàng đã giết người chứ???

Hồng Đậu vừa định lại bước qua thăm dò hơi thở Du Tử Tức, hắc ưng đã kêu dài một tiếng, liền vung cánh bay tới đây dùng mỏ sắc nhọn mổ nàng, Hồng Đậu nâng tay lên che mặt, "Uy uy uy, ta cũng đâu phải cố ý đánh chết hắn, ngươi cũng không thể hoàn toàn trách ta được……"

Hắc ưng kia lại không nghe nàng giải thích, nó vùng vẫy cánh, mổ đến đặc biệt hăng say.

Hồng Đậu tức giận, thân làm động vật linh trưởng, nàng sao có thể bị một con diều hâu bắt nạt như thế? Nàng tiện tay nhặt một nhánh cây trên mặt đất lên, vung về phía diều hâu đang định lao đến tập kích, "Ta cảnh cáo ngươi a, ta cũng không phải là người dễ bị bắt nạt nhé, ngươi mà qua đây nữa, ta sẽ không nương tay đâu."

Có lẽ là ý thức được chủ nhân càng quan trọng hơn nữ nhân này, hắc ưng không hề công kích Hồng Đậu nữa, mà là vội bay trở về, vòng quanh thân thể chủ nhân than khóc.

Nhìn dáng vẻ này, nó cũng cảm thấy Du Tử Tức sắp chết.

Nếu không phải Du Tử Tức mà đổi thành những người khác đang nằm kia, Hồng Đậu nói không chừng còn sẽ cảm khái một phen khi một con vật có thể có tình cảm sâu nặng với con người như thế, nhưng hiện tại, nàng không chỉ không có chút cảm thán này, mà hơn nữa còn càng đau đầu hơn.

Bởi vì việc này biểu thị, cơ hội để nàng có thể khiến con hắc ưng này đưa mình ra ngoài là cực kỳ bé nhỏ, Hồng Đậu buồn rầu gãi gãi đầu tóc, nàng quyết định từ bỏ dựa vào hắc ưng, mà bắt đầu quan sát địa hình sơn cốc, nhìn xem chính mình có thể nghĩ cách bò ra ngoài hay không.

Chẳng qua, nàng vừa mới đi ra ngoài vài bước, liền nghe được vài tiếng nỉ non rời rạc.

"Nương…… Đừng bỏ con lại……"

Bước chân của nàng khựng lại, nhìn về phía có thanh âm phát ra, chỉ thấy là Du Tử Tức nằm trên mặt đất đang vô thức lẩm bẩm.

Hồng Đậu lần đầu tiên nhìn thấy Du Tử Tức phát ra thanh âm yếu ớt như vậy, yếu ớt đến nỗi giống như một khối pha lê dễ vỡ, một khi quăng vỡ rồi, liền không thể lành lại được.

Nhưng nàng cũng chỉ nhìn thoáng qua, không hề vì lòng trắc ẩn mà làm cái gì cả, nhưng Hồng Đậu đi vòng quanh sơn cốc một vòng, khi lần nữa trở về khởi điểm, nàng bi ai nhận ra một sự thật, một mình nàng sẽ không thể đi ra.

Hồng Đậu tìm tảng đá ngồi xuống, nàng ôm quả dại đã hái từ trên cây, cầm lấy một trái tùy tay lau qua, lại cắn "rốp" một miếng, mới thoải mái thở ra một hơi.

Trời rất nhanh sẽ tối, nàng không thể lại đi loạn ra ngoài nữa rồi, nếu mà gặp phải mãnh thú gì đó trong núi, vậy nàng liền thảm.

Trái lại bên kia, hắc ưng kêu hồi lâu cũng liền mệt mỏi, nó hiện tại đang ghé vào bên người Du Tử Tức, thấp giọng nức nở.

Du Tử Tức bắt đầu từ lúc nãy nỉ non "Đừng bỏ con lại", tới bây giờ cũng đã kêu không ra tiếng.

Hồng Đậu căn bản không quan tâm Du Tử Tức, ăn xong một quả, nàng lại nghỉ ngơi trong chốc lát, quyết định lại đi làm công tác tư tưởng cho hắc ưng,

nàng bước qua chỗ kia, "Ta nói này đại hắc……"

Dường như là không hài lòng với cái tên nàng lấy, vốn dĩ hắc ưng biểu tình uể oải lại kêu một tiếng to.

Hồng Đậu không hề cảm thấy có cái gì không đúng, "Đại hắc, ngươi xem chủ nhân ngươi cũng không sống lâu được, nếu không ta đào cái hố giúp ngươi chôn hắn, ngươi dẫn ta bay ra, thế nào?"

Hắc ưng không thèm liếc mắt nhìn Hồng Đậu một cái.

Hồng Đậu lại nắm lên một bàn tay của Du Tử Tức, "Ngươi xem đi, hắn ngay cả mạch đập cũng sắp không còn…… Chim khôn lựa cành mà đậu, ngươi là một con chim thông minh……"

Trong chớp mắt khi tay của nam nhân cầm ngược lại tay nàng, lời nàng đột nhiên im bặt.

Du Tử Tức vẫn trong trạng thái hôn mê, nhưng Hồng Đậu lại cảm thấy sức lực trong thân thể mình xói mòn đi nhanh chóng, nếu là người tập võ khác, hẳn là sẽ biết, đây không phải sức lực bị xói mòn, mà là chân khí của nàng đang thông qua chỗ tay hai người tiếp xúc, bị rót vào trong cơ thể hắn. Nhưng Du Tử Tức vẫn đang hôn mê, đây là một loại bản năng cầu sinh vô thức của hắn.

Hồng Đậu đương nhiên không có khả năng biết Du Tử Tức tu luyện cái loại công pháp quỷ quái gì, nàng chỉ biết là thân mình nàng mềm nhũn, liền ngã xuống trên người Du Tử Tức.

Hồi lâu sau, người đang hôn mê có động tĩnh, Du Tử Tức chậm rãi mở mắt ra, hắn nhìn người đang ghé vào trên ngực mình, ánh mắt lộ vẻ mê mang không hiểu.

Trong chớp mắt khi tay Hồng Đậu bị buông ra kia, nàng liền dùng hết sức lực, dùng đôi tay chống lên ngực hắn bò dậy, nhưng mà còn chưa đi nổi một bước, nàng lại vô lực té ngã trên mặt đất phía sau.

Hồng Đậu khó khăn lắm mới ngồi dậy được từ trên mặt đất, liền thấy Du Tử Tức đi tới, vẻ mặt nàng hết sức khẩn trương, run run rẩy rẩy nói: "Ngươi ngươi ngươi…… Ngươi xác chết vùng dậy!"

Du Tử Tức ngồi xổm xuống trước mặt nàng, cứ thế nhìn mặt nàng chằm chằm không rời mắt.

Hồng Đậu bị nhìn đến mức da đầu tê dại, nàng vươn một bàn tay chỉ vào hắn, nói không hề có chút lực uy hiếp nào: "Du Tử Tức…… Ta cảnh cáo ngươi, ngươi nếu như muốn giết ta, ta liền…… Ta liền……"

Hơn nửa ngày, nàng cũng không nói được ra nửa câu còn lại, bởi vì nàng căn bản không biết nói gì!

Hồng Đậu thần sắc thống khổ lôi hết tất cả đồ ăn vặt mình đã giấu ra, nàng đáng thương hề hề nói: "Khô bò cho ngươi, quả mơ cũng cho ngươi, trái cây ta hái cũng toàn bộ đều cho ngươi, ông lớn à, ngươi tạm tha cho ta một mạng nhé!"

Cả một tràng này…… Thật đúng là quá không có cốt khí!

Du Tử Tức nhìn đồ ăn vặt của nàng, lại nhìn vào mặt nàng, cuối cùng liền cứ thế vùi đầu trong lòng ngực nàng, ngọt ngào hô một tiếng: "Nương!"

Hồng Đậu đột nhiên bị một người nam nhân đụng vào ngực, nàng khụ một tiếng, hiện tại lúc này, phản ứng của nàng chỉ có một.

Thôi xong, cái sân bay trước ngực nàng có phải đã bị đâm thành bồn địa Tứ Xuyên không thế!?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Điểm huyệt cầm máu

Hồng Đậu liều mạng cũng muốn đẩy nam nhân đang chôn ở trước ngực mình ra, nhưng nàng ý thức được một việc, sức lực chênh lệch quá xa khiến nàng không thể đẩy được người nam nhân này, nàng cũng không hiểu một tiếng "nương" kia của Du Tử Tức là chuyện như thế nào, cũng không hiểu bị giáo chủ

Ma giáo chôn đầu vào ngực là cái loại kịch bản gì, tóm lại, nàng hiện tại thực xấu hổ, cũng thực tức giận.

Xấu hổ chính là nàng bị một người nam nhân chôn đầu vào ngực, tức giận chính là ngực nàng dường như đã vì va chạm đó mà thật sự biến thành bồn địa!

"Du Tử Tức!" Hồng Đậu từ bỏ động tác đẩy hắn ra, nàng thẹn quá thành giận, "Ngươi rốt cuộc đang chơi trò gì thế!?"

Rõ ràng đã cả người vô lực, lại còn quát lớn tiếng được như thế, có thể thấy, nàng thực sự rất tức giận.

Du Tử Tức từ trạng thái chôn ngực ngẩng đầu lên, hắn lại ôm đầu Hồng Đậu, cọ cọ mặt nàng, vẻ mặt thỏa mãn nói: "Nương, Tiểu Du sẽ nghe lời…… Người đừng bỏ lại Tiểu Du."

Hồng Đậu bị cọ, thái dương nhảy dựng lên, nàng không có sức lực, tránh không khỏi "Độc thủ" của Du Tử Tức, chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Du Tử Tức, ngươi choáng váng sao?"

Nàng đường đường một khuê nữ hoa cúc…… Không phải, là phụ nữ đã xuất giá đàng hoàng, cũng không đúng…… Thủ cung sa trên cánh tay nàng vẫn còn, tóm lại, nàng chính là không sinh ra được nhi tử lớn như thế!

Du Tử Tức bỗng nhiên dừng lại tất cả động tác.

Lúc Hồng Đậu vừa muốn thở dài nhẹ nhõm một hơi, liền cảm thấy trên cổ mình ướt một mảng, cùng lúc đó, ở giữa cổ nàng cũng truyền đến tiếng khóc khe khẽ của nam nhân.

Du Tử Tức run nhè nhẹ, thanh âm khóc nức nở thật là chọc người thương tiếc, "Nương…… Tiểu Du có thể học giỏi võ công, Tiểu Du không ngốc, người đừng phạt Tiểu Du, Tiểu Du sẽ nỗ lực luyện công, người đừng phạt Tiểu Du, được không?"

Hồng Đậu nghe một chuỗi dài như vậy liền ngây ngẩn cả người, nếu nói gia hỏa này đang giả ngu……

Chẳng lẽ hắn giả bộ tốt đến thế?

"Nương…… Vì sao người không nói chuyện với Tiểu Du?" Du Tử Tức ngẩng mặt, hắn nhíu mày nhìn Hồng Đậu, thần sắc ủy khuất cực kỳ, hơn nữa bộ dáng vết thương chồng chất của hắn hiện tại, đích xác thực dễ dàng có thể khiến lòng đồng tình của người ta phát tác.

Hồng Đậu trầm mặc hồi lâu, nàng hỏi ra một câu hỏi rất không chắc chắn, "Du Tử Tức, ngươi năm nay bao lớn rồi?"

"Bảy tuổi." Du Tử Tức trả lời thực nhanh, cũng trả lời rất rõ ràng, hắn đáng thương hề hề nói:

"Nương, Tiểu Du thực ngoan, người đừng nhốt Tiểu Du vào phòng tối nữa…… Được không?"

Hồng Đậu trầm mặc thật lâu, hồi lâu sau, nàng rốt cuộc nói một câu: "Chỉ cần ngươi nghe lời, ta sẽ không nhốt ngươi trong phòng tối."

"Tiểu Du thực nghe lời!" Du Tử Tức lại cọ cọ mặt Hồng Đậu.

Hồng Đậu nhịn xuống cảm giác khó chịu mãnh liệt, nàng làm mặt vô cảm nói: "Nếu ngươi nói sẽ nghe lời, vậy hiện tại ta yêu cầu ngươi, cách xa ta ba bước."

Du Tử Tức dường như cũng không muốn rời khỏi Hồng Đậu, vẻ mặt hắn rối rắm một lúc lâu, mới buông Hồng Đậu, chậm rãi dịch ra phía sau ba bước.

Hồng Đậu có được tự do liền nhẹ nhàng thở ra, nàng lại nhìn Du Tử Tức ngồi xổm cách đó không xa, hắn còn đang nhìn chằm chằm nàng, một đôi mắt đào hoa nước mắt lưng tròng, phảng phất chính là một con cún con bị chủ nhân vứt bỏ, chỉ thiếu không viết lên mặt hai chữ "Đáng thương".

"Ê, Du Tử Tức." Hồng Đậu nhặt một viên đá trên mặt đất lên, "Chúng ta chơi một trò chơi được không?"

Trò chơi?

Ánh mắt Du Tử Tức sáng lên, vui vẻ gật đầu.

Một nam nhân mị hoặc chúng sinh bày ra dáng vẻ thiên chân vô tà như vậy…… Hồng Đậu cảm thấy đau cả mắt, nàng lại phất phất tay, "Ta ném cục đá này ra xa, ngươi lập tức đi nhặt về lại, thế nào?"

Du Tử Tức không chút suy nghĩ liền ngoan ngoãn trả lời một chữ "Được".

Hồng Đậu cầm cục đá ném văng ra, "Du Tử Tức, mau đi nhặt về!"

Thân hình Du Tử Tức vừa động, trong chớp mắt đã không thấy bóng người.

Hồng Đậu đã khôi phục chút sức lực liền vội đứng lên từ trên mặt đất, nàng định thừa dịp thằng nhãi Du Tử Tức này chưa trở về, đi càng xa càng tốt, chẳng qua nàng vừa mới nhấc chân, trước mặt liền xuất hiện một bóng người, chân này của nàng liền ngừng lại giữa không trung, bước ra thì không ổn, thu lại cũng không xong.

Du Tử Tức tranh công chìa bàn tay đang nắm chắc viên đá, "Nương, con nhặt về này!"

Hồng Đậu muốn bất đắc dĩ đỡ trán, lại thấy được trên tay hắn còn đang nhỏ giọt máu tươi, nàng lúc này mới ý thức được, thằng nhãi này tuy rằng tỉnh lại, nhưng hắn có vài miệng vết thương vẫn đang đổ máu, rốt cuộc trên người hắn có nhiều vết thương lớn nhỏ như vậy, trong một chốc một lát cũng không

thể đóng vảy ngay được.

Nàng lại nhìn viên đá nhuốm máu kia, mất tự nhiên hỏi một câu: “Ngươi còn đang đổ máu, không đau sao?”

“Đau.” Hắn nhíu mày, "Chỉ là con không thể nói đau."

"Vì sao không thể nói đau?"

"Bởi vì nương đổ máu, cũng không hề nói đau nha."

Hồng Đậu sửng sốt, "Ta đổ máu chỗ nào?"

Hắn chỉ tay, "Đằng sau nương đang đổ máu."

Hồng Đậu quay đầu lại nhìn đằng sau mình, vừa thấy xong, nàng liền đỏ bừng mặt, đây đâu phải bị thương? Rõ ràng dì cả* nàng đến làm nhiễm đỏ cả quần áo nàng!

"Sư phụ đã dạy con điểm huyệt cầm máu, nương, con giúo người cầm máu được không?"

Hồng Đậu nghẹn đỏ mặt kêu to, "Ngươi dám cầm máu cho ta ta liền giết ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Cởi quần áo cho ta!

Máu của bà dì cả là có thể ngừng như vậy sao!? Máu này mà không chảy ra thì mới có chuyện đấy!

Du Tử Tức bị Hồng Đậu quát như vậy, thân mình liền yếu ớt run lên, hắn lại yếu ớt nói: “Nhưng mà…… Nương người đang đổ máu……”

“Việc này không cần ngươi lo!” Hồng Đậu lại hô một câu, mặt nàng đỏ bừng, càng thêm thẹn quá hóa giận mà lui ra phía sau một bước.

Du Tử Tức thu lại bàn tay nắm viên đá, vẻ mặt có chút ủy khuất.

Hắn ủy khuất cái gì a!?

Nên ủy khuất chính là nàng mới đúng!

Hồng Đậu nghiến răng nghiến lợi, hiện tại nhìn vết thương trên người hắn còn đang đổ máu, trong lòng không khỏi liền có một loại cảm giác, cảm giác này giống như khi một vị mỹ nữ gặp được một mỹ nữ khác, bên ngoài cười hì hì, trong lòng đều ghét bỏ cung cách của đối phương vậy.

Không sai, nàng hiện tại liền cảm thấy người nam nhân này cố ý đứng trước mặt nàng chảy máu, chính là để giả bộ đáng thương! Nàng nói với chính mình không được mềm lòng, lạnh mặt nói: “Ngươi không phải biết điểm huyệt cầm máu sao? Sao không điểm huyệt cầm máu cho chính mình!?”

“Con……” Du Tử Tức ngây thơ đáng yêu chớp chớp mắt, lại trả lời với vẻ đương nhiên, “Con quên.”

Hồng Đậu khựng lại, tiếp theo, nàng hỏi ra một vấn đề không tính là vấn đề, “Ngươi có phải ngốc hay không?”

“Nương nói Tiểu Du ngốc…… Vậy Tiểu Du chính là ngốc……” Du Tử Tức đứng cách Hồng Đậu ba bước chân, dáng vẻ ngoan ngoãn nói chuyện này thật sự là đáng thương chết đi được.

Không thể mềm lòng, không thể mềm lòng……

Hồng Đậu không ngừng nói cho chính mình một câu này, nàng tuyệt đối không bị bề ngoài của người này lừa gạt, hắn chính là giáo chủ Ma giáo, giáo chủ Ma giáo giết người không chớp mắt!

“Du Tử Tức, ngươi cởi quần áo của ngươi ra cho ta!” Giọng điệu thô lỗ này của Hồng Đậu quanh quẩn trong son cốc, hắc ưng đang đợi ở một bên lập tức ngẩng đầu lên nhìn Hồng Đậu chằm chằm, trải qua một loạt chuyện “cứu chủ” xong, cũng không thể coi nó như một cầm thú bình thường mà đối đãi được.

Nó chính là một con cầm thú hiểu tiếng người!

Dưới ánh mắt một con động vật như vậy, khó có khi Hồng Đậu lại cảm thấy ngượng ngùng, mắt thấy Du Tử Tức cái gì cũng không hỏi đã bắt đầu cởi

quần áo, Hồng Đậu lại buộc phải bồi thêm một câu, "Ngươi cởi áo ngoài ra cho ta là được! Bên trong không được cởi!"

Du Tử Tức mờ mịt nhìn Hồng Đậu, từ bỏ ý muốn cởi nốt áo trong.

Hồng Đậu bước qua ôm lấy quần áo của hắn, nàng liền xoay người hướng bước ra phía sau một bụi cây, quay đầu lại lại thấy Du Tử Tức còn theo sau lưng mình, nàng lại gắt gỏng nói: "Không được đi theo ta!"

"Nương…… Tiểu Du không đi theo người, thì phải đi đâu đây?" Du Tử Tức sợ hãi rụt rè đứng ở phía sau nàng, lúc này vết thương chồng chất khiến hắn trông càng thêm chật vật, giống như một con cún con sợ hãi bị chủ nhân vứt bỏ, hắn lại duỗi tay ra, "Nương, Tiểu Du đã nhặt đá nhỏ về……"

Cho nên…… Cho nên hắn vẫn hữu dụng đúng không?

Hồng Đậu dừng một chút, nàng chịu không nổi dáng vẻ hết sức cẩn thận này của hắn, lại càng cảm thấy một loại tức giận chính mình, nàng bực bội gãi gãi đầu tóc, lại lưu loát nói: "Ta hiện tại có một số việc muốn đi xử lí, ngươi đứng ở chỗ này chờ ta, ta sẽ sớm trở về!"

Du Tử Tức nghe lời gật gật đầu.

Hồng Đậu bước đi một bước, lại quay đầu, khi nhìn thấy bộ dáng Du Tử Tức nhấc chân, nàng lại giận dữ, "Ngươi đứng yên ở đó không được nhúc nhích cho ta, có nghe hay không?"

"Nghe được……" Du Tử Tức tội nghiệp hạ chân, ủy khuất đứng ở tại chỗ bất động, lại nhỏ giọng nói một câu: "Nương, người nhanh trở về nhé…… Tiểu Du sợ tối."

Hồng Đậu cũng không quay đầu lại xua xua tay, liền đi vào chỗ bụi cây ngồi xổm xuống, không lâu sau, liền truyền ra tiếng xé rách quần áo của nàng, chờ đến lúc nàng trở ra, quần áo nàng vốn cầm trên tay đều biến thành những miếng vải dài, nghĩ đến vừa rồi nàng đã làm gì, nhóm các chị em đều có thể hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Lương tâm 1

Du Tử Tức ngoan ngoãn chờ Hồng Đậu bước đến gần mình, khi thấy Hồng Đậu đã tới trước mặt, đôi mắt hắn chớp chớp, hết sức sáng ngời, giống như một đứa trẻ được kẹo.

Nhìn hắn trong loại trạng thái này, còn không phải là một đứa bé sao?

Hồng Đậu kỳ dị nhìn Du Tử Tức, tâm tình của nàng đã không thể chỉ dùng hai chữ vi diệu để hình dung, hiện tại chỉ cần giọng điệu nàng mạnh hơn một chút, thái độ ác liệt hơn một chút, liền thấy ngay dáng vẻ Du Tử Tức tỏ vẻ ủy khuất đáng thương, nàng sẽ có một loại ảo giác như chính mình đang bắt nạt trẻ con vậy, cho dù nàng có lặp đi lặp lại tự nhắc nhở chính mình, Du Tử Tức gia hỏa này là một đại ma đầu giết người không chớp mắt!

Nhưng nàng nghĩ thêm một chút, bây giờ cái tên Du Tử Tức này nghe lời như vậy, thế thì nói cách khác, nàng bảo hắn làm cái gì, hắn sẽ làm ngay cái đó đúng không?

Hồng Đậu lại nhìn hắc ưng đang đứng bên kia phơi ánh trăng, ánh mắt nàng sáng lên, đã có kế sách, "Uy, đồ con rùa."

"Nương?" Du Tử Tức mờ mịt đi đến trước mặt nàng, dáng vẻ chồng chất vết thương kèm với biểu tình vô tội này của hắn, thật ra lại khiến người ta cảm thấy hắn vừa đáng thương vừa đáng yêu.

Hồng Đậu ho khan một tiếng, nàng nói: "Ta nói cái gì, ngươi đều sẽ nghe, đúng hay không?"

"Đúng!" Du Tử Tức không có bất luận thắc mắc gì, trực tiếp gật đầu trả lời, có lẽ là vì Hồng Đậu nguyện ý chủ động nói chuyện với hắn, hắn còn cười đặc biệt vui vẻ.

Hồng Đậu tạm thời muốn vứt bỏ lương tâm không kiên định, nàng chỉ chỉ hắc ưng bên kia, "Ngươi đi ra lệnh cho con chim kia, bảo nó mang chúng ta bay ra ngoài đi."

"Được." Du Tử Tức không hề nghĩ ngợi liền đồng ý rồi, hắn lại đi đến trước mặt hắc ưng, "Ta mệnh lệnh ngươi, đưa nương ta bay ra ngoài."

Hắc ưng run cánh, quả nhiên nghe lời Du Tử Tức mà đứng lên, đã làm xong động tác chuẩn bị bay.

Hồng Đậu vừa thấy, trong lòng liền vui vẻ, nàng lồm cồm bò lên lưng hắc ưng ngồi xuống, nàng vừa mới ngồi xong, liền cảm thấy phía sau lại có một người ngồi lên, quay đầu nhìn lại, nàng tức giận hỏi: "Ngươi lên làm cái gì?"

“Nương đi chỗ nào, Tiểu Du liền đi chỗ đó.”

Được rồi……

Hồng Đậu nói cho chính mình, nàng cần phải mang theo Du Tử Tức, nếu không nhỡ hắc ưng đang bay lại ném nàng xuống dưới đất thì sao.

Có Du Tử Tức ở đây, bất luận Hồng Đậu nói cái gì, hắc ưng liền sẽ làm cái đó, gió đêm rét lạnh, không bao lâu sau, Hồng Đậu liền cảm thấy sau lưng nặng nề, nàng nhìn lại, hóa ra là Du Tử Tức đã hôn mê bất tỉnh dựa vào lưng nàng.

Cho dù Du Tử Tức thông qua hấp thu nội lực của Hồng Đậu mà nhặt được mạng về, nhưng rốt cuộc miệng vết thương của hắn vẫn còn đó, chưa được chữa trị thích hợp, lại bị gió đêm thổi như vậy, hắn chịu đựng không nổi cũng là đương nhiên.

Hồng Đậu nghe được tiếng hít thở thô nặng, nàng duỗi tay chạm vào trán của hắn, nóng cực kỳ, hắn đang phát sốt.

Hắc ưng hạ cánh xuống lối vào một thôn trang, Hồng Đậu đẩy Du Tử Tức đang dựa sau lưng mình ra, nàng nhảy từ trên lưng hắc ưng xuống, đang muốn bước chân rời đi, một bàn tay bắt được góc váy nàng.

“Nương…… Đừng bỏ lại một mình Tiểu Du……” Du Tử Tức nửa tỉnh nửa mê, nỗ lực muốn xuống khỏi lưng hắc ưng, lại bởi vì một chân bị hẫng, mà té lăn quay trên mặt đất, lần này hắn đã thật sự hôn mê, nhưng mà, bàn tay bắt lấy góc váy Hồng Đậu của hắn lại nắm chặt nhất định không buông.

Hồng Đậu dừng một chút, nàng vươn tay, cậy mở từng ngón tay Du Tử Tức, nhưng Du Tử Tức cho dù hôn mê, mà lực tay lại lớn dị thường, như thế nào cũng không cậy ra được, nàng cũng liền từ bỏ.

Khi gió đêm thổi lần thứ hai, “Roẹt” một tiếng, là thanh âm Hồng Đậu xé rách váy mình, bàn tay nắm lấy mảnh vải của Du Tử Tức chậm rãi trượt xuống đất, mặt đất lạnh băng, trong bóng đêm càng thêm rét lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Lương tâm 2

Hồng Đậu xoay người bước đi không chút do dự, cũng không lưu tình chút nào, nàng rất rõ bản thân đang làm cái gì, đơn giản là thấy chết mà không cứu đối với một kẻ sẽ giết mình trong tương lai mà thôi.

Nàng nói với chính mình, nàng không cần cảm thấy áy náy, cũng không cần cảm thấy tội lỗi, nàng vốn dĩ không phải người tốt gì, nàng tham tiền, lại nhát gan, loại tiểu nhân vật giống như nàng, trong truyện khác cũng đều sống không quá ba chương, nàng hiện tại có thể sống đến hơn bốn mươi chương, đã là kỳ tích!

Không có chuyện gì có thể quan trọng hơn so với sinh mệnh của nàng.

Hồng Đậu tưởng tượng như vậy, thật ra lại khiến trong lòng thoải mái hơn rất nhiều, nàng nghe được tiếng kêu bi thiết của hắc ưng, nhưng nàng cũng có thể coi như mình không hề nghe thấy.

Ngay khi Hồng Đậu bước đi một bước, cách đó không xa liền truyền đến tiếng kinh hô của một ông lão, “Vị cô nương này, ngươi đang gặp phải phiền toái gì sao?”

Hồng Đậu bị hoảng sợ, nàng ngẩng đầu nhìn ra, mới phát hiện là một ông lão đang cõng củi gỗ, ông lão kia nhìn Hồng Đậu cả người bẩn hề hề, lại nhìn Du Tử Tức nằm trên mặt đất quần áo tả tơi, lập tức liền chạy tới nâng Du Tử Tức dậy xem xét mạch đập của hắn.

“Cô nương yên tâm, vị công tử này chỉ là ngất đi, tạm thời còn chưa nguy hiểm đến tính mạng.” Không cần hỏi Hồng Đậu, ông lão đã bổ não tưởng tượng ra cả cốt truyện, “Gần đây trên núi không yên ổn, các ngươi hẳn là gặp sơn tặc đúng không? Có thể sống sót đã rất may rồi, cô nương, các ngươi đến nhà ta nghỉ ngơi trước đi.”

“Đợi đã……” Hồng Đậu rốt cuộc cũng kịp xen miệng vào, “Ngươi hiểu lầm rồi, chúng ta không phải……”

Bọn họ không phải gặp sơn tặc, vậy sẽ là gặp chuyện gì đây?

Hồng Đậu nhất thời im miệng không nói, nàng không hề quên nàng là phu nhân Thẩm Gia Trang, có lẽ hiện tại Thẩm Lạc Ngôn đang phái người đi tìm nàng, nàng thật vất vả mới có cơ hội rời khỏi Thẩm Gia Trang, còn lâu mới muốn trở lại!

Đối với nàng mà nói, Thẩm Gia Trang chỉ là một cái nhà giam mà thôi.

Ông lão thấy Hồng Đậu không nói, liền hòa ái cười cười, "Cô nương yên tâm, ta không phải người xấu, ta là đại phu của Vô Bạch thôn, vị công tử này bị thương khá nặng, nếu không chữa trị, chỉ sợ sẽ có vấn đề lớn, các ngươi trước hết hãy cùng ta trở về đi, ta sẽ trị liệu tốt cho hắn."

Hồng Đậu nhìn gương mặt hiền từ của ông lão, mấy câu trong lòng muốn nói ra kia rốt cuộc lại nuốt xuống, nàng gật gật đầu. Xem như đồng ý lời ông lão nói, nàng nghĩ, dù sao hiện tại trời cũng đã tối, nàng liền nghỉ ngơi đêm nay, chờ đến khi trời sáng, nàng lén lút rời đi là được.

Có lẽ biết ông lão muốn cứu Du Tử Tức, hắc ưng chở Du Tử Tức ở trên lưng, chậm rãi đi theo phía sau ông lão cùng Hồng Đậu.

Ông lão nhìn hắc ưng tấm tắc hai tiếng, "Người trẻ tuổi bên ngoài cũng thật khác biệt nha, vật cưỡi lại uy phong như vậy."

Không…… Cũng chỉ có một mình Du Tử Tức uy phong mà thôi.

Hồng Đậu đem những lời này yên lặng mà nghẹn trở về.

Nhà ông lão gia ở ngay dưới chân núi, trong nhà ông còn có thê tử, Hồng Đậu đã biết bọn họ là Phúc bá, Phúc thẩm, đã sinh sống trong Vô Bạch thôn hơn năm mươi năm.

Phúc thẩm tìm lại y phục mình mặc khi còn trẻ cho Hồng Đậu thay, Hồng Đậu thay một thân quần áo sạch sẽ, cũng cảm thấy thoải mái hơn không ít.

Phúc bá cũng thay một bộ quần áo cho Du Tử Tức, Phúc thẩm vội cầm quần áo bẩn đến mức không nhìn ra kiểu dáng của Hồng Đậu cùng Du Tử Tức đi giặt sạch.

Hồng Đậu khó tránh khỏi cảm thấy ngượng ngùng, thầm nghĩ về sau hẳn phải báo đáp họ một chút.

Nhìn thấy Phúc bá xem mạch xong lại trầm ngâm vài tiếng, Hồng Đậu tò mò hỏi: "Hắn có phải không cứu được nữa hay không?"

Những lời này còn ngầm mang theo vẻ hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Độc

Phúc bá nghe xong lời nói có vẻ vui sướng của Hồng Đậu, hắn cũng chỉ cảm thấy rằng cô nương này đại khái là đang miễn cưỡng cười vui, liền hảo tâm an ủi nói: "Cô nương, vết thương trên người vị công tử này cũng không khó chữa, chẳng qua……"

"Chẳng qua cái gì?" Hồng Đậu hỏi nhanh.

Phúc bá nói: "Chẳng qua độc trên người hắn làm ta cảm thấy thực khó giải quyết."

"Cái gì?" Hồng Đậu sửng sốt, tiếp theo liền nghi hoặc, "Hắn trúng độc?"

"Đúng vậy." Phúc bá lại vuốt râu suy nghĩ, hắn khó xử nói: "Độc trên người công tử ta chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy, loại độc này dường như sẽ chậm rãi lan tràn ra toàn thân hắn, chờ đến khi trái tim hắn cũng nhiễm độc, vậy thì liền vô phương cứu chữa."

Hồng Đậu nghe xong, liền cảm thấy kỳ quái, nàng đương nhiên không hạ độc Du Tử Tức, nàng chính là một thục nữ tay trói gà không chặt ngay cả độc cũng không có trong tay, Hồng Đậu trực tiếp tăng thêm hai chữ "thục nữ" trong lòng.

Chỉ là, độc không phải nàng hạ thì nàng có thể chắc chắn, vậy Du Tử Tức sao lại trúng độc đây?

Phúc bá thấy Hồng Đậu sắc mặt ngưng trọng, hắn cũng chỉ có thể nhẹ giọng khuyên giải an ủi, "Cô nương, ta tuy rằng không biết giải độc như thế nào, nhưng ta có thể tạm thời áp chế độc trong thân thể hắn, không cho độc tố lan tràn quá nhanh, ta nghĩ, có lẽ là các ngươi gặp phải sơn tặc, mà lưỡi đao sơn tặc dùng để đả thương người đã bôi độc trên đó."

Nhưng bọn họ căn bản là chưa từng gặp sơn tặc.

Hồng Đậu cũng không thể nói câu này ra, chẳng qua thấy Phúc bá cả buổi tối bận việc lâu như vậy, nàng vẫn lễ phép mà cảm kích nói một câu, "Cảm ơn ông, Phúc bá."

"Không cần khách khí, cứu người vốn là là thiên chức của đại phu." Phúc bá cười nói: "Cô nương lo lắng cho vị công tử này như thế, hẳn các ngươi là phu thê nhỉ."

"Ha???" Vẻ mặt Hồng Đậu thay đổi nhanh chóng, khóe miệng nàng giật giật, "Ông hiểu lầm, ta còn chướng mắt cái loại nam nhân này đấy."

Nói nàng cùng Du Tử Tức là phu thê, đây chính là sự chê cười lớn nhất.

Phúc bá lại chỉ dùng ánh mắt của người từng trải nhìn Hồng Đậu, hắn hiền lành cười nói: "Vợ chồng trẻ thường xuyên sẽ có va chạm cãi nhau, đây cũng là chuyện thường, chẳng qua ấy mà, phu thê đều là đầu giường đánh nhau cuối giường hòa, tu trăm năm mới có thể lên cùng thuyền, tu ngàn năm mới có thể ngủ chung gối, đã là phu thê, lại có cái gì mà không bỏ qua được đây?"

"Nhưng chúng ta…… Thật sự không phải phu thê." Hồng Đậu đối mặt với ông lão hòa ái này, nỗ lực để chính mình nói có vẻ khách khí một chút, nhưng cũng mặc nhiên khiến cho lời nói của nàng không còn sức thuyết phục khi vào tai người khác.

Phúc bá cười lắc lắc đầu, thực hiển nhiên, hắn chỉ cho rằng Hồng Đậu da mặt mỏng, ngượng ngùng, "Được rồi, cô nương, ngươi cứ ở chỗ này an tâm chăm sóc công tử đi, ta đi ra ngoài trước."

Phúc bá xoay người đi ra ngoài, Hồng Đậu dù muốn giải thích cũng không ai nghe.

Dường như để hả giận, nàng trừng mắt nhìn Du Tử Tức trên giường, đi đến cạnh bàn rót cho mình chén nước, bỗng nhiên, tiếng xé gió vang lên, Hồng Đậu nhanh nhẹn trốn ra phía sau, một mũi tên liền đâm vào cột giường, mà trên đó còn có một tờ giấy, nói cách khác, mũi tên này là dùng để truyền tin.

Hồng Đậu tò mò lấy tờ giấy xuống, chỉ thấy trên đó viết mấy câu:

Nếu muốn giải độc trên người hắn, đêm mai giờ Tý tới rừng cây ngoài thôn.

Hồng Đậu nhướng mày, trực tiếp vò tờ giấy thành một cục, ném đi.

Ở một chỗ khác trong bóng đêm, nơi ánh trăng cũng không thể chiếu đến, gió đêm vù vù thổi, càng thêm rét lạnh.

Nhìn người trở về, hắc y nhân chờ đã lâu liền hỏi: "Đưa tin chưa?"

"Đưa đến rồi." Một hắc y nhân khác cầm mũi tên tự tin cười nói: "Ngày mai chúng ta chờ trong rừng cây là được, nàng nhất định sẽ tới."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chủ nhân

Ngày hôm sau, là một ngày đẹp trời.

Hồng Đậu sáng sớm đã thức dậy ra khỏi giường, nàng đẩy cửa phòng cách vách ra nhìn Du Tử Tức, thằng nhãi này còn đang hôn mê, nàng thực vừa lòng, vì thế lại trở về phòng mình, đặt đôi hoa tai trân châu của mình lên trên bàn, coi như làm tạ lễ cho Phúc bá cùng Phúc thẩm, nàng vốn dĩ không mang theo thứ gì tới đây, vậy nên lại càng không có đồ vật gì mang đi.

Hồng Đậu lén lút bước tới cửa, chẳng qua còn không kịp đi ra khỏi phòng, bên cạnh nàng liền vang lên một thanh âm u ám, "Nương, người đi đâu vậy?"

Động tác của Hồng Đậu chợt khựng lại, nàng cứng đờ ngẩng đầu, nhìn nam nhân không biết đã xuất hiện bên cạnh từ lúc nào, khóe miệng nàng giật giật.

Hiện tại Du Tử Tức đang mặc trên người không phải bộ trường bào màu tím diêm dúa kia của hắn, mà là một thân áo vải thô của Phúc bá thời trẻ, áo vải thô này mặc trên người hắn, thật ra lại che bớt vẻ quyến rũ của hắn đi rất nhiều, lại có thêm phần tố nhã nhờ sự mộc mạc.

Du Tử Tức khom lưng, một bàn tay chống trên tường, đôi mắt hắn nháy cũng không nháy nhìn chằm chằm Hồng Đậu, "Nương…… Người muốn đi đâu vậy nha?"

"Ta…… Chính là muốn đi tản bộ." Hồng Đậu không muốn dựa vào hắn quá gần, nàng cong eo chui từ dưới cánh tay hắn ra ngoài, khi đã giữ khoảng cách an toàn với hắn, nàng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Nương……"

"Đừng!" Hồng Đậu nhìn lướt qua chung quanh, còn may là Phúc bá, Phúc thẩm không ở nơi này, nàng híp mắt khó chịu nói: "Du Tử Tức, ta cũng mặc kệ ngươi có phải bị choáng váng hay không, tóm lại ngươi không thể gọi ta là nương."

"Vì cái gì?" Du Tử Tức không hiểu chớp chớp mắt.

"Vì cái gì……" Hồng Đậu cạn lời duỗi tay chỉ vào chính mình, "Ngươi cảm thấy ta trẻ tuổi như vậy, dáng vẻ lại xinh đẹp như hoa, có khả năng sẽ sinh ra một nhi tử lớn như ngươi vậy sao?"

"Nhưng mà…… trong trí nhớ của Tiểu Du, nương đúng là trẻ tuổi như vậy a." Du Tử Tức hơi hơi nhíu mi lại, chỉ cần hắn dùng một gương mặt tái nhợt làm ra vẻ mặt đáng thương này, thật sự cũng đủ khiến cho người ta động lòng.

Nhưng Hồng Đậu là một người có ý chí sắt đá, trong lòng nàng biết tên Du Tử Tức này hiện tại là kẻ ngốc, nàng muốn giảng đạo lý cũng giảng không thông, vì thế nàng đưa tay chống nạnh, bày ra dáng vẻ ngang ngược vô lý, "Ta hỏi ngươi, có phải ta nói cái gì ngươi sẽ phải nghe cái đó, đúng hay không?"

"Dạ……" Du Tử Tức yếu đuối mười phần gật gật đầu, nhìn cảnh một nam nhân cao 1 mét 8 trở lên đứng trước mặt một nữ nhân hình thể nhỏ xíu như Hồng Đậu, lại có bộ dáng nhược khí mười phần kia, quả thực sẽ làm người ta thấy có chút buồn cười.

Hồng Đậu không yên tâm cảnh cáo nói: "Ngươi nếu cái gì cũng đều phải nghe ta, ta đây hiện tại liền mệnh lệnh cho ngươi, không thể gọi ta là nương trước mặt những người khác."

"Nhưng mà……"

"Không có nhưng gì cả!" Hồng Đậu lại ôm cánh tay, nàng ngẩng đầu, cao ngạo hừ một tiếng, "Từ nay về sau, ngươi chỉ có thể gọi ta là chủ nhân!"

"Nhưng mà……"

"Ngươi nếu không nghe lời, ta đây liền bỏ lại ngươi mà đi!" Hồng Đậu nhấp môi, sắc mặt không kiên nhẫn này, thành công khiến cho Du Tử Tức sợ hãi.

Hắn ngoan ngoãn gật đầu, "Tiểu Du nghe lời, nương……"

"Là chủ nhân!"

"Chủ nhân…… Người đừng bỏ lại ta……" Tư thái hèn mọn này của hắn, chỉ khi sợ hãi nhất mới có thể xuất hiện, mà hiện tại, hắn đang sợ hãi Hồng Đậu sẽ thật sự bỏ rơi hắn.

Hồng Đậu có thể nói là không có lương tâm, đối mặt với Du Tử Tức đơn thuần vô hại như vậy, nàng cũng không có chút ngượng ngùng nào, nàng chỉ nghĩ, nên làm thế nào mới có thể thoát khỏi người này mà rời đi đây?

Cứ thế, Hồng Đậu liền suy nghĩ cả một ngày, nàng không thể không ở lại nhà họ Phúc thêm một ngày nữa.

Đến nửa đêm, mọi âm thanh đều biến mất, ánh trăng mỏng manh đem hai bóng người trong rừng cây kéo đến thật dài.

"Thời gian đã tới rồi, nàng ta sao còn không đến?"

"Chờ một chút, nữ tử đi đường ban đêm vốn dĩ liền nhát gan, nàng chắc hẳn vẫn đang trên đường."

"Ừm, ngươi nói có lý."

Một canh giờ sau……

Người đã đốt lên một đống lửa lại hỏi: "Cứ cho là nàng đi đường ban đêm phải mất một chút thời gian, cũng không cần lâu như vậy chứ."

"Có lẽ…… Có lẽ nàng còn muốn chăm sóc cho cái tên ngốc tử kia đi ngủ, vẫn cần một chút thời gian……"

"Ừm, có khả năng."

Lại một canh giờ qua đi……

Người đã dựng trại xong hỏi lại: "Chẳng lẽ cái tên ngốc tử kia muộn thế còn chưa ngủ sao?"

"Có lẽ…… Có lẽ nàng đã quên mất chuyện này rồi……" Người nọ đứng trong gió đêm run run rẩy rẩy, hận sắt không thành thép nói: "Hiện tại người trẻ tuổi a…… Thật là dễ quên!"

Một người khác mắt trợn trắng, trực tiếp vào lều đi ngủ.

P/s: Hôm nay có thời gian liền post hết công suất, nhỡ ngày mai hay một ngày nào đó mà không post được thì cũng coi như hôm nay bù trước rồi nha:)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Phòng bếp

Lại là hôm sau.

Hồng Đậu vừa rời giường liền choáng váng, chỉ thấy đầu giường nàng ghim chi chít những mười mũi tên, mà trên mỗi một mũi tên đều có một tờ giấy, phong cách này…… Sao lại quen thuộc thế nhỉ?

Nàng xuống giường, tùy tay rút ra một mũi tên, lại lấy ra tờ giấy trên đó, trên giấy chỉ đơn giản viết một câu: Nếu muốn giải độc trên người tình lang ngươi, tối nay giờ Tý tới rừng cây ngoài thôn.

Nàng dừng một chút, lại rút hết đám mũi tên còn lại ra, tất cả giấy đều cùng một nội dung như thế, Hồng Đậu thấy vậy liền không hiểu nổi, vì cái gì mà người giấu mặt kia lại nhất định muốn nàng tới rừng cây ngoài thôn vậy?

Lại còn uy hiếp nàng, nếu nàng không đi liền không giải độc cho Du Tử Tức, chẳng phải vậy thì rất tốt sao, nàng đêm qua ngủ ngon một giấc, còn tưởng rằng người giấu mặt kia có thể nói được làm được cơ, hiện tại xem ra, mục đích của bọn họ cũng chỉ là muốn nàng giờ Tý đến gặp mà thôi.

Hồng Đậu bĩu môi, muốn dùng Du Tử Tức để uy hiếp nàng, chỉ có thể nói cái người giấu mặt này quá ngu xuẩn, tuy nói nàng không có lá gan giết người, cũng không dám giết người, nhưng Du Tử Tức nếu như trúng độc mà chết, vậy sẽ chẳng liên quan gì đến nàng cả.

Hồng Đậu thu thập chỉn chu trong chốc lát, trực tiếp gom mấy mũi tên cùng tờ giấy bước ra khỏi phòng đi ném vào trong lò bếp.

Phúc thẩm đang nấu cơm liền hoảng sợ, "Cô nương, ngươi lấy đâu ra nhiều mũi tên như vậy?"

"Nhặt trên đường, tạm thời dùng làm củi đốt." Hồng Đậu trả lời tùy ý, nàng lại hỏi: "Phúc bá không phải luôn nấu cơm cùng Phúc thẩm sao? Hôm nay sao không thấy ông ấy?"

"Hắn à, cô nương ngươi cũng biết, lão nhân gia vẫn có chứng phong thấp, cái lão già ngang ngạnh này, ngày nào cũng muốn đi ra ngoài hái thuốc, cứ thế, phong thấp liền tái phát thôi, ta để hắn nghỉ ngơi trong phòng rồi."

"Hóa ra là như thế này a……" Hồng Đậu gật gật đầu, "Vậy Phúc thẩm, ta giúp bà nấu cơm nhé."

"Ai, đừng đừng đừng, ngươi là khách nhân, lại là cô nương nũng nịu da thịt non mềm, nhỡ mà làm hỏng tay cô thì thật không tốt." Phúc thẩm vội vàng cự tuyệt Hồng Đậu hỗ trợ, bà lại nhìn nam nhân đang ở cạnh bệ bếp nói: "Cô nương, ta thấy công tử hình như là đói bụng, nhưng ta đưa đồ cho hắn ăn, hắn lại không dám ăn, nói phải được ngươi đồng ý thì mới dám."

Hồng Đậu nhìn dáng vẻ Phúc thẩm lắc đầu, liền biết bà ấy hẳn là đang cảm thấy đáng tiếc cho một nam nhân cao lớn như Du Tử Tức lại là ngốc tử, nàng cầm một cái màn thầu từ trong chén, "Uy, Du Tử Tức, ăn đi này."

Nói xong, nàng liền ném màn thầu về phía Du Tử Tức đang ngồi xổm, Du Tử Tức chuẩn xác giơ tay bắt được màn thầu, hắn cắn một miếng, nhìn Hồng Đậu thỏa mãn nức nở vài tiếng, cực kỳ giống một con chó lớn được cho đồ ăn.

Hắn há miệng thở dốc, muốn hô một tiếng "Nương", kết quả bị Hồng Đậu trừng mắt nhìn một cái, hắn lại ngoan ngoãn ngậm miệng, chỉ ôm màn thầu ngồi xổm trong một góc mà ăn.

Phúc thẩm cười cười, "Công tử vì bị thương mà tâm tính giống như trẻ nhỏ, nhưng cô nương cũng vẫn không rời bỏ hắn, có thể thấy được cảm tình giữa các ngươi sâu vô cùng a."

"Khụ khụ……" Hồng Đậu bị sặc nước miếng của chính mình rồi, "Phúc thẩm ngươi ngàn vạn đừng có hiểu lầm!"

"Được được, biết người trẻ tuổi các ngươi da mặt mỏng, ngươi không thừa nhận cũng phải thôi." Phúc thẩm múc cháo đã chín vào trong chén, nàng còn nói thêm: "Qua mấy ngày nữa, liền tới lễ hoa lan trong thôn, cô nương đến lúc đó cũng có thể tham gia một chút."

"Lễ hoa lan?"

"Lễ hoa lan, đó là ngày hội của nam nữ trẻ tuổi." Phúc thẩm giải thích nói: "Đến lúc đó, nam nữ chưa xuất giá đều có thể mang theo một đóa hoa lan, đi đến miếu Nguyệt Lão trong thôn chúng ta cầu nhân duyên, nếu đã có ý trung nhân, vậy có thể tặng hoa lan cho nhau, dùng để biểu lộ tâm ý, nhớ năm đó, ta cũng đã cùng ông lão gặp nhau như vậy mà hứa chung thân."

Nói xong lời cuối cùng, trên mặt Phúc thẩm đã hiện lên thần sắc hoài niệm.

Hồng Đậu lại không hề có hứng thú mà "Nga" một tiếng.

Phúc thẩm hỏi: "Cô nương không phải không thừa nhận Du công tử là người trong lòng ngươi sao? Một khi đã như vậy, sao ngươi không đi lễ hoa lan nhìn xem, nói không chừng liền có thể gặp được phu quân ngươi đó?"

Hồng Đậu bỗng nhiên liền nhớ tới Thẩm Lạc Ngôn, gia hỏa này còn là hôn phu trên danh nghĩa của nàng đó, chẳng qua, nàng bỗng nhiên lại nghĩ, nếu như mình thật sự tìm được một nam nhân, vậy cũng chính là đội nón xanh cho Thẩm Lạc Ngôn trên danh nghĩa…… Nghĩ nghĩ, nàng bỗng nhiên cảm thấy

có chút hưng phấn.

Phúc thẩm lại hỏi: "Cô nương thật sự không có hứng thú tham gia lễ hoa lan sao?"

"Có thì cũng có…… Chẳng qua là, nếu ta thật sự muốn tìm nam nhân, vậy phải tìm một người lợi hại hơn ta nữa." Võ công lợi hại hơn nàng, mới có thể đánh thắng được Thẩm Lạc Ngôn a.

Phúc thẩm cười, "Cô nương không phải đang nói đùa sao? Trên đời này, lại có mấy nam nhân còn yếu hơn nữ nhân cơ chứ……"

Phúc thẩm còn chưa nói xong, đã thấy Hồng Đậu bước qua đem Du Tử Tức đang ngồi xổm trong góc nghịch cát ném một phát ra ngoài cửa sổ.

Hồng Đậu vỗ vỗ tay, quay đầu lại nói với Phúc thẩm: "Phòng bếp cần nhất chính là sạch sẽ, cũng không thể để hắn làm bẩn nơi này được, quét tước rất phiền toái, đúng rồi, Phúc thẩm, ngươi vừa mới nói cái gì cơ?"

Phúc thẩm…… thôi được rồi, tốt nhất là bà không nói thêm gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Đối thơ

"Nương! Con đã trở về!" Du Tử Tức mặt xám mày tro từ bên ngoài chạy về, "Con còn mang theo lễ vật!"

Hồng Đậu vừa thấy trên tay hắn cầm một con chuột, còn là một con chuột lớn nhảy nhót tung tăng, nàng liền lập tức cầm một cái gáo ném qua, "Ngươi cút ngay cho ta!"

Cái gáo kia đập trúng vào ót Du Tử Tức, hắn choáng váng lảo đảo, chẳng qua vẫn còn chưa ngã xuống.

Hồng Đậu trực tiếp vòng qua hắn chạy ra khỏi bếp.

Tối nay giờ Tý, Hồng Đậu đương nhiên cũng không hề đến rừng cây nhỏ, liền ngay trong đêm hôm đó, nàng lại thu được vài mũi tên, chẳng qua lần này tờ giấy trên mũi tên chỉ viết một câu: Tiểu cô nương, làm người không thể dễ quên a.

Trên tờ giấy này dường như âm thầm lộ ra oán khí dày đặc.

…… Cái quỷ gì?

Hồng Đậu lại ném cả tờ giấy đó và mũi tên vào bếp lửa, chẳng qua khi Phúc thẩm cổ động, nàng vẫn quyết định cầm hoa lan mà Phúc thẩm không biết tìm ở đâu tới cho nàng, đi tham dự lễ hoa lan.

Cho dù không phải đi tìm hôn phu, đến đó chơi chơi trải nghiệm phong thổ cổ đại cũng tốt mà, tiền đề là nàng có thể bỏ rơi Du Tử Tức……

"Nương, những bông hoa đó đều thật xinh đẹp a!" Du Tử Tức đi trên đường phố nhòm tới ngó lui, cuối cùng hắn dừng lại trước một quán bán hoa lan, hưng phấn cầm lấy một chậu hoa lan màu trắng rồi lập tức bước đi.

"Ê ê ê, ngươi làm gì đó!" Người bán hàng rong vội đi qua ngăn cản Du Tử Tức, không cho hắn rời đi.

Du Tử Tức chớp chớp mắt, "Ta muốn đưa hoa cho nương ta nha."

"Nương ngươi? Nương ngươi ở chỗ nào?"

"Đó chính là nương ta a." Du Tử Tức duỗi tay chỉ vào Hồng Đậu cách đó không xa đang muốn làm bộ xem cây quạt, tỏ vẻ chính mình không quen biết hắn.

Hồng Đậu nghe được thanh âm của Du Tử Tức, âm thầm cắn răng, lại yên lặng di chuyển thân mình, nàng không muốn có liên quan tới hắn trước mặt nhiều người như vậy.

Người bán hàng rong vừa nghe Du Tử Tức nói liền cười, "Ngươi chẳng lẽ là kẻ ngốc sao? Vị cô nương kia trẻ tuổi như vậy, làm sao có thể là nương ngươi chứ?"

"Đúng mà…… Đó chính là nương ta a." Du Tử Tức dùng ánh mắt ngây thơ nhìn Hồng Đậu, đại khái là không rõ vì cái gì nàng lại không muốn đi chung với mình.

Người bán hàng rong có thể xác định hắn là ngốc tử, hắn muốn cướp lại đồ trong tay Du Tử Tức, nhưng Du Tử Tức ôm chặt chậu hoa không bỏ, "Ngươi cái đồ ngốc tử buông tay cho ta!"

"Không được…… Hoa này ta muốn tặng cho nương ta, nương ta thích hoa lan nhất……" Du Tử Tức đã không còn biết cách vận dụng võ công của chính mình, chỉ có thể dùng sức ôm chặt chậu hoa mà thôi.

Người bán hàng rong vừa nghe liền tức giận, "Ngươi cái đồ ngốc tử còn muốn cướp hoa của ta sao?"

Hắn cầm lấy một cây gậy bên cạnh, đột nhiên đánh lên lưng Du Tử Tức, Du Tử Tức kêu đau thành tiếng, mà vẫn không buông tay, người chung quanh tụ tập lại đây càng ngày càng nhiều, chẳng qua cũng đều là xem náo nhiệt.

"Ngươi rốt cuộc có buông tay hay không!"

"Không buông!"

"Được…… Đồ ngốc tử nhà ngươi có cốt khí, xem ta có đánh chết ngươi không!" Gậy trong tay người bán hàng rong vung lên, lần này muốn đập vào đỉnh đầu Du Tử Tức.

Một bàn tay kéo Du Tử Tức ra, cây gậy kia liền đánh trượt.

Bộ dáng Du Tử Tức chật vật không ít, hắn không rảnh lo đau đớn, vui vẻ nhìn Hồng Đậu, "Nương, người đã để ý đến con rồi!"

"Ngốc tử câm miệng." Hồng Đậu liếc mắt nhìn hắn một cái, thấy trên cánh tay hắn có vết xanh tím do bị gậy đập vào, lại hơi trầm mặc trong chốc lát, lúc này mới nói với ông chủ kia: "Bồn này bao nhiêu tiền? Ta mua."

"Hóa ra vị cô nương này đúng là có quen tên ngốc tử kia a." Người bán hàng rong buông gậy xuống, có ý vị khác cười cười, "Ta thấy tuổi tác của mẫu tử các ngươi thật không đúng, chẳng lẽ là nam nữ bỏ trốn cùng nhau đến Vô Bạch thôn chúng ta lánh nạn?"

Hồng Đậu nhíu mày, không ưa vẻ dâm tà trong ánh mắt người bán hàng rong, nàng lạnh nhạt nói: "Việc này không liên quan tới ngươi."

"Ta xem tên ngốc tử này đúng thật là một kẻ ngốc, cô nương hoa dung nguyệt mạo, sao không tìm rể hiền khác đây?"

Nàng trong lòng không kiên nhẫn, "Việc này không liên quan đến ngươi, ngươi cứ nói thẳng bồn này bao nhiêu tiền là được."

"Cô nương là người bên ngoài, hẳn là không biết quy củ, hoa lan của chúng ta đều không phải dùng tiền bạc để mua, nếu ngươi muốn, vậy phải dùng phương thức khác."

Hồng Đậu trực tiếp cầm chậu hoa trong tay Du Tử Tức đặt lên sạp của người bán, "Chúng ta từ bỏ."

"Ai, hoa của ta cũng đều bị ngốc tử này làm bẩn, sao ngươi có thể nói không cần liền từ bỏ? Hoa này không ai mua, chẳng phải ta sẽ bị thiệt sao?"

Hồng Đậu hít sâu một hơi, nói cho chính mình phải bình tĩnh, "Vậy ngươi rốt cuộc muốn làm sao bây giờ?"

"Nói thật cho cô nương vậy, muốn đổi lấy hoa lan, vậy phải dùng thơ." Người bán hàng rong nói rộng lượng, "Chỉ cần cô nương có thể đối ba câu thơ của ta, vậy hoa này chính là của ngươi."

Thực rõ ràng, hắn không tin một nữ tử có thể có trình độ văn hóa.

Hồng Đậu cũng híp mắt cười, "Được a, ngươi muốn đối thơ gì với ta?"

Thân là một sinh viên đại học năm tư chuyên ngành văn học Hán ngữ …… Trình độ văn học cơ bản nàng vẫn phải có nha.

"Như vậy, ta nói câu trước, ngươi đối câu sau." Người bán hàng rong đắc ý cười, "Trước hết ta nói một câu đơn giản nhất vậy, sàng tiền minh nguyệt quang." (đầu giường ánh trăng rọi)

"Nhĩ đa thụy đắc hương."

(Cha ngươi ngủ ngon giấc)

Người bán hàng rong sửng sốt, lại nói: "Cử đầu vọng minh nguyệt." (Ngẩng đầu nhìn trăng sáng)

"Đê đầu hỉ đương đa."

(Cúi đầu muốn làm cha)

Quần chúng vây xem xung quanh cười trộm, sắc mặt người bán hàng rong lúc đỏ lúc trắng, phỏng chừng muốn chửi ầm lên mà phải vội vàng nhịn xuống.

Hắn lại nói: "Lưỡng chỉ hoàng li minh thúy liễu." (Đôi hoàng anh hót trong hàng liễu)

"Nhất hành bạch lộ hỉ đương đa."

(Một đàn cò trắng muốn làm cha)

"Đào hoa đàm thủy thâm thiên xích."

(Nước đầm Đào Hoa sâu ngàn thước)

"Bất cập Uông Luân hỉ đương đa."

(Không bằng Uông Luân muốn làm cha)

"Trầm chu trắc bạn thiên phàm quá."

(Bên cạnh thuyền chìm nghìn buồm lướt)

"Bệnh thụ tiền đầu hỉ đương đa."

(Phía trước cây bệnh muốn làm cha)

(*Editor lý giải: Đây là các câu thơ trong các bài thơ nổi tiếng, ý ông bán hàng nghĩ nữ 9 dốt nên đố kiểu ổng đọc câu trước, nữ 9 phải đọc câu sau trong bài thơ, nữ 9 biết hết nhưng chỉ đọc nửa đầu câu sau đó và chế thêm 3 chữ "hỉ đương đa" (muốn làm cha) vào nửa sau để trêu chọc ông bán hàng, vẫn cho người ta thấy là mình biết nhưng phải chọc tức người ta cơ:))))))

Người bán hàng rong rốt cuộc xanh mặt, bởi vì hắn đã bị ba chữ "muốn làm cha" này tẩy não.

Hồng Đậu cầm lấy một chiếc quạt xếp ở sạp hàng bên cạnh tiêu sái mở ra, nàng dương môi, phong lưu cười, "Thế nào, ông còn muốn đấu nữa không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 48: Tặng hoa

Người bán hàng rong mặt hết xanh lại trắng, rốt cuộc nghẹn ra một câu, "Thơ của ngươi là cái loại thơ gì?"

"Vè a." Hồng Đậu phe phẩy cây quạt, quả nhiên là phong lưu tiêu sái, "Ngươi chỉ nói phải đối thơ, chứ có nói không được khác thể loại đâu, số lượng từ bằng nhau không phải được rồi à?"

"Ngươi…… Ngươi cưỡng từ đoạt lí!"

"Cưỡng từ đoạt lí không phải cũng có một chữ "lí" sao?" Hồng Đậu gấp quạt, nàng ôm cánh tay cười nói: "Thế nào, ta xem như đối được thơ của ngươi chứ? Hay là không tính đây? Nếu không tính, ta không ngại ngươi lại ra đề mục khác……"

"Đủ rồi!" Người bán hàng rong sắc mặt xanh mét, hắn cầm chậu hoa trực tiếp nhét vào tay Hồng Đậu, "Coi như hôm nay ta xui xẻo, bồn hoa này coi như là tặng người ta, các ngươi đi nhanh đi, đừng cản trở ta làm ăn buôn bán!"

Thoạt nhìn, người bán hàng rong này đã coi Hồng Đậu như ôn thần, chỉ cầu Hồng Đậu mau chóng rời đi, để không còn bị ba chữ "muốn làm cha" kia của nàng tẩy não nữa.

Hồng Đậu cầm bồn hoa lan này cũng không hề nói lời cảm tạ, nàng hừ hừ vài tiếng, đem cây quạt trả về sạp, hướng về phía Du Tử Tức xua xua tay nói: "Đi, chúng ta đừng để không khí ngu xuẩn nơi này làm bẩn chỉ số thông minh của chúng ta."

Du Tử Tức ngoan ngoãn trả lời một chữ "Được", lập tức đi theo phía sau Hồng Đậu.

Chờ đến khi cách xa chỗ đó, Hồng Đậu mới quay đầu hỏi Du Tử Tức, "Uy, ngươi bị thương có nghiêm trọng không?"

"Nghiêm trọng?" Hắn nghi hoặc, nghe có vẻ, hắn còn không hiểu nghĩa từ này là gì.

Hồng Đậu lại thay cách hỏi khác, "Cái người bán hàng rong kia đánh ngươi có đau không?"

"Đau……" Du Tử Tức ủy khuất gật gật đầu, chẳng qua rất nhanh, hắn lại cười nói: "Nhưng nương có hoa lan, nương cao hứng, Tiểu Du cũng cao hứng, Tiểu Du liền không đau."

Nếu để những người khác nghe thấy lời này, chỉ sợ tâm cũng sẽ nhịn không được mà rung động.

Nhưng Hồng Đậu lại chỉ nhàn nhạt đem chậu hoa nhét vào trên tay Du Tử Tức, mắt nàng nhìn phía trước, thái độ lãnh đạm nói: "Ta chưa từng nói rằng ta thích hoa lan, ngươi đúng là rảnh rỗi liền tự bới việc ra làm, việc ngươi bị thương này không liên quan gì đến ta cả."

Tay nàng nghịch hoa lan màu trắng mà Phúc thẩm cho, bâng quơ đá đá hoa cỏ ven đường, trước nay nàng đều không phải người thích hoa.

Du Tử Tức ngoan ngoãn ôm hoa lan đi theo phía sau nàng, trên mặt tươi cười ngây ngốc.

Hồng Đậu vừa đi, vừa vuốt cằm nói: "Không đúng rồi…… Một cái thôn nhỏ mà thôi, vì sao trò chơi trong ngày hội, lại chơi kiểu toàn dân đối thơ cơ chứ?"

Nói chung, nếu như tổ chức hoạt động trong thôn, hẳn là phải chơi loại trò chơi thể lực kiểu như kéo co gì đó đúng không, chẳng lẽ ở cái triều đại không biết tên này, cấp độ phổ cập văn hóa rất cao, bình dân bá tánh đều yêu thích thơ từ ca phú sao?

Hồng Đậu còn đang nghi hoặc, có lẽ là tác dụng tâm lý, nàng vẫn cảm thấy tất cả mọi người dọc đường này, luôn cố ý hoặc vô tình đem ánh mắt đặt trên người nàng, nàng nhìn hoa lan màu trắng trong tay, nghĩ thầm chẳng lẽ là do đóa hoa này? Vì thế, Hồng Đậu không chút suy nghĩ ném hoa lan màu trắng vào trong lòng ngực Du Tử Tức.

Du Tử Tức ngẩn người, tiếp theo liền ôm hoa cười tủm tỉm, hắn hiện giờ, tươi cười sạch sẽ đến mức giống y như một đứa trẻ, lại phảng phất giống như gió xuân, dường như thổi qua nội tâm khiến người ta bình tĩnh.

Mà ở trong mắt Hồng Đậu, đây chẳng qua chỉ là cười ngây ngốc thôi, nàng hỏi: "Chẳng phải là một đóa hoa thôi sao? Cần vui vẻ đến vậy cơ à?"

"Bởi vì đây là đóa hoa đầu tiên Tiểu Du nhận được ……" Du Tử Tức mặt mày tươi tỉnh, khuôn mặt tuấn mỹ vào giờ phút này thánh khiết như thần, so với vẻ ngây ngốc tươi cười hàng ngày của hắn, nụ cười mỉm hiện tại của hắn lộ ra càng nhiều thỏa mãn hơn, giọng nói trầm thấp của hắn cũng hết sức mê người, "Cảm ơn ngươi tặng hoa cho ta, Tử Mạch."

Hồng Đậu ngước mắt, thấy được bộ dáng cười như gió xuân của Du Tử Tức, trong lòng nàng bỗng nhiên hiểu rõ, hắn đang nhìn nàng…… Lại cũng đang thông qua nàng mà nhìn một người khác.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Đôi mắt cô nương thực đẹp

Hơi an tĩnh trong chốc lát, Hồng Đậu lại cười vỗ vỗ đầu Du Tử Tức, "Quả nhiên là tên ngốc tử, ngay cả người cũng có thể nhìn lầm."

Du Tử Tức lại nghiêng đầu chớp chớp mắt, bộ dáng hắn một tay cầm hoa lan trắng, một tay kia ôm chậu hoa, lại kèm theo vẻ mặt vô tội này, thế mà cũng có thể khiến người ta thấy có chút đáng yêu, vẻ đẹp yên lặng hắn mới lộ ra vừa rồi dường như cũng chỉ là ảo giác, hiện tại trong mắt hắn, ngoại trừ ngây thơ, vẫn là ngây thơ, "Nương?"

Được rồi, thoạt nhìn đầu óc thằng nhãi này lại bắt đầu chập mạch.

Hồng Đậu không biết mình trông giống Phương Tử Mạch đến đâu, nàng cũng không muốn biết, xoay người rời đi, nàng nhàm chán nói: "Lễ hoa lan này cũng chẳng có gì thú vị, trở về thôi."

"Được……" Du Tử Tức còn có rất nhiều chuyện không rõ, nhưng hắn cũng có thể dựa vào trực giác mà phát hiện không khí bây giờ dường như có chút không ổn, hắn còn không rõ có cái gì không ổn, nhưng cũng chỉ có thể ngậm miệng, an an tĩnh tĩnh đi theo phía sau Hồng Đậu.

Chỉ là đi đến nửa đường, Hồng Đậu lại dừng bước, nàng nhìn ngọn đèn dầu cách đó không xa, nhẹ nhàng mở miệng, "Ngốc tử, ta quên mua một thứ, ngươi ở chỗ này chờ ta, được không?"

"Nương, không thể đưa con cùng đi sao……"

"Người trên đường rất nhiều, đưa theo ngươi sẽ rất bất tiện." Hồng Đậu ngẩng đầu nhìn hắn, lại vuốt cằm làm bộ làm tịch buông tiếng thở dài, "Ngươi cứ chờ ở chỗ này, ta sẽ trở về tìm ngươi, nếu ngươi không nghe lời…… Vậy ngươi sẽ không phải là bé ngoan trong lòng nương nữa."

"Không, Tiểu Du là bé ngoan." Du Tử Tức lập tức hai tay ôm hoa ngoan ngoãn nói: "Tiểu Du đứng ở chỗ này chờ nương trở về."

Hồng Đậu cười, "Đây mới là bé ngoan chứ, chờ ta trở lại, ta liền mang đồ ăn cho ngươi nha."

“Được!” Du Tử Tức nở một nụ cười tươi sáng lạn, nhất thời lại khiến người ta hoảng hốt cho rằng còn lóa mắt hơn cả ánh mặt trời nữa, chẳng qua loại người nhuốm máu đầy tay như hắn …… Sao lại có thể liên quan đến ánh mặt trời đây?

Hồng Đậu xua xua tay, đi về một hướng khác.

Chờ đến sau khi càng chạy càng xa, tươi cười trên mặt Hồng Đậu cũng dần dần biến mất, so với mọi người xung quanh tươi cười đầy mặt, nàng giống như đang tách biệt hoàn toàn.

Gió đêm đã có chút lạnh, Hồng Đậu cúi đầu, nàng cũng không biết rõ phương hướng, chỉ là đi theo cảm giác của chính mình đến nơi nào thì biết nơi đó mà thôi, bất tri bất giác, nàng đi tới một bờ sông, mà người chung quanh cũng càng ngày càng ít, “Phanh” một tiếng, Hồng Đậu che đầu ngồi xổm xuống.

Nàng liều mạng mà xoa cái trán sưng lên của mình, lại tức giận ngẩng đầu nhìn đại thụ trước mặt, không khỏi căm giận nghĩ, hiện tại ngay cả cái cây cũng đều dám bắt nạt nàng!

Hồng Đậu che trán đứng lên, một chưởng liền đánh vào trên thân cây, cái cây kia lay động một chút, thân cây liền gãy dưới chưởng của nàng, lại ầm ầm ngã xuống đất.

Hồng Đậu vừa mới mới phát giận xong, trong lòng thoải mái một chút, liền nghe được tiếng chin kêu thảng thốt, theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy ở nơi khuất trong đám lá cây, có một cái tổ chim rơi trên mặt đất, nơi đó có vài quả trứng chim đều bị rơi vỡ, hiện tại đang có một con chim sẻ ở đó thấp giọng kêu to.

Hồng Đậu khựng lại, cảm giác tội lỗi bỗng nhiên ào ào xông đến không cho nàng kịp chuẩn bị thời gian, điều này thật đúng là kỳ quái, số người khi còn nhỏ thích đào trứng chim cũng không ít, cũng không thấy có ai có cảm giác tội lỗi cả, nàng cũng tự nhận là tâm lớn, sao lại có cảm giác tội lỗi được đây?

Ngồi xổm xuống bên cạnh tổ chim, Hồng Đậu chậm rãi vươn tay, kết quả con chim kia liền lập tức bay tới mổ lên mu bàn tay nàng, Hồng Đậu ăn đau, nàng thu tay lại, nhìn điểm đỏ trên mu bàn tay, không biết tại sao, liền không có tiền đồ mà đỏ cả đôi mắt.

Nàng vốn dĩ chỉ là một sinh viên hết sức bình thường tuân thủ pháp luật mà thôi, chờ đến khi tốt nghiệp đại học năm 4, nàng sẽ có thể tìm một công việc nuôi sống chính mình, nhưng mà vừa mở mắt, liền đến cái triều đại xa lạ này, làm rối loạn toàn bộ cuộc sống của nàng.

Có lẽ có người sẽ nói xuyên qua là chuyện tốt như vậy lại cho nàng gặp được, đây là một loại vinh hạnh, trước khi xuyên qua, Hồng Đậu nói không chừng cũng sẽ nghĩ như vậy, nhưng chờ đến lúc thật sự rời khỏi thế giới quen thuộc của mình mà đi vào một thế giới xa lạ, nàng mới biết được đây thật sự là thiên đại chê cười.

Không sai, nàng sống thực sự là không tim không phổi, nhưng nàng cũng biết, nơi này mọi người đều không thích nàng, mọi người đều chán ghét nàng, có lẽ còn sẽ có người muốn lợi dụng nàng nữa.

Nàng không làm sai cái gì, vì sao lại phải nhận những thứ không liên quan đến nàng chứ?

Hồng Đậu dần dần ôm thân thể mình co lại thành một đoàn, ở trong gió đêm có vẻ càng thêm đơn bạc.

“Cô nương, ngươi làm sao vậy?” Đây là một giọng nói nho nhã dễ nghe.

Hồng Đậu không ngẩng đầu, nàng nghẹn ngào, “Ta mệt mỏi, ta muốn về nhà……”

“Nếu muốn về nhà, vậy trở về là được.”

Giọng nói này vang lên ở phía trước nàng, nàng rốt cuộc ngước mắt, thấy được nam nhân trước mặt cũng đang giống nàng mà ngồi xổm xuống.

Nam nhân xa lạ dương môi cười, “Đôi mắt cô nương thực đẹp, cũng không thích hợp rơi lệ.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Ngươi có phải muốn tán ta không

Có đôi khi một câu nói vô tâm, lại dễ khiến người ta động lòng nhất.

Hồng Đậu ngốc ngốc nhìn người nam nhân trước mắt, bộ dáng này, nàng cũng thật sự ngây người, một lát sau, nàng hỏi một vấn đề hết sức nghiêm túc, “Mắt ngươi có phải bị mù hay không?”

Vấn đề này đương nhiên không phải nàng hỏi chơi, mà bởi tuy rằng nàng biết là mình đẹp, nhưng cũng luôn luôn biết rõ địa vị của mình, nàng chỉ là nhân vật nữ số 3 trong tiểu thuyết này, đánh giá của những người khác đối với nàng chẳng qua đều là đẹp thì đẹp đó, lại khuyết thiếu linh khí, linh động thì

không bằng Phương Tử Mạch, nhạy bén cũng không bằng Phượng Khuynh Liên, định nghĩa dung mạo nàng chẳng qua cũng chỉ là cái đẹp kiểu bình hoa.

Cho nên vừa nghe có người khen mình, phản ứng đầu tiên của Hồng Đậu chính là cảm thấy mắt hắn bị mù.

"Đôi mắt cô nương quả thực rất đẹp." Nam nhân một tay chống cằm, hắn híp mắt, khuôn mặt tái nhợt mờ ảo dưới ánh trăng nở nụ cười khẽ, so với ánh trăng còn ôn nhu hơn, "Nếu là người mù mới có thể nhìn thấy được đôi mắt mỹ lệ như vậy của cô nương, vậy ta cũng tạm coi như một người mù đi."

Đây là một lời nói rất mâu thuẫn và không hợp lý, nhưng cũng là lời nói cực dễ dàng khiến người ta động tâm.

Nhưng mặt già của Hồng Đậu lại mặt không đỏ tim không loạn, nàng lẩm bẩm một câu, "Nào có ai muốn làm người mù cơ chứ……"

"Cũng nào có ai lại nói người khen mình là người mù đâu?" Hắn cười hỏi lại một câu.

Hồng Đậu ngẩng đầu nhìn người nam nhân này, giống như thanh âm đạm nhiên của hắn, dáng vẻ bề ngoài của người này cũng tố nhã thanh tú như người bước ra từ trong tranh thủy mặc vậy, người nam nhân này cũng không đến mức tuấn mỹ tuyệt luân, nhưng lại luôn có một loại khí chất khiến người ta thoải mái, cái loại khí chất không gần không xa, như xa như gần này, phảng phất giống như một trận sương khói, có thể nhìn thấy, nhưng không cảm giác được.

Y phục màu trắng của hắn được ánh trăng bao phủ, giống như khoác thêm một tầng sa mỏng cho hắn vậy.

Hồng Đậu đã gặp quá nhiều soái ca, bất luận là Du Tử Tức, hay là Thẩm Lạc Ngôn, cũng bao gồm cả La Nhất Bảo, còn có Kỳ Chiêu khô khan, bọn họ không ai là không có khuôn mặt phi thường tuấn mỹ, trong cái thế giới tràn đầy tuấn nam mỹ nữ này, có thể gặp được nam nhân thanh nhã tố khiết như thế, bỗng nhiên liền có vẻ thập phần đáng quý.

Hồng Đậu hỏi: "Ngươi là ai?"

"Quên tự giới thiệu." Nam nhân lại cười, "Tại hạ Ngôn Kỳ, là tiên sinh dạy học trong Vô Bạch thôn, có đường đột không khi tại hạ xin được hỏi phương danh cô nương?"

Ngoại trừ Tiểu Thức Bạch, Hồng Đậu còn chưa từng gặp nam nhân nào có thái độ lễ phép như thế với mình cả, nàng nhất thời không khỏi cảm thấy thụ sủng nhược kinh, "Ta tên Phương…… Đậu Xanh*."

*Chị tên Hồng Đậu - tức là đậu đỏ, giờ lấy tên giả thì tiện thể chế thành đậu xanh =)))) (vốn có thể gọi là Thanh Đậu, nhưng mình muốn giữ nguyên chữ Đậu Xanh cho nó buồn cười:v:v)

Tốt xấu nàng còn không quên mình chính là phu nhân bỏ trốn của Thẩm Gia Trang, cái tên Phương Hồng Đậu vẫn nên cố gắng hết sức đừng tiết lộ ra ngoài mới được.

"Phương cô nương." Ngôn Kỳ cười một tiếng, "Cô thoạt nhìn cũng không phải người Vô Bạch thôn, là đến từ nơi khác à?"

"Ừm……" Hồng Đậu gật gật đầu, "Trên đường đi chúng ta đã xảy ra chút chuyện, là Phúc bá cùng Phúc thẩm đưa chúng ta đưa tới Vô Bạch thôn."

"Chúng ta?" Ngôn Kỳ dương môi, "Có vẻ như đi cùng Phương cô nương còn có những người khác, chắc hẳn nguyên do cô nương ở nơi này khóc thút thít, cũng là có liên quan tới người kia."

"Mới không phải đâu!" Hồng Đậu vội xua xua tay, "Là ta nhớ nhà!"

"Bất luận có liên quan hay không, nhưng nếu đã mặc kệ một vị cô nương mỹ lệ như vậy ở chỗ này khóc thút thít, người kia chính là tội ác tày trời." Ngôn Kỳ lấy ra một cái khăn tay đưa cho Hồng Đậu, hắn giơ mỉm một nụ cười nhạt, "Các cô bé là sinh mệnh đáng yêu nhất trên đời này, mặc kệ nguyên nhân ra sao, đều cần phải dốc lòng che chở, đối đãi ôn nhu mới đúng."

Hồng Đậu tiếp nhận khăn tay, lại không vội lau khô nước mắt trên mặt, sau khi suy nghĩ cặn kẽ, nàng mới hỏi lại một vấn đề rất quan trọng, "Ngươi có phải muốn tán ta không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Tóm phải cái thứ không tốt gì

Cái gọi là rụt rè của phái nữ, đối với Hồng Đậu mà nói thì nó giống như một thứ không hề tồn tại.

Đại khái Ngôn Kỳ cũng chưa từng gặp được một cô nương nào lại phóng khoáng hỏi một câu ngươi có phải muốn tán ta không như vậy, hắn ngẩn ra trong chốc lát, sau đó lại lắc đầu bật cười, "Cô nương sảng khoái nhanh nhẹn, thật sự đáng yêu."

Hồng Đậu cười không nổi.

Hắn lại nói: "Chẳng qua, tại hạ nói chuyện với cô nương, cũng thật sự là vì thấy cô nương một mình ngồi đây khóc thút thít, cho nên mới nhịn không được tiến đến an ủi, còn đến mức như lời của cô nương …… Một chữ "tán" này, ta vẫn còn chưa nghĩ đến."

Người này thuần túy là vì hảo tâm mà làm việc tốt, cho nên mới bước tới đưa khăn tay cho Hồng Đậu, đại khái là Hồng Đậu lâu lắm không gặp được nam nhân nào cảm thấy hứng thú với nàng, cho nên hiện tại mới có ảo giác.

Hồng Đậu thì lại bình tĩnh tự nhiên như cũ, nàng rốt cuộc cũng cầm lấy khăn tay lau lau đôi mắt, động tác lau nước mắt này cũng lại không có nửa phần tư thái mảnh mai của nữ nhi, mà khăn tay tinh xảo có mùi hoa sơn chi nhàn nhạt kia, dùng trên tay nàng liền giống như phí phạm của trời.

Nụ cười của Ngôn Kỳ lại càng thêm thú vị, chẳng qua ngay sau đó, hắn lại than nhẹ một tiếng, nhẹ giọng thì thầm: "Gió thổi hương hoa bay đi hết, Ngày vãn đêm buông chải mái đầu, Cảnh còn người mất ngày xưa hỡi, Lời chưa kịp nói, lệ tuôn rơi." (*Editor: Dịch nghĩa bài thơ sang thơ tiếng Việt, lấy ý là chính nhé, tớ dốt thơ chém bừa:v. Đại khái là nói về người con gái nhớ đến người (yêu) xưa mà buồn bã khóc thầm)

"Ta đã nói rồi……" Hồng Đậu khóe miệng giật giật, "Ta khóc không phải vì chuyện tình cảm."

"Cô nương tính tình cứng cỏi, chẳng qua, rơi lệ là thiên tính mà trời cao ban cho nữ tử, khóc thút thít cũng là một loại vẻ đẹp." Hắn cười mắt hơi cong, "Huống chi, lại là một cô nương có đôi mắt mỹ lệ như vậy."

Hồng Đậu đã không còn muốn biện giải nữa, đại khái là trong mắt những người khác, nữ nhân khóc thút thít thì liền chắc chắn là vì nam nhân rồi, nếu ngươi mà phủ nhận, người ta còn cảm thấy là do ngươi ngượng ngùng nữa.

"Cô nương ở chỗ này đã lâu, không muốn trở về tìm đồng bạn sao?"

"Ta……" Hồng Đậu ngước mắt, thấy đôi mắt nam nhân chứa nét cười, tràn đầy kiên nhẫn cùng bao dung, nàng không khỏi ngừng lại một chút, mới nói: "Ta mới không muốn đi tìm hắn đâu."

Hắn hiểu ra, "Phương cô nương hẳn là đang tức giận."

"Ta mới không tức giận." Hồng Đậu phản bác một câu, nàng còn nhắc đi nhắc lại, "Hắn lại không phải trẻ con, ta cứ nhất nhất phải đi tìm hắn làm gì?"

Dường như nhận định Hồng Đậu sẽ trở về, Ngôn Kỳ lại cười nói, "Khẩu thị tâm phi*, cũng là sự đáng yêu của con gái đó."

*Khẩu thị tâm phi: Nghĩ một đằng nói một nẻo

Hồng Đậu…… Thôi được rồi, nàng không muốn nói chuyện nữa.

"Trong Vô Bạch thôn ban đêm rất lạnh, Phương cô nương, ở bên ngoài lâu, sẽ rất dễ cảm nhiễm phong hàn, ngươi vẫn nên nhanh chóng trở về đi." Hắn nhẹ nhàng khuyên bảo, khiến cho ai nghe xong, cũng đều sẽ nhịn không được mà do dự, nghĩ hay là cứ làm theo lời hắn.

Hồng Đậu vần vò chiếc khăn trong tay, trong đầu bỗng nhiên liền hiện ra bộ dáng tên Du Tử Tức kia run bần bật trong gió lạnh.

Nàng an tĩnh không nói, dường như là đang rối rắm.

"Phương cô nương, ta phải đi rồi." Ngôn Kỳ bỗng nhiên cười nói: "Lần sau có duyên gặp lại."

Hồng Đậu nghe vậy ngẩng đầu, nhưng mà trước mắt nàng đã không có bóng người nào nữa, cùng lúc đó, trong bóng đêm vang lên một giọng nói, "Nương!"

Hồng Đậu khựng lại, theo bản năng liền nghĩ muốn nhanh chóng rời đi, nàng đứng lên xoay người muốn chạy trốn, lại quên rằng ngồi xổm lâu sẽ bị tê chân, hơn nữa nàng vừa quay đầu lại liền thấy ở sau lưng mình không biết từ khi nào đã xuất hiện nam nhân áo lam cầm kiếm đang đứng đó, vừa bị kinh hách, chân nàng liền mềm nhũn té sấp về phía trước.

Trong quá trình té ngã, Hồng Đậu có cái gì liền túm cái đó, "Bang" một tiếng, nàng té sấp xuống đất phía trước mặt, nhưng tay nàng còn bắt lấy một vật mềm như bông, nàng nghe được tiếng hút khí của nam nhân trên đầu truyền đến.

Hồng Đậu cứng đờ ngẩng đầu, liền nhìn thấy cái tay của chính mình đang chộp vào đũng quần nam nhân, tầm mắt lại cứng đờ hướng lên trên, thấy được khuôn mặt nam nhân không biểu cảm, nàng rốt cuộc nhận ra mình đã tóm phải cái thứ không tốt gì, nghẹn hồi lâu, Hồng Đậu mới trì độn thu tay, lại vẫy vẫy tay về phía hắn, xấu hổ quỳ rạp trên mặt đất chào hỏi, "Hi…… Trang chủ đại nhân, đã lâu không gặp……"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Gọi ta là cha

Không khí hiện tại thập phần quái dị.

Thẩm Lạc Ngôn không nói lời nào, Hồng Đậu muốn hóa giải xấu hổ lại càng thêm nói không ra.

Nàng chậm rãi thu lại cái tay đang vẫy chào, tươi cười trên mặt cũng càng thêm cứng đờ, tay nàng dường như vẫn cảm nhận được xúc cảm lúc tóm nhầm kia, nàng đoán rằng, phỏng chừng trong thời gian dài nàng cũng không quên được cái xúc cảm này.

Đây thật đúng là khiến người ta…… thẹn thùng quá đi mất.

Bầu không khí trầm mặc, khiến người gây ra họa càng thêm thấp thỏm trong lòng.

Rốt cuộc, Thẩm Lạc Ngôn mặt vô cảm mở miệng, "Hiện tại còn chưa ăn Tết, không cần hành đại lễ như thế với ta, đứng lên đi."

"Nga……" Hồng Đậu nghĩ tới chính mình vẫn đang quỳ rạp trên mặt đất, nàng liền bò dậy, lại vỗ vỗ bụi trên váy, kế tiếp không biết phải nói gì mới tốt, nàng cúi đầu nghịch ngón tay mình, chỉ là vẫn không dám ngẩng đầu nhìn hắn, giống như học sinh tiểu học đang chột dạ.

Lúc này, Du Tử Tức hai tay ôm hoa chạy tới, "Nương!"

Hắn vừa chạy đến gần Hồng Đậu đã kêu một tiếng "Nương", làm Hồng Đậu sợ tới mức thần kinh chấn động…… Không đúng, là đầu óc rối bù, nàng vội quay sang Thẩm Lạc Ngôn giải thích, "Ta với hắn không có bất cứ quan hệ gì, hắn là vì bị ngã thương đến hỏng cả đầu óc, cho nên mới cho rằng ta là nương của hắn."

"Ta cũng không định trách ngươi cái gì, ngươi không cần khẩn trương như thế." Sắc mặt Thẩm Lạc Ngôn khôi phục lại vẻ hờ hững như cũ, hắn từ trước đến nay luôn là người đại công vô tư, nói một không hai, nếu hắn nói như vậy, tức là chắc chắn sẽ không trách tội Hồng Đậu.

Hồng Đậu tuy rằng không thông minh, chẳng qua hiện tại nàng lại có cùng một sự ăn ý với Thẩm Lạc Ngôn, đó chính là im bặt không nhắc tới chuyện ngoài ý muốn vừa rồi, cũng không biết vì sao, mỗi lần đối mặt với Thẩm Lạc Ngôn, nàng luôn là có một loại bản năng…… sợ hãi.

Không sai, chính là sợ, giống như hiện tại biết được Thẩm Lạc Ngôn sẽ không nói cái gì mà "ngươi dám cùng Ma giáo thông đồng làm bậy", đáy lòng nàng liền âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Hồng Đậu nghĩ, đại khái là bởi chính mình tự nhiên chẳng hiểu ra sao lại có một ông chồng, cái giả thiết này hẳn là nàng vẫn chưa thể tiếp thu đi…… Cho nên bằng không sao lại nói kết hôn chính là bước chân vào phần mộ chứ, hiện tại cái mối quan hệ phu thê này, Thẩm Lạc Ngôn không thích, nàng cũng không thích, tóm lại chính là một sự trói buộc.

Đáy lòng Hồng Đậu lại hơi mất mát, như thế rất tốt, nàng vốn dĩ cho rằng mình có thể bỏ trốn, không ngờ thế mà lại bị thằng nhãi Thẩm Lạc Ngôn này đúng lúc tóm được.

"Nương……" Du Tử Tức thấy Hồng Đậu không đáp lại mình, liền lôi kéo tay Hồng Đậu.

Khi cảm thấy tầm mắt Thẩm Lạc Ngôn, Hồng Đậu vội vàng rút tay ra, "Không phải đã bảo ngươi đứng tại chỗ không được đi đâu sao? Sao ngươi lại chạy tới?"

"Có một đại ca ca nói nương đang chơi trò chơi với Tiểu Du, hắn bảo Tiểu Du theo mùi hoa tới tìm nương, nếu Tiểu Du tìm được nương, nương sẽ rất cao hứng!"

Chỉ bằng trạng thái hiện tại của Du Tử Tức mà nói…… Được rồi, người khác nói cái gì, hắn sẽ liền tin cái đó.

"Đại ca ca? Mùi hoa?" Hồng Đậu nghi hoặc, nàng không biết người Du Tử Tức nói đến là ai, cũng không ngửi được mùi hoa gì cả.

"Đúng vậy, chính là một đại ca ca……" Du Tử Tức lắc lắc xiên quả hồ lô trong tay, "Hắn còn mua hồ lô đường cho Tiểu Du ăn đó!"

Hồng Đậu nhíu mày, bởi vì nàng nhớ tới nam nhân vừa mới đưa khăn tay cho nàng kia.

"Du Tử Tức." Thẩm Lạc Ngôn bỗng nhiên lạnh lùng nói: "Ngươi biết Hồng Đậu là phu nhân của ta chứ?"

Hồng Đậu lén lút lui ra phía sau một bước, Thẩm Lạc Ngôn là nhân sĩ chính đạo, Du Tử Tức là giáo chủ Ma giáo, bọn họ gặp nhau, vậy chắc chắn sẽ có một hồi ác chiến, nàng không muốn làm con cá trong chậu gặp họa đâu.

Du Tử Tức không rõ, "Hồng Đậu là ai?"

"Chính là người ngươi đang gọi là nương." Thẩm Lạc Ngôn nói giọng hờ hững.

"Nương là phu nhân của ngươi……" Du Tử Tức lại cắn một quả hồ lô đường, hắn chớp mắt ngây thơ hỏi: "Vậy thì sao?"

Hồng Đậu thấy ánh mắt Thẩm Lạc Ngôn đã lạnh xuống, nàng nghĩ, sắp khai chiến rồi đây…… Yên lặng cúi đầu, Hồng Đậu không đành lòng thấy cảnh tượng một "đứa nhỏ ngốc" bị đập.

Bên kia, Thẩm Lạc Ngôn đã đạm nhiên nói: "Cho nên ngươi phải gọi ta là cha."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Lại tặng hoa

Vừa nghe Thẩm Lạc Ngôn nói xong, Hồng Đậu liền kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng trang chủ đại nhân vẫn chỉ duy trì bộ dáng nghiêm trang, một chút cũng không giống như đang nói giỡn.

Du Tử Tức còn "nhỏ", hắn còn chưa thể phán đoán chuẩn xác được, chỉ là khi hắn nhìn Hồng Đậu, thấy Hồng Đậu không phản bác lời của Thẩm Lạc Ngôn, vì thế hắn lại nhìn về phía Thẩm Lạc Ngôn, vui vẻ kêu một tiếng: "Cha!"

Thẩm Lạc Ngôn khẽ nhếch môi mỏng, đạm nhiên nói: "Con ta ngoan quá."

Hồng Đậu lảo đảo một cái, thiếu chút nữa té ngã trên đất.

"Chẳng qua……" Du Tử Tức cao hứng trong chốc lát, lại ngây thơ hỏi: "Cha là cái gì vậy?"

Hắn tuy rằng biết nương là người sinh hắn, nuôi hắn, chăm sóc hắn, là người thân cận nhất với hắn trên thế giới này, nhưng trong trí nhớ Du Tử Tức, lại không tồn tại cái thứ gọi là "Cha" này.

Thẩm Lạc Ngôn còn chưa nói, Du Tử Tức lại thắc mắc hỏi Hồng Đậu, "Nương, hắn nói hắn là cha ta, nhưng cha ta là cái gì thế?"

"Cha ngươi không phải đồ vật." Một câu này Hồng Đậu buột miệng thốt ra.

Tầm mắt Thẩm Lạc Ngôn dừng trên người Hồng Đậu.

Hồng Đậu ngừng một chút, thầm nghĩ câu trả lời này của mình hình như có chút không đúng, nàng lại vội sửa miệng, "Cha ngươi chính là một thứ đồ vật."

Lời này hình như vẫn còn có chút không đúng……

Thẩm Lạc Ngôn còn đang nhìn nàng.

Trên trán Hồng Đậu toát ra mồ hôi lạnh, nào biết Du Tử Tức lại không biết xem mặt đoán ý mà tiếp tục hỏi: "Cho nên cha rốt cuộc là thứ gì đây?"

"Chính là…… Chính là……" Hồng Đậu nghĩ không ra cái đáp án gì, liền nện một cú lên mặt Du Tử Tức, "Ngươi lấy đâu ra nhiều vấn đề như vậy? Người lớn nói chuyện, trẻ con đừng có xen mồm!"

Du Tử Tức kêu đau, hắn ủy khuất giơ tay xoa chỗ bị Hồng Đậu đấm, an an tĩnh tĩnh không dám nói thêm nữa.

Hồng Đậu có thể bá đạo vô cùng với Du Tử Tức, nhưng khi đối mặt với Thẩm Lạc Ngôn người này, nàng liền phải ngoan ngoãn đứng im, biểu hiện còn sợ sệt hơn cả Du Tử Tức nữa, nàng thật cẩn thận hỏi: "Trang chủ, vì sao ngươi lại ở chỗ này?"

"Sau khi ngươi mất tích, ta vẫn luôn tìm ngươi."

Nghe vậy, Hồng Đậu sửng sốt trong chốc lát, "Vì sao ngươi lại muốn tìm ta?"

"Ta có lý do để không tìm ngươi sao?"

"Đương nhiên không nên tìm ta a, ngươi nói xem, ngươi có thời gian lại không ở bên Phượng di nương, luẩn quẩn trong lòng tới tìm…… Ta…… Làm…… Cái gì……" Dưới ánh mắt Thẩm Lạc Ngôn, bất giác giọng của Hồng Đậu càng ngày càng nhỏ, cuối cùng là nghe không thấy chút thanh âm nào nữa, nàng lại vội chữa cháy: "Ý ta là, ta nhớ rõ ngươi bị thương, hơn nữa qua lần đó bị Ma giáo tập kích, hẳn là Phượng di nương cũng bị không ít kinh sợ, vào thời điểm như thế này…… Ngươi hẳn là lấy đại cục làm trọng, ở lại Thẩm Gia Trang tọa trấn mới phải, chứ sao lại có thể vì một nhân vật nhỏ không quan trọng như ta mà rời khỏi Thẩm Gia Trang đây?"

Vừa nói xong, Hồng Đậu trong lòng liền nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ mình quả nhiên là cơ trí.

"Ngươi là phu nhân của ta, sao lại không quan trọng?" Thẩm Lạc Ngôn nhíu mày, "Ta tự mình ra ngoài tìm ngươi, chuyện này còn không đủ cho thấy điều đó sao?"

Hồng Đậu như bị sét đánh…… Không đúng, là thụ sủng nhược kinh, nàng run run rẩy rẩy nói: "Trang, trang chủ…… Ta…… Ta quá cảm động."

Bộ dáng này của nàng nói là bị dọa còn hợp lý hơn, cảm động cái gì chứ…… Chỉ cần không phải là người mù đều sẽ không tin được.

Thẩm Lạc Ngôn hỏi Hồng Đậu: "Nếu ngươi cảm động đến vậy, thì muốn biểu lộ như thế nào?"

"A?" Phản ứng đầu tiên của Hồng Đậu chính là nghĩ tới tiền, nhưng kho tiền nhỏ của nàng căn bản là chưa kịp mang theo, hơn nữa, cho dù nàng thật sự mang theo tiền tới đây, nàng cũng không nỡ tặng đi a, nghĩ nghĩ, Hồng Đậu liền đoạt lấy cành hoa lan màu trắng trong tay Du Tử Tức, duỗi duỗi tay ra rõ ràng là định tặng cho Thẩm Lạc Ngôn, nhưng không biết nàng lại nghĩ tới cái gì, liền rối rắm thu tay lại.

Thẩm Lạc Ngôn nói: "Nếu không muốn tặng, vậy đừng đưa."

"Không, ta tặng cái này cho ngươi để bày tỏ sự cảm động của ta." Hồng Đậu cười làm lành lại lần nữa vươn tay, "Tuy rằng có chút héo, chẳng qua trông vẫn không tồi, ngươi xem, hoa chính là cơ quan sinh sản của thực vật, chức năng chính là sinh sản ra hậu thế, lễ tuy rằng nhẹ, nhưng hàm nghĩa nặng a, không phải lúc nào cũng có thể tùy tiện tặng hoa cho người khác, hiện tại ta tặng cho ngươi, ngươi ngửi một chút xem, có phải còn có mùi thơm hay không?"

Thẩm Lạc Ngôn: "……"

Cái triều đại này còn chưa có hiểu biết gì về việc hoa là cơ quan sinh sản của thực vật, chẳng qua Thẩm Lạc Ngôn lại có thể từ một câu này của Hồng Đậu mà hơi hiểu được ý nàng.

Hắn thầm nghĩ, chẳng lẽ nàng đưa bông hoa héo này cho hắn, là đang ngụ ý nơi đó của hắn …… Thực mềm không cứng nổi sao?

Thẩm Lạc Ngôn bỗng nhiên liền có chút tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Không hiểu lòng nam nhân

Hồng Đậu mẫn cảm nhận ra không khí không thích hợp, nàng lén nhìn Thẩm Lạc Ngôn, thầm nghĩ thằng nhãi này chẳng lẽ lại đang tức giận?

Nói thật, Hồng Đậu thật sự không thể hiểu nổi, Thẩm Lạc Ngôn rõ ràng là một đại nam nhân anh tuấn tiêu sái, nhưng tâm hắn thật đúng là còn phức tạp hơn cả nữ nhân, đều nói là tâm nữ nhân như kim đáy biển, nhưng nàng cảm thấy Thẩm Lạc Ngôn người này đúng là chỉ có hơn chứ không có kém.

Hồng Đậu hơi hoảng, nàng nhìn trái, lại nhìn hải, cuối cùng thật sự là chịu không nổi cái không khí này, nàng thấp thỏm hỏi Thẩm Lạc Ngôn, "Trang chủ…… Ngươi làm sao vậy?"

"Phương Hồng Đậu."

"A?"

Thẩm Lạc Ngôn nheo lại đôi mắt, "Ngươi dường như có rất nhiều bất mãn với ta."

"Không, không có a……" Tay cầm hoa của Hồng Đậu phát run, nàng khổ quá mà, còn đang tặng cả hoa cho hắn đó, thế nào mà người nam nhân này lại tức giận với nàng đây?

Thẩm Lạc Ngôn lại nhìn bông hoa lan héo trên tay nàng, "Nếu ngươi không có bất mãn với ta, vì sao lại đưa ta đóa hoa này?"

"Bởi vì…… Bởi vì hoa rất đẹp a……" Thôi được rồi, tuy rằng hoa lan này đã rụng gần hết cánh, chỉ còn lại vài cái lá cây, nhưng dù vậy vẫn có thể cảm nhận được sự huy hoàng trước đây của nó a! Hồng Đậu tự an ủi chính mình rất tốt, nhưng điều này không đại biểu cho việc Thẩm Lạc Ngôn có thể hiểu rõ suy nghĩ muốn lấy lòng của nàng.

Thẩm Lạc Ngôn lại chậm rãi nói: "Phương Hồng Đậu, ngươi đối với chữ "đẹp" này có phải có hiểu lầm gì đó hay không?"

"Không có a." Hồng Đậu tự nhận là thẩm mỹ của chính mình vẫn rất tốt, để người ta không nói thẩm mỹ của mình có vấn đề, nàng liền buột miệng thốt ra một câu, "Ta cảm thấy ngươi cũng khá đẹp a."

Thẩm Lạc Ngôn khựng lại, ở nơi người khác không chú ý tới, bên tai hắn phiếm hồng, lại vẫn nghiêm trang nói: "Đừng vội nói bậy."

"Nga…… Vậy ngươi coi như ta là nói bậy đi." Hồng Đậu cúi đầu nghịch ngón tay, sợ tên gia hỏa Thẩm Lạc Ngôn này lại tức giận tỏa ra khí lạnh.

Thẩm Lạc Ngôn nghẹn họng, không còn lời nào để nói.

Hồng Đậu càng thêm nơm nớp lo sợ.

Cô nương ngốc, người ta nói ngươi hồ ngôn loạn ngữ, cũng không phải muốn để ngươi thật sự thừa nhận chính mình là hồ ngôn loạn ngữ a! Hắn chỉ ngượng ngùng mà thôi, đơn giản là muốn nghe ngươi nói tiếp một câu "Không phải a, ta không có nói bậy, ngươi thật sự đẹp mà"……

Đáng tiếc, Hồng Đậu vĩnh viễn không hiểu lòng nam nhân.

Thẩm Lạc Ngôn cùng Hồng Đậu đều không nói, Du Tử Tức ngoan ngoãn kéo kéo tay Hồng Đậu, "Nương……"

"Câm miệng!" Hồng Đậu gạt phắt tay Du Tử Tức, nàng hiên ngang lẫm liệt, rất có giác ngộ nói: "Ta đường đường là phu nhân Thẩm Gia Trang, chính tà không đội trời chung, cho dù trang chủ chúng ta đồng ý ngươi chạm vào ta, ta cũng sẽ không đồng ý!"

Nhìn xem, nàng là người giàu tinh thần trọng nghĩa cỡ nào a.

Thẩm Lạc Ngôn lạnh lạnh nói một câu: "Ta cũng sẽ không đồng ý hắn chạm vào ngươi."

"Đúng! Cho dù là ta đồng ý, trang chủ chúng ta cũng sẽ không đồng ý!" Hồng Đậu biết nghe lời phải sửa lại câu vừa rồi, rất có bộ dáng chó săn theo chủ như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Thẩm Lạc Ngôn không cảm thấy cao hứng chút nào, trong lòng hắn chỉ muốn thở dài.

"Vì sao cha lại không cho Tiểu Du chạm vào nương?" Du Tử Tức nhìn Thẩm Lạc Ngôn, ngây thơ hỏi ra vấn đề khó hiểu.

Thần sắc Thẩm Lạc Ngôn bất động, "Nếu ngươi muốn biết đáp án, vậy giữ im lặng một canh giờ đi."

Du Tử Tức giơ tay bưng kín miệng mình.

Thẩm Lạc Ngôn nhập vai phụ thân của Du Tử Tức…… Thật đúng là nhanh a.

Hồng Đậu cảm thán một câu trong lòng, nàng lại tò mò hỏi: "Trang chủ…… Ngươi định xử trí Du Tử Tức như thế nào?"

"Xử trí? Người của Thẩm Gia Trang không bắt nạt người già yếu bệnh tàn."

"Vậy…… Ngươi muốn thả hắn sao?"

Thẩm Lạc Ngôn dường như cười một tiếng, có lẽ là bởi Hồng Đậu nói quá mức ấu trĩ, hắn hỏi Du Tử Tức, "Biết viết chữ không?"

Du Tử Tức còn nhớ rõ là mình không được nói chuyện, vì thế hắn gật gật đầu.

"Biết viết là tốt rồi." Thẩm Lạc Ngôn lấy ra một tờ giấy, "Viết mấy câu lên đây, câu đầu tiên…… Liền viết Du Tử Tức vĩnh viễn thừa nhận Thẩm Lạc Ngôn là phụ thân của mình."

Hồng Đậu suýt thì sặc nước miếng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Có thể lựa chọn Phượng di nương không

Du Tử Tức chớp mắt nhìn Thẩm Lạc Ngôn, hắn ngây thơ hỏi: "Vì sao Tiểu Du phải viết những lời này?"

"Vì để chứng minh tình cha con ta sâu nặng." Thẩm Lạc Ngôn đến hơi thở cũng không ngắt quãng chút nào, hắn đem trang giấy nhét vào trong tay Du Tử Tức.

Du Tử Tức lại nhìn giấy trong tay, hắn tội nghiệp nói: "Nhưng mà…… Nhưng mà Tiểu Du không có bút a……"

Ước chừng hắn còn nhớ rõ chuyện Thẩm Lạc Ngôn bảo hắn không được nói, cho nên một câu này hắn nói rất nhỏ giọng, lại hết sức rụt rè.

Thẩm Lạc Ngôn đến chân mày cũng không nhăn một chút, trường kiếm của hắn lóe lên ánh sáng lạnh, chỉ nghe Du Tử Tức kêu đau, trên ngón tay hắn đã có thêm một miệng vết thương đổ máu.

Thẩm Lạc Ngôn nhàn nhạt nói: "Viết đi."

"Nga……" Du Tử Tức ngoan ngoãn lên tiếng, thật sự bắt đầu ngồi xổm trên mặt đất viết.

Hồng Đậu đối với một màn trước mắt này thật sự là đã xem quá đủ, nàng trong lòng thầm nghĩ, Thẩm Lạc Ngôn thằng nhãi này tuyệt không giống vẻ ngoài trầm mặc ít lời, khó hiểu phong tình như vậy, ý xấu trong bụng hắn còn không ít đâu.

Nàng dường như đã có thể tưởng tượng, chờ đến khi Du Tử Tức khôi phục bình thường thấy được tờ "Giấy cam đoan" chính tay hắn viết này, chỉ sợ hắn sẽ tức đến hộc cả máu ra mất.

Thẩm Lạc Ngôn đọc câu nào, Du Tử Tức liền viết câu đó, những gì Thẩm Lạc Ngôn muốn Du Tử Tức viết đơn giản đều là để khẳng định cùng xác nhận địa vị phụ thân của Thẩm Lạc Ngôn, mà vì Thẩm Lạc Ngôn lại nghiêm trang đứng ở nơi đó, hành vi lừa gạt "trẻ con" này của hắn, cũng thật khiến người ta không biết phải khinh bỉ từ đâu.

Cuối cùng, Du Tử Tức viết xong, bởi vì vết thương trên ngón tay hắn rốt cuộc cũng không thể chảy máu ra được nữa, Thẩm Lạc Ngôn vừa lòng đem tờ "Huyết thư" kia thu lại, hờ hững liếc mắt nhìn Du Tử Tức, "Trước khi ta cho phép ngươi nói, ngươi yên lặng tuyệt đối cho ta."

"Dạ……" Du Tử Tức lại ủy khuất đưa hai tay che lại miệng mình.

Đường đường một thế hệ giáo chủ Ma giáo phong tao vô hạn, lại đến nông nỗi bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền, thật đúng là quá đáng thương……

Hồng Đậu còn ở nơi đó tỏ ra thương cảm, khi nhận thấy ánh mắt Thẩm Lạc Ngôn dừng ở trên người mình, nàng vội vàng ngẩng đầu ưỡn ngực, ngoan ngoãn đứng thẳng tắp, dáng vẻ chuyên tâm này giống như đang chờ lãnh đạo an ủi.

Thẩm Lạc Ngôn hỏi: "Mấy ngày này, ngươi sao lại đến chỗ này? Lại vì sao lại đi cùng một chỗ với Du Tử Tức?"

"Ta…… Ta bị con chim kia bắt vào trong sơn cốc……" Hồng Đậu chỉ chỉ hắc ưng đang quanh quẩn ở nơi xa, có thể nhờ ánh trăng mỏng manh mà thấy rõ ràng, liền một năm một mười nói ra chuyện bị hắc ưng đem ra khỏi Thẩm Gia Trang, đương nhiên, nàng phải cắt bớt chuyện chính mình muốn vĩnh viễn thoát khỏi Thẩm Gia Trang rồi.

Thẩm Lạc Ngôn nghe xong, nhẹ giọng nói: "Thì ra là thế, không ngờ Du Tử Tức không bị ngã chết, lại bị ngã thành ngớ ngẩn."

Bốn chữ "ngã thành ngớ ngẩn" này từ trong miệng hắn nói ra, Hồng Đậu liền muốn cười, chẳng qua vẫn nhịn xuống.

"Du Tử Tức đang ở tình trạng này, ta không thể giết hắn vì võ lâm trừ hại, người Thẩm Gia Trang chưa bao giờ làm chuyện nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của."

Còn rất có nguyên tắc……

Hồng Đậu lại tò mò hỏi: "Vậy trang chủ tại sao lại đến Vô Bạch thôn tìm được ta?"

"Ta tới nơi này, là để tìm người Thiên Kim Các."

Hồng Đậu thầm nghĩ người này quả nhiên không phải vì tìm mình mới ra khỏi trang, kết quả lại nghe hắn nói: "Thiên Kim Các được xưng là chỉ cần trả ngàn vàng, liền có thể cho ngươi bất luận tin tức nào ngươi muốn, bọn họ trong chốn võ lâm có tai mắt đông đảo, ta muốn đến chỗ bọn họ mua tin tức về việc ngươi đang ở đâu."

"Mua tin tức về ta……"

Thẩm Lạc Ngôn nhìn bộ dáng sửng sốt thấy rõ của nàng, hắn không được tự nhiên khụ khụ, "Ngươi đừng nghĩ nhiều, ngươi dù sao cũng là phu nhân của ta, nếu ngươi xảy ra chuyện, ta khó có thể ăn nói với Phương gia."

"Không phải……" Hồng Đậu chậm rãi phục hồi tinh thần, "Một ngàn lượng vàng có thể mua bao nhiêu thịt a, có thể mua bao nhiêu đồ ăn ngon a, còn có thể mua được hai căn nhà ở đế đô đó! Trang chủ ngươi không thể lãng phí nhiều tiền như vậy trên người ta a!"

Thẩm Lạc Ngôn khựng lại, kế tiếp hắn lạnh mặt, "Phương Hồng Đậu, mạng ngươi quan trọng, hay là tiền quan trọng?"

"Đương nhiên là tiền!" Hồng Đậu giậm chân một cái, "Ta chính là muốn chết già trên núi tiền, mang theo hơi tiền đầy người mà chết đi đó!"

Sắc mặt Thẩm Lạc Ngôn đen hoàn toàn, "Vậy tiền quan trọng, hay là ta quan trọng?"

"Đương nhiên là……" Hồng Đậu vội che miệng dừng lại ngay, nàng nhìn sắc mặt không tốt của Thẩm Lạc Ngôn, nghẹn ra một câu rất không có can đảm, "Ta có thể lựa chọn Phượng di nương không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Vẻ mặt dại ra

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 56) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 56)

26 THÁNG 6, 2018 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 56: Vẻ mặt dại ra

Nghe xong đáp án của Hồng Đậu, sắc mặt Thẩm Lạc Ngôn có thể nói là khó coi tới cực điểm, giọng hắn càng thêm lạnh lẽo, "Phương Hồng Đậu, vì sao ngươi chú ý tới Phượng di nương như thế?"

"Bởi vì…… Bởi vì Phượng di nương người đẹp tâm lại ngọt a……" dáng vẻ sợ hãi rụt rè hiện tại của Hồng Đậu, thật đúng là quá nhát rồi, nhưng không có cách nào khác cả, nàng chính là một người rất hay run sợ, rốt cuộc nàng vẫn không có nhận thức về việc chính mình là người mang tuyệt thế võ công.

Thẩm Lạc Ngôn lạnh giọng hỏi: "Cho nên ngươi liền mơ ước Phượng di nương sao?"

Mơ ước???

"Không không không!" Hồng Đậu vội vàng xua tay, liên tiếp nói vài chữ "Không", "Trang chủ đại nhân ngươi ngàn vạn đừng hiểu lầm! Ta đối với Phượng di nương, đó chính là tán thưởng thuần túy! Phượng di nương đâu có giống ta không đáng giá một văn như vậy, ngàn vàng kia nếu như đặt ở trước mặt Phượng di nương, sẽ hoàn toàn không đáng giá nhắc tới a!"

"Cho nên, ngươi là đang nịnh hót nàng?"

Nịnh hót? Nàng cần nịnh hót sao?

Nhưng vì khiến Thẩm Lạc Ngôn vừa lòng, Hồng Đậu vẫn đành che lại lương tâm gật gật đầu, "Đúng vậy, ta chính là đang nịnh hót nàng, ngươi nói nàng băng thanh ngọc khiết, lại tài đức vẹn toàn, không phải chính là hình tượng mẫu mực của nữ tử chúng ta sao? Ta nịnh hót nàng, cũng là…… Muốn học tập nàng nhiều hơn thôi, hắc hắc hắc."

Cuối cùng lấy ba chữ "Hắc" để kết thúc, hẳn là cũng đủ cho thấy sự trung thành của nàng đi?

Nhưng Thẩm Lạc Ngôn vẫn chưa cảm thấy vừa lòng, ngược lại, trong lòng hắn còn có thêm một sự tức giận chờ phát tiết, hắn tiến lên một bước bắt lấy tay Hồng Đậu, thần sắc tối tăm hỏi: "Không có lúc nào là không bỡn cợt hạ thấp giá trị của chính mình như vậy, ngươi rất vui sao?"

"Ta……" Bỗng nhiên bị hỏi như vậy, Hồng Đậu liền ngây ngẩn cả người.

Hắn lại thấp giọng nói: "Ngươi là phu nhân trang chủ Thẩm Gia Trang, là chính thê của ta, Phượng Khuynh Liên mới là thiếp thất, ngươi không có lúc nào là không dùng cách làm chính mình thấp đi để nâng giá trị Phượng Khuynh Liên, ngươi cảm thấy thích hợp sao?"

"Nhưng mà……" Hồng Đậu nơm nớp lo sợ run cả người, chỉ cảm thấy áp lực mà Thẩm Lạc Ngôn thằng nhãi này hiện tại tạo ra, so với trước đây càng khiến cho nàng sợ hãi, càng không cần phải nói nàng còn nhớ rõ chính mình là võ lâm cao thủ, đại khái là ở trước mặt hắn sợ hãi theo thói quen, Hồng Đậu hiện tại cũng liền run rẩy nói: "Nhưng mà tất cả mọi người đều biết, ngươi thích Phượng di nương không thích ta a, ta đây…… Ta cũng không có cách nào mà……"

Nàng có thể khiến Du Tử Tức ở trước mặt nàng biểu hiện đến đáng thương hề hề, chẳng qua nàng ở trước mặt Thẩm Lạc Ngôn, cũng chỉ có thể đáng thương hề hề thôi.

Ngọn lửa trong lòng Thẩm Lạc Ngôn càng bùng cháy mạnh, hắn lạnh mặt nói: "Ta không thích ngươi, ngươi liền không thể dùng một chút thủ đoạn khiến ta thích ngươi được hay sao?"

Gì???

Vẻ mặt Hồng Đậu dại ra, đại khái là hiện tại Thẩm Lạc Ngôn nói những lời này khiến cho nàng khó có thể tiêu hóa đi.

"Giống như những nữ nhân trong hậu viện phủ khác, thôi tình tán, dùng rượu chuốc say, cho dù là mê dược, chỉ cần có thể khiến ta cùng giường với

ngươi, tất cả biện pháp không chính đáng đó ngươi đều có thể dùng đến, nếu chúng vô dụng, vậy ngươi cũng có thể giả bệnh để tranh thủ đồng tình, hãm hại nữ nhân khác cùng người ngoài tư thông, hoặc cho nữ nhân khác dùng canh tránh thai…… Ở trong hậu trạch ngươi có nhiều chuyện có thể làm như vậy, vì sao ngày nào cũng phải nghĩ cách chọc tức ta?" Nói đến cùng, một câu cuối mới là trọng điểm.

Một câu cuối này, Thẩm Lạc Ngôn nói thật là rung động đến tâm can, oán hận chất chứa thật sự lâu ngày a.

Thực đáng tiếc, Hồng Đậu với EQ số âm vẫn như cũ là hai mắt mờ mịt, đầy đầu óc nàng đều spam dấu chấm hỏi, phảng phất như trên mắt trái viết ta không rõ, trên mắt phải viết ta không hiểu.

Đây tính là cái kịch bản gì vậy?

Thẩm Lạc Ngôn gia hỏa này đang dạy nàng chơi trạch đấu sao???

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Chữ quot;pháchquot; thiếu quot;bạchquot;

Thẩm Lạc Ngôn thấy Hồng Đậu sau khi nghe mình nói xong chậm chạp không có phản ứng, hắn lại nắm chặt cổ tay nàng, nhíu mày lạnh giọng nói: "Phương Hồng Đậu, ngươi rốt cuộc nghĩ như thế nào?"

"Ta…… Ta…… Ta phải nghĩ như thế nào……" Hồng Đậu lắp bắp nói, bộ dáng nhút nhát này, còn không phải là chuẩn bị nghe Thẩm Lạc Ngôn nói cái gì liền hùa theo cái đó sao?

Tức giận trong lòng Thẩm Lạc Ngôn càng không thể trút được vào đâu, hắn thật sự là không cách nào hiểu nổi Hồng Đậu nữ nhân này, trong hậu viện nhà khác, nếu không phải chính thê xem thường tiểu thiếp, thì cũng là tiểu thiếp nghĩ cách hãm hại chính thê, tóm lại là lục đục với nhau, dùng bất cứ thủ đoạn nào, Thẩm Lạc Ngôn cũng từng cảm thấy may mắn, rằng hậu viện Thẩm Gia Trang so với hậu viện nhà khác, đã hết sức hoà bình, nhưng…… Không khỏi cũng hoà bình quá mức.

Thẩm Lạc Ngôn có một loại ảo giác, ảo giác mình rất không được coi trọng, hiện tại đã chứng minh đây không phải là ảo giác của hắn, ở trong mắt người nào đó, hắn đích xác là không được coi trọng.

"Phương Hồng Đậu……" Thẩm Lạc Ngôn bỗng nhiên bình tĩnh hơn rất nhiều, hắn nhàn nhạt hỏi: "Ngươi hận ta sao?"

Hồng Đậu hai mắt mờ mịt, "Vì sao ta phải hận ngươi?"

"Từ khi ngươi gả cho ta, ta vẫn luôn bỏ qua ngươi, cũng chưa từng quan tâm đến ngươi…… Ngoại trừ cái danh phu nhân Thẩm Gia Trang, ta vẫn chưa thực hiện bất cứ trách nhiệm nào của trượng phu đối với ngươi."

"Đây là chuyện tốt a!" Hồng Đậu trước khi phản ứng kịp, đã buột miệng thốt ra một câu, nàng vội che lại miệng mình, nhìn vẻ mặt âm tình bất định kia của Thẩm Lạc Ngôn, nàng lại vội vàng nhỏ giọng biện giải, "Ý ta là nói…… Điều này cũng đồng thời chứng minh trang chủ ngươi là một người chung tình, ngươi đối với Phượng di nương toàn tâm toàn ý, là một nam nhân tốt nha."

"Nam nhân tốt sao?" Thẩm Lạc Ngôn khóe môi hơi nhếch lên, ý cười như có như không này, không rõ là châm chọc hay là trào phúng.

Hắn chậm rãi buông tay Hồng Đậu ra, lại lui về phía sau một bước, rất có phong độ quân tử giữ khoảng cách một bước với Hồng Đậu, Hồng Đậu liền lén lút nhẹ nhàng thở ra, lại nghe hắn dùng giọng vô cảm nói: "Tâm ngươi không ở chỗ ta, cũng không trách được ngươi, rốt cuộc……"

Rốt cuộc tâm hắn cũng không ở chỗ nàng.

Hồng Đậu giống như đứa bé làm sai chuyện cúi đầu nhìn ngón tay, nàng hiểu rõ ý mà Thẩm Lạc Ngôn chưa nói xong là gì, Thẩm Lạc Ngôn thằng nhãi này, trước thì dây dưa cùng Phương Tử Mạch, sau lại lại di tình với Phượng Khuynh Liên, sau khi Phượng Khuynh Liên yêu Du Tử Tức, hắn mới phát giác chính mình sớm đã yêu Phượng Khuynh Liên sâu đậm, nhưng mà đã không còn kịp rồi, Phượng Khuynh Liên lựa chọn Du Tử Tức.

Hồng Đậu lại lén lút liếc mắt nhìn Du Tử Tức đứng cách đó không xa, trên mặt hắn chính là vẻ mặt cái gì cũng đều không hiểu, nàng lại lén lút nhìn Thẩm Lạc Ngôn, thầm nghĩ thế giới cũng thật kỳ diệu, hôm nay vậy mà nàng lại tụ tập cùng một chỗ với cả nam nhất lẫn nam nhị của Phượng Khuynh Liên.

Như vậy ngẫm lại, một nữ phụ như nàng, một nam xứng như Thẩm Lạc Ngôn, nếu là chiếu theo nguyên văn phát triển, vậy bọn họ cũng là người chung hoàn cảnh cùng lưu lạc thiên nhai, chẳng qua trong tiểu thuyết, kết cục của nữ phụ còn thảm hơn nam phụ nhiều lắm.

Tưởng tượng đến đây, Hồng Đậu liền âm thầm nắm tay, nàng nhất định phải nghĩ cách rời khỏi cái địa phương quỷ quái này, tốt nhất là cách đám nam nhân có quan hệ với nữ chủ này càng xa càng tốt.

Hồi lâu sau, Thẩm Lạc Ngôn đã khôi phục vẻ mặt vô cảm, hắn tỏ vẻ việc công xử theo phép công mà hỏi: "Hiện tại ngươi đang ở chỗ nào?"

"Có một đôi lão phu thê hảo tâm giữ ta lại, bọn họ còn chăm sóc ta cùng Du Tử Tức vài ngày đó, nếu không phải Phúc thẩm khuyên ta, ta hôm nay cũng sẽ không tới lễ hoa lan này." Nhắc tới Phúc bá cùng Phúc thẩm, Hồng Đậu liền cảm kích.

Thẩm Lạc Ngôn lại nhíu mày lại.

Hồng Đậu ý thức được mình nói lỡ miệng, nàng thân là một "nữ tử đã kết hôn" lại tham gia lễ hoa lan, đây không phải đại biểu nàng muốn cho Thẩm Lạc Ngôn đội nón xanh sao? Nàng thật cẩn thận nhìn vẻ mặt hắn biến hóa, "Làm sao vậy?"

"Ngươi biết nơi này là nơi nào chứ?"

"Nơi này…… Còn không phải là Vô Bạch thôn sao?"

Thẩm Lạc Ngôn hỏi: "Vậy ngươi có biết, chữ "phách" trong "hồn phách" thiếu đi "bạch", là thành chữ gì không?"

"Còn không phải là chữ…… "quỷ"…… Sao……" Hậu tri hậu giác, giọng Hồng Đậu càng ngày càng nhỏ, nàng chậm rãi ôm chặt cánh tay mình, run run rẩy rẩy cười một chút, "Trang chủ đại nhân, tử bất ngữ quái lực loạn thần* …… Đúng không?"

*tử bất ngữ quái lực loạn thần: Ý là người thanh cao (người noi theo đạo đức thánh hiền) thì không nên nói đến ma quỷ, quái dị

Hắn hờ hững nói: "Cũng có người bảo, thà rằng tin là có, chứ không thể tin là không có."

Đúng lúc đó, chậu hoa Du Tử Tức ôm trong tay rơi xuống đất, phát ra thanh âm không nhỏ, Hồng Đậu bị dọa đến nhảy dựng lên, nàng chạy đến bên cạnh Thẩm Lạc Ngôn, hai tay bắt lấy ống tay áo hắn, quay đầu nhìn lại, thấy là Du Tử Tức làm rơi chậu hoa mà thôi, nhưng nàng vẫn như cũ không hề thả lỏng, sắc mặt trắng bệch, "Trang…… Trang chủ…… Nếu không…… Nếu không chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời đi đi……"

"Không vội." Thẩm Lạc Ngôn chỉ nhàn nhạt liếc bàn tay nàng đang túm lấy ống tay áo mình, thần sắc bất biến.

"Ngươi nói thà rằng tin là có, không thể tin là không có, nói không chừng nơi này thật sự có…… Có……"

Thẩm Lạc Ngôn nghiêm trang, "Nếu thực sự có quỷ, nói không chừng còn có thể gặp gỡ một con diễm quỷ."

"Diễm quỷ?" Trong đầu Hồng Đậu bỗng nhiên hiện ra cảnh tượng mỹ nam thoát y hương diễm, phim cấm đã xem qua nhiều năm trước liền toàn bộ xông ra……

Thẩm Lạc Ngôn bỗng nhiên thấy Hồng Đậu sắc mặt ửng đỏ, máu mũi chảy thành dòng, hắn tuy không biết nàng suy nghĩ cái gì, nhưng cũng biết điều nàng nghĩ nhất định không phải thứ gì tốt, hắn cầm kiếm, chuôi kiếm gõ nhẹ lên đỉnh đầu nàng, nàng kêu đau một tiếng, ủy khuất nhìn hắn.

"Phương Hồng Đậu……" Ánh mắt Thẩm Lạc Ngôn không hề che giấu vẻ ghét bỏ, hắn lấy khăn tay xoa máu mũi cho nàng, ngữ khí thật không tốt, "Ngươi là đồ ngốc sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Lý huynh

Hồng Đậu đương nhiên cảm thấy là mình không ngốc, nhưng nàng thấy dáng vẻ tràn đầy ghét bỏ kia của Thẩm Lạc Ngôn, thì lại cái gì cũng không dám nói.

Nàng không biết vì cái gì mà mỗi lần mình nói theo ý củaThẩm Lạc Ngôn, tới cuối cùng lại luôn thành ra chọc giận hắn, nguyên nhân chính là vì không biết, cho nên nàng vẫn cảm thấy tốt nhất là mình nên nói ít đi.

Mỗi khi nàng nói ra lời chọc tức hắn, cũng đâu có sợ hãi như vậy.

Thẩm Lạc Ngôn rầu rĩ nghĩ, hắn rũ mắt nhìn nàng đang cúi thấp đầu, dùng giọng điệu thông thường nói: "Người cho ngươi ở nhờ, là ai?"

"Nói là đại phu trong thôn……" Hồng Đậu nói hết sức run sợ, tuy nói nàng là một người EQ rất thấp, nhưng nàng rốt cuộc cũng là con gái, nàng cũng sẽ sợ hãi loại phi sinh vật như quỷ này.

Thẩm Lạc Ngôn hơi hơi nhíu mày, "Ngươi vừa mới nói, là người thu lưu ngươi đã bảo ngươi tới tham gia lễ hoa lan, ngươi có biết Vô Bạch thôn xưa nay không có lễ hoa lan nào cả chứ?"

“Không có!?” Hồng Đậu sửng sốt, sau đó càng run run, “Không, không có …… Lễ hoa lan…… Vậy, vậy Phúc thẩm muốn ta tới tham gia…… Là vì cái gì?”

“Ta tuy không biết bọn họ có mục đích gì, nhưng bọn hắn khẳng định là đang có âm mưu gì đó, cửa ra khỏi Vô Bạch thôn ba ngày mới mở ra một lần, ngươi trước hết đi cùng ta.”

“Nga……” Hồng Đậu hiện tại ước gì có người quyết định thay mình, nàng bám sát sau lưng Thẩm Lạc Ngôn, dự định chỉ cần có gió thổi cỏ lay gì đó sẽ lập tức kêu trang chủ cứu ta.

Đừng nhìn Thẩm Lạc Ngôn luôn tức giận với nàng, còn lạnh mặt với nàng nữa, nhưng mặc kệ nói như thế nào, Thẩm Lạc Ngôn cũng không phải người thấy chết không cứu, lại nói như thế nào, nàng cũng vẫn là phu nhân trên danh nghĩa của hắn nha.

Du Tử Tức đương nhiên là Hồng Đậu đi chỗ nào hắn liền đi theo đến đó, cũng không cần Hồng Đậu gọi, hắn liền tung ta tung tăng đi theo phía sau Hồng Đậu.

Thẩm Lạc Ngôn đưa hai con sâu theo đuôi tới trước một cái nhà gỗ trong rừng, nơi này thực quạnh quẽ, không giống như là nơi có người ở, nhưng mà nhà gỗ này lại đúng là có người.

Đoàn người vừa mới bước vào sân, một chiếc phi tiêu liền phi tới trước chân họ, Hồng Đậu trực tiếp bị dọa lại túm lấy ống tay áo Thẩm Lạc Ngôn, Du Tử Tức mờ mịt nhìn cảnh tượng trước mắt, người bình tĩnh nhất, đương nhiên là Thẩm Lạc Ngôn.

“Lý công tử.” Thẩm Lạc Ngôn đạm nhiên nói: “Quấy rầy nhiều rồi, mong rằng ngươi có thể thứ lỗi.”

Không trung truyền đến một giọng nói thanh lãnh, “Ngươi đã biết là quấy rầy, vì sao còn mang nhiều người tới chỗ ta như vậy?”

Giọng nói này giống như là từ bốn phương tám hướng truyền tới, Hồng Đậu hoàn toàn không biết người này đang ẩn thân ở nơi nào nói chuyện.

Thẩm Lạc Ngôn nói: “Trong thôn Vô Bạch này, tại hạ chỉ thấy nơi này của Lý công tử là an toàn nhất.”

“Thẩm trang chủ, ngươi là nhân sĩ chính đạo, ta là sát thủ giang hồ ẩn nhiều năm, từ bao giờ ngươi lại cảm thấy nơi này của ta là an toàn nhất vậy?”

Thẩm Lạc Ngôn đại công vô tư, nghiêm trang nói: “Kể từ khi ta đáp ứng Lý huynh, sẽ không đem chuyện ngươi đánh cuộc thua Ôn tiên sinh, cuối cùng phải bất đắc dĩ không mặc gì cả chạy dọc theo đế đô một vòng, Lý huynh chính là người tại hạ tín nhiệm nhất.”

“Không mặc gì cả…… chạy dọc theo đế đô một vòng……” Hồng Đậu bắt được một câu nói quan trọng.

Bỗng nhiên gió nổi lên, một người nam nhân bỗng nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, hắn tức muốn hộc máu, “Thẩm Lạc Ngôn, ngươi hiện tại chẳng phải đã nói ra sao!?”

Nam nhân này một thân hắc y, một khuôn mặt tuy nói là anh tuấn, lại tràn đầy vẻ âm ngoan, đặc biệt là vết sẹo bên nửa trái mặt hắn kia, càng tăng thêm vẻ đáng sợ, huống chi hiện tại hắn còn có sắc mặt giận dữ, không cần đoán nhiều, cũng có thể biết hắn hiện tại là đang cực lực đè nén ý muốn giết người.

Đối mặt với chất vấn của hắc y nam nhân này, Thẩm Lạc Ngôn chỉ vân đạm phong khinh nói một câu: “Ta có đem chuyện Lý huynh không mặc gì cả dọc theo đế đô chạy một vòng nói ra sao? Lý huynh đại khái là nghe lầm.”

“Thẩm Lạc Ngôn! Ngươi thế mà lại nói thêm lần nữa!” Hắc y nam nhân giận dữ.

P/s: Thực ra nam chính đã xuất hiện rồi đó. Đố các bạn biết là ai:))) (bạn nào đọc rồi không xì poi trước nhé:v). Tất nhiên không tính vụ Kỳ Chiêu lúc trước:v. (Phải đố luôn thế này cho các bạn khỏi sốt ruột sao chưa gặp nam 9 =)))))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Lý Tùy Phong

Thẩm Lạc Ngôn không thèm để ý chút nào đến bộ dáng hắc y nam nhân đang nổi giận đùng đùng, vẻ mặt vô cảm nói: “Ta chỉ thuật lại lời của Lý huynh một lần nữa mà thôi, còn thỉnh Lý huynh chớ nên hiểu lầm ta.”

“Thẩm Lạc Ngôn!” Nam nhân kia lớn tiếng nói: “Ngươi hôm nay đến đây chính là muốn chọc tức ta có phải không?”

Hắn nghiến răng nghiến lợi, trước kia cũng chưa thấy trang chủ Thẩm Gia Trang kiệm lời, đầu óc thiếu dây thần kinh này nói chuyện chọc giận người ta như vậy, thế nào mà hôm nay hắn nói chuyện liền tức chết người không đền mạng thế!?

Thẩm Lạc Ngôn nói: "Ngươi biết mục đích ta tới Vô Bạch thôn là vì cái gì, nhưng cửa ra của Vô Bạch thôn ba ngày mới mở một lần, ta nghĩ, Lý huynh sẽ không để ý tạm thời thu lưu chúng ta mấy ngày đâu."

"Ta nói ta để ý liền hữu dụng sao!?"

"Lý huynh miệng dao găm tâm đậu hủ, ta hiểu rõ mà." Thẩm Lạc Ngôn hờ hững nói: "Cho nên không cần Lý huynh nhiều lời, chúng ta mà mặt dày từ chối thì bất kính, tạm thời liền nhờ Lý huynh chiêu đãi mấy ngày vậy."

Hắc y nam nhân khóe miệng giật giật, đã lâu không gặp, bản lĩnh nói chuyện của cái tên Thẩm Lạc Ngôn này thật ra càng ngày càng cao siêu, hắn lại liếc mắt nhìn nữ nhân duy nhất trong đám, cũng chính là Hồng Đậu, "Ta biết ngươi tới tìm người, thế nào, vị Phượng di nương này của ngươi đã được tìm về nhanh như vậy hả?"

Thẩm Lạc Ngôn tới tìm người Thiên Kim Các mua tin tức, điểm này hắn biết, chẳng qua hắn còn chưa từng nghe qua Thiên Kim Các có tặng kèm cả người phục vụ.

Ba chữ "Phượng di nương" này, Hồng Đậu cứng đờ cố kéo khóe miệng lên cười cười, Thẩm Lạc Ngôn lại nhăn mày một chút, "Lý huynh, vị này chính là phu nhân của ta."

Phu nhân…… Vậy tức là không phải Phượng Khuynh Liên, mà là Phương Hồng Đậu.

Lý huynh kia liền xấu hổ cười cười giống y như Hồng Đậu, đại khái là cảm thấy chính mình nói lời không nên nói, việc này cũng không thể trách hắn, rốt cuộc thì chuyện giữa Thẩm Lạc Ngôn cùng Phượng Khuynh Liên kia hắn cũng biết, cho nên lúc này khi Thẩm Lạc Ngôn bị thương mà vẫn ra ngoài tìm người, hắn liền tự động cho rằng Thẩm Lạc Ngôn là tới tìm Phượng Khuynh Liên.

Thẩm Lạc Ngôn nhìn về phía Hồng Đậu, người khác đều đang cảm thấy xấu hổ, thần sắc của nàng thật ra lại không khác gì lúc trước, dường như không hề để việc bản thân bị nhầm thành Phượng Khuynh Liên trong lòng, hắn trầm mặc trong chốc lát, nói với Hồng Đậu: "Vị Lý huynh này là bằng hữu của ta, ta có thể tới Vô Bạch thôn, cũng ít nhiều nhờ có hắn làm người tiếp dẫn."

"Lý công tử…… Chào ngươi." Hồng Đậu có lễ phép chào hỏi một tiếng, lại đứng im bên cạnh Thẩm Lạc Ngôn cụp mi rũ mắt, thoạt nhìn có vẻ nghe lời cực kỳ.

"Ta……" Hắc y nam nhân không được tự nhiên khụ khụ, "Ta là Lý Tùy Phong, phu nhân không cần đa lễ."

Hóa ra nam nhân một thân hắc y, mặt có vết sẹo này chính là sát thủ cấp cao nhất của Bách Lý Lâu đã mai danh ẩn tích vài năm trước - Lý Tùy Phong, Bách Lý Lâu là tổ chức sát thủ mới nổi lên vài chục năm gần đây, chuyên nhận việc giết người, nghe đồn Lý Tùy Phong này tới vô ảnh đi vô tung, giống như gió vậy, chưa bao giờ từng thất thủ, chỉ là không biết vì sao, 5 năm trước trong một vụ làm ăn hắn lại giết người thất bại, lại càng không biết vì sao, hắn bỗng nhiên tuyên bố thoái ẩn, từ đây không hề hỏi đến chuyện giang hồ nữa, cũng không nhận vụ làm ăn nào cả.

Đương nhiên, Hồng Đậu biết rất ít chuyện giang hồ, liên quan đến cái gì mà vô cực lâu a, sát thủ a, nàng đều không rõ lắm.

Ánh mắt Lý Tùy Phong dừng trên người Du Tử Tức đang ngây ngốc, "Vị này là?"

Thẩm Lạc Ngôn nói: "Hắn là Du Tử Tức."

"Du Tử Tức…… Tên này rất quen thuộc a……" Lý Tùy Phong khựng lại, sau đó liền cao giọng thốt lên, "Giáo chủ Ma giáo!?"

Thẩm Lạc Ngôn gật đầu.

Du Tử Tức nhíu mày, hắn kéo kéo tay Thẩm Lạc Ngôn đang cách mình gần nhất, "Cha, hắn nói chuyện thật lớn tiếng, Tiểu Du sợ……"

"Cha???" Lý Tùy Phong chỉ vào Thẩm Lạc Ngôn, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin tưởng.

Thẩm Lạc Ngôn vỗ vỗ đầu Du Tử Tức, "Ngoan, về sau nhớ gọi hắn là ca ca."

Lý Tùy Phong kêu lên: "Thẩm Lạc Ngôn! Ngươi lại chiếm tiện nghi ta!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Nấm

Hồng Đậu xem như một lần nữa nhận thức Thẩm Lạc Ngôn, trong nhận thức của nàng, nàng vẫn luôn cảm thấy Thẩm Lạc Ngôn là người ít khi cười nói lại nghiêm khắc kiềm chế bản thân, trước nay đều không biết Thẩm Lạc Ngôn hóa ra cũng có thể nói giỡn.

Không…… Có lẽ nên nói đây là tính tình ác liệt……

Lý Tùy Phong tức thì tức, chẳng qua vẫn để ba người Thẩm Lạc Ngôn vào phòng, ánh mắt hắn trước sau cảnh giác nhìn chằm chằm Du Tử Tức, mỗi một người trên giang hồ đều không thể không nghe về giáo chủ Ma giáo, đặc biệt là thủ đoạn giết người của hắn, thường nghe Du Tử Tức quỷ kế đa đoan, nói không chừng hiện tại hắn cố ý giả dạng dáng vẻ vô hại này thì sao?

Đặc biệt là sau khi Lý Tùy Phong nghe xong Thẩm Lạc Ngôn thuật lại, hắn trầm mặt hỏi: "Ngươi định cứ mặc kệ như vậy sao? Thẩm trang chủ, ta nhắc nhở ngươi một câu, đây chính là cơ hội tốt ngàn năm một thuở."

"Người Thẩm Gia Trang hành sự quang minh lỗi lạc, từ trước đến nay sẽ không thừa cơ lấn tới, Lý huynh, việc này trong lòng ta đều có chừng mực." Thẩm Lạc Ngôn vẫn dùng một lý do này để thoái thác, thật sự là chính nghĩa vô cùng a.

Lý Tùy Phong "Xuy" một tiếng, nhưng thật ra cũng không nói nhiều, dù sao điều gì nên nói hắn đều đã nói, nên nhắc nhở cũng đều nhắc nhở, hắn đã rời khỏi giang hồ, chuyện giang hồ, hắn cũng sẽ không quản nữa.

Thẩm Lạc Ngôn nhìn Du Tử Tức đang ngồi xổm trong một góc chơi bùn……cùng Hồng Đậu, Hồng Đậu đang dùng một bàn tay vỗ lên đỉnh đầu Du Tử Tức, "Nấm không phải nặn như vậy! Xem ta nặn này, ta nặn mới là nấm!"

Hóa ra là Du Tử Tức tâm tính trẻ con, Thẩm Lạc Ngôn thì cùng Lý Tùy Phong nói chuyện chính sự, sợ Du Tử Tức ngồi im không chịu được, hắn lại không muốn ngủ, vẫn là Hồng Đậu nghĩ ra biện pháp tốt, đào chút đất từ bên ngoài mang vào, nói muốn làm cái gì mà……tượng đất?

Chẳng qua theo người khác thấy, cuối cùng người nặn vui vẻ đến quên trời đất vẫn là Hồng Đậu, Du Tử Tức nhìn nấm trong tay Hồng Đậu, hắn tựa hồ suy nghĩ trong chốc lát, mới ngây thơ mờ mịt nói: "Nấm mà nương nặn…… Giống như nấm ở nơi này của Tiểu Du vậy."

Du Tử Tức chỉ vào đũng quần mình, nói với vẻ ngây thơ vô tội.

Hồng Đậu ngây ra trong chốc lát, mới ý thức được thứ Du Tử Tức nói đến là cái gì, ôm suy nghĩ tác phẩm nghệ thuật của mình không thể bị người khác xem thường được, Hồng Đậu sắc mặt nghiêm, lời lẽ chính đáng nói: "Nói bậy! Nấm của ngươi có được to dài như nấm ta nặn sao!?"

"Nương không tin sao?" Du Tử Tức đứng lên bắt đầu cởi quần áo, "Ta đây cho nương nhìn……"

"Xem liền xem…… Đau!" Hồng Đậu xoa đỉnh đầu bị gõ cho đau điếng, nàng ủy khuất rưng rưng ngẩng đầu, liền nhìn thấy sắc mặt bất thiện của Thẩm Lạc Ngôn, "Trang…… Trang chủ……"

Thẩm Lạc Ngôn trên mặt phủ đầy sương lạnh, hắn nhìn cục đất "Nấm" trong tay Hồng Đậu kia, nói dễ nghe thì đây là nấm, nếu nói không dễ nghe, thứ này thấy thế nào cũng đều giống y như cái gì đó của nam nhân……

Thanh kiếm Thẩm Lạc Ngôn vừa dùng gõ đầu Hồng Đậu liền ra khỏi vỏ, chỉ thấy hàn mang chợt lóe, viên "Nấm" trong tay Hồng Đậu kia đã chia làm hai nửa, Hồng Đậu ngốc ngốc cầm hai nửa nấm, thật sâu sắc mà cảm nhận được khí lạnh trên người Thẩm Lạc Ngôn.

Thẩm Lạc Ngôn lại nhìn về phía Du Tử Tức còn đang cố sức cởi quần áo, "Nếu ngươi mà dám cởi quần áo, ta sẽ khiến cho……nấm trên người ngươi, cũng biến thành hai nửa y như vậy."

Du Tử Tức tuy rằng còn ngốc, lại cũng cảm nhận được một cỗ khí lạnh từ trên đùi hắn dâng lên, hai chân hắn liền khép lại, che đũng quần nhỏ giọng nói: "Tiểu Du không dám……"

Bên kia Lý Tùy Phong nhìn Du Tử Tức cùng Hồng Đậu đang đồng thời phát run, hắn ngốc một lát, mới nhớ ra mà nói một câu, "Thẩm trang chủ, nếu muốn sống mà không trở ngại, trên đầu sao có thể thiếu chút điểm xanh*?" (*xanh ở đây ý là xanh lục =)))))

Thẩm Lạc Ngôn liếc mắt qua Lý Tùy Phong, lạnh nhạt mở miệng, "Phương Hồng Đậu."

"Dạ……" Hồng Đậu nơm nớp lo sợ đứng lên.

"Đi rửa tay sạch sẽ."

"Nga……" Hồng Đậu ngoan ngoãn chạy tới giếng nước ngoài cửa rửa tay, bộ dáng này giống y như đứa trẻ nghe lời ba ba vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Đậu Xanh cô nương

Hồng Đậu ra ngoài cửa đến bên giếng nước, vừa lúc thùng cạnh giếng vẫn còn nước bên trong, nàng ngồi xổm xuống vừa rửa tay, vừa oán niệm nói: "Cũng không biết ta xui xẻo đến mấy đời …… thế mà lại gặp phải cái thứ như Thẩm Lạc Ngôn này……"

Lời này của nàng oán khí cực sâu, đường đường là một hoa cúc khuê nữ còn chưa từng nói chuyện yêu đương như nàng, vừa mới xuyên qua đến đây liền thành người đã kết hôn còn chưa tính, tốt xấu nàng và Thẩm Lạc Ngôn cũng là phu thê hữu danh vô thực, nhưng cố tình nơi này là cổ đại, nàng muốn ly hôn cũng không phải dễ dàng, thật vất vả trốn đi, kết quả lại đụng phải Thẩm Lạc Ngôn gia hỏa này lần nữa.

"Trời đêm đường vắng, cô nương một mình ở bên ngoài, chỉ sợ sẽ không được an toàn."

Bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói làm Hồng Đậu hoảng sợ, nàng vừa quay đầu, liền thấy bên cạnh mình không biết từ khi nào đã có một nam nhân áo trắng đang ngồi xổm, nam nhân híp mắt cười, "Đậu Xanh cô nương, chúng ta lại gặp mặt."

Hồng Đậu sửng sốt một chút, mới ý thức được "Đậu Xanh cô nương" trong miệng hắn chính là mình, nàng trầm mặc trong chốc lát, lại nhìn nhà ở cách đó không xa, nàng không khỏi đè thấp giọng hỏi: "Vì sao ngươi lại ở chỗ này?"

"Ta thấy Đậu Xanh cô nương lẻ loi một mình bên ngoài, liền không đành lòng nên bước tới." Ngôn Kỳ đưa tay xoa cằm, hắn thú vị chớp mắt, "Nơi nào có mỹ nhân cần ta bảo hộ, dĩ nhiên ta sẽ liền xuất hiện ở nơi đó."

Đây rõ ràng là đang nịnh hót nói nàng là mỹ nhân, nhưng Hồng Đậu mặt không đỏ, tim không đập, giống như là không nghe thấy, "Ngươi đang theo dõi ta?"

"Theo dõi?" Nàng nói trắng ra làm hắn buồn cười, "Nếu Đậu Xanh cô nương coi sự không yên tâm của ta thành theo dõi, vậy chính là theo dõi đi."

Thừa nhận điều này hắn không có chút áp lực nào cả, giống như theo dõi một nữ tử chỉ là chuyện thường ngày thôi vậy.

Hồng Đậu lại thầm nghĩ, Thẩm Lạc Ngôn, Lý Tùy Phong bọn họ đều võ công không thấp, nàng không phát hiện có người ở sau lưng theo dõi, là vì nàng còn không biết làm thế nào để dùng nội lực của mình thám thính hoàn cảnh quanh mình, mà Thẩm Lạc Ngôn cùng Lý Tùy Phong lại cũng không hề phát hiện, vậy chỉ có thể cho thấy Ngôn Kỳ cũng là một người võ công hết sức cao cường.

Hồng Đậu tuy rằng không thông minh, nhưng nàng lại có một ưu điểm, đó chính là tự mình hiểu lấy, nàng không cho rằng sẽ có nam nhân nào đó vì nhất kiến chung tình mà sinh ra hứng thú với mình cả.

Nàng rửa tay sạch sẽ, từ trong lòng ngực móc cái khăn tay màu trắng kia, "Cái này trả lại ngươi, cảm ơn ngươi an ủi ta."

Điều thứ nhất trong việc phủi sạch quan hệ, chính là không để mình thiếu nợ hắn cái gì.

Ngôn Kỳ nhìn mặt Hồng Đậu, lúc này mới tiếp nhận khăn tay, khăn tay còn có hơi ấm lưu lại từ thân thể nàng, hắn nhẹ ngửi khăn, khẽ cười một tiếng, "Diễm sắc vốn khuynh thành, hương thơm càng quyến rũ."

Đây là đang nói đến mùi thơm của cơ thể nàng đó.

Nếu là nữ tử khác, đối mặt với một nam nhân tuấn mỹ nói ra lời trêu đùa như vậy, chỉ sợ sớm đã mặt đỏ tai hồng, nhưng Hồng Đậu lại trực tiếp đoạt lại khăn tay từ trong tay hắn trở về, nàng đem khăn ném vào thùng nước, còn cố sức giặt tẩy.

Ngôn Kỳ nhìn nàng giặt sạch trong chốc lát, hỏi: "Đậu Xanh cô nương đây là đang làm gì vậy?"

"Không phải ngươi chê ta hôi à? Ta rửa sạch sẽ trả lại cho ngươi." Hồng Đậu cũng không ngẩng đầu lên, chỉ đem khăn kia vò đi giặt lại.

Ngôn Kỳ đại khái còn chưa từng gặp được một nữ nhân nào ra bài không theo kịch bản như vậy, hắn ở bên cạnh nói một câu: "Ta nói ngươi hôi bao giờ?"

"Mấy người được xưng là văn nhân nhã sĩ các ngươi, nói chuyện liền thích quanh co lòng vòng, ta hiểu ý ngươi chứ, ngươi ngượng ngùng không nói thẳng, cho nên mới uyển chuyển dùng một câu 'diễm sắc vốn khuynh thành, hương thơm càng quyến rũ' để nói cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Ta xấu

Ngôn Kỳ trầm mặc trong chốc lát, "Đậu Xanh cô nương thật là đặc biệt, vì sao khi người khác khen ngươi, ngươi lại suy ra thành như thế?"

Ngôn Kỳ có thể thề, hắn vừa rồi là thật sự đang khen nàng, có lẽ dùng lời của nàng mà nói, cũng có thể gọi là "tán tỉnh".

Hồng Đậu sắc mặt bất biến, càng không có chút ủy khuất nào, nàng nói như theo thói quen: "Từ nhỏ đến lớn, ta đã gặp được quá nhiều người ngại mà không dám nói ta xấu, liền luôn nói ngược lại để an ủi ta, ta sớm đã thành thói quen, nhiều năm như vậy, cũng chỉ có một mình thúc thúc ta dám nói thẳng với ta không cố kỵ, ta đã sớm ý thức được, ta vốn dĩ chính là một người vừa không đáng yêu, lại không xinh đẹp."

Thái dương Ngôn Kỳ nhảy dựng, cảm thấy lời Hồng Đậu nói không thể tưởng tượng nổi, không nói cái khác, chỉ nói đến khuôn mặt này của Hồng Đậu thôi, cũng đã là vẻ khuynh thành tuyệt diễm, trừ phi là người có thẩm mỹ không bình thường, nếu không đều không thể nói với nàng một chữ "xấu" được.

Nhưng nhìn bộ dáng Hồng Đậu, quả thực là nàng thật sự cảm thấy chính mình không có ưu điểm gì cả, vẻ ngoài cũng khó coi, từ lời nói của nàng có thể nghe ra được, từ nhỏ đến lớn, dù nam nhân có hứng thú với dung mạo của nàng tuyệt đối không phải ít, nhưng nàng lại cho rằng những người đó chẳng qua là không đành lòng làm tổn thương nàng, mới cố ý khen nàng thôi, chỉ có vị thúc thúc trong miệng nàng kia …… Dường như có chút khác biệt.

Ngôn Kỳ nói: "Thúc thúc của Đậu Xanh cô nương…… Vì sao lại cho rằng cô nương ngươi tướng mạo xấu xí?"

"Bởi vì ta vốn dĩ là xấu a." Hồng Đậu ngẩng đầu lên, một khuôn mặt nhỏ đẹp như đào lý dưới ánh trăng càng hiện vẻ đáng yêu mê người, đặc biệt là dáng vẻ nghiêm túc lúc này của nàng, càng có ma lực làm người ta âu yếm, "Ta từ nhỏ chính là được thúc thúc ta nuôi lớn lên, thúc thúc ta ngoại trừ việc thường xuyên nói ta xấu ra, những lúc còn lại hắn vẫn đối với ta rất tốt, chẳng qua hắn nói ta xấu cũng coi như không có cái gì không đúng, rốt cuộc thì như thế mới có thể khiến ta nhận rõ chính mình."

Nhớ năm đó Hồng Đậu nhìn thấy bạn học bên cạnh mình đều nói chuyện yêu đương, nàng cũng thực hâm mộ, nghĩ muốn yêu đương một chút, chẳng qua, một khuôn mặt khó coi như nàng vậy, trừ phi là có người đem một con dao đặt trên cổ những nam sinh kia, nếu không sẽ không có ai thực lòng muốn cùng nàng kết giao cả, cũng ít nhiều nhờ có thúc thúc, nàng mới nhận rõ bộ mặt của không ít nam nhân, những nam nhân muốn tiếp cận nàng kia, chẳng qua đều là nhìn trúng gia thế của nàng thôi.

Nhưng Hồng Đậu ngoại trừ tự mình hiểu lấy, nàng còn có một ưu điểm rất lớn, đó chính là thích để mặc cho số phận, thuận theo tự nhiên, thân thể da tóc, là cha mẹ cho, nàng cũng chưa từng chán ghét khuôn mặt khó coi của mình bao giờ cả, cho nên khi nàng phát hiện sau khi mình xuyên qua, khuôn mặt thân thể này cùng khuôn mặt trước kia của nàng giống nhau như đúc, nàng vẫn cảm thấy may mắn, đối với mặt của mình, tuy là xấu, nhưng cũng tốt hơn tự dưng có gương mặt xa lạ của người khác nhiều.

Ngôn Kỳ trầm ngâm trong chốc lát, lại cười nói: "Nghe Đậu Xanh cô nương nói như thế, ta rất mong nếu có cơ hội, có thể gặp vị thúc thúc này của cô nương một lần."

"Vậy ngươi đã không có cơ hội nữa rồi."

"Vì sao?"

Hồng Đậu khựng lại, bừng tỉnh nhớ tới thân thế bối cảnh của Phương Hồng Đậu này không có vị thúc thúc nào cả, nàng cứng đờ cười cười, "Cái kia…… Thúc thúc ta đã qua đời nhiều năm, trừ phi đào mồ lôi hắn dậy, nếu không ngươi không có khả năng nhìn thấy hắn."

Lời này nghe giống như đang trù ẻo người ta, chẳng qua Hồng Đậu tin tưởng, tai họa sống ngàn năm, thúc thúc nàng còn lâu mới dễ dàng bị nàng trù ẻo như thế.

"Vậy thật đúng là quá tiếc nuối." Ngôn Kỳ dương môi cười, cũng không biết có phải do tin vào chuyện ma quỷ của Hồng Đậu hay không.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Ta giúp ngươi rời đi

Hồng Đậu hỏi Ngôn Kỳ, "Sao ngươi còn không đi?"

"Ta vì sao phải đi?" Ngôn Kỳ nhướng mày cười hỏi: "Ta mới đến được bao lâu chứ, Đậu Xanh cô nương liền muốn vội vã đuổi ta đi sao?"

"Không phải ta muốn đuổi ngươi đi a, chỉ là ta cảm thấy ngươi không thích hợp ở chỗ này." Hồng Đậu đem khăn vắt khô, lại đem khăn ném lên trên tay hắn.

Ngôn Kỳ cười cười, yên lặng dùng nội lực đem khăn hong khô, hắn cười nói: "Vì sao lại nói ta không thích hợp ở chỗ này?"

"Trực giác." Hồng Đậu xoa tay ướt lên quần áo tùy ý lau khô, nàng đứng lên, lại nhìn ngôi nhà đèn đuốc sáng trưng cách đó không xa.

"Đậu Xanh cô nương." Ngôn Kỳ cũng đứng lên, hắn cười, trong bóng đêm lại phảng phất như còn ôn nhu hơn ánh trăng mềm nhẹ, "Ta biết ngươi không muốn đi theo vị công tử họ Thẩm kia, ta giúp ngươi bỏ trốn, thế nào?"

Hồng Đậu lập tức trong lòng nhảy dựng, thầm nghĩ nếu có thể trốn được vậy thì không thể tốt hơn, chẳng qua, nàng chỉ cao hứng trong một chớp mắt,

liền hoài nghi nhìn hắn, "Vì sao ngươi lại muốn giúp ta?"

"Ta đã nói rồi, đôi mắt cô nương thực đẹp, thật sự là khiến người ta không đành lòng dứt bỏ." Ngôn Kỳ vỗ môi mà cười, thế nhưng lại khiến người ta sinh ra một ảo giác yêu dã đa tình.

Nhưng nhìn hắn một thân áo trắng, nên dùng hai chữ "thanh lãnh" mới phải, sao lại dùng hai chữ "Yêu dã" đây?

Nếu là người tầm thường tâm trí không kiên định, nhìn đến bộ dáng này của Ngôn Kỳ, chỉ sợ sớm đã bị mê đến thần hồn điên đảo, nhưng vẻ mặt Hồng Đậu vẫn trước sau như một, cũng không tỏ ra bị mê hoặc chút nào cả, điểm này làm Ngôn Kỳ cười càng thêm thú vị.

Hồng Đậu nhíu mày, nàng không thích người khác dùng loại ánh mắt như đang xem con mồi này nhìn mình, nàng lui về phía sau một bước, "Ta không cần ngươi hỗ trợ, cảm ơn."

"Đậu Xanh cô nương lại không muốn rời đi sao?" Ngôn Kỳ dường như suy nghĩ trong chốc lát, hắn lại mỉm cười, "Hay là Đậu Xanh cô nương không yên lòng vị Du công tử kia?"

"Ha?"

Ngôn Kỳ cười càng thêm mê người, "Đậu Xanh cô nương hẳn là còn chưa biết, kỳ thật không lâu trước đây, ta đã từng gặp qua vị Du công tử kia."

"Các ngươi từng gặp nhau?" Hồng Đậu bất ngờ nói: "Chẳng lẽ ngươi nói lúc ở trên phố, là ngươi bảo hắn đến đây tìm ta?"

"Không, trước đó, ta và hắn từng có một lần gặp mặt."

Hồng Đậu nhấp môi, cái tin tức này làm nàng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

"Lúc ấy, Du công tử vì tìm người Thiên Kim Các hỏi vị trí của bí tịch võ công đệ nhất thiên hạ, cũng đã tới Vô Bạch thôn một chuyến, chẳng qua khi đó bên cạnh hắn còn có một vị cô nương." Ngôn Kỳ có ý vị khác cười một chút, lại thấp giọng nói: "Ta còn nhớ rõ, vị cô nương kia cũng rất đẹp, đặc biệt là một đôi mắt kia của nàng ấy, càng có vài phần giống với Đậu Xanh cô nương, cũng là một đôi mắt mỹ lệ nha."

Hắn lại hơi hơi thở dài một tiếng, cũng không biết là đang thở dài cái gì.

Cơ hồ ngay lập tức, Hồng Đậu liền nghĩ tới vị muội muội trên danh nghĩa của nàng, Phương Tử Mạch, tính theo tuyến thời gian, Phương Tử Mạch cũng thật sự đã quen Du Tử Tức, chuyện hai người bọn họ cùng đến Vô Bạch thôn cũng không kỳ quái.

Ngôn Kỳ tiếp tục nói: "Lúc trước thấy Du công tử cùng vị cô nương kia, thoạt nhìn chính là tình ý miên man, thật sự là khiến cho tại hạ cực kỳ hâm mộ."

"Nga." Hồng Đậu lạnh nhạt lên tiếng, căn bản là không có chút cảm xúc dao động nào.

Ngôn Kỳ từ điều này có thể xác định, nha đầu này căn bản là không thích bất kỳ ai trong hai người Thẩm, Du, chẳng lẽ nàng là vì Lý Tùy Phong mới không muốn đi cùng hắn?

Ngôn Kỳ căn bản không nghĩ tới, Hồng Đậu là do không tin hắn mới không muốn cùng hắn đi, rốt cuộc hắn vẫn luôn tự nhận mình là người giỏi mê hoặc nhân tâm nhất, ai có thể nghĩ đến khả năng miễn dịch của Hồng Đậu đối với hắn lại tốt như vậy đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 64: Xem tinh tượng ban đêm

Chẳng qua như này cũng chẳng thể đả động được Hồng Đậu, từ khi còn nhỏ, nàng liền hàng ngày đối mặt với vị thúc thúc tiếu diện hổ* (ý bảo bên ngoài mỉm cười nhã nhặn nhưng nội tâm lại đáng sợ vô cùng) kia của nàng, nhìn mặt thúc thúc nhiều quá, đối với hai chữ "mỹ nam" nàng đã không có cảm giác gì nữa rồi, cho dù có đưa Phan An đến trước mặt nàng, nàng đều có thể mặt không đỏ, tim không đập.

Ngôn Kỳ hỏi lại: "Đậu Xanh cô nương thật sự không đi cùng ta sao?"

"Không." Hồng Đậu trả lời quyết đoán, cũng cự tuyệt quyết đoán.

Ngôn Kỳ quét mắt nhìn nhà ở cách đó không xa, hắn lại đem tầm mắt dừng trên mặt Hồng Đậu, hắn dường như thực bất đắc dĩ mà cười một tiếng, "Vậy được, Đậu Xanh cô nương lần này không muốn theo ta rời đi, khi nào Đậu Xanh cô nương thay đổi ý định, đến lúc đó ta sẽ lại đến tìm cô nương, tại hạ đi trước một bước, Đậu Xanh cô nương, sau này còn gặp lại."

Hồng Đậu nghe vậy ngẩng đầu, nam nhân trước mặt lại biến mất không thấy đâu giống như lần trước.

Lúc này, Thẩm Lạc Ngôn từ trong phòng đi ra, bên cạnh hắn còn có Lý Tùy Phong cùng Du Tử Tức, Thẩm Lạc Ngôn đi đến trước mặt Hồng Đậu, không dấu vết liếc mắt nhìn đôi tay nhúng nước lạnh tới đỏ hồng của nàng, "Bảo ngươi rửa tay sạch sẽ, vì sao đến giờ vẫn chưa vào nhà?"

"Ta……"

"Ngắm trăng sao?"

Hồng Đậu nghẹn ngang cổ họng, trầm mặc trong chốc lát nói: "Ta đang xem tinh tượng* (*đại khái như chiêm tinh) ban đêm."

"Nga?" Thẩm Lạc Ngôn hỏi nàng, "Xem tinh tượng ban đêm, ngươi tính ra cái gì rồi?"

"Ta…… Ta xem hiện tượng thiên văn, mây tía tây tán, trâu bò đấu nhau, Tử Vi Tinh phiếm hồng, sao Khuê nhập trung cung, bấm tay tính toán, tính ra…… Đại di mụ* của ngươi sắp đến." Hồng Đậu lắp bắp nói ra, nàng xoa xoa mồ hôi trên trán, thầm nghĩ còn may là mình thông minh, cứ thế bịa lung tung mà cũng nói xong lời hoàn chỉnh.

*Đại di mụ: Còn có nghĩa là "dì cả", ám chỉ việc "đến tháng" =))))

Thẩm Lạc Ngôn nói: "Ta không có đại di mụ."

Mẫu thân hắn không có huynh đệ tỷ muội nào hết.

Hồng Đậu đang lau mồ hôi tay liền khựng lại, tiếp theo mồ hôi càng đổ như mưa mùa hè, xong rồi, nói quá lưu loát, cái gì cũng đều nói ra, "Cái kia…… Chúng ta tuy rằng không có đại di mụ, nhưng đại di mụ sống ở trong lòng chúng ta a."

Lý Tùy Phong ở một bên xem đến thú vị, "Phu nhân còn biết đoán mệnh?"

"Cái này……"

Thẩm Lạc Ngôn trực tiếp hờ hững nói: "Nàng chẳng qua là nói linh tinh thôi."

Hồng Đậu bĩu môi, cũng không nhìn xem mỗi lần nàng nói linh tinh đều do bị ai ép chứ.

Thẩm Lạc Ngôn lại nói: "Ngươi cũng biết ngươi ở Vô Bạch thôn nhiều ngày mà không xảy ra chuyện gì là may mắn biết bao nhiêu không?"

"Ta có thể xảy ra chuyện gì a……" Giọng Hồng Đậu rất nhỏ, nhưng ở đây đều là người tập võ, cũng đều nghe rõ ràng.

Thẩm Lạc Ngôn hận sắt không thành thép nói: "Ngươi có biết Vô Bạch thôn cũng gọi là Quỷ thôn không, Quỷ thôn trên thực tế là nơi hỗn tạp đen tối nhất trên giang hồ, nơi này đều là những mua bán giao dịch xấu xa nhất, mà đôi lão phu thê thu nhận ngươi kia, còn chuyên buôn bán người cơ."

"Gì?" Hồng Đậu dại mặt ra, hai mắt mờ mịt.

"Thẩm trang chủ nói đều là thật." Lý Tùy Phong cũng nói: "Ta nghe Thẩm trang chủ miêu tả chuyện phu nhân gặp phải khi tới Vô Bạch thôn liền có thể đoán được, đôi lão phu thê tự xưng là đại phu kia, kỳ thật chính là Quỷ công, Quỷ bà bị giang hồ nhân sĩ đuổi giết mười năm trước, bất đắc dĩ mới chạy trốn tới Quỷ thôn kiếm ăn."

Hồng Đậu nghe xong, không xác định hỏi: "Vậy cái lễ hoa lan kia……"

"Quỷ thôn cũng không có lễ hoa lan truyền thống gì cả, năm nay cũng là lần đầu tổ chức." Lý Tùy Phong giải thích, "Hội đấu giá mà Quỷ công, Quỷ bà dùng để buôn bán người đều luôn tổ chức ở quảng trường trong rừng, cái đồ bỏ lễ hoa lan gì đó hiện tại, ta cũng nhận được thông báo, chẳng qua là để cho khách hàng đi xem hàng hóa mà hai người bọn họ mới có được thôi, không nghĩ tới "hàng" này lại là phu nhân Thẩm trang chủ ……"

Thẩm Lạc Ngôn nhìn Hồng Đậu cúi đầu, bả vai nàng run nhè nhẹ, hắn trầm mặc trong chốc lát, không được tự nhiên mở miệng, "Bây giờ ngươi không cần sợ……"

"Ta thế mà cũng có một ngày được bọn buôn người coi trọng ……" Tay nàng chậm rãi che lại miệng mình, chung quy là nhịn cười không được run rẩy hết cả người lên.

Thẩm Lạc Ngôn: "……"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Nói chuyện phiếm

Lý Tùy Phong khó hiểu hỏi Thẩm Lạc Ngôn, "Bị bọn buôn người theo dõi là chuyện tốt sao?"

Thẩm Lạc Ngôn nhìn Lý Tùy Phong, lại nhìn về phía Hồng Đậu, hắn phát hiện chính mình không còn lời nào để nói, rốt cuộc Hồng Đậu cái nha đầu này tư duy khác hẳn với người thường, không thể dùng tư duy thông thường để lý giải.

Hồng Đậu che miệng, nỗ lực đè nén tiếng cười, nhưng cố tình bằng vào năng lực của nàng còn áp chế không được, vì thế dáng vẻ này của nàng liền thành ra có chút đáng khinh.

Thẩm Lạc Ngôn cũng chẳng thèm hỏi lại, chỉ chờ nàng cười một lúc cho xong, hắn mới mở miệng: "Cười đủ rồi sao?"

Hồng Đậu khựng lại, nàng vội buông tay, cụp mi rũ mắt, "Trang chủ đại nhân, có chuyện gì muốn phân phó sao?"

"Phương Hồng Đậu." Thẩm Lạc Ngôn bỗng nhiên gọi cả tên lẫn họ nàng.

Hồng Đậu run lên, thật cẩn thận ngước mắt nhìn Thẩm Lạc Ngôn, nàng cảm thấy Thẩm Lạc Ngôn lại tức giận nàng, nên nàng mới biểu hiện cẩn thận đến thế.

Thẩm Lạc Ngôn trong lòng lại phảng phất như càng tức giận thêm, bất luận nói như thế nào, Hồng Đậu cũng là thê tử của hắn, nhưng không biết vì sao, mỗi khi ở trước mặt hắn, Hồng Đậu đều bày ra bộ dáng thật cẩn thận như vậy, nàng rõ ràng là vợ hắn, lại biểu hiện giống như nha hoàn của hắn vậy, Thẩm Lạc Ngôn tức là vì thế, nhưng trong lòng hắn cũng biết, chỉ cần hắn không nói rõ, Hồng Đậu chắc chắn sẽ không biết hắn đang tức vì cái gì.

Cũng bởi vì Hồng Đậu không thông minh, cuối cùng lại vẫn luôn là chính hắn tự làm bản thân tức giận.

Lý Tùy Phong nhìn Thẩm Lạc Ngôn, lại nhìn sang Hồng Đậu, trực giác không khí bây giờ có chút kỳ lạ, chuyện giữa phu thê người ta, hắn đương nhiên cũng sẽ không nhúng tay, vì thế hắn vẫy vẫy tay, "Giáo chủ Ma giáo, đi, ta mang ngươi đi rửa tay."

Du Tử Tức đã quen với cách Lý Tùy Phong luôn gọi mình là giáo chủ Ma giáo, hắn ngoan ngoãn đi theo phía sau Lý Tùy Phong, Lý Tùy Phong lắc đầu cảm thán, nghĩ đến hắn tung hoành giang hồ nhiều năm như vậy, quả thực là chưa từng trải qua cảnh tượng thần kỳ giáo chủ Ma giáo ngoan ngoãn đi theo sau lưng mình a.

Giờ phút này, nơi này cũng chỉ còn lại hai người Thẩm Lạc Ngôn và Hồng Đậu.

Hồng Đậu cúi đầu nhìn ngón tay, biểu hiện cực kỳ ngoan ngoãn, nếu Thẩm Lạc Ngôn không mở miệng nói chuyện, vậy nàng cũng sẽ có thể an tĩnh đến cùng.

Tóm lại vẫn luôn phải có một người đánh vỡ sự trầm mặc, môi Thẩm Lạc Ngôn hơi hơi giật giật, nói: "Mấy ngày nay, Du Tử Tức có…… có làm chuyện vượt rào gì đối với ngươi không?"

Tuy nói Du Tử Tức hiện tại bị ngã thành kẻ ngu, nhưng bản tính khó dời, còn không chắc được hắn có làm chuyện không tốt gì đó không.

Hồng Đậu nghĩ nghĩ, ngoại trừ việc Du Tử Tức gọi nàng là nương, còn từng nói muốn điểm huyệt cầm máu cho nàng, thật đúng là chưa làm ra việc không tốt nào khác, vì thế nàng nói: "Không có a, chúng ta mẹ hiền con hiếu, nâng đỡ lẫn nhau, ngày ngày trôi qua cũng không tệ lắm."

Thẩm Lạc Ngôn thật muốn ha ha hai tiếng, hắn không nên hỏi Hồng Đậu vấn đề này, tuy hắn vốn dĩ là chưa từng trông cậy vào Hồng Đậu có thể trả lời vấn đề của hắn một cách bình thường, "Lúc ngươi ở chỗ Quỷ công, Quỷ bà, có gặp phải nguy hiểm gì không?"

"Nguy hiểm?" Hồng Đậu nghĩ nghĩ nói: "Việc ta thường xuyên thu được có mũi tên có gắn thư có tính không?"

"Mũi tên?"

"Ừm." Hồng Đậu gật gật đầu, "Trên tờ giấy kia viết nếu muốn giải độc trên người Du Tử Tức, thì ta phải đúng hẹn đến rừng cây lúc nửa đêm."

"Ngươi đương nhiên là sẽ không đi." Không cần Hồng Đậu nói, Thẩm Lạc Ngôn cũng có thể biết đáp án.

Hồng Đậu hiên ngang lẫm liệt nói: "Ta đương nhiên sẽ không đi, Du Tử Tức chính là giáo chủ Ma giáo, ta còn ước gì có thể trừ hại cho võ lâm chính đạo chúng ta đó!"

"Ngươi chỉ là cảm thấy Du Tử Tức không quan trọng mà thôi." Thẩm Lạc Ngôn thản nhiên lành lạnh vạch trần cách nói của Hồng Đậu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Người thu thập

Hồng Đậu cũng không cách nào phản bác được, bộ dáng chính nghĩa vô tư của nàng lập tức không còn nữa, ngược lại thay bằng bộ dáng chó săn, "Du Tử Tức là giáo chủ Ma giáo, thân là nhân sĩ chính đạo, ta không phải cũng là vì suy xét cho chính đạo sao……"

Thẩm Lạc Ngôn nhẹ "Hừ" một tiếng, đại khái là nhìn không nổi kỹ thuật diễn vụng về của Hồng Đậu, hắn nói: "Vốn dĩ ngươi nhận được mũi tên, hẳn là do Quỷ công, Quỷ bà muốn dùng Du Tử Tức để khiến ngươi chủ động đi tới phòng đấu giá, chỉ là không ngờ tới ngươi không mắc câu, cho nên mới nghĩ ra cách mở ra cái lễ hoa lan đó."

"Vì sao phải phức tạp như vậy?" Hồng Đậu khó hiểu hỏi: "Bọn họ có thể trực tiếp trói ta mang đi hội đấu giá mà."

Thẩm Lạc Ngôn không lạnh không nóng hỏi lại một câu: "Ngươi cho rằng trong cái võ lâm này, có mấy người có thể là đối thủ của ngươi?"

"Ta rất lợi hại sao?" Hồng Đậu quả nhiên vẫn chưa có chút nhận thức nào về việc mình là võ lâm cao thủ.

Thẩm Lạc Ngôn không thể không kiên nhẫn thêm mà nói: "Ít nhất là trong đám người cùng lứa tuổi với ngươi, ta còn chưa từng thấy ai có võ nghệ cao cường hơn ngươi cả."

Đây là lời nói thật.

Hồng Đậu không khỏi cũng liền tin, nàng thật ra là một nhân vật lợi hại, lại nghĩ đến nàng thu được nhiều mũi tên như vậy, lại chưa từng một lần đến nơi theo hẹn, cũng không biết Quỷ công, Quỷ bà có phải ở trong rừng cây đợi một đêm hay không, bọn họ lớn tuổi, thân thể không tốt, chịu đựng một đêm sẽ rất dễ bị cảm nhiễm phong hàn.

Đợi đã…… Nàng còn nhớ rõ Phúc thẩm…… Không, là Quỷ bà, đã nói Quỷ công bỗng nhiên bị phong thấp phải nằm ốm trên giường.

Nàng ôm cánh tay chà xát, lòng còn sợ hãi, "Bọn họ thật là quá xấu xa rồi, cũng không biết bọn họ đến tột cùng đã hại bao nhiêu nữ hài vô tội."

"Không chỉ có Quỷ công, Quỷ bà hại người vô tội." Thẩm Lạc Ngôn nói: "Người ở Quỷ thôn, đều là kẻ đại hung đại ác, người đã rửa tay chậu vàng như Lý huynh chỉ là số ít, đa phần vẫn sẽ ở Quỷ thôn này tiếp tục làm những việc như trước kia, có kẻ buôn bán người, có kẻ nhận đơn giết người, còn có kẻ, sẽ chuyên môn cung cấp tài nguyên cho người có sở thích khác lạ."

"Sở thích khác lạ?" Hồng Đậu vuốt cằm, "Ví dụ như Long Dương chi hảo* (đồng tính nam) sao?"

"Đây cúng coi là một trong số đó, theo ta được biết từ Lý huynh, ngươi bán đấu giá được ba ngàn lượng vàng, mà Du Tử Tức bán đấu giá được gấp đôi ngươi."

Hồng Đậu khựng lại, tiếp theo liền cắn răng, "Ta thế mà còn rẻ hơn hắn, tuy nói ta lớn lên khó coi, nhưng tốt xấu ta cũng là nữ cơ mà, tắt đèn thì nữ tử cũng đều giống nhau, Du Tử Tức hắn…… Hắn tắt đèn có thể giống ta sao?"

"Du Tử Tức dù sao cũng là giáo chủ Ma giáo, cho dù không phải người có Long Dương chi hảo, cũng sẽ nghĩ nếu như có thể mua hắn về, cũng đủ khiến bản thân mình trên giang hồ thanh danh vang dội, huống chi, còn là cơ hội có được danh tiếng từng ép được giáo chủ Ma giáo ngủ cùng……" Hắn dường như là cười một tiếng.

Hồng Đậu ngước mắt nhìn Thẩm Lạc Ngôn, cảm thấy Thẩm Lạc Ngôn hiện tại hình như có chút kỳ quái, bằng tính tình của hắn, hẳn là sẽ không nói chuyện tùy tiện như vậy, nhưng lời này, hắn lại thật sự nói.

"Cớ gì nhìn ta như thế?" Hắn rũ mắt nhìn nàng, thần sắc không thấy nửa phần dao động.

Cảm giác vừa rồi thật giống như ảo giác của Hồng Đậu, nàng xấu hổ thu hồi ánh mắt, "Không có gì……"

"Mặc kệ ngươi suy nghĩ cái gì, nhớ lấy, ở chỗ này không thể thiếu cảnh giác." Thẩm Lạc Ngôn trầm giọng cảnh báo, "Nơi này ngoại trừ người có Long Dương chi hảo, cũng có người yêu thích thu thập cất chứa một số vật phẩm khác lạ."

"Vật phẩm khác lạ?" Hồng Đậu không rõ.

Thẩm Lạc Ngôn biết được nàng chưa từng lang bạt giang hồ, cũng liền không hiểu lòng người hắc ám, nên cũng đành kiên nhẫn nói cho nàng, "Có người thích thu thập binh khí giết người, có người thích thu thập xác chết, cũng có người thích thu thập bộ phận của người sống, hoặc là một đôi chân, hoặc là một đôi tay, lại hoặc là……một đôi mắt."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Đoạt người (1)

Thế gian có trăm ngàn kiểu người khác nhau, người có sở thích khác lạ đương nhiên cũng sẽ không ít, chỉ là ngày thường những người này không biểu hiện ra ngoài thôi.

Lời Thẩm Lạc Ngôn nói thành công khiến Hồng Đậu không rét mà run, bởi vì nàng nhớ tới Ngôn Kỳ, nam nhân thân phận thần bí, lại hành tung bất định này, còn nhớ rõ, khi gặp mặt lần đầu tiên, hắn liền nói đôi mắt nàng thực đẹp.

Hồng Đậu càng nghĩ càng sợ hãi, nàng không khỏi tưởng tượng, nếu nàng thật sự cùng Ngôn Kỳ rời đi, có lẽ hiện tại cũng đã thành một người mù.

Vì lời nói của Thẩm Lạc Ngôn, cả tối hôm nay Hồng Đậu đều không thể ngủ ngon được, lá gan nàng thật sự nhỏ, vất vả bao lâu mới ngủ được, mà vẫn còn mơ thấy ác mộng mình bị móc mắt, chờ đến khi Hồng Đậu mở đôi mắt quầng thâm từ trên giường ngồi dậy, mặt trời cũng đã lên cao.

Không khéo, Hồng Đậu mới vừa rời giường liền nghe được tiếng ồn ào bên ngoài phòng ở, nàng mở cửa sổ ra, liền thấy ngoài phòng có vài người đang đứng, Thẩm Lạc Ngôn, Lý Tùy Phong, còn có Phúc thẩm…… Không đúng, là Quỷ bà.

Quỷ bà trên mặt đã không còn vẻ hiền lành hòa ái, biểu tình bà ta âm trầm, giọng nói cũng âm trầm, "Lý Tùy Phong, ngươi cũng biết quy củ của Quỷ thôn rồi, một nam một nữ kia là hàng hóa của ta, không giao đủ bạc mua hai người này, ngươi đừng có mơ mà cất giấu được."

"Quỷ bà, ta biết ngươi cùng Quỷ công làm kiểu buôn bán gì." Lý Tùy Phong cười nói: "Chẳng qua, người ngươi nên tìm không phải ta, mà là vị công tử này, hắn chính là trượng phu của vị cô nương ngươi lừa tới kia."

Quỷ bà nhìn về phía Thẩm Lạc Ngôn, lập tức lạnh lùng "Xuy" một tiếng, "Lý Tùy Phong, ngươi muốn lừa lão bà tử ta à, nói dối cũng không biết động đầu óc, vị cô nương kia rõ ràng vẫn là tấm thân xử nữ, một hoa cúc khuê nữ sao lại có trượng phu cho được?"

Lời vừa nói ra, Lý Tùy Phong liền có dụng ý liếc mắt nhìn Thẩm Lạc Ngôn, "Thẩm trang chủ, thân thể ngươi có phải không dùng được hay không?"

Thẩm Lạc Ngôn sắc mặt tối sầm.

Không trách Lý Tùy Phong lại hỏi như vậy, mà việc này thật sự là quá không thể tưởng tượng nổi, cho dù Thẩm Lạc Ngôn có người trong lòng là chuyện thật đi chăng nữa, nhưng Phương Hồng Đậu nói như thế nào cũng là một mỹ nhân tiêu chuẩn, hắn tuy rằng chưa từng gặp Phượng Khuynh Liên, nhưng hắn cũng có thể nói cho dù Hồng Đậu có không đẹp bằng Phượng Khuynh Liên đi chăng nữa, nhưng nàng cũng thật sự là một đại mỹ nhân a, Thẩm Lạc Ngôn thế mà lại có thể tâm như nước lặng đối với Hồng Đậu, ngoại trừ trường hợp Thẩm Lạc Ngôn thân thể có tật, còn có thể là khả năng nào nữa chứ?

Thẩm Lạc Ngôn lạnh mặt, "Đừng vội ăn nói linh tinh."

"Ăn nói linh tinh?" Quỷ bà lại hừ một tiếng, "Số người mà ta gặp còn nhiều hơn muối các ngươi ăn, cô nương kia có phải tấm thân xử nữ hay không, ta còn nhìn không ra được chắc? Đừng nói ngươi không phải trượng phu của nàng, ngay cả khi ngươi là trượng phu của nàng thật, đến Quỷ thôn, lại vào nhà của Quỷ bà ta, vậy nàng chính là hàng hóa của Quỷ bà ta, muốn đưa người về, thì phải đem tiền tới mà mua."

Thẩm Lạc Ngôn lạnh giọng, "Hồng Đậu là người, không phải là hàng hóa."

"Ở nơi này của ta, người chính là hàng hóa, còn là hàng hóa quý báu nhất." Quỷ bà âm hiểm cười, "Hàng năm sống ở cái nơi chim không thèm ỉa này, khó có khi gặp được hàng hóa cực phẩm như vậy, lão bà tử ta nhất định sẽ không để cho các cứ thế mang đi không trả tiền!"

"Khinh người quá đáng!"

"Thẩm trang chủ!" Lý Tùy Phong vội vàng kéo lại Thẩm Lạc Ngôn đang muốn rút kiếm, "Quy củ của Quỷ thôn, không cho phép động võ, nếu không thôn trưởng sẽ tự mình ra mặt đối phó ngươi, nơi này không phải địa bàn của ngươi, lựa chọn động thủ cũng không phải hành động sáng suốt."

Nếu chỉ có một mình thôn trưởng, thì đối với Thẩm Lạc Ngôn mà nói, có lẽ không coi là cái gì, mấu chốt là, thôn trưởng động thủ, vậy Thẩm Lạc Ngôn liền sẽ trở thành kẻ địch bị toàn bộ Vô Bạch thôn công kích, hai đấm khó địch bốn tay, phần thắng cực thấp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Đoạt người (2)

Tay nắm chặt kiếm của Thẩm Lạc Ngôn chậm rãi thả lỏng, thần sắc căng chặt trên mặt hắn đã không còn, nở nụ cười giống như khiêu khích, hắn chậm rãi nói: "Nếu trong Vô Bạch thôn không thể động võ, ta không giao Hồng Đậu cho các ngươi, các ngươi có thể làm khó dễ ta thế nào?"

"Ngươi!" Quỷ bà tức giận, lại á khẩu không trả lời được.

Nói như vậy, vì phòng ngừa loại tình huống này xuất hiện, chủ hàng…… Cũng chính là giống như Quỷ công, Quỷ bà vậy, để khống chế tốt hàng hóa của mình sẽ không rời đi cùng người khác vì nguyên nhân ngoài ý muốn (nếu vậy thì sẽ không thu được xu nào), bọn họ đều sẽ dùng độc dược khống chế hàng hóa của mình, rời khỏi bọn họ, thì độc trên người hàng hóa sẽ liền phát tác, cho nên đều đến lúc giao dịch thành công, bên mua đưa tiền, người bán sẽ cho giải dược, nhưng không biết vì sao, thân thể Hồng Đậu này dường như là có gì đó khác hẳn với người thường, nàng bách độc bất xâm.

Bất luận Quỷ công cùng Quỷ bà lén lút đầu độc bao nhiêu lần, thân thể của nàng đều sẽ không xuất hiện phản ứng trúng độc, mà Du Tử Tức…… Du Tử Tức thể chất còn kỳ quái hơn, so với Hồng Đậu là bách độc bất xâm, Du Tử Tức là trong thân thể có quá nhiều độc tố, mà những độc tố đó lại đạt tới một loại cân bằng quỷ dị, Du Tử Tức sẽ không thể chết vì trúng độc, đối với độc của Quỷ công, Quỷ bà, thân thể hắn còn chưa kịp phản ứng chút nào, đã bị loại độc khác lập tức cắn nuốt hầu như không còn.

Nhưng nói như vậy, khi những loại độc trong thân thể Du Tử Tức đã đạt tới một trạng thái cân bằng, nếu lại thêm vào một loại độc dược nữa, liền sẽ phá hư cân bằng độc tố trong thân thể hắn, do đó mà khiến hắn đi đời nhà ma, nhưng khi Quỷ công, Quỷ bà hạ độc lại không thể khiến hắn xuất hiện loại tình huống này, lý do duy nhất chỉ có thể là, độc của bọn họ so với độc trong cơ thể Du Tử Tức, căn bản là không đáng giá nhắc tới.

Quỷ công, Quỷ bà cũng xuất thân chuyên dùng độc, nhưng bọn hắn lại nhìn không ra độc trong thân thể Du Tử Tức rốt cuộc là loại độc gì, chỉ có thể có một lời giải thích, độc trong thân thể Du Tử Tức, đều là kỳ độc hiếm gặp trên đời, thế cho nên Quỷ công, Quỷ bà đều không nhận ra được, nhưng, chuyện càng kỳ quái hơn là, đến tột cùng là người nào lại hạ nhiều loại độc không biết tên vào trong cơ thể Du Tử Tức như vậy?

Đương nhiên, về thể chất kỳ lạ của Hồng Đậu cùng Du Tử Tức, Quỷ công, Quỷ bà mà không nói, những người khác cũng sẽ không biết được.

Đúng lúc vào lúc này, Quỷ bà chú ý tới Hồng Đậu đang ghé vào cửa sổ xem diễn đến hăng say, ánh mắt bà ta lạnh lùng, "Phương cô nương, ngày đó ngươi gặp nạn, chính là ông lão nhà ta cứu các ngươi, làm người thì không thể vong ân phụ nghĩa."

"Cái kia……" Hồng Đậu đang xem diễn liền ngượng ngùng sờ sờ cái ót, "Phương thức báo ân tốt nhất của ta đối với các ngươi, chính là chờ lúc các ngươi xuống mồ yên ổn, liền đốt thêm cho các ngươi chút vàng mã, thế nha?"

Quỷ bà sắc mặt xanh mét.

Hồng Đậu thấy nàng bất mãn, lại nói: "Ngươi yên tâm, ta sẽ đốt thêm cho ngươi vài hình nhân giấy nam nhân trẻ đẹp, đốt cho Quỷ công…… thì đốt thêm mấy bà già đi, đương nhiên, lời này ngươi đừng nói với Quỷ công nhé, đây là bí mật nhỏ giữa chúng ta nha."

…… Thật đúng là đi con mẹ nó bí mật nhỏ!

Ngay lúc Quỷ bà tức đến đau gan, một trận tiếng cười già nua liền vang vang truyền đến, Quỷ công đột nhiên xuất hiện, mấu chốt là hắn còn đang bắt giữ Du Tử Tức vẻ mặt ngây ngô.

"Ông lão, ngươi rốt cuộc cũng tới!" Quỷ bà hừ hừ nói: "Không uổng công lão bà tử ta ở chỗ này kéo dài thời gian!"

Hóa ra hôm nay chỉ có một mình Quỷ bà ở chỗ này đoạt người, kỳ thật là vì yểm trợ cho Quỷ công đi bắt một người khác.

"Lão bà tử, vất vả cho ngươi." Quỷ công nói một tiếng, lại nhìn về phía Hồng Đậu, "Tiểu nha đầu, nếu như ngươi muốn cứu tình nhân, vậy phải chủ động theo chúng ta rời đi!"

Hồng Đậu: "Nga."

"Rầm" một tiếng, cửa sổ liền trực tiếp đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Tô Mộc

Hồng Đậu không hề do dự nhắm mắt làm ngơ thành công khiến cho không khí càng thêm quỷ dị.

Quỷ công cùng Quỷ bà ban đầu còn có thể tự an ủi mình, rằng Hồng Đậu là đang chuẩn bị từ trong phòng đi ra, cho nên mới đóng cửa sổ, rốt cuộc thì nếu là một nữ hài cẩn thận, trước khi ra cửa sẽ đóng cửa sổ cho kỹ cũng là việc nên làm, chẳng qua bọn họ đợi trong chốc lát, lại thêm chốc lát nữa, sau khi phát hiện Hồng Đậu vẫn không hề bước ra khỏi cửa, bọn họ liền ý thức được, Hồng Đậu là thật sự không định ra ngoài.

Du Tử Tức nhìn cửa sổ đóng chặt kia, ánh nước trong mắt đã chực trào, hắn tội nghiệp kêu lên, "Nương……"

Đáng tiếc chính là, không có tiếng nào đáp lại.

Thẩm Lạc Ngôn nói: "Nếu các ngươi đã bắt Du Tử Tức, vậy thì có thể dẫn hắn rời đi, nhưng còn Hồng Đậu…… Các ngươi không cần si tâm vọng tưởng."

Quỷ công cùng Quỷ bà đều cắn răng, trong Vô Bạch thôn không thể động võ, nếu vẫn cứ giằng co tiếp như vậy, Lý Tùy Phong cùng Thẩm Lạc Ngôn sẽ có thể về phòng nghỉ ngơi, còn đôi lão phu thê bọn họ thì phải làm thế nào? Lại dựng trại một lần nữa sao?

Bọn họ già rồi, cái thân này không chịu khổ thêm được.

Bên ngoài phòng còn đang im lặng giằng co, trong phòng Hồng Đậu lại vui vẻ tự tại.

Nói thật, nàng căn bản là không lo lắng Du Tử Tức sống hay chết, chỉ cần không phải do nàng giết, vậy hết thảy đều dễ nói chuyện, Hồng Đậu luôn luôn rõ ràng, ở thế giới này, không có ai có thể quan trọng hơn chính nàng cả.

Nàng rót chén nước, cầm lấy cái ly vừa muốn đưa lên miệng, liền bị trượt tay, khi cái ly sắp sửa rơi xuống đất, lại ngừng giữa không trung, ngay cả một nửa lượng nước đổ ra ngoài cũng bị ngừng giữa không trung như thế, không chút sứt mẻ.

Gì thế, gặp quỷ?

Sau khi biết lai lịch Vô Bạch thôn, Hồng Đậu liền biết khi đó Thẩm Lạc Ngôn nói diễm quỷ gì đó đều là để lừa nàng chơi thôi, nhưng hiện tại cảnh tượng kỳ dị trước mắt này, lại khiến nàng bỗng nhiên bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ Thẩm Lạc Ngôn lúc ấy không có lừa nàng?

Hồng Đậu đang muốn ngồi xổm xuống nghiên cứu cái ly và nước đang ngừng ở giữa không trung một chút, trước mắt bỗng nhiên hiện ra cực nhiều con số liên tiếp trôi nổi, những con số đó giống như số hiệu nối liền nhau, rất nhanh liền tụ lại xếp thành một hình người, ngay sau đó, con số biến mất, trước mắt Hồng Đậu liền hiện ra một nữ nhân mặc áo gió màu xám, bên trong là váy màu nhạt, chân đi một đôi giày cao gót.

Nữ nhân này có tóc dài đen thẳng, dáng người lả lướt hấp dẫn, khuôn mặt càng thêm đẹp đẽ linh động, nàng thoạt nhìn khí chất cực kỳ ôn nhu điềm nhã, khi hướng về phía Hồng Đậu nở nụ cười, sự dịu dàng thân thiết của cô càng dễ khiến người ta cảm thấy thân thiết hơn.

Hồng Đậu ngốc hồi lâu, mới chớp chớp mắt, nàng nghiêng đầu nói một chữ, "Quỷ?"

Không đúng, quỷ ở triều đại này nói thế nào cũng nên mặc cổ trang chứ nhỉ, nữ nhân này lại là một thân trang phục hiện đại, nói thế nào cũng thấy không hợp lý a.

"Phương tiểu thư." Mỹ nhân vươn một bàn tay, là phương thức chào hỏi của người hiện đại, "Chào cô, tôi là Tô Mộc."

"Chào cô……" Hồng Đậu ngốc ngốc duỗi tay nắm tay cô ấy, lại rất nhanh thu về, nàng hỏi: "Cô biết tôi à?"

"Đương nhiên." Tô Mộc nhoẻn miệng cười, đẹp nói không nên lời, "Kỳ thật từ sau khi cô đi vào thế giới này, tôi vẫn luôn quan sát cô."

"Có ý gì?"

"Nói ngắn gọn đi, rốt cuộc thì thời gian của tôi cũng không nhiều lắm." Tô Mộc hơi hơi khom lưng, đem cái ly đang dừng giữa không trung hứng lấy toàn bộ nước đang lơ lửng, lại đưa cái ly tới trên tay Hồng Đậu, "Tôi là người ở cục quản lý thời không, bởi vì sai lầm của tôi, cho nên cô mới đi vào thế giới này."

"Ha?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Đi cứu con trai của chúng ta

"Theo lý mà nói, cục quản lý thời không chúng tôi luôn không có liên quan gì tới Minh Phủ, nhưng ngay vào ngày Phương tiểu thư kết thúc dương thọ kia, bởi vì tôi đang đuổi bắt một đồng nghiệp vì tư lợi mà phạm lỗi, lúc đến Minh giới, mới không cẩn thận đưa linh hồn cô tới nơi này." Trên mặt Tô Mộc lộ ra vẻ xin lỗi, "Cô vốn có thể đầu thai chuyển thế, nhưng lại bởi vì lốc xoáy thời không do tôi dẫn phát lan đến, nên cô lỡ mất cơ hội đầu thai, nhưng Phương tiểu thư cô có thể yên tâm, tôi đã báo chuyện này cho cục trưởng của chúng tôi, ông ấy cũng đã thống nhất với Minh Phủ, tuy rằng cô mất đi cơ hội đầu thai, nhưng dương thọ của cô lại được kéo dài thêm tám mươi năm nữa, nói cách khác, chỉ cần cô trở lại thế giới của cô, là có thể sống lâu trăm tuổi."

Hồng Đậu trầm mặc một lúc lâu, "Cô đến để đưa tôi trở về?"

"Nếu tôi có năng lực này, tôi đã không phải chờ lâu như vậy mới đến tìm cô." Tô Mộc ngượng ngùng cười cười, "Lốc xoáy thời không do một quản lý

viên tạo ra là không thể đảo ngược, tôi không thể đưa cô trở lại thế giới của mình, chỉ có thể dựa vào chính cô mới có thể trở về, đương nhiên, tôi cũng đã nghĩ ra cách để cô có thể trở về được."

"Cách gì?"

Tô Mộc giơ tay, trên tay cô ấy liền xuất hiện một hình chiếu thực tế ảo, "Tôi đã tra được, khi hồn phách Phương tiểu thư bị cuốn vào thế giới này, còn có vật khác cũng bị cuốn theo đến đây."

"Mao, Mao gia gia*?" Hồng Đậu nhìn hình chiếu thực tế ảo kia, không phải đồng nhân dân tệ đỏ chót thì là cái gì?

*Mao gia gia: Tiền Trung Quốc in hình Chủ tịch Mao Trạch Đông, bên đó hay gọi ông là Mao gia gia (kiểu như bên mình gọi Bác Hồ đó). Từ đây thì cách gọi Mao gia gia trong truyện sẽ là cách gọi mà Hồng Đậu dùng để chỉ các đồng tiền nhân dân tệ nhé.

Tô Mộc tiếp tục nói: "Đây là tiền mà các cô sử dụng trong thế kỷ 21, tổng cộng có bốn tờ bị cuốn vào thế giới này, Phương tiểu thư, cô chỉ cần tìm đủ bốn tờ đó, liền có thể dùng chúng làm trung gian dẫn cô về thế giới của cô."

Hồng Đậu dậm chân, "Nếu cô đã sớm biết chỉ cần tìm được bốn tờ tiền này là tôi có thể về nhà, vì sao không nói sớm cho tôi biết chứ!?"

Ngay lúc trước thôi nàng còn thiếu chút nữa là có ý tưởng muốn liều chết kéo Du Tử Tức chết cùng a!

Tô Mộc khụ một tiếng, nói với vẻ xin lỗi: "Tôi cũng muốn, nhưng mà thời không này lại không do tôi quản lý, hơn nữa lúc trước tôi vẫn luôn bị nhốt lại, không cách nào đi đến thế giới này, lúc này đây…… Cũng là vì tôi sắp phải chịu phạt vì chuyện của cô mà đi chuyển thế đầu thai, cho nên tôi mới xin được cục trưởng cho phép là trường hợp đặc biệt, tới nói cho cô cách thức trở về."

"A?" Hồng Đậu khựng lại, "Cô sắp đi đầu thai?"

"Đúng." Đề cập đến việc này, Tô Mộc cũng thở dài, nói thật, trước kia việc phạm phải sai lầm đưa người vô tội đến thời không khác mà bị phạt cũng đã có ví dụ rồi, nhưng bọn hắn nhiều nhất là bị nhốt lại hay giáng chức, lúc này Tô Mộc thế mà lại bị cục trưởng phạt đi đầu thai chuyển thế, người trong cục đều đang nói Tô Mộc khẳng định là có chỗ nào đắc tội cấp trên.

Hồng Đậu không thể hiểu nổi, "Nhưng tôi nhớ rõ…… Đây không phải là một thế giới trong sách sao? Vì sao tôi lại đến nơi này?"

"Chỉ cần tưởng tượng ra một thế giới, thì thế giới đó đều có thể được tạo ra và độc lập phát triển, đừng nói là sách vở, ngay cả khi chỉ là ảo tưởng tinh thần trong đầu của một người thôi, cũng đã có thể trở thành một thế giới." Tô Mộc lại nói với Hồng Đậu: "Phương tiểu thư, tôi đã hết giờ, kế tiếp cô có thể về nhà hay không, thì phải dựa vào chính cô."

Hồng Đậu nhìn Tô Mộc chậm rãi biến mất trước mắt mình, nàng cả kinh nói: "Là người khiến cho tôi tới thế giới này, thế mà cô không cho tôi chút bàn tay vàng* (cơ hội hay khả năng vượt trội để đạt lợi thế) nào sao?"

"Phương tiểu thư đã rất lợi hại rồi." Tô Mộc đã không thấy hình dáng đâu nữa, chỉ còn giọng nói truyền lại, "Nơi này dù sao cũng là thế giới của Du Tử Tức cùng Phượng Khuynh Liên, cho nên cô phải nhớ lấy, nếu như hai người kia chết oan chết uổng, thế giới này sẽ liền sụp đổ, cuối cùng tôi còn muốn nói một câu, Phương tiểu thư, chớ nên quá mức truy cứu chuyện năm đó……"

Một chút thanh âm cuối cùng của Tô Mộc cũng đã biến mất, không khí bị ngừng lại vào giờ phút này liền tiếp tục lưu động.

Hồng Đậu lúc này mới sực tỉnh hướng tới không khí hô một tiếng, "Cô còn chưa nói cho tôi là truy cứu chuyện gì năm đó mà!"

"Ngươi đang nói chuyện với ai?"

Sau lưng bỗng nhiên vang lên một giọng nam liền khiến Hồng Đậu hoảng sợ, Hồng Đậu xoay người, thấy là Thẩm Lạc Ngôn, nàng nhanh chóng khôi phục thái độ cụp mi rũ mắt, "Ta không nói chuyện với ai cả…… Chỉ là…… Chỉ là đang luyện giọng thôi……"

"Phải không?" Thẩm Lạc Ngôn nhàn nhạt nói một câu, cũng không biết có tin hay không nữa.

Hồng Đậu lại hỏi: "Du Tử Tức đâu? Bị bọn họ mang đi đâu rồi sao?"

"Ừm."

"Xong rồi xong rồi!" Hồng Đậu gấp đến độ xoay quanh, nàng còn nhớ rõ Tô Mộc nói, Du Tử Tức không thể xảy ra chuyện, tưởng tượng đến đây, nàng liền vọt ra ngoài cửa.

Thẩm Lạc Ngôn bắt được tay nàng. "Làm gì thế?"

"Đi cứu con trai của chúng ta a!" Hồng Đậu buột miệng thốt ra một câu, nàng lại đảo ngược tay lại mà bắt lấy tay Thẩm Lạc Ngôn, nhiệt tình mời mọc nói: "Trang chủ đại nhân, ngươi có muốn cùng đi cứu đồ con rùa đó hay không?"

Thẩm Lạc Ngôn nhìn Hồng Đậu bắt lấy tay mình, lỗ tay hắn hơi hơi phiếm hồng, nói chuyện cũng không còn lưu loát, "Vì, vì để nghe Du Tử Tức lại gọi ta một tiếng cha, ta vẫn nên đi.... Đi thôi."

Phong cách cao lãnh của Trang chủ đại nhân, vào giờ phút này liền sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Thôn trưởng (1)

Lý Tùy Phong vào sau một bước thấy thế, lông mày nhảy dựng: "Hai người các ngươi điên rồi sao? Chẳng lẽ quy định của Quỷ thôn ta vẫn chưa nói rõ với các ngươi à? Du Tử Tức chính là giáo chủ Ma giáo, hắn mà có chết, cũng có liên quan gì tới các ngươi đâu."

"Đây không phải vấn đề có liên quan hay không." Hồng Đậu cảm thấy đỉnh đầu mình có quầng sáng thánh mẫu đang lóng lánh, "Du Tử Tức quả thực là giáo chủ Ma giáo không sai, hắn phải chịu trừng phạt tương ứng vì chuyện xấu hắn đã làm, nhưng không phải bằng phương thức không hề có nhân đạo như vậy, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, không việc thiện nào hơn biết sai chịu sửa a, nếu hắn biết sai liền sửa lại, còn có thể trở thành tiêu biểu trong chính đạo chúng ta đó!"

Lý Tùy Phong mặt vô cảm hỏi Thẩm Lạc Ngôn, "Ngươi tin chuyện ma quỷ của nàng à?"

Mới vừa rồi khi Du Tử Tức bị Quỷ công bắt lại muốn uy hiếp Hồng Đậu, Hồng Đậu liền không chút lưu tình mà đóng ngay cửa sổ, còn không thèm bước ra mà đưa tiễn Du Tử Tức nữa cơ.

Thẩm Lạc Ngôn nói: "Đương nhiên không……"

"Trang chủ đại nhân ～" Hồng Đậu lôi kéo tay Thẩm Lạc Ngôn lắc qua lắc lại, vào giờ phút này, nàng sử dụng thủ đoạn đê tiện nhất, đó chính là làm nũng.

Nàng còn nhớ rõ thúc thúc nàng đã nói qua, nàng có một vũ khí rất mạnh, chỉ cần mềm giọng đi một chút, đáng yêu một chút, vẻ mặt lại đáng thương một chút, trên đời này tuyệt đối không có ai có thể chống cự vũ khí này của nàng, dĩ nhiên, Hồng Đậu cũng chưa từng thử với những người khác, chỉ là nàng thấy một chiêu này dùng với thúc thúc nàng thì quả thực trăm lần thử linh nghiệm cả trăm, liền thầm nghĩ, có lẽ chiêu này đối với Thẩm Lạc Ngôn cũng hữu dụng nhỉ?

Quả nhiên, vành tai Thẩm Lạc Ngôn lập tức nóng lên, trên mặt hắn lại càng nóng hơn nữa, nhìn khuôn mặt nhỏ của Hồng Đậu đáng yêu một cách khác thường, điều này cơ hồ khiến hắn quên mất trước kia nàng chọc tức hắn đến mức ăn không ngon như thế nào, hầu kết khẽ nhúc nhích, Thẩm Lạc Ngôn không được tự nhiên nói: "Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, thấy người gặp nạn, nên ra tay tương trợ."

Lý Tùy Phong trầm mặc, hắn lần đầu tiên biết đến, hóa ra Thẩm Lạc Ngôn cũng là một nam nhân có thể bị sắc đẹp mê hoặc, hắn yên lặng đứng ra xa, bọn họ thích làm gì liền làm cái đó đi, dù sao hắn cũng phải bo bo giữ mình.

Lý Tùy Phong không tham dự, Thẩm Lạc Ngôn cùng Hồng Đậu liền thuận tiện coi hắn như không tồn tại, Hồng Đậu còn nhớ rõ đường đến nhà Quỷ công Quỷ bà, chẳng qua chờ đến khi nàng cùng Thẩm Lạc Ngôn tới nhà Quỷ bà Quỷ công, thì trong phòng lại không có người nào cả, hiển nhiên, Du Tử Tức đã bị mang đến phòng đấu giá để "giao hàng".

Ở giữa rừng cây ngoài cửa thôn, có một mảnh đất trống không lớn không nhỏ, nơi này luôn luôn được dùng làm nơi đấu giá, Quỷ công, Quỷ bà này mười mấy năm qua, đã không tính nổi có bao nhiêu hàng hóa được mang vào nơi này, trường hợp duy nhất mà dù thế nào cũng không mang đến nổi, cũng chỉ có một nữ nhân Phương Hồng Đậu.

Chẳng qua ném đi Phương Hồng Đậu, vẫn còn có Du Tử Tức, nói như thế nào bọn họ cũng có thể kiếm được một khoản, bọn họ cũng chỉ có thể dùng cách này để an ủi chính mình.

"Tiểu Du nhớ nương……" Du Tử Tức đáng thương hề hề nói: "A công, a bà, Tiểu Du không muốn hoa lan nữa, Tiểu Du phải về nhà……"

Hóa ra Du Tử Tức ngoan ngoãn đi theo Quỷ công như vậy, cũng là vì Quỷ công lừa gạt hắn, nói là sẽ cho hắn hoa lan đẹp, đến lúc đó hắn sẽ có thể đem hoa đưa cho Hồng Đậu, Du Tử Tức nhớ rõ nương thích hoa lan, lúc này mới đi theo Quỷ công đi tới nơi này.

Quỷ bà miễn cưỡng vẻ mặt ôn hoà nói: "Chờ một chút, lát nữa liền đưa ngươi về nhà."

"Đường đường một thế hệ giáo chủ Ma giáo, cư nhiên lại trở nên ngu dại như vậy." Công tử áo trắng đem ngân phiếu đặt trên tay Quỷ công, hắn câu môi cười, "Thật sự là thú vị."

"Chẳng phải vậy sao? Cũng bởi vì hắn là giáo chủ Ma giáo, mới có thể giá trị nhiều tiền như vậy a." Quỷ công nhìn thấy tiền đôi mắt liền tỏa sáng, "Không biết lúc này đây thôn trưởng coi trọng điểm nào trên thân thể giáo chủ Ma giáo?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Thôn trưởng (2)

Vị công tử áo trắng này, đúng là Ngôn Kỳ, hắn cười rộ lên quả nhiên là phong độ nhẹ nhàng, lại càng khiến người ta sinh hảo cảm, nhưng chính nam nhân thoạt nhìn như một vị công tử nhã nhặn đó, lại là thôn trưởng của Quỷ thôn này, cũng là người lập nên Quỷ thôn, người bỏ ra sáu ngàn lượng vàng muốn mua Du Tử Tức, cũng chính là hắn.

Quỷ công hỏi Ngôn Kỳ coi trọng điểm nào trên người Du Tử Tức, Ngôn Kỳ cười cười, đầu ngón tay hắn khẽ vuốt lên khuôn mặt chính mình, cười khẽ nói: "Điều này còn phải nói sao? Ta dĩ nhiên là coi trọng da mặt của vị giáo chủ Ma giáo này."

Quỷ công, Quỷ bà cũng là kẻ đại gian đại ác, chuyện xấu từng làm tuyệt đối không hề ít, nhưng nghe lời nói của Ngôn Kỳ, bọn họ cũng vẫn không khỏi trong lòng phát lạnh, Ngôn Kỳ nói coi trọng da mặt Du Tử Tức, đó chính là thật sự muốn lột da mặt hắn ra.

Sống ở Quỷ thôn đã lâu, Quỷ công, Quỷ bà cũng có thể nói là gặp qua không ít người có đam mê kỳ lạ, nhưng về sở thích thu thập bộ phận cơ thể người, bọn họ xác thật mới chỉ gặp qua Ngôn Kỳ là người duy nhất.

Quỷ công, Quỷ bà cũng có thể nói, người đời đều nói bọn họ không chuyện ác nào không làm, nhưng số mạng người mà Ngôn Kỳ đeo trên lưng, tuyệt đối là so với hai vợ chồng bọn hắn còn nhiều hơn, đáng nói là con người kỳ lạ này lại không hề lộ ra chút biểu hiện nào cả, người thành thật sẽ không thể nhìn ra được vị công tử nhẹ nhàng này chính là đại ma đầu giết người không chớp mắt.

Đã cầm tiền, vậy Quỷ công, Quỷ bà cũng có thể công thành lui thân, nhưng khi bọn họ đang chuẩn bị rời đi, Ngôn Kỳ lại nắm lấy dây thừng đang trói Du Tử Tức mà cười nói: "Nói thế nào thì ta cũng đã cho các ngươi một số tiền lớn, các ngươi cũng phải bao cả nghĩa vụ dọn dẹp phiền toái đi, có hai vị khách quý đang tìm tới kia kìa."

Quỷ công, Quỷ bà xoay người, vừa nhìn liền thấy có hai người đang đi tới, một nam một nữ, không phải Thẩm Lạc Ngôn cùng Hồng Đậu thì là ai?

"Nương!" Du Tử Tức vừa thấy Hồng Đậu liền cao hứng gọi to, "Người đã tới đón Tiểu Du rồi!"

Hồng Đậu không lên tiếng.

Ngôn Kỳ cười chào hỏi Hồng Đậu, "Đậu Xanh cô nương, chúng ta lại gặp mặt."

Hồng Đậu nhìn Ngôn Kỳ đang nắm lấy dây thừng trói Du Tử Tức, nàng liền biết được, hóa ra người mua Du Tử Tức đúng là Ngôn Kỳ, như vậy cũng liền chứng minh, hắn đích xác không phải người tốt.

Thẩm Lạc Ngôn hỏi Hồng Đậu, "Ngươi quen hắn?"

"Chỉ…… Gặp qua hai lần ……" Lời này Hồng Đậu nói không có chút tự tin.

Thẩm Lạc Ngôn sắc mặt không tốt lắm, hắn lại nhìn về phía Ngôn Kỳ, "Các hạ là người phương nào?"

"Ta sao, chẳng qua là một người rảnh rỗi mà thôi." Ngôn Kỳ cười như không cười, hắn nói với Hồng Đậu: "Đậu Xanh cô nương liệu có đổi ý muốn cùng ta rời đi không?"

Hồng Đậu dường như ngay lập tức cảm nhận được một ánh mắt lạnh băng dừng lại trên người mình, ánh mắt này không ai khác chính là của Thẩm Lạc Ngôn, để tránh cho hắn nghĩ sâu xa, nàng lập tức lời lẽ chính đáng cự tuyệt Ngôn Kỳ, "Ta tuyệt đối sẽ không rời đi với ngươi!"

"Vậy thật là quá tiếc nuối." Ngôn Kỳ thở dài một tiếng, "Ta còn phải về trước để lột khuôn mặt này của Du giáo chủ, Quỷ công, Quỷ bà, hai người kia liền giao cho các ngươi nhé."

"Dạ, thôn trưởng." Quỷ công cùng Quỷ bà cùng đồng thanh trả lời.

Hồng Đậu thế mới biết, hóa ra Ngôn Kỳ chính là chủ nhân của Quỷ thôn này, nhưng nàng còn chưa kịp nghĩ nhiều, đã bị Thẩm Lạc Ngôn kéo ra phía sau.

"Cẩn thận!" Thẩm Lạc Ngôn rút trường kiếm ra khỏi vỏ, chặn ám khí mà Quỷ công, Quỷ bà ném qua đây.

Thấy Du Tử Tức sắp bị Ngôn Kỳ mang đi, Hồng Đậu liền lớn tiếng nói: "Con rùa kia, đừng rời đi với hắn!"

"Nương!" Du Tử Tức cũng hô một tiếng, chẳng qua hắn vẫn không thể tránh thoát trói buộc, Ngôn Kỳ đè lại cổ tay hắn, nơi đó là mạch môn, Du Tử Tức không thể vận dụng được nội lực, dĩ nhiên liền không thể tránh thoát.

“Thật đúng là một cảnh tượng mẹ hiền con hiếu.” Ngôn Kỳ cười một tiếng, “Chẳng qua, các ngươi cũng chỉ có hai người mà thôi.”

Dứt lời, Ngôn Kỳ giơ tay, một mảnh lá trúc bị gió thổi rơi liền nằm trên tay hắn, lá trúc đưa đến bên môi, sau khi một thanh âm thanh thúy vang lên, lập tức liền có người từ bốn phương tám hướng tụ tập đến.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Bị bắt

“Đứng bên cạnh ta.” Thẩm Lạc Ngôn phải đối phó với chiêu thức ngoan độc của Quỷ công, Quỷ bà, còn phân tâm nói với Hồng Đậu ở phía sau một câu.

Hồng Đậu nhìn những người đến sau cũng gia nhập đội ngũ bao vây tấn công Thẩm Lạc Ngôn, trong lòng đại khái thần kỳ hiện lên ảo giác chính mình là hồng nhan họa thủy, nếu không phải vì nàng, Thẩm Lạc Ngôn cũng sẽ không ở chỗ này bị người ta vây công.

Nàng còn nhớ rõ chính mình cũng có võ công, dĩ nhiên sẽ không để Thẩm Lạc Ngôn chiến đấu hăng hái một mình, Hồng Đậu rút tay mình đang bị Thẩm Lạc Ngôn nắm lấy, nàng nhặt một nhánh cây từ mặt đất lên, quét văng đại đao mà một đại hán đang chém đến.

Hồng Đậu tuy rằng chỉ đang cầm một nhánh cây bình thường, nhưng kiếm khí như nước chảy mây trôi của nàng lại một chút cũng không giảm, không chỉ thế, ngay giữa một đám đầy cao thủ âm ngoan quỷ quyệt này, kiếm thế danh môn chính phái của nàng cùng Thẩm Lạc Ngôn lại giống như một dòng nước trong, dưới ánh trăng, hai người bọn họ giống như một đôi thần tiên quyến lữ.

Ngôn Kỳ nhìn người bị Hồng Đậu đánh bại càng ngày càng nhiều, lại không làm tổn thương đến tính mạng người ta, hơn nữa còn đan tiến gần tới chỗ mình, hắn không hề vội mà vẫn đứng tại chỗ, ánh mắt dần dần tối sầm xuống, khóe môi lại mỉm cười hoàn mỹ.

Kiếm pháp của Hồng Đậu làm hắn nhớ tới một người, một nam nhân mà hắn ghét nhất ……

Khi kiếm phong đến, thân mình Ngôn Kỳ hơi nghiêng, tránh được nhánh cây mang kiếm khí trong tay Hồng Đậu, hắn sung sướng cười một chút, có thể xông qua nhiều người như vậy để tới gần hắn, có nên nói không hổ là “hàng hóa” hắn coi trọng không đây?

Hồng Đậu ngắm chuẩn bàn tay đang bắt lấy Du Tử Tức của Ngôn Kỳ, sau đó nàng không hề tấn công chỗ nào khác trên người Ngôn Kỳ, mà chỉ tấn công về phía tay hắn, kiếm thế của Hồng Đậu nhanh như vậy, Ngôn Kỳ cũng chỉ có thể buông tay Du Tử Tức ra, lui về phía sau một bước.

“Đi mau!” Hồng Đậu lập tức bắt được tay Du Tử Tức đẩy hắn về phía Thẩm Lạc Ngôn, ngay lúc nàng vừa phân tâm, sau lưng nàng liền bị đầu ngón tay người khác điểm hai điểm, tiếp theo, nàng liền không thể nhúc nhích.

Có người từ sau lưng cầm tay nàng, một tiếng cười khẽ từ trên đỉnh đầu nàng truyền đến, “Cho dù có võ công cao thâm khó đoán, ở giữa chiến trường, cũng không thể thiếu cảnh giác được, một khi bị người khác ám toán, mạng cũng sẽ mất thôi.”

Hồng Đậu không rét mà run.

Thẩm Lạc Ngôn một kiếm đẩy ra hắc trảo của Quỷ công, hắn nhíu mày, “Buông nàng ra!”

“Thẩm Đại trang chủ, hiện tại, phu nhân của ngươi thuộc về ta.” Khiêu khích lưu lại một câu này, Ngôn Kỳ một tay ôm eo Hồng Đậu, phi thân nhảy lên.

Thẩm Lạc Ngôn: “Hồng Đậu!”

Hắn muốn đuổi theo, nhưng người chung quanh lại không cho hắn rời đi, huống chi, còn có một đứa con ghẻ lớn như Du Tử Tức ở đây nữa, lại nhìn về phía chân trời, Ngôn Kỳ cùng Hồng Đậu đã biến mất trong bóng đêm.

“Cha, cứu mạng!” Du Tử Tức ôm đầu hô một câu, đối mặt với đao kiếm của kẻ địch, hắn chỉ có thể theo bản năng lui về sau một bước, lại vấp phải cục đá, liền ngã mạnh trên mặt đất, trên trán lại có không ít máu chảy ra.

Thẩm Lạc Ngôn cắn răng, chỉ có thể xoay người dùng một kiếm chặn lại sát chiêu đang nhắm vào Du Tử Tức.

Lại nói bên kia, trăng sáng sao thưa.

Công tử áo trắng ôm thiếu nữ áo đỏ hạ xuống đất, hắn chậm rì rì đi vào một cái sân không lớn không nhỏ, nhìn ra được, dáng vẻ bước chậm trong sân này của hắn cho thấy tâm tình của hắn đang tốt cực kỳ.

Hồng Đậu không thể nói cũng không thể động, chỉ có một đôi tròng mắt là có thể đổi tới đổi lui, tuy nói nàng rất khó có cơ hội được trải nghiệm cảm giác ôm công chúa, hiện tại khó khăn lắm mới được trải nghiệm một lần, trong lòng nàng lại không có nửa phần vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Ảo giác đau

Ngôn Kỳ ôm Hồng Đậu vào sân, lại đi xuyên qua đình viện, rồi chuyển qua một khúc quanh, rốt cuộc mới tới một gian phòng tối tăm.

Ngoài dự đoán chính là, Hồng Đậu không hề ngửi được mùi máu tươi như trong tưởng tượng, mà lại ngửi thấy mùi mực nước nồng đậm trong phòng, nàng bị đặt trên một cái ghế, trong hoàn cảnh tối tăm, nàng cũng cảm nhận được có một bàn tay khẽ vuốt gương mặt nàng.

"Nữ tử phần lớn đều sợ tối, một nam nhân thông minh, sẽ không để một vị cô nương đáng yêu phải ở trong một căn phòng tăm tối, Đậu Xanh cô nương, ngươi chờ một lát."

Tiếp theo, bàn tay trên mặt Hồng Đậu rời đi, trong một lúc, Hồng Đậu không hề nghe thấy có thanh âm nào cả, chẳng qua không bao lâu sau, nàng liền thấy được ánh nến.

Ngôn Kỳ thắp lửa cho ngọn đèn dầu xong, liền thổi tắt mồi lửa, phòng được thắp sáng, có thể khiến người ta thấy rõ ràng thân hình và khuôn mặt hắn, hắn cười, "Hoan nghênh đi vào thế giới của ta, người có thể có vinh hạnh này cũng không nhiều lắm."

Hồng Đậu không nhìn hắn, mà bị đồ vật trong phòng làm cho kinh ngạc, trên kệ sách bày đầy những cái tay cái chân bị chặt đứt thì không nói làm gì, chân chính làm Hồng Đậu mở to hai mắt, là tranh vẽ treo trên vách tường kia.

Những bức tranh đó có nam cũng có nữ, nhưng điểm giống nhau giữa chúng ngoại trừ là do cùng một họa sĩ vẽ ra, điểm chung lớn nhất chính là, tất cả tranh đó đều là tranh khỏa thân.

Tuy đều dùng mực nước phác hoạ thể người, lại không phải là phác hoạ hoặc vẽ điểm nét, nhưng lại bởi vì dùng mực nước phác hoạ, cho nên những bức tranh khỏa thân đó càng bớt đi tính nhục dục, mà thêm vài phần tố nhã, dù là ai nhìn thấy những tranh đó, đều sẽ rất khó dùng ánh mắt dơ bẩn đối đãi những tác phẩm nghệ thuật này.

Ngôn Kỳ thấy Hồng Đậu nhìn chằm chằm tranh của mình, hắn thấy được nàng nhìn không chớp mắt, lại trở lại đi đến trước mặt nàng, hơi cong thắt lưng nhìn chằm chằm nàng trong chốc lát, nói: "Những bức tranh đó đều là tác phẩm của ta, chẳng qua lại không ai hiểu được mà thưởng thức chúng nó, Đậu Xanh cô nương ngươi dường như không giống vậy, ngươi không hề la to lên giống như những người khác."

Hồng Đậu: "……"

"Thiếu chút nữa đã quên, ta đã điểm huyệt câm của ngươi." Ngôn Kỳ cười một tiếng, đầu ngón tay nhẹ điểm lên bả vai Hồng Đậu.

Hồng Đậu ho khan lên.

"Đậu Xanh cô nương muốn nói cái gì?"

Nàng ngẩng đầu lên, lắp bắp nói: "Đông, Đông phương An Cách Nhĩ*?" (An Cách Nhĩ của phương Đông)

An Cách Nhĩ là họa sĩ tranh sơn dầu nước Pháp, yêu thích vẽ tranh khỏa thân, những người học mỹ thuật đều biết điều này.

Ngôn Kỳ nhướng mày, xem ra là không hiểu Hồng Đậu đang nói cái gì, nhưng Hồng Đậu không hề nói cái gì mà đồi phong bại tục, không biết tôn trọng truyền thống gì đó, thật ra lại khiến hắn có chút ngoài ý muốn, hắn thú vị hỏi: "Đậu Xanh cô nương cảm thấy những bức họa đó thế nào?"

"Sinh động như thật, đẹp lắm." Nàng nói lời thật, vốn là lượng từ ngữ không nhiều lắm, "đẹp lắm" cũng coi như là đánh giá ở mức tối cao.

Ngôn Kỳ giương lên khóe môi, như tắm mình trong gió xuân, "Cô nương nói không sai, ta vẫn luôn cảm thấy, vạn vật trên thế gian này, chỉ có thân thể người là đẹp nhất, nam nhân đại biểu cho dương cương, khi vẽ bọn họ, phải dùng đường cong rõ nét, để cho thấy cảm giác cơ bắp đầy đặn, mà nữ nhân lại là một loại mẫu tính, các nàng sinh ra đã hướng tới vẻ đẹp mỹ lệ, đường cong âm nhu, lả lướt, càng dễ dàng tạo ra sự ấm áp, từ ái hoặc là một loại cảm giác mị hoặc cho các nàng, cho nên so với nam nhân, ta càng thích vẽ nữ nhân hơn."

Hồng Đậu thấy đôi mắt trước nay luôn tràn ngập ý cười của Ngôn Kỳ vào giờ phút này dần dần bị thay thế bởi vẻ si mê cuồng nhiệt, nàng không thể không căng da đầu gật gật đầu, tỏ vẻ tán đồng lời hắn nói.

Đối với vẽ tranh, Ngôn Kỳ dường như đã tiến vào một loại trạng thái tẩu hỏa nhập ma, cho dù biểu hiện bề ngoài của hắn luôn ôn hòa rất khó nhìn ra được, hắn đối với chuyện này đã tiến vào một loại trạng huống si mê.

"Vốn dĩ, ta đã từng muốn đem vị cô nương đi theo bên cạnh Du Tử Tức kia thêm vào những bức họa của ta, chỉ tiếc khi đó Du Tử Tức còn đầu óc bình

thường, hắn vẫn là giáo chủ Ma giáo, Vô Bạch thôn chúng ta vẫn không thể vì một nữ nhân mà khai chiến với hắn được, nếu không sẽ rất dễ dàng lưỡng bại câu thương."

Ngôn Kỳ cũng là kiểu người vì đạt được mục đích có thể không từ thủ đoạn, cứ xem mấy năm nay hắn để có được cơ thể người mà hắn muốn đã làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lí là biết, chỉ là Vô Bạch thôn rốt cuộc cũng là tâm huyết nhiều năm của hắn, trước khi nắm chắc tuyệt đối, hắn sẽ không tùy tiện động thủ.

Hồng Đậu thấy Ngôn Kỳ lại mặt lộ ra vẻ mặt tiếc hận, mí mắt nàng liền giật giật, lúc này trực giác của nàng mãnh liệt kéo tới, kế tiếp chỉ sợ là không ổn.

"Nhìn kỹ ra, Đậu Xanh cô nương dường như có vài phần tương tự với vị cô nương áo tím đó…… Cũng vậy thôi, cô nương kia đi rồi thì cứ đi vậy." Ngôn Kỳ khẽ vuốt mặt Hồng Đậu, hắn thấp giọng cười nói: "Đậu Xanh cô nương nếu có thể thưởng thức tranh của ta, không bằng cũng để ta vẽ cho ngươi một bức họa đi?"

"Ta là ngụy nương* (gái giả:v)…… Ngươi vẫn xác định muốn?" Nghĩ đến hắn không hiểu ngụy nương là gì, Hồng Đậu lại nghẹn đỏ mặt nói: "Kỳ thật ta là nam giả nữ trang, ngươi lột quần áo ta sẽ mù mắt ngươi đó."

"Phải không?" Hắn thú vị cười, "Nếu thật là nam, vậy trước hết cắt đi là được."

Hồng Đậu…… Nàng đã có chút ảo giác đau rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Thoát y đi

"Nếu không…… Nếu không hay là chúng ta thương lượng lại một chút nhé?" Hồng Đậu bị điểm huyệt, vẫn không thể động đậy được, nếu không nàng sớm đã nhảy dựng lên, tuy rằng nói nàng thực sự có thể dùng ánh mắt nghệ thuật để thưởng thức những bức họa đó, nhưng điều này không đại biểu cho việc nàng nguyện ý làm người mẫu khỏa thân a!

Về bản chất mà nói, tư tưởng nàng vẫn còn thực bảo thủ.

Ngôn Kỳ cười cười, "Dung mạo của Đậu Xanh cô nương cực hợp ý ta, không chỉ như vậy, nhìn kỹ, ngay cả thân hình cô nương cũng thật là hợp ý, ta đã thật lâu chưa gặp được mỹ nhân nào khiến ta vừa lòng như vậy, cơ hội ngàn năm một thuở này, làm sao ta có thể buông tha?"

"Ta, ta cảm thấy…… Vẫn nên đợi một chút nha……" Giọng Hồng Đậu run rẩy, nàng có thể nhìn thấy sự cuồng nhiệt không chút nào che lấp trong mắt Ngôn Kỳ, "Tranh của ngươi quý giá như vậy, sao có thể tùy tùy tiện tiện vẽ cho người ta đây? Ngươi nói có đúng không?"

"Chính vì đáng quý, cho nên mới càng phải dùng cho người phù hợp." Ngôn Kỳ duỗi tay, rơi xuống bên hông nàng, chỉ gỡ nhẹ một cái, đai lưng nàng liền bị cởi ra.

Hồng Đậu như lâm đại địch, nếu không phải bị điểm huyệt, nàng hiện tại nhất định là run như cầy sấy, nàng tuy rằng độc thân hơn hai mươi năm, cũng có xu thế muốn được gả đi sớm, nhưng nàng vẫn luôn ôm suy nghĩ thà thiếu chứ không ẩu, hơn nữa bản chất nàng cũng là một người có tư tưởng bảo thủ, đổi lại mà nói, thân mình nàng chỉ trong đêm tân hôn mới có thể để trượng phu nàng nhìn thấy, mắt thấy hắn đang chậm rì rì cởi áo ngoài của nàng ra, Hồng Đậu kinh hoảng thất thố, "Từ từ…… Từ từ đã! Ta còn có chuyện muốn nói!"

"Ngươi cứ nói, ta nghe." Ngôn Kỳ mỉm cười với nàng, nụ cười này thật sự là vừa vô hại vừa thân thiện, khiến người ta nhìn không ra nửa phần xấu xa cùng không ổn.

Trên thực tế, hắn muốn cởi quần áo nàng vốn cũng chỉ là để vẽ tranh mà thôi, chứ không phải muốn làm cái việc xấu xa gì, Hồng Đậu tuy rằng biết người nam nhân này muốn cởi quần áo mình chỉ vì để nàng làm người mẫu lõa thể, nhưng mà nàng không hề có cái loại tinh thần nguyện ý hiến thân vì nghệ thuật này a!

"Cứu mạng!"

Nàng đột nhiên kêu to một tiếng, làm Ngôn Kỳ thú vị nhướng mày, "Nếu Đậu Xanh cô nương tinh lực tràn đầy, vậy ngươi muốn gọi thì cứ gọi đi."

Hắn hoàn toàn không định bịt miệng nàng lại, hoặc là điểm huyệt câm của nàng, ngược lại còn nhìn nàng một cách thú vị.

Áo ngoài Hồng Đậu đã bị cởi xuống, kế tiếp chính là trung y, nàng nhắm mắt lại không quan tâm kêu to, "Lục Y cứu ta! Thức Bạch! Kỳ Chiêu! Phượng di nương! Liễu di nương! Du Tử Tức! Đại Hoàng!"

Bất luận là ai, chỉ cần có thể gọi một người tới cứu nàng là được!

Nhưng cố tình, bất luận nàng có kêu như thế nào, cũng không ai có thể từ trên trời giáng xuống xuất hiện ở chỗ này cứu nàng khỏi cơn nước lửa.

Ngôn Kỳ thú vị hỏi: "Người ngươi kêu đều là người quen của ngươi hả?"

Trừ bỏ Đại Hoàng là chó, còn lại đều là người nàng quen, Hồng Đậu muốn khóc, vì cứu Du Tử Tức thằng nhãi này, nàng thật đúng là xui xẻo nha!

"Kỳ thật…… Kỳ thật ta nghe nói qua, khi một người vẽ tranh, hắn là cần không một vật trên người, hai bàn tay trắng, trở về cái tôi đích thực mới có thể vẽ ra tác phẩm tốt nhất!" Dưới tình thế cấp bách, Hồng Đậu hoảng loạn nói không lựa lời, chỉ nghĩ kéo dài một chút thời gian.

Động tác trên tay Ngôn Kỳ quả nhiên khựng lại, "Không một vật trên người, hai bàn tay trắng?"

"Đúng vậy, đúng vậy……" Mồ hôi lạnh vì mạo hiểm tuôn trên trán Hồng Đậu, nếu Ngôn Kỳ là kẻ điên trầm mê trong nghệ thuật, vậy nhắc đến chuyện liên quan tới nghệ thuật, hắn sẽ có thể dời đi một chút lực chú ý của hắn chăng!

Sự thật chứng minh, nàng nghĩ không sai

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Cứu tinh

Hồng Đậu tiếp tục cố gắng trấn định lừa dối, "Ngươi không phải cũng đã nói qua sao? Thân thể người là sự vật đẹp nhất trên thế gian này, nếu thân thể là đẹp nhất, vậy ngươi vì sao lại phải dùng quần áo che đậy lên đây? Khi chúng ta sinh ra chính là không một vật trên người, thời điểm chết đi cũng không thể mang theo bất luận một vật gì cả, chỉ có thân thể, mới là đồ vật thuộc về chính chúng ta, có thể cảm thụ gió thổi, có thể cảm thụ ánh sáng, ngay cả mọi màu sắc trên thế gian này cũng chỉ có thể dùng mắt của chúng ta để thấy rõ, mắt vốn cũng thuộc về một bộ phận của thân thể chúng ta, nói cách khác, chỉ có khi chúng ta trở về với nguồn gốc, mới có thể sáng tác ra tác phẩm mỹ lệ nhất trên thế giới này, ngươi cảm thấy sao?"

Cả một tràng lời nói này của Hồng Đậu chính là thuận miệng bịa ra, nàng chỉ là muốn kéo dài thời gian, nghĩ đến cái gì liền nói cái đó, nếu ngươi muốn hỏi nàng rốt cuộc nói vậy là có ý tứ gì, nàng có thể nói chính nàng cũng không biết mình đang nói cái gì nữa.

Hồng Đậu tuy rằng là nói hươu nói vượn, nhưng Ngôn Kỳ lại thật sự suy xét một phen, chẳng qua tự hỏi một lát, hắn liền gật gật đầu nói: "Đậu Xanh cô nương nói không sai, đã muốn sáng tác ra tác phẩm đẹp nhất, vậy càng cần thẳng thắn thành khẩn mà vẽ ra mới phải."

Hồng Đậu kinh ngạc chớp chớp mắt, không thể tin được hắn thế mà lại tin chuyện ma quỷ của mình.

Ngôn Kỳ tạm thời bỏ qua việc cởi quần áo của Hồng Đậu, mà ngược lại liền cởi quần áo của chính mình.

Hồng Đậu mở to hai mắt, đối với hình ảnh sắp được nhìn thấy mà lén lút đỏ mặt, thẹn thùng thì có, nhưng lại càng tò mò hơn, ngần ấy năm trời, nhờ thúc thúc nàng ban tặng, nàng còn chưa hề được xem qua nam nhân lõa thể bao giờ, ngay cả tài liệu học tập môn sinh vật của nàng, đều không hề giống với các bạn học khác, đó chính là thiếu tranh vẽ kết cấu "bộ phận kia" của nam nhân, theo như thúc thúc nàng nói, đây là để giữ cho nàng có một tâm hồn trong sáng.

Nhưng càng là thứ không được nhìn, sẽ càng hiếu kỳ thêm gấp bội, vì thế trong mấy năm đại học, thật vất vả mới có thể dọn ra ngoài ở, vào học kỳ đầu tiên của năm nhất, nàng liền xem truyện người lớn và phim cấm cho đủ thì thôi.

Chẳng qua phim nhựa, chữ viết là một chuyện, nhìn trong hiện thực lại là một chuyện khác.

Mắt thấy Ngôn Kỳ đã sắp cởi trường bào ra, Hồng Đậu cũng khẽ meo meo mở to hai mắt, ngay tại thời điểm mấu chốt này, cửa lại bỗng nhiên mở ra, cùng lúc đó, một đạo kiếm quang đánh úp lại.

Ngôn Kỳ dừng cởi quần áo, nghiêng người tránh khỏi.

Bên ngoài phòng là tiếng chim ưng kêu, trong phòng, Thẩm Lạc Ngôn đột nhiên đến đã chắn trước người Hồng Đậu, trong tay hắn cầm kiếm, mày thẳng mắt sáng, quả nhiên là chính khí lẫm liệt.

Ngón tay Ngôn Kỳ vỗ môi, ý cười lành lạnh, "Thật đúng là thú vị, không có ta dẫn đường, Thẩm trang chủ vậy mà cũng có thể tìm tới."

"Ta đều có cách." Thẩm Lạc Ngôn mặt như sương lạnh, đối với Ngôn Kỳ, hắn luôn luôn cảm thấy người này cực kỳ nguy hiểm.

Hồng Đậu kinh hỉ kêu lên, "Thẩm Lạc Ngôn, ngươi tới cứu ta! Ta biết ngươi sẽ đến cứu ta mà!"

"Hóa ra phu nhân có chờ mong ta tới cứu ngươi sao?" Thẩm Lạc Ngôn nhàn nhạt nhìn Hồng Đậu.

Hồng Đậu cảm thấy áp lực như núi, nàng không hiểu vì cái gì Thẩm Lạc Ngôn lại không nhanh chóng giải huyệt cho mình, chỉ lí nhí nói: "Làm sao vậy?"

"Ngươi không hề gọi tên ta."

"A?" Đầu óc Hồng Đậu chợt ngốc, nàng suy nghĩ trong chốc lát mới nhớ ra, vừa rồi khi nàng mong có người tới cứu mình, người nào cũng đều gọi, lại không hề gọi tên Thẩm Lạc Ngôn.

Thẩm Lạc Ngôn tức giận chính là cái này, nàng kêu tên Lục Y, Thức Bạch cũng liền thôi, nhưng mà Phượng di nương, Liễu di nương cùng Du Tử Tức thì xem như cái gì? Nàng thậm chí là kêu tên một con chó cũng không hề kêu tên của hắn.

Chẳng lẽ trong mắt nàng, hắn so ra còn kém hơn cả con chó tên Đại Hoàng kia sao!?

Có lẽ nàng chỉ là ngượng ngùng gọi tên hắn mà thôi……

Thẩm Lạc Ngôn tự an ủi chính mình, rốt cuộc hắn vẫn là tướng công của nàng, nàng lại là người nhát gan, hay sợ sệt, nhất thời không nhớ rõ kêu tên của hắn cũng thực bình thường, vì thế Thẩm Lạc Ngôn ở bên ngoài chờ a chờ a, kết quả là chờ đến khi Ngôn Kỳ sắp cởi quần áo, nàng cũng không hề kêu tên của hắn!

Thẩm Lạc Ngôn liền chỉ có thể lạnh mặt vào phòng.

"Trang chủ……" Hồng Đậu cảm thấy khí lạnh dày đặc trên người Thẩm Lạc Ngôn, nàng ủy khuất ba ba nói: "Nếu như ngươi để ý, hay là ngươi trước hết đi ra ngoài, chúng ta làm lại từ đầu, ta kêu tên của ngươi, ngươi lại đến cứu ta……"

Hắn tâm tình thật không tốt, "Câm miệng!"

"Nga……"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Ngươi trước hết hưu ta đã

Hồng Đậu bị Thẩm Lạc Ngôn quát một tiếng, lập tức liền y như quả cà tím héo, nhấp miệng một câu cũng không dám nói.

Bộ dáng yên phận như thế của nàng, nhưng thật ra lại khiến tích tụ trong lòng Thẩm Lạc Ngôn giảm bớt đi không ít, tính tình Hồng Đậu thích hợp dùng cụm từ bắt nạt kẻ yếu để hình dung, lần nào cũng thế, cứ phải hắn lạnh mặt, nàng mới nguyện ý biểu hiện ngoan ngoãn được như vậy, nhưng trong lòng Thẩm Lạc Ngôn cũng biết, một khi cho nàng cơ hội mở miệng, chắc chắn sẽ tức chết người không đền mạng cho xem.

Ngoài cửa sổ, hắc ưng lại kêu một tiếng dài vang vọng, Ngôn Kỳ nhướng mày cười, dưới ánh trăng, quả nhiên là nụ cười làm say lòng người khác, phong lưu vô hạn, "Xem ra Thẩm trang chủ mượn dùng hắc ưng dẫn đường mà đến, chẳng qua, ta còn nhớ rõ, hắc ưng này là do Du giáo chủ nhiều năm trước kia đã mua từ người Quỷ thôn, hắc ưng chỉ biết phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân, hiện giờ hắc ưng thế mà lại dẫn đường cho một người không phải chủ nhân của mình……cũng thật là kỳ quái."

Vậy chỉ có một khả năng, chủ nhân của hắc ưng muốn hắc ưng nghe lệnh Thẩm Lạc Ngôn.

"Không có gì kì quái cả, quan trọng là, âm mưu của ngươi hôm nay khó có thể thực hiện được." So với Ngôn Kỳ luôn luôn cười nói, Thẩm Lạc Ngôn ít khi nói cười tất nhiên sẽ có vẻ nghiêm trang hơn.

Ngôn Kỳ cũng không hoảng loạn, hắn vẫn cười, "Ta có thể thực hiện được hay không, chuyện này cũng không phải do Thẩm trang chủ ngươi định đoạt."

Nhưng vào lúc này, ánh nến trong phòng chợt tắt, ánh trăng vừa vặn trốn vào tầng mây, trong phòng lập tức tối đen đến mức duỗi tay không nhìn thấy năm ngón, dưới tình huống cái gì cũng thấy không rõ này, cũng chỉ có thể chỉ dùng cảm quan cùng tiếng gió rất nhỏ và không khí lưu động để phán đoán địch nhân ở chỗ nào.

Hồng Đậu bị điểm huyệt không thể động đậy càng khẩn trương một cách dị thường, nàng chỉ có thể nghe được trong không khí truyền đến tiếng binh khí chạm nhau, lại không cách nào phán đoán rốt cuộc là ai có thể chiếm thượng phong trong cuộc đấu, tuy rằng đối với Thẩm Lạc Ngôn, nàng cũng không có ý nghĩ dư thừa nào, nhưng mặc kệ nói sao, Ngôn Kỳ chính là một kẻ ban đầu thì muốn lấy hai mắt nàng, sau lại muốn vẽ nàng lõa thể, cho nên, nếu Thẩm Lạc Ngôn cùng Ngôn Kỳ đánh nhau mà nói, nàng tự nhiên sẽ lựa chọn đứng về phía Thẩm Lạc Ngôn.

Bỗng nhiên, thanh âm đánh nhau ngừng lại, mây đen dần dần tan đi, ánh trăng một lần nữa xuyên thấu qua cửa sổ rải vào phòng.

Cảnh tượng trước mắt cũng dần dần rõ ràng lên, trước người Hồng Đậu vẫn như cũ là Thẩm Lạc Ngôn, bóng dáng hắn trước sau như một thẳng tắp cao

dài, không rõ tại sao, nàng hiếm khi lại nghĩ tới bốn chữ cảm giác an toàn.

Trong không khí an tĩnh, một giọt máu nhỏ trên sàn nhà, đánh vỡ sự tĩnh lặng.

Hồng Đậu nhìn máu tươi trên cánh tay Thẩm Lạc Ngôn, nàng không chút suy nghĩ liền hô lên, "Thẩm Lạc Ngôn! Ngươi không sao chứ!"

Thẩm Lạc Ngôn vẫn chưa quay đầu lại, cũng không lên tiếng.

"Thẩm Lạc Ngôn!" Hồng Đậu càng thêm sốt ruột, "Ngươi đừng có chết a!"

Giữa tình thế cấp bách như vậy, khí tức quay cuồng trong người nàng, cư nhiên cứ đánh bậy đánh bạ như thế mà giải được huyệt đạo, không kịp nghĩ tại sao mình đột nhiên có thể cử động được, ngay khi có thể động, Hồng Đậu đã theo bản năng đi tới bên cạnh Thẩm Lạc Ngôn, đến bên cạnh hắn, mới phát hiện trên người hắn cư nhiên không chỉ có vết máu trên tay, trước ngực áo hắn cùng những nơi khác, hoặc nhiều hoặc ít đều có vết máu.

Hồng Đậu muốn đỡ Thẩm Lạc Ngôn, rồi lại không biết nên xuống tay như thế nào, nàng gấp muốn khóc, "Thẩm Lạc Ngôn, ngươi đừng chết a……"

"Câm miệng……" Thẩm Lạc Ngôn rốt cuộc quay đầu nhìn về phía nàng, có lẽ là do tác dụng của ánh trăng, sắc mặt hắn tái nhợt khác thường, "Ngươi từ trước đến nay đều thực chán ghét ta, nếu ta mà chết, chẳng phải ngươi nên cao hứng à?"

"Ta…… Ta……" Hồng Đậu nhấp môi, bỗng nhiên liền lau đôi mắt một chút mà nói: "Ta không muốn làm quả phụ a…… Đeo cái danh quả phụ ta sẽ thực mất giá, nếu không……thừa dịp ngươi bây giờ vẫn còn một hơi, ngươi trước hết hưu ta đã……"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Máu

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 78) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 78)

19 THÁNG 7, 2018 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 78: Máu

Hồng Đậu nói giọng điệu bi ai, ngôn từ thống thiết, thật là khiến người nghe thương tâm, người thấy rơi lệ, đặc biệt là khuôn mặt nhỏ của nàng còn khóc như hoa lê dính hạt mưa, không chỉ có thể kích khởi lòng thương hương tiếc ngọc của người ta, lại càng khiến người ta không thể nào tức giận được.

Nhưng Thẩm Lạc Ngôn lại không hề nén giận, hơn nữa hắn còn động tay, vỏ kiếm gõ thật mạnh lên đỉnh đầu Hồng Đậu một cái, nhìn nàng kêu đau một tiếng, còn ủy khuất ba ba ôm đầu nhìn hắn, tức giận trong lòng hắn nửa phần cũng không bớt được, "Phương Hồng Đậu, có thể trông cậy nghe được lời gì hay từ miệng ngươi, đại khái là ý tưởng ngu xuẩn nhất đời này ta từng có."

"Ta……"

Hắn lại lần nữa phun ra hai chữ quen thuộc, "Câm miệng."

"Nga……" Nàng rụt rụt bả vai, không dám tranh luận chính diện với hắn, càng không hiểu được nam nhân mới vừa rồi thoạt nhìn như sắp chết, thế nào mà hiện tại trông như không có việc gì thế kia, lại còn có sức lực lớn như vậy mà gõ đầu nàng nữa.

Đúng lúc này, nam nhân đứng ở cửa rốt cuộc chịu đựng không nổi mà quỳ một gối xuống đất, Hồng Đậu bị động tĩnh này hấp dẫn lực chú ý, lập tức nhìn về phía tiếng động phát ra, chỉ thấy Ngôn Kỳ quỳ một gối xuống đất, khó khăn lắm mới ổn định được thân hình để không bị mất tôn nghiêm ngã trên mặt đất, một tay hắn che lại miệng vết thương trước ngực, nơi đó chảy ra máu tươi nhiễm đỏ tay hắn, nhưng điều này chẳng qua cũng chỉ phí công, bởi vì miệng vết thương đổ máu trên người hắn thật sự là quá nhiều, miệng vết thương lớn lớn bé bé đều đang chảy máu không ngừng, cũng nhiễm đỏ một thân áo trắng của hắn, càng thêm khiến người ta phải chú ý.

Ngôn Kỳ mất máu quá nhiều nên sắc mặt tái nhợt, hắn ngẩng đầu, cười khẽ một tiếng, thế nhưng vẫn nhìn không ra hắn có bất luận chút chật vật nào, "Thẩm trang chủ thật thủ đoạn, đánh với ngươi mười tám chiêu, ngươi liền để lại trên người ta mười tám vết thương rỉ máu…… Quả thật là thâm tàng bất lộ."

Hồng Đậu kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Lạc Ngôn, lúc này mới phát giác hóa ra hắn cũng không hề bị thương, chẳng qua là trên quần áo hắn dính phải máu của Ngôn Kỳ mà thôi, nhưng điều khiến Hồng Đậu kinh ngạc không phải việc này, mà là ở chỗ, nàng còn nhớ rõ Thẩm Lạc Ngôn không lâu trước đây mới bị thương thực nghiêm trọng, như nàng thấy, Ngôn Kỳ cũng là một nam nhân võ công không thấp, mà Thẩm Lạc Ngôn thế mà lại có thể nhẹ nhàng đánh bại Ngôn Kỳ như vậy?

Ánh trăng sáng tỏ, khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết của Thẩm Lạc Ngôn vào giờ phút này càng thêm tuấn mỹ phi thường, giống như thiên thần trên đám mây không biết đến hỉ nhạc* (vui vẻ), trong ánh mắt hắn nhìn Ngôn Kỳ không có bất luận cảm xúc gì cả, ngay cả thanh âm cũng là bình đạm không gợn sóng, "Nếu như ngươi không có ý đồ xấu với Hồng Đậu, chỉ cần cánh cửa Quỷ thôn mở ra, ta liền có thể mang Hồng Đậu rời đi, cũng coi như ngươi sẽ bình an không có việc gì, chỉ tại ngươi trói sai người, tính toán sai chỗ."

"Phải không?" Ngôn Kỳ một tay chống dậy, một tay ấn miệng vết thương nghiêm trọng nhất trên ngực, người khác đã có thể nhìn ra, hiện tại hắn đã không còn bao nhiêu sức lực, nhưng hắn vẫn còn cười, "Thẩm trang chủ là ngườichính đạo, nhưng mà mười tám vết thương ở trên người ta đây, không một cái nào là vết thương trí mạng cả, chỉ có thể khiến ta chảy cạn máu mà chết, màn trình diễn như vậy, thật sự càng khiến ta lau mắt mà nhìn……"

Ngôn Kỳ lại cười một tiếng, hắn đem ánh mắt dừng trên người Hồng Đậu.

Hồng Đậu không khỏi lạnh run một cái, sau lưng nàng hình như có từng trận âm phong đang thổi qua, Hồng Đậu không thông minh, nhưng nàng cũng xem như đã hiểu ý tứ sự tươi cười của Ngôn Kỳ.

Vị phu quân được đồn đãi là thẳng thắn vô tư, cương trực công chính này, dường như cũng không quang minh lỗi lạc giống như biểu hiện bên ngoài của hắn.

"Chính ngươi hết lần này đến lần khác đụng phải kiếm của ta, ta cũng không có cách nào cả." Thẩm Lạc Ngôn tiến lên một bước, chắn trước người Hồng Đậu, cũng ngăn cách tầm mắt giao nhau của Ngôn Kỳ và Hồng Đậu.

Trong đầu Ngôn Kỳ bỗng nhiên vang lên một giọng nói, "Đã ngần ấy năm, nếu như ngươi có chút tiến bộ, cũng sẽ không phải rơi vào kết cục thế này."

Con ngươi Ngôn Kỳ kinh ngạc mở to một phân, hắn nhìn về phía Thẩm Lạc Ngôn bỗng nhiên dương môi cười, thần sắc liền cứng đờ trong chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Chết

"Ngươi…… Ách!" Ngôn Kỳ mới vừa mở miệng, giữa cổ hắn bỗng nhiên liền hiện ra một vệt máu, hắn che lại cổ mình, đôi mắt kinh ngạc nhìn về phía nam nhân trước mắt.

Thẩm Lạc Ngôn che trước người Hồng Đậu, bất động như núi, từ đầu đến cuối, sắc mặt của hắn cũng không hề biến đổi một chút nào, ngoại trừ con ngươi hắn đang để lộ một chút ý cười, biểu đạt tâm tình sung sướng của hắn.

Ngôn Kỳ đã rõ, vừa rồi khi hai người bọn họ đánh nhau, Thẩm Lạc Ngôn liền để lại trên người hắn một đạo kiếm khí, kiếm khí này sẽ không lập tức hiện ra, mà chỉ sau khi Ngôn Kỳ đã nói đủ nhiều, đạo kiếm khí lưu lại trên cổ hắn kia tự nhiên sẽ bùng phát.

Kiếm khí nhập hầu* (xâm nhập vào họng), đây là vết thương trí mạng.

Hồng Đậu đứng phía sau Thẩm Lạc Ngôn, nàng không thể nhìn được có chuyện đẫm máu gì đang phát sinh, chỉ là sau khi không nghe thấy thanh âm gì nữa, nàng liền tò mò, hơi hơi vươn đầu ra từ phía sau Thẩm Lạc Ngôn, nhìn thân mình Ngôn Kỳ từ từ ngã xuống đất, Hồng Đậu liền mở to hai mắt.

Ngón tay Ngôn Kỳ che lại chỗ không ngừng chảy máu trên cổ, ánh mắt hắn khóa chặt Hồng Đậu, môi trắng bệch run rẩy, "Trốn……"

Rốt cuộc trở về yên tĩnh.

Áo trắng nhuốm máu, mùi máu tươi tràn ngập trong nhà, nam nhân phong hoa tuyệt đại này giờ đã quy về vĩnh tịch* (chết).

Đây là lần đầu tiên Hồng Đậu nhìn thấy một sinh mệnh sống sờ sờ cứ như vậy biến mất trước mắt mình, mà liền không lâu trước đây, nàng vẫn còn đang buồn rầu tự nhủ làm thế nào thoát khỏi ma trảo của hắn, nhưng hiện tại, người nam nhân này đã chết.

Thẩm Lạc Ngôn quay đầu lại nhìn Hồng Đậu đang ngây ngốc, hắn nói: "Người này vì tư lợi bản thân, không biết đã hại bao nhiêu tánh mạng người vô tội, không cần đồng tình với hắn."

"Ta không có đồng tình hắn……" Mùi máu tươi mãnh liệt quanh quẩn bên chóp mũi Hồng Đậu, loại hương vị này, dường như khiến nàng có cảm giác buồn nôn, nàng không dám nhìn nam nhân ngã trên mặt đất, nhưng vẫn thấy da đầu tê dại như cũ, sau lưng rét run, "Ta chỉ là không rõ…… Vì sao lại không thể cho hắn một kích mất mạng, ngược lại còn muốn…… Muốn……"

Muốn tra tấn một người đến chết như thế đây?

Hồng Đậu không nói ra câu hoàn chỉnh, nhưng Thẩm Lạc Ngôn lại hiểu được ý nàng, vẻ mặt hắn hờ hững, ngữ khí càng không có nửa phần tình cảm dư thừa, "Ngươi chưa bao giờ vào giang hồ, dĩ nhiên cũng chưa thấy được người Ma giáo đã tra tấn người trong võ lâm chính đạo chúng ta như thế nào, ta chỉ là nhẹ nhàng khiến hắn cảm nhận được một chút những thống khổ mà chính hắn gây ra cho người khác, so với hai chữ tra tấn, còn kém khá xa, đem hai chữ tra tấn đặt trên người ta, phu nhân cũng không khỏi quá mức cất nhắc ta rồi đó."

Dứt lời, Thẩm Lạc Ngôn xoay người đi về hướng ngoài cửa.

Hồng Đậu sửng sốt, phản ứng trì độn nghĩ Thẩm Lạc Ngôn thằng nhãi này không biết có phải đang tức giận hay không, nàng không khỏi cảm thấy chính mình phải chăng có chút quá không hiểu chuyện, bất luận nói sao, người ta cũng là chạy tới để cứu nàng……

"Trang chủ đại nhân, đợi ta với!" Hồng Đậu xách váy vội vàng đuổi theo, khi bước qua cỗ thi thể trên mặt đất kia, nàng không khỏi lại cúi đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt lúc sắp chết của Ngôn Kỳ cùng thanh âm rách nát vẫn còn trong đầu nàng y như cũ, nàng nhìn không rõ, cũng nghe không rõ.

Lại quay đầu lại, những bức tranh treo trên tường vẫn còn ở đó, Hồng Đậu bỗng nhiên nghĩ, một số ít người đi trước thời đại, vẫn luôn không có được kết quả tốt, nếu như Ngôn Kỳ có thể sinh ra ở hiện đại, nói không chừng hắn cũng có thể trở thành một họa sĩ nổi tiếng thế giới.

Nàng lắc đầu thật mạnh, vứt lại cảm giác kỳ lạ trong lòng, vội vàng ra khỏi phòng đuổi theo bóng dáng Thẩm Lạc Ngôn, Thẩm Lạc Ngôn chân dài, Hồng Đậu không thể không bước nhanh đi theo hắn, "Trang chủ…… Ngươi đừng nóng giận, coi như ta nói sai, có được không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Một cái tên

Thẩm Lạc Ngôn vẫn là lần đầu tiên thấy được bộ dáng thiệt tình nhận sai như vậy của nàng, dù sao thì trước đây nàng cụp mi rũ mắt, cũng đều là bởi sợ hãi nên mới biểu hiện ra ngoài, bước chân hắn khựng lại, vừa mới xoay người, liền có một người đâm đầu vào ngực hắn, hắn mặt không đổi sắc đỡ bả vai nàng, để ngừa nàng té ngã.

Mũi Hồng Đậu vừa lúc đập vào ngực cứng rắn của hắn, nàng che lại cái mũi đau, nhíu mày, nghĩ thầm mong là đừng bị đâm đến tẹt cả mũi, nàng không muốn mình lại càng xấu hơn nữa đâu, ngừng lại trong chốc lát, Hồng Đậu mới ngẩng đầu, dùng mắt lấp lánh đáng thương nhìn Thẩm Lạc Ngôn nói: "Ta không phải cố ý chọc ngươi tức giận……"

"…… Ta không tức giận." Thẩm Lạc Ngôn thấy dáng vẻ hết sức cẩn thận của nàng thực sự đáng thương, không khỏi sinh ra một ảo giác quỷ dị rằng chính mình đang bắt nạt nàng.

Hồng Đậu hút hút cái mũi, "Chuyện giang hồ ta đều không hiểu, chuyện các ngươi xử trí địch nhân như thế nào ta cũng không hiểu, ta vốn dĩ không có tư cách bình luận hành động của ngươi."

Nàng biết, giống như triều đình có quy củ của triều đình, giang hồ cũng có quy củ của giang hồ vậy, nàng vốn dĩ chính là người ngoài nghề, cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không rõ, dĩ nhiên cũng liền không cách nào hiểu được cái nào đúng cái nào sai.

Thẩm Lạc Ngôn thấy nàng khiêm tốn nhận sai như thế, trong lòng thật ra lại cảm thấy hụt hẫng, hắn thấp giọng khụ một tiếng, cầm xuống cái tay đang che mũi của nàng, "Va phải đau lắm à?"

"Cũng không đau lắm……" Hồng Đậu tỏ vẻ không sao cả mà nói một câu, hiện tại nàng đã bớt đau không ít, huống chi nàng cũng không phải bởi vì đau mới có biểu tình rối rắm như vậy, mà là bởi vì nàng sợ mũi mình bị sụp, "Vốn dĩ đã không xinh đẹp, nếu mũi ta mà bị sụp nữa…… Vậy càng khó nhìn hơn."

Thẩm Lạc Ngôn bị lời nói của nàng làm cho bật cười một tiếng, hắn nâng một tay lên, ngón trỏ hơi cong lại quẹt qua chóp mũi nàng, "Ta thấy cái mũi ngươi còn tốt lắm, ngươi không xinh đẹp chỗ nào?"

"Nói ngươi cũng không hiểu……" Hồng Đậu thấp giọng lẩm bẩm một câu.

"Đúng vậy, ta không hiểu." Thẩm Lạc Ngôn lại khôi phục trạng thái mặt không biểu cảm, "Nếu ta không hiểu, ta đây liền hỏi câu này, công phu của ngươi là học từ vị thế ngoại cao nhân nào vậy?"

Động tác của hắn bởi vì quá mức tự nhiên, thế nên nàng cũng liền không cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Hồng Đậu lén lút nhìn mặt hắn, vẻ mặt hắn cho thấy hắn không dễ bị lừa dối như vậy, nàng nghĩ nghĩ, liền dứt khoát nói: "Ngươi cũng biết ta có rất nhiều chuyện đều không nhớ rõ, võ công của ta học từ ai, ta cũng không biết."

Ngay cả khi không mất trí nhớ, nàng cũng không biết, từ sau khi gặp Tô Mộc, nàng còn đang suy nghĩ một thân công phu này của mình liệu có phải do Tô Mộc ưu đãi mà có hay không.

"Chuyện lúc trước, cũng đều không nhớ rõ sao?"

Hồng Đậu lắc đầu, "Không nhớ rõ."

"Nhưng ta nghe Lục Y nói, đoạn thời gian ngươi bị thương hôn mê kia, thường xuyên gọi tên một người."

"Tên?" Vẻ mặt Hồng Đậu ngây ra, "Tên là gì?"

"Ôn Quyết." Thẩm Lạc Ngôn nhẹ thở ra hai chữ, lại nói: "Đó là cái tên ngươi vẫn luôn gọi ra."

Ôn Quyết?

Hồng Đậu nhíu mi trái lo phải nghĩ, lại lôi cốt truyện nguyên văn ra suy nghĩ kỹ một lần, nàng cũng chưa hề xem qua hoặc nghe qua hai chữ "Ôn Quyết" này bao giờ cả, nàng mờ mịt nói: "Ta không biết a…… Ta cũng không biết Ôn Quyết ngươi nói là ai."

Thẩm Lạc Ngôn không nói.

Hồng Đậu thấy hắn không nói gì, trong lòng liền sốt ruột, "Uy, ngươi sẽ không cho rằng ta ở bên ngoài tìm tình lang cho ngươi đội nón xanh đấy chứ?"

Thẩm Lạc Ngôn nói: "Ta chưa nghĩ như vậy, lời này là ngươi nói."

"Ngươi rõ ràng là nghĩ như vậy!" Hồng Đậu từ trước đến nay luôn chủ trương cảm tình 1V1, cũng không thể để người khác bôi nhọ bản thân mình, nhưng nàng lại bỗng nhiên đảo tròng mắt, liền hưng phấn nói: "Đúng đúng đúng, nói không chừng ta thật sự cho ngươi đội nón xanh!"

Thẩm Lạc Ngôn trực tiếp xoay người rời đi, "Đừng có mơ tưởng dùng cớ này để khiến ta hưu ngươi."

Hồng Đậu tức giận cắn chặt quai hàm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Có phần của ta

Thẩm Lạc Ngôn phảng phất như đã biết rõ kịch bản của Hồng Đậu rồi, Hồng Đậu rốt cuộc không thể chọc tức hắn được nữa.

Không nhanh không chậm đi theo phía sau hắn, miệng Hồng Đậu dẩu lên treo được cả cái bình, đối với việc không thể nắm lấy cơ hội làm hắn hưu mình, nàng còn đang sinh hờn dỗi đây, đi được nửa dặm đường, cũng không hề thấy thủ hạ của Ngôn Kỳ đuổi theo báo thù như trong tưởng tượng, Hồng Đậu không khỏi cảm thấy kỳ quái, nàng cũng vừa bỗng nhiên nhớ tới, Du Tử Tức người này không thấy đâu, nàng bước nhanh đến bên cạnh Thẩm Lạc Ngôn hỏi: "Du Tử Tức đâu?"

Thẩm Lạc Ngôn cũng không quay đầu lại nói: "Hắn rời đi rồi."

"Rời đi?" Hồng Đậu theo bản năng liền kinh ngạc đặt câu hỏi: "Hắn sao lại một mình rời đi được?"

Hắn rốt cuộc dừng chân lại, cúi đầu nhìn nàng, lạnh giọng hỏi: "Ngươi lo lắng cho hắn?"

"Không, không phải a……" Hồng Đậu cũng không rõ chính mình vì cái gì mà lại nói lắp, tóm lại chính là nàng nói không trôi chảy, "Ta chỉ là, chỉ là tò mò…… Hắn có phải đã bị người trong Quỷ thôn bắt hay không ……"

Hiện tại Hồng Đậu quả thực đã đem Du Tử Tức cùng Phượng Khuynh Liên gắn chung với sinh mệnh của chính mình, nam nữ chủ một khi xảy ra chuyện, thế giới này liền sẽ sụp đổ, đương nhiên, thế giới này sụp hay không sụp không liên quan tới nàng, nàng chỉ là không muốn để thế giới này sụp đổ trước khi nàng rời đi thôi, Hồng Đậu chính là hết sức để ý cái mạng nhỏ này của mình.

Thẩm Lạc Ngôn lại nhìn chằm chằm mặt nàng một hồi lâu, dường như là đang phán đoán lời nàng nói là thật hay giả, cuối cùng, hắn vẫn mở miệng, "Du Tử Tức đã khôi phục ký ức."

"Khôi phục…… Ký ức?"

Hóa ra, chính là sau khi Hồng Đậu bị Ngôn Kỳ bắt đi không lâu, đầu Du Tử Tức liền bị va chạm phải, cứ như vậy mà lại đập cho đầu hắn tỉnh lại, nói

đến cũng thật là mơ hồ hết sức, Thẩm Lạc Ngôn cùng Du Tử Tức một chính một tà, đánh nhau nhiều năm, không nghĩ tới đến Quỷ thôn này, lần đầu tiên hai người bọn họ lại không thể không lựa chọn liên thủ, đánh lui đám người Quỷ thôn đến tấn công kia.

Sau khi người trong Quỷ thôn bị đánh bại, lo lắng cho Hồng Đậu, Thẩm Lạc Ngôn cũng không muốn dây dưa gì với Du Tử Tức nữa, đang định đi luôn, Du Tử Tức lại ngăn cản hắn, hơn nữa còn gọi hắc ưng đang bay lượn trên không trung xuống dưới, hắn nói: "Ngươi đi theo Hắc Ảnh đi."

Lưu lại một câu này, Du Tử Tức liền rời đi.

Cho nên nói, Thẩm Lạc Ngôn có thể nhanh chóng tìm được Hồng Đậu như vậy, cũng là may nhờ có con ưng này của Du Tử Tức.

Thẩm Lạc Ngôn lại không muốn cho Hồng Đậu biết chuyện này, hắn nói: "Du Tử Tức đã khôi phục bình thường, từ nay về sau, chính tà không đội trời chung, nếu gặp lại hắn, chính là lúc tử chiến một trận."

"Nga……" Hồng Đậu không giống với Thẩm Lạc Ngôn từ nhỏ do bạch đạo hun đúc mà lớn lên, cho nên thị thị phi phi, nàng đều không có cái nhìn cực đoan như vậy, chẳng qua cũng không thể nói là nàng không rõ suy nghĩ của Thẩm Lạc Ngôn, tranh đấu giữa hai phía hắc bạch này, giống như hai nước giao chiến vậy, ngươi chết ta sống gì đó, cũng đều là lập trường bất đồng mà thôi.

Hồng Đậu lại nhìn cánh rừng đen tuyền, nàng khiếp đảm hỏi: "Vậy…… Chúng ta giết Ngôn Kỳ, người Quỷ thôn sẽ không tìm chúng ta báo thù sao?"

Cũng không biết là trong lời nói của Hồng Đậu có chữ nào lấy lòng được hắn, giọng Thẩm Lạc Ngôn rốt cuộc không còn lạnh băng như vậy nữa, ngay cả ánh mắt cũng hòa hoãn một ít, "Người là ta giết, cho dù bọn họ muốn tìm người báo thù, vậy cũng là tìm ta."

Thân là người trong giang hồ, bất luận là muốn hay không muốn, trên tay luôn sẽ dính chút máu như vậy, chỉ là lại thêm một cái mạng người mà thôi, đối với Thẩm Lạc Ngôn mà nói, đây không coi là cái gì.

Hồng Đậu lại nói: "Nhưng mà ngươi giết người cũng là vì tới cứu ta…… Vậy, vậy đương nhiên cũng có phần của ta nữa……"

Nàng tuy vẫn sống không tim không phổi, lại luôn cho rằng mạng người là thứ quan trọng nhất, Ngôn Kỳ không phải do nàng giết chết, nhưng cũng có một phần nguyên nhân do nàng mà ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Đậu Nhi ngoan

Thẩm Lạc Ngôn thật ra trong lòng lại có chút vi diệu, vốn tưởng rằng nha đầu này là kẻ nhát gan sợ phiền phức, trong chuyện này, nàng lại có thể chủ động đứng ra nói chính mình cũng muốn gánh một phần sát nghiệt, lại lần nữa dùng chuôi kiếm gõ lên đỉnh đầu nàng, hắn không chút nào cảm kích nói: "Tính do ngươi một phần cũng không có khả năng làm cho người chết sống lại, huống chi,Quỷ thôn chẳng qua là một đám ô hợp, Ngôn Kỳ chết rồi, sẽ lại có thôn trưởng mới xuất hiện thôi, bọn họ hiện tại chỉ biết vội vàng đoạt vị trí thôn trưởng, sao lại có thời gian tới đuổi giết ngươi và ta được?"

Hồng Đậu còn chưa từng dính máu, nếu như để nàng hiện tại gánh nợ máu trên lưng, vậy quá mức phí phạm của trời.

"Vậy cứ coi như ta suy nghĩ nhiều là được……" Hồng Đậu che lại đỉnh đầu, nàng bất mãn, "Nhưng ngươi lần sau có thể đừng gõ đầu ta nữa hay không?"

Thẩm Lạc Ngôn không để ý chút nào tới sự tức giận của nàng, càng không hề suy xét một chút tới lời nàng nói, liền trực tiếp cự tuyệt, "Thử kiếm cho ta, ngươi cũng cũng chỉ có cái giá trị này."

"Thế nào trước kia lại không phát hiện ngươi xấu tính như vậy chứ……" Hồng Đậu oán thầm, ngầm trợn trắng mắt.

Thẩm Lạc Ngôn mặt không đổi sắc, "Tương lai ngươi sẽ phát hiện càng nhiều."

Hồng Đậu còn đang suy nghĩ những lời này là có ý gì, Thẩm Lạc Ngôn đã tiếp tục đi về phía trước, nàng cũng bất chấp nghĩ nhiều, vội vàng theo sau.

Về tới trúc ốc của Lý Tùy Phong, Lý Tùy Phong vẫn đang thu thập đồ đạc của chính mình, vừa vào cửa đã thấy bộ dáng vội tới vội đi của hắn, Hồng Đậu không nhịn được hỏi: "Lý công tử, ngươi đang làm cái gì vậy?"

"Thôn trưởng cũng bị các ngươi giết rồi, sắp tới Quỷ thôn sẽ thực loạn, gác cổng Quỷ thôn cũng sẽ không nghiêm ngặt như vậy nữa, lúc này không đi còn đợi đến khi nào?" Lý Tùy Phong nhìn Hồng Đậu cùng Thẩm Lạc Ngôn, tiếp tục vội vàng thu thập đồ đạc.

Hồng Đậu tò mò hỏi: "Ngươi sợ kẻ thù tìm tới cửa sao?"

"Chẳng phải là sợ kẻ thù tìm tới cửa sao?" Vẻ mặt Lý Tùy Phong có chút rối rắm quỷ dị, hắn cũng không phải hạng người tam giáo cửu lưu, có thể làm

hắn lộ ra vẻ mặt này, xem ra kẻ thù của hắn cũng tuyệt đối không phải hạng người hời hợt.

Lúc này, ngoài cửa chợt truyền đến tiếng bước chân đông đảo.

Hồng Đậu còn chưa biết vận dụng nội lực của mình thám thính tiếng động từ xa, nhưng Lý Tùy Phong cùng Thẩm Lạc Ngôn thì lại nghe thấy được, Lý Tùy Phong nghi hoặc, "Hiện tại người Quỷ thôn hẳn là đang đánh túi bụi tranh giành vị trí thôn trưởng mới phải chứ, sao lại có người đến chỗ ta?"

"Cái gì, có người tới?" Hồng Đậu hết sức khẩn trương.

Thẩm Lạc Ngôn vân đạm phong khinh nói: "Không cần khẩn trương như thế."

Hồng Đậu lại vội vàng ngẩng đầu nhìn hắn, "Nói không chừng bọn họ đã thương lượng xong, quyết định trước khi đoạt vị trí thôn trưởng phải hết giết chúng ta thì sao? Không được, chúng ta vẫn là mau chạy đi."

Nói xong, nàng liền lôi kéo tay Thẩm Lạc Ngôn chạy ra phía ngoài cửa.

Thẩm Lạc Ngôn nhìn tay nàng nắm lấy tay mình thì đỏ hồng cả tai, ánh mắt hắn mơ hồ trong chốc lát nói: "Người tới là người Thẩm Gia Trang."

"A?" Hồng Đậu khựng lại, "Người Thẩm Gia Trang?"

Lại không dấu vết nhìn tay nàng đang nắm lấy tay mình, Thẩm Lạc Ngôn gật đầu, "Đúng vậy."

"Vậy là tốt rồi……" Hồng Đậu trong chớp mắt liền không khẩn trương nữa, nàng buông tay Thẩm Lạc Ngôn ra, thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại rất mau liền cảm thấy u buồn, vậy không phải nàng rời đi sẽ càng khó khăn sao?

Thẩm Lạc Ngôn nói: "Người Thẩm Gia Trang tới, thật là chuyện tốt, chẳng qua ta nên rời đi."

Hồng Đậu mờ mịt.

"Bởi vì…… Phu nhân nhất định sẽ không muốn gặp đến hai Thẩm Lạc Ngôn." Khi Hồng Đậu còn đang giật mình ngốc sững, nam nhân trường thân ngọc lập* (dáng cao người đẹp) hơi hơi khom lưng, kề sát bên tai nàng cười nhẹ nói: "Đậu Nhi ngoan, chờ ngươi chừng nào nhớ tới muốn cứu mạng người nam nhân Ôn Quyết này, ta sẽ lại đến cạnh ngươi."

Lý Tùy Phong rút kiếm, hướng về phía Thẩm Lạc Ngôn, lại bị Thẩm Lạc Ngôn lui ra phía sau một bước tránh đi, Lý Tùy Phong đứng trước người Thẩm Lạc Ngôn lạnh giọng hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai!"

Hắn không đáp, chỉ nhìn chằm chằm Hồng Đậu cười nhẹ một tiếng, với khuôn mặt lạnh băng này của Thẩm Lạc Ngôn, cũng ngoài ý muốn khiến người ta cảm thấy nụ cười này tựa như thanh phong minh nguyệt, cao nhã thánh khiết.

Khi cửa phòng bị người bên ngoài đẩy ra, nam nhân giống như thần này cũng liền thần bí biến mất.

"Lý huynh……" Nam nhân cầm kiếm từ ngoài cửa đi vào sau khi nhìn thấy Hồng Đậu, ngoài ý muốn chớp mắt một cái, hắn vội bước qua hỏi: "Phu nhân, ta nhiều ngày tìm không thấy ngươi, không nghĩ tới ngươi lại ở chỗ này của Lý huynh."

Người này đúng là Thẩm Lạc Ngôn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Không biết xấu hổ

Thẩm Lạc Ngôn xuất hiện, thành công khiến cho Hồng Đậu vẻ mặt mờ mịt, hai mắt mê mang.

"Phương Hồng Đậu, ngươi làm sao vậy?" Thẩm Lạc Ngôn lại hỏi một tiếng, thấy nàng so với bộ dáng lúc trước còn ngu si hơn, hắn nghĩ thầm, không phải là mấy ngày này nàng đã xảy ra chuyện gì đến nỗi biến thành ngu đi đấy chứ.

Một bên Lý Tùy Phong vẫn chưa thả lỏng cảnh giác, "Ngươi là Thẩm Lạc Ngôn thật?"

"Sao lại hỏi như vậy?" Thẩm Lạc Ngôn thông minh cỡ nào, hắn vừa nghe Lý Tùy Phong hỏi vậy, liền biết sự tình không thích hợp.

Lý Tùy Phong nhíu mày hỏi: "Chúng ta quen biết vào năm nào tháng nào?"

"15 tháng 7 bốn năm trước."

“Không đúng…… Người kia nếu ngay cả chuyện ta đánh cuộc với Ôn tiên sinh cũng đều biết, có thể thấy được hắn đã điều tra rõ ràng hết thảy, biết cái ngày này cũng không phải không có khả năng……”

Lý Tùy Phong còn đang lẩm bẩm, Hồng Đậu lại đột nhiên duỗi tay quăng cho Thẩm Lạc Ngôn một cái tát, tiếng tát tai thanh thúy này, không chỉ làm Thẩm Lạc Ngôn nhất thời đầu óc choáng váng, ngay cả những người khác cũng bị dọa đến không dám động.

Một lát sau, có lẽ là đã định thần, đôi mắt Thẩm Lạc Ngôn khóa chặt Hồng Đậu, sắc mặt hắn lạnh đến đáng sợ, ngay cả thanh âm dường như cũng hỗn loạn lạnh đến xương, hắn gằn từng chữ một nói: “Phương, Hồng, Đậu!”

Hồng Đậu quay sang phía Lý Tùy Phong nhún nhún vai, “Thanh âm tức giận này, vừa nghe đã biết là chính quy, yên tâm đi, hắn không phải hàng nhái.”

Lý Tùy Phong giật giật khóe miệng, hắn quyết đoán thu hồi kiếm, cho dù Thẩm Lạc Ngôn trước mắt này có là giả đi chăng nữa, hắn tin chắc hiện giờ tính mạng Phương Hồng Đậu còn nguy hiểm hơn.

Nhưng Hồng Đậu dĩ nhiên có phương pháp giữ mệnh rồi.

Thẩm Lạc Ngôn còn đang nổi giận, Hồng Đậu lại bỗng nhiên bùm một tiếng quỳ trên mặt đất, ôm chặt lấy đùi Thẩm Lạc Ngôn kêu khóc nói: “Trang chủ đại nhân! Ngươi rốt cuộc cũng tới tìm ta! Ngươi không biết mấy ngày qua ta thống khổ biết bao nhiêu đâu! Có bọn buôn người muốn bán ta, còn có một kẻ cuồng vẽ tranh muốn móc mắt ta! Lại còn có có một tên gia hỏa không biết là ai giả làm bộ dáng của ngươi nữa, lừa ta đến vài ngày! Ta đây cũng là sợ lại bị lừa, mới bất đắc dĩ làm hạ sách này a!”

Tiếng khóc này của Hồng Đậu thật sự có thể nói là kinh thiên địa quỷ thần khiếp, người nghe thương tâm, người thấy rơi lệ, một phen nước mũi một phen nước mắt đều bôi hết lên người Thẩm Lạc Ngôn, Thẩm Lạc Ngôn mày nhảy dựng, nhưng Hồng Đậu nữ nhân này lực tay lại mạnh đến ngoài dự đoán, hắn thế nào cũng bỏ không ra.

Lại nhìn Lý Tùy Phong, hắn sớm đã đối với Hồng Đậu cái nữ nhân không biết xấu hổ này xem thế là đủ rồi.

“Còn ra thể thống gì?” Thẩm Lạc Ngôn vẫn là lần đầu tiên bị một người ôm đùi đến không biết xấu hổ như vậy, hắn vẻ mặt không được tự nhiên, càng giống như ngượng ngùng, “Phương Hồng Đậu, buông tay!”

“Không buông!” Hồng Đậu khóc lóc nói: “Ta là một nữ lưu yếu đuối, mấy ngày này đều bị làm cho sợ hãi, rất nhiều lần đều một chân bước vào quỷ môn quan, tưởng tượng đến Thẩm Gia Trang chúng ta, nghĩ đến tiểu Thức Bạch, còn có nghĩ đến Đại Hoàng, một chân bước vào ta lại cố sức mà đạp ra! Trang chủ à, lòng ta khổ quá!”

Nhìn không ra trong lòng nàng có phải khổ hay không, chẳng qua bề ngoài nàng biểu hiện đến là đủ khổ.

Thẩm Lạc Ngôn từ bỏ giãy giụa, hắn mặt không biểu cảm nhìn nàng, lại lãnh đạm nói: “Chuyện ngươi đánh ta một cái tát, ta sẽ không trách phạt ngươi.”

“Thật, thật sự?” Nàng khóc sướt mướt ngẩng đầu.

Thấy nàng khóc đến không còn hình tượng, Thẩm Lạc Ngôn trong lòng càng bất đắc dĩ, “Thật sự.”

“Trang chủ đại nhân thật là đại nhân có đại lượng.” Hồng Đậu một phen đứng lên, vỗ vỗ bụi trên váy, lại xoa xoa đôi mắt, trong chớp mắt liền giống như không có việc gì mà cười toét miệng.

Trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, e là cũng chỉ có một mình Phương Hồng Đậu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Hồng Đậu quan tâm

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 84) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 84)

8 THÁNG 8, 2018 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 84: Hồng Đậu quan tâm

Lý Tùy Phong vậy mà lại không vội thu thập đồ đạc rời đi, hắn ngồi trên ghế, còn tự rót cho mình một ly trà an tâm xem diễn, chẳng qua trà còn chưa đưa đến bên miệng, đã bị Hồng Đậu đoạt lấy một ngụm uống cạn.

Uống xong ly trà, Hồng Đậu vỗ vỗ ngực, thoải mái thở phù một tiếng, khóc quả nhiên cũng cần thể lực, vừa vừa rồi hết khóc lại gào, giọng nói của nàng cũng đều sắp bốc khói, uống được ly trà mới thoải mái hơn.

Thẩm Lạc Ngôn thấy Hồng Đậu nghỉ tạm đủ rồi, hắn mới hỏi: "Có người giả trang ta?"

"Ừm!" Hồng Đậu gật đầu, "Hắn vậy mà giả bộ y như thật! Ta cùng Lý công tử đều không phát hiện ra!"

Thẩm Lạc Ngôn nhíu mày, "Có người sở hữu thuật dịch dung cao siêu đến vậy, ngay cả Lý huynh cũng không nhận ra sao?"

"Ngươi đừng hoài nghi, ta thật đúng là không nhận ra được." Đề cập đến điều này, vẻ mặt Lý Tùy Phong cũng không được tốt lắm, "Nếu nói dung mạo giống nhau cũng liền thôi, nhưng người kia, từ thần thái đến cá tính, thế mà lại có thể bắt chước giống ngươi như đúc, ngay cả huynh đệ sinh đôi cũng không giống được như thế, ta nghĩ, người kia nhất định là kẻ bắt chước trời sinh."

Lý Tùy Phong nghĩ thầm, khó trách hắn cảm thấy mồm mép Thẩm Lạc Ngôn trở nên lợi hại, còn biết giận nữa, vốn dĩ hắn còn tưởng rằng Thẩm Lạc Ngôn do cưới phải Hồng Đậu nên mới thành ra như vậy, hiện tại xem ra, là bởi người kia rõ ràng không phải Thẩm Lạc Ngôn.

Thẩm Lạc Ngôn là trang chủ Thẩm Gia Trang, những năm gần đây, Thẩm Gia Trang trừ gian diệt ác, cũng đắc tội không ít người, nếu có người xuống tay với Thẩm Lạc Ngôn cũng không kỳ quái, thế nhưng, hắn lại chưa từng nghe qua trong số kẻ thù của mình có cao thủ dịch dung, sự không xác định này không khỏi khiến Thẩm Lạc Ngôn thêm một phần cẩn thận.

Hắn lại nhìn về phía Hồng Đậu, "Ngươi cùng hắn ở chung bao nhiêu ngày?"

"Có…… hai ba ngày gì đó." Hồng Đậu tự hỏi một phen, thành thật trả lời.

"Vậy hắn có đối với ngươi……" Thẩm Lạc Ngôn vốn là muốn hỏi nam nhân kia có động tay động chân với Hồng Đậu hay không, nhưng nghĩ lại, hắn vẫn thay đổi cách hỏi, "Hắn có làm gì đối với ngươi không?"

"Không có a, chúng ta chia phòng ngủ riêng." Thẩm Lạc Ngôn rất cố kỵ, còn Hồng Đậu lại trả lời hào phóng, "Ta không đội nón xanh cho ngươi đâu á."

Sắc mặt Thẩm Lạc Ngôn trong chớp mắt liền có chút mất tự nhiên.

"Hơn nữa ngoại trừ hắn thích gõ đầu ta, thoạt nhìn khó lừa gạt hơn so với trang chủ ngươi một chút, bình thường hắn rất tốt với ta, hình như cũng không tệ lắm……"

Thẩm Lạc Ngôn thái dương nhảy dựng, cực lực áp xuống xúc động muốn rút kiếm ra, hắn âm dương quái khí nói: "Nếu hắn tốt như vậy, sao ngươi không theo hắn cùng nhau rời đi?"

Lý Tùy Phong ngoài ý muốn nhìn Thẩm Lạc Ngôn, thầm nghĩ loại lời nói giận dỗi này thật không giống như lời bình thường Thẩm Lạc Ngôn sẽ nói.

Hồng Đậu sắc mặt rối rắm, ngón trỏ nàng vòng quanh trên vạt áo lụa, cũng không biết đang rối rắm cái gì.

Người khác nhìn không hiểu, Thẩm Lạc Ngôn lại hiểu rất rõ, nàng đúng là thật sự có suy nghĩ rời đi, hỏa khí trong lòng hắn liền lớn hơn nữa, hỏa khí này lại phát tác không ra, vì thế lại chỉ có thể tự mình tức giận.

Hồng Đậu thấy Thẩm Lạc Ngôn sắc mặt tái nhợt, nàng sợ hãi hỏi: "Trang chủ…… Ngươi làm sao vậy?"

"Nội thương chưa lành, dưới cơn tức giận, nội thương sẽ thực dễ dàng tái phát." Lý Tùy Phong lại rót ly trà cho chính mình, tỏ vẻ chuyện không liên quan mình mà nói mát.

Lúc này lại như cũ, trà Lý Tùy Phong còn chưa đưa đến bên miệng, lại bị Hồng Đậu nháy mắt đoạt đi, Hồng Đậu bưng trà tiến đến bên cạnh Thẩm Lạc Ngôn, "Trang chủ ngươi đừng tức giận, uống một ngụm trà nghỉ ngơi một chút, giữ tâm tình tốt đẹp, mới có thể không bị nếp nhăn nha."

Thấy bộ dáng lấy lòng của nàng, Thẩm Lạc Ngôn thầm nghĩ nha đầu này thật đúng là không tim không phổi, hắn liếc mắt nhìn trà nàng đưa qua, coi như nể tình nàng biết ân cần, vẫn nhận lấy.

Hồng Đậu lập tức lại treo nụ cười lấy lòng, "Trang chủ nha, Tiểu Thức Bạch từ ngày đó đến nay thế nào? Có ăn nhiều cơm không? Có cao lên chút nào không thế?"

"Ngoại trừ Thức Bạch……" Thẩm Lạc Ngôn dùng sức nắm chặt cái ly trong tay, "Ngươi liền không quan tâm ai khác sao?"

"Ai khác?" Hồng Đậu suy nghĩ một lát, lại biết nghe lời phải, dựa theo tâm ý hắn mà hỏi: "Phượng di nương ở nhà có khỏe không? Có ăn nhiều cơm hay không? Nàng như vậy quá gầy, vẫn nên ăn nhiều cơm cho có da có thịt mới tốt."

“…… Ngoài Phượng di nương ra thì sao?”

“Vậy……” Hồng Đậu cảm thấy khí lạnh trên người hắn càng ngày càng nghiêm trọng, nàng cười miễn cưỡng, “Vậy…… Đại Hoàng có ăn nhiều cơm hay không? Nó có còn thích bắt chuột không……”

“Bang” một tiếng, cái ly trong tay Thẩm Lạc Ngôn nát vụn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Danh y

Cho dù Thẩm Lạc Ngôn không nói lời nào, người khác cũng có thể nhìn ra tâm tình của hắn không hề tốt đẹp.

Hồng Đậu không dám nói gì, run bần bật, Lý Tùy Phong bảo trì trầm mặc an tâm xem diễn, người của Thẩm Gia Trang đợi bên ngoài cửa dĩ nhiên càng là thở mạnh cũng không dám.

Chẳng qua cũng may cùng Hồng Đậu ở chung nhiều ngày, Thẩm Lạc Ngôn đã dưỡng thành một thói quen tốt, đó chính là có thể nhanh chóng tự mình điều chỉnh tốt tâm tình, nếu Thẩm Lạc Ngôn mà thật sự có tâm linh yếu ớt, chỉ sợ đã sớm bị Hồng Đậu làm cho tức chết rồi.

Hắn không lạnh không đạm liếc mắt qua Hồng Đậu, nhìn về phía Lý Tùy Phong có thể giao lưu bình thường với hắn, “Người giả mạo ta kia, Lý huynh có thể nhìn ra hắn đến có mục đích gì không?”

“Cái này sao……” Lý Tùy Phong nhìn Hồng Đậu, ho khan một tiếng, mới áp xuống vẻ vui sướng khi người gặp họa mà nói với Thẩm Lạc Ngôn: “Theo ta thấy, mục tiêu của hắn hẳn là Thẩm phu nhân.”

“Thẩm phu nhân?” Hồng Đậu vuốt cằm, không khỏi nghiêm túc tự hỏi, cho dù có thể nói, chỉ bằng chỉ số thông minh của nàng cũng nghĩ không ra thứ gì hết.

Thẩm Lạc Ngôn lạnh giọng nói: “Thẩm phu nhân chính là chỉ ngươi.”

“A?” Nàng đầu tiên là nghi hoặc, sau đó mới phản ứng lại gật đầu, “Nga……”

Nàng thiếu chút nữa liền quên, tuy rằng người Thẩm Lạc Ngôn thích chính là Phượng Khuynh Liên, mà Hồng Đậu cũng sẽ bị Thẩm Lạc Ngôn hưu bỏ, chẳng qua đó cũng là chuyện về sau, cho nên nàng hiện tại vẫn là Thẩm phu nhân danh xứng với thực, đương nhiên, cũng chỉ là cái danh mà thôi.

Lý Tùy Phong liền nhìn Thẩm Lạc Ngôn với vẻ kỳ quái, ánh mắt hắn rất rõ ràng bày tỏ: Xem ra Thẩm trang chủ ngươi ở nhà chính là muốn sủng thiếp diệt thê a, nhìn xem, vị này đường đường là Thẩm phu nhân, thế mà lại không có nửa phần tự giác làm Thẩm phu nhân đó.

Ngoại trừ nhắc tới tiền, ai cũng đừng nghĩ có thể khiến cho Hồng Đậu có tự giác mình là phu nhân Thẩm Gia Trang được.

Thẩm Lạc Ngôn đáy lòng yên lặng niệm một câu này, hắn lười so đo cùng Lý Tùy Phong, lại hỏi Hồng Đậu, “Cái người giả mạo kia, có nói với ngươi điều gì kỳ quái không? Hoặc là, ngươi có thể nhìn ra manh mối gì…… Không, cứ vậy đi, cái “hoặc là” ta vừa mới nói kia, ngươi cứ thuận tiện làm như không nghe được nhé.”

Chỉ số thông minh của Hồng Đậu, là không có khả năng nhìn ra cái vấn đề gì.

Hồng Đậu lại hoàn toàn nghe không ra lời nói của Thẩm Lạc Ngôn có ý không ôm hy vọng đối với chính mình, nàng vậy mà còn nghiêm túc nghĩ nghĩ, nói: “Hắn hình như thường xuyên nhắc tới tên một người.”

“Tên là gì?”

“Ôn Quyết…… Hình như là cái tên này.” Trước khi nam nhân kia rời đi, hắn đã ghé sát nàng nói ra tên người này, hậu tri hậu giác mới phát hiện nam nhân kia cách mình như vậy gần quá, trong lòng Hồng Đậu bỗng nhiên liền có chút cảm thụ kỳ quái.

“Ôn Quyết……” Lý Tùy Phong nói: “Đây không phải tên của Minh Y sao?”

“Danh y?” Hồng Đậu kỳ quái hỏi: “Hắn là một đại phu rất nổi danh sao?”

Thẩm Lạc Ngôn giải thích, “Không phải là “Minh” trong ‘nổi danh’, mà là “Minh” trong ‘u minh’.”

“Đây thật đúng là một danh hiệu kỳ quái……” Hồng Đậu không rõ, người giang hồ căn cứ vào đâu để lấy tên hiệu, theo nàng biết, “minh” trong u minh, chính là đại biểu cho ý rất không may mắn.

Thẩm Lạc Ngôn thật ra lại rất có kiên nhẫn giảng giải cho nàng, "Minh Y ta cũng chưa từng gặp qua, nhưng theo lời đồn đại, hắn là một người tính tình quái gở, so với những người khác dùng thuốc cứu người, hắn càng thích lấy độc để chữa cho người ta, vì thế, cũng có rất nhiều người gọi hắn là độc y, nhưng hành tung của hắn luôn luôn hư vô mờ mịt, cũng cũng không tham dự việc võ lâm. Vì sao kẻ giả mạo kia muốn nhắc tới tên của Minh Y chứ?"

"Có lẽ, Thẩm phu nhân cùng vị Minh Y trong lời đồn kia có liên hệ?" Lý Tùy Phong nói: "Có lẽ, nam nhân thần bí kia, muốn có được thông tin liên quan đến Minh Y từ phía phu nhân."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Rời thôn

Suy đoán của Tùy Phong không phải không có lý, Minh Y tuy thích dùng độc, lại thường thường có thể trị bách bệnh, giải trăm độc, những người bị bệnh nguy kịch đó muốn đem hắn trở thành thần tiên mà sùng bái cũng không quá, một số người liều mạng muốn tìm được Minh Y, nhưng Minh Y cũng không phải hạng người hời hợt, há lại dễ dàng bị tìm được như vậy?

Nếu là trước kia, nói Hồng Đậu được nuôi trong khuê phòng cùng Minh Y Ôn Quyết đỉnh đỉnh đại danh có liên hệ, Thẩm Lạc Ngôn khẳng định sẽ không tin, nhưng từ sau khi thấy được võ công của Hồng Đậu, hắn hiện tại cũng là không thể không hoài nghi.

Công phu trên người Hồng Đậu cao thâm khó đoán, Thẩm Lạc Ngôn kiến thức rộng rãi cũng nhìn không ra nàng rốt cuộc là xuất thân từ môn phái nào, Hồng Đậu cũng không hề đơn giản như trong ấn tượng của hắn, trên người nàng, dường như còn cất giấu rất nhiều bí mật.

Hồng Đậu vừa cảm thấy tầm mắt Thẩm Lạc Ngôn nhìn chằm chằm mình liền như lâm đại địch, nàng vội xua tay, "Ta thật sự không biết Minh Y là người nào, cho dù ta biết, vậy cũng chỉ có thể là trước đây ta biết, trang chủ đại nhân, ta mất trí nhớ…… Ngươi không phải là không nhớ rõ đi?"

Thẩm Lạc Ngôn thu hồi ánh mắt đặt trên người nàng, từ lúc bắt đầu liền không cần trông cậy có thể có được tin tức hữu dụng nào từ nàng, như vậy cũng sẽ không có thất vọng.

Nhưng, tưởng tượng đến nam nhân kia có thể đi vào Quỷ thôn trước hắn một bước, hơn nữa thành công ngụy trang thành bộ dáng của hắn lừa gạt mọi người, trong lòng Thẩm Lạc Ngôn liền không khỏi càng thêm trầm trọng.

Hắn vốn cũng nghĩ tới Quỷ thôn tìm người Thiên Kim Các mua tin tức Hồng Đậu ở nơi nào, chỉ là hắn vừa vặn đụng phải ba ngày Quỷ thôn không mở cửa, nên hắn cũng chỉ có thể ở bên ngoài đợi, sau đó lại thấy được Quỷ thôn loạn cả lên, hắn mới quyết đoán mang theo người vọt vào.

Nếu tới Quỷ thôn, khẳng định là cần phải tìm người quen thuộc với Quỷ thôn nhất - Lý Tùy Phong, chỉ là Thẩm Lạc Ngôn không nghĩ tới, lại ở chỗ này gặp được Hồng Đậu.

"Chúng ta trước hết rời khỏi nơi này đã." Lời này, Thẩm Lạc Ngôn là nói với Hồng Đậu.

Hồng Đậu gật gật đầu, cái Quỷ thôn này tất cả đều là biến thái, cho dù nàng muốn chạy trốn, cũng trước hết rời khỏi cái địa phương quỷ quái này rồi lại nói.

Thẩm Lạc Ngôn lại thấy Lý Tùy Phong đang ở nơi đó thảnh thơi uống trà, hắn lại đạm nhiên nói một câu: "Người ở cửa vào Quỷ thôn bởi vì hỗn loạn nên không thấy đâu nữa, khi ta tới, không khéo liền nhìn thấy đại tiểu thư Đường Môn cũng đi về hướng này."

Lý Tùy Phong đầu tiên là khựng lại, sau đó liền giống như bị kinh hách mà lập tức đứng lên, cầm lấy tay nải của mình liền chạy ra ngoài cửa, "Không phải cần đi sao? Đi mau a!"

Bộ dáng chạy trốn của Lý Tùy Phong này, giống như phía sau có chó cắn người đuổi theo vậy.

Hồng Đậu tò mò hỏi: "Hắn chạy nhanh như vậy làm cái gì?"

"Không chạy mau một chút, hắn sẽ bị người ta bắt được." Thẩm Lạc Ngôn không nhanh không chậm đi ra cửa, hắn chẳng qua là không quen nhìn bộ dáng thảnh thơi kia của Lý Tùy Phong, mới nói ra chuyện đại tiểu thư Đường gia sắp tới, hỏa khí bị Hồng Đậu gây ra, rốt cuộc bởi vì có thể làm cho Lý Tùy Phong khẩn trương chạy trốn mà tiêu bớt một phần, hắn lại nói với Hồng Đậu đang theo bên cạnh: "Nếu đã tìm được ngươi, chúng ta cũng không cần phải gấp gáp về Thẩm Gia Trang, ta có việc muốn đi Võ Lâm Minh một chuyến, ngươi đi cùng ta."

Hồng Đậu lập tức ủy khuất nói: "Ta có thể xin được một mình về Thẩm Gia Trang không……"

Võ Lâm Minh nàng biết, đó là nơi ở của Võ Lâm Minh chủ, nghe Lục Y nói, Võ Lâm Minh chủ đương nhiệm vẫn là một công tử thực trẻ tuổi, nhưng nàng hoàn toàn không có hứng thú, nàng không muốn đi theo bên cạnh Thẩm Lạc Ngôn, nàng muốn chạy trốn.

“Ngươi một mình trở về, ta không yên tâm.”

“Vậy ngươi có thể cho những người khác hộ tống ta……”

Thẩm Lạc Ngôn rốt cuộc dừng chân lại, giọng điệu không rõ, “Vì sao phải vội vã trở về? Đừng nói cho ta là vì ngươi nhớ Phượng di nương, Thức Bạch cùng Đại Hoàng.”

“Ta chính là…… Có chút nhớ mong Liễu di nương đang ở chùa miếu, nhiều ngày trôi qua như vậy, cũng không biết có người nào đưa thịt cho nàng hay không……”

Thái dương Thẩm Lạc Ngôn giật giật, là đại ý của hắn, hắn còn không biết sao, Hồng Đậu người này mà muốn tìm cớ, chẳng sợ ngươi bài trừ hết các lựa chọn ABCD, nàng cũng có thể lấy ra cho ngươi một đáp án E nữa đấy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Hai gian phòng

Về chuyện tại sao Hồng Đậu lại nhớ mong Liễu di nương, Thẩm Lạc Ngôn cũng không định hỏi gì nữa, hắn sợ nếu hỏi tiếp, hắn sẽ không khống chế được cảm xúc của chính mình.

Đừng trách hắn sao lại có loại ảo giác quỷ dị như vậy, biểu hiện của Hồng Đậu nghiễm nhiên tạo cho hắn một ảo giác, đó chính là nàng vẫn luôn nhớ mong nữ nhân trong hậu viện Thẩm Gia Trang, chỉ duy độc không nhớ mong mỗi vị phu quân danh chính ngôn thuận là hắn.

Đương nhiên, cũng chỉ là danh chính ngôn thuận mà thôi, có lẽ còn có thể dùng bốn chữ khác càng chuẩn xác hơn, đó chính là hữu danh vô thực.

Hồng Đậu không muốn phá vỡ hiện trạng này, Thẩm Lạc Ngôn…… Thẩm Lạc Ngôn đương nhiên là không thể có ý nghĩ đó, sau khi mọi chuyện đều giải quyết xong, hắn cần biết rõ ràng, quan hệ giữa Hồng Đậu và hắn là gì.

Trên đường đến Võ Lâm Minh, Thẩm Lạc Ngôn để người của Thẩm Gia Trang đi về trước, quá nhiều người bị nhìn thấy, sẽ rước lấy phiền toái không cần thiết, huống chi hiện tại hắn đã tìm được Hồng Đậu, cũng liền không cần nhiều người như vậy đi theo, ngược lại hắn vốn dĩ cho rằng Lý Tùy Phong sẽ rời đi sau khi ra khỏi Quỷ thôn, lại không ngờ Lý Tùy Phong cũng tính toán đi Võ Lâm Minh cùng hắn.

Đối với việc này, Lý Tùy Phong trả lời là, “Ta đã rất nhiều năm không ra khỏi cửa, cũng không biết đi nơi nào, liền tạm thời đi theo ngươi vậy.”

Thẩm Lạc Ngôn thật ra lại không đuổi hắn đi, trong lòng hắn biết nguyên nhân Lý Tùy Phong lưu lại không đơn giản như lời hắn nói, khoảng thời gian trước, trong trận chiến với Ma giáo ở sau núi Thẩm Gia Trang, nội thương trên người Thẩm Lạc Ngôn còn chưa khỏi hẳn, mà kẻ thần bí giả mạo hắn kia mục đích không rõ, khẳng định không phải là bằng hữu của bọn họ, có phải địch nhân hay không, còn chờ bàn lại, nếu kẻ thần bí kia lại lần nữa tìm tới cửa, chỉ bằng trạng thái hiện tại của Thẩm Lạc Ngôn cũng thập phần nguy hiểm.

Đương nhiên, nơi này còn có một Hồng Đậu võ công cao cường, nhưng Hồng Đậu người này không trông cậy vào được, một là vì nàng đối với năng lực của chính mình còn không quen thuộc, cho dù có thật sự đánh nhau với người ta, cũng chỉ là gặp chiêu nào đỡ chiêu đó mà thôi, hai là bởi vì nàng thật sự quá ngu ngốc, bị người ta bán chỉ sợ còn muốn thay người ta kiếm tiền.

Lúc này, có Lý Tùy Phong ở đây, an toàn của bọn họ sẽ bảo đảm hơn rất nhiều.

Dĩ nhiên, Lý Tùy Phong cũng không phải kiểu người lấy giúp đỡ người khác làm niềm vui, chỉ là bởi vì mấy năm trước khi hắn rửa tay chậu vàng* (tuyên bố chính thức rút khỏi giang hồ), bị vài kẻ thù vây công, Thẩm Lạc Ngôn lại thả cho hắn một con đường, còn nói không việc thiện nào hơn biết sai chịu sửa, Lý Tùy Phong mới có thể toàn thân mà lui tiến vào Quỷ thôn, Lý Tùy Phong không thích nợ ơn, nhưng nợ cũng đã nợ, vậy liền muốn trả về.

Cách Võ Lâm Minh còn một chặng đường, khi bóng đêm buông xuống, ba người bọn họ quyết định ở lại một khách điếm nghỉ ngơi một đêm.

Chưởng quầy thấy ba người này ăn mặc không tầm thường, bày ra vẻ tươi cười hiền lành, “Các vị khách quan, bổn tiệm không khéo chỉ còn lại có hai gian phòng, các ngươi xem?”

“Dư lại hai gian phòng vừa vặn tốt nha.” Hồng Đậu cười nói một câu, thầm nghĩ đây cũng coi như vận khí tốt.

Sắc mặt vốn luôn sét đánh cũng không đổi của Thẩm Lạc Ngôn giờ lại đổi, ánh mắt hắn khẽ nhúc nhích, thần sắc hơi không được tự nhiên, dường như là có chút thẹn thùng, hắn không nghĩ tới, Phương Hồng Đậu nữ nhân này ngày thường nhìn rất ghét bỏ hắn, không ngờ lúc này nàng lại thật sự có tự giác của Thẩm phu nhân.

“Khụ……” Thẩm Lạc Ngôn thanh thanh giọng, nghiêm trang nói với chưởng quầy: “Vậy hai gian phòng.”

“Được rồi.” Chưởng quầy thu tiền đặt cọc, tự mình mang theo ba người lên lầu hai, mở cửa một gian phòng, “Phòng của ba vị chính là gian này, còn có một gian bên cạnh.”

“Vậy được rồi.” Hồng Đậu chủ động đi ra ngoài cửa, “Hai người các ngươi ở gian phòng này, ta ở cách vách.”

Thẩm Lạc Ngôn: “……”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Con thỏ

☆ Chương 88: Con thỏ

“Ê, đợi đã!” Lý Tùy Phong gọi Hồng Đậu, Thẩm Lạc Ngôn thì bảo trì trầm mặc không nói lời nào, Lý Tùy Phong chính là có vấn đề muốn hỏi: “Thẩm phu nhân, theo đạo lý, ngươi không phải sẽ ngủ cùng một phòng với Thẩm Trang chủ sao?”

Hồng Đậu đi tới cửa quay đầu lại, nàng khó hiểu hỏi: “Ngươi đang nói cái đạo lý gì vậy? Ta cùng Trang chủ đại nhân vẫn luôn phân phòng ngủ a.”

“Vẫn, vẫn luôn, luôn phân phòng ngủ……” Lý Tùy Phong giật mình liền nói cũng nói lắp, ánh mắt hắn nhìn Thẩm Lạc Ngôn càng thêm không thích hợp.

Không phải, nào có cái đạo lý gì mà phu thê vẫn luôn phân phòng ngủ a? Cưới một lão bà đẹp như vậy đặt trong nhà chẳng lẽ chỉ là để bài trí sao? Hay là…… Thẩm Lạc Ngôn người này, bộ phận kia trên thân thể hắn thật sự có vấn đề gì?

Ánh mắt của Lý Tùy Phong quá mức lộ liễu, sắc mặt Thẩm Lạc Ngôn tối sầm.

Hồng Đậu tiếp tục đi ra ngoài, chỉ để lại một câu: “Ta cũng không thể ngủ một gian phòng với Trang chủ đại nhân, nếu không sau khi trở về, Phượng di nương nghe được tin đồn nhảm nhí gì đó, nàng mà không thích Trang chủ nữa, vậy thật không tốt rồi.”

Tuy rằng nàng không thích Thẩm Lạc Ngôn, nhưng nàng cảm thấy so với Du Tử Tức, Thẩm Lạc Ngôn ít nhất cũng coi như là một chính nhân quân tử, nàng lại không muốn làm yếu tố thúc đẩy Phượng Khuynh Liên rời khỏi Thẩm Lạc Ngôn, lựa chọn ở bên Du Tử Tức như trong cốt truyện, nếu vậy nàng sẽ có cảm giác tội lỗi.

Trong phòng, Lý Tùy Phong nhìn không khí quanh thân Thẩm Lạc Ngôn lâm vào áp suất thấp, hắn cười khan vài tiếng, “Phượng di nương kia cư nhiên lại có mị lực lớn như vậy, ta thật đúng là càng ngày càng tò mò nàng rốt cuộc là người như thế nào.”

Xem bộ dáng này của Phương Hồng Đậu, nàng chính là hoàn toàn đánh mất ý chí trạch đấu a!

“Câm miệng.” Thẩm Lạc Ngôn lạnh lùng liếc mắt nhìn Lý Tùy Phong tâm hồn bát quái đang bùng cháy kia, có thể nhìn ra được tâm tình của hắn thật không tốt.

Lý Tùy Phong bĩu môi.

Lại nói khi Hồng Đậu đi ra cửa, liền trực tiếp đẩy cửa một gian phòng cách vách ra, chỉ là vừa mới mở cửa phòng, nàng liền trợn tròn mắt, một nữ nhân dáng người trước đột sau kiều* (kiểu dáng người đường cong chữ S) đang ngồi trên ghế, ghim châm* (kim) lên người một con thỏ trên bàn, ánh nến trong phòng lại u ám, dáng vẻ tay cầm châm dài của nàng ấy, thật là có đủ âm trầm.

Nhìn thấy cửa phòng bị đẩy ra, nữ nhân kia ngẩng đầu lên, một khuôn mặt yêu diễm phi thường liền để cho Hồng Đậu đứng ở cửa nhìn thấy rõ, môi đỏ của nàng giương lên, đầu lưỡi hơi hơi liếm khóe môi, rất có hứng thú nói: “Hóa ra khách điếm này còn cung cấp dịch vụ đặc thù sao? Ngô, không tồi, ta thích.”

Vừa nói, tay cầm châm của nàng còn giật giật, nhìn dáng vẻ nàng là thật sự hài lòng đối với Hồng Đậu vừa tới cửa.

“Ngươi……” Hồng Đậu nhìn con thỏ hơi thở thoi thóp trong tay nữ nhân kia, chỉ nói ra được một chữ.

Nữ nhân kia cười quyến rũ, quả thực là phong tình vạn chủng, “Tiểu muội muội thương tiếc con thỏ này?”

“Ân……” Hồng Đậu gật gật đầu, “Ngươi lấy nó thử châm cũng đừng thử lâu quá, con thỏ đã chết lâu quá, liền không thể ăn.”

Vẻ tươi cười trên mặt nữ nhân liền khựng lại.

Hồng Đậu còn nói thêm: “Xin lỗi, ta đi nhầm phòng, quấy rầy ngươi thật là ngại quá.”

Nàng khom khom lưng, lúc này mới từ trong phòng ra ngoài, còn đóng cửa lại, khi thấy gian phòng này có người, nàng đã có thể đoán được phòng mình hẳn là ở bên phải gian phòng của Thẩm Lạc Ngôn, mà không phải gian bên trái này.

Lúc này đây, nàng chuẩn xác đi vào phòng của mình, sau khi đóng cửa lại, nàng lại nhịn không được hai tay ôm ngực, tiếp theo liền bất đắc dĩ thở dài, "Thật muốn có đỉnh Chomolungma* giống vị cô nương kia a……"

Cả đời này nàng muốn có ngực lớn, phỏng chừng đều là hy vọng xa vời.

Mà ở một gian phòng khác, ngoại trừ vị cô nương kia, lại có thêm một người nam nhân vào tới.

Nữ nhân quyến rũ cầm khăn tay xoa tay mình, nàng cười, "Đến trễ cũng không phải là chuyện một nam nhân tốt nên làm nga, sư đệ."

"Nói là giờ Tuất gặp mặt, hiện tại không phải giờ Tuất sao?" Nữ nhân cười, hắn cũng cười, không chỉ có thế, hắn còn muốn nỗ lực cười yêu mị hơn nàng kia.

"Ai, sư đệ, hẹn với mỹ nhân, chính là phải tới trước một nén nhang so với ước định mới là thỏa đáng." Nữ nhân lại cười, "Phương diện này, ngươi còn thiếu sót nhiều lắm."

Nam nhân đối diện nàng khóe miệng giật giật, không thèm để ý tới nàng.

"Chẳng qua, nhiều ngày không thấy, sư đệ ngươi thật ra lại càng thêm tuấn tú……" Thân mình nữ nhân ngả về phía trước, một bàn tay xoa mặt nam nhân, nàng dùng thanh âm nhu mị tận xương nói: "Quả thực là ta thấy cũng nhịn không được mà rung động, sư đệ, ngươi đã tới lâu như vậy, mà vẫn còn chưa có chào hỏi ta đâu……"

"Bang" một tiếng, nam nhân gạt bay tay nàng, vẻ yêu mị trên mặt hắn sớm đã không thấy, ngữ khí có sự ghét bỏ không che giấu được, "Ngươi càng ngày càng buồn nôn, buồn nôn đến mức ta hiện tại căn bản không muốn lại kêu ngươi…… Sư huynh."

Là sư huynh, mà không phải sư tỷ.

"Ai nha, sư đệ, tính tình của ngươi chính là càng ngày càng táo bạo." Mỹ nhân híp một đôi mắt đào hoa, "Là mấy việc vặt phiền phức của Thánh giáo đã khiến tính tình của ngươi hỏng bét rồi sao? Ta đã sớm nói với ngươi rồi, Giáo chủ Thánh giáo cũng không dễ làm như vậy."

"Câm miệng, pê đê chết tiệt." Sắc mặt Du Tử Tức, có thể nói là khó coi đến cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chuyện xưa

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 89) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 89)

14 THÁNG 8, 2018 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 89: Chuyện xưa

Đoàn người Hồng Đậu còn chưa biết đối thủ một mất một còn của bọn họ là Giáo chủ Ma giáo Du Tử Tức cũng tới nơi này, nghỉ ngơi một đêm xong, sáng sớm ngày hôm sau, ba người bọn họ liền tiếp tục đi tới Võ Lâm Minh.

Dọc theo đường đi, Hồng Đậu gặp được không ít người trong võ lâm, đều là đi cùng hướng với bọn họ, nàng ngồi ở trong xe ngựa cắn màn thầu mang ra từ khách điếm, cũng không thèm tiêu tốc đầu óc suy nghĩ vấn đề dư thừa kia.

Lý Tùy Phong ngồi bên ngoài đánh xe ngựa nói: "Xem ra tất cả mọi người đều là nghe tin lập tức hành động, đều muốn đến Võ Lâm Minh dạo một vòng a."

Đáng giá nhắc tới chính là, Lý Tùy Phong vì không để kẻ thù nhận ra mình, còn đặc biệt mặc đồ kín mít, một thân bố y* (quần áo vải bố) màu xám, thêm một gương mặt ông lão, hắn lại cố ý gù lưng, bộ dáng này, thần thái này, nhìn đã thấy chính là một ông lão quá tuổi nửa trăm.

Thẩm Lạc Ngôn mới vừa uống thuốc, thần sắc còn không tốt lắm, "Tin tức bản đồ Tuyết sơn ở Võ Lâm Minh vừa truyền ra, người bốn phương tám hướng đều sẽ tụ tập mà đến, điều này cũng không kỳ quái."

"Đúng vậy, ta khuyên ngươi nếu không hay là đến Võ Lâm Minh muộn một chút." Lý Tùy Phong nói: "Hiện giờ nơi đó thực không yên ổn."

"Đúng là bởi vì không yên ổn, cho nên ta mới càng muốn đi." Thẩm Lạc Ngôn sắc mặt nghiêm nghị, dường như là vì giang hồ đại nghĩa, có thể không suy xét đến vấn đề sinh tử.

Hồng Đậu ăn xong một cái màn thầu, rốt cuộc mới rảnh ra chút tâm tư để hiếu kỳ, "Vì cái gì tất cả mọi người đều muốn đi Võ Lâm Minh? Võ Lâm Minh có bảo bối gì à?"

Bên ngoài Lý Tùy Phong nghe được giọng Hồng Đậu, liền nói: "Bản đồ Bắc Vực Tuyết sơn, chẳng phải là bảo bối sao?"

"Bắc Vực…… Tuyết sơn?"

Thẩm Lạc Ngôn giải thích nói: "Nghe đồn Bắc Vực Tuyết sơn có một quyển bí tịch thiên hạ đệ nhất võ công, đoạt được sẽ có thể trở thành cao thủ thiên hạ đệ nhất, bất luận là bạch đạo, hay là hắc đạo, đều muốn có được bí tịch này, từ khi có tin tức truyền ra bản đồ Tuyết sơn ở Võ Lâm Minh, những người này đều hướng tới Võ Lâm Minh mà đi."

Không biết từ năm nào tháng nào, tóm lại tin tức ở Bắc Vực Tuyết sơn có một quyển bí tịch thiên hạ đệ nhất võ công liền cứ như vậy truyền ra, hơn nữa đối với tin này, mọi người đều tin tưởng không nghi ngờ gì hết.

Hồng Đậu lại nghi hoặc, "Bí tịch thiên hạ đệ nhất võ công? Đó là cái bí tịch gì?"

Lý Tùy Phong nói: "Bí tịch thiên hạ đệ nhất võ công chính là bí tịch thiên hạ đệ nhất võ công a."

"Ta muốn nói, bí tịch này tên gọi là gì nha?"

Lý Tùy Phong: "Không phải tên là《 Bí tịch thiên hạ đệ nhất võ công 》sao?"

Hồng Đậu: "……"

Tên này thật đúng là nói trắng ra.

Thẩm Lạc Ngôn nói: "Nghe nói hơn năm mươi năm trước, bỗng nhiên xuất hiện một đại ma đầu, hắn võ công trác tuyệt thiên hạ, đã tới cảnh giới Thiên Nhân, hắn ở trong chốn giang hồ tạo ra vô số huyết án, cho dù ngay lúc đó võ lâm hào kiệt cùng nhau vây công hắn, cũng không chiếm được thế thượng phong."

"Về sau thế nào?" Hồng Đậu nghe mùi ngon, không tự chủ được tới ngồi bên cạnh Thẩm Lạc Ngôn, bộ dáng này thật giống như một bạn nhỏ đang đợi thầy giáo kể truyện cổ tích.

Thẩm Lạc Ngôn khó có khi thấy nàng nhìn chằm chằm mình chuyên chú như thế, liền không được tự nhiên khẽ khụ một tiếng, mới tiếp tục nói: "Về sau, hắn ở dưới Bắc Vực Tuyết sơn, nơi đó hoàn cảnh ác liệt, khí hậu cũng là người thường khó có thể chịu đựng, không biết vì sao, hắn lại có thể ở nơi đó nhiều năm."

"Có lẽ…… tòa Tuyết sơn kia có thứ rất quan trọng với hắn?" Hồng Đậu suy đoán, càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, nếu không một người đang yên đang lành, sao có thể nguyện ý ở trong hoàn cảnh gian khổ như thế lâu tới vậy? Nàng lại hưng phấn nói: "Nói không chừng ở Tuyết sơn đó có một tuyệt thế mỹ nhân thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Mỹ nhân

Nữ hài tử đều thích ảo tưởng một ít chuyện xưa lãng mạn, Thẩm Lạc Ngôn thấy nàng tưởng tượng vui vẻ, cũng không đành lòng đánh vỡ suy đoán tốt đẹp của nàng, giọng hắn hơi nhu hòa một chút, "Vì sao đại ma đầu giết người không chớp mắt kia lại định cư ở Tuyết sơn, suy đoán của mọi người không đồng nhất, bàn tán xôn xao, chỉ là sau đó Bắc Vực Tuyết sơn sụp đổ, người nọ cũng theo đó tuyệt tích giang hồ, có người nói hắn đã chết, cũng có người nói hắn đi tới chỗ xa hơn, chẳng qua, mọi người đều khẳng định một chuyện, đó chính là ở tòa Tuyết sơn kia, tất nhiên có võ công tuyệt học mà người nọ lưu lại, chỉ là Bắc Vực từ trước đến nay hẻo lánh ít dấu chân người, địa vực lại rộng, muốn tìm được tòa Tuyết sơn kia cũng không phải một việc dễ dàng, nhưng nếu như có bản đồ, mọi chuyện liền khác."

"Thì ra là thế." Hồng Đậu gật gật đầu, "Cho nên tất cả những người đó sau khi nghe được Võ Lâm Minh có bản đồ, liền vội vàng đi đến Võ Lâm Minh, chính là..... Võ Lâm Minh vì sao lại có bản đồ đây? Nếu Võ Lâm Minh có bản đồ, vậy bọn họ còn không sớm đến Bắc Vực lấy bí tịch sao?"

Thẩm Lạc Ngôn khựng lại, sau đó liền nhìn Hồng Đậu khóe miệng giương lên.

Hồng Đậu còn không hiểu hắn cười là có ý gì, bên ngoài Lý Tùy Phong đã nói: "Nếu như mỗi người đều suy nghĩ rõ ràng được như Thẩm phu nhân ngươi, vậy cái võ lâm này đã có thể hoà bình hơn nhiều, nhưng thật ra ta nhìn lầm rồi, Thẩm phu nhân quả nhiên vẫn là người đại trí giả ngu."

"Đại trí giả ngu....." Hồng Đậu nghe không rõ ý của Lý Tùy Phong rốt cuộc là nói nàng ngu ngốc, hay là nói nàng thông minh.

Thẩm Lạc Ngôn lại nói: "Người có thể hiểu rõ trong võ lâm cũng không ít, nhưng người có thể hành động được như vậy lại không nhiều lắm, cho dù biết chuyện Võ Lâm Minh bỗng nhiên bị truyền ra có bản đồ có rất nhiều điểm đáng ngờ, nhưng ôm ý tưởng thà rằng tin là có, không thể tin là không, bọn họ cũng không muốn buông tha dù chỉ một cơ hội."

"Chúng ta lần này đi Võ Lâm Minh....."

"Ta muốn đưa vài thứ cho Diệp minh chủ, hy vọng lần này Võ Lâm Minh có thể vượt qua nguy cơ, cái võ lâm này tốt nhất là đừng xảy ra phong ba gì nữa." Ngữ khí của Thẩm Lạc Ngôn có chút trầm trọng.

Võ Lâm Minh vốn là tổ chức lãnh đạo võ lâm chính đạo, nếu như Võ Lâm Minh tự rối loạn, vậy Ma giáo sẽ có thể ngư ông đắc lợi.

Hồng Đậu lại móc ra một cái bánh bao đang chuẩn bị cắn, đúng lúc này, xe ngựa bỗng nhiên ngừng.

Bên ngoài xe, chỉ thấy một nữ nhân dáng người quyến rũ vũ mị ngăn trước xe ngựa, nàng đang đấm bóp chân mình, nhìn thấy xe ngựa liền mắt sáng rực lên, "Ba vị muốn đi Võ Lâm Minh? Chẳng biết có thể cho nô gia* đi nhờ một đoạn đường không?"

*nô gia: cách nữ giới tự xưng ngày xưa

Thẩm Lạc Ngôn không nói, tay hắn chậm rãi nắm chặt trường kiếm.

Hồng Đậu có thể nhìn ra đây là một loại động tác đề phòng, nữ nhân kia vẫn chưa nhìn đến tình huống trong xe, nhưng nàng lại biết trên xe ngựa có ba người, điều này liền đại biểu nàng không đơn giản.

Giọng già nua của Lý Tùy Phong vang lên, "Cô nương, chủ tử nhà ta có bệnh trong người, chỉ sợ có nhiều bất tiện, còn thỉnh ngươi tìm người khác đưa ngươi một đoạn đường đi."

"Có bệnh trong người? Vậy thật tốt quá nha." Nữ nhân cười, "Ta chính là đại phu, ta sẽ chữa bệnh."

Dứt lời, nàng phi thân lên, lướt qua roi ngựa Lý Tùy Phong vung tới, dừng ở trên xe, trực tiếp đẩy cửa xe ra, chẳng qua chỉ trong nháy mắt, nàng liền chui vào trong xe, hai mắt vừa nhìn thấy khuôn mặt Thẩm Lạc Ngôn đã sáng ngời, nàng duỗi tay qua, "Có bệnh chính là vị công tử này đi, mau để nô gia đến xem....."

Tay nàng ngừng lại, cách mặt Thẩm Lạc Ngôn một tấc liền không thể tiến xa hơn nữa, bởi vì Thẩm Lạc Ngôn bắt được tay nàng, ngón tay để sẵn ở mạch môn nàng, sắc mặt Thẩm Lạc Ngôn lạnh như sương, "Cô nương tự trọng, nếu không....."

"Nếu không ngươi liền yêu thương nô gia thật tốt sao?" Tính mạng mình bị giữ trong tay người khác, nữ nhân lại không có nửa phần khẩn trương, ngược lại sau khi cười duyên một tiếng, thuận thế liền ngã vào trong lòng ngực Thẩm Lạc Ngôn, một cái tay khác ôm cổ hắn, cười khẽ một tiếng, thở khí như lan, "Dáng vẻ công tử tuấn tú như thế, nếu muốn yêu thương nô gia, nô gia chắc chắn tận tâm hầu hạ công tử thật tốt."

Hồng Đậu xem thế là đủ rồi.

Ngồi ở cửa xe, Lý Tùy Phong "Oa" một tiếng, lại dùng khuỷu tay đẩy đẩy Hồng Đậu, "Thẩm phu nhân, ngươi không cần tỏ vẻ cái gì sao?"

Trượng phu của nàng còn đang bị một nữ nhân đùa giỡn đó!

Tỏ vẻ?

Hồng Đậu ngộ đạo, nàng đem màn thầu xé một nửa đưa cho Lý Tùy Phong, "Ta quên mang hạt dưa, chỉ có cái này, tạm chấp nhận một chút đi."

Lý Tùy Phong ngẩn ngơ.

Thẩm Lạc Ngôn sắc mặt xanh mét, hắn đem nữ nhân ăn vạ trong lòng ngực lập tức đẩy ra, trường kiếm ra khỏi vỏ, trực tiếp muốn lấy tính mạng nữ nhân này.

Nhưng nữ nhân kia ngay lúc mũi kiếm muốn hạ xuống lại lấy khinh công quỷ dị trốn ra phía sau Hồng Đậu, cho dù dáng người cao gầy như nàng ở phía sau Hồng Đậu cũng coi như không che được gì, nàng từ phía sau lôi kéo tay Hồng Đậu, tỏ vẻ đáng thương nói: "Cô nương cứu ta."

Lý Tùy Phong kinh hãi, không ngờ khinh công của nữ nhân này nhanh như vậy.

Thẩm Lạc Ngôn dĩ nhiên không thể làm bị thương Hồng Đậu, mũi kiếm của hắn lần thứ hai chếch đi một phân, chỉ vào nữ nhân kia, giọng hắn phát lạnh

nói: "Rời khỏi nàng!"

Lại nhìn về phía Hồng Đậu, thần sắc Thẩm Lạc Ngôn liền cứng lại.

"Uy, Thẩm phu nhân...." Lý Tùy Phong nói không nên lời nhìn Hồng Đậu đầu óc trên mây.

Lại xem Hồng Đậu, sau lưng có nữ nhân trước đột sau kiều vẫn luôn dùng ngực cọ cọ lưng nàng, nàng sớm đã là sắc mặt ửng đỏ, chỉ thiếu đỉnh đầu bốc khói, cái mũi còn chảy ra hay dòng máu thực bất nhã, cả người đều chìm trong một loại khí chất đáng khinh.

Nữ nhân mỹ lệ đa tình nắm tay Hồng Đậu lo lắng nói: "Cô nương, tim ngươi đập nhanh quá, dường như là hỏa khí quá vượng nha."

"Vậy...vậy.... Nên trị....trị như thế nào?"

"Không cần gấp gáp." Nữ nhân che miệng mà cười, "Hỏa khí quá vượng này sao, chỉ cần giữa nam nữ âm dương điều hòa...."

"Câm miệng!" Thẩm Lạc Ngôn to một tiếng.

"Cô nương..." Nữ nhân kia ủy khuất sợ hãi ưm một tiếng, sợ hãi dúi đầu vào ngực Hồng Đậu.

Hồng Đậu thương hương tiếc ngọc vỗ vỗ lưng nữ nhân, máu mũi kia không giảm ngược lại càng chảy ra càng nhiều, cả người cũng phảng phất đều lâm vào một loại sắc thái mộng ảo, sâu đến mức nhịn không được phát ra tiếng cười hắc hắc, tiếp sau đó, nàng lấy ngữ khí khẩn thiết nói với Thẩm Lạc Ngôn: "Trang chủ đại nhân.... Ta thực thích nàng, hay là ngươi nạp nàng vào trang chúng ta làm trắc phu nhân nhé?"

Không phải dị nương, mà là trắc phu nhân.

Tay cầm kiếm của Thẩm Lạc Ngôn bởi vì quá mức dùng sức, mà run nhè nhẹ, hắn cố nén hỏa khí trào lên, gằn từng chữ một hô: "Phương, Hồng, Đậu!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 91: Tức đến đau gan

Nghe Thẩm Lạc Ngôn rống giận, Hồng Đậu khiếp đảm thân mình run lên, nhưng lúc này một đôi tay mềm mại ôm lấy eo nàng, nữ nhân chôn trong lòng ngực nàng run run rẩy rẩy ngẩng đầu lên, cặp mắt đào hoa kia dường như là hơi nước lưng tròng, Hồng Đậu lập tức liền có dũng khí, bất luận thế nào cũng không thể yếu thế trước mặt em gái nhỏ đáng yêu, nàng cũng ôm mỹ nhân điềm đạm đáng yêu này, lần đầu tiên dám lớn tiếng nói với Thẩm Lạc Ngôn: “Ngươi kêu lớn tiếng như vậy làm gì! Ngươi dọa người ta rồi đấy!”

Biểu tình trên mặt Thẩm Lạc Ngôn trong nháy mắt liền rách nát, hắn không cách nào hiểu nổi: “Phương Hồng Đậu, ngươi điên rồi?”

“Ta thực bình thường a, ngươi mới điên rồi thì có!”

“Ân, nô gia có thể chứng minh……” Nữ nhân dáng người quyến rũ kia chui trong lòng ngực Hồng Đậu nói: “Cô nương ngoại trừ hỏa khí quá vượng ra, mặt khác hết thảy đều bình thường, ngược lại là công tử ngươi…… Quá mức tiết chế, chuyện phòng the cũng hoàn toàn không ham thích, thế cho nên tinh hỏa tích lũy quá mức, nếu vẫn không phát tiết ra ngoài nha, chỉ sợ sẽ nghẹn hỏng thân mình đó ～”

Một câu cuối cùng này, âm cuối kia lại chợt đổi giọng, quả thực chọc người mơ màng.

Lý Tùy Phong ngốc ngốc nhìn Thẩm Lạc Ngôn, ánh mắt này, liền không tự chủ được nhìn vào bộ vị từ hông trở xuống, từ đùi trở lên kia của Thẩm Lạc Ngôn.

Thẩm Lạc Ngôn sắc mặt tối sầm, mặt tựa phủ sương, hắn từ trước đến nay vốn là người hỉ nộ không hiện ra mặt, từ khi đụng tới Hồng Đậu, hắn liền thường xuyên bị tức đến không khống chế được cảm xúc của chính mình còn chưa tính, sao có thể nghĩ đến hôm nay cư nhiên còn gặp phải một nữ nhân không biết xấu hổ như vậy?

Nào biết Hồng Đậu còn không hề có tự giác mà ở đó nói với nữ nhân kia: “Oa, y thuật của ngươi thật là lợi hại a, Trang chủ chúng ta không thích đến phòng di nương mà ngươi cũng có thể nhìn ra được.”

“Chẳng phải vậy sao.” Nữ nhân lại đè thấp giọng nói: “Không chỉ thế, ta còn có thể nhìn ra được…… Cô nương vẫn là một hoa cúc khuê nữ đấy.”

Nói xong, nữ nhân liền ghé vào trong lòng ngực Hồng Đậu che môi nhẹ nhàng cười, “Cô nương, chỉ sợ phu quân của ngươi dường như là không thích ngươi đâu.”

Giọng Thẩm Lạc Ngôn đã lạnh thấu xương, “Đừng vội hồ ngôn loạn ngữ!”

“Ai nha, nô gia nói đều là sự thật, có nói dối chỗ nào đâu?” Nữ nhân ủy khuất lại dựa mặt vào trước ngực Hồng Đậu, lời này nói ra ủy khuất đến cực điểm, khiến người nghe đều cảm thấy như nàng sắp khóc ra được vậy.

Hồng Đậu còn không thèm xem sắc mặt mà nói với Thẩm Lạc Ngôn: “Vị cô nương này nói không sai a, ngươi đừng có mắng nàng.”

“Phương Hồng Đậu!” Kiếm trong tay Thẩm Lạc Ngôn rốt cuộc chỉ hướng về phía Hồng Đậu, “Ngươi cũng biết nữ nhân này lai lịch không rõ?”

Hồng Đậu gật đầu, “Ta biết a.”

“Vậy ngươi còn tín nhiệm nàng như thế làm gì?”

“Chính là…… Việc ta biết nàng lai lịch không rõ, với việc ta cảm thấy nàng xinh đẹp, là hai việc khác nhau a.”

Thẩm Lạc Ngôn trong chớp mắt liền nghèo từ.

Lý Tùy Phong kỳ quái hỏi: “Thẩm phu nhân, cho ta hỏi một câu, ngươi là nữ đúng không?”

“Ta đương nhiên là nữ!” Hồng Đậu sắc mặt không vui, “Chẳng lẽ ngươi còn muốn ta cởi quần áo chứng minh nữa sao?”

“Không dám không dám……” Lý Tùy Phong nói: “Chỉ là, ngươi đã là nữ, vì sao lại thích vị cô nương cùng là nữ này đến vậy?”

Nói chung, không phải nói cùng giới tính sẽ ghét nhau sao?

Giống như khi một người nam nhân thấy được một nam nhân khác cũng có năng lực, bộ dạng tương đương mình, sẽ nhịn không được mà ngầm so sánh, bọn họ rốt cuộc là ai hơn ai kém.

Nhưng Hồng Đậu lại nói: “Ai nói nữ nhân không thể thích nữ nhân? Nam nhân còn có thể thích nam nhân kìa.”

Chưa kịp giác ngộ, thân mình nữ nhân ăn vạ trong lòng ngực Hồng Đậu khựng lại.

“Phương Hồng Đậu!” Thẩm Lạc Ngôn hô to.

Hồng Đậu lúc này đây đã có mỹ nhân trong ngực, lá gan liền lớn, “Ngươi kêu gì mà kêu? Đâu phải ta không nghe được, ngươi ngày hôm qua cùng Lý Tùy Phong ngủ cả đêm ta không phải cũng không truy cứu sao?”

“Nga ～” Nữ nhân phát ra một tiếng đầy ý vị.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: A Miên

Ngươi ngày hôm qua cùng Lý Tùy Phong ngủ cả đêm ta không phải cũng không truy cứu sao?

Không phải cũng không truy cứu sao?

Truy cứu sao?

Một câu này không ngừng quanh quẩn bên tai Thẩm Lạc Ngôn, không hẹn mà gặp, tầm mắt hắn cùng Lý Tùy Phong nhìn qua chạm nhau, hai đại nam nhân đều sửng sốt, sau đó liền lấy tốc độ điện quang hỏa thạch tách tầm mắt ra, Thẩm Lạc Ngôn hít sâu vài cái, áp xuống xúc động muốn một kiếm chém chết Hồng Đậu, “Ta cùng với Lý huynh là quân tử chi giao, ngươi đừng vội nói hươu nói vượn!”

Lý Tùy Phong cũng là sắc mặt xấu hổ, vốn dĩ hắn cùng Thẩm Lạc Ngôn ở chung một phòng cũng là vì không có phòng dư, hai bọn họ lại là người trong võ lâm, không câu nệ tiểu tiết, huống chi đều là đại nam nhân, cùng nhau ở một gian phòng ngủ một đêm cũng không sao cả, nhưng cố tình khi lời này từ trong miệng Hồng Đậu nói ra, ý vị liền thay đổi.

Hồng Đậu hiếm khi bực bội mà hừ một tiếng, nàng nói: “Vị cô nương này một mình ở nơi hoang dã, chúng ta nếu cứ mặc kệ mà bỏ lại nàng, nàng có thể sẽ gặp nguy hiểm, chúng ta không thể làm như vậy, thân là võ lâm chính đạo, nên lấy giúp người làm niềm vui, chứ không phải giống ngươi kêu đánh kêu giết như vậy đâu.”

“Được…… Ta kêu đánh kêu giết, là ta làm không đúng.” Thẩm Lạc Ngôn bị chọc tức trào phúng một tiếng, hắn nhét trường kiếm vào vỏ, lại ngồi về vị trí cũ, mặt không biểu cảm nói: “Phương Hồng Đậu, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, giang hồ hiểm ác, đến lúc đó ngươi có nguy hiểm, đừng hy

vọng ta sẽ đi cứu ngươi.”

“Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, ngươi không hiểu.” Hồng Đậu lại hừ một tiếng, lôi kéo mỹ nhân kia ngồi xuống bên cạnh mình.

Thẩm Lạc Ngôn trong lòng buồn bực, chỉ nhắm mắt dưỡng thần, quyết định làm ngơ.

Lý Tùy Phong thì lại ngẩn ngơ “a” một tiếng, từ xưa đến nay, chỉ thấy trượng phu vì muốn lưu lại nữ nhân khác mà cãi nhau với thê tử mình, chứ chưa gặp qua thê tử vì muốn lưu lại một nữ nhân mà tranh cãi với trượng phu, thế giới to lớn, thật đúng là việc lạ gì cũng có, hắn xem như mở rộng tầm mắt, lắc đầu, Lý Tùy Phong tiếp tục ra bên ngoài đánh xe, dù sao nếu nữ nhân không rõ lai lịch này thật sự muốn có hành động gì đó, Thẩm Lạc Ngôn sẽ tuyệt đối không mặc kệ.

Hồng Đậu căn bản không thèm để ý tới Thẩm Lạc Ngôn, nàng lôi kéo bàn tay mềm mại không xương của nữ nhân hỏi: “Mỹ nhân, ngươi tên gì? Từ đâu tới đây?”

“Nô gia danh gọi A Miên, từ Miêu Cương đến.” Nữ nhân tên A Miên lại cong mắt lấy ra một cái khăn tay, nhẹ nhàng lau khô hai dòng máu mũi đáng khinh đang chảy ra của Hồng Đậu, nàng lại khẽ cười một tiếng, “Cô nương quả thật là hỏa khí quá vượng, nếu không có nam nhân để âm dương điều hòa cũng không sao cả, nô gia cũng có thể giúp cô nương.”

Sát khí trên người Thẩm Lạc Ngôn lại ầm ầm kéo đến, A Miên giống như không hề nhận ra vậy.

“Cái này trước hết không vội.” Hồng Đậu bắt lấy tay nàng hỏi: “Mỹ nhân tỷ tỷ, ta nghe nói Miêu Cương có rất nhiều thứ hay ho hiếm lạ cổ quái, có phải thật vậy không?”

“Thứ cô nương nói đến chính là ‘cổ’ sao?” A Miên phảng phất nhìn thấu hứng thú của Hồng Đậu, ý cười trong mắt mỹ nhân càng sâu, tựa như còn rực rỡ hơn so với hoa đào, “Ở trong mắt người Trung Nguyên, thứ hiếm lạ cổ quái nhất của Miêu Cương chúng ta, cũng chính là ‘cổ’ mà các ngươi nói, hiếm lạ hay không thì nô gia không biết, chẳng qua, nơi này của nô gia có lẽ là có vài loại cổ cô nương có thể sử dụng được, tỷ như, si tình cổ có thể khiến tình lang vĩnh viễn si tình với mình……”

Nói đến đây, nàng còn có ý vị khác mà quét mắt sang Thẩm Lạc Ngôn đang giả vờ chợp mắt bên kia.

Hồng Đậu lại nói: “Không muốn không muốn, ta không có hứng thú với cái này.”

“Không có hứng thú?” A Miên có chút ngoài ý muốn, “Vậy cô nương cảm thấy hứng thú về cái gì?”

“Ta……” Trên mặt Hồng Đậu hiện ra vẻ ngượng ngùng, nàng lại dùng ngón tay bất an nghịch nghịch góc áo mình, nhìn Thẩm Lạc Ngôn bên kia dường như đã ngủ, nàng mới tới gần nói bên tai A Miên.

Không ngoài sở liệu, nghe Hồng Đậu nói xong, A Miên phong tình vạn chủng cũng liền ngẩn ra một chút.

Nhưng tuy rằng Hồng Đậu đã nhỏ giọng, cũng chẳng thể trốn khỏi tai người tập võ.

Ở bên ngoài đánh xe, Lý Tùy Phong vẫn luôn chú ý động tĩnh trong xe ngựa liền nhỡ tay mất khống chế roi ngựa, thiếu chút nữa đánh xe xuống sông.

Mà Thẩm Lạc Ngôn vốn đang an tĩnh trong xe, mí mắt liền nhảy nhảy, hắn nghĩ, hắn rốt cuộc đã biết Hồng Đậu vì cái gì lại mãnh liệt yêu cầu lưu lại nữ nhân này như vậy, đến mức không còn bộ dạng sợ hãi như trước kia nữa.

Hồng Đậu chỉ nói có một câu: “Mỹ nhân tỷ tỷ, ngươi có loại cổ nào có thể khiến ta trở nên giống ngươi……có, có ngực lớn như vậy không?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Về việc có thể biến lớn hay không

Ngày thường nam nhân thấy A Miên, đều ra vẻ thanh cao, nhưng trong xương cốt lại thèm nhỏ dãi, mà ngày thường nữ nhân thấy A Miên, có lẽ mặt ngoài các nàng sẽ ra vẻ hào phóng, bên ngoài thì hoà hợp êm thấm, nhưng lại có nữ nhân nào không trông chừng kỹ tình lang nhà mình đâu, chỉ sợ A Miên hồ ly tinh này sẽ đoạt mất nam nhân của mình đấy.

Nhưng, đôi phu thê hôm nay A Miên gặp được thì lại rất khác.

Đầu tiên, Thẩm Lạc Ngôn cùng Hồng Đậu là phu thê hữu danh vô thực, điều này người sáng suốt đều có thể nhìn ra, hơn nữa, Thẩm Lạc Ngôn không vừa mắt nàng, Hồng Đậu lại liều mạng che chở nàng không cho nàng bị đuổi đi, từ trên người Hồng Đậu, A Miên lại nhìn không ra Hồng Đậu có nửa phần mâu thuẫn đối với nàng, ngược lại còn một lòng một dạ cùng nàng thân cận.

Mà nguyên nhân, chẳng qua là Hồng Đậu coi trọng dáng người tốt của A Miên thôi.

Hồng Đậu còn chưa biết Thẩm Lạc Ngôn cùng Lý Tùy Phong nghe được lời nói của nàng, vẫn còn dùng ánh mắt tha thiết nhìn A Miên, muốn có được một câu trả lời khẳng định.

A Miên che miệng mà cười, cũng ghé vào bên tai nàng nhỏ giọng nói: "Theo nô gia thấy, dáng người cô nương đã rất tốt rồi, làm sao phải cần đến cổ nữa đây? Chẳng lẽ…… Là phu quân cô nương thích lớn?"

Nói xong lời cuối cùng, ý vị trêu đùa trong lời nói của nàng càng nặng, còn thật thú vị liếc mắt một cái sang Thẩm Lạc Ngôn hơi thở rõ ràng đang khựng lại bên kia.

Hồng Đậu tiếp tục cùng A Miên kề tai nói nhỏ, "Ngươi nghĩ đến đâu vậy? Trang chủ chúng ta không có hứng thú với ngực nhỏ, lại càng không có hứng thú với ngực lớn, hắn chỉ thấy hứng thú với Phượng di nương nhà chúng ta thôi."

"Phượng di nương?"

"Phượng di nương chính là…… A!" Hồng Đậu che lại đỉnh đầu bị đập, nàng nhìn quyển sách rơi trên mặt đất, lại nhìn về phía Thẩm Lạc Ngôn nhắm mắt an tĩnh nghỉ ngơi bên kia, ủy khuất bẹp miệng.

Nàng hình như quả thực nghĩ sai rồi, hiện tại Thẩm Lạc Ngôn, dường như còn chưa phát giác người mình thích thực sự chính là Phượng Khuynh Liên, hắn vẫn còn cảm thấy người mình thích là Phương Tử Mạch đó.

A Miên quan tâm hỏi: "Cô nương, ngươi không sao chứ?"

"Không có việc gì……" Hồng Đậu lắc đầu, chung quy vẫn thu liễm lại một chút, không dám tùy ý bàn luận chuyện tình cảm của Thẩm Lạc Ngôn nữa, nàng lại len lén thì thầm hỏi: "Mỹ nhân tỷ tỷ, ngươi thật sự không có loại cổ…… Có thể làm ta trở nên…… lớn hơn một chút như vậy sao?"

"Dĩ nhiên là không có." A Miên học bộ dáng Hồng Đậu, cũng ép giọng tới mức thấp nhất nói: "Cổ đều là dùng để hại người, sao có thể giúp người đây?"

Về các loại cổ của Miêu Cương, người Trung Nguyên đều là nhắc tới liền biến sắc, cũng chỉ có Hồng Đậu mới một lòng muốn tìm loại cổ có thể biến ngực mình lớn lên.

Hồng Đậu chu miệng, đối với chuyện mình không thể từ bình nguyên biến thành Chomolungma này, nàng còn cảm thấy hết sức tiếc nuối.

A Miên lại che miệng cười, nàng mị thanh an ủi Hồng Đậu, "Cô nương, nô gia cảm thấy bộ dáng hiện tại của ngươi đã rất tốt rồi, tuy ngươi lùn một chúp, lép một chút, chân cũng ngắn một chút, nhưng tóm lại mà nói, ngươi vẫn rất đáng yêu."

"Thúc thúc ta nói…… Đáng yêu đều là khi người ta gặp phải một cô bé khó coi, không còn lời nào để nói mới nói hai chữ này." Hồng Đậu cúi đầu lẩm bẩm, không vui nghịch nghịch góc váy mình, vốn tưởng rằng có thể nhờ mỹ nhân tỷ tỷ này khiến mình trở nên xinh đẹp, lại không ngờ nàng hy vọng thất bại rồi.

A Miên nghi vấn, "Thúc thúc của cô nương?"

Hồng Đậu hoảng hốt nhận ra chính mình nói lỡ, nàng vội sửa miệng, "Chính là…… khi ta còn nhỏ, trong phủ có một đại thúc trồng hoa, ta lúc nhỏ có quan hệ không tồi với ông ấy, nói qua mấy câu, hắc hắc hắc……"

Lại nhìn Thẩm Lạc Ngôn bên kia sắc mặt bình thường, Hồng Đậu trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

A Miên thật ra cũng không truy vấn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Chết dưới hoa mẫu đơn

Cách Võ Lâm Minh một đoạn không gần không xa, sau khi con ngựa đã chạy một ngày đường, lúc chạng vạng, đoàn người tạm thời nghỉ chân ở một trấn nhỏ, may mà lần này bọn họ tới còn không quá muộn, bọn họ tìm được một khách điếm nhỏ, bốn người vừa vặn có thể ở bốn phòng.

Rốt cuộc không cần hai người ngủ một gian phòng nữa, đối với điều này, Lý Tùy Phong nhẹ nhàng thở ra, A Miên thì lại tiếc nuối thở dài, "Vốn định nếu như số phòng không đủ, ta liền có thể cùng Thẩm công tử ở một gian phòng, thật là trời không chiều lòng người."

Thẩm Lạc Ngôn lạnh lùng quét mắt, hoàn toàn miễn dịch ngôn ngữ đùa giỡn của A Miên, hắn không rên một tiếng trực tiếp liền vào phòng mình.

A Miên cũng không nhụt chí, nàng cười tủm tỉm lôi kéo Hồng Đậu vào phòng, nói là muốn truyền thụ một chút kinh nghiệm bảo dưỡng làn da, Hồng Đậu một lòng nghĩ muốn trở nên xinh đẹp, nghênh đón hoa đào nở nhiều hơn, dĩ nhiên là vui vẻ đi theo A Miên vào phòng.

Lý Tùy Phong vào phòng của Thẩm Lạc Ngôn, nhìn thấy Thẩm Lạc Ngôn vẫn đầy mặt không vui ngồi trên ghế, hắn thú vị hỏi: "Ngươi thật sự yên tâm để cái vị Độc Yêu Tiên giang hồ đồn đại kia ở chung một phòng với Thẩm phu nhân hả?"

"Độc Yêu Tiên…… Hừ." Giọng Thẩm Lạc Ngôn tràn ngập châm chọc, sắc mặt hắn không tốt, có thể nhìn ra là hắn thật sự bị chọc tức rồi.

Từ khi quen biết Thẩm Lạc Ngôn, Lý Tùy Phong vẫn là lần đầu tiên thấy hắn biểu lộ cảm xúc lớn như thế, không khỏi cảm thấy càng thêm kỳ lạ, "Theo ta được biết, Độc Yêu Tiên người này vừa chính vừa tà, không cam lòng chịu trói buộc, ngẫu nhiên giết người, ngẫu nhiên cứu người, nàng lần này chỉ sợ cũng là hướng về phía bản đồ Võ Lâm Minh mà đến, Thẩm phu nhân chưa có nhiều kinh nghiệm giao thiệp với giang hồ, ở cạnh nàng ta chỉ sợ không ổn."

"Thứ Độc Yêu Tiên có thể cậy vào chẳng qua cũng là một thân cổ độc Miêu Cương mà thôi." Ánh mắt Thẩm Lạc Ngôn tối sầm xuống, "Nếu một thân độc của nàng không có hiệu quả, cũng liền không khác gì mãnh hổ mất móng, không thể gây sợ hãi được."

Lý Tùy Phong trực giác những lời này của Thẩm Lạc Ngôn có chút vấn đề, nhưng hắn không nghĩ ra, lại nhìn Thẩm Lạc Ngôn thần sắc an tĩnh, dường như là nghĩ đến cái gì, hắn liền thức thời không hỏi nhiều nữa.

Lại nói bên kia, Hồng Đậu bị A Miên lôi kéo nói chuyện, quả thật như đã tìm lại được cảm giác buôn chuyện không biết mệt với bạn cùng phòng trước khi ngủ hồi học đại học, nàng còn chưa biết, mỹ nhân tỷ tỷ trước mặt mình này, chính là hồ ly tinh mà chỉ vừa nhắc tới đã khiến hiệp nữ võ lâm biến sắc.

Không sai, ngoại hiệu của A Miên xác thật là Độc Yêu Tiên, nhưng các nữ nhân lại quen gọi nàng là hồ ly tinh cướp đoạt nam nhân.

A Miên người này ấy à, nếu nói theo kiểu hiện đại, đó chính là lục trà kỹ nữ, còn là lục trà kỹ nữ đỉnh đỉnh đại danh, thanh niên tài tuấn trong giang hồ không ít, nhưng nàng lại chỉ cảm thấy hứng thú với nam nhân đã có gia đình, bất luận nam nhân kia là người trong Ma giáo, hay là người trong chính phái, chỉ cần nàng nhìn trúng, vậy đều có thể khiến nam nhân kia vì nàng mà bỏ vợ bỏ con, muốn mang theo nàng xa chạy cao bay, chẳng qua thông thường khi thật sự đến lúc này, nàng lại mất đi hứng thú với nam nhân kia.

Nói chung, nữ nhân đối với lục trà kỹ nữ sẽ luôn có trực giác bài xích, nhưng thực đáng tiếc, Hồng Đậu không phải một nữ nhân có tư duy bình thường.

"Thì ra là thế……giao hợp âm dương thích hợp còn có thể khiến nữ nhân trở nên càng thêm xinh đẹp nha……" Hồng Đậu tiếp nhận một đám tri thức như vậy xong, nàng nắm tay, "Tương lai chờ ta kết hôn, ta phải quy hoạch thật tốt."

Kết hôn? Đó là thành hôn sao?

A Miên nghịch chén trà trong tay, giọng cười thanh thúy, "Cô nương muốn tìm mùa xuân thứ hai hả?"

"Mùa xuân thứ hai?" Hồng Đậu suy nghĩ một lát, liền khổ tâm thở dài, "Nếu không phải ngươi nhắc nhở, ta liền quên mất ta hiện tại đã gả chồng."

A Miên cười hỏi: "Thẩm công tử đối với ngươi không tốt sao?"

"Cũng không phải không tốt……" Hồng Đậu cảm thấy, Thẩm Lạc Ngôn chỉ là không thích mình mà thôi, nhưng thật ra chưa từng bạc đãi mình, nàng đặt tay trên bàn chống cằm, "Chỉ là tương lai hắn muốn cùng người hắn thích ở bên nhau, ta cũng không thể cứ chiếm mãi vị trí chính thê của hắn nha."

Nàng còn rất có tự giác.

A Miên ngoài ý muốn nhướng mày.

Hồng Đậu lại đứng lên ngồi vào bên cạnh nàng, tò mò hỏi: "Ta nghe nói Miêu Cương có rất nhiều điều kỳ lạ hiếm thấy, ngươi có thể cho ta xem một chút không?"

"Dĩ nhiên có thể, nếu cô nương có hứng thú…… không ngại thì nghe ta thổi cốt sáo* (sáo làm từ xương) một chút nha?"

"Được đó được đó."

A Miên từ trong lòng ngực lấy ra một cây cốt sáo màu trắng, nàng đặt trên đôi môi đỏ, từng chuỗi tiếng sáo thanh thúy dễ nghe liền vang lên trong phòng.

Hồng Đậu nhắm mắt lại, còn chưa say mê được bao lâu, liền nghe thấy rất nhiều âm thanh tất tất tác tác, nàng trợn mắt nhìn lại, chỉ thấy trên vách tường bò đầy nhện, từ bốn phương tám hướng tiến về phía sáo âm.

Hồng Đậu đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo liền la một tiếng nhảy dựng lên.

"Hồng Đậu cô nương, làm sao vậy?" A Miên dừng thổi sáo, rất có hứng thú nhìn bộ dáng Hồng Đậu sợ hãi dậm chân.

"A! Cứu mạng!"

Bốn phía tất cả đều là con nhện, đã không còn chỗ đặt chân, Hồng Đậu hoảng hốt không nhìn đường liền hướng về nơi an toàn duy nhất mà nhảy, chính

là nhào vào trên người A Miên, dưới tình thế cấp bách, cú nhào này của nàng lại bất giác mà dùng nội lực, A Miên không ngờ tới sức lực Hồng Đậu sẽ lớn như thế, liền không đỡ được, A Miên vốn nhờ vào quán tính mà thối lui ra đằng sau, lại ngã ngửa xuống giường, còn may trên giường có chăn, nếu không A Miên liền ngã đến váng đầu hoa mắt.

"Cô nương……"

"Mỹ nhân!"

A Miên nằm ở dưới và Hồng Đậu ngã trên người A Miên không hẹn mà cùng nhau ngẩng đầu, môi hai người liền bất ngờ đụng vào nhau.

A Miên cùng Hồng Đậu đều thân mình cứng đờ.

Độ ấm khi hai cánh môi dán vào nhau cho các nàng biết, đây không phải là ảo giác gì cả.

Không khí có chút trầm mặc quỷ dị cùng xấu hổ.

Tận đến khi A Miên cảm thấy trên mặt mình bị nhỏ xuống một giọt chất lỏng ấm áp, lông mi nàng run rẩy.

Hồng Đậu chậm rãi lui ra xa một phân, nàng che lại cái mũi của mình, mặt đã đỏ đến kỳ cục, trong đầu nàng dường như nghe thấy tiếng sấm, trở mình từ từ xuống khỏi người A Miên, nàng lại lăn mấy cái, một mình lăn vào trong góc tường, bóng dáng còn run nhè nhẹ.

Giọng nói hư thoát của Hồng Đậu mơ hồ vang lên trong không khí, "Chết dưới hoa mẫu đơn……thành, thành quỷ……cũng phong lưu…… Ô……"

Một lát sau lại không có tiếng gì nữa, nàng dường như là thật sự tắt thở.

A Miên nằm bên kia vươn tay cọ qua chất lỏng ấm áp rơi xuống sườn mặt mình, nàng nhìn ngón tay nhiễm đỏ, biểu tình thật là vi diệu.

Nga……Nha đầu kia lại chảy máu mũi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Sắc đẹp trước mặt

"Xảy ra chuyện gì thế?" Nghe được tiếng kêu, Lý Tùy Phong không rảnh lo gõ cửa liền đẩy cửa mà vào, bên cạnh hắn là Thẩm Lạc Ngôn, có một số việc Thẩm Lạc Ngôn sẽ không phá vỡ thói quen mà làm nổi, ví dụ như việc thô lỗ đẩy cửa này, vì thế chuyện này cũng chỉ có thể cho Lý Tùy Phong thực hiện.

Bọn họ vì nghe được tiếng kêu của Hồng Đậu mới tới đây, tuy nói Thẩm Lạc Ngôn biểu hiện không lo lắng chút nào về việc A Miên sẽ tính kế Hồng Đậu, nhưng Hồng Đậu rốt cuộc kinh nghiệm giang hồ không sâu, ai biết A Miên sẽ sử dụng thủ đoạn xấu xa nào?

Nhưng, hình ảnh trước mắt thật sự có chút khiến bọn họ không thể nào hiểu được.

Chỉ thấy Hồng Đậu cuộn tròn nằm trên giường, chỉ chừa lại bóng lưng, vô thanh vô tức, bất động, dường như là ngủ rồi, mà A Miên thì sao, nàng đang ngồi bên kia giường, một tay nâng cằm, cười tủm tỉm nhìn Hồng Đậu đang bởi hạnh phúc tới quá đột nhiên mà lâm vào an tĩnh.

Đặc biệt là không khí quỷ dị không tên trong phòng này, bất luận nghĩ như thế nào, hình ảnh hiện tại đều có chút kỳ quái.

Người đầu tiên hành động chính là Thẩm Lạc Ngôn, hắn đi đến trước giường, sau khi nhìn A Miên, mới hỏi Hồng Đậu: "Ngươi có sao không?"

Hồng Đậu nức nở một tiếng, nàng che lại cái mũi không dám xoay người lại, chỉ ấp úng trả lời: "Ta, ta không có việc gì……"

Thẩm Lạc Ngôn thấy nàng như vậy, lại càng cảm thấy có vấn đề, hắn duỗi tay bắt lấy bả vai Hồng Đậu, xoay thân thể của nàng ra đằng trước, liền thấy được bộ dáng nàng mặt đỏ tai hồng, mặt đầy ý xuân, hắn vẫn chưa gặp qua Hồng Đậu như vậy bao giờ, không khỏi khựng lại, sau đó, hắn lại hỏi: "Phương Hồng Đậu, ngươi rốt cuộc là làm sao vậy?"

Trước kia câu nệ lễ tiết, hắn còn khách khách khí khí gọi nàng một tiếng phu nhân, hiện tại…… Hiện tại hắn kêu nàng một tiếng Phương Hồng Đậu cũng đều xem như khách khí!

Không thể không nói, một nữ nhân lần nào cũng có thể khiến người ta tức chết còn có thể sống tốt như vậy, Thẩm Lạc Ngôn quả thật đúng là người thiện lương, chẳng phải vậy sao? Cho dù bị nàng chọc cho tức chết, Thẩm Lạc Ngôn cũng vẫn bảo hộ nàng chu toàn.

Hồng Đậu lại nghe được một tiếng cười khẽ, không hề nghi ngờ, đây là truyền đến từ phía A Miên, nàng không khỏi lại nghĩ tới việc vừa thân mật tiếp

xúc với mỹ nhân, còn chưa trả lời Thẩm Lạc Ngôn, mặt nàng lại đỏ rừng rực.

"Phương Hồng Đậu, ngươi lại đang chơi cái trò gì thế?" Thẩm Lạc Ngôn chỉ cảm thấy Hồng Đậu lại nghĩ đến phương pháp khác để chọc tức hắn, hắn đều đã làm tốt chuẩn bị chống chịu áp lực, lại không nghĩ rằng nha đầu này chỉ lo ngây ngô cười.

Hồng Đậu che lại cái mũi, đỉnh đầu dường như muốn bắt đầu bốc khói.

Lý Tùy Phong nhìn A Miên, "Uy, không phải ngươi dùng cổ gì với Thẩm phu nhân chứ?"

"Nếu là dùng cổ……" Khóe môi A Miên giương lên, đôi mắt yêu mị giấu phong tình vạn chủng, "Vậy cũng hẳn là nô gia đem cổ hạ trong lòng tiểu cô nương."

Nàng mị nhãn như tơ, giọng lại càng nhu mị tận xương, ngữ khí cũng có ma lực chọc người ta mơ màng.

Lý Tùy Phong có thể thề với trời, tuy rằng hắn đã từng giết rất nhiều người, nhưng hắn lại là người có tư tưởng chính trực, sẽ không nghĩ đến thứ gì đen tối, nhưng quỷ dị chính là, từ trong giọng A Miên, trong đầu hắn thế mà lại bất giác hiện ra một hình ảnh hương diễm.

Hai nữ nhân ở trên giường dây dưa lẫn nhau……

Lý Tùy Phong bị cảnh tượng trong đầu chính mình dọa sợ rồi, hắn liều mạng lắc đầu, đem những hình ảnh lung tung rối loạn trong đầu đó đuổi đi, lại xoa xoa cánh tay mình, cảm thấy một trận lạnh run cầm cập.

Thẩm Lạc Ngôn chưa bao giờ là người bị sắc đẹp mê hoặc, nhưng hắn nhìn Hồng Đậu vẫn đang e lệ đỏ mặt kia, cũng không thể không giật giật khóe miệng, hắn một người nam nhân còn không bị nữ nhân yêu diễm kia mê hoặc đến, lại không nghĩ rằng Hồng Đậu một nữ nhân cư nhiên lại quỳ gối dưới váy thạch lựu* của A Miên.

*quỳ gối dưới váy thạch lựu (của ai): ý chỉ bị chinh phục bởi sắc đẹp của người phụ nữ đó. (Xuất phát từ điển tích Dương Quý phi)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Đồng tình

"Phương Hồng Đậu……" Thẩm Lạc Ngôn bắt lấy tay Hồng Đậu, kéo nàng ngồi dậy từ trên giường, ngữ khí của hắn thật không ổn, "So với nam nhân, ngươi càng thêm hứng thú với nữ nhân sao?"

"A? Ân……" Hồng Đậu ngơ ngẩn gật gật đầu, sau khi mẫn cảm nhận ra sát khí đang đánh úp lại, nàng lập tức thanh tỉnh hơn rất nhiều, tự cảm thấy mạng nhỏ quan trọng, Hồng Đậu lại vội sửa miệng nói: "Không phải…… Ta chỉ cảm thấy hứng thú với người đẹp."

"Ý ngươi là……ta khó coi?"

Hồng Đậu thấy sắc mặt Thẩm Lạc Ngôn càng xấu đi, nàng sợ hãi run lên thân mình, đang định khom lưng cúi đầu, kết quả một thân thể mềm mại không xương liền bám vào trên người nàng.

"Tiểu cô nương……" A Miên dựa đầu lên vai Hồng Đậu, nàng ôm cánh tay Hồng Đậu, hoàn toàn làm lơ khí lạnh trên người Thẩm Lạc Ngôn, nàng lại cọ cọ mặt Hồng Đậu, vui mừng nói: "Ngươi nói nô gia đẹp như vậy, nô gia thật ngượng ngùng……"

Hồng Đậu bị giọng nói dán sát bên tai này trêu chọc đến xuân tâm nhộn nhạo, tâm viên ý mã, sắc mặt ửng đỏ, liền ngay cả bịt mũi cũng đều không rảnh lo.

A Miên lại cầm khăn tay nhẹ nhàng chà lau hai dòng máu vẫn chảy ròng ròng dưới mũi Hồng Đậu, hơi thở sát bên tai Hồng Đậu mà nói: "Tiểu cô nương không thích người khác nói ngươi đáng yêu, vậy nô gia về sau sẽ nói tiểu cô nương thật hợp tâm ý nô gia nha."

Giọng nói này không khác gì oanh ca uyển chuyển, khiến tâm can người ta cũng phải theo đó mà tâm tình phập phồng bất định.

Có lẽ là có mỹ nhân ở bên, eo Hồng Đậu liền bất giác vươn lên thẳng hơn một chút, đối mặt Thẩm Lạc Ngôn cũng không còn yếu thế như vậy, nàng hiện tại, thế nhưng lại chợt có chút hiểu rõ tại sao đế vương xưa nay có thể vì mỹ nhân mà làm ra những việc ngu ngốc hoang đường, đều nói mỹ nhân hại nước, mỹ nhân quả nhiên đúng là có ma lực như vậy, ngay cả Hồng Đậu lúc này đây, dù trước kia khi đối diện Thẩm Lạc Ngôn nàng luôn sợ sệt, vậy mà hiện tại nàng cũng ngẩng đầu được rồi đó!

Hồng Đậu trực diện nhìn Thẩm Lạc Ngôn, "Trang chủ, ngươi ở trong lòng ta không giống thế!"

Thẩm Lạc Ngôn trong lòng "Lộp bộp" một tiếng, "Có gì không giống?"

Trong giọng hắn có một cảm giác không rõ, thế nhưng hắn cũng không thể nói đó là cảm giác gì.

"Trang chủ trong lòng ta, giống như thần vậy!" Hồng Đậu nghiêm trang nói: "Chỉ có thể nhìn từ xa, không thể dâm loạn, ta là người bé nhỏ như hạt bụi, ngay cả tư cách chạm vào góc áo Trang chủ cũng đều không có, Trang chủ là dùng để ngưỡng mộ, là dùng để cúng bái, Trang chủ, ngươi là một tấm bia lớn xa xôi không thể với tới được, ngươi vĩnh viễn đều sống ở trong lòng ta…… Ai nha!"

Hồng Đậu che lại đỉnh đầu bị gõ, đôi mắt to lấp lánh tràn ngập ủy khuất.

Thẩm Lạc Ngôn thu hồi tay gõ Hồng Đậu, không nói một lời xoay người đi ra khỏi phòng.

"Ê, đợi ta!" Lý Tùy Phong cũng vội vàng đuổi theo.

Chờ đến lúc trong phòng chỉ còn lại hai người, Hồng Đậu nhìn A Miên như đang muốn dính trên người mình, "Mỹ nhân tỷ tỷ, có phải ta đã nói sai cái gì hay không?"

"Tiểu cô nương không nói sai gì cả, nô gia thấy, Thẩm công tử nhất định là cao hứng cực kỳ, lúc này mới muốn đi ra ngoài hoan hô nhảy nhót một phen nha." A Miên nhéo một cái lên khuôn mặt mềm mụp của Hồng Đậu, thấy xúc cảm thật không tồi, lại nắn bóp thêm một chút.

Hồng Đậu nhíu mày, nói bằng một loại ngữ khí 'chỉ số thông minh của ta rất bình thường': "Mỹ nhân tỷ tỷ, ngươi nói giả quá đi."

"Nô gia cũng cảm thấy thực giả." A Miên chớp chớp mắt, vẻ yêu mị lại ngoài ý muốn thêm một tia đáng yêu, "Chẳng qua, người tức giận vẫn là Thẩm Trang chủ mà thôi……"

"Vậy thì có gì đáng để ý đâu!?" Hồng Đậu vui vẻ tiếp một câu như vậy, lo lắng vừa rồi đã không thấy, nàng tò mò truy vấn: "Mỹ nhân tỷ tỷ, hay là ngươi nói cho ta biết vì sao sáo âm của ngươi có thể khiến nhiều nhện như thế chạy ra đi!"

Không biết vì sao, A Miên lại có chút đồng tình với người nam nhân Thẩm Lạc Ngôn này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Tình bạn của nữ nhân

Miêu Cương vốn là một nơi bí ẩn, người ngoài muốn đi vào, vậy trước hết sẽ bị các loại trùng độc không biết tên chiêu đãi một phen, người sau cùng có thể sống sót đi vào Miêu Cương, cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay, cũng bởi vậy, Miêu Cương vẫn luôn là nơi nguy hiểm thần bí nhất trong miệng người Trung Nguyên.

Thế nhân đều biết người Miêu Cương am hiểu dùng cổ, cũng biết người Miêu Cương còn có một thủ đoạn quỷ dị, đó là dùng âm thanh điều khiển xà trùng chuột kiến, mà thông thường những động vật đó đều chứa kịch độc, vì thế ai đắc tội người Miêu Cương, thường thường đều sẽ chết trong vô hình, hơn nữa còn có thuật thi độc* (độc trong tử thi, có thể là điều khiển xác chết) khó có thể giải thích của Miêu Cương, người Miêu Cương cũng trở thành đối tượng mà nhân sĩ võ lâm không muốn trêu chọc nhất.

Chẳng qua hiện giờ, A Miên thân là người Miêu Cương lại đang giảng giải cho Hồng Đậu một chút kiến thức thông thường của Miêu Cương, ví dụ như, khiến một đám nhện tụ tập lại đây, chẳng qua dễ như một bữa ăn sáng mà thôi.

Hồng Đậu hoàn toàn không biết A Miên là nhân vật nguy hiểm, trên thực tế, mỗi một người đến từ Miêu Cương, đều là nhân vật nguy hiểm, nàng ôm chăn nơm nớp lo sợ hỏi: "Cho nên…… Vì sao vừa rồi ngươi lại muốn cho nhiều con nhện như vậy tụ tập lại đây thế?"

Nói thế nào nàng cũng là nữ giới, nói chung, nữ giới đều sẽ sợ hãi mấy con nhện, rắn, con rết gì đó cả mà.

"Tiểu cô nương không phải nói muốn trông thấy thứ hiếm lạ cổ quái của Miêu Cương sao?" A Miên cười tủm tỉm nói: "Vì thế nô gia liền ra tay một chút, nào biết rằng tiểu cô nương sẽ sợ hãi đâu?"

"Nhưng…… Đó là con nhện…… Con gái đều sẽ sợ hãi a!"

"Nhưng nô gia lại không sợ nha." A Miên vui vẻ cười, phảng phất như việc vừa mới dọa được Hồng Đậu chính là một chuyện khiến nàng cao hứng.

Hồng Đậu nhấp môi, đại khái hắn là lại cảm thấy chính mình không có đủ tư cách làm con gái.

Lúc này đây buôn chuyện phiếm, Hồng Đậu liền cùng A Miên nói tới tận hơn nửa đêm, rốt cuộc đây là lần đầu tiên nàng gặp được đồng bào nữ giới nguyện ý nói chuyện phiếm cùng nàng, trước kia, bất luận là Liễu di nương hay là Phượng Khuynh Liên, thân phận của Hồng Đậu và các nàng có thể nói là đối lập, cho dù Hồng Đậu cũng không cảm thấy chính mình sẽ tạo uy hiếp gì đối với các nàng cả, nhưng các nàng rốt cuộc vẫn là không chọc tới, mà

Lục Y, nàng lại tự nhận là thân phận hạ nhân, trong vô hình liền thêm một phần trói buộc, muốn nàng có thể đứng ở địa vị bình đẳng trêu đùa nói chuyện phiếm cùng Hồng Đậu, cũng là không có khả năng, hơn nữa người mà Hồng Đậu gặp mấy ngày qua, nếu không phải Thẩm Lạc Ngôn mặt lạnh nói giọng lạnh lùng, thì cũng là tên biến thái không có ý tốt, có thể có A Miên cùng nàng vui đùa một chút chuyện "con gái", liền cao hứng cực kỳ.

Đối với Hồng Đậu mà nói, chuyện "con gái" cũng chỉ có vài thứ như vậy, một là cái đau khi dì cả đến, hai là làm lớn ngực như thế nào, ba chính là làm thế nào chăm sóc làn da dáng người cho tốt.

Tóm lại, cuối cùng khi Hồng Đậu rời khỏi phòng A Miên trở lại phòng mình, đã là nửa đêm, nhờ A Miên ban tặng, hiện tại nàng đã đạt được không ít "lương thực tinh thần ", suốt đêm đều là mộng đẹp.

Ngày hôm sau lại tiếp tục khởi hành, Lý Tùy Phong nhìn Hồng Đậu cùng A Miên đã hoàn toàn trở thành "tiểu tỷ muội", tấm tắc bảo lạ, "Tình bạn của nữ nhân đúng là đến nhanh thật."

Thẩm Lạc Ngôn một câu cũng chưa nói, chỉ nhàn nhạt liếc mắt liền lên xe ngựa.

Hồng Đậu cũng căn bản không để ý tới Thẩm Lạc Ngôn, nàng dán đến chỗ A Miên ngồi, chỉ cảm thấy nếu mình có thể hưởng sái được chút khí mỹ nhân, nói không chừng có thể bất giác mà thay đổi, nàng cũng có thể trở nên xinh đẹp.

A Miên thì lại trắng trợn táo bạo đưa mị nhãn về phía Thẩm Lạc Ngôn, khí thế quanh thân Thẩm Lạc Ngôn giống như hình thành nên một kết giới vô hình vậy, hoàn toàn chặn lại cái mị nhãn này của nàng, A Miên cũng không nhụt chí, chỉ cười càng thêm thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 98: Nông cạn cùng ấu trĩ

Hồng Đậu tò mò hỏi: "Mỹ nhân tỷ tỷ, ngươi thích Trang chủ sao?"

"Dĩ nhiên là thích." A Miên hướng về phía Hồng Đậu chớp chớp mắt, bộ dáng này có chút nghịch ngợm, nói lời này một chút cũng đều không kiêng kỵ Thẩm Lạc Ngôn có thể nghe được hay không, đương nhiên, nàng vẫn là có một câu chưa nói, đó chính là nàng không chỉ thích Thẩm Lạc Ngôn, mà là thích tất cả những nam nhân bề ngoài đẹp đã có gia đình.

Hồng Đậu vuốt cằm gật gật đầu, "Hóa ra mỹ nhân tỷ tỷ thích kiểu nam nhân như Trang chủ, chỉ là muốn cùng loại nam nhân này ở bên nhau, sẽ thực vất vả đó."

Thẩm Lạc Ngôn đang đọc sách bên kia đã quên lật quyển sách trên tay chính mình.

A Miên liếc mắt nhìn Thẩm Lạc Ngôn, lại mỉm cười hỏi Hồng Đậu: "Có gì vất vả?"

" Trang chủ chúng ta không hiểu hài hước, khó hiểu phong tình, còn có hai tiểu thiếp, lại còn có có chủ nghĩa đại nam tử ……" Hồng Đậu lại nghĩ nghĩ, nhỏ giọng nói: "Hơn nữa hắn còn thích thường xuyên tức giận, thật đúng là làm người ta không thể hiểu nổi."

Thẩm Lạc Ngôn mày nhảy dựng, nha đầu này còn không nghĩ xem hắn tức giận là vì cái gì sao?

"Tâm nam nhân có thể còn tinh tế mẫn cảm hơn so với nữ nhân đó." A Miên lấy một loại ngữ khí ta rất có kinh nghiệm nói với Hồng Đậu: "Có đôi khi ngươi biểu hiện hết sức hiểu lòng người, tri kỷ không chọc phiền toái, hắn liền sẽ cảm thấy ngươi không thú vị, có đôi khi ngươi biểu hiện hoạt bát lớn mật một chút, hắn lại sẽ cảm thấy ngươi không biết cư xử, không biết săn sóc người."

"Ừm ừm!" Hồng Đậu liều mạng gật đầu, "Mỹ nhân tỷ tỷ, ngươi nói quá đúng!"

A Miên mị nhãn như tơ, "Nô gia gặp qua nhiều người, hiểu biết đương nhiên cũng nhiều một chút, liền ví dụ như một nam nhân cao cao tại thượng, vạn người nhìn theo, bỗng nhiên gặp một nữ nhân hờ hững với hắn, hắn sẽ không cảm thấy mình bị mạo phạm, ngược lại là sẽ rất có hứng thú với nữ nhân này."

"Đúng đúng đúng! Chính là đạo lý này!" Hồng Đậu nhớ tới trước kia chính mình xem qua vài truyện ngôn tình tổng giám đốc, thật đúng là có chuyện như vậy, không khỏi, nàng đối với A Miên liền càng thêm sùng bái.

A Miên lại cười, chỉ một tiếng cười khẽ, là có thể khiến người khác mềm cả người, nàng môi đỏ hé mở, trong giọng nói có một chút châm chọc, "Kỳ thật đây cũng là loại người nông cạn, ngươi nói nào có ai sẽ ngốc đến nỗi từ bỏ một nữ nhân toàn tâm toàn ý với mình không cần đến, ngược lại muốn đi thông đồng với nữ nhân hờ hững với mình đây? Chẳng qua cũng là vì lòng tự trọng của hắn bị sỉ nhục, muốn thông qua việc chinh phục nữ nhân kia, chứng minh bản thân mình thật sự là kẻ vạn người mê thôi, ngươi nói xem, như thế có nông cạn không, có ấu trĩ không?"

"Nông cạn! Ấu trĩ!" Hồng Đậu lập tức gật đầu phụ họa, nàng còn hoàn toàn không biết Thẩm Lạc Ngôn bên kia vẫn đang cảm giác sâu sắc rằng, đoạn

lời nói này là nhằm vào hắn mà đến, còn đang ở đó hờn dỗi đâu, nàng lại thú vị hỏi A Miên, "Vậy mỹ nhân tỷ tỷ ngươi thì sao? Ngươi cảm thấy hứng thú với một người là vì cái gì?"

"Nô gia dĩ nhiên không phải người nông cạn ấu trĩ như vậy." A Miên cúi đầu, ghé vào bên tai Hồng Đậu nhẹ giọng cười nói: "Nô gia cảm thấy hứng thú với một người nha…… Đó đương nhiên là chỉ cần người kia đẹp, nô gia liền có hứng thú."

Nàng nói năng hào phóng không chút nào làm bộ, đổi lại mà nói, nàng chính là đang trần trụi thừa nhận bản thân mình cuồng gương mặt đẹp.

Thẩm Lạc Ngôn cầm sách thấp giọng "Hừ" một tiếng, nói cái gì mà nông cạn ấu trĩ, nữ nhân này không phải cũng là nông cạn ấu trĩ sao? Thẩm Lạc Ngôn cho rằng Hồng Đậu tuy rằng không thông minh, nhưng chỉ số thông minh hẳn là cũng miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, hắn thật ra lại không lo lắng Hồng Đậu sẽ bị một đám lời nói của A Miên này lừa dối đâu.

"Mỹ nhân tỷ tỷ, chúng ta thật là có duyên nha." Hồng Đậu vui vẻ nói: "Ta cũng thích người đẹp."

Thần sắc Thẩm Lạc Ngôn cứng đờ.

……Là hắn đánh giá quá cao nữ nhân Hồng Đậu này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Chặt đứt ngón tay

"Vậy tiểu cô nương ngươi thì sao?" A Miên cười tủm tỉm hỏi Hồng Đậu, "Ngoại trừ mặt ra, ngươi thích loại nam nhân nào? Nói ví dụ, cách làm người, xử thế……"

Khóe mắt A Miên quét tới Thẩm Lạc Ngôn, quyển sách trên tay nam nhân kia đã lâu chưa lật qua tờ nào cả, hiện tại, tuy rằng quyển sách che mặt hắn, nhưng A Miên lại có thể mẫn cảm nhận thấy được, hắn tuyệt đối là đang chú ý nhất cử nhất động ở chỗ các nàng, đặc biệt là vào giờ phút này.

"Ngoại trừ nhìn mặt sao……" Hồng Đậu nghiêm túc tự hỏi một phen, một lát sau, nàng mới chậm rãi nói: "Hắn tuyệt đối tuyệt đối không thể thích muội muội ta."

A Miên hơi bất ngờ hỏi: "Đây tính là yêu cầu gì vậy?"

A Miên không biết, Hồng Đậu từ sau khi xuyên qua đến đây, nàng đã hiểu thêm một đạo lý, chỉ cần là nam nhân từng thích muội muội nàng, cuối cùng nhất định sẽ thích Phượng Khuynh Liên, Thẩm Lạc Ngôn là vậy, Du Tử Tức cũng thế, xong rồi, còn có cả Kỳ Chiêu nữa nha……

Hồng Đậu nhớ tới con mọt sách kia, nói không chừng người nam nhân này cũng sẽ thích Phượng Khuynh Liên đó, dựa theo định luật nữ chủ, quả thật sẽ có khả năng này, nhưng Hồng Đậu lại nghĩ, nói chung, nam nhân trong hậu cung của nữ chủ, ngoại trừ là người đứng đầu trong mỗi lĩnh vực ra, còn phải có một gương mặt đẹp trai đến kinh thiên động địa, thực rõ ràng, Kỳ Chiêu còn chưa đủ tư cách tiến vào hậu cung nữ chủ.

Nghĩ vậy, nhưng thật ra nàng lại không hề biết vị muội muội trên danh nghĩa mà nàng chưa từng gặp mặt kia, không biết đây rốt cuộc là hạnh phúc hay bất hạnh.

Theo nàng thấy, với trình độ của Kỳ Chiêu, thực sự là trong thế giới tuấn nam mỹ nữ đi đầy đất như thế này thì không thể ở mức thượng đẳng được, nhưng nàng cũng thấy, Kỳ Chiêu quả thật là thiệt tình thích Phương Tử Mạch, chỉ cần tầm mắt Phương Tử Mạch đừng quá cao, đồng ý chung sống thật tốt với Kỳ Chiêu, vậy nàng cũng có thể trải qua những tháng ngày hạnh phúc.

Yêu cầu của Hồng Đậu đối với nam nhân mình thích rằng "Đừng thích muội muội mình là được", hoàn toàn không có ý nhằm vào Thẩm Lạc Ngôn, nhưng người nói vô tâm, người nghe cố ý, lời này vào trong tai Thẩm Lạc Ngôn, liền cảm thấy là nàng đang nói cho chính hắn nghe.

Mí mắt hắn khẽ nhúc nhích, rốt cuộc vẫn không nói thêm gì cả.

"Đương nhiên, ngoại trừ yêu cầu đó ra……" Hồng Đậu lại ôm mặt, lãng mạn nói: "Còn là hắn có thể vì ta mà chặt đứt một ngón tay nữa."

Chặt đứt…… Một ngón tay?

Lời vừa nói ra, không chỉ Thẩm Lạc Ngôn, ngay cả A Miên cũng hơi giật mình.

Thật sự là khó có thể tưởng tượng, Hồng Đậu nữ nhân không có đại não này, chỉ số thông minh còn không đạt chuẩn, ngoại trừ có một cái miệng có thể làm tức chết người ta ra, thoạt nhìn lại hiền lành vô hại, vậy mà cũng dùng một vẻ mặt khát khao, lại dùng giọng điệu lãng mạn như thế nói ra lời nói đẫm máu tanh.

Nụ cười tươi quyến rũ của A Miên một lần nữa hiện lên, nàng cười cười, "Chặt đứt một ngón tay…… Đây là phong tục đặc biệt gì à?"

"Phong tục? Không phải." Hồng Đậu chớp chớp mắt, vô tội nói: "Đây không phải cách thể hiện truyền thống biểu đạt tình cảm chân thành của mình sao?"

"Truyền thống?"

Hồng Đậu gật đầu, "Đúng vậy, chính là truyền thống, thúc thúc ta từng nói qua, nếu một người nam nhân không muốn vì ngươi mà chặt đứt ngón tay, vậy chứng minh hắn cũng không phải thật sự thích ngươi, nếu người nam nhân này thiệt tình thích ngươi, hắn sẽ không sợ hãi bất luận nỗi thống khổ nào."

Hồng Đậu còn nhớ rõ, khi thúc thúc nàng ôm nàng nói lời này, nàng vẫn chỉ có bảy tuổi, khi đó thúc thúc nhẹ nhàng dùng tay phải đã bị chặt đứt ngón út khẽ vuốt mặt nàng, đôi tay nhỏ của nàng ôm bàn tay to của hắn, dưới ánh nắng ấm áp thoải mái nhắm mắt lại, nàng đã quyết định, tương lai cũng phải tìm một nam nhân có thể vì mình mà chặt đứt ngón tay.

Cho nên, mỗi khi có một người con trai đánh bạo tỏ tình với Hồng Đậu, Hồng Đậu sẽ không nói trước là đồng ý hay cự tuyệt, nàng chỉ hỏi một vấn đề, "Anh có nguyện ý chặt một ngón tay vì tôi không?"

Dĩ nhiên, những người đó đều chạy trối chết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Ta đỡ ngươi

"Nam nhân không muốn vì ngươi mà đổ máu, đều không phải thật lòng với ngươi."

Hồng Đậu nhớ rất kỹ những lời này của thúc thúc, thế cho nên đến tận khi nàng đọc đại học, vẫn còn chưa hề có bạn trai, dù sao, những người tỏ tình với nàng đó đều là vì nhìn trúng gia thế của nàng mà thôi, nếu bọn họ thật sự thích nàng, tại sao lại không muốn vì nàng mà chặt đứt một ngón tay cơ chứ?

Hồng Đậu mặt ngoài nhìn rất bình thường, nhưng nàng lại là một em gái có tam quan cực kỳ bất chính, tuy nhiên nàng chưa bao giờ có cái tự giác này, dĩ nhiên bất chính đến độ nào thì nàng lại càng không biết, sau lưng nàng, các bạn học đều bàn tán không biết có phải đầu óc nàng có vấn đề hay không.

Ừm, còn là một người đầu óc có vấn đề vẻ ngoài rất xinh đẹp.

Nếu để Hồng Đậu nghe được, điểm mà nàng chú ý e rằng cũng chỉ là hai chữ "Xinh đẹp" mà thôi.

Hiển nhiên, năng lực tiếp thu của A Miên rất mạnh, nàng cười quyến rũ đến tươi đẹp động lòng người, trong mắt lại càng hiện vẻ yêu mị đa tình, "Vậy tiểu cô nương có gặp được nam nhân nguyện ý vì ngươi mà chặt đứt ngón tay không?"

"Chưa a." Hồng Đậu hai tay chống cằm, mắt nàng lộ ra vẻ chờ đợi, khát khao nói: "Chẳng qua một ngày nào đó ta sẽ gặp được."

A Miên kỳ quái hỏi: "Tiểu cô nương tin chắc vậy sao?"

"Đúng vậy, bởi vì thúc thúc nói qua, sớm hay muộn sẽ có một ngày, ta sẽ gặp được một nam nhân mặc đồ màu trắng, hắn sẽ nguyện ý vì ta mà chặt ngón tay, còn sẽ gọi ta là Đậu Nhi ngoan……" Nói đến đây, giọng Hồng Đậu đột nhiên im bặt.

Nàng rốt cuộc nhớ tới ngày đó khi Thẩm Lạc Ngôn giả mạo nói chuyện bên tai nàng, vì sao nàng lại có linh cảm mãnh liệt đến kỳ lạ như vậy.

Thấy nàng không nói, A Miên lại hỏi: "Hay là vị thợ hoa thúc thúc kia của tiểu cô nương còn biết đoán mệnh?"

Hồng Đậu dừng một chút, nàng tạm thời vứt lại chút linh cảm quỷ dị trong lòng kia, ngửa đầu nói: "Hắn không biết đoán mệnh…… Chẳng qua, chỉ là ngẫu nhiên cũng sẽ đọc một số quyển sách mà ta xem không hiểu."

Trong ấn tượng của nàng, từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ thời đại học nàng muốn ở trong ký túc xá, những lúc khác, ngày nào nàng cũng đều ở bên cạnh thúc thúc cả, nàng cũng không biết thúc thúc nàng rốt cuộc là làm việc gì, tóm lại thúc thúc nàng dường như có rất nhiều thời gian nhàn rỗi, còn có thể đưa nàng đi học đón nàng tan học, hơn nữa bọn họ còn sống cuộc sống cực kỳ giàu có.

"Nếu tiểu cô nương cảm thấy phải chặt ngón tay mới là tình yêu đích thực……" A Miên một tay nâng cằm, rất có hứng thú nhìn Thẩm Lạc Ngôn, "Phỏng chừng tình yêu đích thực này sẽ đến cực kỳ khó khăn."

"Đúng vậy nha……" Hồng Đậu cũng phiền muộn gật đầu, tuy nói nàng tự biết là mình xấu, nhưng điều này không chứng tỏ nàng sẽ không khát vọng có một tình yêu say đắm tốt đẹp.

Lúc này, xe ngựa ngừng.

Bên ngoài truyền đến giọng nói cố ý làm ra vẻ già nua của Lý Tùy, "Tới Võ Lâm Minh rồi."

Hồng Đậu lập tức nghe được một tiếng "Bang" thật mạnh, nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thẩm Lạc Ngôn rất mạnh tay bỏ cuốn sách xuống.

Hắn đứng dậy đi ra phía ngoài xe, khi lướt qua bên cạnh Hồng Đậu, hắn cũng không nhìn nàng, chỉ không cảm xúc nói một câu: "Muốn có tình yêu đích thực…… Ngươi trước hết làm quả phụ đi rồi nói."

Dứt lời, hắn đẩy ra cửa xe liền đi ra ngoài.

Hồng Đậu mờ mịt.

A Miên cười duyên, xem đi, chỉ cần là nam nhân, đối với đồ vật của chính mình, cho dù thứ này không phải vật hắn yêu thích đi chăng nữa, hắn cũng sẽ có một loại ý thức độc chiếm không tên, trừ phi thứ này không còn danh nghĩa thuộc về hắn nữa.

A Miên thì lại hiểu, đây là sự ấu trĩ cùng nông cạn của nam nhân, nàng nhìn Hồng Đậu, "Tiểu cô nương, ngươi còn không xuống xe sao?"

"Ta…… chân ta đã tê rần……" Hồng Đậu ngồi lâu bất động, chân cứ thế liền bị tê.

A Miên nhướng mắt yêu mị, "Vậy không ngại ta ôm……"

Giọng nam nhân ngắt lời A Miên nói, "Phương Hồng Đậu."

Hóa ra là Thẩm Lạc Ngôn còn chưa rời đi, hắn đứng ở cửa xe hơi hơi khom lưng, vươn một bàn tay về phía Hồng Đậu bên trong xe, thần sắc không vui mà lạnh lùng nói: "Ta đỡ ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 101: Võ Lâm Minh

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 101) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 101)

18 THÁNG 8, 2018 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 101: Võ Lâm Minh

Hồng Đậu nhìn tay Thẩm Lạc Ngôn duỗi lại đây, trong nháy mắt, nàng thầm nghĩ người nam nhân này còn rất có phong độ thân sĩ, chẳng qua rất nhanh nàng lại nghĩ tới, nói thế nào thì nàng cũng là phu nhân hắn trên danh nghĩa, trước mặt người ngoài, nếu hắn không biểu hiện phong độ một chút cũng không thể nào nói nổi.

Nghĩ như vậy, Hồng Đậu liền thản nhiên vươn tay nắm lấy tay Thẩm Lạc Ngôn, Thẩm Lạc Ngôn thấy vậy còn hơi khựng lại, hắn vốn cho rằng, Hồng Đậu sẽ lại nói cái gì đó để chọc tức hắn, không ngờ thái độ của nàng ngoan ngoãn như vậy.

Thẩm Lạc Ngôn đỡ Hồng Đậu xuống xe ngựa, Hồng Đậu nói cảm ơn với Thẩm Lạc Ngôn xong lại không vội rời đi, mà lại nói với A Miên trong xe ngựa: "Mỹ nhân tỷ tỷ, ta đỡ ngươi xuống xe."

"Tiểu cô nương thật đúng là tri kỷ." A Miên cũng không khách khí, nàng nắm lấy tay Hồng Đậu xe ngựa, còn không dấu vết vuốt ve tay Hồng Đậu một chút mới buông ra, nàng yêu diễm cười, "Nô gia thụ sủng nhược kinh*." (được yêu chiều mà kinh sợ)

Không, thụ sủng nhược kinh phải là nàng mới đúng.

Hồng Đậu ôm khuôn mặt chính mình, nghĩ tới mình vừa chạm tay mỹ nhân, không khỏi liền cao hứng bật cười.

Thẩm Lạc Ngôn thái dương nhảy dựng, không muốn nói bộ dáng bị sắc đẹp mê hoặc này của Hồng Đậu thật khó coi, hắn lạnh giọng, "Chúng ta nên đi vào."

"Nga……" Hồng Đậu gật gật đầu, mới chú ý tới bọn họ lúc này đang đứng dưới chân một ngọn núi.

Võ Lâm Minh ở ngay trên núi, theo quy củ thì sẽ phải đi bộ lên trên, không chỉ có thế, người muốn vào Võ Lâm Minh, trước hết đều phải giao vũ khí cho người trông cửa.

Sau khoảng thời gian một chén trà nhỏ, tới cửa Võ Lâm Minh, Hồng Đậu nhìn kiếm trên người Thẩm Lạc Ngôn, ám khí trên người Lý Tùy Phong, còn có cốt sáo trên người A Miên đều giao cho thủ vệ, rốt cuộc, nàng thấy ánh mắt thủ vệ đặt trên người nàng.

Thẩm Lạc Ngôn nói: "Nàng không phải là người trong giang hồ, trên người không có vũ khí."

"Nếu Thẩm Trang chủ nói như thế, vậy các ngươi liền có thể đi vào." Thủ vệ cúi đầu tránh ra một bước, Thẩm Lạc Ngôn là bạn tốt của Minh chủ bọn họ, cũng là người đáng tin, bọn họ đương nhiên sẽ không dây dưa với người Thẩm Lạc Ngôn mang đến.

Hồng Đậu đi theo phía sau Thẩm Lạc Ngôn, Võ Lâm Minh này to như vậy, tùy ý có thể thấy được người ở đây đều là người trong giang hồ, hơn nữa những người này tuy rằng thường xuyên mang vẻ mặt tươi cười tới chào hỏi, nhưng Hồng Đậu vẫn rõ ràng nhận ra những người này là ngoài cười trong không cười, đều mang ý xấu.

Chẳng phải là mang ý xấu sao?

Vốn tưởng rằng tin tức Võ Lâm Minh có bản đồ vừa tung ra, Võ Lâm Minh sẽ phòng bị càng thêm chặt chẽ, lại không nghĩ rằng Võ Lâm Minh làm theo cách trái ngược, mở đại môn ra, nói là hoan nghênh mỗi một vị khách muốn đến Võ Lâm Minh "Tham quan", các vị "khách" đó cũng là thật không khách khí, cửa Võ Lâm Minh vừa mở, bọn họ liền liên tiếp vọt vào, Võ Lâm Minh chiêu đãi bọn họ rượu ngon đồ ăn tốt, người có danh tiếng trên giang hồ, còn có thể ở phòng cho khách luôn.

Lý Tùy Phong cảm thán nói: "Hóa bị động thành chủ động, Diệp Minh chủ này thật thủ đoạn."

Hắn vốn không thuộc về võ lâm chính phái, bởi vậy nhắc tới Diệp Minh chủ cũng không có sự tôn kính nào, chỉ là đứng ở góc độ khách quan mà nói một câu thôi.

"Thủ đoạn?" Hồng Đậu nghi hoặc.

Thẩm Lạc Ngôn còn chưa lên tiếng giải thích, A Miên đi ở bên cạnh Hồng Đậu đã cười nói: "So với việc đóng đại môn Võ Lâm Minh, để những người này lại nghĩ biện pháp trà trộn vào, chi bằng mở cửa lớn, cho bọn họ quang minh chính đại tiến vào, như vậy, nhất cử nhất động của bọn họ ở Võ Lâm Minh sẽ đều nằm dưới sự theo dõi của người khác, Diệp Minh chủ có thể bớt được không ít phiền toái nha."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Thật chua

Hồng Đậu nghe A Miên giải thích xong, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, nàng thật sâu sắc mà cảm thấy, còn may là nàng không có suy nghĩ muốn xông pha giang hồ, nếu không ở trước mặt người mưu mô như thế, nàng liền có thể bị tính kế đến cái xương cũng không còn.

Nghe nói người của Thẩm Gia Trang tới, lão quản gia Võ Lâm Minh - Trung bá liền lập tức đến đây đưa người tới đại sảnh, mấy ngày gần đây, khách đến Võ Lâm Minh không ít, nhưng khách nhân có thể khiến Trung bá tự mình tới chăm sóc, chỉ có một người là Thẩm Lạc Ngôn.

"Thẩm Trang chủ, Minh chủ đang xử lý chút chuyện, rất nhanh liền sẽ đến đây." Trung bá cung kính mà nói, lại dùng ánh mắt chờ đợi nhìn Thẩm Lạc Ngôn, "Thẩm Trang chủ tới lần này, không biết có hay không……"

"Đồ vật ta đã mang đến, ngươi yên tâm đi." Thái độ Thẩm Lạc Ngôn hòa hoãn rất nhiều, "Gặp được Diệp Minh chủ, ta tự nhiên sẽ đưa đồ cho hắn."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi……" Trung bá nhẹ nhàng thở ra, thần thái cũng nhẹ nhàng không ít, giống như trẻ ra vài tuổi.

Đúng vào lúc này, từ ngoài cửa lại có một tiểu nha đầu mặc áo xanh vui sướng chạy tới, "Phu nhân!"

"Lục Y!" Hồng Đậu cũng không rảnh lo uống trà, nàng cao hứng bắt lấy tay Lục Y, vui sướng hỏi: "Sao ngươi lại ở chỗ này?"

Lục Y nhảy nhót nói: "Nô tỳ biết Trang chủ đi tìm phu nhân, mà Trang chủ lại muốn đi Võ Lâm Minh một chuyến, cho nên nô tỳ đoán Trang chủ sẽ mang phu nhân tới Võ Lâm Minh, vì thế nô tỳ liền cầu Phượng di nương đem nô tỳ cùng nhau đến đây!"

Bước vào thế giới này, người đầu tiên Hồng Đậu nhìn thấy chính là Lục Y, mà Lục Y cũng xác thật là tận tâm chăm sóc nàng, cho nên nàng luôn luôn thích nha đầu này, hiện giờ nhìn thấy nàng, thật đúng là so với nhìn thấy Thẩm Lạc Ngôn còn cao hứng hơn.

Chẳng qua, Hồng Đậu cũng chú ý tới một trọng điểm mà Lục Y nói đến, đó chính là Phượng Khuynh Liên cũng tới đây.

Quả nhiên, sau khi Lục Y chạy vào đại sảnh, một nữ nhân lại từ cửa chậm rãi bước vào, đúng là Phượng Khuynh Liên khí chất cao nhã thánh khiết.

Phượng Khuynh Liên đi vào đại sảnh, nhún người hành lễ, "Thiếp thân gặp qua Trang chủ, phu nhân."

Cho dù là hành lễ, bộ dáng nàng vẫn như cũ không kiêu ngạo không siểm nịnh, đối mặt Thẩm Lạc Ngôn nhiều ngày không thấy, giữa mày nàng lại không có bất luận chút vui mừng hay sầu bi nào, dường như chỉ đang nhìn một người xa lạ.

So với dĩ vãng, nàng đối với Thẩm Lạc Ngôn càng thêm xa cách, điều này cũng chính là biểu thị, chuyện tình cảm của Phượng Khuynh Liên cùng nam chủ Du Tử Tức hẳn sắp chính thức bắt đầu rồi.

Hồng Đậu nhìn đỉnh đầu Thẩm Lạc Ngôn, bỗng nhiên liền đồng tình thở dài.

Thẩm Lạc Ngôn hoàn toàn không có hứng thú đi hỏi Hồng Đậu suy nghĩ cái gì, kinh nghiệm nói cho hắn, đối với ý tưởng trong đầu Hồng Đậu, hắn biết càng ít thì càng tốt, hắn đem ánh mắt đặt trên người Phượng Khuynh Liên đã mấy ngày qua chưa gặp, "Mấy ngày nay, ngươi nhọc công lo lắng rồi."

"Chuyện Trang chủ phân phó, thiếp thân nhất định phải lo." Phượng Khuynh Liên cũng không thèm nhìn Thẩm Lạc Ngôn, ngược lại là nhìn A Miên bên kia vũ mị đa tình.

Nói không thèm để ý Thẩm Lạc Ngôn, lời này cũng là giả.

Hồng Đậu nghe không hiểu đối thoại giữa hai người bọn họ có ý gì ẩn giấu bên trong, nàng chỉ quan tâm hỏi Lục Y, "Mấy ngày này ta không có mặt, Thức Bạch có khỏe không? Đại Hoàng có khỏe không? Của hồi môn của ta cũng khỏe chứ?"

"Đại Hoàng đã lớn hơn, của hồi môn của phu nhân cũng không có ai động tới, chẳng qua Thức Bạch thiếu gia……mấy ngày gần đây nô tỳ đều không nhìn thấy hắn."

Hồng Đậu còn muốn hỏi thêm, Trung bá đã kêu thị nữ đưa điểm tâm đến.

Trung bá nói: "Những thứ này đều là Diệp Minh chủ dặn dò phòng bếp chuẩn bị, chư vị ở chỗ này chờ Minh chủ, không ngại thì ăn vài thứ để giết thời gian."

A Miên cầm lấy một khối điểm tâm hình con thỏ, liền làm trò trước mặt Phượng Khuynh Liên, nàng tiến đến bên cạnh Thẩm Lạc Ngôn, kiều mị nói: "Điểm tâm này nhìn đáng yêu, hương vị khẳng định cũng không kém, Trang chủ, nô gia đút ngươi ăn nhé?"

"Tự trọng." Thẩm Lạc Ngôn lạnh lùng liếc A Miên, liền phẩy tay áo hất bàn tay đang duỗi đến của A Miên.

"Trang chủ không cần, vậy nô gia liền tự mình ăn." A Miên cũng không cảm thấy xấu hổ, nàng cũng không nhìn Phượng Khuynh Liên thần sắc phức tạp, chỉ nhẹ nhàng cắn điểm tâm, liền che miệng nhíu mày nói: "Điểm tâm này cũng quá chua đi."

Phượng Khuynh Liên rũ mắt xuống không nói lời nào, nàng cảm thấy A Miên đang cố ý mượn lời này châm chọc nàng ghen tị. (chua cũng có nghĩa ẩn ý chỉ việc "ăn dấm" - tức ghen tuông)

Nhưng mà, Lý Tùy Phong cắn một ngụm điểm tâm cũng thấy chua rụng răng mà nói: "Đây là cái điểm tâm gì vậy? Thật sự quá chua!"

"Đây là thứ mới mà Diệp Minh chủ sai phòng bếp làm, nói là bánh táo chua, chẳng qua còn dặn dò người ở phòng bếp kỹ lưỡng tạo hình." Trung bá ha hả cười nói, xem ra cũng chỉ cho rằng đây là thứ mới mà Minh chủ ngẫu nhiên nghĩ ra.

Lý Tùy Phong che lại quai hàm, "Vậy cũng không thể làm chua đến thế nha……"

"Chua chỗ nào?" Hồng Đậu ăn xong một khối, lại nhét vào trong miệng một khối khác, giọng nàng nói cũng không rõ: "Ta cảm thấy hương vị vừa vặn, ăn rất ngon."

Lý Tùy Phong thấy bộ dáng nàng ăn ngon như vậy liền cảm thấy đau răng, hắn tấm tắc bảo lạ, "Nếu không phải Thẩm phu nhân ngươi chưa từng tới Võ Lâm Minh, ta hôm nay sẽ cho rằng điểm tâm này làm riêng theo khẩu vị của ngươi đó."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Bạch y

Lý Tùy Phong chỉ là thuận miệng nói ra, nhưng nghe vào trong tai một số người, lại không còn đơn giản như vậy nữa.

Ánh mắt Thẩm Lạc Ngôn tối sầm lại, trầm tư điều gì đó.

Mọi người ở đây, cũng chỉ có một mình Hồng Đậu ăn vui vẻ nhất, Lục Y thấy Hồng Đậu ăn xong một đĩa điểm tâm, lại lấy đĩa điểm tâm đặt trên bàn trước mặt Phượng Khuynh Liên đem đến.

Ừm, không tồi, Lục Y quả là nha đầu tốt.

Hồng Đậu vừa nhiệt tình ăn, vừa gật đầu khẳng định điều này.

Cũng không biết vị Diệp Minh chủ trong lời đồn kia muốn xử lý chuyện gì, bọn họ đợi trong đại sảnh đại khái khoảng một nén nhang thời gian, còn chưa chờ được Diệp Minh chủ, lại chợt thấy âm thanh xôn xao từ đại sảnh truyền vào.

Gần đây Võ Lâm Minh khách khứa nhiều, rồng rắn hỗn tạp, thực dễ dàng xảy ra chuyện, Trung bá liền lập tức nói với Thẩm Lạc Ngôn: "Ta ra bên ngoài nhìn xem, Thẩm Trang chủ cùng các vị cứ nghỉ ngơi tại đây cho tốt."

Tiếng nói vừa dứt, Trung bá liền rời đi rất nhanh, an toàn của Võ Lâm Minh vốn là do hắn phụ trách, hắn đương nhiên phải tận trung với cương vị công tác của mình.

Nhưng đến một lúc sau, tiếng đánh nhau rối loạn bên ngoài cũng không hề giảm bớt.

A Miên ngồi bên cạnh Hồng Đậu, vỗ môi cười, "Thoạt nhìn, phiền toái bên ngoài không nhỏ đâu."

Thẩm Lạc Ngôn không nói gì, đi về phía ngoài cửa.

Lý Tùy Phong cũng tự nhiên mà đi theo ra ngoài, Phượng Khuynh Liên đương nhiên cũng muốn theo sau.

Vì thế trong phòng cũng chỉ dư lại Hồng Đậu, A Miên cùng Lục Y.

A Miên cười hỏi Hồng Đậu: "Tiểu cô nương không tò mò ra ngoài nhìn xem sao?"

"Ừm…… Dù sao cũng không có việc gì làm, vậy ra ngoài nhìn xem cũng được." Hồng Đậu cầm mấy khối điểm tâm, cũng cùng A Miên và Lục Y đi ra đại sảnh.

Âm thanh đánh nhau tới từ một viện cách đại sảnh không xa, trong viện đã vây đầy người xem náo nhiệt, mà ở trung tâm là hai nam nhân đang đánh nhau đến khó hoà giải, nói đúng ra, là một nam nhân trung niên đang không ngừng tiến công một nam nhân trẻ tuổi, nam nhân trẻ tuổi này sau lưng đeo một thanh đao bọc vải bố, hắn chỉ một mực né tránh chiêu thức của nam nhân trung niên, dường như cũng không định lấy vũ khí ra.

Trung bá ở một bên sốt ruột nói: "Nhạc chưởng môn, đừng đánh đừng đánh, dĩ hòa vi quý a."

Hóa ra nam nhân trung niên này chính là chưởng môn Không Động phái - Nhạc Mân, Nhạc Mân cũng không định dừng tay như vậy, chỉ là khi nam nhân trẻ tuổi lại một lần nữa thành thạo tránh đi chiêu thức của hắn, hắn cắn răng nói: "Mạc Phi Ưng, ngươi vì sao không dùng đao? Xem thường ta hả?"

"Ngươi còn không đáng để ta xuất đao." Nam nhân tên gọi Mạc Phi Ưng kia thân hình cao lớn, trên người là áo vải thô, dung mạo hắn không hẳn cực tốt, nhưng cũng là anh tuấn, không phải loại anh tuấn thiên về mềm mại, mà là loại cực kỳ có hương vị nam nhân, làn da màu lúa mạch, khiến cả người hắn càng thêm có vẻ khỏe mạnh cùng trầm tĩnh, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn, hắn dường như cũng không quá thích nói chuyện.

Hồng Đậu liền điểm tâm cũng không rảnh lo cắn, thiếu chút nữa liền huýt sáo một tiếng rồi, những văn nhân nhã sĩ tuấn mỹ phi thường nàng đã thấy nhiều, lại hiếm khi có thể nhìn thấy kiểu nam nhân ưa vận động tràn ngập nam tính như thế này.

Nhạc Mân nghe Mạc Phi Ưng nói xong càng tức giận, "Mạc Phi Ưng, ngươi giết đồ đệ ta ở Đại Mạc, còn dám dõng dạc như thế!"

"Ta giết đệ tử ngươi, cũng không hề rút đao." Trong giọng nói trầm thấp hồn hậu của Mạc Phi Ưng nghe không ra vẻ châm chọc, chỉ có khách quan mà thôi.

Nhạc Mân chỉ cảm thấy mình bị vũ nhục càng nặng, "Mạc Phi Ưng, hôm nay không phải ngươi chết chính là ta mất mạng!"

Dứt lời, hắn vốn là chưởng môn của môn phái nổi danh về quyền* (tấn công bằng nắm đấm), thế nhưng lại rút ra từ bên hông một thanh nhuyễn kiếm, tấn công thẳng về phía Mạc Phi Ưng.

Thẩm Lạc Ngôn đang đứng xem một bên chú ý tới thần sắc Phượng Khuynh Liên hơi kỳ lạ, hắn thấp giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

"Ta…… không có gì……" Phượng Khuynh Liên lắc đầu, lén lút nắm chặt góc váy của mình.

Nhạc Mân xuống tay tàn nhẫn tay, nhưng thấy Mạc Phi Ưng vẫn không hề rút đao, lại chỉ tránh né, cũng không tính toán ra chiêu, Hồng Đậu tấm tắc hai tiếng, "Người nam nhân này thật đúng là đẹp trai."

Là đẹp trai danh xứng với thực.

"Hả?" A Miên che miệng thương tâm, nàng ghen tị nói: "Tiểu cô nương không thích nô gia nữa, đi thích tên nam nhân thô ráp kia sao?"

"A?" Hồng Đậu sửng sốt, ngay sau đó lắc đầu, "Không không, ta đối với Mạc Phi Ưng kia chỉ là tán thưởng thuần túy."

Ừm, tán thưởng cơ thể đầy cơ bắp của hắn……

Hồng Đậu còn đang đứng trong đám người xem vui vẻ, bỗng nhiên, một bàn tay đặt sau lưng nàng dùng sức đẩy, nàng còn chưa kịp phản

ại, liền ngã quỵ ra phía trước về hướng nhuyễn kiếm của Nhạc Mân.

"Tiểu cô nương!" A Miên kêu một tiếng, chỉ có thể kịp dùng ngân châm khó khăn lắm mới làm nhuyễn kiếm của Nhạc Mân chuyển phương hướng, như vậy tuy rằng Hồng Đậu vẫn sẽ ngã, nhưng cũng tốt hơn so với việc nàng ngã lên thân kiếm kia nhiều.

A Miên kêu lên một tiếng như vậy xong, Thẩm Lạc Ngôn ở một bên khác mới cả kinh nói: "Hồng Đậu!"

Mạc Phi Ưng lui một bước về phía sau, tránh cho Hồng Đậu sẽ không cẩn thận ngã về phía hắn.

Giờ phút này, bên tai Hồng Đậu bỗng nhiên có tiếng gió.

Một bàn tay cầm lấy cổ tay nàng, lại có một bàn tay ôm lấy eo nàng, nàng chỉ cảm thấy thân mình chợt nhẹ, trong nháy mắt này, nàng đã bị người ôm lên.

Hồng Đậu ngước mắt, liền thấy một nam nhân khuôn mặt đẹp tựa trong tranh.

Thời gian dường như đình trệ một giây, tim nàng đập lỡ một nhịp, không khỏi nỉ non ra tiếng, "Ngươi mặc bạch y……"

"Phải, ta mặc bạch y." Nam nhân mỉm cười, tuy khó hiểu vì sao nàng lại muốn hỏi vấn đề này, nhưng hắn vẫn rất nghiêm túc trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Diệp Thu Bạch

Đây là một nam nhân bạch y thắng tuyết, hắn đang mỉm cười, ánh mặt trời như tỏa xuống từng tia sáng mát lạnh, tinh tế chảy xuôi theo làn áo hoa cẩm màu nguyệt bạch của hắn, Hồng Đậu không khỏi ngẩn ra, giương mắt cẩn thận nhìn lại, là gương mặt hắn ôn nhuận như tranh, mắt sáng ngời rõ nét, so với những người mang hơi thở giang hồ dày đặc đó, hắn liền có vẻ văn nhã nhẹ nhàng.

Đặc biệt là một thân bạch y của hắn, càng thêm bắt mắt.

Trái tim Hồng Đậu thình thịch nhảy loạn, nàng đã quên mất chính mình còn đang bị hắn ôm vào trong ngực, chỉ ngơ ngác đem điểm tâm cầm trên tay đưa qua, nhỏ giọng nói: "Đây là quà gặp mặt……Thất lễ rồi."

Nam nhân chỉ nhìn thoáng qua điểm tâm bị cắn một nửa trong tay nàng, con ngươi liền thêm một chút ý cười, "Ngươi thích ăn, có thể để người phòng bếp làm nhiều hơn một chút."

Tim Hồng Đậu đập càng thêm rối loạn.

"Diệp Minh chủ." Thẩm Lạc Ngôn mặt không biểu cảm đi tới, hắn liếc mắt nhìn Hồng Đậu đầu óc còn đang trong trạng thái mơ màng, áp xuống một chút không vui ở đáy lòng kia, hắn ôm quyền, "Đa tạ ngươi đã cứu phu nhân ta."

Đúng vậy, Hồng Đậu là phu nhân của Thẩm Lạc Ngôn.

Bạch y công tử thả Hồng Đậu xuống, hắn động tác tự nhiên, thần thái hào phóng không có gì để bắt bẻ, hắn cũng hướng về phía Thẩm Lạc Ngôn lễ phép cười cười, "Chuyện nhỏ không tốn sức gì, Thẩm Trang chủ không cần nói cảm ơn."

Lục Y vội vàng qua đây đỡ Hồng Đậu, quan tâm hỏi: "Phu nhân, người không bị thương chứ?"

"Không……" Hồng Đậu lắc đầu, nàng lại nhìn bạch y công tử đang đứng một bên, chỉ cảm thấy tâm loạn như ma, giống như trong hồ nước phẳng lặng khuấy động lên một đám bọt nước, nàng trước nay đều chưa từng có cảm nhận như vậy, đây là lần đầu tiên, nàng tò mò nhìn bạch y công tử kia, có lẽ là cảm nhận được ánh mắt nàng, bạch y công tử đang nói chuyện với Thẩm Lạc Ngôn lại hơi hơi nghiêng đầu, hướng về phía nàng dương môi cười.

Nụ cười này mà nói là thân thiết, chi bằng nói là lễ phép, chỉ là mỉm cười nhẹ mà thôi, nàng lại phảng phất như nghe được âm thanh xuân về hoa nở.

Nếu A Miên ở đây, nhất định sẽ nói là nàng xuân tâm manh động.

Đúng rồi, nghĩ đến A Miên……

Hồng Đậu quay đầu lại nhìn chung quanh, trong đám người này đều không thấy bóng dáng A Miên đâu cả.

"Nhạc chưởng môn." Khi bạch y công tử nhìn về phía Nhạc Mân, thu lại ý cười ôn hòa, hắn khách khách khí khí nói: "Bên trong Võ Lâm Minh không cho phép động võ, Nhạc chưởng môn nếu đã là khách của Võ Lâm Minh chúng ta, hẳn là cần tuân thủ quy củ này mới đúng, hay là, do Nhạc chưởng môn lớn tuổi hơn ta, ta là vãn bối, vì thế quy củ ta định ra liền có thể có cũng được mà không có cũng được, như thế, vậy vãn bối còn muốn thỉnh giáo Nhạc chưởng môn một chút, nên chế định quy củ Võ Lâm Minh như thế nào mới tốt đây?"

Sắc mặt Nhạc Mân hết xanh lại trắng, đừng nhìn bạch y công tử này nói chuyện khách khách khí khí, nhưng thực sự là đang châm chọc hắn cậy già lên mặt, già mà không đứng đắn, giang hồ dù sao cũng là giang hồ, cho dù ngươi là trưởng bối thì sao, đây là một nơi chỉ nói chuyện thực lực.

"Diệp Minh chủ, động võ là ta không đúng, điểm sai này ta nhận." Nhạc Mân không phải người không biết đại thể, đặc biệt là dưới tình huống còn có nhiều võ lâm đồng đạo xem diễn như vậy, hắn cũng hiểu người thanh niên đang đối mặt mình này là Minh chủ Võ Lâm Minh - Diệp Thu Bạch, đây là một người trẻ tuổi thực lực khó lường, không thể phán đoán dựa trên số tuổi, nhưng Nhạc Mân cũng không phải một người nguyện ý lui một bước trời cao biển rộng, "Diệp Minh chủ, động võ là ta không đúng, nhưng cũng là bởi ta gặp được kẻ ác giết đồ đệ ta! Đại đồ đệ một tay ta bồi dưỡng nên, cứ như vậy mà chết, một ngày làm thầy cả đời làm cha, ta thật sự khó có thể chung sống hoà bình với tên ác nhân này được!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Thiên Kim Các

Một tràng lời nói của Nhạc Mân, xác thật là bi phẫn trào dâng, chuyện bi thảm nhất trên đời, không gì hơn người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, mà chuyện chưởng môn Không Động phái chỉ thu một đệ tử thân truyền cũng là chuyện mà nhân sĩ võ lâm biết rõ, Nhạc Mân đã từng biểu lộ rất rõ việc sẽ truyền lại vị trí chưởng môn cho đồ đệ duy nhất của hắn này, nào biết đâu đồ đệ hắn đi một chuyến tới Đại Mạc thì liền bị chết?

Chuyện này nếu như đổi lại là người bình thường, cũng sẽ muốn báo thù.

"Nhạc chưởng môn đau lòng vì mất đệ tử, chuyện không cầm lòng được này, ta có thể hiểu được." Diệp Thu Bạch bình tĩnh nói: "Nếu Nhạc chưởng môn không cách nào khống chế cảm xúc của chính mình, suy xét vì an toàn của người khác, vậy đành thỉnh Nhạc chưởng môn trước hết rời khỏi Võ Lâm Minh vậy."

Nhạc Mân khựng lại, hắn không nghĩ tới việc rời đi a, càng không nghĩ tới Diệp Thu Bạch thế nhưng lại không lưu tình chút nào nói ra lời tiễn khách! Người tới Võ Lâm Minh, có ai không phải vì Tuyết sơn bản đồ mới đến? Chưa có được bản đồ trước, nói gì đi nữa hắn cũng không thể cứ rời đi như vậy được!

"Đợi đã, Diệp Minh chủ." Nhạc Mân miễn cưỡng trấn định nói: "Mạc Phi Ưng lạm sát kẻ vô tội, càng không phải người võ lâm chính phái chúng ta, vì sao hắn có thể đi vào Võ Lâm Minh được?"

"Theo ta được biết, Mạc công tử không phải xuất thân ừ với danh môn chính phái, nhưng hắn cũng không phải xuất thân từ bàng môn tả đạo, trước khi hắn tới Trung Nguyên lần này, thì đều sống ở Đại Mạc, còn việc lạm sát kẻ vô tội này sao……" Diệp Thu Bạch nhìn về phía Mạc Phi Ưng đang đứng một bên tỏ vẻ sống chết mặc bây, "Mạc công tử, ngươi không định nói gì sao?"

"Ta không tốn lời với người không quan trọng." Trên mặt Mạc Phi Ưng không có bất luận một biểu cảm dư thừa nào, lại càng lười không thèm liếc mắt nhìn Nhạc Mân một cái.

Điều này lại làm tự tin của Nhạc Mân càng tăng lên, "Ngươi chính là hạng người lạm sát kẻ vô tội, làm gì có lời nào để nói! Đáng thương cho đồ nhi kia của ta, thế mà lại chết trên tay kẻ đê tiện này!"

"Đồ đệ kia của ngươi chết chưa hết tội, ở đâu ra mà đáng thương cơ chứ?" Bên trong đám người, một cô nương áo vàng cười nhạo một tiếng.

Nhạc Mân nhìn lại, "Ai đang nói hươu nói vượn?"

"Nói hươu nói vượn?" Tiểu cô nương kia bước ra một bước, dáng vẻ nàng thoạt nhìn mới mười bốn tuổi, tươi đẹp rực rỡ, xinh xắn động lòng người, giờ phút này, nàng hai tay chống nạnh nói: "Ông lão, ngươi thật sự nghĩ đồ đệ kia của ngươi là người tốt đấy à? Ăn nhậu chơi gái cờ bạc, hắn đúng là không bỏ sót một cái nào cả, đúng không, Trương gia gia?"

Mọi người lúc này mới chú ý tới phía sau tiểu cô nương còn một ông lão đang đứng, chỉ là cảm giác tồn tại của ông lão này cực thấp…… Không, phải nói là cố ý thu lại khí tức của mình, làm mọi người không chú ý được đến hắn, ông lão chắp tay sau lưng, chống quải trượng, hòa ái cười nói: "Quả thật là

ăn nhậu chơi gái cờ bạc, không chuyện ác nào không làm."

Nhạc Mân sắc mặt giận dữ, "Các ngươi là người nơi nào tới cố ý chửi bới thanh danh đồ nhi ta?"

Hồng Đậu cũng cảm thấy kỳ quái, những người này là ai vậy, liền nghe Thẩm Lạc Ngôn không khách khí nói: "Nhạc chưởng môn, hai vị này chính là người Thiên Kim Các, mọi người đều biết, người Thiên Kim Các hoặc là không nói lời nào, đã nói ra tất là nói thật, thế nào, ngươi hoài nghi lời bọn họ nói sao?"

"Người Thiên Kim Các……" Nhạc Mân lúc này mới chú ý tới bên hông tiểu cô nương áo vàng kia và ông lão đều đeo một lệnh bài mạ vàng, trên đó còn khắc hoa văn của Thiên Kim Các, sắc mặt hắn biến đổi.

Tiểu cô nương ngẩng đầu lên cao ngạo nói: "Bổn tiểu thư đi không đổi tên ngồi không đổi họ, ta chính là các chủ đời kế tiếp của Thiên Kim Các - Đan Tiểu Phiến, lời bổn tiểu thư nói ra, đều là nói thật!"

"Khụ khụ……" Ông lão ho khan một tiếng, "Tiểu thư……"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Thức Bạch?

"A, ta quên mất!" Đan Tiểu Phiến lại chống nạnh nói: "Các ngươi nghe đây, bổn tiểu thư đã đồng ý với Trương gia gia không nói ra thân phận của mình, những gì ta đây vừa mới nói, các ngươi coi như chưa nghe thấy, đều quên hết cho ta!"

Ông lão thở dài, những người khác còn lại đều cảm thấy không còn gì để nói.

"Nhạc chưởng môn." Diệp Thu Bạch lại nói với Nhạc Mân: "Như thế, ngươi còn muốn tiếp tục tìm Mạc công tử báo thù sao?"

Người Thiên Kim Các đã mở miệng, trong võ lâm sẽ không có bất luận kẻ nào hoài nghi, huống chi, tiểu cô nương áo vàng này còn là đại tiểu thư Thiên Kim Các.

Sắc mặt Nhạc Mân cực kỳ khó coi, sau khi cân nhắc lợi hại trong lòng, hắn bày ra vẻ mặt xin lỗi, "Trách ta không biết nhìn người, Mạc Phi Ưng giết nghiệt đồ kia của ta, cũng coi như là giúp ta thanh lý môn hộ, nào có đạo lý trả thù gì đây?"

Thẩm Lạc Ngôn ngữ khí lạnh băng, "Nếu như vậy, Nhạc chưởng môn có phải cũng cần xin lỗi phu nhân ta hay không."

"Phu nhân của Thẩm Trang chủ ……" Nhạc Mân nhìn về phía Hồng Đậu, lúc này mới nhớ tới kiếm của mình thiếu chút nữa liền đâm trúng Hồng Đậu, để hắn xin lỗi một tiểu bối, điều này thật sự có chút làm nhục phong phạm tông sư của hắn, nhưng đây là ở Võ Lâm Minh, Nhạc Mân cố gắng lắm mới nở được một nụ cười, "Thẩm phu nhân……"

"Nôn……" Hồng Đậu bỗng nhiên che lại miệng mình, hướng về phía Nhạc Mân nôn ra.

Nhạc Mân nhìn quần áo mình đột nhiên bị bẩn: "……"

Sao hắn lại có loại cảm giác chính mình trở nên thực ghê tởm trong mắt người khác là thế nào?

Lục Y kinh hỉ kêu lên: "Phu nhân, chẳng lẽ người có thai!?"

Phượng Khuynh Liên khựng lại.

Thẩm Lạc Ngôn ngẩn ra.

Ánh sáng trong mắt Diệp Thu Bạch chợt ngừng, lông mi khẽ run.

Chỉ có Lý Tùy Phong dùng ánh mắt đồng tình nhìn Thẩm Lạc Ngôn, ánh mắt kia có ý thực rõ ràng, Thẩm Trang chủ là nam nhân "không được", nếu như Hồng Đậu mang thai, vậy nói cách khác……

Aizz, nếu muốn sống mà không trở ngại, trên đầu sao có thể thiếu chút màu xanh*? (ý là bị cắm sừng ạ =)))

Lý Tùy Phong càng thêm đồng tình thở dài lắc đầu.

Thấy được ánh mắt hắn, Thẩm Lạc Ngôn mày nhảy dựng.

Hồng Đậu nôn xong thoải mái sờ sờ bụng mình, lại che miệng ngượng ngùng nói: "Ta ăn điểm tâm quá nhiều…… Xin lỗi."

Nàng vốn dĩ đã ăn nhiều, lại bị Diệp Thu Bạch bế lên như vậy, liền càng muốn nôn ra, chỉ là vừa mới trầm mê trong sắc đẹp của Diệp Thu Bạch, nàng liền ngay cả nôn cũng quên mất.

Đan Tiểu Phiến thấy Hồng Đậu lại nhét điểm tâm trong tay vào miệng, nàng tò mò hỏi: "Ngươi không phải ăn nhiều quá đến mức muốn nôn sao? Thế nào mà lại ăn nữa rồi?"

"Súc miệng một chút, tẩy mùi vị đi." Hồng Đậu bẹp một tiếng, đã cắn ngay một ngụm điểm tâm mà đối với nàng là vô cùng thơm giòn ngon miệng.

Lục Y thất vọng.

Lý Tùy Phong khóe miệng giật giật.

Phượng Khuynh Liên sắc mặt đã khôi phục như thường.

Thẩm Lạc Ngôn thì lại yên lặng quay mặt sang một bên, hắn không muốn thừa nhận, vừa rồi trong nháy mắt chính mình đã không dám khẳng định, liệu Hồng Đậu có phải…… Dựa theo cách nói của nàng, đó chính là nàng có phải đã đội nón xanh cho hắn hay không, trong việc này, đường đường Trang chủ Thẩm Gia Trang thế nhưng lại phát hiện, tự tin của chính mình bằng không.

Diệp Thu Bạch lại khó nén ý cười, trên môi hắn treo nụ cười ôn hòa, như ánh dương ngày xuân ấm áp, dường như có thể hòa tan băng tuyết vạn năm vậy.

Hồng Đậu nhìn sắc mặt khó coi đến cực điểm của Nhạc Mân, nàng vốn đang nghĩ phải xin lỗi sao cho thật tốt, mà khi khóe mắt nàng nhìn đến ý cười của Diệp Thu Bạch, nàng đã ngốc ra một lát, trong mắt hiện ra vẻ mờ mịt, tiếp theo, nàng nhẹ giọng phun ra hai chữ, "Thức Bạch?"

Giọng nàng thực không chắc chắn, cũng rất nhỏ.

Nhưng Diệp Thu Bạch cùng Thẩm Lạc Ngôn đều nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Sau lưng

Hồng Đậu đột nhiên nói vậy không thể nghi ngờ là ngoài dự kiến của Thẩm Lạc Ngôn và Diệp Thu Bạch.

Sắc mặt Thẩm Lạc Ngôn trầm xuống, hắn nhìn về phía Diệp Thu Bạch, tuy không nói gì, nhưng ý tứ lại rất rõ.

Diệp Thu Bạch lại cười cười, "Thẩm phu nhân, Thức Bạch mà ngươi nói là ai?"

Hồng Đậu chớp chớp mắt, không biết là nàng đang suy nghĩ cái gì, chẳng qua, nàng rốt cuộc cũng không truy cứu vấn đề này nữa, mà "nga" một tiếng xong, liền cúi đầu không nói.

Thẩm Lạc Ngôn sợ nhất chính là người chưa bao giờ động não lại bỗng nhiên dùng đến đầu óc.

Diệp Thu Bạch lại nhìn về phía Nhạc Mân vừa bị Hồng Đậu nôn ra cả người, hắn thần sắc thong dong nói: "Nhạc chưởng môn, nếu hiểu lầm giữa ngươi và Mạc công tử đã giải thích rõ ràng, mong rằng về sau ngươi có thể cùng Mạc công tử biến chiến tranh thành tơ lụa, mọi việc dĩ hòa vi quý."

"Đây là dĩ nhiên." Gương mặt già của Nhạc Mân cố nở nụ cười chính là cực kỳ khó coi, hắn ôm quyền, "Diệp Minh chủ thứ lỗi, thân thể ta không thoải mái, liền về phòng nghỉ ngơi trước vậy."

Diệp Thu Bạch gật đầu, Nhạc Mân lập tức xoay người đi, Nhạc Mân sợ nếu mình đi chậm, Diệp Thu Bạch sẽ lại nhắc tới chuyện đuổi hắn.

Nhạc Mân vừa đi, những người xem náo nhiệt khác cũng bỏ đi không còn một bóng.

Lúc này, Thẩm Lạc Ngôn nhìn tiểu cô nương áo vàng sắp đi, "Đan cô nương, xin dừng bước."

Đan Tiểu Phiến dừng chân lại, ông lão bên cạnh nàng đã khách khí hỏi: "Thẩm Trang chủ có việc?"

"Ta có một việc không biết có thể hỏi các ngươi hay không, dĩ nhiên, ta sẽ trả tiền……"

"Ngươi không phải là muốn hỏi chuyện Phương gia sao?" Đan Tiểu Phiến nhếch miệng cười, không hề cố kỵ nhìn thấu tâm tư Thẩm Lạc Ngôn, nàng ôm

cánh tay, kiêu ngạo nói: "Người võ lâm các ngươi có chuyện gì ta đều biết, nhưng là về chuyện Phương gia, ta không nói cho ngươi."

Thẩm Lạc Ngôn giữa mày nhíu lại.

Thẩm Lạc Ngôn làm gì muốn hỏi chuyện Phương gia sự đây, chẳng qua là muốn hỏi chuyện Phương Tử Mạch thôi.

Trong lòng Hồng Đậu biết điểm này, nàng tò mò hỏi: "Vì sao không thể nói cho Trang chủ biết chuyện Phương gia?"

"Không nói chính là không nói." Khuôn mặt nhỏ của Đan Tiểu Phiến nghiêm lại, ngạo kiều hừ một tiếng.

Trương gia gia phía sau nàng ho khan một tiếng, "Thiên Kim Các có quyền cự tuyệt mối làm ăn, Thẩm Trang chủ, có một số việc, ngươi vẫn không nên biết thì tốt hơn."

Có một số việc?

Là chuyện gì?

Thẩm Lạc Ngôn không nói.

"Được rồi, Trương gia gia, chúng ta không cần nói quá nhiều với bọn họ." Đan Tiểu Phiến lại nhìn Mạc Phi Ưng an tĩnh bên kia, "Đại Mạc công tử, lần này ta đã giúp ngươi, nhớ kỹ ngươi thiếu ta một ân tình."

Mạc Phi Ưng khựng lại, "Ta không nhờ ngươi giúp ta, còn có, ta họ Mạc, không phải là Đại Mạc."

Ngoại hiệu của hắn là Đại Mạc Phi Ưng, chứ không phải là họ Đại Mạc.

"Tóm lại vẫn là ta giúp ngươi, Đại Mạc công tử, ngươi không thay đổi được sự thật này." Tiểu cô nương cao ngạo xoay người, "Trương gia gia, chúng ta đi."

Mạc Phi Ưng lạnh nhạt nói: "Ta không phải họ Đại Mạc."

Tiểu nha đầu lại không thèm để ý xoay người rời đi, ông lão bất đắc dĩ lắc đầu, cũng liền đi theo phía sau tiểu nha đầu.

Chuyện ở đây diễn ra như thế, mà trong một viện hẻo lánh của Võ Lâm Minh, không khí lại có chút quái dị.

Dưới cây hòe, một nữ tử hướng về phía nữ nhân dáng người quyến rũ trước mặt nở một nụ cười lấy lòng cực kỳ dè dặt, "Kia…… A Miên cô nương, ngươi tìm ta có việc sao?"

"Tiểu Phi Phi, nhiều ngày không gặp, lá gan ngươi dường như lớn hơn rất nhiều nha." Có thể nói chuyện bằng ngữ khí yêu mị đa tình như thế, ngoại trừ A Miên, thì không có ai khác cả, "Vậy mà dám động thủ với phu nhân Thẩm Gia Trang trước mặt nhiều người như vậy, ngươi không sợ nô gia đến lúc đó sẽ phải nhặt xáccho ngươi sao?"

"Này này này…… Đây là Giáo chủ sai thuộc hạ làm!" Tuyết Phi Phi run rẩy thân mình, liền một mạch nói ra, "Giáo chủ nói vì mưu lớn của Thánh giáo, trước hết phải giải quyết Phương Hồng Đậu bên cạnh Thẩm Lạc Ngôn!"

"Cái gì mà Thánh giáo?" A Miên buồn cười gõ đầu Tuyết Phi Phi, "Nếu đã đi nằm vùng, ngươi phải có thói quen giống như đám võ lâm chính đạo đó, đều gọi Thánh giáo là Ma giáo, nhớ kỹ, sơ hở đều xuất hiện từ việc nhỏ."

"Dạ……" Tuyết Phi Phi đặc biệt áp lực gật đầu, không hề nghi ngờ, nàng sợ hãi nữ nhân trước mặt.

A Miên thở dài, "Ai, nô gia thật ra lại cảm thấy nha đầu Hồng Đậu kia cực hợp ý nha."

"Vậy, vậy, vậy……" Vậy nàng phải làm sao bây giờ! Tuyết Phi Phi một câu cũng không hỏi ra miệng được!

Bỗng nhiên, A Miên lại cười như ánh mặt trời sáng lạn, "Chẳng qua ấy mà, vì mưu lớn của Thánh giáo, vậy việc phải hy sinh một chút cũng liền không thể tránh được."

"Đúng vậy, đúng vậy……" Tuyết Phi Phi lau mồ hôi lạnh trên đầu, nhẹ nhàng thở ra.

A Miên thương tâm nói: "Tiểu Phi Phi hình như từ nhỏ tới lớn đều rất sợ nô gia nhỉ."

"Không, không, không……" Tuyết Phi Phi liều mạng mà xua tay, lại vì sợ hãi mà một câu cũng nói không hoàn chỉnh.

A Miên lại nhướng mắt yêu mị, vui vẻ nói: "Ngươi sợ hãi thì cứ sợ hãi đi, dù sao nô gia cũng có tiểu cô nương thích rồi."

Tuyết Phi Phi khóc thút thít trong lòng, Giáo chủ! Mau thả nàng trở về đi! Nàng thật sự là sợ phải đối mặt với nhân yêu* âm tình bất định này a!

*nhân yêu: nam giả nữ, pê đê =)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Tin tưởng

Sau khi chuyện của Nhạc Mân và Mạc Phi Ưng hạ màn, Mạc Phi Ưng cũng không chào một tiếng liền trực tiếp xoay người rời đi.

Lý Tùy Phong chép chép miệng, "Thật đúng là một nam nhân không có lễ phép."

Về danh hào Đại Mạc Phi Ưng, hắn cũng từng nghe qua, nghe nói người này am hiểu dùng đao, đặc biệt là đao kỹ của hắn đã tới mức đăng phong tạo cực, chẳng qua, cũng chưa có nhân chứng nào thật sự chứng kiến, bởi vì người từng thấy Mạc Phi Ưng dùng đao đều đã chết hết rồi.

Mạc Phi Ưng vẫn luôn hoạt động ở Đại Mạc, cho nên người Trung Nguyên hiểu biết về hắn cũng không nhiều lắm, nhưng hắn lúc này đi từ Đại Mạc xa xôi như vậy tới Trung Nguyên, có thể thấy được hắn khẳng định cũng có ý tưởng gì đó với bản đồ Tuyết sơn.

Thẩm Lạc Ngôn nhìn về phía Hồng Đậu, "Vì sao vừa rồi ngươi lại ngã ra phía trước?"

Hồng Đậu quả thật là người tính tình tùy tiện, nhưng nàng cũng sẽ không tới mức ngã trên đất bằng, hơn nữa, còn thiếu chút nữa thôi, nàng liền sẽ chết dưới kiếm Nhạc Mân.

"Hình như là……" Hồng Đậu suy nghĩ một lát, thành thật nói: "Có người đẩy ta một cái."

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây đều biến sắc.

Hồng Đậu chưa bao giờ bước vào giang hồ, Phương gia cũng không phải giang hồ thế gia, nếu nói có người có thù oán muốn hại Hồng Đậu, điểm này cũng không thể nào nói nổi, điểm duy nhất mà Hồng Đậu khiến người ta chú ý một chút, cũng chỉ ở chỗ nàng mang danh phu nhân Thẩm Gia Trang, chẳng lẽ có người muốn xuống tay với Hồng Đậu để cảnh cáo Thẩm Lạc Ngôn sao?

Không thể không nói, người giang hồ ở đây đều nghĩ đến cùng một điểm này.

Chỉ có Lục Y xoa eo, không do dự chút nào trừng mắt nhìn Phượng Khuynh Liên nói: "Uy, có phải ngươi đẩy phu nhân nhà chúng ta hay không?"

Vì thế, tất cả mọi người đều quay sang nhìn Phượng Khuynh Liên.

"Ta?" Trong giọng nói bình đạm của Phượng Khuynh Liên có thêm một sự trào phúng, "Ta có lý do gì mà làm vậy?"

"Bởi vì phu nhân chúng ta là chính thất a, này còn không phải là lý do tốt nhất sao!?" Lục Y thở phì phì nói, theo nàng thấy, những người này cũng chỉ có Phượng Khuynh Liên có lý do lớn nhất để hại Hồng Đậu, "Hơn nữa vừa rồi ngươi cũng đứng ở bên cạnh phu nhân chúng ta, nếu ngươi nói không phải ngươi, vậy lấy ra chứng cứ đi."

"Ta không cần lấy ra chứng cứ." Phượng Khuynh Liên không chút hoang mang, thái độ thong dong, nàng cũng không thèm liếc mắt nhìn Thẩm Lạc Ngôn một cái, lại là bình tĩnh như lúc ban đầu nói: "Dĩ nhiên, nếu Trang chủ cho là ta làm, vậy cứ phạt ta đi."

Lục Y hừ hừ, "Ngươi không giải thích, đó chính là ngươi thừa nhận!"

Uy uy…… Tiểu nha đầu ngươi như vậy là đang chạy trên con đường nữ phụ ác độc càng chạy càng xa đó!

Hồng Đậu giật mình một cái, trước khi Thẩm Lạc Ngôn tỏ thái độ, nàng vội nói: "Không thể nào không thể nào, Phượng di nương sẽ không làm chuyện như vậy!"

Thẩm Lạc Ngôn vốn định nói cái gì đó cũng liền ngậm miệng, định nghe một chút xem Hồng Đậu muốn nói cái gì.

"Phu nhân, vì sao nàng ta không thể làm chuyện như vậy chứ?" Lục Y chu miệng lên, đây chính là cơ hội tốt nhất khiến Phượng Khuynh Liên thất sủng trước mặt Trang chủ đó, phu nhân nhà nàng thế nào lại không hiểu đây?

Hồng Đậu nói: "Phượng di nương người đẹp tâm ngọt, còn tính tình hào phóng, vẫn luôn không tranh với đời, nàng không có khả năng chơi thủ đoạn nhỏ như vậy."

Kỳ thật lý do lớn nhất là…… Bởi vì Phượng Khuynh Liên là nữ chủ, nếu nàng là nữ chủ, liền xác định chắc chắn sẽ không làm chuyện mà chỉ nữ phụ ác độc mới có thể làm.

Thẩm Lạc Ngôn dừng một chút, "Ngươi rất tin tưởng Phượng di nương?"

“Đó là đương nhiên!” Hồng Đậu vỗ vỗ ngực, “Ta tin tưởng nàng còn hơn tin tưởng chính mình nữa!”

Lời nói tín nhiệm của nàng, là chân thật không chút che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Nói chuyện

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 109) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 109)

19 THÁNG 8, 2018 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 109: Nói chuyện

Lời Hồng Đậu nói giống như tạo ra một trận tuyết lở bên trong Tuyết sơn vậy.

Phượng Khuynh Liên không nói gì, tiếp theo, nàng cúi đầu, cảm xúc không rõ nói: “Nếu Trang chủ không định phạt ta, ta liền về phòng nghỉ ngơi trước.”

“Ừm.” Thẩm Lạc Ngôn nhàn nhạt đáp lại một tiếng.

Phượng Khuynh Liên bước đi không chút ngập ngừng, khi đi lướt qua Hồng Đậu, nàng ta cúi đầu xuống, cũng không thể thấy rõ vẻ mặt nàng ta.

“Phu nhân ngu ngốc.”

Giọng nói mất tự nhiên mơ hồ quanh quẩn trong không khí, người khác nghe không rõ, có lẽ chính Phượng Khuynh Liên cũng nghe không rõ.

Hồng Đậu nhìn bóng dáng Phượng Khuynh Liên, khó có lúc lại an tĩnh trầm tư một chút.

Diệp Thu Bạch vốn yên lặng nãy giờ lại cất tiếng hỏi: “Phu nhân đang nghĩ gì vậy?”

“Ta chỉ là cảm thấy……bóng dáng Phượng di nương hình như có chút cô đơn.” Hồng Đậu vuốt cằm mình, lại nhìn về phía Thẩm Lạc Ngôn, “Trang chủ……”

“Câm miệng.” Chưa cần Hồng Đậu nói xong, Thẩm Lạc Ngôn đã biết nàng muốn nói cái gì, ngữ khí hắn quái dị nói: “Ta có chính sự.”

“Nga……” Hồng Đậu nhàm chán bĩu môi, khó có được cơ hội tốt như vậy đó, nếu vào lúc Phượng Khuynh Liên cô độc tịch mịch mà ở bên cạnh nàng, Thẩm Lạc Ngôn sẽ giành được không ít thiện cảm nha.

Tuy nói Hồng Đậu là phu nhân chính thất của Thẩm Lạc Ngôn, nhưng nàng lại đứng về phía CP* (couple) Thẩm Lạc Ngôn cùng Phượng Khuynh Liên đó.

Còn nam chủ Du Tử Tức…… thật ngại quá đi, đối với người sẽ ném nàng vào hố rắn trong phần kết cục, Hồng Đậu không có lấy nửa phần thiện cảm.

Thẩm Lạc Ngôn nói với Hồng Đậu: “Ta còn có chuyện muốn nói với Diệp Minh chủ, ngươi đi về trước, còn nữa, hôm nay việc ngươi gặp nguy hiểm không biết là ai động thủ sau lưng, ngươi kinh nghiệm giang hồ không đủ, nếu không có chuyện gì, mà không có ai đi cùng, thì không được tùy ý ra cửa.”

“Ta biết rồi……” Hồng Đậu tâm mệt thở dài, giang hồ nhiều rắm thúi, nàng xem như đã thật sự trải nghiệm rồi.

Lý Tùy Phong nói: “Thẩm phu nhân, đi thôi, ta đưa ngươi đến phòng cho khách.”

Rốt cuộc Hồng Đậu cũng mới bị trúng kế không lâu, chỉ sợ người sau lưng còn đang tránh ở nơi nào đó, có Lý Tùy Phong hộ tống, Thẩm Lạc Ngôn cũng có thể yên tâm.

Hồng Đậu lại ngẩng đầu nhìn Diệp Thu Bạch phi thường tuấn dật, liền thấy hắn quay đầu mỉm cười với mình, nàng lại đỏ mặt lên, vội áp xuống cảm giác kỳ lạ dưới đáy lòng, đi cùng với Lý Tùy Phong.

Nàng nghĩ, nàng muốn tìm thời gian hỏi Diệp Thu Bạch một chút, hắn có nguyện ý vì nàng mà chặt đứt một ngón tay hay không.

Đợi sau khi nhóm Hồng Đậu đi xa, Thẩm Lạc Ngôn mới cùng Diệp Thu Bạch đi tới thư phòng.

Cửa thư phòng đóng lại, Thẩm Lạc Ngôn cũng lấy ra một cái hộp, "Đây là phần thuốc cuối cùng, ăn xong cái này, thân thể của ngươi cũng có thể khôi phục bình thường."

"Đa tạ." Diệp Thu Bạch mở hộp ra, trong đó đúng là một viên thuốc màu đen, hắn thở dài, "Bất luận là đến nơi nguy hiểm tìm dược liệu, hay là đi cầu Ôn tiên sinh, những việc đó đều phiền đến ngươi rồi."

Bỏ bao nhiêu công sức tìm kiếm những dược liệu này, Thẩm Lạc Ngôn còn bị thương không ít.

"Những chuyện đó đều không đáng gì, ngươi là Võ Lâm Minh chủ, vì võ lâm, ngươi cũng không thể xảy ra chuyện được, còn may là Minh Y cũng nguyện ý chấp nhận thỉnh cầu mà chúng ta nhờ Ôn tiên sinh truyền đạt, uống xong thuốc của cả ba giai đoạn, ngươi cũng có thể hoàn toàn khôi phục bình thường." Nói đến việc này, cục đá trong lòng Thẩm Lạc Ngôn cũng coi như được hạ xuống, trước hết không nói đến chuyện thân thể Diệp Thu Bạch can hệ đến an nguy võ lâm, chỉ bằng nhiều năm giao tình giữa hai bọn họ, hắn cũng không muốn thấy bằng hữu thân thiết của mình chết trong tay Ma giáo như vậy.

Đôi mắt Diệp Thu Bạch hơi rũ xuống, "Ta đã gây cho Thẩm Gia Trang rất nhiều phiền toái, cũng ít nhiều nhờ có ngươi, còn cả Thẩm phu nhân, ta mới có thể hóa nguy thành an, chẳng qua, Thẩm phu nhân nàng dường như đã nhận ra, nếu thân phận Thức Bạch bị nàng biết, cũng không có gì ghê gớm, phải không?"

Không khí trong chớp mắt liền an tĩnh.

Một lúc lâu sau, mới truyền đến tiếng Thẩm Lạc Ngôn thấp giọng, "Tùy ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Hương vị ánh mặt trời

Hồng Đậu tuy rằng thích làm việc không dùng đầu óc, nhưng nàng lại rất yêu quý mạng nhỏ của chính mình, đặc biệt là sau khi biết có người muốn giết mình, nàng liền trở nên càng cẩn thận.

Sau khi được Lý Tùy Phong đưa về phòng, Hồng Đậu liền nghe lời Thẩm Lạc Ngôn nói, ngoan ngoãn đợi ở trong phòng, cũng không muốn tùy tiện ra ngoài, nàng tuy rằng có võ công, nhưng cũng biết chính mình vẫn xem như một kẻ gà mờ, rốt cuộc dưới tình huống không có kinh nghiệm thực chiến tích lũy, nàng quả thực rất dễ dàng bị người ta giết ngược lại.

Nhưng Hồng Đậu ở trong phòng cũng không có chuyện gì làm cả, đôi tay nàng chống cằm đặt trên bàn, ngay cả điểm tâm trước mặt cũng không buồn ăn, chỉ vừa nghĩ đến nam nhân đã gặp vào ban ngày kia, liền cầm lòng không được mà lộ ra vẻ mặt chìm trong mộng ảo màu hồng phấn.

"Ai nha, tư xuân à." A Miên ngồi đối diện Hồng Đậu, nàng ấy cũng bắt chước bộ dáng của nàng, đôi tay nâng cằm cười tủm tỉm nhìn nàng.

Bỗng nhiên nghe thấy âm thanh, thần trí Hồng Đậu liền lập tức trở về, nhìn thấy A Miên, nàng hoảng sợ, "Mỹ nhân tỷ tỷ, ngươi đến khi nào vậy?"

"Ngay vào lúc tiểu cô nương đang nghĩ đến nam nhân nha." A Miên cười duyên một tiếng, dễ nghe hơn so với bất luận khúc nhạc nào, chỉ cần là nơi nàng muốn đi, cho dù là không có cửa, nàng cũng có thể đạp ra một cái cửa mà vào, vô thanh vô tức đi vào phòng Hồng Đậu, quả thật là quá đơn giản.

Bị người ta nhìn thấu tâm sự, Hồng Đậu ngượng ngùng ho khan một tiếng, "Vậy…… Ngươi đã đến bao lâu rồi……"

A Miên nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, "Đại khái khoảng nửa canh giờ đi."

Nửa canh giờ…… Cũng chính là một tiếng!

Hồng Đậu che mặt, bị người ta nhìn thấy dáng vẻ thiếu nữ hoài xuân, nàng thực thẹn thùng a!

"Để nô gia đoán xem……" A Miên nhướng mắt, "Tiểu cô nương coi trọng Diệp Thu Bạch."

Không phải câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Hồng Đậu ủy khuất, "Ta biểu hiện rõ ràng như vậy sao?"

"Rất rõ ràng nha."

"Quá thất bại……" Hồng Đậu tiếp tục che mặt, lần đầu tiên thiếu nữ hoài xuân, nàng còn không biết làm thế nào mà tự nhiên cho được.

"Như vậy, tiểu cô nương đã nghĩ cách xong chưa?"

"Nghĩ cách?"

"Cách tóm lấy Diệp Thu Bạch nha."

Hồng Đậu thở dài, "Ta hiện tại vẫn là phu nhân Thẩm Gia Trang đây này, tuy rằng không có tình cảm, nhưng ta vẫn còn đeo cái danh Trang chủ phu nhân."

"Này thì có gì mà phải phiền não?" A Miên một chớp mắt bày lên trên bàn rất nhiều chai lọ vại bình, nàng hạ thấp giọng, nhu mị nói: "Đây đều là bảo bối quý giá của nô gia đó, chỉ cần dùng một chút thôi, Thẩm Trang chủ sẽ đi đời nhà ma liền."

Hồng Đậu mặt không biểu cảm, "Thẩm Lạc Ngôn chết thì có thể, nhưng ta trở thành quả phụ - chuyện này không thể."

"Ồ?" A Miên vuốt cằm mình, đại khái là cảm thấy trọng điểm của Hồng Đậu có chút kỳ quái.

Hồng Đậu nghiêm trang nhỏ giọng thì thầm: "Quả nhiên, vẫn phải nghĩ biện pháp để Phượng di nương biến thành chính thê."

Hai người trong phòng, một người thì đang xúi giục người khác mưu sát phu quân, người kia lại nghĩ đến làm thế nào để tiểu thiếp ngồi vào vị trí chính thê của mình, cảnh tượng này…… Thấy thế nào cũng đều kỳ quái.

"Chi bằng tiểu cô nương trực tiếp đi tìm Diệp Minh chủ là tốt rồi." A Miên che miệng mà cười, phảng phất như người xấu vừa rồi muốn đẩy mạnh tiêu thụ độc dược giết người không phải là nàng vậy, nàng cười quyến rũ, "Tiểu cô nương nhất định có thể hấp dẫn ánh mắt Diệp Minh chủ."

Hồng Đậu nghi hoặc, "Vì sao?"

"Bởi vì……" A Miên nhấc một lọn tóc dài trước ngực Hồng Đậu, nàng hơi hơi cúi đầu, ngửi hương trên tóc Hồng Đậu, đôi mắt đẹp hơi rũ, lúc này ý cười của A Miên, thiếu một phần yêu mị, thêm một phần tà tứ, "Trên người tiểu cô nương có hương vị ánh mặt trời."

Không khí kiều diễm.

"Cái gì cái gì!?" Nào biết Hồng Đậu lại cuống quýt nhảy dựng lên, kinh sợ nói: "Trên người ta có mùi vi trùng nướng* hả!?"

A Miên: "……"

*vi trùng nướng: (giải thích thêm nếu bạn chưa hiểu) theo khoa học, thì cái mùi "nắng" mà chúng ta ngửi được sau khi đem chăn/ đệm, vải vóc… ra phơi dưới nắng một thời gian, chính là mùi các loại vi trùng, vi khuẩn bị mặt trời đốt cháy nhé:3. Nên Đậu nghe đến "hương vị mặt trời" đã cuống lên mà suy ra như vậy =)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Nguyện ý

Cuối cùng Hồng Đậu không thể không tiễn mỹ nhân tỷ tỷ âu yếm của nàng đi trước, tiếp theo, nàng liền lập tức tắm rửa một trận, chỉ cần tưởng tượng đến việc trên người mình có mùi vi trùng nướng thôi, là nàng đã thấy rợn rợn rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, là Lục Y đánh thức Hồng Đậu, hơn nữa tới hầu hạ nàng rời giường.

"Phu nhân, Trang chủ đêm qua không nghỉ ngơi trong phòng Phượng di nương đâu!" Vừa chải tóc cho Hồng Đậu, Lục Y vừa cao hứng nói.

Hồng Đậu đối với điều này phản ứng bình thường, "Nga."

"Phượng di nương cũng không kiêu ngạo được bao lâu đâu." Lục Y hừ hừ nói: "Chỉ cần Trang chủ không thích nàng ta, bằng mỹ mạo của phu nhân muốn làm Trang chủ hồi tâm chuyển ý quả thật là quá đơn giản."

Là người duy nhất trong toàn bộ Thẩm Gia Trang nghiêm túc trạch đấu, Lục Y tỏ vẻ chính mình rầu thúi ruột.

Nhưng Hồng Đậu lại như lâm đại địch, không nên không nên, Phượng di nương sao có thể mất đi sủng ái của Trang chủ cơ chứ? Nếu là như vậy, chẳng

phải nàng sẽ không có cơ hội thoát khỏi thân phận Thẩm phu nhân của chính mình sao?

Hồng Đậu đứng lên, "Ta phải đi gặp Phượng di nương một chuyến."

"Đúng vậy, phải đến gặp nàng một chuyến, châm chọc nàng ta sắp mất đi sủng ái của Trang chủ nha." Lục Y kiêu ngạo nở nụ cười, cứ thế ngang nhiên tỏ vẻ tiểu nhân đắc chí.

Tiểu nha đầu này đang càng chạy càng xa trên con đường nữ phụ ác độc đó.

Hồng Đậu thở dài, nàng cảm thấy chính mình không thể mang theo Lục Y đi gặp Phượng Khuynh Liên, ít nhất không thể để Lục Y đắc tội Phượng Khuynh Liên được, nếu không tiểu nha đầu này về sau nói không chừng sẽ chết dưới hào quang nữ chủ.

"Lục Y, ngươi đi bảo người phòng bếp lại làm thêm một phần bánh táo chua cho ta đi, ta một mình đến gặp Phượng di nương."

"Ơ?" Lục Y do dự, "Nhưng mà phu nhân, Trang chủ nói không thể để người lại một mình mà."

Người muốn hại Hồng Đậu, đến tận bây giờ còn chưa bắt được đấy.

Lúc này, một người đứng dựa cửa, "Yên tâm đi, có ta ở cùng rồi."

Là A Miên.

"Đúng vậy đúng vậy, có mỹ nhân tỷ tỷ đi cùng ta, ngươi cứ yên tâm đi thôi."

"Vậy……Được rồi." Lục Y gật gật đầu, nghe lời đi phòng bếp.

Hồng Đậu nhẹ nhàng thở ra.

Đi trên đường, A Miên hứng thú hỏi: "Tiểu cô nương sao lại muốn đến gặp tiểu thiếp của phu quân ngươi thế?"

"Cái này sao…… Phượng di nương gần đây thoạt nhìn tâm sự nặng nề, ta đến quan tâm thăm hỏi nàng ấy."

"Ai nha, tiểu cô nương thật đúng là thiện lương đó." A Miên nắm tay Hồng Đậu, cực kỳ cảm động nói: "Thẩm Trang chủ có thể có hiền thê bậc này, thật sự là có phúc a."

Không, Thẩm Lạc Ngôn cũng sắp bị nàng chọc cho tức chết rồi.

Hồng Đậu xấu hổ cười cười, khi sắp đến phòng của Phượng Khuynh Liên, thình lình, một thân ảnh màu trắng xông vào tầm mắt nàng.

Nàng ngốc ngốc nói: "Diệp Minh chủ……"

"Thẩm phu nhân." Người đang tiến đến đúng là Diệp Thu Bạch, hắn lễ phép nói: "Phu nhân lần đầu tiên tới Võ Lâm Minh, không biết hôm qua nghỉ ngơi có tốt không?"

"Kia…… Rất tốt……" Hồng Đậu lại hơi hơi đỏ mặt.

A Miên nắm tay Hồng Đậu, có thể cảm nhận được nhịp tim đập loạn của nàng, nàng ấy vỗ môi mà cười, có ý vị khác nhìn chăm chú vào một màn trước mắt này.

Diệp Thu Bạch ôn hòa nói: "Thẩm Trang chủ cùng ta đều đang điều tra xem hôm qua là ai muốn mưu hại phu nhân, phu nhân cũng có thể yên tâm, ở Võ Lâm Minh, ta sẽ bảo vệ ngươi thật tốt."

Sẽ bảo vệ nàng thật tốt……

Hồng Đậu không khỏi khẩn trương nắm chặt tay A Miên, "Diệp Minh chủ…… Ta có thể hỏi ngươi một vấn đề không?"

"Thẩm phu nhân muốn hỏi cái gì?"

"Ngươi có nguyện ý…… Vì ta mà chặt đứt một ngón tay không?"

Đây là một vấn đề vô lý, cũng thật quái dị.

Diệp Thu Bạch lại trả lời rất nhanh, hắn mỉm cười, "Nguyện ý."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Tình yêu chớm nở

Câu trả lời của Diệp Thu Bạch chỉ có hai chữ đơn giản, lại khiến Hồng Đậu như nhỏ đi còn không đầy một tấc, nàng gắt gao nhìn chăm chú người nam nhân trước mặt, giờ đây trong mắt nàng, Diệp Thu Bạch không khác gì như đang phát sáng lấp lánh vậy, sáng chói đến mức phải đeo kính râm!

Trái tim thình thịch nhảy loạn, dường như đang có một con nai con không chịu cô đơn muốn nhảy ra khỏi lồng ngực nàng, sống hai mươi năm, đây là lần đầu tiên nàng có cảm thụ mãnh liệt như vậy.

A Miên đứng sát bên Hồng Đậu có thể cảm nhận rõ sự kích động cùng khẩn trương lúc này của nàng, Hồng Đậu còn bắt lấy tay A Miên, sức lực lớn đến mức A Miên cho rằng cái tay của mình hắn là sắp gãy, nhưng hắn lại không hề kêu đau, mà ánh mắt lại mang ý cười nhìn về phía Diệp Thu Bạch, "Diệp Minh không cần tự hỏi một chút nào đã có thể chặt đứt một ngón tay vì người khác, quả đúng là người rộng lượng, khiến nô gia bội phục."

Giọng A Miên trước sau như một đều mang vẻ vũ mị đa tình, chẳng qua lúc này nếu nghe cẩn thận hơn một chút, lại dường như có vẻ hơi khác lạ, không thể nói rõ là bội phục thật sự, hay là……châm chọc.

Lời nói miệng ra quả thực là rất đơn giản, tất cả mọi chuyện đều khó ở chỗ thực thi.

Diệp Thu Bạch vẫn không hề biện giải chút nào rằng mình không nói dối, hắn chỉ thấp giọng cười, vẫn luôn là một vẻ tốt đẹp như thế, hắn nói với Hồng Đậu: "Nếu Thẩm phu nhân gặp phải chuyện gì khó xử, hoặc là có vấn đề gì cần một ngón tay ta để giải quyết, chỉ bằng giao tình giữa Thẩm Gia Trang và Võ Lâm Minh, ta có mất một ngón tay cũng không chối từ, huống chi…… Lúc ở Thẩm Gia Trang, ta cũng được phu nhân chăm sóc nhiều."

Diệp Thu Bạch là một chính nhân quân tử, hắn sẽ không vi phạm lời hứa của chính mình, cũng sẽ không vì muốn lấy lòng ai mà đi nói lời màu mè giả tạo.

Hồng Đậu lại để ý tới một câu cuối cùng kia của hắn, "Ngươi thật sự là Thức Bạch!"

"Thức Bạch chỉ là một cái tên giả thôi." Sắc mặt của Diệp Thu Bạch hoàn mỹ như khí chất hắn vậy, hai tròng mắt hắn sáng như sao trời, ánh mắt lại như thanh phong nước chảy yên lặng ôn hòa, "Thực xin lỗi hiện tại mới cho ngươi biết tên thật của ta."

Ngoài ý muốn, Hồng Đậu thế nhưng lại không hề cảm thấy tức giận một chút nào, nàng kiềm chế kích động dưới đáy lòng, lắp bắp nói: "Ta biết…… Ngươi khẳng định là có, có nguyên nhân mới có thể làm như vậy, cho nên…… Cho nên ngươi không cần xin lỗi ta."

"Xác thật là có nguyên nhân." Diệp Thu Bạch nói: "Vào mấy tháng trước, ta từng chiến đấu một trận với người Ma giáo, nói ra thật xấu hổ, trong lúc đó ta bị người đánh lén, tuy rằng nhặt về được một mạng, nhưng thân thể lại bị biến đổi, rơi vào đường cùng, ta chỉ có thể tạm thời ở lại Thẩm Gia Trang."

Cho dù Thẩm Lạc Ngôn cùng Diệp Thu Bạch không có quan hệ cá nhân, chỉ bằng việc Diệp Thu Bạch là Võ Lâm Minh chủ, Thẩm Lạc Ngôn cũng sẽ đạo nghĩa không thể chối từ mà bảo vệ tốt Diệp Thu Bạch, mà khi Hồng Đậu tỉnh lại ở thế giới này, Thẩm Lạc Ngôn không ở trong trang, cũng là vì Thẩm Lạc Ngôn phải ra bên ngoài tìm Ôn tiên sinh nhờ hỗ trợ.

"Cho nên ta mới có thể nhìn thấy Tiểu Thức Bạch……" Hồng Đậu rốt cuộc hiểu rõ được điểm này, nàng lại nghĩ tới khi ở Thẩm Gia Trang, chính mình vừa kéo lại vừa ôm hắn, còn nói rất nhiều lời không hợp quy củ, nàng liền muốn tát một cái vào mặt chính mình.

Khó trách lúc ban đầu nàng lại cảm thấy Thức Bạch đứa nhỏ này như ông cụ non, rõ ràng là một đứa trẻ, lại biểu hiện còn thành thục hơn so với nàng, mà Du Tử Tức thân là Giáo chủ Ma giáo, lại muốn nhìn chằm chằm một đứa trẻ như Thức Bạch, sau khi biết Thức Bạch chính là Diệp Thu Bạch, vậy hết thảy những điều này đều có thể giải thích.

Diệp Thu Bạch lại nói: "Nửa tháng trước, ngươi và Du Tử Tức cùng mất tích, ta cũng muốn đi tìm ngươi, nhưng thân thể ta chỉ mới tạm thời khôi phục, hơn nữa lại có người cố ý tung ra tin tức Võ Lâm Minh có Bản đồ Tuyết sơn…… Ta không thể phân thân được, chỉ có thể trước hết về Võ Lâm Minh ổn định đại cục."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Luận bàn

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 113) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 113)

20 THÁNG 8, 2018 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 113: Luận bàn

"Kia…… Ta không trách ngươi……" Hồng Đậu cúi đầu nhìn mũi chân mình, mặt ửng đỏ, hắn vì sao phải phải giải thích với mình đây? Chẳng lẽ là…… Hắn sợ nàng nghĩ hắn không quan tâm đến nàng?

Không thể không nói, trạng thái lúc này của Hồng Đậu giống y hệt thiếu nữ mới lần đầu chớm nở tình yêu…… Không đúng, nàng vốn dĩ chính là tình yêu lần đầu chớm nở mà.

Vào ngay lúc này, A Miên lên tiếng, "Lời các ngươi nói đều là chuyện nô gia không biết, nô gia có muốn góp lời cũng không được, cảm giác bản thân trở nên thật dư thừa."

Giọng nàng tựa như giận dữ, lại tựa như bất mãn, tóm lại vẫn có thể khiến người ta tê ngứa tận trong xương là được rồi.

"Vị này hẳn là A Miên cô nương." Diệp Thu Bạch lễ phép mà xa cách nói: "Nghe đại danh đã lâu."

"Ta chỉ là hạng nữ lưu, lấy đâu ra đại danh để được Diệp Minh chủ nghe nói đến?" A Miên cười duyên, "Ngược lại là nô gia đối với Diệp Minh chủ ngưỡng mộ đã lâu, nghe nói Diệp Minh chủ là võ học kỳ tài, dáng vẻ như thiên nhân, hiện giờ vừa thấy, quả thật là danh bất hư truyền, tấm lòng sùng bái này của nô gia, thật sự là chỉ có tăng không có giảm, không biết có thể có được cơ hội, cùng Diệp Minh chủ luận bàn thật tốt một phen không? Đúng rồi, thời gian luận bàn của chúng ta, tốt nhất nên vào lúc đêm khuya tĩnh lặng không người……"

"Mỹ nhân tỷ tỷ!" Hồng Đậu lập tức như lâm đại địch kéo A Miên ra phía sau mình, cũng khiến A Miên cách Diệp Thu Bạch xa hơn, Hồng Đậu đè nén áp lực như núi mà cười khan, "Diệp Minh chủ trăm công ngàn việc, mọi việc quấn thân, làm gì có thời gian luận bàn võ học với người khác cơ chứ? Tốt nhất vẫn không nên quấy rầy người ta."

A Miên không vui bĩu môi, "Hứ, tiểu nha đầu, sợ nô gia đoạt người trong lòng ngươi chứ gì."

"Đừng, đừng nói bậy……" Hồng Đậu lại ngượng ngùng nhìn về phía Diệp Thu Bạch, ấp úng nói: "A Miên hay thích nói lời kỳ quái, Diệp Minh chủ ngươi đừng nên tưởng thật."

Diệp Thu Bạch cười một chút, thật sự còn đẹp hơn xuân về hoa nở.

Ngay khi Hồng Đậu ngắm đến mức ngây người, A Miên lại giơ tay nhìn móng tay tinh xảo của chính mình, như nhàm chán mà thì thầm: "Khi thích người ta thì gọi người ta là mỹ nhân tỷ tỷ, khi không thích người ta nữa, người ta liền biến thành A Miên thích nói linh tinh."

Nụ cười trên mặt Hồng Đậu càng thêm cứng đờ.

Ngay lúc Hồng Đậu không biết phải làm sao, Diệp Thu Bạch lại bình tĩnh nói: "Từng nghe nói A Miên cô nương am hiểu dùng cổ độc, thứ ta học lại là kiếm pháp, chỉ sợ có luận bàn cũng không thể tăng tiến võ công, A Miên cô nương nếu muốn tìm người luận bàn, không ngại thì có thể đi tìm Quái Y - Thu lão tiền bối, hắn hiện giờ đang ở Võ Lâm Minh."

"Quái Y Thu lão…… Cái ông lão kia, nô gia không có hứng thú." A Miên hừ một tiếng, "Nô gia chỉ thích luận bàn với người đẹp thôi, ví dụ như Diệp Minh……"

"Luận bàn đúng không! Ta mang ngươi đi tìm trang chủ chúng ta luận bàn nhé!" Hồng Đậu không chút do dự muốn đẩy tai họa sang cho người khác, nàng liền kéo A Miên đi luôn, lại quay đầu vẫy chào Diệp Thu Bạch, "Diệp Minh chủ, chúng ta gặp lại sau!"

Diệp Thu Bạch bật cười.

Bên kia, Thẩm Lạc Ngôn mới vừa đi luyện kiếm trở về cố gắng đè nén tức giận, hắn đứng ở cửa nhìn Hồng Đậu, "Cho nên, nữ nhân này vừa nói muốn luận bàn, ngươi liền đem nàng đến chỗ ta?"

"Kia……" Hồng Đậu nghịch nghịch ngón tay, "Luận bàn có lợi cho việc tăng tiến võ nghệ, là chuyện tốt, không phải sao?"

Xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, A Miên cười bổ sung thêm một câu, "Tiểu cô nương không muốn nô gia cùng Diệp Minh chủ đơn ～ độc ～ luận bàn, cho nên liền đưa nô gia tới đây đó, ai nha, Thẩm Trang chủ thật là đáng thương."

Sắc mặt Thẩm Lạc Ngôn tối sầm.

Hồng Đậu sợ sệt, "Ngươi, ngươi không muốn luận bàn với A Miên cũng không sao cả, vậy, ta đi luận bàn với nàng ấy là được rồi……"

"Ngươi dám!" Thẩm Lạc Ngôn bắt lấy cổ áo Hồng Đậu, trực tiếp lôi nàng vào phòng, khi A Miên muốn vào theo, hắn liền trực tiếp đóng cửa lại.

A Miên nhìn cửa phòng đóng chặt sờ sờ cằm, "Thẩm Lạc Ngôn này là chính nhân quân tử, hẳn sẽ không bá vương ngạnh thượng cung* đấy chứ?"

*bá vương ngạnh thượng cung: ép buộc ai làm "chuyện gì đó" (nói tắt là cưỡng gian:3)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Ngụy biện

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 114) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 114)

20 THÁNG 8, 2018 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 114: Ngụy biện

Một cánh cửa, liền nhẹ nhàng cách ly cảnh tượng bên trong với bên ngoài.

Hồng Đậu bị Thẩm Lạc Ngôn kéo vào phòng, đến khi nàng kịp phản ứng lại, liền muốn chạy ra ngoài cửa, nhưng thực đáng tiếc, Thẩm Lạc Ngôn liền dễ như trở bàn tay bắt được tay cổ tay nàng.

"Phương Hồng Đậu."

Vừa nghe đến tiếng nói lạnh vèo vèo bên tai, Hồng Đậu lập tức liền cực kỳ sợ hãi, nàng run run rẩy rẩy: "Trang, Trang chủ…… Có gì phân phó sao?"

"Quan hệ của ngươi và nữ nhân A Miên kia thực tốt nhỉ?" Trên gương mặt như phủ sương lại của Thẩm Lạc Ngôn không thấy rõ được là vẻ mặt gì, nhưng khí lạnh toát ra quanh thân hắn đã thực cho thấy rất rõ, hắn đang thực khó chịu.

Thân mình Hồng Đậu run a run a, "Kia…… Quan hệ của ta và A Miên hẳn là cũng không tệ lắm……"

A Miên có thể dạy cho nàng rất nhiều tri thức để duy trì sắc đẹp, còn trêu đùa nói chuyện phiếm với nàng rất vui, cảm giác của Hồng Đậu đối với A Miên quả thực là rất tốt.

Thẩm Lạc Ngôn lạnh nhạt nói: "Nữ nhân kia cử chỉ tuỳ tiện, chẳng có chút rụt rè hay tự trọng nào của nữ tử, ta báo trước cho ngươi biết, ít tiếp xúc với nàng ta thôi."

"Nhưng mà…… A Miên đối với ta không tồi a, nàng cũng không làm chuyện gì xấu."

"Nàng ta không làm chuyện gì xấu?" Thẩm Lạc Ngôn chọc tức mà cười, "Ngươi cũng biết nàng ta thích nhất là quyến rũ đàn ông có vợ, đã khiến bao nhiêu phu thê chia lìa, lại khiến bao nhiêu nam nhân bỏ vợ bỏ con không?"

Hồng Đậu chớp chớp mắt, "Những việc này, so với việc trách A Miên, chẳng phải càng nên trách những tên nam nhân tâm chí bất định đó sao?"

"Ngươi nói gì?"

"Nếu một người nam nhân thật sự có trách nhiệm, thật sự thích thê tử mình, bất luận là người con gái khác có đẹp như thiên tiên, hắn cũng sẽ không thể bỏ lại vợ con để cùng người kia bỏ trốn, nói đến cùng, điều này chẳng phải là lỗi của nam nhân sao?"

Thẩm Lạc Ngôn khựng lại, "Lời ngươi nói tuy rằng có chút đạo lý, nhưng dù những nam nhân đó có sai, thì A Miên chủ động đi quyến rũ nam nhân như thế, lỗi của nàng ta còn lớn hơn."

"Không phải." Hồng Đậu lắc đầu, khi gặp phải vấn đề quan trọng thế này, nàng cũng không rảnh lo sợ hãi nữa, chỉ nói một cách nghiêm trang: "Trong quan hệ phu thê, bất luận là trượng phu bỏ vợ bỏ con, hay là thê tử lựa chọn cao chạy xa bay cùng nam nhân khác, bất luận là có kẻ thứ ba, hay là có kẻ thứ tư, tất cả lỗi đều là do trượng phu cả."

"Phương Hồng Đậu…… Ý ngươi muốn nói là, giữa phu thê, bất luận là bên nào thay lòng đổi dạ trước, đều là lỗi của nam nhân sao?"

"Đúng vậy." Hồng Đậu thản nhiên gật gật đầu, "Bởi vì nếu như một trượng phu thật lòng đối đãi với thê tử của mình, thê tử hắn sẽ không rời khỏi hắn mà đi, nếu thê tử hắn không thích hắn, mà bỏ đi cùng nam nhân khác, vậy nhất định là bởi người trượng phu này cũng không thật lòng đối đãi với thê tử, đây

không phải là đạo lý mà tất cả mọi người đều biết sao?”

Không, đây là ngụy biện.

Thẩm Lạc Ngôn nhìn dáng vẻ đúng lý hợp tình của Hồng Đậu, thế nhưng không nói nổi một câu phản bác, lúc này hắn mới ý thức được, quan hệ giữa hắn và Hồng Đậu dường như cũng rất giống với đám lý luận này của nàng.

Hồng Đậu cũng không cảm thấy mình nói sai gì cả, bởi vì thúc thúc nàng đã dạy nàng như vậy, nếu về sau nàng kết hôn với ai, mà nàng lại phát hiện chồng nàng không thích nàng, vậy nàng đi thích nam nhân khác cũng là có đạo lý, đây là một chuyện thực bình thường, mà nếu một nữ nhân không yêu chồng mình, vậy khẳng định cũng là vì người chồng này có gì không đúng.

Không khí thoáng chốc trở nên trầm mặc, một lát sau, giọng Thẩm Lạc Ngôn càng lạnh hơn, “Vì thế, ngươi hiện tại liền bắt đầu có ý với Diệp Minh chủ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Ngưu Lang Chức Nữ

“Cái này sao……” Hồng Đậu cúi đầu, thẹn thùng nhìn mũi giày mình, “Trang chủ, ngươi xem ngươi cũng đều có Phượng di nương cùng Liễu di nương rồi…… Ta chỉ tìm một Diệp Minh chủ mà thôi, hắn là……cũng không xem như có lỗi với ngươi nhỉ?”

Không, tam quan của Hồng Đậu thật sự có vấn đề.

Bàn tay bắt lấy cổ tay nàng của nam nhân lần thứ hai dùng sức, Hồng Đậu kêu đau thành tiếng, nàng tội nghiệp ngẩng đầu, “Trang chủ…… Ngươi lại làm sao vậy?”

Nàng cảm thấy chính mình vẫn đang hoà bình nói chuyện với hắn, nhưng hắn dường như lại không nghĩ vậy.

Ánh mắt Thẩm Lạc Ngôn tối sầm lại, hắn gằn giọng nói, “Ta cần phải nhắc nhở ngươi một việc, Phương Hồng Đậu, ngươi là một nữ nhân, ngươi không thể giống với nam nhân được.”

Trên thế giới này, nam nhân có thể tam thê tứ thiếp đã là tư tưởng ăn sâu bén rễ trong đầu óc mọi người, Thẩm Lạc Ngôn cũng hoàn toàn không cho rằng mình là người ham sắc đẹp, Phượng Khuynh Liên cùng Liễu Y Y đều là phụ thân hắn quyết định nạp vào, ngay cả Hồng Đậu cũng là phụ thân hắn quyết định hỏi cưới, như vậy ngẫm lại, trong chuyện hôn nhân này, Thẩm Lạc Ngôn trước nay đều chưa từng tự mình làm chủ được, tất cả đều là phụ thân bảo hắn nạp thiếp, hắn liền nạp thiếp, bảo hắn cưới ai, hắn liền cưới người đó.

Ngay cả vào giờ phút này, trong lồng ngực Thẩm Lạc Ngôn dường như có một ngọn lửa đang cháy đùng đùng, nhưng rất nhanh, ngọn lửa này lại tự mình từ từ lụi tắt, nhân luân cương thường, hắn luôn luôn đều cực kỳ tuân thủ, cho nên, hắn là một người con có hiếu, một người con có hiếu chưa từng nói chữ “không” ở trước mặt phụ thân.

Trước đây, hắn là Thiếu Trang chủ Thẩm Gia Trang, hiện tại, hắn là Trang chủ Thẩm Gia Trang, bất luận là trước đây hay là hiện tại, hắn đều đeo trên lưng quá nhiều kỳ vọng của những người khác.

Ngay cả khi lão Trang chủ đã qua đời, những kỳ vọng, khen ngợi, thanh danh kia…… vẫn còn giống như một sợi xích nặng nề luôn luôn trói chặt lấy hắn.

“Trang chủ……” Hồng Đậu thấy khuôn mặt vốn dĩ đang giận dữ của Thẩm Lạc Ngôn chợt chuyển thành vẻ cô đơn, nàng thật cẩn thận hỏi: “Ngươi làm sao vậy?”

Đôi mắt Thẩm Lạc Ngôn khôi phục tỉnh táo, hắn thấy dáng vẻ Hồng Đậu khó có lúc trở nên ngoan ngoãn như vậy, nàng không hiểu gì, lại chưa từng bận tâm, cao hứng có thể cười to, sợ hãi có thể giả vờ run rẩy, đau khổ…… Không, hắn còn chưa từng thấy nàng đau khổ bao giờ, so với hắn, Hồng Đậu quả thực là sống quá tự do.

Là tự do mà hắn chưa từng được hưởng thụ.

Không rõ tại sao, Thẩm Lạc Ngôn lại không muốn nói với nàng về tam cương ngũ thường, tam tòng tứ đức gì nữa, có lẽ nếu nàng không biết những điều đó, thì sẽ còn có thể tiếp tục không tim không phổi chạy tới chọc tức hắn như vậy.

“Phương Hồng Đậu, nếu ngươi không muốn bị người khác nghị luận sau lưng, vậy thì đừng nói ra trước mặt người ngoài rằng ngươi cảm thấy hứng thú với Diệp Minh chủ.” Thẩm Lạc Ngôn buông tay nàng ra, hắn thẳng lưng lại, “Ngươi đi ra ngoài đi.”

“Nga……” Hồng Đậu vẫn chẳng hiểu ra sao như cũ, nàng đi tới cửa, lại nhịn không được quay đầu lại nhìn Thẩm Lạc Ngôn, bóng dáng hắn có chút cô

độc, nàng nghĩ tới bóng dáng Phượng Khuynh Liên rời đi khi đó, liền không khỏi nhỏ giọng nói: "Trang chủ…… Nếu ngươi cũng cảm thấy tịch mịch, ngươi có thể đi tìm Phượng di nương tâm sự nha."

Thẩm Lạc Ngôn không có phản ứng.

Hồng Đậu không dám nói thêm gì nữa, vội vàng đẩy cửa đi ra khỏi phòng.

Vừa rồi ra khỏi phòng, nàng liền thấy một nam một nữ ngồi xổm trước cửa, nữ chính là A Miên, nam lại là Lý Tùy Phong, hiện tại Lý Tùy Phong đã thay đổi sang dáng vẻ khác, dịch dung chính mình thành một gã sai vặt bình thường, Hồng Đậu có thể nhận ra hắn được, là bởi vì hiện tại Lý Tùy Phong vẫn treo cái vẻ mặt "ta hiểu rất rõ" kia.

Lý Tùy Phong có ý vị khác thổi một tiếng huýt sáo, "Một nén nhang thời gian cũng còn chưa đến."

A Miên che miệng cười duyên, "Loại chuyện này quý không ở thời gian dài ngắn, mà là ở tinh hoa……"

Tiếng xé gió vang lên, A Miên tùy ý quay đầu đi, quyển sách ném ra từ trong phòng liền trực tiếp đập vào trán Lý Tùy Phong.

Lý Tùy Phong "Ai nha" một tiếng, té ngã trên đất, hắn còn chưa kịp bò dậy lại liền "Ai nha" một tiếng nữa, hóa ra là Hồng Đậu dẫm lên người hắn bước qua.

A Miên cũng mặc kệ Lý Tùy Phong, nàng đi theo, "Tiểu cô nương bị Thẩm Trang chủ kéo vào, là để nghe chuyện Ngưu Lang Chức Nữ hả?"

Hồng Đậu cũng không quay đầu lại, "Chuyện Ngưu Lang Chức Nữ gì?"

"Chuyện Ngưu Lang Chức Nữ ấy mà, liền giống như tiểu cô nương là Chức Nữ, Diệp Minh chủ là Ngưu Lang, Thẩm Trang chủ lại là Vương Mẫu nương nương cầm cây trâm vẽ dải ngân hà, Ngưu Lang Chức Nữ một năm mới có thể gặp nhau một dịp, thật là đáng thương nha." Trong giọng nói quyến rũ đa tình của A Miên khó nén đồng cảm, quả thực đã đem Hồng Đậu cùng Diệp Thu Bạch nói thành uyên ương khổ mệnh mất rồi.

Nhưng Hồng Đậu lại không hề có cảm xúc bĩu môi, "Có gì đáng thương, một ngày trên trời, bằng một năm dưới trần, Ngưu Lang Chức Nữ ở trên trời ngày nào cũng có thể gặp mặt, đáng thương phải là đám hỉ thước* (chim khách) chuyên đi bắc cầu kia mới đúng."

A Miên muốn gợi cho Hồng Đậu thương tâm lại thất bại nặng nề…… Thôi được, nàng cũng không có gì phải thất vọng, Hồng Đậu nha đầu này vốn dĩ có tư duy khác hẳn người thường.

P/s: Trang chủ bị ngược quen rồi thành ra nghiện:3

P/s 2: Theo quy tắc chung, những ai mà lo lắng suy nghĩ quá nhiều về các thứ quy tắc chuẩn mực ở đời, thường sẽ không được làm nam 9:3

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Bắt lấy dạ dày của nam nhân

Lúc này Thẩm Lạc Ngôn lôi Hồng Đậu vào nói chuyện như thế, trong lòng Hồng Đậu trước sau đều cảm thấy có chút là lạ, chẳng qua A Miên nói, nam nhân đều là thế này, cho dù họ có không thích đi chăng nữa, nhưng đối với những đồ vật mang danh nghĩa thuộc về mình, bọn họ cũng đều sẽ có một loại ham muốn độc chiếm vô lý.

Bỗng nhiên, Hồng Đậu liền nhớ tới những tiểu thuyết ngôn tình ngược thân lại ngược tâm mà nàng đọc trước kia, sau khi nữ chủ thay thế nữ phụ gả cho nam chủ, nam chủ trong lòng chỉ có nữ phụ lại nắm cằm nữ chủ bá đạo tàn khốc nói: "Cho dù ta không yêu ngươi, cũng chỉ có ta mới có thể lên giường ngươi được."

Sau đó chính là nam chủ một bên thì luôn mồm nhắc mãi người mình yêu nhất chỉ có nữ phụ, một bên lại cùng nữ chủ lăn giường.

Nghĩ đến đây, Hồng Đậu lắc đầu, lập tức xua đuổi hình ảnh không khoa học trong đầu kia ra, nàng tin tưởng Thẩm Lạc Ngôn không phải loại người này, rốt cuộc Thẩm Lạc Ngôn cũng không phải nam chủ khốc huyễn cuồng bá, mà nàng cũng chẳng phải nữ chủ gả thay.

"Tiểu cô nương, theo nô gia thấy, Diệp Minh chủ tuấn tú lịch sự, văn võ toàn tài, thật là một lang quân tốt hiếm có." A Miên đến bên tai Hồng Đậu nhẹ giọng nói: "Nô gia nói nè, gặp được loại nam nhân tốt như thế này, nên cẩn thận mà nắm chắc, đừng để nữ nhân khác đoạt đi, còn việc đã gả chồng rồi ấy mà, việc này hoàn toàn không cần lo lắng."

"Ta không lo lắng cái này." Hồng Đậu dừng bước chân, nàng nhìn A Miên chớp chớp mắt, "Ta đang suy nghĩ mình nên làm thế nào để tiếp cận Diệp Minh chủ."

Dù sao dựa theo cốt truyện mà nói, không bao lâu sau, Thẩm Lạc Ngôn liền sẽ vì Phượng Khuynh Liên mà bỏ nàng, cho nên nàng căn bản không hề nghĩ tới việc mình đã gả cho người khác thì có ảnh hưởng gì không.

Hồng Đậu từ đầu đến cuối đều chưa từng 'care' đến Thẩm Lạc Ngôn, A Miên thở dài. ('care' nguyên văn đó ạ)

Hồng Đậu hỏi: "Làm sao vậy?"

"Nô gia chỉ là càng thêm đồng tình với Thẩm Trang chủ mà thôi." A Miên lại bật cười, "Chẳng qua nô gia thấy kỳ quái hơn chính là, tiểu cô nương lại chỉ bởi Diệp Minh chủ mặc bạch y, cũng từng nói nguyện ý chặt một ngón tay vì ngươi, mà ngươi liền rung động với hắn như thế sao?"

Hồng Đậu không chút suy nghĩ liền gật đầu, "Đúng vậy, thúc thúc ta trước nay đều chưa bao giờ lừa gạt ta, hắn nói nam nhân như vậy sẽ là chân mệnh thiên tử của ta, vậy nam nhân đó liền nhất định là chân mệnh thiên tử mà ta chờ đợi."

Một đôi mắt phượng của A Miên hơi cong, người khác lại nhìn không hiểu ý cười trong mắt nàng rốt cuộc là có ý gì.

"Chỉ là……" Hồng Đậu mất mát rũ bả vai xuống, "Ta chưa từng yêu đương, trông ta cũng khó coi nữa, nên làm thế nào mới có thể khiến Diệp Minh chủ thích ta đây?"

Nghe được nàng nói chính mình "khó coi", mí mắt A Miên liền nhảy dựng, nhưng Hồng Đậu vốn dĩ ngay cả tư duy cũng không giống người bình thường, nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ cười nói: "Việc này còn không đơn giản sao? Đã có câu nói, muốn bắt được tâm của một người nam nhân, trước hết phải bắt được dạ dày của nam nhân đó, một chiêu này tuyệt đối là trăm lần thử linh nghiệm cả trăm, tiểu cô nương không ngại thì đến lân la làm quen với người trong phòng bếp đi, hỏi một chút Diệp Minh chủ của bọn họ thích ăn gì."

"Đúng vậy mỹ nhân tỷ tỷ, lời ngươi nói thật là quá có đạo lý!" Hồng Đậu từ trạng thái ủ rũ cụp đuôi lại lập tức trở nên sức sống tràn đầy, "Ta đi phòng bếp nhìn xem!"

A Miên nhìn bóng dáng Hồng Đậu chạy đi liền vẫy vẫy tay, "Phòng bếp nhiều khói dầu, nô gia sẽ không đi, tiểu cô nương ngươi cứ cố gắng nhé!"

"Ta sẽ nỗ lực!" Hồng Đậu cũng đáp lại một tiếng, rất nhanh liền chạy không thấy bóng người.

Hồng Đậu đi rồi, A Miên ôm cánh tay mà cười, "Tiểu Phi Phi, còn không ra hả?"

"A, A Miên cô nương……" Tuyết Phi Phi từ trên một thân cây nhảy xuống, run run rẩy rẩy nhìn A Miên.

A Miên nói: "Phương pháp để Hồng Đậu rời khỏi Thẩm Lạc Ngôn có rất nhiều, ngươi có thể kết thúc nhiệm vụ ám sát của ngươi."

"Nhưng mà……" Tuyết Phi Phi run rẩy thân mình nói: "Giáo chủ đã tới Võ Lâm Minh……"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Vị dưa chuột

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 117) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 117)

21 THÁNG 8, 2018 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 117: Vị dưa chuột

Hồng Đậu không biết đường đến phòng bếp, rốt cuộc thì nàng cũng chưa đến phòng bếp Võ Lâm Minh lần nào, chẳng qua nàng còn biết hỏi đường từ nha hoàn, vì không để mùi khói dầu ảnh hưởng tới khách nhân, phòng bếp được đặt trong viện tương đối hẻo lánh trước rừng trúc phía sau núi, cũng may nàng không bị mù đường, sau khi rẽ trái rẽ phải, Hồng Đậu rốt cuộc cũng tới phòng bếp thoạt nhìn rất bận rộn này.

"Ờ…… Đại thẩm……"

"Ai nha, cô nương!" Đại thẩm đang xắt rau vội vàng bỏ dao xuống, hai tay lau lên quần áo trên người, liền đẩy Hồng Đậu ra bên ngoài phòng bếp, "Nơi này là phòng bếp, ngươi hẳn là khách của Võ Lâm Minh chúng ta, nơi này cũng không phải là nơi ngươi nên tới."

Võ Lâm Minh hàng năm đều có nhiều người đến, bọn họ dù có không biết hết tên nhưng cũng quen mặt, Hồng Đậu là một gương mặt xa lạ, hơn nữa nàng ăn mặc cũng không giống nha hoàn, bởi vậy đại thẩm lập tức liền nhận định Hồng Đậu là khách nhân mới tới.

Hồng Đậu bị đại thẩm nhiệt tình đẩy ra khỏi phòng bếp, nàng lại vội nói: "Đại thẩm, ta muốn……"

"Đói bụng muốn ăn đúng không?" Đại thẩm gọi một người xắt rau khác mang đến đây một cây dưa chuột, nàng lại nhét dưa chuột vào trong tay Hồng Đậu, "Đói bụng liền ăn cái này lót bụng trước đi, chờ tới giờ cơm liền có cơm ăn nhé."

"Không phải, ta……"

"Cô nương, nếu để quản gia nhìn thấy chúng ta để khách nhân vào phòng bếp, chỉ sợ tiền công của chúng ta đều sẽ bị trừ mất thôi, ngươi cứ nghe đại thẩm nói, ở bên ngoài an tâm chờ cơm ăn nha." Nói xong, đại thẩm lại đi vào phòng bếp tiếp tục xắt rau.

Nàng chỉ muốn hỏi một chút xem Diệp Minh chủ thích ăn gì thôi nha……

Hồng Đậu lúc này đi vào cũng không phải, rời đi liền cảm thấy thực có lỗi với chính mình, nàng cầm trong tay một quả dưa chuột đứng ở cửa phòng bếp, hết sức ưu thương.

Giờ phút này ngoại trừ âm thanh xắt rau, cũng chỉ còn âm thanh chẻ củi.

Chẻ củi?

Hồng Đậu theo âm thanh nhìn lại, liền thấy trong viện còn có một nam nhân đang ngồi chẻ củi, nàng thầm nghĩ, những đại thẩm đó không cho nàng vào phòng bếp thì thôi, nhưng nếu là người phụ trách nhóm lửa trong phòng bếp mà nói, chắc hẳn là cũng biết Diệp Minh chủ thích ăn gì nhỉ.

Vì thế Hồng Đậu lại đi về phía người chẻ củi đó, nàng ho khan một tiếng, bắt đầu lôi kéo làm quen, "Đại thúc…… Chẻ củi có mệt lắm không?"

"Quen rồi." Đại thúc mặc đồ mộc mạc lại bổ một rìu xuống, một cây củi gỗ bị chẻ thành hai.

Hồng Đậu cắn một miếng dưa chuột xong lại hỏi: "Ngươi ở chỗ này làm việc lâu chưa?"

"Mới vài năm thôi." Đại thúc chẻ củi dường như cũng không nhiệt tình, chỉ khi Hồng Đậu hỏi một câu, hắn mới đáp một câu.

Hồng Đậu chỉ có thể tiếp tục tán gẫu, "Xem ra tiền công ở Võ Lâm Minh cũng không tệ lắm nga……"

"Cũng không tồi." Đại thúc lại là một rìu bổ đôi thanh củi.

Không được a…… Hoàn toàn không cách nào dẫn dắt được đề tài đi tiếp, người hầu ở Võ Lâm Minh đều có cá tính như vậy sao?

Đại thúc đã ôm số củi chẻ xong vào phòng bếp.

Hồng Đậu thở dài, phía sau nàng bỗng nhiên vang lên một giọng nói, "Tiểu cô nương còn chưa hỏi được Diệp Minh chủ thích ăn gì sao?"

Hồng Đậu quay đầu lại, thấy là A Miên, nàng càng bất đắc dĩ, "Bọn họ không cho ta vào phòng bếp."

"Cũng phải thôi, rốt cuộc tiểu cô nương cũng là khách nhân mà."

Hồng Đậu mếu máo, "Vậy không có cách nào sao?"

Bộ dáng nàng thật là tội nghiệp, thực sự đáng yêu quá mất thôi.

"Cũng không phải không có cách nào, nhưng nô gia không làm ăn lỗ vốn đâu nhé." A Miên thú vị cười, "Tiểu cô nương ngươi thơm nô gia một cái, nô gia liền nói cho ngươi nên làm thế nào, được không?"

"Được a." Hồng Đậu trả lời không có nửa phần do dự, A Miên cao hơn nàng, vì thế nàng phải nhón mũi chân mới có thể thơm lên mặt A Miên.

Nhưng mà ngay lúc Hồng Đậu muốn thơm lên má A Miên, một chiếc phi tiêu lại bay vèo đến, A Miên duỗi tay ôm eo Hồng Đậu xoay người né qua, lại vừa cúi đầu muốn xem tình hình Hồng Đậu, Hồng Đậu vốn dĩ muốn hôn lên mặt nàng liền vì thế mà hôn trúng phải môi A Miên.

A Miên ngẩn ra.

Hồng Đậu sửng sốt.

Hết thảy điều này, chẳng qua chỉ là chuyện xảy ra trong chớp mắt.

Lý Tùy Phong không biết từ trong góc nào nhảy ra, một màn trước mắt lóe lên mù mắt hắn, xong rồi xong rồi, vốn đã đáp ứng với Thẩm Trang chủ không để cho Độc Yêu Tiên và Thẩm phu nhân thân cận quá mức, kết quả……

Kết quả một phi tiêu của hắn vừa ném qua, ngược lại liền biến khéo thành vụng.

Chẳng qua, hình ảnh hai nữ nhân hôn môi……

Lý Tùy Phong vừa chống tay lên cây trúc, vừa che lại cái mũi của mình, loại cảm giác máu sói sôi trào này là sao vậy!!?

Bên kia, Hồng Đậu vừa lấy lại tinh thần vội lui ra phía sau một bước, "Mỹ, mỹ, mỹ nhân tỷ tỷ…… Ta không phải…… Không phải cố ý!"

Nàng lắp bắp giải thích, tuy nói chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, nhưng nàng hiện tại không muốn làm quỷ a! Còn có Diệp Thu Bạch đang chờ nàng đến cua đổ nữa kia kìa!

Ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây chiếu xuống, chiếu rọi khuôn mặt hoàn mỹ của A Miên, khóe môi nàng hơi hơi gợi lên, nụ cười mỉm này không ngờ lại ấm như ánh nắng mùa xuân vậy, lại cũng càng thêm yêu dã tới cực hạn, mà tất cả ở trên người A Miên lại đều không mâu thuẫn.

"Ừm, vị dưa chuột." A Miên híp mắt, đầu ngón tay vỗ môi cười, tựa như còn đang nhấm nháp dư vị.

Hồng Đậu lúc này lại giống Lý Tùy Phong, chống lên một cây trúc mới có thể đứng vững, đầu óc nàng mơ màng đảo lộn, nhỏ giọng thì thầm: "Thúc thúc…… Cháu nhìn thấy thiên đường……"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Chuyện chính

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 118) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 118)

21 THÁNG 8, 2018 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 118: Chuyện chính

Nhờ chiếc phi tiêu kia của Lý Tùy Phong, Hồng Đậu suốt một ngày đều như trên thiên đường vậy, dùng từ đầu óc mơ màng để hình dung đã không còn phù hợp nữa, nói đúng hơn, là nàng đang chìm trong một loại cảm giác trên mây, cả người đều như bay lơ lửng, nhưng lại giống như có thể lập tức từ đám mây rơi xuống vậy, loại kinh tâm động phách này, đã thành một loại kích thích khiến người ta mê muội.

"Xong rồi…… Ta có phải đầu óc có vấn đề hay không……" Hồng Đậu ghé vào trên giường, chui đầu vào trong chăn, loại trạng thái đà điểu này đã bắt đầu từ lúc nàng về đến phòng.

Về việc Hồng Đậu không cẩn thận mà hôn A Miên này, Lý Tùy Phong chắc chắn là không dám nói ra, nói thế nào thì đầu sỏ gây tội trong chuyện này cũng là hắn, hắn sợ nếu có nói ra, Thẩm Lạc Ngôn sẽ tìm đến hắn gây phiền toái, mà hai đương chuyện Hồng Đậu cùng A Miên vốn là không phải người lắm miệng gì, cho nên, một việc này liền coi như bí mật giữa ba người bọn họ.

Cũng may, lúc ấy người trong phòng bếp đều đang vội, không ai có thời gian chú ý chuyện bên ngoài.

Nàng hẳn là cảm thấy may mắn, còn may là bản thân mình cũng là một nữ nhân, nếu nàng là nam nhân, vậy nàng liền phải chịu trách nhiệm với A Miên rồi, ngẫm như vậy, trong lòng Hồng Đậu liền thoải mái hơn không ít, vốn là không ngủ được, giờ nhắm mắt lại cũng có thể ngủ luôn.

Thẩm Lạc Ngôn vào Võ Lâm Minh, ngoại trừ để đưa phần thuốc cuối cùng cho Diệp Thu Bạch, cũng là vì giúp Võ Lâm Minh có thể ổn định thế cục, những ngày qua, người đến Võ Lâm Minh đã càng ngày càng nhiều, mà căn cứ vào những gì thuộc hạ của Võ Lâm Minh hồi bẩm, vào buổi tối, có không ít người âm thầm dạo hết Võ Lâm Minh một vòng.

Nói dễ nghe thì gọi là ngắm trăng, nói không dễ nghe, đó chính là muốn tìm hiểu xem Diệp Thu Bạch giấu Bản đồ Tuyết sơn ở chỗ nào rồi.

Vừa trang điểm cho Hồng Đậu, Lục Y vừa nói: "Trang chủ nói gần đây ban đêm ở Võ Lâm Minh sẽ nảy sinh rất nhiều chuyện, nhắc phu nhân về sau không nên ra cửa buổi tối đó."

"Ừm, ta đã biết." Hồng Đậu nhìn chính mình trong gương đồng, lại hỏi: "Vậy người lần trước đẩy ta kia đã bắt được chưa?"

“Vẫn chưa, Trang chủ nói Võ Lâm Minh hiện tại ngư long hỗn tạp, không tiện điều tra người, nhưng tuần tra gì đó đều đã tăng mạnh, hy vọng có thể khiến những người tà môn ma đạo đó chịu chút áp lực, Trang chủ cũng nói phu nhân không cần lo lắng những việc này, chờ đến khi chuyện bản đồ giải quyết xong hết, chúng ta sẽ trở về Thẩm Gia Trang.”

“Cũng được……” Hồng Đậu mặt ngoài gật đầu, đáy lòng lại thầm nghĩ, nàng còn lâu mới cùng Thẩm Lạc Ngôn về Thẩm Gia Trang nhé, tuy nói cái cốt truyện《 Danh môn quý thiếp 》này nàng cũng không thể nhớ rõ mọi chi tiết, nhưng có một chi tiết chắc chắn nàng sẽ không nhớ lầm, chính là lúc ở Võ Lâm Minh, sẽ xảy ra một chút chuyện, Thẩm Lạc Ngôn sẽ hưu* (bỏ) nàng đó.

Hồng Đậu khựng lại, nàng bỗng nhiên hoảng hốt nhận ra, bản thân mình cũng không giống Phương Hồng Đậu trong nguyên văn cho lắm, thế nhưng kết quả, hình như nàng vẫn đang đi theo từng bước được sắp đặt sẵn trong cốt truyện.

Điều này nghĩa là gì, tức là nàng vẫn không thể thay đổi được kết cục của Phương Hồng Đậu sao?

Nàng bỗng nhiên nhớ tới, mình hẳn là phải đi sưu tập bốn tờ Mao gia gia* (tiền nhân dân tệ) để trở về hiện đại, chứ không phải đi cưa đổ Diệp Thu Bạch a!

Đột nhiên nhớ ra vấn đề chính, Hồng Đậu đập lên gáy mình một cái, quả nhiên sắc lệnh trí hôn* (sắc đẹp khiến người ta ngu muội), trước kia nàng còn không hiểu cái thành ngữ này có ý gì, hiện tại cũng xem như hiểu rõ, tuy rằng …… bản thân nàng cũng không có trí tuệ gì cả.

Lúc này, một nha hoàn tới cửa, “Thẩm phu nhân.”

Lục Y hỏi: “Ngươi tìm phu nhân nhà chúng ta có chuyện gì?”

“Nô tỳ là Tiểu Phi Phi, phụng mệnh Diệp Minh chủ, đưa bánh táo chua tới cho phu nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Ta tin ngươi

“Bánh táo chua!” Hồng Đậu lập tức vẫy tay, “Mau tiến vào!”

“Dạ.” Tiểu Phi Phi cúi đầu bước vào, đặt điểm tâm trước mặt Hồng Đậu.

Hồng Đậu rất nhanh vươn tay cầm lấy một khối điểm tâm, khi vừa đưa đến miệng, nàng lại dừng động tác.

Tiểu Phi Phi thu hồi tầm mắt, “Phu nhân không thích ăn sao?”

“Không phải, ta nghĩ……” Hồng Đậu sắc mặt ngưng trọng.

Nghĩ gì?

Chẳng lẽ nàng đang hoài nghi bánh này có độc?

Tiểu Phi Phi, đương nhiên cũng có thể gọi nàng là Tuyết Phi Phi, nàng khẩn trương nắm chặt góc áo chính mình.

“Ta nghĩ ta còn chưa ăn cơm sáng, trực tiếp ăn bánh táo chua có phải sẽ không tốt với dạ dày hay không?”

“À, vậy sao……” Tuyết Phi Phi cười khan, “Vậy nô tỳ đem cơm sáng đến đây cho phu nhân.”

Một nén nhang sau.

Tuyết Phi Phi nhìn Hồng Đậu ngon lành uống cháo, thầm nghĩ thế nào mà mình lại cho tất cả độc dược vào điểm tâm cơ chứ? Nếu như nàng còn dư lại một chút độc dược, đã sớm có thể chỉ cần một chén cháo là hoàn thành xong nhiệm vụ!

Rốt cuộc, Hồng Đậu uống cháo xong rồi, trong ánh mắt khẩn trương của Tuyết Phi Phi, Hồng Đậu cầm lấy mâm điểm tâm, nhưng vẫn như cũ, ngay lúc đưa lên miệng, động tác Hồng Đậu lại dừng, “Hình như không có trà, chỉ ăn điểm tâm không sẽ hơi nhàm chán.”

“Nô tỳ đi châm trà!” Không đợi Lục Y mở miệng, Tuyết Phi Phi vội đồng ý ngay.

Lục Y nói: “Ấm trà trong phòng đã hết nước.”

“Vậy nô tỳ đến phòng bếp pha một bình trà mới!”

Lại là một nén nhang sau.

Hồng Đậu chậm rãi uống xong một ly trà, “Nghe nói ngọt và chua ăn cùng lúc sẽ có cảm giác kỳ lạ, Lục Y, ta muốn ăn quế……”

“Phòng bếp có bánh hoa quế, nô tỳ đi lấy ngay!”

Lại là một nén nhang sau.

Hồng Đậu ăn xong bánh hoa quế, mặt đầy vẻ có lỗi đem bánh táo chua trả lại trên tay Tuyết Phi Phi đã sức cùng lực kiệt, “Kia…… Ta ăn quá no rồi, tạm thời ăn không nổi nữa, ngươi giúp ta trả lại phòng bếp đi thôi.”

“Dạ……” Tuyết Phi Phi mệt mỏi nện bước, đầy vẻ sống không còn gì luyến tiếc mà đi ra ngoài, chờ sau khi ra cửa, nàng liền nắm chặt nắm tay, căm giận nghĩ, quả nhiên đúng như lời Giáo chủ, Phương Hồng Đậu quả là một nữ nhân không thể xem thường! Mình thật sơ ý quá!

Phương Hồng Đậu chỉ sợ là đã nhìn ra nàng có vấn đề, cho nên mới cố ý sai sử nàng như vậy!

Phương Hồng Đậu…… Thật là một nữ nhân vừa thông minh vừa cẩn thận!

“Hạ nhân của Võ Lâm Minh thật nhiệt tình quá.” Hồng Đậu cảm thán, “Đến mức ta cũng cảm thấy ngượng ngùng.”

Lục Y cũng cảm thán, “Nha hoàn này tên A Tuyết, quả thực là so với nô tỳ còn cần mẫn hơn.”

Quả nhiên vẫn là Võ Lâm Minh biết cách dạy dỗ người làm, Hồng Đậu nghĩ một chút, cảm thấy chính mình cũng không thể cứ nhàn rỗi như vậy được, nàng bảo Lục Y mang giấy bút tới, liền vẽ lên giấy kia, tốt xấu gì thì trước kia nàng cũng học vẽ tranh từ thúc thúc, tuy rằng đã lâu chưa động vào bút, nhưng vẽ vẽ một chút thì cảm giác cũng liền trở lại, chẳng qua nếu là bút lông thì rốt cuộc cũng không vẽ được thứ nàng muốn vẽ, liền ngay lúc Hồng Đậu đang đau đầu, thì một con bồ câu trắng đậu lại trên cửa sổ.

Nàng trước mắt sáng ngời, chỉ vào con bồ câu kia liền nói: “Lục Y bắt lấy nó!”

“Được rồi!” Lục Y lập tức phi thân qua.

Bồ câu giật mình, trực tiếp bay vòng qua Lục Y về phía cửa.

Hồng Đậu vội lao ra ngoài cửa, liền thành công quỳ rạp trên mặt đất vồ được con bồ câu trắng, nàng hắc hắc cười không ngừng, “Trò vặt, chẳng phải vẫn bị ta bắt được sao.”

Lục Y ở phía sau hỏi: “Phu nhân, người bắt con bồ câu này làm gì?”

“Bắt còn có thể làm gì, ăn đó.” Hồng Đậu trả lời không chút để ý.

“Nhưng mà…… Phu nhân……” Lục Y do dự nói: “Đây hình như không phải bồ câu bình thường, mà là bồ câu đưa tin.”

“Bồ câu đưa tin?”

“Chính là bồ câu dùng để truyền tin tức đó.”

Đây là Võ Lâm Minh, vậy con bồ câu đưa tin này tám chín phần mười là của Diệp Thu Bạch hoặc do thủ hạ của Diệp Thu Bạch nuôi, Hồng Đậu run lên, nhìn Lục Y, “Vậy…… Việc bắt bồ câu này, chúng ta coi như chưa từng xảy ra, đừng để cho Diệp Minh chủ biết nhé, được không?”

“Nô tỳ nghĩ……hắn không được rồi……” Lục Y nhìn phía sau Hồng Đậu, chậm rãi cúi đầu.

Hồng Đậu cảm thấy không ổn, nàng cứng đờ quay đầu lại, thấy được bạch y công tử phong thần tuấn lãng kia.

Diệp Thu Bạch cười cười, “Sáng sớm liền có thể thấy dáng vẻ phu nhân có tinh thần như vậy, xem ra phu nhân đã thích ứng với cuộc sống ở Võ Lâm Minh.”

“Ta……” Bồ câu bị Hồng Đậu bắt lấy trong tay dường như đã thấy được chủ nhân, điên cuồng kêu lên, nàng ngồi xổm trên mặt đất càng thêm chột dạ, “Minh chủ…… Ta thật sự không muốn ăn nó đâu, ta chỉ muốn một cọng lông vũ của nó mà thôi, ngươi tin ta đi mà……”

Diệp Thu Bạch cũng ngồi xổm xuống, hắn một tay chống cằm, nhìn chằm chằm nàng ra vẻ tội nghiệp hồi lâu, sau một lúc lâu, hắn bất đắc dĩ bật cười, giống như trăng thanh gió mát vậy, khiến tâm người ta yên ổn, một bàn tay khẽ vỗ vỗ đỉnh đầu nàng, giọng nói như mây trôi gió thoảng của hắn vang lên, “Ta tin ngươi.”

Trong lòng Hồng Đậu bỗng nhiên có giọng nói kêu to, tìm bốn tờ Mao gia gia làm quỷ gì nữa, nàng nhất định phải cưa đổ người nam nhân này đã rồi tính sau!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Bút lông chim

Bồ câu trắng mà Hồng Đậu bắt lấy còn đang không ngừng kêu to, cứ thế mà phá hủy cảnh tượng an bình lúc này.

Diệp Thu Bạch nhẹ nhàng hỏi: "Không biết vì sao phu nhân lại muốn bắt con bồ câu này để lấy lông chim?"

"Ta muốn làm một cây bút……" Hồng Đậu thành thật nói ra ý nghĩ của mình.

"Làm một cây bút?" Diệp Thu Bạch ngoài ý muốn, "Cách dùng lông chim làm bút này, đây là lần đầu tiên ta nghe nói."

Lần đầu tiên…… lần đầu tiên của Diệp Thu Bạch liền cho nàng……

Thật hưng phấn!

Diệp Thu Bạch nhìn Hồng Đậu một tay bắt lấy bồ câu trắng, một tay bỗng nhiên bụm mặt quay đầu đi, hắn chớp chớp mắt, "Phu nhân làm sao vậy?"

"Không, không có gì……"

Hồng Đậu lại lén lút xê dịch bước chân, không dám đối diện với hắn, nàng khó nén hưng phấn nói: "Chỉ là…… Nghĩ tới một chút chuyện ngượng ngùng."

Ở chung với A Miên lâu quá, nàng dường như cũng trở nên ngày càng đen tối mất rồi.

"Như vậy, không biết tại hạ có thể có may mắn được quan sát cách làm bút từ lông chim hay không?" Diệp Thu Bạch khóe môi khẽ nhếch, nụ cười cực nhạt này, giống như thanh phong nước chảy, trong lúc lơ đãng lại càng có thể khiến người ta động tâm.

Hồng Đậu đỏ mặt gật gật đầu, sau đó đi vào phòng cùng Diệp Thu Bạch, nàng bảo Lục Y mang đến một cây kéo, lại cắt xuống một cọng lông vũ trên người bồ câu, việc trực tiếp rút lông chim từ trên thân thể bồ câu…… Nàng vẫn cảm thấy có chút tàn nhẫn, cho nên chỉ có thể dùng kéo cắt.

Hồng Đậu trước tiên dùng dao cắt chéo ở gốc lông chim để làm ngòi bút, lại cắt một dao tương tự ở chỗ giữa đuôi cọng lông, như vậy liền có chỗ để đổ mực vào, sau đó là tỉa bớt phần lông để kéo dài chỗ cầm bút, cuối cùng rửa sạch bên trong ruột lông chim, vày là xong thành phẩm.

"Tốt." Hồng Đậu cầm bút lông chim mới ra lò xoay xoay, cũng may là nàng luôn thích ghi lại bài học, việc làm bút lông chim này, nàng còn nhớ rõ rất rõ ràng.

Diệp Thu Bạch thả bồ câu trắng tâm linh bị tổn thương ra ngoài cửa sổ xong, hắn liền bước lại nói: "Như vậy là xong sao?"

"Được rồi." Hồng Đậu dùng lông chim hút mực nước, vẽ trên trang giấy một chữ "đại" thật to, hiệu quả không ngờ cũng không tệ lắm.

Chữ mà cây bút lông chim này viết ra so với bút lông thì nhỏ hơn không ít, Diệp Thu Bạch nhìn bộ dáng vui mừng của Hồng Đậu, liền cũng nhịn không được mỉm cười hỏi: "Phu nhân làm bút lông chim là để viết chữ sao?"

"Không phải, ta dùng nó để vẽ tranh." Hồng Đậu lấy ra một tờ giấy trắng khác, vừa vẽ vừa nói: "Đường nét mà bút lông vẽ ra quá thô, hơn nữa ta cũng chưa từng học cách vẽ tranh bằng bút lông, cũng chỉ có thể tự mình nghĩ cách làm ra một cây bút mà ta có thể dùng."

"Thì ra là thế." Diệp Thu Bạch nhìn bút của Hồng Đậu trên tờ giấy trắng phác hoạ ra rất nhiều đường cong, mà khi thấy được trên bức vẽ ngoại trừ có rất nhiều ký hiệu như vậy ra, những đường cong đó còn hợp thành một hình người mỉm cười, Diệp Thu Bạch ngẩn ra, ngay sau đó bất động thanh sắc hỏi: "Phu nhân đang vẽ gì vậy?"

"Mao gia gia nha." Hồng Đậu không chút suy nghĩ liền trả lời, chẳng qua nàng cũng không vừa lòng lắm với tác phẩm của chính mình, bởi vì nàng chỉ vẽ ra được đại khái, vẫn còn rất nhiều chi tiết không đủ, nàng quay đầu lại hỏi Lục Y, "Ngươi có từng thấy tờ giấy nào có tranh vẽ như vậy không?"

"Thưa phu nhân, nô tỳ chưa từng thấy." Lục Y lắc đầu, lại nhìn bản vẽ của Hồng Đậu, không rõ phu nhân nhà mình đang vẽ cái gì.

Hồng Đậu thở dài.

Diệp Thu Bạch lại hỏi: "Phu nhân vẽ ra bức vẽ này, tức là đã từng thấy đồ vật như vậy sao?"

"Trước kia từng thấy, giờ lại không thấy được." Hồng Đậu làm khô mực, lại khổ sở nghĩ, về sau có thể nhìn thấy hay không cũng không biết đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 121: Sâu cạn cùng dài ngắn

"Phu nhân trước kia đã từng thấy ở nơi nào?"

"Trong túi tiền của ta……" Hồng Đậu khựng lại, bỗng nhiên nghĩ đến tiền trong túi mình lại không hề có Mao gia gia, đây là cổ đại, chứ không phải hiện đại, nàng lấy lại tinh thần, bỗng nhiên ngậm ngùi chua xót, ngữ khí của Diệp Thu Bạch hình như có chút khác thường, nàng cười khan nói, "Kia…… Ngươi cũng biết là ta mất trí nhớ mà, ta chỉ biết trước kia đã từng thấy qua, nhưng lại không nhớ nổi ta đã thấy khi nào."

Không sai, mất trí nhớ quả thực chính là một cái cớ vạn năng.

"Phải không?" Diệp Thu Bạch than nhẹ, có vẻ như đang suy nghĩ điều gì.

Hồng Đậu không thông minh, nhưng thắng ở chỗ nàng rất nhạy cảm, nàng cẩn thận hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không có gì." Diệp Thu Bạch thực bình tĩnh cười đáp lại, "Chỉ là nhìn thấy bức tranh kỳ lạ như thế, liền nhịn không được hỏi thêm một câu, chẳng qua ta cảm thấy, dường như hai màu đen trắng đơn thuần thoạt nhìn có chút đơn điệu, không ngại để ta bảo hạ nhân mang đến chút chu sa, phu nhân lại vẽ một bức tranh màu đỏ tặng ta được chứ?"

Hồng Đậu cao hứng hỏi: "Ngươi thích bức vẽ này sao?"

"Phu nhân vẽ sinh động như thật, ta dĩ nhiên thích."

"Vậy được rồi, đến lúc đó ta có chu sa sẽ vẽ một bức mới tặng cho ngươi." Nàng trả lời rất nhanh, hơn nữa, Mao gia gia vốn dĩ chính là màu đỏ, đen trắng nàng còn cảm thấy nhìn không quen đây.

Hồng Đậu nghĩ, Mao gia gia không hổ là Mao gia gia, bất luận là ở thời đại nào, người biết hàng đều sẽ thích ông ấy đấy! Đây là tôn nghiêm nhân dân tệ a!

Diệp Thu Bạch vốn dĩ vì muốn biết Hồng Đậu ở có quen không nên mới đến đây, hiện tại thấy Hồng Đậu sinh long hoạt hổ, hắn cũng liền yên lòng, nam nữ có khác, ở trong phòng Hồng Đậu lâu quá cũng không thích hợp, Diệp Thu Bạch trước khi đi còn nói thêm: "Phu nhân, có thể đừng để những người khác biết ngươi vẽ ra bức vẽ này được không?"

"A, vì sao?"

"Nếu người nhìn thấy đều muốn nhờ phu nhân vẽ tặng giống như ta, phu nhân chỉ sợ sẽ mệt muốn chết." Diệp Thu Bạch nhẹ giọng chậm rãi nói, đích xác lộ ra vẻ quan tâm.

Hắn đang quan tâm đến mình sao?

Hồng Đậu vui sướng gật gật đầu, "Được, ta sẽ không để cho người khác biết."

Diệp Thu Bạch nhìn Lục Y.

Hồng Đậu vội nói: "Lục Y là nha hoàn của ta, ta không nói, nàng cũng sẽ không nói,"

"Vậy thì tốt rồi." Diệp Thu Bạch đi tới cửa, còn nói vọng lại một câu, "Phu nhân, có việc cứ tới tìm ta."

Hồng Đậu đương nhiên là gật đầu nói được.

Sau khi Diệp Thu Bạch đi, Lục Y nói thầm: "Vị Diệp Minh chủ quả nhiên giống như trong lời đồn, thật đúng là một người bình dị gần gũi nha, nô tỳ bỗng nhiên nhớ tới, lúc Trang chủ còn chưa cưới phu nhân, Trang chủ và Diệp Minh chủ cùng được xưng là tình lang trong mộng của hiệp nữ giang hồ đó."

"Diệp Minh chủ cùng Trang chủ là tình lang trong mộng của hiệp nữ giang hồ?" Hồng Đậu vuốt cằm hỏi: "Vậy tình nhân trong mộng của hiệp sĩ giang hồ là ai?"

"Dĩ nhiên là nô gia." Nữ nhân dáng người cao gầy phong tình vô hạn đứng dựa vào cửa, đôi mắt đào hoa của nàng hơi cong, khóe môi giương lên độ cung cười như không cười, nhìn nàng, so với việc nói nàng như thần nữ, chi bằng nói là yêu nữ.

Hồng Đậu nhìn đến ngẩn ngơ, sau khi lấy lại tinh thần liền bò ngay lên trên giường, "Ta mệt mỏi, ta muốn nghỉ ngơi!"

"Tốt nha, nô gia và tiểu cô nương cùng nhau ngủ." Một trận gió thổi qua, A Miên đã ở trên giường trước cả Hồng Đậu, tay nàng chống đầu, nhìn về phía

Hồng Đậu đang dừng chân trước giường mỉm cười, "Vừa lúc nô gia và tiểu cô nương cũng có thể hiểu nhau hơn nữa, nói ví dụ…… Nô gia có thể biết tiểu cô nương sâu cạn, tiểu cô nương cũng biết được nô gia dài ngắn, lấy thừa bù thiếu cho nhau, đây mới là bạn tốt tri tâm chân chính, tiểu cô nương, ngươi nói thử xem?"

Nàng nói?

Nàng nên nói gì?

Cái gì mà sâu cạn? Cái gì mà dài ngắn?

Hồng Đậu muốn làm bộ nghe không hiểu, nhưng nàng rốt cuộc vẫn là nghe hiểu.

Không đúng, cấu tạo sinh lý của A Miên thì làm gì có gì để dài với ngắn, nói cách khác…… Hoàn toàn là chính nàng đen tối nên mới hiểu sai đề tài!?

Ô ô ô ô ô……

Hồng Đậu nghe được tiếng xe lửa đang kêu ầm ầm, nàng nhìn A Miên còn đang nằm nhìn mình mỉm cười, bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình thật có lỗi với A Miên thuần khiết! Hồng Đậu ôm đầu ngồi xổm trên mặt đất cắn môi, trong lòng tru lên, nàng đây là làm sao vậy!?

Diệp Thu Bạch khiến nàng cảm thấy mình vẫn còn thẳng, nhưng A Miên rất nhanh lại khiến nàng cảm thấy mình sắp biến cong!

Thúc thúc đang ở thời không khác xa xôi ơi, mau chỉ điểm một chút cho thiếu nữ mê mang này với!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 122: Phương pháp ban ơn lấy lòng

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 122) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 122)

22 THÁNG 8, 2018 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 122: Phương pháp ban ơn lấy lòng

"Tiểu cô nương, làm sao vậy?" A Miên thấy Hồng Đậu thống khổ ngồi xổm trên mặt đất muốn đấm ngực giậm chân, nụ cười trên mặt nàng liền càng thêm tươi đẹp, như muốn trực tiếp khiến người ta mê chết mới bằng lòng bỏ qua.

Hồng Đậu nghe nàng hỏi liền nhịn không được ngẩng đầu nhìn A Miên, mỹ nhân nửa nằm ở trên giường, quả nhiên là đầy vẻ quyến rũ, mỹ diễm không gì sánh được, nàng vội bụm mặt quay đầu đi, trên mặt càng thêm nóng.

"Tiểu cô nương không cần ngủ sao?"

Âm thanh này vang lên sát bên tai nàng, Hồng Đậu cả kinh, vừa nhìn lên, trước mắt lại đúng là A Miên phong hoa tuyệt đại, nàng bị hoảng sợ, trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất.

A Miên lại híp mắt hỏi: "Tiểu cô nương không cần ngủ sao?"

Hồng Đậu ngồi dưới đất run a run, môi động lại động, nhưng thật ra vẫn không biết phải nói gì.

Lục Y nhìn A Miên đang mỉm cười, lại nhìn phu nhân nhà mình thần sắc rõ ràng hơi kỳ lạ, nàng không rõ nguyên do hỏi: "Phu nhân, người không thoải mái sao?"

Nàng đúng là không thoải mái!

Cả người đều không thoải mái!

Hồng Đậu không rảnh lo trả lời vấn đề của Lục Y, nàng nhìn A Miên gần trong gang tấc, lắp bắp kêu lên, "A, A Miên……"

“Thế nào? Không gọi nô gia là mỹ nhân tỷ tỷ sao?” Đôi mắt A Miên đầy ý cười, một bàn tay khẽ vuốt lên gương mặt Hồng Đậu.

Hồng Đậu cảm thấy tay A Miên lành lạnh, khiến nàng không khỏi rùng mình, “Ta chỉ là cảm thấy…… Có thể gọi tên mỹ nhân tỷ tỷ là một loại vinh hạnh của ta, nếu mỹ nhân tỷ tỷ không thích, vậy về sau ta sẽ không gọi như vậy nữa.”

“Không sao cả nha.” A Miên lại cười, kiều mị mê người không tả xiết, “Tiểu cô nương có thể gọi tên nô gia, nô gia cũng thật cao hứng đó, rốt cuộc mỹ nhân trong thiên hạ có rất nhiều, nhưng A Miên thì chỉ có một mình nô gia.”

Hồng Đậu không biết nên tiếp lời này như thế nào, vì thế chỉ có thể ngậm miệng, một câu cũng không nói nên lời, giờ phút này A Miên khác với trước kia, hiện tại nàng dường như đang thả toàn bộ hormone ra vậy, người mà tâm tính hơi chút không kiên định, sẽ rất dễ bị lạc trong sự yêu mị của nàng.

“Lục Y.” A Miên nhìn về phía Lục Y, “Nô gia cảm thấy phu nhân nhà ngươi cần uống chút nước lạnh để làm dịu tinh thần, ngươi thấy sao?”

Lục Y nhìn Hồng Đậu sắc mặt ửng đỏ, chỉ cảm thấy Hồng Đậu khẳng định là sắp phát sốt đến nơi, nàng vội chạy ra ngoài cửa, “Phu nhân! Nô tỳ đi lấy nước lạnh đến đây!”

“Chờ……” Hồng Đậu vươn tay về phía cửa, Lục Y đã nhanh chóng chạy xa.

A Miên lại nhẹ nhàng cười, nhả khí như lan nói: “Tiểu cô nương, hiện tại cũng không có người ngoài, ăn ngay nói thật đi, ngươi có phải còn đang suy nghĩ xem làm thế nào để quan hệ với Diệp Minh chủ tiến thêm một bước nữa hay không?”

“Kia……” Hồng Đậu ánh mắt mơ hồ thu tay lại, lần đầu tiên cảm thấy A Miên khiến nàng cảm thấy cực kỳ áp lực, nàng sợ hãi nói: “Cho dù ta có ý đó, nhưng chuyện này cũng quá khó khăn, ngay cả việc Minh chủ thích ăn gì ta cũng không tìm hiểu được……”

Nàng thất bại thở dài.

“Cái này rất đơn giản.” A Miên nắm lấy tay Hồng Đậu, kéo nàng từ trên mặt đất lên, A Miên chớp chớp mắt, vũ mị quyến rũ, “Muốn tìm hiểu thông tin về một người, cách dễ dàng nhất chính là để hắn chịu ơn ngươi, hắn nợ ngươi ân tình, dĩ nhiên cũng sẽ không cự tuyệt thỉnh cầu của ngươi được.”

“Ân tình?”

“Ví dụ như……” A Miên một tay xoa khóe mắt, đầy vẻ “yêu”, lại không thấy vẻ “mị”, phong tư điềm nhiên thoải mái, bỏ qua hết mọi ràng buộc của thế gian, “Đầu tiên giết cả nhà hắn, sau đó làm bộ thay hắn giết kẻ thù, hắn tuyệt đối sẽ nói cho ngươi toàn bộ những gì hắn biết, không gian dối nửa lời, không chừng còn quỳ xuống mà lạy ngươi mấy cái.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Tỷ muội tốt

Hồng Đậu ngây ngốc nhìn A Miên, “Như vậy…… Có phải …… Quá tàn nhẫn hay không……”

“Như này mà đã gọi là tàn nhẫn sao?” A Miên nghi hoặc vuốt cằm, thoạt nhìn là đang thật sự tự hỏi vấn đề này, chẳng qua một lát sau, hắn lại vỗ vỗ đỉnh đầu Hồng Đậu cười nói: “Được rồi, tiểu cô nương thiện tâm không muốn làm vậy, chúng ta cũng có thể đổi sang cách đơn giản khác, ừm…… Thuê một sát thủ đuổi giết hắn, khi hắn đã tay bị chặt, chân bị gãy, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, chỉ có thể chờ chết, ngươi làm bộ đi ngang qua cứu hắn, như vậy, ngươi cũng là ân nhân cứu mạng của hắn rồi, tương đương với việc khiến hắn nợ ân tình như cách trước, thế nào? Phương án này lại không có ai chết cả, chi bằng dùng phương pháp này luôn đi.”

A Miên không chút để ý tươi cười khích lệ thực hiện phương án, đôi mắt đào hoa của nàng như chứa đầy ý cười, mị ý nhộn nhạo, hơn nữa giọng nói nghịch ngợm tươi vui kia của nàng, thực sự có thể khiến người ta nhịn không được đầu óc nóng lên mà gật đầu nói “Phải”.

Hồng Đậu lại khó có khi mà giữ được mặt không đổi sắc, nhưng trong giọng nói lại thêm ý không cách nào hiểu được, “A Miên, phương án này của ngươi tuy rằng không có ai bị chết, nhưng người kia cũng đứt tay đứt chân, loại chuyện này cũng quá thiếu đạo đức.”

“Tiểu cô nương ngay cả phương án này cũng không thích sao?” A Miên có chút khó xử, “Vậy được rồi, vậy ngay khi sát thủ muốn chặt tay chân người kia, ngươi đúng lúc xuất hiện cứu hắn, tuy rằng khi ngươi xuất hiện trong trường hợp này, sẽ không tạo được cảm giác thân thiết như cây rơm cứu mạng so với lúc hắn đã bị đứt tay đứt chân, chẳng qua chỉ là tóm lấy một người hầu Võ Lâm Minh, hỏi xem Diệp Thu Bạch thích ăn gì, mức độ này hẳn là cũng đủ.”

Đừng bình tĩnh mà thuần thục phân tích như vậy a! Hồng Đậu trong lòng điên cuồng kháng nghị, cứ tiếp tục thì nàng sẽ cho rằng A Miên đã từng làm rất nhiều chuyện như vậy đó!

A Miên môi đỏ khẽ nhếch, nàng nhẹ giọng nói: "Tiểu cô nương đang suy nghĩ nô gia liệu có phải đã làm chuyện như vậy hay không."

"…… Sao ngươi biết ta nghĩ gì?"

"Bởi vì ngươi nghĩ gì đều hiện hết lên trên mặt nha." A Miên vươn hai tay bóp má Hồng Đậu, kéo mặt Hồng Đậu thành một nụ cười không hề đẹp, nhưng A Miên lại cảm thấy đáng yêu, bỗng nhiên, hai mắt nàng híp lại, lại hạ thấp giọng nói: "Nô gia rốt cuộc có phải đã làm chuyện như vậy hay không?"

Hồng Đậu ngay cả tay A Miên đang bóp mặt mình cũng chịu đựng không gỡ xuống, chỉ tập trung tinh thần chờ đáp án thôi.

Thấy dáng vẻ nàng nghiêm túc nhìn chằm chằm mình, A Miên lại cười khẽ một tiếng, giọng nhẹ nhàng nghịch ngợm, "Ngươi ～ đoán ～xem"

Hồng Đậu híp mắt, bất mãn nhìn nàng.

"Thế nào? Tiểu cô nương tức giận?" A Miên buông lỏng tay bóp mặt Hồng Đậu, nàng cong lưng xuống ghé sát vào mặt Hồng Đậu, buồn cười nhìn nàng.

"Ta không thèm tức giận." Hồng Đậu giọng rầu rĩ, nàng ôm cánh tay xê dịch bước chân, quay lưng về phía A Miên.

Đây thật sự là một loại thể nghiệm thần kỳ, từ lúc gặp Hồng Đậu trên đường tới Võ Lâm Minh, A Miên còn chưa từng thấy dáng vẻ Hồng Đậu tức giận, hơn nữa bất luận là A Miên cố ý quyến rũ Thẩm Lạc Ngôn, hay bên cạnh Thẩm Lạc Ngôn có thêm một Phượng Khuynh Liên nữa, cũng chưa thấy Hồng Đậu tức giận bao giờ, chẳng qua hiện tại, nàng lại thật giống như đang chơi trò giận dỗi.

A Miên lại đi đến trước mặt Hồng Đậu, thấy Hồng Đậu lại quay mặt đi, nàng hỏi: "Tiểu cô nương thật sự tức giận à?"

"Không."

"Nếu không tức giận, vì sao lại bày ra vẻ không vui như vậy đây?"

"Ta đang suy nghĩ một vấn đề rất nghiêm trọng!"

"Vấn đề gì?" A Miên cười, "Là đang suy nghĩ nếu nô gia thật sự làm những chuyện đó, tiểu cô nương sẽ liền coi nô gia là một người xấu sao?"

"Ngươi thật sự không biết tính nghiêm trọng của vấn đề này!" Hồng Đậu hai tay chống nạnh, lời lẽ chính đáng nói: "Ngươi nếu như thật sự làm những việc này, sẽ không thể vào được đại môn Thẩm gia nữa, không được làm trắc phu nhân của Thẩm Lạc Ngôn!"

Vẻ mặt cười tủm tỉm của A Miên liền lập tức suy sụp, nàng nhìn chằm chằm Hồng Đậu một lúc lâu, "Ngươi cứ hào phóng như vậy muốn nô gia trở thành trắc phu nhân của Thẩm Lạc Ngôn à?"

"Đương nhiên." Hồng Đậu vỗ vỗ bả vai A Miên, "Tuy rằng cảm giác tìm thêm trắc phu nhân cho Thẩm Trang chủ sẽ hơi có lỗi với Phượng di nương, nhưng ngươi là tỷ muội tốt của ta, ta dĩ nhiên là đứng về phía ngươi rồi! Thẩm Gia Trang còn chưa có thiếu gia tiểu thư, chỉ cần ngươi nắm chặt cơ hội nhanh chóng sinh con cho Thẩm Lạc Ngôn, địa vị của ngươi liền vững chắc!"

A Miên bỗng nhiên có chút hiểu được, vì sao Thẩm Lạc Ngôn khi đối mặt với Hồng Đậu liền thực dễ dàng nổi nóng.

Thật sự…… Rất muốn một chưởng đập chết nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Đừng suy nghĩ nhiều

Đối mặt với A Miên không nói lời nào, Hồng Đậu trong lòng chợt hoảng, chẳng lẽ nàng lại nói sai cái gì rồi?

Ngay khi Hồng Đậu đau đầu suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể thay đổi được loại không khí quỷ dị lúc này, A Miên lại không vui mà hừ một tiếng, đôi mắt đẹp của nàng liếc ngang, "Nô gia hiện tại tâm tình không tốt, không muốn nghĩ cách giúp ngươi tiếp cận Diệp Thu Bạch, ngươi cứ tự mình làm đi."

"Ai, A Miên……" Hồng Đậu vươn tay, A Miên cũng đã xoay người ra khỏi cửa phòng.

Nàng thất bại thu tay, ủy khuất nghĩ, không biết mình đã làm gì chọc vị đại mỹ nhân này tức giận, chẳng qua…… Mỹ nhân nóng giận, thực ra cũng là một vẻ phong tình khác.

Hiện tại không phải lúc để nghĩ cái này……

Hồng Đậu lắc đầu, nàng vuốt cằm thầm nghĩ, tuy rằng mấy gợi ý A Miên đưa ra cho nàng đều cực kỳ đẫm máu, nhưng cũng giúp nàng có một chút linh cảm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hồng Đậu bỏ lại Lục Y, lại một mình lén lút chạy đến phòng bếp, khi đi qua rừng trúc, nàng nghe được âm thanh của kiếm, bước chân khựng lại, nàng nhìn theo hướng âm thanh, cách đó không xa, một bóng người phiêu dật đang luyện kiếm trong rừng trúc.

Sườn mặt hoàn mỹ của Thẩm Lạc Ngôn không có chút biểu cảm nào, tay phải hắn cầm kiếm, đám trúc chung quanh không gió mà lay, khi vạt áo hắn tung bay là lúc, lá trúc theo kiếm quang bay tán loạn, chỉ sau một chiêu, một thân cây trúc đã thành vô số đoạn, rơi rụng lả tả.

Thân hình Thẩm Lạc Ngôn đứng yên, lại hơi hơi nhíu mày, dường như còn chưa vừa lòng lắm với kiếm chiêu của chính mình.

Oa…… Hóa ra đây mới là người tập võ chân chính.

Hồng Đậu cảm thán một câu, liền thấy được Phượng Khuynh Liên bưng nước trà đến đưa cho Thẩm Lạc Ngôn, Hồng Đậu lại thầm nghĩ, mình cũng không thể làm bóng đèn được, quấy rầy người ta yêu đương là sẽ giảm thọ đó, nghĩ vậy, nàng liền nhanh chóng quay đầu bước đi.

Khóe mắt Phượng Khuynh Liên liếc thấy nữ nhân áo đỏ biến mất trong trúc gian, nàng quay đầu nhìn lại, thì ngay cả bóng dáng người nọ cũng không nhìn thấy nữa, vừa ngẩng đầu lên, nàng cũng liền phát hiện Thẩm Lạc Ngôn đang nhìn theo cùng phương hướng với mình, Phượng Khuynh Liên hỏi: "Phu nhân đã tới?"

"Ừm." Thẩm Lạc Ngôn nhàn nhạt đáp lời, xem như cho Phượng Khuynh Liên đáp án khẳng định.

Phượng Khuynh Liên lại nói: "Phu nhân nếu đã tới, tại sao lại rời đi nhanh như vậy? Hay là…… Nàng thấy thiếp thân ở chỗ này, cho nên không muốn tới đây nữa?"

Giống với Liễu Y Y, Phượng Khuynh Liên cũng cảm thấy Hồng Đậu là một phu nhân chính thất kỳ quái, lúc Hồng Đậu còn chưa vào cửa, Phượng Khuynh Liên tuy khác hẳn với Liễu Y Y vội vàng tranh sủng, nhưng chẳng qua người khác nói nhiều, nàng cũng từng nghĩ tới, nếu phu nhân mới vào cửa là một người không chấp nhận tiểu thiếp, vậy nàng cũng sẽ không để chính mình chịu thiệt, nàng tuy rằng không thích tâm kế, nhưng nàng cũng không phải hạng người mềm yếu dễ bắt nạt.

Chẳng qua Phượng Khuynh Liên cùng Liễu Y Y đều chưa từng nghĩ đến, Hồng Đậu từ khi bắt đầu vào cửa, đều chưa từng làm khó dễ nàng và Liễu Y Y, so với việc nói Hồng Đậu là một nữ nhân rộng lượng, chi bằng nói nàng ngay từ đầu cũng chưa bao giờ tự coi mình trở thành phu nhân Thẩm gia cả.

Bởi vì không hề có tự giác làm phu nhân, cho nên bên cạnh trượng phu có bao nhiêu nữ nhân nàng cũng sẽ không để ý.

Phượng Khuynh Liên nhìn Thẩm Lạc Ngôn, lại bình tĩnh cười, "Tâm tính phu nhân vẫn luôn nhẹ nhàng bình thản, thực dễ dàng khiến người khác hứng thú, giống như người luôn có lòng hiếu kỳ, sẽ nhịn không được muốn tự hỏi, trong lòng phu nhân thật ra đang nghĩ điều gì, có ai là người được nàng coi trọng, có lẽ nói không chừng, phu nhân rời đi nhanh như vậy, là vì nàng nhìn thấy có một nữ nhân khác ở bên cạnh Trang chủ, cho nên bất mãn, nhưng điều này ở phương diện nào đó mà nói, có phải cũng đã nói lên việc, trong lòng nàng, Trang chủ cũng có địa vị hay không? Trang chủ, người nghĩ sao?"

"Đừng suy nghĩ nhiều." Thẩm Lạc Ngôn nhìn cây trúc bị chặt trên mặt đất, bình đạm không gợn sóng nói: "Chỉ vì nàng ấy sợ người Võ Lâm Minh sẽ bắt nàng ấy đền tiền thôi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Người thân cận nhất

Ngại quá, Thẩm Lạc Ngôn lần này thật sự đã đoán sai.

Không phải Hồng Đậu sợ đền tiền thay Thẩm Lạc Ngôn chém cây trúc, mà là nàng không muốn quấy rầy người ta yêu đương, đương nhiên, cũng còn có một nguyên nhân quan trọng, đó chính là nàng vội đến phòng bếp.

Cũng giống như lần trước, đại thẩm phòng bếp vẫn không cho nàng bước vào, mà trong viện cũng vẫn có một đại thúc đang chẻ củi, Hồng Đậu bắt đầu để mắt sang vị đại thúc chẻ củi đó.

A Miên nói không sai, muốn một người nói cho ngươi tin tức ngươi muốn, vậy cách tốt nhất chính là ban ơn cho hắn để lấy lòng, nhưng Hồng Đậu là một công dân tuân thủ pháp luật, nàng không thể xuống tay giết cả nhà người ta được, cũng không thể để họ đứt tay đứt chân, nhưng nàng nghĩ tới một biện pháp hợp lý, đó chính là giúp người ta làm việc.

"Đại thúc!" Hồng Đậu mon men lại gần, "Ta thấy ngươi chẻ củi lâu như vậy, ngươi hẳn cũng rất mệt mỏi rồi, để ta tới giúp ngươi nhé!"

Đối mặt với một người đột nhiên xông lên đoạt rìu của mình, đại thúc đương nhiên là theo bản năng nắm chặt rìu không chịu buông tay, "Cô nương, ngươi

là khách nhân, việc nặng như thế không thể để ngươi làm được."

"Không việc gì không việc gì, ngẫu nhiên vận động một chút, cũng có lợi cho sức khỏe." Trên mặt Hồng Đậu toe toét cười, cứ thế đoạt rìu về tay, nàng cầm rìu đo đo trên đầu cây gỗ đang dựng thẳng, "Cứ như vậy bổ ra đúng không, yên tâm đi, rất đơn giản, ta làm được!"

Một rìu bổ xuống, cây gỗ kia không chút sứt mẻ.

Trên trán Hồng Đậu trượt xuống một giọt mồ hôi lạnh, "Đó là…… Vừa rồi ta không chuẩn bị tốt, ta thử lại một lần!"

Nàng lại vung rìu lên, dùng sức nện xuống, gỗ thì bổ mãi không ra, mà hổ khẩu* (chỗ giữa ngón cái và ngón trỏ) của nàng lại bị chấn đau đến tê dại.

Không khí trầm mặc, làm nàng cảm thấy xấu hổ.

Đại thúc dừng một chút, nói: "Cô nương, vẫn là để ta làm đi."

"Không không không, đã nói là ta làm, tức là ta có thể làm được!" Hồng Đậu vội cầm rìu lui ra phía sau một bước, nàng sốt ruột nghĩ, nếu mình có thể thuần thục dùng võ giống như Thẩm Lạc Ngôn thì tốt rồi, vừa rồi nàng đã tận mắt thấy được Thẩm Lạc Ngôn không cần tốn nhiều sức đã chém đứt lìa một cây trúc nha.

Đợi đã…… Hồng Đậu bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, nàng buông rìu nói với đại thúc nói: "Ngươi yên tâm, củi lửa hôm nay ta bao tất!"

Vừa nói dứt câu, nàng cũng không chê bẩn, lập tức ôm cả đống khối gỗ lên chạy ngay vào rừng trúc, đại thúc đứng tại chỗ cũng không kịp hỏi thêm chút gì.

Trong rừng trúc, Thẩm Lạc Ngôn cùng Phượng Khuynh Liên đang định trở về, chợt thấy Hồng Đậu ôm đống gỗ lại đây, bọn họ không khỏi đều nghi hoặc nhìn nàng.

Hồng Đậu buông đám gỗ, sau khi đứng thẳng lên mới làm vẻ mặt đứng đắn nhìn Thẩm Lạc Ngôn, "Trang chủ, trong quá trình mỗi sự vật biến đổi và phát triển đều sẽ gặp phải một chút khó khăn, tiến vào một thời kỳ gian nan vất vả, vượt qua nó, là có thể nâng cao một bước, nếu ngược lại, liền sẽ trì trệ không tiến bộ được, luyện võ cũng là như thế."

Thẩm Lạc Ngôn bị nàng nhìn không khỏi thầm dựng tóc gáy, nhưng Hồng Đậu nói cũng không sai, hắn vẫn là "Ừm" một tiếng.

"Như vậy, Trang chủ, khi ngươi luyện kiếm có phải cũng gặp khó khăn như vậy hay không?"

Thẩm Lạc Ngôn hào phóng thừa nhận, "Quả thật là như thế."

"Nếu gặp khó khăn, không tìm phương pháp thích hợp sẽ không thể thành công được!" Hồng Đậu bước về phía trước một bước, mở to hai mắt sốt ruột nói: "Trang chủ, ngươi chính là Trang chủ Thẩm Gia Trang chúng ta, là hy vọng của võ lâm chính đạo, là người nối nghiệp của lão Trang chủ chúng ta, võ lâm ngày mai có huy hoàng hay không, người dân chúng ta có bước vào thời đại giàu đẹp hay không, bọn nhỏ có thể được nhận chín năm giáo dục bắt buộc hay không, những vấn đề to lớn đó đều trông chờ vào ngươi cả! Ngươi ngàn vạn lần không thể thụt lùi đi được!"

(Editor: Tóm lại là "Non sông Việt Nam có trở nên vẻ vang hay không, dân tộc Việt Nam có sánh vai với các cường quốc năm châu được hay không, chính là nhờ một phần lớn ở công học tập của các cháu" =)))))

"…… Ngươi nói quá khoa trương." Thẩm Lạc Ngôn thần sắc không được tự nhiên, hơn nữa Hồng Đậu nói rất nhiều thứ, hắn cũng nghe không hiểu.

Hồng Đậu lại tiếp tục hiên ngang lẫm liệt nói: "Không khoa trương! Trang chủ ngươi chính là quan trọng như vậy đấy!"

Khóe mắt Thẩm Lạc Ngôn nhảy dựng, không thể cảm động được, không thể cảm động được…… Hắn không ngừng nhắc nhở chính mình, nha đầu này khẳng định là có chuyện không tốt gì đó đang chờ hắn làm.

"Trang chủ, ta cũng giống với Phượng di nương, so với việc tin tưởng hiệp nữ hào kiệt khác có thể cứu vớt cái giang hồ này khỏi vấn nạn Ma giáo, chúng ta lại càng nguyện ý tin tưởng ngươi mới là cứu tinh của võ lâm này!" Hồng Đậu lớn tiếng nói: "Rốt cuộc ngươi mới là người thân cận nhất của chúng ta a!"

Gì mà người thân cận nhất …… Không, Thẩm Lạc Ngôn là trượng phu của Phượng Khuynh Liên, hắn đích xác cũng có thể nói là người thân cận nhất với nàng ấy, nhưng vì sao từ trong miệng Hồng Đậu, dùng loại ngữ khí kỳ quái này nói ra, lại có một loại…… Có một loại cảm giác thực buồn nôn?

Phượng di nương trầm mặc, tỏ vẻ chính mình một chút cũng không muốn bị Hồng Đậu nhắc tới.

Thẩm Lạc Ngôn nhắm mắt lại hít sâu, không…… Không thể tin tưởng lời nói ngọt của nha đầu này……

Hắn lại trợn mắt, chỉ thấy Hồng Đậu mở to đôi mắt nhìn chằm chằm mình, tròng mắt sáng ngời, phảng phất tựa như ánh sao lấp lánh, lại rực rỡ như minh châu, sùng bái cùng kính yêu bên trong đó, không chút nào là giả bộ.

Ừm……

Thẩm Lạc Ngôn không được tự nhiên khụ một tiếng, nghiêm trang nói: "Ngươi có cái nhận thức này, cũng xem như không quá ngốc."

Không thể tin tưởng lời Phương Hồng Đậu……

Gì? Không thể tin tưởng?

Thẩm Lạc Ngôn đã quên hết ráo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Luyện kiếm

Hồng Đậu nắm chặt hay tay thành nắm, kích động nói: "Trang chủ giống như mặt trời vậy! Tuyệt đối sẽ không có đám mây đen nào có thể che đậy được vầng hào quang của Trang chủ! Cho nên ta tin chắc, Trang chủ nhất định sẽ có thể vượt qua khó khăn trong võ học, trở thành người lợi hại hơn nữa!"

"Ta là người tập võ, khó khăn trong võ học, ta dĩ nhiên sẽ vượt qua." Thẩm Lạc Ngôn hiển nhiên thực vừa lòng với lời nói này của Hồng Đậu, hắn cả đời này đã được khen không ít, chỉ là khi nghe được Hồng Đậu vốn luôn chọc tức chết người không đền mạng này lại hết sức nói ra lời khen ngợi hắn, khó tránh khỏi sẽ có thêm chút cảm giác khác lạ, nói đến cùng, Hồng Đậu tuy rằng có chút ngơ ngơ, nhưng ít nhất cũng không phải người không có mắt.

Hồng Đậu lại hưng phấn nói: "Ta biết Trang chủ nhất định sẽ vượt qua bất luận khó khăn gì, dẫn dắt Thẩm Gia Trang chúng ta nghênh đón ngày mai càng thêm tốt đẹp, chẳng qua, Trang chủ hiện tại có phải còn chưa nghĩ được làm thế nào để công phá trở ngại trong kiếm pháp hay không?"

"Phải, ta còn đang suy tư." Thẩm Lạc Ngôn hơi chau mày lại, đúng là kiếm pháp của hắn đang đến kỳ bình cảnh* (mốc giới hạn mà mãi vẫn không thể vượt qua), trên thực tế, tất cả người trong võ lâm đều sẽ gặp phải kỳ bình cảnh này, ngươi đột phá càng nhanh, vậy công lực của ngươi liền vượt xa những người khác, nếu ngươi đột phá chậm, ngươi cũng sẽ tụt lùi rất xa so với những người khác, mà với võ học, ngoại trừ thiên phú, chủ yếu vẫn cần có linh cảm.

Vì thế, khi thật sự gặp phải kỳ bình cảnh, cũng không thể quá mức vội vàng, nếu mạnh mẽ đột phá, sẽ chỉ khiến chính mình bị thương.

"Trang chủ không cần gấp gáp! Ta đã nghĩ ra một biện pháp tốt rồi!" Vẻ mặt Hồng Đậu nghiêm túc, "Ta thấy Trang chủ luyện kiếm, là chém cây trúc, nhưng chém cây trúc thì đơn giản, chém khúc gỗ lại không đơn giản."

"Khúc gỗ?"

"Không sai, chính là khúc gỗ." Hồng Đậu khom lưng cầm lấy một khúc gỗ nói: "Trang chủ, ngươi có thể trong vòng một chiêu chém một khúc gỗ này ra bốn khối không? Ngươi không thể dùng kiếm trực tiếp chém vào gỗ, mà là dùng kiếm khí, khi ta ném khúc gỗ lên không trung, chỉ trong nháy mắt này, liền dùng kiếm khí chém khối gỗ chia năm xẻ bảy, như vậy, vừa có thể luyện tập tốc độ kiếm, cũng có thể luyện tập thành thạo nắm vững lực độ của kiếm khí."

Thẩm Lạc Ngôn thầm nghĩ, mình thật đúng là chưa thử chém gỗ bao giờ, nói chung, khúc gỗ so cây trúc thì càng khó chém, huống chi lại còn phải trong nháy mắt dùng kiếm khí nhắm chính xác mà chém một khối gỗ thành bốn mảnh, Hồng Đậu nói không sai, như vậy có thể luyện tập tốc độ cùng với việc nắm vững lực độ của kiếm khí.

"Trang chủ, có thử một chút không?" Trong mắt Hồng Đậu lộ ra vẻ chờ đợi, tấm lòng mong mỏi Thẩm Lạc Ngôn có thể đột phá kỳ bình cảnh này, thật sự là khiến cho người khác thấy mà không nhịn được cảm động.

Hóa ra nàng vẫn có quan tâm đến mình.

Thẩm Lạc Ngôn trong lòng rung động, gật đầu đáp ứng, "Ta thử xem."

Điều này không chỉ bởi khó có thể cự tuyệt lòng tốt của Hồng Đậu, mà còn là chính hắn muốn vượt qua cửa ải kiếm pháp khó khăn.

Hồng Đậu ôm khúc gỗ lui sang một bên, sau khi nhìn thấy Thẩm Lạc Ngôn rút trường kiếm ra khỏi vỏ, nàng nói: "Trang chủ, chú ý!"

Khi Hồng Đậu ném khối gỗ lên không trung, nội lực của Thẩm Lạc Ngôn liền ngưng tụ trên trường kiếm, bỗng nhiên kiếm động, ánh sáng lạnh lóe lên, chỉ nghe thấy một âm thanh khúc gỗ vỡ vụn, khi người khác kịp lấy lại tinh thần, một khối gỗ đã biến thành bốn khối gỗ nhỏ rơi trên mặt đất.

"Lợi hại lợi hại!" Hồng Đậu vỗ tay.

Phượng Khuynh Liên cũng ở một bên nói: "Kiếm pháp của trang chủ quả thật cao siêu."

Thẩm Lạc Ngôn đối với kiếm khí của mình cũng xem như rất vừa lòng, "Đáng tiếc tốc độ ra chiêu còn chưa đủ nhanh."

“Trang chủ, chúng ta có thể lại luyện thêm chút nữa!” Hồng Đậu chỉ vào những khối gỗ khác trên mặt đất, “Chúng ta lại tiếp tục thôi!”

“Được.” Vì có thể nâng cao kiếm pháp của mình, Thẩm Lạc Ngôn vui vẻ đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Chẻ củi

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 127) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 127)

24 THÁNG 8, 2018 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 127: Chẻ củi

Thời gian nửa chén trà nhỏ trôi qua.

Thẩm Lạc Ngôn thu trường kiếm vào vỏ, hắn nhìn những khối gỗ bị bổ ra trên mặt đất, “Mấy thứ này……”

“Trang chủ không cần lo lắng, ta sẽ dọn!” Hồng Đậu ôm đống gỗ trên mặt đất lên, nàng rất có tinh thần cống hiến mà nói: “Có thể khiến cho kiếm pháp của Trang chủ tiến bộ thêm một bước, là trách nhiệm cùng nghĩa vụ của mỗi người Thẩm Gia Trang!”

Dứt lời, nàng ôm đống gỗ xong liền cất bước chạy, dáng vẻ này, giống như sợ sẽ có ai cướp đoạt đồ trong tay nàng vậy.

Phượng Khuynh Liên tiến lên một bước đi đến bên cạnh Thẩm Lạc Ngôn, nàng nhìn bóng dáng đang biến mất của Hồng Đậu, nói: “Xem ra phu nhân cũng không phải không quan tâm đến Trang chủ.”

“Là ta trước kia hiểu lầm nàng.” Thẩm Lạc Ngôn ánh mắt hòa hoãn một chút, vốn dĩ trước kia chỉ cảm thấy Hồng Đậu đối với hắn, giống như sự cung kính nịnh bợ nhằm trục lợi của thuộc hạ đối với chủ nhân, nhưng sau chuyện hôm nay, thật ra lại khiến hắn thay đổi cái nhìn, Hồng Đậu là một người không thích động não, hiện giờ lại nguyện ý vì hắn có thể tăng tiến võ nghệ mà nghĩ ra biện pháp bậc này để giúp hắn, hắn thực sự là có chút cảm động.

Phượng Khuynh Liên cười một tiếng, nàng có ý vị khác nói: “Như thế, Trang chủ có nguyện ý chung sống hoà bình với phu nhân không?”

“Lời này có ý gì?” Thẩm Lạc Ngôn rũ mắt.

Phượng Khuynh Liên không nói, sau chốc lát hơi trầm mặc, nàng bưng lên chén trà ở trên bàn đá, xoay người rời đi, “Nếu quan hệ giữa Trang chủ và phu nhân có biến đổi, cơ hội vốn cực kỳ bé nhỏ giữa Trang chủ và Phương nhị tiểu thư, cũng sẽ trở nên càng nhỏ hơn nữa.”

Thần sắc Thẩm Lạc Ngôn chợt ngơ ngẩn.

“Hay là……” Bước chân Phượng Khuynh Liên dừng lại, nàng không quay đầu, giọng nói như phiêu tán trong gió, “Trang chủ phải nghe thiếp thân nhắc tới như vậy, mới phát hiện chính mình đã rất lâu không nghĩ tới Phương nhị tiểu thư.”

Trong rừng trúc an tĩnh không vang lên tiếng gió.

Ở nơi Thẩm Lạc Ngôn không thấy được, khóe miệng Phượng Khuynh Liên dường như gợi lên trào phúng, a, nam nhân……

Gót sen nhẹ nhàng, dáng người thướt tha của nàng chậm rãi biến mất trong rừng trúc.

Nội viện phòng bếp, một nữ nhân tràn đầy sức sống chạy vào, “Đại thúc, mau xem!”

Đại thúc đang ngồi trên bậc thang nghỉ ngơi bị gọi như vậy, biểu cảm liền ngưng lại một chút, tiếp theo là mấy khối gỗ bị bày ra trên đất trước mặt hắn, hắn khó có lúc hơi bất ngờ, “Đống này đều là ngươi chẻ?”

“Kia…… Xem như vậy đi.” Hồng Đậu cười khan, nàng tìm người chẻ, cho nên nàng cũng coi như có một nửa công lao, nàng ngồi xổm trước mặt đại thúc, sắc mặt bởi vì chạy bộ đến đây mà có chút hồng, “Đại thúc, đám củi này có thể giúp ngươi bớt đi chút việc nào không?”

"Có thể." Đại thúc lại tỏ vẻ xin lỗi nói: "Cô nương vất vả rồi."

"Không vất vả không vất vả!" Hồng Đậu xua xua tay, ánh mắt mơ hồ trong chốc lát, nàng mới thật cẩn thận hỏi: "Đại thúc, ngươi nếu đã làm việc ở phòng bếp, vậy ngươi chắc hẳn cũng biết một số người thích ăn gì, không thích ăn gì, có phải không?"

"Cô nương muốn hỏi gì?" So với Hồng Đậu quanh co lòng vòng, đại thúc liền trực tiếp hỏi ra.

"Kia……" Hồng Đậu ngượng ngùng cầm lên một lọn tóc dài trước ngực, trong mắt lộ ra vẻ ngượng ngùng, "Diệp Minh chủ đã từng đã cứu ta, ta muốn báo ân, ngươi có thể nói cho ta biết hắn thích ăn gì hay không, ta sẽ làm cho hắn nha."

Đại thúc liếc mắt nhìn bàn tay trắng như bạch ngọc của nàng, vừa thấy liền biết là mười ngón không dính nước mùa xuân, "Cô nương sẽ nấu cơm?"

"Sẽ!" Hồng Đậu lập tức trả lời, đừng nhìn nàng được nuông chiều từ nhỏ lớn lên, nhưng nàng một chút tính tình đại tiểu thư cũng không có, không chỉ như vậy, nàng nghe theo lời cha mẹ quanh năm sống ở nước ngoài kia của chính mình, nhất định phải học được cách nấu nướng, mới có thể nắm chặt lấy trái tim nam nhân!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 128: Đan Tiểu Phiến

Hồng Đậu nói chính mình sẽ nấu cơm, không thể không khiến cho đại thúc cảm thấy ngoài ý muốn, ngại vì người ta giúp hắn bổ củi, hắn nói: "Diệp Minh chủ là một người không kén ăn, chẳng qua ta nghe đại thẩm quản sự phòng bếp nói, hắn thích ăn nhất vẫn là bách hợp tô* (một loại bánh ngọt tạo hình giống như hoa bách hợp)."

"Bách hợp tô?"

"Cô nương không biết bách hợp tô là gì?"

"Không biết." Hồng Đậu mờ mịt lắc đầu.

"Ngươi thế nào mà ngay cả bách hợp tô cũng không biết nha?" Một giọng nói sôi nổi dễ thương bỗng nhiên vang lên từ sau lưng Hồng Đậu.

Hồng Đậu quay đầu lại, chỉ thấy là Đan Tiểu Phiến đã từng gặp một lần đang đứng phía sau mình, thấy tiểu nha đầu này còn đang nghi hoặc nhìn mình, Hồng Đậu không khỏi hỏi: "Ngươi biết bách hợp tô?"

"Bổn tiểu thư đương nhiên biết." Đan Tiểu Phiến ngẩng đầu cực cao, kiêu ngạo nói: "Bổn tiểu thư không gì không biết, không chỗ nào không hiểu, hừ, ngươi vẫn là người đầu tiên dám hoài nghi bổn tiểu thư có gì không biết, thực tốt, ngươi đã khiến cho bổn tiểu thư chú ý, như vậy đi, bổn tiểu thư liền miễn phí cho ngươi một cơ hội, ngươi muốn hỏi gì, bổn tiểu thư đều biết."

"Nga." Hồng Đậu mặt không biểu cảm, "Ngươi mấy tuổi thì hết đái dầm?"

Đại thúc vốn đứng một bên không quan tâm, mặt không thay đổi nín cười một tiếng.

Đan Tiểu Phiến sắc mặt cứng đờ, tiếp theo, mặt nàng đỏ lên, quay về phía Hồng Đậu dậm chân một cái, "Ngươi hỏi cái vấn đề gì vậy!?"

"Không phải ngươi nói vấn đề gì cũng có thể trả lời được sao?" Hồng Đậu mặt vô tội.

Đan Tiểu Phiến cắn chặt quai hàm, giống như là một con cá nóc tức giận.

Nhưng vào lúc này, lại có hai người bước vào từ cửa viện, người đi phía trước là một vị phu nhân ung dung hoa quý, người đi phía sau là một tiểu nha hoàn, Hồng Đậu nhận ra tiểu nha hoàn này, là Tiểu Phi Phi mang bánh táo chua đến cho mình lúc trước.

Vị phu nhân kia nhìn thấy ở cửa phòng bếp có người, liền hào phóng cười nói, "Là Thẩm phu nhân à, còn cả Đan tiểu thư nữa."

Hồng Đậu vội vàng đứng lên từ trên mặt đất, nàng cũng lễ phép cười cười, "Xin chào."

Nàng không quen biết vị phu nhân này, tóm lại là lễ phép đáp lễ trước hết sẽ không sai.

"Thẩm phu nhân hẳn là chưa biết ta nhỉ." Phu nhân kia lại cười, "Phu quân của ta là chưởng môn phái Không Động, lần trước khi phu quân nổi lên xung đột với Mạc công tử, ta cũng ở đây, khi đó ta liền biết Thẩm phu nhân."

“Hóa ra là Nhạc phu nhân.” Hồng Đậu còn nhớ rõ người tên Nhạc Mân kia, nói thế nào nhỉ, Nhạc Mân kia tính tình nóng nảy táo bạo vậy mà lại có một phu nhân ôn nhu như nước, đây thật đúng là một sự phối hợp không hài hòa.

Nhạc phu nhân gật gật đầu, “Ta tới để lấy thuốc đã sắc xong cho phu quân, không thể nói chuyện lâu với Thẩm phu nhân được, lần sau có cơ hội lại trò chuyện tiếp nhé.”

“Được.” Hồng Đậu gật đầu, lại vội bước sang bên cạnh một bước nhường đường cho Nhạc phu nhân.

Không bao lâu sau, Nhạc phu nhân liền mang theo nha hoàn vào phòng bếp.

Hồng Đậu kỳ quái, “Hóa ra Tiểu Phi Phi không phải là nha hoàn Võ Lâm Minh, mà là nha hoàn của Nhạc phu nhân sao?”

“Không phải.” Đan Tiểu Phiến ôm cánh tay nói: “Nha hoàn của Nhạc phu nhân sinh bệnh, nàng là nha hoàn ở y quán, quản gia Võ Lâm Minh lúc này liền phái một nha đầu của Võ Lâm Minh đi chăm sóc Nhạc phu nhân.”

“Hóa ra là vậy, vị Nhạc phu nhân này trông có vẻ như rất tốt.”

“Nhạc phu nhân xuất thân từ thư hương thế gia, tên thật Đồng Nhu, nàng tri thư đạt lý, làm người rộng lượng, nghe nói Nhạc Mân đối xử với nàng rất tốt, chẳng qua nàng cùng Nhạc Mân thành hôn hơn hai mươi năm cũng không có con nối dõi, Nhạc Mân vẫn chưa nạp thiếp hưu thê, quả thật là được người ta truyền thành giai thoại.” Đan Tiểu Phiến lại vuốt cằm hừ hừ vài tiếng, “Chẳng qua, thứ gì càng hoàn mỹ thì lại càng có vấn đề……tin tức do thám tử Thiên Kim Các Chúng ta hồi báo lại chưa bao giờ sai.”

Hồng Đậu bỗng nhiên hỏi: “Ngươi có nghe qua Trác Vĩ* chưa?”

*Trác Vĩ: Phóng viên hàng đầu Trung Quốc (ông chủ của Phong Hành Studio) – chuyên môn săn tin, điều tra để “vạch trần”, tiết lộ chuyện hẹn hò hay bê bối liên quan đến hẹn hò (ví dụ: ngoại tình…) của các ngôi sao Trung Quốc. Ý Hồng Đậu là bên Thiên Kim Các cũng có chuyên môn đi điều tra chuyện yêu đương gia đình nhà người ta như Trác Vĩ ấy:)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Tin tức

“Trác Vĩ?” Đan Tiểu Phiến nhanh chóng tìm kiếm tin tức trong đầu một lần, “Người ngươi nói chính là Trác Vĩ ở Giang Nam có danh xưng “Nhanh như cắt”, còn là bậc thầy săn tin đặc biệt am hiểu ẩn nấp hành tung trên giang hồ?”

Hóa ra bất luận ở trong thế giới nào, chuyện Trác Vĩ làm cũng đều giống nhau như thế sao……

Hồng Đậu trầm mặc trong chốc lát, “Không, không có gì, lại nói tiếp, người Thiên Kim Các các ngươi tới Võ Lâm Minh cũng là vì Bản đồ Tuyết sơn sao?”

“Không phải a.” Đan Tiểu Phiến phủ nhận, “Ta cùng Trương gia gia tới nơi này chỉ để bảo đảm không cho người Ma giáo trộm được bản đồ mà thôi.”

“Nga, hóa ra các ngươi cũng là võ lâm chính đạo a.”

“Mới không phải đâu, Thiên Kim Các chúng ta vừa không phải thiện, cũng không phải ác, từ khi bắt đầu thành lập tới giờ, chúng ta vẫn luôn giữ trạng thái trung lập.” Đan Tiểu Phiến bĩu môi, “Muốn đối nghịch với Ma giáo, chỉ bởi vì ân oán của tổ tiên thôi.”

“Ân oán của tổ tiên?”

“Hừ, có nói ngươi cũng không hiểu.”

Hồng Đậu không có hứng thú truy hỏi, nàng hôm nay có được tin tức Diệp Thu Bạch thích bách hợp tô là đủ rồi, chẳng qua trước khi rời đi, nàng nghĩ tới điều gì, lại hỏi: “Tiểu nha đầu, ngươi có biết Ôn Quyết là ai không?”

“Biết a, chẳng phải là Minh Y sao?” Đan Tiểu Phiến lại kêu lên: “Không được gọi ta là tiểu nha đầu!”

Hồng Đậu lại hỏi: “Minh Y lại là người nào?”

“Chính là đại phu có hành tung bí ẩn nhất giang hồ đó, hắn đã mất tích khỏi võ lâm khoảng…… Sắp hai năm rồi.” Đan Tiểu Phiến lại bất mãn nói: “Ngươi cố ý hỏi ta chuyện Minh Y là muốn thử ta sao? Ta nói cho ngươi nhé, ta mới không ngốc đâu, chuyện người khác không biết, ta đều biết cả, muốn nói đến chuyện của Minh Y, sẽ không có ai biết rõ hơn muội muội ngươi.”

Hồng Đậu thần sắc ngẩn ngơ, "A?"

"Nga, đúng rồi, ngươi mất trí nhớ." Đan Tiểu Phiến bỗng nhiên nhớ tới chuyện này, nàng lại thuận miệng nói: "Minh Y chính là ngươi……"

"Tiểu thư." Ông lão bỗng nhiên mở miệng, "Cần phải trở về."

Hồng Đậu lúc này mới chú ý tới ông lão luôn đi bên cạnh Đan Tiểu Phiến lúc này đang ở phía sau cô nàng, chỉ bởi vì cảm giác tồn tại quá thấp, trước khi ông lão lên tiếng, nàng vẫn đều không chú ý tới.

Đan Tiểu Phiến lúc này mới hoảng hốt nhận ra mình vừa nói lỡ, nàng vội che lại miệng mình, gật gật đầu về phía Trương gia gia, vội vàng lôi kéo ông lão đi về.

Hồng Đậu vốn đang muốn hỏi thêm vài câu, kết quả Đan Tiểu Phiến lại chạy nhanh như bay vậy, nàng nhăn mày, không thể không nói, cho dù là người luôn không thích động não, tới lúc này cũng nhịn không được mà sẽ nghĩ lung tung một chút.

"Thẩm phu nhân." Đồng Nhu đi ra khỏi phòng bếp lại lên tiếng chào Hồng Đậu, mang theo Tuyết Phi Phi đang bưng thuốc, hai người các nàng cũng rời khỏi đây.

Hồng Đậu đang nghĩ hay là mình cũng rời khỏi đây thôi, nam nhân bạch y vừa bước vào sân lại khiến bước chân nàng dừng lại, "Diệp Minh chủ……"

"Ta nghe thị nữ nói ngươi đã tới phòng bếp rồi, nên liền đến xem." Diệp Thu Bạch đi đến trước mặt Hồng Đậu, cười hỏi: "Phòng bếp nhiều khói dầu, phu nhân tới nơi này làm gì vậy?"

"Ta, ta……" Không thể nói là tới hỏi ngươi thích ăn gì được!

Hồng Đậu còn đang rối rắm, tầm mắt Diệp Thu Bạch liền nhìn về phía đại thúc chẻ củi đứng bên kia.

Đại thúc chẻ củi vội khom lưng nói: "Trang chủ thứ tội, là tiểu nhân không nên để cho khách nhân chẻ củi!"

"Chẻ củi?" Thẩm Lạc Ngôn nhìn khối gỗ trên mặt đất, lại nhìn Hồng Đậu bằng ánh mắt khó hiểu, hẳn là khó có thể tưởng tượng nổi nàng sẽ làm việc nặng thế này.

Không, nàng mới không phải đại lực sĩ đâu!

Hồng Đậu vội vàng cứu vãn hình tượng "nữ tử yếu đuối" của chính mình, "Kỳ thật đám củi gỗ này là Trang chủ chẻ, ta thấy đại thúc vất vả, Trang chủ lại đúng lúc đang luyện kiếm, cho nên……"

"Phương Hồng Đậu!" Một giọng nói bùng nổ lập tức vang lên ở cửa ngay sau đó.

Hồng Đậu nhìn Thẩm Lạc Ngôn đang đứng ở cửa, hai mắt tối sầm.

Diệp Thu Bạch mỉm cười, "Đã quên nói với phu nhân, Thẩm Trang chủ cũng đi cùng ta đến."

"Nói là để ta luyện kiếm……" Thẩm Lạc Ngôn bước tới từng bước một, khí lạnh trên người hắn dường như cũng tăng lên từng chút theo mỗi bước chân, làm chung quanh kết một tầng băng lạnh, Hồng Đậu áp lực như núi, chỉ nghe hắn hạ thấp giọng càng lạnh hơn, "Hóa ra ngươi muốn để ta chẻ củi sao?"

Hồng Đậu tức khắc bị dọa đến run như cành khô lẩy bẩy…… À, không, là run cả hoa lẫn cành.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Tức giận

Hồng Đậu toàn thân nổi da gà, vì bị lạnh, Thẩm Lạc Ngôn tới gần một bước, nàng liền lui về phía sau một bước, rốt cuộc, lưng nàng dựa vào trên tường, bị tầm mắt lạnh băng của Thẩm Lạc Ngôn khóa lại, nàng cảm giác như thể mình đang ở băng nguyên* (vùng đất rộng lớn toàn băng tuyết) giá buốt, gió lạnh vèo vèo, hiện tại không cần bất luận kẻ nào nhắc nhở, nàng cũng biết tình huống lúc này cực kỳ không ổn ra sao.

"Trang, Trang chủ…… Kia……" Hồng Đậu phát ra run nhỏ giọng nói: "Ngươi nghĩ xem, ngươi gặp khó khăn trong võ học, đại thúc chẻ củi cũng thật là vất vả, nếu như ngươi có thể tinh thông kiếm pháp trong quá trình chẻ củi, vậy chuyện chẻ củi này…… Cũng liền không phải chuyện xấu đúng không?"

Thẩm Lạc Ngôn tiến lên hai bước, nói giọng lạnh lùng: "Ngươi cũng biết Vấn Uyên kiếm của ta là do tổ tiên truyền lại, dùng để hỗ trợ chính nghĩa, phạt ác giúp thiện, bởi vậy mới có thể vang danh thiên hạ, hiện giờ, ngươi thế mà lại để kiếm của ta đi chẻ củi!"

"Cũng không thể nói như vậy được……" Hồng Đậu chột dạ, "Ngươi cầm Vấn Uyên kiếm là để làm chuyện tốt, vậy việc trợ giúp người khác, cũng là làm chuyện tốt nha, dù sao ngươi chém cây trúc cũng là chém, còn không bằng giúp người khác chặt khối gỗ ra, như vậy còn có thể dùng làm củi, chuyện giúp người làm niềm vui này, chẳng phải cũng giống như phạt ác giúp thiện trong lời ngươi nói sao?"

"Chuyện này sao có thể giống nhau!?"

Hồng Đậu bị hắn gầm nhẹ một tiếng liền hoảng sợ, lại thấy sắc mặt Thẩm Lạc Ngôn đã xanh mét, trong lòng nàng càng mất tự tin, "Trang chủ ngươi tập võ luyện kiếm, còn không phải là để hữu dụng sao? Hiện tại ngươi dùng kiếm pháp của ngươi giúp người khác giảm bớt gánh nặng, đây không phải đúng lúc à?"

"Ta tập võ luyện kiếm, là vì Thẩm Gia Trang, vì đạo nghĩa võ lâm, không phải vì chẻ củi!" Thẩm Lạc Ngôn tức giận cực kỳ, hắn ngày ngày hàng đêm chăm học khổ luyện, cũng không phải là để chẻ củi giúp người ta!

Hồng Đậu lại thấp giọng nói: "Đạo nghĩa võ lâm chẳng phải là nhân vật có năng lực lớn đi trợ giúp những nhân vật nhỏ bình thường sao? Cho nên mới nói, cái việc chẻ củi í mà, vừa có ích cho võ học của Trang chủ, lại còn có thể giúp được đại thúc chẻ củi……"

Thẩm Lạc Ngôn sắc mặt hoàn toàn đen, là do bị chọc tức, cực lực ngăn lại xúc động muốn một chưởng đập chết nàng, hắn xoay người liền đi.

Hồng Đậu ủy khuất mếu máo, nàng thật sự không hiểu mấy người giang hồ này, rõ ràng có một số việc đối với bọn họ mà nói có thể không cần tốn nhiều sức đã làm được, nhưng vì sao bọn họ lại không muốn đây?

Đại thúc chẻ củi vội vàng khom lưng về phía Diệp Thu Bạch còn ở lại nơi này, ôm đám củi gỗ trên mặt

đất đi về phía phòng bếp, hẳn là vì cảm thấy không khí hiện tại có phần không đúng lắm, hắn không thích hợp ở lại chỗ này.

Diệp Thu Bạch tiến lên một bước, thấy Hồng Đậu còn chưa ngẩng đầu lên, hắn hỏi: "Ngươi có khỏe không?"

"Vẫn ổn." Hồng Đậu chớp chớp mắt, xác định Thẩm Lạc Ngôn đã thật sự đi xa, mới dám ngẩng đầu lên đứng thẳng.

Diệp Thu Bạch cười nói: "Trong thiên hạ này, cũng chỉ có một mình ngươi có thể khiến đường đường là Trang chủ Thẩm Gia Trang lại dùng Vấn Uyên kiếm chẻ củi."

"Đây xem như……là chuyện rất ghê gớm sao?"

"Nói là trăm năm khó gặp cũng không quá." Diệp Thu Bạch cười cười, so với lần đầu tiên Hồng Đậu gặp hắn, cảm giác thanh lãnh toát ra trên người hắn đã bớt đi rất nhiều, "Đối với rất nhiều người mà nói, vũ khí của bọn họ giống như đồng bạn bên người gắn bó sinh tử với họ vậy, nếu như vũ khí của một người giang hồ ở trong tay những người khác, liền chỉ có hai loại khả năng, một loại là giao vũ khí của chính mình cho bạn tốt chí thân hoặc đệ tử thân truyền, một loại khác, chính là chủ nhân ban đầu của vũ khí này đã chết."

"Hóa ra…… Vũ khí đối với các ngươi lại quan trọng như vậy." Hồng Đậu thầm cảm thấy bất an, nếu không…… hay là nàng tìm một cơ hội nói xin lỗi với Thẩm Lạc Ngôn nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Thú vị

"Có lẽ nói như vậy không thích hợp……" Diệp Thu Bạch cười, mắt hơi cong, "Chẳng qua nhìn Thẩm Trang chủ bị lừa đi chẻ củi, chuyện này xác thật là khiến người ta cảm thấy…… thú vị đến bất ngờ."

Chỉ nhìn tình huống vừa rồi thôi, cũng biết Thẩm Lạc Ngôn e là bị chọc tức không nhẹ, nói đến cũng kỳ quái, Diệp Thu Bạch cùng Thẩm Lạc Ngôn quen biết nhiều năm, hắn chưa bao giờ thấy Thẩm Lạc Ngôn biểu lộ cảm xúc rõ ràng ra như vậy, từ sau khi Diệp Thu Bạch lấy thân phận Thức Bạch đến Thẩm Gia Trang, không thể không nói, mỗi khi nhìn thấy dáng vẻ Thẩm Lạc Ngôn bị Hồng Đậu chọc cho á khẩu không trả lời được, cũng đều xem như một đại kỳ quan.

Ừm, là rất thú vị.

Xung quanh Diệp Thu Bạch dường như đang tản ra một luồng năng lượng đen tối……

Hồng Đậu xoa xoa đôi mắt, lại mở mắt ra, chỉ có thể nhìn thấy Diệp Thu Bạch cả người đều dường như đang phát ra hào quang của sự hoàn mỹ, có lẽ nàng đã nhìn lầm rồi…… Diệp Thu Bạch cũng đâu phải người luôn có cả một bụng ý nghĩ xấu xa giống thúc thúc nàng, hắn quả thực chính là hình mẫu của sự chính trực vô tư nha!

“Đúng rồi.” Diệp Thu Bạch rũ mắt nhìn Hồng Đậu, nhẹ giọng hỏi: “Phu nhân tới phòng bếp để làm gì vậy?”

“Ta tới để……” Hồng Đậu giọng khựng lại, nàng nghĩ một lúc, mới nở nụ cười cứng đờ nói: “Ta đói bụng, nên đến xem có gì ngon để ăn hay không.”

“Loại chuyện này để nha hoàn tới là được rồi, phu nhân không cần thiết phải tự mình đến đây.”

“Không sao cả, đúng lúc không có việc gì thì đi tản bộ cũng tốt.” Khi Hồng Đậu nói dối, cũng có thể mặt không đỏ, tim không đập.

Diệp Thu Bạch chỉ cười cười, cũng không biết hắn có thật sự tin lời Hồng Đậu nói hay không, hắn hỏi lại: “Phu nhân đã nghĩ ra cách xin lỗi Thẩm Trang chủ chưa?”

“Ách……” Hồng Đậu chọc chọc hai đầu ngón tay vào nhau, “Ta có ý kiến này không tồi……”

Chẳng qua nàng còn chưa nghĩ ra phải làm như thế nào thôi, nhưng nếu như không đi xin lỗi, trong lòng nàng tóm lại sẽ cảm thấy thực băn khoăn, nàng tuy rằng không coi Thẩm Lạc Ngôn như người mình thích, nhưng Thẩm Lạc Ngôn chính là phu quân trên danh nghĩa của nàng, theo như nàng thấy, giữa hai bọn họ chính là quan hệ đồng nghiệp, nói hắn là thủ trưởng của nàng cũng không quá, quan hệ cấp trên cấp dưới mà không ổn, tương lai liền sẽ khả năng bị làm khó dễ.

Diệp Thu Bạch hơi hơi mỉm cười, đưa ra một kiến nghị tốt, “Thẩm Trang chủ không phải rất coi trọng Phượng di nương sao? Nếu như ngươi không biết phải xin lỗi như thế nào, chi bằng đến tìm Phượng di nương thương lượng.”

“Đúng vậy, sao ta lại quên được nhỉ!” Hồng Đậu vỗ tay một cái, bừng tỉnh đại ngộ nhớ tới chuyện này, “Người trang chủ hắn thích nhất chính là Phượng di nương còn gì!”

Diệp Thu Bạch lại bình tĩnh nói: “Ta cùng với Phượng di nương cũng từng nói chuyện vài câu, không chỉ có Thẩm Trang chủ nhìn nàng ấy với con mắt khác, Phượng di nương cũng đối với Thẩm Trang chủ rễ tình đâm sâu, ta nghĩ, nàng hẳn là cực kỳ hiểu rõ Thẩm Trang chủ, cũng có thể trợ giúp cho ngươi một chút.”

“Đúng nha…… Trang chủ hắn cùng với Phượng di nương đã là lưỡng tình tương duyệt.” Biểu cảm của Hồng Đậu trở nên nghiêm túc hơn, nàng suy nghĩ đến khi nào mình mới có thể nhận được hưu thư của Thẩm Lạc Ngôn, lại không biết dáng vẻ trầm mặt của nàng, rất giống như đang thương tâm khổ sở.

Lúc Diệp Thu Bạch trở lại Võ Lâm Minh, thân thể vẫn còn là hình dáng đứa trẻ, để đảm bảo an toàn, Thẩm Lạc Ngôn đặc biệt để Phượng Khuynh Liên đi cùng Diệp Thu Bạch tới Võ Lâm Minh, nói với người ngoài là tỷ đệ, cũng dễ giấu tai mắt người khác, để Diệp Thu Bạch có thể đảm bảo an toàn.

Diệp Thu Bạch không hề thiếu dịp tiếp xúc với Phượng Khuynh Liên, rốt cuộc thì khi hắn mới bắt đầu đến Thẩm Gia Trang, Thẩm Lạc Ngôn đã giao Diệp Thu Bạch cho Phượng Khuynh Liên “chăm sóc”, lúc đó Diệp Thu Bạch cũng nghĩ tới, theo lý mà nói, so với việc giao một “đứa trẻ” cho di nương chăm sóc, chẳng phải càng nên giao cho phu nhân chăm sóc sao?

Sau đó Diệp Thu Bạch mới biết, Thẩm Lạc Ngôn không tin được Phương Hồng Đậu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Dưa hái xanh không ngọt

Phượng Khuynh Liên tuy là thiếp thất, nhưng nàng xưa nay thanh lãnh, cũng có thân phận cao quý không cách nào chèn ép được, khoảng thời gian sống ở Di Nhân Hiên kia, Diệp Thu Bạch liền hiểu rõ vì sao Thẩm Lạc Ngôn lại ưu ái Phượng Khuynh Liên, nàng xác thực cũng có bản lĩnh để được nhận sự ưu ái này.

Thẩm Gia Trang có rất nhiều bí mật, bí mật của riêng Thẩm Lạc Ngôn thì lại không đáng nhắc tới, Diệp Thu Bạch biết vì sao Thẩm Lạc Ngôn lại có cảm tình khác biệt với Phượng Khuynh Liên, đơn giản là vì Phượng Khuynh Liên có một đôi mắt rất giống với Phương Tử Mạch mà thôi, đáng tiếc chính là, dường như ngay cả chính Thẩm Lạc Ngôn cũng không phát hiện ra, nguyên nhân hắn ưu ái Phượng Khuynh Liên đã không còn chỉ vì đôi mắt kia nữa.

Sống ở Thẩm Gia Trang, Diệp Thu Bạch quan sát được rất nhiều chuyện, nhưng hắn từ trước đến nay không phải là người lắm miệng thích lo chuyện bao đồng, huống chi đây còn là chuyện của nhà người khác.

Chỉ là không biết bắt đầu từ khi nào, hắn nhìn Hồng Đậu lại bỗng nhiên nghĩ, phu quân của nàng không yêu nàng, vậy nàng cũng sẽ giống những nữ nhân khác trong hậu viện kia, vì không chiếm được sự sủng ái của phu quân mà dần dần ngập tràn ai oán, hoặc là dần dần trở nên gầy ốm, hoặc là trở nên đố kỵ xấu xí sao?

Bất luận là khả năng nào, đặt trên người Hồng Đậu cũng dường như đều khiến người ta cực kỳ tiếc hận.

Nhưng về sau Diệp Thu Bạch cũng phát hiện, bất luận là khả năng nào cũng sẽ không xuất hiện với Hồng Đậu, năng lượng của nàng quá mức tràn đầy, thậm chí còn có ý định muốn trốn đi khỏi Thẩm Gia Trang, mà Thẩm Lạc Ngôn, lại vẫn chưa nhận thấy được sự thú vị như thế.

Hồng Đậu hồi phục tinh thần từ chuyện tự hỏi khi nào mình sẽ bị hưu, ngước mắt chỉ thấy Diệp Thu Bạch đang nhìn mình chằm chằm, đôi mắt màu đen của hắn cực kỳ giống như màn đêm đầy sao, nhìn không thấu được cảm xúc nơi đáy mắt hắn, cũng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, hắn dường như…… Cũng đang tự hỏi chuyện gì đó, lại còn nhìn chằm chằm nàng mà tự hỏi.

"Diệp Minh chủ……" Hồng Đậu kỳ quái hỏi: "Ngươi đang nghĩ gì vậy?"

Ánh mắt Diệp Thu Bạch khẽ động, hắn giương khóe môi, nụ cười nhạt thanh lãnh cực kỳ, bỗng chốc liền có thể quyến rũ linh hồn người khác, "Ta đang suy nghĩ, phu nhân cũng cảm thấy Thẩm Trang chủ cùng Phượng di nương là một đôi trời đất tạo nên sao?"

"Cái này à……" Hồng Đậu thầm nhủ nàng có nghĩ thế cũng vô dụng a, còn có một nam chủ Du Tử Tức đang như hổ rình mồi kia kìa, da đầu căng ra gật một cái, nàng nói: "Hai người họ xác thật là một đôi trời đất tạo nên."

"Thực xin lỗi, ở trước mặt phu nhân lại nhắc tới chuyện của Thẩm Trang chủ cùng Phượng di nương, chẳng qua, giữa hai người lưỡng tình tương duyệt, người thứ ba sẽ rất khó chen vào, ta……" Hắn dừng lại, thần sắc có chút chần chờ, trong mắt hắn lộ ra vẻ lo lắng, e sợ lời kế tiếp sẽ gây tổn thương nàng.

Hồng Đậu hào phóng nói: "Diệp Minh chủ muốn nói gì cứ nói đi."

"Dưa hái xanh không ngọt, nếu là cưỡng cầu từ một phía, chỉ sợ sẽ tổn thương chính mình, phu nhân…… Chi bằng nên buông tay vào lúc cần buông tay, giúp người khác được như ý nguyện." Diệp Thu Bạch mỉm cười, "Điều này đối với mấy người các ngươi đều tốt."

Gì?

Khuyên một phu nhân chính thất đi thành toàn cho phu quân cùng tiểu thiếp á?

Nữ nhân khác nghe xong nhất định sẽ cười lạnh một tiếng, lại châm chọc thêm vài câu, chẳng qua Diệp Thu Bạch biết rằng, Hồng Đậu không hề giống như nữ nhân khác.

"Ta không hề nghĩ tới muốn chen vào giữa hai người bọn họ, chờ khi thời cơ đến, ta đương nhiên sẽ rời khỏi Thẩm Gia Trang." Hồng Đậu nhếch môi cười, một chút cũng không thấy khổ sở.

Diệp Thu Bạch mỉm cười, "Chỉ sợ đến lúc đó Phương gia cũng sẽ không vui khi thấy phu nhân rời khỏi Thẩm Gia Trang."

"Đúng vậy……" Hồng Đậu nghĩ tới "nhà mẹ đẻ" của chính mình, nhưng rất nhanh nàng lại nhún nhún vai, "Ta vốn dĩ cũng chưa nghĩ tới việc sẽ trở về Phương gia sau khi rời khỏi Thẩm Gia Trang, ừm, cứ biết đi bước nào hay bước đó."

"Nếu phu nhân không có chỗ để đi……" Diệp Thu Bạch cười, "Phu nhân không ngại thì cứ ở lại Võ Lâm Minh nhé."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Thủ đoạn

"Ở lại Võ Lâm Minh……" Hồng Đậu ngây ngốc nhìn Diệp Thu Bạch, không chắc chắn được liệu có phải mình đã nghe nhầm hay không, tiếp theo, nàng rõ ràng cảm giác được tim mình đập gia tốc.

Diệp Thu Bạch sắc mặt như thường nói: "Phu nhân có ân với ta, khi đó thân thể ta còn chưa khôi phục bình thường, Du Tử Tức nhiều lần tới hại, phu nhân đều không màng tính mạng bảo hộ ta, về sau phu nhân lại phải lưu lạc bên ngoài, chỉ e là phải trải qua những ngày không tốt, ta cũng không thể thoái thác tội của mình, về công hay về tư, ta hẳn là đều phải báo đáp ân tình của phu nhân."

"Kia, kia…… Lúc ấy ta cho rằng ngươi là đứa trẻ, bảo hộ ngươi chỉ là ta tự muốn làm thôi, cũng không hề muốn ngươi báo đáp." Tim nàng đập càng nhanh hơn, nhớ tới lúc trước chính mình kiên trì bảo vệ Thức Bạch khỏi tay Du Tử Tức, quả thực chính là mối duyên tốt được định trước với Diệp Thu Bạch a!

Diệp Thu Bạch nói: "Ý của phu nhân là, nếu ta không phải đứa trẻ, lúc trước cũng sẽ không che chở ta như vậy sao?"

"Cũng, cũng không phải……" Mặt Hồng Đậu đỏ lên, nói thầm: "Nếu biết ngươi không phải đứa trẻ, ta sẽ không làm càn đối với ngươi như vậy……"

"Làm càn?" Diệp Thu Bạch tự hỏi trong chốc lát, "Phu nhân muốn nói đến chuyện ngươi ở trước mặt mọi người nói ngươi thực thích ta hả?"

Đừng nói trắng ra như vậy a!

Hồng Đậu che mặt, nàng không còn nhớ nổi khi đó nàng đã nói bao nhiêu lần những lời kiểu như nàng thực thích Thức Bạch.

"Hay là chuyện phu nhân vừa kéo lại vừa ôm ta?"

Đỉnh đầu Hồng Đậu bốc khói, môi nàng run rẩy, "Diệp Minh chủ…… Ngươi còn nhớ rõ những chuyện đó à, ta…… Ta không phải cố ý mạo phạm ngươi, ngươi đại nhân có đại lượng, quên hết những việc này đi nhé……"

Nàng muốn bản thân mình có thể lưu lại ấn tượng tốt trong lòng hắn, chứ không phải là ấn tượng về mấy cử chỉ tùy tiện nha!

"Xin lỗi." Diệp Thu Bạch tỏ vẻ có lỗi, "Ấn tượng về những việc này quá mức khắc sâu, ta nghĩ ta rất khó mà quên được."

Hồng Đậu khóc không ra nước mắt.

"Phu nhân cũng không cần phải thấy ngượng ngùng, ta biết, phu nhân nhất định là rất thích trẻ nhỏ, cho nên mới đối với thân thể biến thành đứa trẻ của ta…… nhiệt tình như vậy." Nói xong lời cuối cùng, vẻ mặt hắn rất ngượng ngùng.

Hồng Đậu đột nhiên có một loại cảm giác mình là kẻ đùa giỡn phụ nam đàng hoàng!

"Đương nhiên, ta nói những điều này cũng không phải vì muốn để phu nhân phụ trách gì đó……"

Hồng Đậu muốn cắn khăn tay, hắn nói như vậy, nàng mà không phụ trách thì giống như không thể nào nói nổi a!

Diệp Thu Bạch nói: "Chẳng qua ta nghĩ, trong chốn giang hồ rất nhiều người và chuyện kỳ lạ, nói không chừng cũng sẽ có người trưởng thành nào đó thích dùng bộ dạng đứa trẻ để ngụy trang, có lẽ về sau phu nhân không nên lại làm giống như đối với ta lúc trước nữa, không nên đối đãi với người khác nhiệt tình như vậy, rốt cuộc thì, phu nhân làm với ta những chuyện đó, ta có thể không so đo, chẳng qua những người khác có lẽ sẽ không giống thế."

"Đúng vậy! Ta về sau tuyệt đối sẽ tự quản tốt chính mình!" Hồng Đậu bảo đảm, "Ta tuyệt đối sẽ không thấy đứa trẻ đáng yêu liền tùy tiện ôm ấp nữa!"

Ừm, giọng rất lớn, rất có khí thế.

Diệp Thu Bạch cười nhạt, "Thẩm Trang chủ vừa phải xử lý chuyện Thẩm Gia Trang, lại phải phân tâm chăm sóc Phượng di nương nữa, ta nghĩ hắn rất ít có thời gian nói cho phu nhân biết về những điều thường thấy trên giang hồ, suy xét vì an toàn của phu nhân, nếu phu nhân có thời gian, có vấn đề gì cũng đều có thể tới hỏi ta, còn nữa, câu vừa rồi ta nói ra cũng là thật sự."

Hồng Đậu mờ mịt, câu nào?

Hắn ôn hòa nói: "Nếu như ngươi không có nơi nào để đi, Võ Lâm Minh có thể trở thành chỗ dung thân của ngươi."

Hồng Đậu cảm thấy như mình sắp bay lên.

Ở nóc nhà phía xa, một mỹ nhân dáng người quyến rũ đang ngồi đó.

A Miên một tay chống cằm, đôi mắt đào hoa híp lại, nàng thú vị nói: "Một mực nhắc nhở tiểu nha đầu, Thẩm Lạc Ngôn cùng Phượng Khuynh Liên lưỡng tình tương duyệt, đúng là nhìn không ra, hóa ra đường đường là Võ Lâm Minh chủ cũng dùng thủ đoạn nhỏ như vậy đấy."

Rất nhanh, nàng cảm nhận được một tầm mắt như có như không đang nhìn đến.

Bị phát hiện à?

A Miên cười càng vui vẻ, thì đã làm sao chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Xin lỗi

Sau khi nói chuyện cùng Diệp Thu Bạch, liên tiếp mấy ngày sau, Hồng Đậu đều ở trong một loại trạng thái lâng lâng, điều này trực tiếp tạo thành nguyên nhân khiến nàng quên mất chuyện muốn đi xin lỗi Thẩm Lạc Ngôn, cũng đã quên đi chuyện chính mình muốn làm bách hợp tô, chờ đến khi nhớ tới, đã là ba ngày sau, nàng mới muộn màng phát hiện hình như mình còn phải đi trấn an tâm linh yếu ớt của Thẩm Lạc Ngôn nữa.

Vào một buổi sáng sớm, Thẩm Lạc Ngôn trước sau như một vẫn luyện kiếm ở rừng trúc, nhìn thấy Hồng Đậu tới, sắc mặt hắn liền trầm xuống, xoay

người muốn đi.

"Đợi đã, Trang chủ!" Hồng Đậu vội vàng chạy lên ngăn cản Thẩm Lạc Ngôn, vội vàng nói: "Trang chủ, ta đã hiểu ra, ta không nên bày trò lừa ngươi dùng Vấn Uyên kiếm chẻ củi, chuyện này là ta không đúng, ta xin lỗi ngươi!"

"Chỉ là xin lỗi thôi sao?" Thẩm Lạc Ngôn mặt không biểu cảm nhìn nàng, giọng điệu này nghe còn có vẻ hoài nghi, hắn thật sự bị Hồng Đậu lừa quá nhiều, cũng bị nàng chọc giận quá nhiều, nên không thể nghe Hồng Đậu nói gì hắn liền tin cái đó được.

Hồng Đậu giang hai tay cánh tay nói: "Trang chủ ngươi xem, hôm nay ta không hề mang khối gỗ đến."

Thấy nàng quả thực không mang theo thứ đồ lung tung rối loạn nào đến, sắc mặt Thẩm Lạc Ngôn mới hơi hòa hoãn lại.

"Kỳ thật lần trước ở phòng bếp, sau khi ngươi đi, Diệp Minh chủ đã hàn huyên với ta rất nhiều……"

"Ngươi và hắn hàn huyên rất nhiều?" Sắc mặt Thẩm Lạc Ngôn tối sầm, "Hàn huyên cái gì?"

"Chính là về việc ta không biết, có liên quan đến hiểu biết chung trên giang hồ của các ngươi."

Thần sắc Thẩm Lạc Ngôn lần thứ hai hơi dịu lại.

Hồng Đậu còn nói thêm: "Cũng nhờ Diệp Minh chủ, ta mới biết được hóa ra những đao kiếm đó không chỉ mang ý nghĩa là vũ khí lạnh băng đối với các ngươi, ta cảm giác sâu sắc được chính mình đã sai, mới nghĩ nhất định phải nói với Trang chủ một tiếng xin lỗi, Trang chủ, ngươi cũng đừng tức giận nữa…… được không?"

Âm cuối trong câu cuối cùng, thực sự là đáng thương hết chỗ nói, lại nhìn gương mặt nhỏ điềm đạm đáng yêu của Hồng Đậu, giờ phút này đang trông mong nhìn chăm chằm hắn, chỉ muốn được hắn thông cảm, tin rằng rất khó có ai có thể ý chí sắt đá mà lạnh mặt với nàng.

Thẩm Lạc Ngôn trầm mặc trong chốc lát, lại hít sâu một chút, hắn hỏi: "Ai dạy ngươi làm nũng?"

Trước đó, hắn cho cũng chưa từng thấy Hồng Đậu làm nũng bao giờ.

Hồng Đậu cười hì hì nói: "A Miên dạy ta."

Không thể nói ra là nàng có thúc thúc, vậy để A Miên tới thế chỗ một chút đi.

Sắc mặt Thẩm Lạc Ngôn bỗng nhiên liền khó coi hơn, "Ngươi hôm nay học nàng cách làm nũng, ngày mai có phải cũng sẽ học nàng cách nhào vào trong ngực nam nhân hay không?"

"Sẽ sẽ không không……" Hồng Đậu bị làm cho sợ hãi, vội vàng xua tay.

Tốt xấu thì nàng cũng không giống nữ nhân A Miên không có liêm sỉ kia…… Trong lòng Thẩm Lạc Ngôn hơi thoải mái hơn một chút, lại nghe nàng nói: "Tư chất ta kém như vậy, không học nổi."

Thẩm Lạc Ngôn lại chợt nghẹn một hơi trong cổ họng, nuốt không xuống, lại phát tác không ra.

Hồng Đậu khiếp đảm nhấp môi, mẫn cảm nhận thấy được hình như mình lại chọc hắn tức giận, nàng lại cuống quít móc ra một bao giấy từ trong lòng ngực, tay run run đưa bao giấy tới trước mắt Thẩm Lạc Ngôn, tội nghiệp nhìn hắn.

Sao lại thế này?

Sao bây giờ lại có cảm giác như hắn đang bắt nạt nàng vậy?

Có lẽ là đã quen bị chọc giận rồi, Thẩm Lạc Ngôn bây giờ thế mà lại chỉ cảm thấy tràn đầy bất đắc dĩ, hắn hỏi: "Cho ta?"

"Ừm……" Hồng Đậu gật đầu.

"Bên trong là gì?"

"Điểm tâm ta làm."

Thẩm Lạc Ngôn ngẩn ra, vẻ mặt ngạc nhiên, nếu Hồng Đậu chỉ đơn thuần cho hắn điểm tâm, vậy cũng không coi là gì, mấu chốt là, nàng nói điểm tâm đó do chính tay nàng làm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Điểm tâm

"Nếu ngươi không thích……"

Trước khi nàng muốn thu tay lại, Thẩm Lạc Ngôn liền tiếp nhận gói đồ, hắn mở giấy bao ra, chỉ thấy bên trong là mấy cái điểm tâm màu trắng hình thù kỳ lạ không rõ là gì, ít nhất cũng không phải là màu đen…… Hắn là ăn vào cũng sẽ không bị ngộ độc nhỉ?

Hắn băn khoăn mà nghĩ như vậy, lại rũ mắt nhìn nàng, hỏi nàng bằng giọng điệu không rõ cảm xúc: "Vì sao lại muốn làm điểm tâm?"

"Ta muốn tạ lỗi với ngươi đó." Hồng Đậu trả lời, "Ta không biết ngươi thích gì, vốn dĩ ta cũng muốn hỏi Phượng di nương một chút, nhưng gần đây Phượng di nương hình như rất bận, lần nào ta đến phòng nàng ấy cũng không thấy nàng đâu, cho nên…… Ta cũng chỉ có thể tự mình phát huy, kia…… lần đầu tiên ta làm điểm tâm, nếu như không ăn được, ngươi cũng đừng ăn nhé."

Nàng thấp thỏm bất an, khó có lúc lại biểu lộ ra dáng vẻ như một cô bé.

Ánh mắt Thẩm Lạc Ngôn hơi lóe, thần sắc cũng nhu hòa hơn rất nhiều, "Phượng di nương và Nhạc phu nhân trở thành bạn bè, gần đây mỗi lúc có thời gian đều trò chuyện với Nhạc phu nhân, ngươi không gặp được nàng ấy cũng đúng."

Cho nên gần đây hắn luyện kiếm, Phượng Khuynh Liên đều không ở bên cạnh hắn, chẳng qua không có ai bên cạnh cũng chẳng sao, đối với Thẩm Lạc Ngôn, khi hắn luyện kiếm luôn thích thanh tịnh, chỉ cần có tiếng gió, tiếng chim là đủ rồi.

Hồng Đậu cũng không để ý Phượng Khuynh Liên làm bạn với ai, nàng nhìn Thẩm Lạc Ngôn bằng ánh mắt chờ mong, "Trang chủ, ngươi mau nếm thử xem, hương vị của điểm tâm ta làm như thế nào?"

Thẩm Lạc Ngôn không thể từ chối được khi Hồng Đậu tỏ vẻ đáng yêu như thế với mình, trong ánh mắt chuyên chú của Hồng Đậu, hắn cầm lên một khối điểm tâm nếm một miếng, thái dương liền nổi gân xanh, chẳng qua rất nhanh, hắn liền sắc mặt như thường nói: "Cũng không tệ lắm."

"Ồ —— thật vậy chăng?" Hồng Đậu hoài nghi chớp chớp mắt, nàng đã nghe theo lời đại thúc chẻ củi mà cho vào thật nhiều thật nhiều muối đó, chính nàng ăn thử mà còn không chịu nổi, phải chăng đúng như lời đại thúc chẻ củi nói, có một số nam nhân lại thích đồ ăn khẩu vị nặng như vậy?

Thẩm Lạc Ngôn mặt không đổi sắc cầm chén trà đặt trên bàn đá uống một ngụm, "Hương vị rất ngon."

"Trang chủ thích, vậy thật tốt quá!" Hồng Đậu cao hứng cười ra tiếng, nụ cười như hoa, còn sáng lạn hơn cả ánh mặt trời còn muốn, cũng đẹp đến động lòng người.

Thẩm Lạc Ngôn cũng không khỏi cong khóe môi lên, gia giáo của hắn luôn luôn nghiêm khắc, từ nhỏ đã được dạy dỗ phải càng tôn trọng phái nữ nhỏ yếu hơn, nói theo cách hiện đại, thì hắn quả thực là cực kỳ có phong độ thân sĩ, cho nên nếu như đổi lại là những người khác mang đến thứ họ làm cho hắn ăn, bất luận ăn ngon hay không, hắn đều sẽ nói hương vị rất ngon, chẳng qua hôm nay người tới là Hồng Đậu, thấy nàng không còn vẻ sợ sệt đối với hắn như trước kia nữa, mà lại có thể tươi cười hào phóng như vậy, không cách nào phủ nhận, trong lòng hắn cũng thật vui vẻ.

Có lẽ hắn nên thay đổi cái nhìn của mình đối với Hồng Đậu, quả thật là lần nào nàng cũng đều chọc hắn tức giận tới đau gan, nhưng cũng không phải là nàng không quan tâm đến hắn, gần đây đã xảy ra rất nhiều chuyện, hắn cũng xác thật là đang nghiêm túc phụ trách chăm sóc tốt cho nàng, tuy rằng phương diện này có nguyên nhân rất lớn vì nàng là phu nhân Thẩm Gia Trang, nhưng chuyện hắn và nàng cùng nhau trải qua hoạn nạn lại là sự thật.

Suy nghĩ rất nhiều, Thẩm Lạc Ngôn chậm rãi nói: "Phương Hồng Đậu, có lẽ về sau chúng ta có thể chung sống thật tốt, cho dù là người ở chung lâu cùng một con vật đi chăng nữa, cũng sẽ có cảm tình, huống chi là người với người……"

"Xin lỗi." Hồng Đậu chà xát cánh tay, nhíu mày nói: "Ta có ở chung với con gián lâu đến mấy cũng không thể có cảm tình được."

Không khí lừa tình chỉ trong một giây đã bị huỷ hoại, vẻ mặt cảm động của Thẩm Lạc Ngôn trong nháy mắt cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Ăn thử

"Hai ngươi ở chỗ này làm gì vậy?" Lý Tùy Phong đang giả dạng gã sai vặt đi tới, đương nhiên, điều khiến hắn chú ý không phải Thẩm Lạc Ngôn cùng Hồng Đậu đang đứng nơi này, mà là không khí quỷ dị ở đây hiện tại.

Hồng Đậu cười chào hỏi, "Lý công tử, mấy ngày này không nhìn thấy ngươi, ngươi đi làm gì vậy?"

“Ta……” Ánh mắt Lý Tùy Phong mơ hồ, hắn xấu hổ gãi đầu, “Ta đương nhiên là đang âm thầm tra tìm người của Ma giáo đang trà trộn vào Võ Lâm Minh.”

Mà trên thực tế là, một ngày mười hai canh giờ, nhưng có đến cả mười canh giờ hắn đều vội vàng trốn người nào đó.

Lý Tùy Phong vội vàng chuyển đề tài, “Thẩm trang chủ, điểm tâm trong tay ngươi từ đâu tới vậy?”

Điểm tâm xấu như thế, không thể là do đầu bếp của Võ Lâm Minh làm được.

Thẩm Lạc Ngôn đã khôi phục lại cảm xúc của mình, hắn không được tự nhiên “khụ” một tiếng, “Điểm tâm này là Hồng Đậu làm cho ta.”

Ừm…… Có lẽ là ảo giác của Lý Tùy Phong, hắn cảm thấy Thẩm Lạc Ngôn nói lời này có chút ý khoe khoang thì phải.

“Ở đây ta vẫn còn nhiều lắm!” Hồng Đậu lại móc ra một bọc giấy nhét vào trong tay Lý Tùy Phong, “Cái này cho ngươi.”

Thẩm Lạc Ngôn trầm mặc.

Lý Tùy Phong liếc mắt nhìn vẻ mặt Thẩm Lạc Ngôn, hắn không nhanh không chậm mở gói giấy, “Gói điểm tâm này hình như còn đẹp hơn gói của Thẩm trang chủ một chút……”

“Bởi vì gói điểm tâm ta đưa trang chủ hơi bị vỡ vụn một chút.” Hồng Đậu cười, đồ tốt phải giữ lại cuối cùng mà, nàng vẫn luôn nghĩ thế.

Mi mắt Thẩm Lạc Ngôn giật giật.

Lý Tùy Phong cảm thán một câu trên thế giới này vì sao lại có một nữ nhân EQ thấp như vậy, mặc kệ luồng không khí hắc ám của Thẩm Lạc Ngôn, hắn ôm lòng hiếu kỳ nếm một ngụm điểm tâm, cũng giống y như Thẩm Lạc Ngôn vậy, thái dương hắn lập tức nổi gân xanh.

Cố tình Hồng Đậu còn đầy vẻ chờ mong mà hỏi: “Thế nào, ăn ngon không?”

“Hương vị…… Cũng không tệ lắm.” Lý Tùy Phong khôi phục lại vẻ mặt bình thản, tự nhiên mà cầm lấy ấm trà rót vào ly, uống ly trà một hơi cạn sạch.

Hồng Đậu yên tâm, vốn đang cho rằng mình làm không tốt, vậy mà hiện tại được đến hai người khẳng định, nàng đã có thể chắc chắn rằng điểm tâm này thật sự cũng không tệ lắm, nàng cười hì hì nói: “Như vậy thì thật tốt quá, các ngươi đều nói ăn ngon, vậy ta đã có thể dũng cảm mà đem điểm tâm đi tặng người ta rồi!”

Đợi đã…… Tặng người ta?

Chứ không phải nàng có ý muốn làm cho Thẩm Lạc Ngôn à?

“Trang chủ, Lý công tử, tạm biệt.” Hồng Đậu xoay người liền chạy, thoạt nhìn quả thật là sốt ruột muốn đi tặng người.

Thẩm Lạc Ngôn cùng Lý Tùy Phong mỗi người cầm một bao điểm tâm, hai người cùng nhau nhìn bóng dáng Hồng Đậu biến mất, cực kỳ ăn ý mà cùng nhau trầm mặc một cách quỷ dị.

“Chẳng lẽ…… Chúng ta chỉ là giúp nàng ăn thử điểm tâm thôi sao?” Lý Tùy Phong nghiêng đầu nhìn Thẩm Lạc Ngôn, trong giọng nói…… Có sự đồng cảm không chút nào che giấu.

Thẩm Lạc Ngôn tiếp tục trầm mặc.

Lý Tùy Phong lại thở dài, “Thẩm trang chủ, nếu muốn sống mà không trở ngại, trên đầu sao có thể……” (Editor bổ sung: “sao có thể thiếu chút điểm xanh” =)))), ý là muốn sống yên vui thì sừng là không thể thiếu:v)

“Câm miệng!”

Lúc này không chờ Lý Tùy Phong nói xong, Thẩm Lạc Ngôn liền lạnh mặt ngắt ngang lời hắn.

Lý Tùy Phong quả thực câm miệng, chẳng qua ánh mắt đồng tình vẫn còn nguyên đó, nói là đồng tình, chi bằng nói là khoác vẻ ngoài “đồng tình” mà bên trong vui sướng khi người gặp họa.

Thẩm Lạc Ngôn nắm chặt gói giấy trong tay, hắn cầm lấy trường kiếm trên bàn đá rồi xoay người rời khỏi.

Hắn âm thầm hạ quyết định, về sau bất luận Hồng Đậu nói cái gì, hắn cũng đều không thể dễ dàng cảm động như thế nữa! Rốt cuộc bất luận là chuyện gì, chỉ cần phát triển đến cuối cùng, người bị cảm động cũng luôn chỉ có một mình hắn mà thôi.

Phương Hồng Đậu…… Nữ nhân không tim không phổi này!

Một tiếng lên án kia, quả thực khiến cho người nghe thương tâm, người thấy rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Nữ nhân khủng bố

"Tiểu cô nương đang muốn đi đâu vậy?"

Hồng Đậu đang muốn đi tìm Diệp Thu Bạch, mà nửa đường đã bị một người treo ngược từ trên cây vươn xuống làm cho hoảng sợ.

A Miên thú vị cười, "Ai nha, làm ngươi sợ à?"

Còn phải hỏi sao!?

Hồng Đậu hít sâu vài cái, lúc này mới lại cố gắng nặn ra một nụ cười, nàng nhìn A Miên gần trong gang tấc, "A Miên, chúng ta có thể dùng phương thức bình thường mà nói chuyện được không?"

"Được nha." A Miên cười thành tiếng, lại nhẹ nhàng từ trên cây rơi xuống đất, dáng người quyến rũ đứng trước mặt Hồng Đậu, nàng ưu nhã sửa sang lại đầu tóc của mình, lại quăng ánh mắt quyến rũ, lần nữa hỏi: "Tiểu cô nương muốn đi đâu thế?"

"Ta đi tìm Diệp Minh chủ." Tâm tư của Hồng Đậu thì A Miên vẫn biết, bởi vậy Hồng Đậu cũng không che giấu làm gì, nàng tiếp tục đi về phía trước, A Miên liền đi theo bên cạnh nàng.

"Lại là Diệp Minh chủ nha……" A Miên vừa như giận lại vừa như bất mãn nói: "Từ lúc tiểu cô nương coi trọng Diệp Minh chủ, liền hiếm khi tới tìm nô gia chơi đấy, tiểu cô nương không thích nô gia sao?"

"Không mà!" Hồng Đậu vội vàng dừng chân lại giải thích, "Chỉ là quan hệ giữa ta và A Miên đã rất tốt, nhưng quan hệ giữa ta và Diệp Minh chủ vẫn còn chưa tốt lắm, so ra mà nói, ta đương nhiên phải tốn nhiều tâm tư hơn với Diệp Minh chủ rồi."

A Miên vỗ môi chớp mắt, "Ồ? Quan hệ giữa nô gia và tiểu cô nương đã rất tốt rồi sao?"

"Ừ Ừ!" Hồng Đậu nắm tay A Miên, "Giữa chúng ta chính là tình hữu nghị cách mạng!"

A Miên nói cho nàng làm thế nào có thể kéo gần quan hệ với Diệp Thu Bạch, nàng cũng sẽ giúp A Miên bắt lấy Thẩm Lạc Ngôn, đây không phải tình hữu nghị cách mạng thì là gì!?

A Miên hơi nhấp môi, trên gương mặt khuynh quốc khuynh thành còn có vẻ không xác định, ngày thường nàng luôn bày vẻ quyến rũ ra ngoài, vẻ yêu mị đa tình này rõ ràng nói cho nam nhân biết, không hút khô tinh khí bọn họ thì nàng sẽ không bỏ qua, hiện giờ dáng vẻ hơi cô đơn này của nàng, lại phảng phất như trở nên nhu nhược động lòng người, là giai nhân nhu nhược khiến lòng người ta sinh trìu mến.

"Nô gia nghe nữ nhân khác nói, các nàng đều sẽ cùng tỷ muội tốt của mình cùng nhau tắm gội ngủ, nhưng mà những điều đó nô gia vẫn chưa từng làm cùng tiểu cô nương, chúng ta như vậy cũng gọi là quan hệ rất tốt sao?"

Hồng Đậu vừa thấy dáng vẻ mất mát của mỹ nhân liền chịu không nổi, nàng vỗ vỗ bả vai A Miên, lớn tiếng nói: "A Miên, ngươi yên tâm, chúng ta tuyệt đối là bạn bè thân nhất, đêm nay ngươi tới phòng ta là được, chúng ta cùng nhau tắm gội, cùng nhau ngủ!"

Bên cạnh "Rầm" một tiếng, là tiếng mâm rơi xuống đất.

Hồng Đậu nhìn lại, chỉ thấy là Tiểu Phi Phi mà nàng đã từng gặp hai lần không cẩn thận đánh rơi chiếc mâm đang bưng ra mặt đất, giờ phút này Tiểu Phi Phi còn đang ngây ngốc đứng đó, vẻ mặt khựng lại, giống như là…… Thế giới quan của nàng đã sụp đổ trong nháy mắt.

Hồng Đậu kỳ quái hỏi: "Tiểu Phi Phi, ngươi không sao chứ?"

Qua một hồi lâu, Tuyết Phi Phi phục hồi tinh thần, nàng lại nhìn Hồng Đậu cùng A Miên đang nắm tay nhau, liền không chỉ có thế giới quan, mà nhân sinh quan, giá trị quan của nàng toàn bộ đều sụp đổ!

"Nô tỳ…… Nô tỳ không có việc gì……" Tuyết Phi Phi vội cúi đầu xuống, ngồi xổm trên mặt đất thu dọn đống bừa bộn bị rơi ra.

"Đúng rồi! Lúc trước ngươi đưa cho ta bánh táo chua, hôm nay ta làm điểm tâm cũng tặng cho ngươi này." Hồng Đậu buông tay A Miên đi đến trước mặt Tiểu Phi Phi, lại lấy một bao giấy ra từ trong lòng ngực.

A Miên nhướng mày, khó trách lại cảm thấy hôm nay ngực nha đầu này lớn hơn không ít, hóa ra là vì giấu không ít đồ vật sao?

Theo bản năng, phản ứng của Tuyết Phi Phi chính là cự tuyệt, không thể nhận lấy bất cứ thứ gì mà kẻ khác đưa cho, đây là bài học đầu tiên của sát thủ, nhưng nàng vừa thấy nụ cười âm trầm kia của A Miên, liền lập tức nhận lấy đồ, "Cảm, cảm ơn Thẩm phu nhân……"

"Ngươi mau nếm thử xem ăn có ngon không?"

Căng da đầu mở gói giấy ra, Tuyết Phi Phi cầm lấy một khối điểm tâm đưa lên miệng nhẹ nhàng cắn một miếng, vào lúc vị giác phản ứng lại, nàng liền thay đổi sắc mặt.

Này, cái điểm tâm có hương vị làm người ta muốn chết này là gì vậy?

Không, đây không phải điểm tâm!

Hương vị này chính là có độc!

Sao có thể? Phương Hồng Đậu đã phát hiện ra ngụy trang tỉ mỉ của nàng ta sao? Phải rồi, lần trước nàng muốn dùng độc giết chết Phương Hồng Đậu nhưng bị thất bại, chẳng lẽ là lúc ấy đã để lại sơ hở! Phương Hồng Đậu hiện tại muốn gậy ông đập lưng ông, cho nên cũng dùng độc để giết nàng!

Nàng, nàng không sống được bao lâu nữa……

Sắc mặt Tuyết Phi Phi trắng bệch, Phương Hồng Đậu, quả nhiên là một nữ nhân khủng bố!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Tặng quà

Xuất sư chưa tiệp thân chết trước*……

*Học xong chưa có thành tựu gì mà đã chết

Tuyết Phi Phi tưởng tượng đến việc lần đầu tiên mình làm nhiệm vụ đã phải dùng thất bại để chấm dứt, tâm liền đau tột đỉnh, nàng từ nhỏ đã lớn lên ở Thánh giáo, vẫn luôn mong muốn học hành có thành tựu để góp một phần cống hiến cho sự huy hoàng của Thánh giáo ngày mai, lại không nghĩ rằng, hôm nay chỉ vì một miếng điểm tâm độc như vậy, mà cuộc sống của nàng đã liền đi tới điểm kết!

Nàng thực xin lỗi Giáo chủ!

Hồng Đậu thấy sắc mặt Tuyết Phi Phi càng ngày càng trắng bệch, thật giống như chỉ xíu nữa sẽ tắt thở vậy, nàng quan tâm hỏi: "Tiểu Phi Phi, thân thể ngươi không thoải mái sao?"

Đây là câu hỏi gì thế?

Muốn thử xem nàng có phải bị phát độc hay không sao?

Tuyết Phi Phi âm thầm cắn răng, tục ngữ đã nói rồi, thua người cũng không thể thua khí thế, bài học thứ hai của sát thủ, cho dù mình không có phần thắng, cũng tuyệt đối không thể để đối phương nhìn ra được, phải dùng bề ngoài mà mê hoặc đối phương!

"Không, nô tỳ thực thoải mái." Trên khuôn mặt tái nhợt của Tuyết Phi Phi cố nở một nụ cười, ngày thường nếu nàng cười rộ lên, chắc chắn cũng là vẻ yêu kiều dễ mến, nhưng hiện tại sắc mặt nàng rất không thích hợp, vì thế nụ cười tái nhợt này liền có vẻ hơi quỷ dị, "Nô tỳ lần đầu tiên được ăn điểm tâm ngon như vậy, cho nên mới nhịn không được mà cảm nhận dư vị mãi."

Quả nhiên, Tuyết Phi Phi thấy trên mặt Hồng Đậu lộ ra vẻ bất ngờ.

Tuyết Phi Phi trong lòng hừ hừ hai tiếng, Phương Hồng Đậu khẳng định là đang thấy kỳ quái vì sao nàng vẫn chưa cảm thấy hương vị điểm tâm không ổn, may mà ngày thường Tuyết Phi Phi học công phu không tồi, hiện tại nàng còn chưa bị phát độc, khẳng định là do nội lực của nàng đã áp chế được thời gian phát tác.

Cho dù nàng có thật sự bị đầu độc chết, nàng cũng nhất định sẽ không tắt thở trước mặt Phương Hồng Đậu, nàng chính là một sát thủ có cốt khí! Người trong Thánh giáo, đều có cốt khí như vậy!

"Ngươi thích ăn thì thật tốt quá!" Hồng Đậu vốn đang cho rằng Tiểu Phi Phi ăn cũng sẽ thấy mặn giống như nàng, không nghĩ tới Tiểu Phi Phi lại cho rằng hương vị thực tốt, nàng nghĩ, đại khái hẳn là ở thời không này, cả trai lẫn gái đều có khẩu vị cực kỳ nặng, rõ là nàng cảm thấy không thể ăn, nhưng chính người ở thế giới này lại đều cảm thấy ăn rất ngon đó.

Bên kia A Miên cũng học dáng vẻ Hồng Đậu, ngồi xổm bên cạnh nàng, nàng tò mò hỏi: "Hóa ra điểm tâm tiểu cô nương làm ăn ngon như vậy sao?"

Tuyết Phi Phi vội đem gói giấy đưa tới trước mặt A Miên nói: "A Miên cô nương có thể nếm……"

"Không cần." Không đợi Tuyết Phi Phi nói xong, A Miên liền tự nhiên mà nở nụ cười, "Đây là điểm tâm tiểu cô nương tặng cho ngươi, ngươi lại nói ăn ngon, vậy hẳn là nên ăn hết mới phải, sao ta lại đoạt lấy làm gì?"

Ăn, ăn hết!

Giống như sét đánh giữa trời quang, sắc mặt đờ đẫn của Tuyết Phi Phi liền giống như bị sét đánh trúng, tay cầm điểm tâm của nàng rốt cuộc run lên, hiện tại ở trong mắt nàng, A Miên quả thực không khác gì một đại ma vương cả.

"Ở đây ta vẫn còn điểm tâm đấy!" Giọng nói vui sướng của Hồng Đậu vang lên, nàng lại móc ra một gói điểm tâm từ trong lòng ngực đưa cho A Miên, "A Miên, tặng cho ngươi ăn!"

Uy, ngực nàng là không gian vô tận sao!? Có thể giắt nhiều đồ như vậy á!

A Miên cầm điểm tâm bất động.

Đôi mắt Tuyết Phi Phi gắt gao nhìn chằm chằm A Miên, trong lòng lớn tiếng kêu, pê đê chết tiệt ngươi có giỏi thì ăn đi! Tội cũng không thể chỉ do một mình ta chịu! Có phúc ta hưởng, gặp nạn ngươi gánh!

Hồng Đậu thấy A Miên không có động tác gì, nàng nghiêng đầu hỏi: "A Miên, ngươi không thích ăn điểm tâm sao?"

"Không hề, đây là lần đầu tiên nô gia nhận được điểm tâm người khác tặng……" A Miên nhẹ nhàng cong khóe mắt, ý cười cảm động trong đôi mắt phảng phất giống như ẩn giấu rất nhiều sự cô đơn mà người ngoài xem không hiểu, nàng chậm rãi nói: "Những người trước kia, nam nhân thấy nô gia chỉ biết thèm nhỏ dãi với sắc đẹp của nô gia, nữ nhân thấy nô gia chỉ biết mắng nô gia là hồ ly tinh, chỉ có Hồng Đậu ngươi là nguyện ý tặng đồ cho ta như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Bạn tốt (1)

Thần sắc A Miên rút đi vẻ sắc sảo mỹ diễm trước kia, chỉ để lại sự ấm áp hiếm có được ẩn giấu kỹ càng, đúng vậy, nàng là một mỹ nhân, bất luận đi đến đâu cũng đều có thể khiến cho vạn người chú ý, nhưng lại có mỹ nhân nào, nguyện ý đeo trên lưng đủ loại bêu danh đâu?

A Miên nàng, thoạt nhìn cũng có rất nhiều rất nhiều chuyện xưa đau khổ.

Tuyết Phi Phi nhìn đến mức không khỏi lại đồng tình trong lòng.

Hồng Đậu đau lòng, liền tự mình tiến lại gần ôm lấy A Miên, nàng nghẹn ngào, "A Miên ngươi yên tâm, về sau ngoại trừ điểm tâm, ngươi còn muốn cái gì, chỉ cần ta có thể mua được, làm được, ta nhất định đều sẽ tặng cho ngươi!"

Nữ tử cổ đại phần lớn đều thân bất do kỷ, thật sự là quá đáng thương a!

A Miên hết sức tự nhiên mà cất điểm tâm trong tay đi, nàng nói: "Vậy phần điểm tâm này nô gia liền không ănvội, đây là món quà đầu tiên mà nô gia được tặng, nô gia phải giữ gìn thật tốt, tiểu cô nương, ngươi cũng không cần đau lòng vì nô gia đâu."

Dáng người A Miên vốn cao hơn Hồng Đậu, Hồng Đậu ôm nàng, chi bằng nói nàng thoạt nhìn như đang ôm lấy Hồng Đậu, một tay A Miên đặt trên gáy Hồng Đậu, khiến nàng dán sát mặt vào ngực ngực mình mà khóc thút thít, một tay khác nhẹ nhàng vỗ lưng Hồng Đậu, nhẹ nhàng an ủi, "Đừng đau lòng…… Những ngày tháng khổ sở hơn nữa, nô gia cũng đều đã chịu đựng qua."

"Huhu…… A Miên, chúng ta là tỷ muội tốt, nhưng mà sự quan tâm của ta đối với ngươi còn quá không đủ!" Hồng Đậu dựa vào trong lòng ngực A Miên cắn khăn, nước mắt thật đúng là nói rớt liền rớt, "Ngươi yên tâm, ta về sau nhất định sẽ càng thêm quan tâm ngươi, chăm sóc ngươi, ta sẽ nỗ lực giúp ngươi lên làm trắc phu nhân Thẩm Gia Trang!"

A Miên sờ sờ gáy Hồng Đậu, mỉm cười, "Bỏ bớt câu cuối cùng đi rồi lặp lại lần nữa."

"Ừm…… Ta về sau nhất định sẽ càng thêm quan tâm ngươi, chăm sóc ngươi!" Hồng Đậu khóc nức nở.

Tuyết Phi Phi: "……"

Đây là cái thao tác gì vậy!?

Hai người trước mặt nàng là thiểu năng trí tuệ sao!?

Thôi được rồi, vẫn cứ để nàng một mình an tĩnh bị độc chết đi.

Tuyết Phi Phi mặt đờ đẫn đứng dậy, cứng đờ nện bước đi xa, nàng muốn viết một phong thư gửi cho Giáo chủ:

So với Thánh giáo, thế giới bên ngoài…… Thật sự là không đẻ cho người ta sống yên ổn một chút nào! Giáo chủ, ngươi nhất định phải nhớ rõ mang thi thể ta về Thánh giáo a!

Còn nhớ rõ trước kia, khi người khác xem bi kịch tình yêu mà khóc ra, Hồng Đậu lại có thể cười ra được, lúc người khác xem phim kinh dị, nàng lại vừa sợ vừa cười, Hồng Đậu trước nay đều không phải một người có thể dễ dàng bị làm cho cảm động, cũng chưa bao giờ là một người dễ cười, nhưng mức độ gây khóc và mức độ gây cười của nàng đều rất kỳ quái, tỷ như hiện tại, tâm tình của nàng quả thực chính là giống như bị tâm linh của một bà mẹ già chiếm giữ.

"A Miên, ngươi không cần khổ sở, cũng không cần tự ti……" Hồng Đậu lau đôi mắt, nói lời thấm thía: "Trên thế giới này rất nhiều người đều thích đánh giá người ta bằng vẻ ngoài, ngươi không cần để ý cái nhìn của bọn họ, ngươi chỉ cần làm chính mình thật tốt là được rồi."

"Nhưng mà…… Người có thanh danh hỗn độn như nô gia……" A Miên cô đơn rũ mi mắt, nàng dường như nghẹn ngào một chút, liền vùi đầu vào cổ Hồng Đậu, "Nô gia còn có cơ hội đạt được hạnh phúc sao?"

"Đương nhiên là có! Ngươi đừng dễ dàng từ bỏ hy vọng của chính mình!" Lúc này, ngược lại là Hồng Đậu vỗ lưng A Miên, nàng nhỏ giọng che chở nói: "Từ ánh mắt đầu tiên thấy ngươi, ta liền cảm thấy ngươi là một người có gan theo đuổi hạnh phúc, A Miên, người dũng cảm giống như ngươi, là nhất định có thể có được hạnh phúc!"

A Miên tay bắt đầu ôm lấy eo Hồng Đậu, nàng còn vùi đầu lên vai Hồng Đậu, nhìn không thấy biểu cảm của nàng, chỉ có thể nghe được giọng nói tựa như bi thương của nàng truyền đến, "Tiểu cô nương, ngươi thật là một người tốt……"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Bạn tốt (2)

Thẻ người tốt* chính là không thể tùy tiện nhận được!

*Thẻ người tốt: Cách nói ẩn ý, kiểu như "được phát thẻ người tốt" chính là dùng để chỉ việc "anh/em rất tốt nhưng em/anh rất tiếc", mẫu câu kinh điển khi từ chối tình cảm, nên mỗi khi nghe người ta khen mình tốt đều phải đề phòng mà không thể tùy ý nhận.

- ----------

Hồng Đậu vội nói: "Ta đây đương nhiên muốn giúp ngươi, giúp cho ngươi hiểu được, ngươi chính là bạn tốt đầu tiên của ta ở thế giới này, ta không giúp ngươi thì giúp ai đây?"

"Nô gia là bạn tốt đầu tiên của tiểu cô nương sao?" A Miên rốt cuộc ngẩng đầu lên, đôi mắt đào hoa phảng phất như phủ một tầng hơi nước, ai nhìn vào cũng đều sẽ nhịn không được mà bị lạc vào trong đó.

Mũi Hồng Đậu lại có xu thế nóng lên* (chuẩn bị chảy máu mũi:v), nàng vội vàng đưa tay bóp mũi mình, gật gật đầu nói: "Ngươi chính là ta người bạn tốt đầu tiên của ta nha!"

Nàng đi vào thế giới này không lâu, A Miên chẳng phải là bạn tốt đầu tiên của nàng hay sao?

A Miên lại rũ mắt, một ngón tay nàng nhàm chán quấn quanh dải lụa trên người Hồng Đậu, "Nô gia là bạn tốt đầu tiên của tiểu cô nương, có thứ nhất, liền sẽ có thứ hai, tiểu cô nương về sau nhất định sẽ còn có rất nhiều rất nhiều bạn, vậy phải làm sao bây giờ đây? Nô gia lại chỉ có mỗi một người bạn là tiểu cô nương thôi nha."

"Đừng lo lắng!" Hồng Đậu một tay bóp mũi, một tay khác vỗ vỗ bả vai A Miên, nàng hiên ngang lẫm liệt nói: "Ta bảo đảm với A Miên, trước khi A Miên tìm được người bạn thứ hai, ta sẽ không tìm bạn bè nào khác nữa!"

Hồng Đậu sớm đã định nghĩa A Miên là người có chướng ngại xã giao, A Miên sẽ lo lắng sau khi Hồng Đậu có bạn bè khác, liền sẽ không để ý tới nàng ấy nữa, đây là một loại tâm lý thực bình thường, Hồng Đậu cảm thấy A Miên đáng thương, vì thế mới hào phóng bảo đảm như vậy.

A Miên rốt cuộc lại khôi phục thần thái trước kia mà cười, "Vậy thật sự là quá tốt, thế trước khi giúp nô gia tóm được Thẩm Lạc Ngôn, tiểu cô nương

liệu có phải cũng nên trước hết tạm dừng tiếp cận Diệp Thu Bạch một chút hay không?"

Hồng Đậu lập tức ngây ngẩn cả người, sắc mặt nàng rối rắm, đổi tới đổi lui một hồi lâu, thực dễ dàng liền nhớ tới trước kia có rất nhiều đôi bạn nữ thân xảy ra mâu thuẫn, một người có bạn trai, một người khác liền sẽ bị ít quan tâm tới, quả thực chính là lựa chọn giữa tình bạn và tình yêu a!

A Miên bỗng nhiên cười khẽ ra tiếng, nàng vỗ vỗ đỉnh đầu Hồng Đậu, trước sau như một cười duyên nói: "Nô gia chẳng qua chỉ đùa một chút mà thôi, Diệp Minh chủ tuấn tú lịch sự, nếu tiểu cô nương còn không sớm sớm bắt lấy, chỉ sợ sẽ làm nữ nhân khác nhanh chân đến trước."

Hồng Đậu đáy lòng không hiểu sao liền nhẹ nhàng thở ra, A Miên tốt tính hiểu lòng người như vậy, thật sự là khiến nàng cảm động, quả nhiên là bạn tốt của nàng!

A Miên cười nói: "Ngươi chẳng phải muốn đi đưa điểm tâm cho Diệp Minh chủ ăn sao? Hiện tại cũng đã chậm trễ thời gian dài rồi, lúc ta tới đã nhìn thấy Diệp Minh chủ vào thư phòng, ngươi muốn tới đó tìm hắn hay không?"

"Ta đi!" Hồng Đậu lập tức đứng lên, nàng sức sống tràn đầy mà nhìn A Miên nói: "A Miên, buổi tối hôm nay ngươi muốn tới phòng ta không?"

A Miên cười, chậm rãi nói: "Dĩ nhiên là muốn."

"Vậy thật tốt quá, đến lúc đó ta chờ ngươi cùng nhau tắm gội a!" Hồng Đậu vẫy vẫy tay, chạy về phía thư phòng.

"Đưa điểm tâm tự tay làm tặng người trong lòng nha…… Thật đúng là ngây thơ mà." A Miên ngồi trên cỏ cười, nàng một tay chống cằm, một tay kia cầm gói điểm tâm, điểm tâm vừa rồi Hồng Đậu cho nàng đã bị nàng giấu đi, một bao này, dĩ nhiên là vừa rồi trong lúc ăn đậu hủ nàng thuận tay lấy.

So với nhìn người có tình trở thành thân thuộc, thật ra nàng lại càng có hứng thú làm cho trái tim thiếu nữ trở nên rách nát hơn.

Chẳng qua……

"Cùng nhau tắm gội sao?" A Miên nhẹ nhàng nhắc lại mấy chữ này, cũng không biết là nghĩ tới điều gì, nàng bỗng nhiên có chút cảm giác khô nóng khó nhịn.

[cầu sao]

Chương SauChương Tiếp

加入书架 Bình luận

Chú ý: mời bạn đăng nhập để tắt quảng cáo!

Website Vn truyện online hàng đầu việt nam, với những Nữ phụ: cô ấy không online được chọn lọc một cách tỉ mỉ và kĩ càng khi đăng tải hi vọng sẽ Trang chủ Xuyên Không Nữ phụ: cô ấy không online Chương 140: Bạn tốt (2)

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE

Chương 140: Bạn tốt (2)

Chương SauChương Tiếp

Chương 140: Bạn tốt (2)

Thẻ người tốt* chính là không thể tùy tiện nhận được!

*Thẻ người tốt: Cách nói ẩn ý, kiểu như "được phát thẻ người tốt" chính là dùng để chỉ việc "anh/em rất tốt nhưng em/anh rất tiếc", mẫu câu kinh điển khi từ chối tình cảm, nên mỗi khi nghe người ta khen mình tốt đều phải đề phòng mà không thể tùy ý nhận.

- ----------

Hồng Đậu vội nói: "Ta đây đương nhiên muốn giúp ngươi, giúp cho ngươi hiểu được, ngươi chính là bạn tốt đầu tiên của ta ở thế giới này, ta không giúp ngươi thì giúp ai đây?"

"Nô gia là bạn tốt đầu tiên của tiểu cô nương sao?" A Miên rốt cuộc ngẩng đầu lên, đôi mắt đào hoa phảng phất như phủ một tầng hơi nước, ai nhìn vào cũng đều sẽ nhịn không được mà bị lạc vào trong đó.

Mũi Hồng Đậu lại có xu thế nóng lên* (chuẩn bị chảy máu mũi:v), nàng vội vàng đưa tay bóp mũi mình, gật gật đầu nói: "Ngươi chính là ta người bạn tốt đầu tiên của ta nha!"

Nàng đi vào thế giới này không lâu, A Miên chẳng phải là bạn tốt đầu tiên của nàng hay sao?

A Miên lại rũ mắt, một ngón tay nàng nhàm chán quấn quanh dải lụa trên người Hồng Đậu, "Nô gia là bạn tốt đầu tiên của tiểu cô nương, có thứ nhất,

liền sẽ có thứ hai, tiểu cô nương về sau nhất định sẽ còn có rất nhiều rất nhiều bạn, vậy phải làm sao bây giờ đây? Nô gia lại chỉ có mỗi một người bạn là tiểu cô nương thôi nha."

"Đừng lo lắng!" Hồng Đậu một tay bóp mũi, một tay khác vỗ vỗ bả vai A Miên, nàng hiên ngang lẫm liệt nói: "Ta bảo đảm với A Miên, trước khi A Miên tìm được người bạn thứ hai, ta sẽ không tìm bạn bè nào khác nữa!"

Hồng Đậu sớm đã định nghĩa A Miên là người có chướng ngại xã giao, A Miên sẽ lo lắng sau khi Hồng Đậu có bạn bè khác, liền sẽ không để ý tới nàng ấy nữa, đây là một loại tâm lý thực bình thường, Hồng Đậu cảm thấy A Miên đáng thương, vì thế mới hào phóng bảo đảm như vậy.

A Miên rốt cuộc lại khôi phục thần thái trước kia mà cười, "Vậy thật sự là quá tốt, thế trước khi giúp nô gia tóm được Thẩm Lạc Ngôn, tiểu cô nương liệu có phải cũng nên trước hết tạm dừng tiếp cận Diệp Thu Bạch một chút hay không?"

Hồng Đậu lập tức ngây ngẩn cả người, sắc mặt nàng rối rắm, đổi tới đổi lui một hồi lâu, thực dễ dàng liền nhớ tới trước kia có rất nhiều đôi bạn nữ thân xảy ra mâu thuẫn, một người có bạn trai, một người khác liền sẽ bị ít quan tâm tới, quả thực chính là lựa chọn giữa tình bạn và tình yêu a!

A Miên bỗng nhiên cười khẽ ra tiếng, nàng vỗ vỗ đỉnh đầu Hồng Đậu, trước sau như một cười duyên nói: "Nô gia chẳng qua chỉ đùa một chút mà thôi, Diệp Minh chủ tuấn tú lịch sự, nếu tiểu cô nương còn không sớm sớm bắt lấy, chỉ sợ sẽ làm nữ nhân khác nhanh chân đến trước."

Hồng Đậu đáy lòng không hiểu sao liền nhẹ nhàng thở ra, A Miên tốt tính hiểu lòng người như vậy, thật sự là khiến nàng cảm động, quả nhiên là bạn tốt của nàng!

A Miên cười nói: "Ngươi chẳng phải muốn đi đưa điểm tâm cho Diệp Minh chủ ăn sao? Hiện tại cũng đã chậm trễ thời gian dài rồi, lúc ta tới đã nhìn thấy Diệp Minh chủ vào thư phòng, ngươi muốn tới đó tìm hắn hay không?"

"Ta đi!" Hồng Đậu lập tức đứng lên, nàng sức sống tràn đầy mà nhìn A Miên nói: "A Miên, buổi tối hôm nay ngươi muốn tới phòng ta không?"

A Miên cười, chậm rãi nói: "Dĩ nhiên là muốn."

"Vậy thật tốt quá, đến lúc đó ta chờ ngươi cùng nhau tắm gội a!" Hồng Đậu vẫy vẫy tay, chạy về phía thư phòng.

"Đưa điểm tâm tự tay làm tặng người trong lòng nha…… Thật đúng là ngây thơ mà." A Miên ngồi trên cỏ cười, nàng một tay chống cằm, một tay kia cầm gói điểm tâm, điểm tâm vừa rồi Hồng Đậu cho nàng đã bị nàng giấu đi, một bao này, dĩ nhiên là vừa rồi trong lúc ăn đậu hủ nàng thuận tay lấy.

So với nhìn người có tình trở thành thân thuộc, thật ra nàng lại càng có hứng thú làm cho trái tim thiếu nữ trở nên rách nát hơn.

Chẳng qua……

"Cùng nhau tắm gội sao?" A Miên nhẹ nhàng nhắc lại mấy chữ này, cũng không biết là nghĩ tới điều gì, nàng bỗng nhiên có chút cảm giác khô nóng khó nhịn.

[cầu sao]

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Ta sẽ bảo vệ ngươi thật tốt

Hồng Đậu không ngừng nghỉ chạy tới thư phòng, cửa phòng đang đóng lại, nàng dừng bước chân hít sâu vài cái, bình ổn một chút hơi thở của mình, lại sửa sang lại đầu tóc quần áo của mình một phen, mới chậm rãi gõ cửa thư phòng.

Rất nhanh, cửa phòng mở ra từ bên trong, chẳng qua khiến nàng ngoài ý muốn chính là, người mở cửa là Phượng Khuynh Liên.

"Phu nhân." Phượng Khuynh Liên sắc mặt không thay đổi nhún người hành lễ, thái độ vẫn không kiêu ngạo không siểm nịnh như từ trước đến nay.

Hồng Đậu hơi hơi ngẩn người, mới hỏi: "Phượng di nương, sao ngươi lại ở chỗ này?"

"Thiếp thân tới nơi này để lãnh giáo Diệp Minh chủ một chút chuyện." Phượng Khuynh Liên không hỏi Hồng Đậu vì sao tới đây, nàng chỉ giải thích, "Diệp Minh chủ vừa rồi mới đi ra ngoài xử lý một chút việc nhỏ, hắn sẽ trở lại rất nhanh, phu nhân trước hết cứ vào ngồi đi."

"Được……" Hồng Đậu mang nỗi lòng không rõ mà bước vào, tùy ý ngồi trên một chiếc ghế.

Nơi này chỉ có hai người nàng và Phượng Khuynh Liên, nói thật, nàng cảm thấy không khí có chút xấu hổ, bởi vì lúc này nàng không biết phải nói chủ đề gì mới được.

Phượng Khuynh Liên cười cười, "Không lâu trước đây, Liễu di nương đi tổ miếu đã trở lại Thẩm Gia Trang."

"A?" Hồng Đậu ngây người một chút, mới đáp lại, "À……"

Lúc trước Liễu Y Y bị phạt đi tổ miếu một tháng, hiện giờ nàng ấy cũng đã về Thẩm Gia Trang sao? Hồng Đậu nghĩ thầm, hóa ra nàng cũng đã tới thế giới này hơn hai tháng rồi, chẳng qua, Phượng Khuynh Liên sao lại đột nhiên nhắc tới Liễu Y Y đây?

Dường như biết Hồng Đậu đang suy nghĩ gì, Phượng Khuynh Liên nói: "Lúc trước thấy phu nhân cầu tình thay Liễu di nương không ít, từ bấy đến giờ phu nhân lại chưa về Thẩm Gia Trang, thiếp thân nghĩ, phu nhân sẽ không khỏi nhớ mong, mới nói một câu, rốt cuộc thì ở Thẩm Gia Trang mấy ngày, thiếp thân cũng có thể nhìn ra được, so với quan tâm Trang chủ, phu nhân thật ra lại càng quan tâm tới thiếp thân và Liễu di nương hơn."

Kia còn chẳng phải là vì các ngươi lớn lên xinh đẹp sao? Huống chi các ngươi lại là nữ chủ và nữ phụ, không quan tâm nhiều sao được?

Hồng Đậu trong lòng mắng thầm, nhưng rất nhanh, nàng lại không xác định hỏi: "Chẳng lẽ…… chuyện ta quan tâm ngươi cùng Liễu di nương, có rõ ràng như vậy sao?"

"Nói đúng ra, là phu nhân phớt lờ Trang chủ đặc biệt rõ ràng." Phượng Khuynh Liên khóe mắt mỉm cười, quả thật là đáp lại một câu, không có đối lập liền không có thương tổn, "Thiếp thân đã không chỉ một lần thấy qua Trang chủ bởi vì phu nhân mà nổi giận."

Hồng Đậu bỗng cảm thấy đứng ngồi không yên, lời này của nàng ta là có ý gì? Nói nàng đang thay đổi biện pháp hấp dẫn chú ý của Thẩm Lạc Ngôn sao? "Thiên địa làm chứng, ta đối với Trang chủ chính là không có bất luận tâm tư không tốt gì!"

Hồng Đậu bỗng nhiên thốt lên một câu, làm Phượng Khuynh Liên bất ngờ, "Phu nhân nói tâm tư không tốt là gì cơ?"

"Chính là ta không hề muốn tiếp cận hắn! Ta cam đoan với ngươi!" Hồng Đậu giơ lên ba ngón tay, "Ta có thể thề!"

Phượng Khuynh Liên bình tĩnh nói: "Phu nhân không cần bảo đảm gì với thiếp thân, Trang chủ là phu quân của phu nhân, phu nhân cho dù muốn kéo gần quan hệ với Trang chủ, vốn cũng không có gì đáng trách."

"Nhưng mà ta thật sự không nghĩ tới việc kéo gần quan hệ với hắn a!"

Phượng Khuynh Liên kỳ quái, "Phu nhân không muốn kéo gần quan hệ với Trang chủ, vậy phu nhân rốt cuộc có suy nghĩ gì về Trang chủ đây?"

"Nói thật …… cảm giác đầu tiên mà hắn tạo cho ta là hắn rất tuấn tú, cảm giác thứ hai là hắn có chủ nghĩa nam tử rất lớn, cảm giác thứ ba là hắn thực…… ngốc."

"Ngốc?"

Hồng Đậu nói: "Bởi vì hắn luôn không rõ người mình thích rốt cuộc là ai, cho nên ta mới cảm thấy hắn thực ngốc."

"Quả thực, Trang chủ hắn…… thực ngốc." Phượng Khuynh Liên cô đơn cười, nụ cười này có chút chua xót.

Hồng Đậu còn nói thêm: "Ta ở Thẩm Gia Trang, trước nay đều không nghĩ tới việc sống cả đời với Trang chủ hắn nha, sớm hay muộn có một ngày, ta sẽ rời đi."

"Vì sao?" Phượng Khuynh Liên nói: "Trang chủ cũng là nhân trung long phượng*, nữ tử tầm thường rất khó mà không động tâm, phu nhân cứ như vậy mà không thích Trang chủ một chút nào sao?"

*Nhân trung long phượng: Rồng phượng trong loài người.

"Không thể, ta không thể thích hắn." Thừa dịp hiện tại không có những người khác, Hồng Đậu cũng liền mở rộng cửa lòng mà nói: "Bởi vì ta không thể đoạt nam nhân với ngươi."

"Đoạt nam nhân……với thiếp thân?"

Hồng Đậu gật gật đầu, "Trang chủ hắn là người ngươi thích, thứ ngươi thích, ta đều không thể đoạt."

"…… Vì sao?"

"Bởi vì…… Ngươi rất quan trọng." Đoạt nam nhân với Phượng Khuynh Liên, thì nàng sẽ chết, Hồng Đậu nói một cách nghiêm túc chưa từng có, "Hơn nữa ngươi là mấu chốt để ta có thể sống sót trên thế giới này."

Phượng Khuynh Liên trong lòng chợt giật thót.

Nàng không hề chú ý tới, trong miệng Hồng Đậu còn nói nhỏ một câu, "Du Tử Tức cũng là mấu chốt khiến ta không sống sót đấy……"

Tô Mộc đã nói qua, Phượng Khuynh Liên cùng Du Tử Tức, đôi nam nữ chủ này đều không thể xảy ra chuyện.

Hồng Đậu nhìn thần sắc ngơ ngẩn của Phượng Khuynh Liên, lại lời thề son sắt vỗ vỗ ngực nói: "Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi gặp nguy hiểm, ta đều sẽ bảo vệ ngươi thật tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Phượng hoàng

"Bất luận xảy ra chuyện gì, cha mẹ đều sẽ bảo vệ Liên Nhi thật tốt."

Trong đầu Phượng Khuynh Liên vang lên lời nói mà rất lâu trước đây, cha nàng cũng đã nói với nàng, rõ ràng là chỉ mới qua một năm mà thôi, cũng đã giống như là qua lâu lắm rồi, nàng trước nay cũng chưa từng nghĩ tới, người thứ hai nói "bảo hộ nàng", sẽ là Phương Hồng Đậu.

Loại thể nghiệm này …… Thật đúng là quá mức vi diệu a.

"Phu nhân……" Phượng Khuynh Liên treo trên mặt nụ cười theo thói quen, lễ phép, nhưng cũng lại xa cách, nàng nhàn nhạt nói: "Lần trước, phu nhân bởi vì bị người khác đẩy từ sau lưng, thiếu chút nữa bỏ mạng dưới kiếm của Nhạc chưởng môn, vì sao phu nhân chưa từng hoài nghi ta vậy?"

"Bởi vì ta biết ngươi sẽ không làm chuyện như vậy nha." Chuyện qua đi cũng đã nhiều ngày vậy rồi, Hồng Đậu tuy rằng thấy kỳ quái không hiểu tại sao Phượng Khuynh Liên lại đột nhiên nhắc tới chuyện này, nhưng nàng vẫn thành thật trả lời: "Phượng di nương là người có trí tuệ lớn, có số mệnh cao cả, ngươi khác hẳn những nữ tử khuê các bình thường đó, cũng hoàn toàn không giống những tiểu nữ nhân hậu viện kia, tâm tính phẩm cách của ngươi, đều định trước rằng ngươi sẽ không chỉ bởi một người nam nhân chơi thủ đoạn nhỏ với nữ nhân khác, nếu dufngc ách nói thích hợp hơn…… Đó chính là nữ nhân hậu trạch khác giống như cac loài chim hoàng oanh, bói cá, phải dựa vào nam nhân mà sống, dù giọng dễ nghe, ngoại hình đẹp đẽ, thì cũng không thể bay lên được Cửu Trọng Thiên, nhưng Phượng di nương ngươi thì khác, ngươi chính là phượng hoàng, phượng hoàng có thể tắm lửa trùng sinh!"

Thần sắc Phượng Khuynh Liên bỗng nhiên khựng lại, đồng tử mắt co chặt.

Hồng Đậu rốt cuộc nói đến mức chính bản thân nàng cũng xúc động lên, ngẫm lại thì trong nguyên văn, Phượng Khuynh Liên đầu tiên là một lòng si tình với Thẩm Lạc Ngôn, nhưng sau khi phát hiện Thẩm Lạc Ngôn chỉ coi nàng như một thế thân, nàng liền thuận tay cắt đứt mối quan hệ, quyết đoán lựa chọn từ bỏ tình cảm này, tuy nói tình cảm đầu tiên của nàng trên thực tế là có tính chất bị lừa gạt, nhưng Phượng Khuynh Liên cũng không bởi vậy mà tuyệt vọng với nam nhân và tình yêu, về sau lại phát hiện Du Tử Tức thật lòng với mình, nàng cũng không thèm để ý ánh mắt thế tục, bất luận Du Tử Tức có phải Giáo chủ Ma giáo hay không, nàng cũng sẽ ở trước mặt đám người võ lâm chính phái đó, liều mạng bảo vệ Du Tử Tức chu toàn.

Nữ chủ không có điểm xấu nào kiểu như này đã rất khó thấy, hơn nữa Hồng Đậu lại không có chứng ghét phụ nữ, nếu vứt lại thân phận nữ phụ thế thân này của nàng mà nói, nàng cũng thật sự có thể ôm thái độ thưởng thức mà lấy thân phận người ngoài cuộc xem diễn.

"Ở trong mắt phu nhân…… Thiếp thân là phượng hoàng sao?" Phượng Khuynh Liên bất giác giương khóe môi, ý cười nhàn nhạt đã mờ mịt hơn rất nhiều, một chút cũng không chân thật, càng không thể nói rõ rốt cuộc là tự giễu hay là đang châm chọc.

Phượng gia bị giết cả nhà, chỉ dư lại một mình nàng, cho dù là lão Trang chủ thương tiếc nàng, cho nàng vào phủ làm thiếp, nhưng cũng không thể ngăn được người khác nói ra nói vào sau lưng, vấn đề được nói nhiều nhất, cũng chẳng qua nói nàng là tai tinh* (ngôi sao tai họa) thôi, nàng là phượng hoàng tắm lửa trùng sinh …… Hồng Đậu là người đầu tiên nói như vậy.

Vừa lúc này, cửa thư phòng lại mở, Diệp Thu Bạch bước vào nhìn thấy Hồng Đậu, liền cười, "Phu nhân cũng tới."

"Diệp Minh chủ!" Hồng Đậu vội cười chào hỏi.

"Thiếp thân cáo lui trước." Phượng Khuynh Liên cầm lấy một quyển sách đặt lên bàn, hướng về phía Diệp Thu Bạch nói lời cảm tạ, "Đa tạ sách của Diệp Minh chủ, thiếp thân đọc xong sẽ trả lại."

Diệp Thu Bạch gật đầu, "Phượng di nương đi thong thả."

Phượng Khuynh Liên không hề ở lâu, trực tiếp rời khỏi thư phòng.

Hóa ra Phượng Khuynh Liên lại tới đây mượn sách sao?

Nghĩ đến đây, sự vi diệu trong lòng Hồng Đậu liền bớt đi không ít.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Lấy thân báo đáp

Lúc này thư phòng chỉ còn lại hai người Diệp Thu Bạch và Hồng Đậu, Diệp Thu Bạch nhìn dáng vẻ hơi câu nệ của Hồng Đậu thì cười nói: "Vừa rồi ta nghe Trung bá báo lại, phòng bếp dường như bị hoả hoạn, có không ít người bị sặc, nên mới đi ra ngoài xử lý một chút, phu nhân chờ lâu lắm không?"

"Không, ta mới đến không lâu……" Hồng Đậu chột dạ xua xua tay, không dám nói người sáng hôm nay làm điểm tâm thiếu chút thiêu phòng bếp chính là mình.

Diệp Thu Bạch lại nói: "Phu nhân tới thư phòng, là tới tìm ta sao?"

"Đúng vậy, ta tới tìm ngươi là muốn đưa……" Hồng Đậu mò mò trong lòng ngực, không móc ra được thứ gì, thân mình nàng cứng đờ, nghĩ thầm không phải là mình đã đánh rơi điểm tâm lúc đi qua chỗ nào rồi chứ!

Diệp Thu Bạch thấy Hồng Đậu chậm chạp không nói lời nào, lại hỏi: "Phu nhân nghĩ gì vậy?"

"Không có gì……" Hồng Đậu thất bại thu tay, trong lòng chỉ cảm thấy đáng tiếc, nàng khó có lúc làm được điểm tâm mà tất cả mọi người đều thích ăn, kết quả điểm tâm lại không biết đã rơi chỗ nào, cũng không tặng được, thật là phí công bận bịu một hồi, nàng tùy ý tìm lấy cái cớ, "Ta chính là muốn đến nói cho Minh chủ một tiếng, bản vẽ kia ta sắp vẽ xong rồi."

Bởi vì Diệp Thu Bạch đã chuẩn bị cho nàng rất nhiều dụng cụ vẽ tranh, hơn nữa lại còn là tranh vẽ muốn tặng cho hắn, cho nên lúc này nàng vẽ đặc biệt nghiêm túc.

Diệp Thu Bạch nói: "Vất vả cho phu nhân rồi, mấy ngày này phu nhân ở Võ Lâm Minh, thấy có tốt không?"

"Khá tốt." Hồng Đậu thực vừa lòng nói: "Trang chủ hắn chém không ít cây trúc ở Võ Lâm Minh, Võ Lâm Minh các ngươi cũng không cần hắn đền tiền, các ngươi thật là quá hào phóng!"

Những lời này nàng nói hết sức thực lòng.

Diệp Thu Bạch bật cười, "Chẳng qua là một hai cây trúc mà thôi, Thẩm Trang chủ có ân với ta, những thứ đó đều không đáng gì cả."

"Đúng nha, ngươi đã nói lúc ngươi còn là Thức Bạch, Trang chủ đã bảo vệ ngươi không ít, nói như vậy, ngươi nợ ân tình Trang chủ, liệu có phải về sau Trang chủ bảo ngươi làm gì ngươi cũng đều không thể cự tuyệt hay không?" Hồng Đậu vuốt cằm tò mò hỏi, thuần túy chỉ là tò mò mà thôi, đám người trong giang hồ như bọn họ, chẳng phải là kiêng kị nhất việc nợ ân tình hay sao?

Diệp Thu Bạch mỉm cười, "Trang chủ có ân với ta là thật, trong giang hồ, luôn luôn là có ân báo ân, có thù báo thù, nhưng cũng có một câu, gọi là bất luận làm gì, cũng đều không thể vi phạm nguyên tắc đạo nghĩa của chính mình, Thẩm Trang chủ nếu có việc gì cần đến ta, ta nhất định cũng sẽ dốc hết toàn lực để hoàn thành, chẳng qua khi đề cập đến vấn đề nguyên tắc, liền không thể dễ dàng thỏa hiệp được."

"Vấn đề nguyên tắc?" Hồng Đậu nghĩ đến thân phận của Diệp Thu Bạch, liền gật gật đầu hiểu rõ nói: "Ừm, nếu Trang chủ bảo ngươi đi giết người phóng hỏa, ngươi khẳng định là sẽ không làm."

Diệp Thu Bạch giương môi một chút, không nói gì, nguyên tắc của hắn, không chỉ đơn giản là không làm chuyện giết người phóng hỏa như vậy.

"Nói như vậy thì…… Ta có phải cũng coi như có ân với ngươi hay không?" Hồng Đậu cười hỏi, nàng có thể tưởng tượng lại lúc nàng đã từng anh dũng bảo vệ hắn dưới tay Du Tử Tức nha.

"Phu nhân quả thực có ân với ta."

Hồng Đậu hỏi đùa: "Vậy nếu nói như thế, ta cùng Trang chủ đều có ân với ngươi nha, Diệp Minh chủ định báo đáp chúng ta thế nào đây?"

"Trang chủ từng đưa ta vào ở Thẩm Gia Trang, lại càng trăm cay ngàn đắng tìm thuốc cho ta nữa, ân tình của Trang chủ, e rằng ta cũng chỉ có thể kiếp sau làm trâu làm ngựa mới có thể trả hết được." Diệp Thu Bạch khóe mắt hơi cong, "Còn ân tình của phu nhân, rất nhiều lần ta đều nhờ phu nhân bảo vệ mới có thể không bị rơi vào tay Giáo chủ Ma giáo, phần ân tình đó, e rằng ta cũng chỉ có thể lấy thân báo đáp ở kiếp này mà thôi."

Hồng Đậu sửng sốt.

Nàng có phải đã nghe lầm hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt

Việc Hồng Đậu ngây người cũng nằm trong dự kiến của Diệp Thu Bạch, hắn lại nở nụ cười, "Lời nói đùa này, làm phu nhân cảm thấy bối rối sao?"

Chỉ là nói đùa mà thôi…… Vô nghĩa, đây đương nhiên chỉ có thể là nói đùa rồi!

Hồng Đậu phục hồi tinh thần lại, nàng xấu hổ cười cười, "Minh chủ nói đùa, nếu có thể được Minh chủ lấy thân báo đáp, ta đây chỉ sợ nằm mơ cũng phải mỉm cười, sao lại cảm thấy bối rối đây?"

"Phu nhân không thấy bối rối là tốt rồi." Diệp Thu Bạch mỉm cười, một câu này liền nghe không ra rốt cuộc là nói đùa hay là nghiêm túc.

Đáy lòng Hồng Đậu muốn phát cuồng, một mặt, nàng thật sự vì lời Diệp Thu Bạch nói mà cảm thấy tâm động không thôi, nhưng mặt khác, lý trí cũng đang nhắc nhở nàng, Diệp Thu Bạch đường đường là chính nhân quân tử, hơn nữa hắn và Thẩm Lạc Ngôn còn là bạn bè, nghĩ thế nào thì hắn cũng đều không thể làm ra loại chuyện thọc gậy bánh xe này được!

Huống chi nàng còn chưa hề tự mình hành động kéo gần quan hệ với hắn, nghĩ thế nào thì lời Diệp Thu Bạch nói cũng chỉ có thể là vui đùa mà thôi.

Dưới đáy lòng tự giải thích hợp lý một phen, cảm giác nôn nóng bất an kia của Hồng Đậu cũng dần dần bình phục lại, nàng nói: "Nhìn không ra Diệp Minh chủ cũng là một người thích nói giỡn."

"Vào lần đầu tiên ta nhìn thấy phu nhân, cũng nhìn không ra phu nhân lại là một người rộng lượng như thế."

"Rộng lượng?"

Diệp Thu Bạch nói: "Khi đó ta mới vào Thẩm Gia Trang, vẫn còn lấy thân phận Thức Bạch, cho nên mọi người đều cảm thấy ta là con riêng của Trang chủ, ngay cả phu nhân cũng không ngoại lệ, nhưng phu nhân lại chăm sóc ta rất nhiều, ta còn nhớ rõ, phu nhân còn từng nói gì mà…… có ta ở đây thật sự là quá tốt, ngươi liền không cần sinh con cho Trang chủ."

Giọng hắn nhiễm vài phần thú vị.

"Kia…… Là ta ……" Hồng Đậu cảm thấy đứng ngồi không yên, "Là do ta thấy Thức Bạch nghe lời hiểu chuyện như vậy, nghĩ thầm Thẩm Gia Trang có Thức Bạch làm người thừa kế là đủ rồi đó mà."

Không, nàng chỉ là không muốn dính dáng nhiều đến Thẩm Lạc Ngôn mà thôi.

Diệp Thu Bạch cười, "Hơn nữa phu nhân đối với việc Phượng di nương cùng Liễu di nương hầu hạ Thẩm Trang chủ, một chút cũng không ngại."

"Ai, cái này ngươi không hiểu được, một sân bốn người, vừa vặn tốt gom đủ một bàn mạt chược." Hồng Đậu thoải mái hào phóng gật gật đầu, thật sự một chút cũng không thèm để ý hậu viện của Thẩm Lạc Ngôn có bao nhiêu nữ nhân.

"Như thế làm ta bỗng nhiên nhớ tới lời phu nhân dạy dỗ ta trước kia."

"Dạy dỗ?"

"Phu nhân đã từng nói qua, thê tử là để tiêu dùng tài sản của trượng phu, trùng hợp, tài sản của Võ Lâm Minh cũng không coi là thiếu, phu nhân cũng nói qua, nữ nhân vẫn chỉ nên cưới một thôi mới tốt, trùng hợp, hậu viện Võ Lâm Minh còn chưa từng có lấy một nữ chủ nhân, phu nhân ngươi nói xem, điều kiện của ta như vậy, liệu có thể được giai nhân ưu ái không?"

Loại vấn đề này vì sao lại muốn hỏi nàng!?

Hồng Đậu muốn cắn khăn, nàng bồi dưỡng ra được một nam nhân tốt, chính là để cho những người khác được lợi à?

"Diệp Minh chủ, ngươi hỏi cái vấn đề này……" Nàng thấp thỏm hỏi: "Là bởi vì có người mà ngươi yêu thích sao?"

Ngoài dự đoán, Diệp Thu Bạch hào phóng trả lời: "Ta xác thật là có người mình thích."

"Người kia là ai!?" Trong mắt Hồng Đậu toát ra tia lửa, dường như là chỉ cần biết người kia là ai xong, nàng sẽ liền đi đánh nhau với người ta một trận.

Diệp Thu Bạch ánh mắt ấm áp, trong giọng nói thanh nhã như gió cũng nhiều thêm một phần nhu tình mà những người khác không dễ phát hiện, "Người mà ta thích kia, xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt."

"Hóa ra trái tim Diệp Minh chủ sớm đã thuộc về nô gia sao?" A Miên không biết từ nơi nào vọt ra bắt lấy tay Diệp Thu Bạch, "Nô gia nhất định sẽ không đợi ở nơi xa xôi chân trời, chỉ đợi ở trước mắt Diệp Minh chủ……"

Nói xong, A Miên lại che miệng cười một tiếng.

Hồng Đậu thấy thế, ngẩn người.

P/s: A Miên: "Không quan trọng bạn làm gì, quan trọng là phải làm đúng lúc □ "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Kỳ hạn một năm

"A Miên cô nương, thỉnh tự trọng." Diệp Thu Bạch thần sắc tự nhiên rút lại bàn tay bị A Miên bắt lấy, trong mắt đã không còn ý cười.

A Miên không để bụng mà cười, "Diệp Minh chủ cùng Thẩm Trang chủ đều giống nhau cả mà, đúng là giả vờ đứng đắn, nam nhân nha, nếu không có ý thức đạo đức trói buộc, thì đều không thể thực sự cự tuyệt mỹ nhân nhào vào trong ngực mình."

Lời A Miên như giả mà cũng như thật, nói đúng ra, là nàng khó có lúc nói ra lời đầy vẻ triết lý như thế.

Mỗi người trên thế giới này, chẳng phải đều dùng bốn chữ 'ý thức đạo đức' đó để tự trói buộc mình sao?

Hồng Đậu thu lại tâm tình thiếu nữ khi đối mặt với Diệp Thu Bạch, nàng kéo kéo tay A Miên, nhỏ giọng hỏi: "Sao ngươi lại tới nơi này…… Đến đây lúc nào vậy?"

"Vào lúc tiểu cô nương và Diệp Minh chủ nói đến vấn đề báo ân, nô gia đã tới rồi nha." A Miên cũng vui vẻ kéo kéo tay nhỏ của Hồng Đậu, "Không chỉ có nô gia, Thẩm Trang chủ cũng tới rồi đó."

A Miên duỗi tay chỉ ra cửa, Hồng Đậu nhìn lại, quả nhiên, giờ phút này người đang đen mặt đứng ở cửa không phải Thẩm Lạc Ngôn thì là ai?

"Nói đến cũng thật khéo, nô gia muốn tìm tiểu cô nương, Thẩm Trang chủ muốn tìm Diệp Minh chủ, hai chúng ta liền thuận tiện như thế mà đi cùng nhau ấy mà."

Không có ai quan tâm hai các ngươi làm thế nào lại ở cạnh nhau đâu, cảm ơn!

Hồng Đậu xê dịch bước chân, lén lút tránh ở phía sau A Miên.

Thẩm Lạc Ngôn cũng chỉ nhàn nhạt liếc mắt qua Hồng Đậu liền thu hồi ánh mắt, hắn đi vào thư phòng, "Diệp Minh chủ."

"Thẩm Trang chủ." Diệp Thu Bạch cũng gật đầu, lễ phép cười một chút, không hề có chút xấu hổ hay mất tự nhiên nào về chuyện chính mình vừa rồi còn muốn cậy góc tường nhà người ta, hắn hỏi: "Thẩm Trang chủ tìm ta có việc gì sao?"

"Diệp Minh chủ quyết định không lâu sau sẽ công khai Bản đồ Tuyết ra cho mọi người thấy, việc này có phải quá mức mạo hiểm hay không?"

"Không sao, so với việc chờ những người đó ngầm hành động, không bằng đem đồ vật trực tiếp bày ra để tất cả mọi người cùng nhau xem, cho dù đến lúc đó Bản đồ Tuyết sơn thật sự rơi vào ai tay, vậy cũng coi như là cơ duyên." Diệp Thu Bạch nói: "Bản đồ cũng không phải thứ tốt gì, ở trong mắt những người khác, đây là bảo bối, với Võ Lâm Minh mà nói, đây chỉ là một củ khoai lang nóng bỏng tay mà thôi."

"Ta hiểu ý Diệp Minh chủ."

Thấy bọn họ bắt đầu nói chuyện chính sự, Hồng Đậu lại giật nhẹ áo A Miên, A Miên hiểu ý, liền khẽ khàng bước ra ngoài cùng Hồng Đậu.

Thẩm Lạc Ngôn cùng Diệp Thu Bạch không phải không nhìn thấy Hồng Đậu lén lút chuồn ra, chỉ là bọn hắn đều rất ăn ý không ngăn Hồng Đậu lại mà thôi, bọn họ đều rõ ràng, bọn họ sẽ có chút chuyện cần phải nói rõ.

Người mở miệng trước, vẫn là Thẩm Lạc Ngôn, "Diệp Minh chủ không cảm thấy đã thân cận quá mức với Hồng Đậu sao?"

"Không xa không gần, khoảng cách vừa vặn, cũng là khoảng cách thích hợp nhất giữa nam và nữ." Diệp Thu Bạch bình thản nói: "Là khoảng cách thích hợp nhất, giữa nam và nữ có ý với nhau."

Thẩm Lạc Ngôn sẽ không nói những lời kiểu như chúng ta là bạn bè, hay vợ bạn không thể đụng tới, không sai, bọn họ đúng là bạn bè, cũng chính vì bọn họ là bạn bè, cho nên bọn họ mới hiểu được đạo lý cạnh tranh công bằng này.

"Kỳ hạn một năm sắp đến, Thẩm Trang chủ là người con có hiếu, hẳn nhất định sẽ tôn trọng di ngôn của phụ thân, làm theo lời lão Trang chủ, chẳng phải vậy sao?"

Ánh mắt Thẩm Lạc Ngôn hơi trầm xuống.

Năm đó, chuyện lão Trang chủ dặn dò Thẩm Lạc Ngôn một năm sau hòa li* (li hôn) với Hồng Đậu kia, là tiến hành trước mặt Diệp Thu Bạch, đổi lại mà nói, Diệp Thu Bạch xem như nhân chứng của chuyện này, hắn là Võ Lâm Minh chủ, lại là người lão Trang chủ đối đãi như con, lão Trang chủ tin tưởng, cho dù thật sự có xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, có Diệp Thu Bạch ở đó, thì sau khi tới kỳ hạn một năm, Thẩm Lạc Ngôn cũng sẽ hòa li với Hồng Đậu.

Diệp Thu Bạch nói: "Thẩm Trang chủ, ngươi cũng biết, một nam nhân chưa lập gia đình theo đuổi một nữ nhân không có phu quân, đây là một chuyện hết sức bình thường."

Thẩm Lạc Ngôn không thể nào xen vào được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Logic

"Trang chủ sẽ nói gì với Diệp Minh chủ nhỉ?" Hồng Đậu nắm tay A Miên đi trong hành lang dài, một tay kia vuốt cằm cố sức tự hỏi.

A Miên vỗ vỗ đỉnh đầu Hồng Đậu, "Bọn họ còn bàn chuyện gì nữa nha, ngoại trừ chuyện lớn võ lâm, thì chẳng phải chỉ còn chuyện nữ nhân nữa thôi sao?"

"Nữ, nữ nhân!?" Hai chữ này làm Hồng Đậu cuống lên, hai tay nàng bắt lấy tay A Miên, khẩn trương hỏi: "Bọn họ sẽ cùng nhau nói về nữ nhân nào thế, Phượng di nương sao!?"

"Nô gia cảm thấy……" A Miên tỏ vẻ thần bí cười, "Bọn họ hẳn là bàn về một nữ nhân tên Phương Hồng Đậu."

"A Miên!" Ngoài ý muốn chính là, Hồng Đậu không hề vui vẻ, mà lại gắt lên, "Ta là cô bé! Không phải nữ nhân!"

Uy…… Trọng điểm của ngươi chẳng lẽ là ở chỗ này à?

Đôi mắt đào hoa của A Miên chợt động, phụ họa nói: "Đúng đúng đúng, tiểu cô nương còn chưa từng trải qua việc nam nữ, đương nhiên vẫn chỉ là cô bé thôi, không thể gọi là nữ nhân được."

Hồng Đậu đã mang theo A Miên tới cửa phòng mình, vừa mở cửa phòng bước vào, nàng vừa tò mò nói: "Làm sao ngươi biết ta chưa trải qua việc nam nữ?"

"Rất đơn giản nha, thủ cung sa của tiểu cô nương chẳng phải vẫn còn ở đó sao?" A Miên nâng một bàn tay Hồng Đậu lên, ống tay áo kia trượt xuống, lộ ra một điểm nhỏ màu đỏ trên cánh tay nàng.

Thủ cung sa…… Hồng Đậu vẫn luôn không thể hiểu nổi nguyên lý của cái thứ dùng để xác định trinh tiết nữ tử luôn xuất hiện trong tiểu thuyết cổ đại và phim truyền hình này, vì thế, nàng cũng học dáng vẻ A Miên, đầu tiên là nâng tay trái A Miên lên, khi không nhìn thấy điểm đỏ kia, nàng lại nâng tay phải A Miên, vẫn không có điểm đỏ như cũ, nàng bừng tỉnh hiểu ra mà gật gật đầu, "Cho nên có thể nói, A Miên không có thủ cung sa, có nghĩa A Miên là nữ nhân đã trải qua việc nam nữ sao?"

A Miên chỉ cười, "Ngươi đoán xem ～"

Những tiểu cô nương khác đối với việc nam nữ gì đó, chỉ sợ đều là xấu hổ không dám mở miệng, cho dù là nữ nhân đã gả làm vợ người ta cũng không dám lớn mật nói ra như thế, nhưng Hồng Đậu thế mà có thể lặp đi lặp lại nói ra nhiều lần, hơn nữa nghe giọng nói của nàng, có vẻ như nàng không hề cảm thấy đây là một chuyện nói ra sẽ xấu hổ.

Hồng Đậu từng tiếp thu giáo dục hiện đại, cũng học qua môn sinh vật rồi, những chuyện giữa trai gái gì đó, chẳng qua chỉ là nhu cầu sinh lý bình thường thôi, tuy nhiên có một số người sẽ bụng đói ăn quàng, một số người sẽ tìm một bạn lữ, sống chung cả đời, nói đến cùng, một đôi nam nữ thích hợp gặp nhau, làm chuyện vui sướng của tình nhân, đây cũng không phải là chuyện gì đáng bị khiển trách.

À, đúng rồi, mấy kiến thức về "vấn đề đó", còn đều là vào năm nàng bắt đầu lên đại học, sau khi phát hiện nàng lặng lẽ đọc truyện cấm trẻ dưới 18 tuổi, thúc thúc nàng liền cầm một quyển sách có tranh vẽ sinh động như thật để giảng giải cho nàng.

Còn nhớ rõ…… Lúc ấy nàng không rõ vì sao lại cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

Hồng Đậu chớp chớp mắt, "Ta không đoán được."

"Ồ?" A Miên kinh ngạc, "Vì sao không đoán được? Nô gia có từng trải qua việc nam nữ hay không, chẳng phải rất dễ dàng có thể nhìn ra sao?"

Không sai, hình tượng của A Miên vẫn luôn là không biết tự trọng, nhìn thấy mỹ nam liền lao đến bám dính lấy người ta, nói là phóng đãng cũng không quá.

Người nào mắt không có vấn đề, đều sẽ cho rằng A Miên hẳn là đã ngủ với không biết bao nhiêu người.

Hồng Đậu lại cau mày nói: "Bởi vì A Miên thật xinh đẹp, cho nên ta không đoán ra được."

"Điều này có liên quan đến việc xinh đẹp sao?"

"Người đẹp đều sẽ hết sức yêu quý thân thể của mình nha." Hồng Đậu nhếch môi cười, "A Miên đẹp như vậy, nhất định sẽ không để người khác tùy tiện chạm vào thân thể của mình."

Ừm…… Lời này, thật đúng là hoàn toàn không có tính logic, nhưng Hồng Đậu vốn dĩ chính là người có logic không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Việc nam nữ

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 147) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 147)

19 THÁNG 9, 2018 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 147: Việc nam nữ

A Miên lại cười, "Vậy tiểu cô nương, ngươi có tò mò với cái gọi là việc nam nữ không?"

"A?"

Bỗng nhiên, A Miên bắt lấy tay Hồng Đậu, dùng lực một chút, Hồng Đậu liền bị kéo một bước về phía trước, đâm đầu vào trong lòng ngực A Miên, nàng còn chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy một bàn tay tiến vào trong váy, rất nhanh dán lên trên bụng nhỏ của nàng, vì cảm giác lạnh trên bàn tay kia mà nàng hơi run rẩy một chút.

Rất nhanh, nàng cũng phục hồi tinh thần lại, kinh hoảng thất thố kêu lên: "A Miên!"

"Tiểu cô nương không cần kêu lớn tiếng như vậy đâu, nô gia nghe được cả." A Miên mị nhãn như tơ, bàn tay làm càn đã tự nhiên mà hướng về phía trước, cầm một bên đầy đà, còn nhẹ nhàng nhéo nhéo, tiếp theo lại không biết là chứa loại cảm xúc nào mà "Nga ～" một tiếng.

Dường như là bởi vì kinh ngạc, kinh ngạc thì chưa đủ, lại dường như là kinh ngạc trầm trồ, kinh ngạc trầm trồ vì chạm vào thấy xúc cảm không tệ lắm.

Khuôn mặt Hồng Đậu đỏ bừng phảng phất tươi đẹp ướt át, "A Miên, ngươi mau thả ta ra!"

"Tiểu cô nương sao phải kích động như vậy? Chúng ta không phải bạn tốt sao?" A Miên hơi hơi khom lưng, khuôn mặt mỹ diễm để sát vào mặt Hồng Đậu, nàng mỉm cười, "Huống chi, tiểu cô nương không phải vẫn luôn muốn ta dạy cho ngươi phương pháp làm ngực lớn hơn sao?"

Bừng tỉnh nhớ tới có chuyện như vậy, sắc mặt Hồng Đậu càng đỏ hơn, nàng lắp bắp nói: "Vậy, vậy ngươi cũng không thể…… Cũng không thể sờ ta như vậy a……"

"Nô gia là tỷ muội tốt của tiểu cô nương, làm sao phải sợ?" Dứt lời, A Miên liền cúi đầu hôn lên mặt Hồng Đậu một cái.

Hồng Đậu run run rẩy rẩy, "Này, này tính là gì? Uy, cho dù là tỷ muội tốt giúp nhau thì cũng thật quá đáng a!"

"Đây là sàm sỡ ngươi." Tiếng nói mê người của A Miên nghe có vẻ thật sung sướng, nàng lại đưa tay ôm lấy eo Hồng Đậu xoay một vòng, Hồng Đậu liền ngã xuống trên giường, cùng lúc đó, trên người nàng cũng bị A Miên đè ép.

A Miên cười, "Tiểu cô nương, nô gia chính là đang dạy dỗ ngươi việc nam nữ, nếu như có nam nhân làm như vậy đối với ngươi…… Hoặc là như vậy đối với ngươi……"

Vừa nói, A Miên lại vừa nhẹ nhàng nhéo nhéo chỗ đẫy đà không lớn, lại vừa gọn một tay có thể ôm hết kia của Hồng Đậu, tiếp theo, nàng lại cúi đầu chôn giữa cổ Hồng Đậu hít sâu một hơi, lúc này mới cười khẽ nói: "Nếu có nam nhân làm những việc này với tiểu cô nương…… Chính là chứng minh……"

"Chứng minh…… Gì?" Hồng Đậu bị đè đến không thể nhúc nhích, lần đầu có trạng thái tâm lí hoảng loạn như vậy, sắc mặt nàng đỏ rực, thân thể nóng lên, giống như toàn thân sắp bùng cháy.

A Miên rũ mi mắt xuống, "Đây chính là chứng minh, người nam nhân này muốn xảy ra quan hệ càng sâu hơn với Hồng Đậu, nói cách khác, hắn muốn cùng Hồng Đậu làm —— tình ——"

"Oành" một tiếng, trong đầu Hồng Đậu tựa như có pháo hoa nổ tung, nháy mắt, một giọng nói khác vang lên trong đầu nàng.

"Tình dục là một loại quan hệ có thể nói là phức tạp nhất trong các loại quan hệ của nhân loại, Hồng Đậu không thể tùy tiện cùng nam nhân xảy ra loại quan hệ này, nếu không, thúc thúc sẽ tức giận."

"A, A Miên……" Hồng Đậu nhấp môi, "Ta không thể tùy tiện cùng nam nhân xảy ra loại quan hệ này……"

"Mỗi một nữ nhân giữ mình trong sạch, đương nhiên đều không thể tùy tiện cùng nam nhân xảy ra loại quan hệ này, chỉ là……" A Miên vươn đầu lưỡi, hơi hơi liếm lên vành tai Hồng Đậu, trong giọng nàng có sự mê hoặc khó có thể cự tuyệt nổi, "Nếu như muốn tiểu cô nương cùng nữ nhân xảy ra loại quan hệ này thì sao?"

"Cùng nữ nhân……"

"Đúng vậy, cùng nữ nhân." Một bàn tay A Miên còn đặt bên trong áo Hồng Đậu chưa lấy ra, một tay khác của nàng lặng lẽ cởi đai lưng trên quần áo Hồng Đậu, đồng thời, tiếng nói mềm nhẹ của nàng, cũng có ma lực làm người nghe khó mà tỉnh táo phân tích đúng sai, "Ở trong mắt Hồng Đậu, ta chẳng phải là nữ nhân sao?"

"Không được! A Miên!" Hồng Đậu lại bỗng nhiên tỉnh lại từ trạng thái thần trí mê ly, nàng ôm khuôn mặt kinh ngạc của A Miên, kinh hãi nói: "Ta và ngươi không có biện pháp quyết định vấn đề trên dưới a!"

Trên dưới?

Cái gì trên dưới?

Thái dương A Miên nổi gân xanh, "Loại thời điểm này chỉ cần có thể ôm nhau cùng một chỗ chẳng phải được rồi sao? Trên tự nhiên có phương pháp ở trên, dưới tự nhiên cũng có biện pháp ở dưới."

"Nhưng mà ta không thể trở thành người không chịu trách nhiệm được! A Miên, ta không thể phá hủy trong sạch của ngươi, về sau ngươi còn phải tìm một người thành thật để gả đấy!" Hồng Đậu vô cùng đau đớn mà bước ra khỏi sự dụ hoặc của mỹ nhân, quyết đoán bắt lấy tay A Miên trong quần áo mình bỏ ra ngoài.

A Miên đỡ trán, thở dài thườn thượt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Tắm gội (1)

"Tốt, A Miên, chúng ta vẫn nên tắm gội nghỉ ngơi thôi." Hồng Đậu hào phóng vỗ vỗ bả vai A Miên, nàng đẩy A Miên đang ghé trên người mình ra, từ trên giường ngồi dậy, lại xuống giường, đẩy cửa ra gọi Lục Y đang ở phòng khác chuẩn bị nước ấm.

A Miên vốn còn đang mất hứng cũng ngồi dậy từ trên giường, nàng một tay chống cằm, lại đầy hứng thú nhìn Hồng Đậu thu thập quần áo.

Lục Y rất nhanh chóng để người hầu của Võ Lâm Minh đổ nước ấm vào trong chậu tắm, nàng biết khi Hồng Đậu tắm gội vẫn luôn không thích những người khác hầu hạ, sau khi đổ nước ấm vào xong, nàng ấy cũng rời khỏi phòng, còn tri kỷ mà đóng cửa cẩn thận.

Hồng Đậu vừa cởi quần áo, vừa quay đầu lại hỏi A Miên, "A Miên, ngươi thật sự không tắm gội cùng với ta sao? Chậu tắm rất lớn đó."

"Nô gia không thích tắm gội ban ngày, chỉ cần xem tiểu cô nương tắm gội là được." A Miên nở nụ cười chân thành, trước kia nàng nếu không cười đa tình, thì cũng là cười yêu mị, có thể cười chân thành như vậy, vẫn là lần đầu tiên.

Hồng Đậu đã cởi áo ngoài, nàng tiếp tục cởi đai lưng trung y* (áo trong, mặc ngay dưới lớp áo ngoài), tiếc nuối nói: "Chỉ là ta bận việc trong phòng bếp

từ sáng sớm, vẫn luôn cảm thấy trên người có mùi củi lửa, đã nói muốn cùng tắm gội với A Miên, A Miên lại không tới thì thật đúng là khiến người ta tiếc nuối."

"Không sao cả." A Miên nhẹ nhàng cười, khóe mắt nàng hơi cong, như mây bay gió nhẹ xa tận chân trời không thể với tới, cũng cảm thấy có chút hư vô mờ mịt, "Nô gia xem tiểu cô nương tắm gội, cũng giống nhau mà."

Nàng nói ra bằng giọng điệu hưởng thụ, không sai, có thể nhìn Hồng Đậu tắm gội, đây thật đúng là một loại hưởng thụ, hưởng thụ tốt cực kỳ.

Cuối cùng khi cởi hết chỉ còn lại một cái yếm màu đỏ, Hồng Đậu liền đá rơi giày vớ, nàng bước vào bên trong thau tắm, trước khi hoàn toàn ngồi vào trong nước, nàng cũng cởi chiếc khăn cuối cùng che trên người mình ra, làn nước ấm áp khiến nàng nhịn không được mà thả lỏng toàn thân, sự nhẹ nhõm đó của nàng, lại khiến A Miên đang ngồi trên giường trợn trắng mắt.

Vừa thấy vậy, nàng liền nghi hoặc chớp chớp mắt, "A Miên, sắc mặt ngươi hình như có chút không ổn…… Bị phát sốt sao?"

"Chắc là…… Là độ ấm trong phòng có chút cao." A Miên thần sắc thong dong cười một cái, mỹ diễm không gì sánh được, ngay cả chính bản thân nàng cũng cảm nhận được, cái mũi nàng có chút nóng……

"A! A Miên, ngươi chảy máu mũi!" Hồng Đậu đột nhiên đứng lên khỏi thau tắm, thân thể lả lướt hấp dẫn liền cứ như vậy mà hoàn toàn bại lộ trước mắt một người khác.

A Miên rất nhanh móc ra một cái khăn tay che mũi lại, nàng vẫn mỉm cười, "Đừng khẩn trương, nô gia gần đây có chút nóng trong người…… Rất nhanh sẽ ổn, tiểu cô nương tiếp tục tắm gội đi."

"Thật sự không có việc gì sao?" Tóc Hồng Đậu đã xõa ra, lại có vài lọn tóc bị ướt ngoan ngoãn rũ trước ngực nàng, màu da trắng nõn cùng màu tóc đen tuyền, tạo nên một loại đối lập đánh sâu vào thị giác người ta, có lẽ là do nước ấm, nên da thịt nàng dường như đều hiện lên màu hồng nhạt ngon miệng, hơi nước lượn lờ, nàng trên người không một mảnh vải chính là đang quyến rũ người ta âu yếm…… Nên gọi là nữ thần sao?

Bởi vì đáy mắt màu nâu của nàng không hề pha tạp bất cứ vẻ sắc tình nào, sạch sẽ, quá mức sạch sẽ.

Cho nên, liền có thêm một lực hấp dẫn trí mạng.

"Nô gia thật sự không sao." Giọng A Miên vẫn nhu mị tận xương trước sau như một, nghe không ra có chút khác biệt nào, ngoại trừ việc sau tai nàng đã xuất hiện màu đỏ khả nghi.

Hồng Đậu chần chờ ngồi lại trong nước, nàng ghé vào cạnh thùng tắm, nhìn A Miên trong chốc lát, mới kỳ quái hỏi: "Hay là…… A Miên ngươi trước nay đều chưa từng thấy thân thể nữ nhân khác?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Tắm gội (2)

Câu hỏi của Hồng Đậu quả thực là đâm thẳng vào chỗ yếu.

Chiếc khăn che mũi của A Miên trước sau vẫn chưa hề hạ xuống, ý cười trong mắt nàng vẫn hết sức vũ mị đa tình, "Những điều mà nô gia từng nhìn thấy, còn nhiều hơn so với tiểu cô nương, nhớ năm đó, khi ta vừa mới bước chân vào giang hồ……"

"Cho nên tức là A Miên chưa từng thấy thân thể nữ nhân khác sao?" Hồng Đậu chớp chớp mắt, hỏi lại một lần.

A Miên nói: "Những nơi phong nguyệt* (kiểu như lầu xanh) nô gia cũng đi qua không ít, nô gia còn nhớ rõ, lần đầu tiên đi tới chỗ kia liền gặp một vị cô nương quấn lấy khách, không thả cho người ta rời đi, vừa khóc lại vừa nháo, cuối cùng phu nhân của người khách đó mang người tới tận nơi, hai nữ nhân coi như đánh nhau trước mặt mọi người……"

"Vì thế có thể nói, A Miên chưa từng thấy qua thân thể nữ nhân khác sao?"

"Nữ nhân đánh nhau, thật đúng là không thể so với nam nhân đánh nhau được, nhưng trình độ hung ác dường như còn nhiều hơn cả nam nhân đánh nhau, túm tóc, xé quần áo…… Giống như đều là hành động rất bình thường vậy, chẳng qua nô gia nghĩ thầm, nô gia về sau nhất định cũng không nên giống các nàng ấy."

"Ừm." Hồng Đậu gật gật đầu, tiếp tục hỏi: "A Miên chưa từng thấy thân thể nữ nhân khác sao?"

A Miên rốt cuộc trầm mặc trong chốc lát, giọng nàng đờ đẫn nói: "Kỹ thuật nói sang chuyện khác của ta có kém như vậy à?"

“Ủa?” Hồng Đậu ngẩn ngơ, “A Miên vừa rồi có nói sang chuyện khác sao?”

A Miên bất đắc dĩ đỡ trán, lại lần nữa thở dài.

Hồng Đậu chớp chớp mắt, nàng khó hiểu nói: “A Miên, việc ngươi chưa từng thấy thân thể nữ nhân khác cũng đâu phải chuyện mất mặt lắm đâu, chưa thấy thì chưa thấy thôi, vì sao ngươi lại muốn nói sang chuyện khác thế?”

“Bởi vì……” Tựa như là chuyện khó có thể mở miệng được, A Miên rốt cuộc bỏ khăn xuống, nàng cắn môi, lộ ra vẻ phong tình mà ngày thường những người khác không thể thấy, mang theo mị lực không tả nổi bằng lời, “Chẳng phải những người ngoài luôn nghĩ nô gia là người rất có kinh nghiệm đó sao? Nếu bị người ta biết nô gia lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thân thể nữ nhân, sẽ không khiến người ta chê cười à?”

Cho nên nàng mới có thể mặt đỏ nóng lên rồi chảy máu mũi a, bởi vì Hồng Đậu lúc này cởi quần áo xuất hiện trước mặt nàng, mức độ kích thích còn lớn hơn trong tưởng tượng của A Miên nữa.

Hồng Đậu hiểu rõ gật gật đầu, dùng giọng điệu lý giải mà nói: “Cho nên A Miên mới có thể ngây thơ như vậy nha, chỉ nhìn thân thể người cùng giới tính mà đã thẹn thùng như vậy, thật là đáng yêu đó ～”

Nói xong lời cuối cùng, Hồng Đậu ôm mặt, hơi nóng trong nước đã khiến mặt nàng cũng nổi lên màu đỏ mê người, giờ phút này A Miên trên giường chằm chằm nhìn nàng cười cong khóe mắt, liền thấy được vẻ đẹp chấn động tâm can.

Không được……

A Miên lại quyết đoán đưa khăn lên che mũi, nàng mất tự nhiên hơi hơi chếch tầm mắt đi một phân, chảy máu mũi gì đó…… bộ dạng thất thố như vậy nàng nhất định sẽ không để cho người khác nhìn thấy.

“A Miên, ngươi có thể giúp ta lấy khăn lông bên kia không?” Hồng Đậu ngồi ở thau tắm vỗ nước chơi, tiếng nước hòa lẫn với tiếng nói lười biếng của nàng, cực kỳ giống hải yêu* (yêu tinh biển/ nhân ngư) trong truyền thuyết dùng tiếng ca dụ dỗ người ta xuống nước.

Hồng Đậu vừa mới phát hiện là mình chưa đem khăn lông tới đây, nhưng nàng lại không muốn mình cả người ướt lộc cộc bước qua đó để lấy, liền chỉ có thể nhờ A Miên đang không có việc gì làm.

A Miên nhìn khăn lông treo cách đó không xa, chỉ do dự trong chốc lát, nàng nói: “Đợi.”

“Ai nha!” Một chiếc khăn lông bay lên đỉnh đầu Hồng Đậu, nàng lấy khăn lông xuống, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng đen thật dài biến mất trong tay áo A Miên, nàng không thấy rõ đó là thứ gì, cũng không hiểu trong giang hồ có những vũ khí kỳ quái gì nữa. Chỉ là thấy dáng vẻ A Miên dựa vào thành giường che mũi lại, Hồng Đậu liền vừa xoa thân mình, vừa dùng giọng điệu cảm thán nói: “A Miên thật đáng yêu quá đi thôi……”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Hồng Đậu thông minh

A Miên dựa vào thành giường, mắt nhìn thẳng, giọng nói kiều mị tận xương của nàng hơi tức giận,

“Không cho nói nô gia đáng yêu.”

“Dáng vẻ thẹn thùng của A Miên thật là đáng yêu chết đi được!” Hồng Đậu ôm mặt hô một câu, A Miên là mỹ nhân, lại thêm còn là một cô nương ngây thơ thoạt nhìn cứ tưởng đã tung hoành tình trường lão luyện, thật sự là khiến nàng thấy đáng yêu không chịu được!

A Miên hít sâu một hơi, tránh vào trong giường mắt nhìn thẳng, an tĩnh không nói lời nào, sau đó, nàng nghe được âm thanh giai nhân nghịch nước, cho dù nàng không muốn nghe, tiếng nước kia cũng vẫn liên tục va chạm xôn xao trong lòng nàng, lại như khuấy lên từng cơn sóng trên mặt hồ vốn luôn phẳng lặng, làm người ta nhịn không được mà tưởng tượng, cũng làm người ta nhịn không được mà muốn quay đầu lại nhìn, nhìn thân thể khiến người ta mê muội kia……

“A Miên, ngươi làm sao vậy?”

Bên tai bỗng nhiên vang lên giọng nói làm A Miên phục hồi tinh thần, nàng vừa mở mắt, liền nhìn thấy Hồng Đậu đang ở cách đó rất gần, khi lướt mắt nhìn đến trên người nàng, Hồng Đậu sớm đã mặc xong yếm và quần lót bò lên trên giường, giờ phút này, Hồng Đậu ghé vào gần sát A Miên như vậy, ngay cả chính Hồng Đậu cũng đều không nhận ra, bởi vì nàng hạ thấp người xuống, nên cho dù ngực không lớn lắm, cũng có thể hiện ra một cái khe rất đẹp.

“A, A Miên!” Hồng Đậu vội vàng tóm lấy khăn tay của A Miên, lần thứ hai dùng khăn tay ấn lên mũi A Miên, “Ngươi lại chảy máu mũi! Có phải sinh bệnh hay không!”

Cho dù có ngây thơ, nàng cũng không cần phải ngây thơ đến tận mức này chứ! Bởi vì các nàng cùng là

nữ mà, giả dụ Hồng Đậu là nam, thì A Miên có phản ứng này còn tương đối khoa học một chút.

A Miên chưa trả lời vấn đề mình có phải "Sinh bệnh" hay không, nàng trực tiếp tóm lấy chăn trên giường, cuốn lên người Hồng Đậu, cho đến khi đã bọc Hồng Đậu thành một quả cầu, nàng mới nhẹ nhàng thở ra.

Cái gì mà cao thủ tình trường lão luyện chứ…… Nàng chẳng qua cũng chỉ là tay mơ thôi.

Hồng Đậu miễn cưỡng nhô đầu từ trong chăn ra, nàng thở hổn hển một lát, mới tò mò nói: "A Miên, ngươi rất kỳ quái nha, ngươi có thể thoải mái sờ ngực ta như vậy, sao mà bây giờ lại sợ hãi thế?"

Còn có thể vì sao đây!?

Sờ tóm lại là khác hẳn với xem, huống chi cổ đại cũng không có các loại phim hay video gì để cho người ta thấy, trước khi trực tiếp nhìn, thì cái gì mà ngực a, thân thể nữ nhân a…… Đều là loại đồ vật hoàn toàn chưa được biết đến!

A Miên không biết việc mình dụ dỗ Hồng Đậu cùng tắm gội cùng ngủ này liệu có phải là bê đá tự đập chân mình hay không, tóm lại, hiện tại nàng rất không dễ chịu, nói đúng ra, là thân thể của nàng rất không dễ chịu.

"Cũng không phải là nô gia sợ hãi……" A Miên tựa như đã khôi phục lại thái độ ngày thường, đôi mắt đào hoa của nàng khẽ cong, khóe môi hơi nhếch, cúi lưng xuống, ghé sát mà nhìn Hồng Đậu giống như con nhộng đang nằm trên giường, nói: "Chỉ là sau khi nô gia nhìn thấy thân mình tiểu cô nương, liền xác định là mình cũng không có cách nào có thể giúp tiểu cô nương…… Ừm, biến màn thầu nhỏ thành bánh bao lớn."

"Quả nhiên…… Giấc mộng của ta tan tành rồi." Hồng Đậu than thở trong chốc lát, liền linh quang chợt lóe nói: "Không đúng, khẳng định là còn có nguyên nhân khác, A Miên, ngươi có phải có chuyện gì gạt ta hay không?"

Nàng híp mắt, rất có một loại khí thế ngươi đừng hòng mà gạt được ta.

A Miên khó khăn lắm mới ngừng được phản ứng không khoa học của thân thể, nàng thảnh thơi gạt tóc đen dính ướt trên mặt Hồng Đậu ra, cười hỏi: "Nô gia có thể có chuyện gì gạt tiểu cô nương đây?"

Giọng điệu mỉm cười nhẹ nhàng này, chính là có ý Hồng Đậu đang nói linh tinh.

Nào biết Hồng Đậu lại nghiêm túc suy tư, "Ngươi khẳng định là có bí mật…… Ta đã biết!"

Giọng nói như bỗng nhiên bừng tỉnh hiểu ra của Hồng Đậu làm A Miên khựng lại, rất nhanh, A Miên lại cười, khủy tay nàng chống xuống giường, giam Hồng Đậu ở dưới thân mình, ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt hồng nhuận của Hồng Đậu, A Miên cười tủm tỉm hỏi: "Nô gia có bí mật gì bị tiểu cô nương phát hiện sao?"

Giọng nói thực nhẹ, cũng thực ôn nhu.

"A Miên ngươi là người lưỡng tính* (thích cả hai giới nam và nữ) đúng hay không!?" Hồng Đậu kêu lên: "Cho nên khi ngươi nhìn thấy thân thể của người cùng giới tính mới có thể thẹn thùng như vậy!"

Lưỡng, lưỡng tính?

A Miên: "Hửm?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Chết đuối (1

Trong các xu hướng giới tính của nhân loại, người bị thu hút hoặc có xúc động tình dục với cả hai giới được gọi là lưỡng tính, lực hấp dẫn của hai loại giới tính kia đối với người lưỡng tính cũng không nhất định là bằng nhau, một người lưỡng tính có thể đồng thời duy trì quan hệ tình dục với cả hai loại giới tính, cũng có thể chỉ giữ quan hệ với một loại giới tính, hoặc thiên vị với một loại trong hai (tức là quan hệ với cả 2 giới nhưng một trong số đó phổ biến hơn nhiều).

"Cả nam và nữ giới đều có thể có khuynh hướng lưỡng tính, chẳng qua nữ giới có khuynh hướng lưỡng tính cao hơn nam giới thôi." Hồng Đậu vốn dĩ muốn vỗ vỗ bả vai A Miên, kết quả phát hiện tay mình vẫn còn bị bó trong chăn, vì thế nàng chỉ có thể dùng ánh mắt khẳng định với A Miên, "A Miên, không cần bởi mình là người lưỡng tính mà tự ti, đây cũng là một loại hiện tượng rất thường thấy, bất luận về sau ngươi quyết định muốn ở bên nam nhân,

hay ở bên nữ nhân, ta vẫn…… Ngô!”

A Miên quyết đoán đem chăn trùm lên đầu Hồng Đậu, cũng ngăn nàng lải nhải, nhìn nàng bị chăn bọc thành một con nhộng, ngọ nguậy tới lui dưới thân mình, khuôn mặt A Miên không biểu cảm, “Tri thức hiếm lạ cổ quái mà tiểu cô nương biết đến cũng thật nhiều, phiền ngươi giữ đám tri thức đó ở yên trong bụng đi, ta không cần phải hiểu, cảm ơn.”

“A Miên…… Ta sẽ không kỳ thị ngươi, mặc kệ ngươi thích nam nhân hay nữ nhân, cũng đều là bạn tốt của ta……” Xuyên qua chăn, giọng rầu rĩ của Hồng Đậu truyền đến, tiếp theo nàng giãy giụa, “Ta ngạt thở!”

A Miên chậm rì rì xốc chăn lên một chút, để đầu Hồng Đậu một lần nữa nhô ra, Hồng Đậu vội thở hổn hển, bởi vì bị trùm trong chăn quá lâu, màu đỏ ửng trên mặt nàng cũng không biết là bởi thiếu dưỡng khí hay là vì nhiệt độ quá cao.

“Chơi vui không?” A Miên một tay chống đầu, đôi mắt đẹp mỉm cười nhìn người dưới thân.

Trực giác Hồng Đậu cảm thấy có nguy hiểm, nàng vội lắc đầu, “Đừng quấn ta trong chăn nữa, không thể hô hấp rất khó chịu, giống như là…… cảm giác chết đuối vậy.”

Chết đuối……

Sắc mặt A Miên có hơi thay đổi, nhưng chẳng qua chỉ trong chớp mắt, nàng lại mỹ lệ đa tình cười hỏi: “Tiểu cô nương từng bị chìm dưới nước sao?”

Một câu hỏi thực bình thường, cũng thực tùy ý.

Hồng Đậu lắc đầu, “Chưa từng.”

Trên thực tế là, nàng rất ít khi đến gần những nơi nhiều nước, cho dù khi còn nhỏ đi công viên nước, cũng là thúc thúc nàng dẫn đi thì mới có thể đi chơi, trước khi vào đại học đi chơi cùng bạn cùng phòng, Hồng Đậu ngây thơ vẫn luôn cho rằng tất cả mọi người đều không thích đi chơi ở công viên nước, vì mỗi lúc nàng đến đó chơi, thì ngoại trừ nhân viên ở đó ra cũng không hề có du khách nào khác. (Editor: Đơn giản chính là thúc thúc giàu có bao trọn cả khu thôi:))

“Tiểu cô nương chưa từng trải qua cảm giác không thể thở mà chỉ có thể chờ chết, đây là chuyện tốt.” A Miên vuốt đỉnh đầu Hồng Đậu, giương khóe môi cười, so với trước kia, hiện tại nụ cười của hắn nhiều thêm vài phần chân thật.

Hồng Đậu mẫn cảm nhận thấy sự không thích hợp, nàng cố sức từ trong “nhộng” rút ra một bàn tay, đè lại bàn tay A Miên đặt trên đỉnh đầu nàng, “A Miên, ngươi trước kia từng bị chìm dưới nước sa?”

“Thật lâu thật lâu trước kia…… Ước chừng là khi ta sáu tuổi.” A Miên trả lời không chút để ý.

Hồng Đậu khẩn trương hỏi: “Là không cẩn thận bị rơi vào trong nước sao?”

“Không phải nha.” A Miên cười, “Là ta bị một nam nhân ném xuống nước.”

“Là người xấu!” Hồng Đậu nhíu mày, “Quá đáng giận!”

“Người xấu sao? Ta cũng không biết.” Hai mắt A Miên híp lại, rõ ràng là đang cười, lại không hề thấy ý cười nơi đáy mắt, “Rất nhiều người đều gọi hắn là ân nhân, nói hắn là người tốt, ngay cả mẹ ta cũng đều cực kỳ thích hắn.”

“Mẹ ngươi rất thích hắn?”

“Rốt cuộc thì hắn cũng là đối tượng hợp tác với mẹ ta để sinh ra ta, ta đoán rằng, mẹ ta hẳn là thích hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Chết đuối (2)

“Từ từ……” Hồng Đậu chớp mắt một chút, “Đầu óc ta có chút loạn, ngươi nói nam nhân kia là đối tượng hợp tác với mẹ ngươi để sinh ngươi ra, vậy nói cách khác…… Nam nhân kia là phụ thân ngươi?”

A Miên vân đạm phong khinh gật đầu, “Ừm, là phụ thân ta.”

Hồng Đậu ngây người một lát, tiếp theo đầu óc liền bùng nổ, nàng kinh ngạc kêu lên: “Hắn là phụ thân ngươi, vậy vì sao lại muốn ném ngươi vào trong nước!?”

“Không biết nha.” A Miên vươn ngón tay ra, gợi lên một lọn tóc đen của Hồng Đậu, nói với vẻ không chút hứng thú: “Ta chỉ có thể mơ hồ nhớ được, trước khi ném ta xuống nước, hắn nói nếu ta chưa từng được sinh ra thì tốt rồi.”

“Chẳng lẽ…… A Miên ngươi còn có ca ca đệ đệ?”

“Không có, sau khi mẹ ta sinh ta xong, liền không thể sinh thêm được nữa.”

Hồng Đậu tức giận cắn răng, “Vậy cha ngươi khẳng định chính là trọng nam khinh nữ! Đã là thời đại nào rồi, thế mà còn có người trọng nam khinh nữ! Chẳng lẽ trong nhà hắn có ngôi vị hoàng đế muốn kế thừa sao?”

Cho dù có ngôi vị hoàng đế muốn kế thừa, nước phương Tây của người ta còn có nữ hoàng Elizabeth đó!

Không đúng…… Nếu nói về trọng nam khinh nữ, hình như chính là chuyện dễ xảy ra ở cổ đại này.

A Miên bình tĩnh nói: “Ta đoán, hẳn là không phải do trọng nam khinh nữ…… Ơ, tiểu cô nương, ngươi làm sao vậy?”

Nàng nhìn Hồng Đậu túm lấy ống tay áo của mình, lại nhìn Hồng Đậu nước mắt lưng tròng nhìn mình, trong nháy mắt đó, A Miên liền cho rằng có sóng to ngập trời đang đánh úp lại, nếu nàng không nhanh chóng ngoi lên sẽ liền bị chết đuối.

“A Miên…… thật đáng thương a! Trong lòng tỷ tỷ đây thật khó chịu!” Hồng Đậu khóc đến nước mắt nước mũi ròng ròng, có thể nói là không còn chút hình tượng, mỗi lúc nàng nghẹn ngào, thì lại tóm lấy tay áo A Miên lau một lần nước mắt, động tác quả thực là quá mức tự nhiên.

Quả nhiên là như lũ lụt ào đến, xong rồi, hiện tại mà chạy đã không còn kịp.

A Miên ghét bỏ thu tay mình, “Ê, trước hết phải nói rõ ràng, ngươi thành tỷ tỷ ta từ bao giờ vậy?”

“A Miên…… A Miên đáng thương của ta…… Mau để tỷ tỷ tới ôm một……” Hồng Đậu giang hai tay trực tiếp ôm lấy A Miên, nàng vừa vỗ lưng người ta, vừa nói: “Trên đời này có rất nhiều người, đều thích dùng sự vui sướng để che giấu quá khứ không muốn người khác biết của chính mình, ta trước kia còn chưa tin lời thúc thúc nói, hiện tại ta tin…… huhuhu……”

A Miên đau đầu sờ sờ đỉnh đầu Hồng Đậu, “Tiểu cô nương, ta cũng không hề cảm thấy đau khổ, ngươi có thể đừng khóc hay không.”

“Ta vốn dĩ…… Vốn dĩ chỉ định khóc một chút…… Để biểu đạt chúng ta tỷ muội tình thâm……” Hồng Đậu đứt quãng khóc nức nở, “Nhưng mà…… Nhưng mà ta hình như cố quá mức rồi, không dừng được nữa……”

A Miên bất đắc dĩ, dứt khoát cả người đều lười biếng tựa vào Hồng Đậu, nàng dựa vào đầu vai Hồng Đậu, vừa mở mắt liền nhìn thấy sườn mặt Hồng Đậu bị nước mắt nhiễm ướt, tiếng khóc của nàng thực sự ồn ào, so với âm thanh đám cổ trùng kia chém giết còn ồn ào hơn, A Miên bực bội vươn tay…… Ôn nhu đặt trên đỉnh đầu Hồng Đậu, nhẹ nhàng mà vuốt ve.

Có lẽ là lòng hiếu kỳ quấy phá, nàng vươn đầu lưỡi, liếm lên giọt nước mắt trên khóe mắt Hồng Đậu.

Hồng Đậu cứng đờ, nhưng rất nhanh, nàng lại ôm chặt A Miên, khẳng khái hy sinh nói: “A Miên, ngươi thích liếm thì liếm đi! Chỉ hạn trong đêm nay, ngươi muốn làm gì ta cũng đều đồng ý với ngươi!”

A Miên lười biếng cười một tiếng, “Ta hình như đã nhớ ra, vì sao phụ thân muốn ném ta xuống nước.”

“Vì sao?”

Nàng dán vào bên tai Hồng Đậu, “Bởi vì…… Ta muốn biến mẹ ta, thành một con rối* để có thể giấu đi thật kỹ.”

“Con rối?” Hồng Đậu ngừng khóc, nàng nâng tay lên ôm lấy mặt A Miên, nhìn nàng một hồi lâu, mới nói: “A Miên, ngươi có phải bị bệnh hoang tưởng hay không?”

*Con rối: Lý giải theo hướng creepy thì có vẻ như A Miên muốn biến mẹ mình thành kiểu như tiêu bản hay ướp xác toàn thân (giống như Ngôn Kỳ lưu giữ các bộ phận cơ thể trong các bình dung dịch lúc trước í, khác là đây thì giữ cả thân thể thôi). Đại khái là giữ nguyên vẹn hình người thật lâu trong trạng thái bất động như búp bê hay manocanh đó (bằng cách bảo quản như ngâm trong dung dịch hay cách gì đó để giữ nguyên trạng thái). Tuy nhiên Hồng Đậu đang hiểu một cách rất ngây thơ rằng đây là ảo tưởng biến người thành búp bê (thông qua phép thuật) thôi □

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153: Tâm lý bình thường

Đêm đen gió mạnh, trăng sáng sao thưa, tối nay, chính là lúc thích hợp giết người phóng hỏa.

Trong tay Tuyết Phi Phi cầm ba ống trúc, im lặng đi tới ngồi xổm dưới cửa sổ một căn phòng, nàng nắm chặt tay, âm thầm cổ vũ bản thân mình cố lên.

Không biết vì sao, nàng vẫn chưa bị điểm tâm của Hồng Đậu độc chết, nguyên nhân khả dĩ nhất, chắc chắn là do Phương Hồng Đậu đã dùng độc dược quá hạn, Tuyết Phi Phi vẫn hết sức tin tưởng một câu, đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời, hành động ám sát lúc này, nàng nhất định có thể thành công!

Chưa nói đến việc lúc này đây nàng đã chuẩn bị bột phấn ngủ bảy ngày bảy đêm, chính là thứ mà nàng mất không ít sức mới có được! Nàng cũng không tin, lúc này Phương Hồng Đậu còn có thể nhìn thấu mưu kế của nàng!

Tuyết Phi Phi núp dưới cửa sổ, âm hiểm cười, tự nhiên, nàng cũng có thể mơ hồ nghe được âm thanh từ trong phòng truyền đến, giọng một nữ nhân hình như là đang nói cái gì mà…… bệnh hoang tưởng?

Bệnh hoang tưởng?

Đây là bệnh gì?

"Trên đời này không có sinh vật phép thuật nào tìm một cô bé để giao kèo cả, cũng sẽ không có thứ gọi là phép thuật, người cũng sẽ không thể biến thành búp bê Barbie, A Miên, ngươi có hiểu không?" Hồng Đậu ôm mặt A Miên, tận tình khuyên bảo, không để ý chút nào đến việc giờ phút này A Miên còn đang ghé vào trên người mình.

A Miên mặt không biểu cảm nhìn nàng.

Hồng Đậu chớp chớp mắt, dáng vẻ có chút đáng yêu, "Cho dù ngươi thực thích mẫu thân ngươi, có chứng yêu mẹ quá đà, cũng sẽ không thể biến mẫu thân ngươi thành con rối được nha, phụ thân ngươi sẽ rất khổ sở."

"Phụ thân sẽ rất khổ sở?" A Miên cong mắt, "Nói như vậy…… Ta thật ra lại càng hối hận lúc trước chưa biến ý muốn kia thành sự thật."

"A Miên, đừng tức giận kiểu trẻ con." Hồng Đậu nhéo nhéo mặt A Miên, cười hì hì nói: "Mỗi đứa trẻ đều rất dễ xuất hiện một đặc điểm giống nhau, đó chính là đối với trưởng bối mà mình thích, luôn luôn có một loại ham muốn chiếm hữu vô lý, ví dụ như, khi nhìn thấy vị trưởng bối mình yêu thích này đối tốt với những người khác, đứa trẻ liền sẽ cảm thấy người kia đã cướp đi người mình thích, cho nên mới có một chút ý nghĩ không tốt, chẳng qua, có ý nghĩ đó cũng không hề cho thấy đứa trẻ là người xấu, mà đây là trạng thái tâm lí thực bình thường nha."

A Miên bắt được tay Hồng Đậu véo mặt mình, trên gương mặt phong hoa tuyệt đại của nàng lộ ra một nụ cười mị hoặc, thực dễ dàng khiến cho tim người ta đập gia tốc, máu chảy nhanh hơn, nàng cười hỏi: "Tiểu cô nương nói đạo lý rõ ràng như vậy, thoạt nhìn có vẻ như đã từng trải qua, cảm thụ rất nhiều nhỉ."

"Bởi đây là quá trình trưởng thành mà mỗi một đứa trẻ đều phải trải qua." Hồng Đậu híp mắt, ngọt ngào nói: "A Miên không cần cảm thấy có gánh nặng."

Nhớ trước đây khi tuổi còn nhỏ, cũng không nhớ rõ nàng nghe ai nói mà hiểu lầm thúc thúc nàng muốn đi xem mặt với phụ nữ, ngay đêm hôm đó nàng liền cầm kéo lén lút cắt hỏng tất cả tây trang của thúc thúc nàng, đó là lần đầu tiên Hồng Đậu làm chuyện xấu, về sau chính nàng cũng cảm thấy hết sức tội lỗi, chẳng qua sau đó thúc thúc lại nói với nàng rằng đây là hành vi có lý hết sức bình thường, nên nàng cũng đã nghĩ thông.

A Miên bỗng nhiên dùng một loại ánh mắt ngươi là đồ ngốc sao nhìn Hồng Đậu, "Có thể đem loại ý nghĩ không bình thường này nói thành bình thường…… Ta hiện tại cảm thấy hết sức tò mò với hoàn cảnh trưởng thành của ngươi."

"Ồ? Phải không?" Hồng Đậu suy nghĩ một lát, cũng may là còn chưa quên việc mình hiện tại không phải tiểu thư Hồng Đậu của Phương gia, mà là nữ phụ Phương Hồng Đậu tồn tại trong tiểu thuyết, nàng nói: "Hoàn cảnh trưởng thành của ta thực bình thường, cùng không khác gì mấy đại tiểu thư khuê các cả."

P/s: Đến chính A Miên còn biết bản thân suy nghĩ bất bình thường mà Hồng Đậu vẫn hoàn toàn không nhận ra □. Thế thì nên nói ai bất thường hơn nhỉ □ □

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 154: Đồn đại

"Nếu nô gia không nhớ lầm, tiểu cô nương hẳn là xuất thân từ thế gia thư hương Giang Nam." A Miên lại hết sức tự nhiên đổi cách tự xưng trở về hai chữ nô gia, ngón tay nàng gợi lên lọn tóc dài trước ngực Hồng Đậu, nở nụ cười vô cùng tươi đẹp.

Hồng Đậu gật gật đầu, "Đúng rồi, ta xuất thân từ Phương gia ở Giang Nam."

"Phương gia, là một thế gia không liên quan tới giang hồ, vì sao tiểu cô nương lại gả cho Thẩm Trang chủ vậy?" A Miên tùy ý hỏi, lại hai mắt hơi cong nở nụ cười, hôn lên lọn tóc đen kia của Hồng Đậu.

Mặt Hồng Đậu liền lập tức không có tiền đồ mà đỏ lên, rồi lại không nỡ dời mắt khỏi khuôn mặt A Miên nửa phần, nàng cố nén vui sướng trong lòng mà trả lời: "Ta chỉ biết rằng, cha ta và Thẩm lão Trang chủ là bằng hữu, rất lâu trước kia, Thẩm Gia Trang đã định ra hôn ước với Phương gia chúng ta, chỉ là tiểu thư Phương gia ngoại trừ ta, còn có muội muội ta nữa, cũng chưa hề nói rõ rốt cuộc Thẩm Lạc Ngôn định hôn ước với ai, chỉ là về sau mới xác định chắc chắn là ta gả cho Thẩm Trang chủ, chuyện trước kia ta cũng không nhớ rõ lắm, chuyện cụ thể hơn thì ta không biết được."

"Thì ra là thế." A Miên lại cúi đầu thấp hơn một phân, mặt cũng dán lại càng gần hơn với Hồng Đậu, A Miên có thể nhìn từ khoảng cách cực gần mà thấy rõ hàng lông mi run lên vì khẩn trương của Hồng Đậu, khóe môi nàng giương lên, tiếng nói trầm thấp hơi khàn khàn, "Nô gia lại nghe được một vài lời đồn đại thú vị."

"Đồn đại gì?" Tim Hồng Đậu đập rất nhanh, nàng cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

"Nghe nói…… Đại tiểu thư Phương gia cũng không muốn gả cho Thẩm Trang chủ." Ánh mắt xinh đẹp của A Miên cũng dường như nhiễm ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào, ánh trăng sáng tỏ làm ý cười của nàng càng thêm sạch sẽ, lại cũng càng thêm khiến người mê muội, "Ngay trước hôn lễ, đại tiểu thư Phương gia muốn bỏ trốn cùng người trong lòng, nhưng vào ngày hẹn, nàng ở bến đò chờ mãi, đợi một ngày một đêm, lại chỉ chờ được người Phương gia tới, người trong lòng nàng đã thất hẹn."

Hồng Đậu mở to hai mắt, một câu buột miệng thốt ra, "Không thể có chuyện này được!"

Ký ức của nàng không sai, trong truyện《 Danh môn quý thiếp 》này, Phương Hồng Đậu chỉ toàn tâm toàn ý yêu Thẩm Lạc Ngôn, cho dù Thẩm Lạc Ngôn có hưu nàng, nàng cũng vẫn mê muội không tỉnh đối với Thẩm Lạc Ngôn như cũ, hơn nữa còn làm rất nhiều chuyện ác trái đạo lý, với cái cách Phương Hồng Đậu dính lấy Thẩm Lạc Ngôn đến chết không đổi này, nàng sao có thể thích những người khác được!?

Có lẽ là thấy thần sắc Hồng Đậu không thích hợp, A Miên lại khẽ cười nói: "Được rồi được rồi, tiểu cô nương không cần khẩn trương, nô gia cũng chỉ là nghe chút đồn đại mà thôi, đồn đại ấy mà, có mấy chuyện là thật đâu cơ chứ?"

"Khẳng định là giả!" Hồng Đậu bởi vì sốt ruột, bị bó trong chăn liền không khỏi có chút nóng lên, nàng cố sức đẩy A Miên từ trên người mình xuống dưới, lại xốc cái chăn thật dày lên, lúc này mới mát mẻ một chút, nàng vốn đang nằm thẳng, vì nói chuyện với A Miên, nàng lại xoay người, nằm nghiêng nhìn A Miên nói: "Đồn đại chính là đồn đại, A Miên cũng không nên tin tưởng nha."

Hồng Đậu nằm thẳng còn không có gì, chẳng qua nàng vừa nghiêng mình, thì bộ ngực ngày thường không đáng chú ý kia lại bị ép mà tạo thành khe rãnh, ánh mắt A Miên không tự giác dời xuống dưới, lại cố hết sức kéo tầm mắt lên trên, thoạt nhìn, ánh mắt liền có chút mơ hồ không tập trung.

Hồng Đậu không thoải mái giật giật thân mình, "Có thứ gì cộm ta……"

"Gì?"

"Giống như gậy gộc……"

Thần sắc A Miên biến đổi có chút vi diệu.

"A, ta đã biết!" Hồng Đậu xốc chăn lên, từ trong chăn lấy ra một cái chày cán bột, "Quả nhiên là thứ này, để đó lâu lắm rồi mà ta suýt nữa quên mất!"

A Miên nhìn Hồng Đậu chỉ mặc yếm và quần lót, lộ ra một tảng lớn da thịt, nàng cạn lời trong chốc lát, "Ngươi cất cái này ở trên giường làm gì vậy?"

"Đề phòng cướp nha!"

Nàng nói…… Thật đúng là có đạo lý.

Hồng Đậu lại nói: "Chẳng qua trị an ở Võ Lâm Minh lại khá tốt, nên ta vẫn chưa dùng đến cái chày cán bột này bao giờ, vậy cứ ném đi thôi."

Dứt lời, nàng liền trực tiếp quăng cái chày cán bột ra ngoài cửa sổ, không khéo, cái chày vừa lúc đập trúng một người.

"Đau……" Tuyết Phi Phi ngoài cửa sổ vội che lại miệng mình, vừa rồi lúc chuẩn bị phun khói mê, vì nàng bị cái chày đập phải, nên cứ thế vô thức hút vào tất cả khói mê rồi bị sặc, nàng hai mắt trợn trắng, trước khi té xỉu còn nhắc mãi, "Phương Hồng Đậu…… nữ nhân đáng…… sợ……"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Ngủ chung

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 155) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 155)

25 THÁNG 9, 2018 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 155: Ngủ chung

Trong phòng, ánh nến sáng rực.

Hồng Đậu nghi hoặc, "A Miên, ngươi có nghe thấy tiếng gì đó bên ngoài không?"

A Miên cười, "Có lẽ là mèo hoang ở đâu tới thôi."

Hồng Đậu vẫn luôn cảm thấy chính mình đã nghe được âm thanh kỳ quái gì đó ngoài cửa sổ, chẳng qua A Miên nói là mèo hoang, vậy đó chính là mèo hoang, nàng thật ra lại ý thức được mình còn chưa đóng cửa sổ, liền vượt qua thân thể A Miên, xuống giường đóng kín cửa sổ, lại quay đầu nói: "A Miên, đêm nay có ngủ ở chỗ này của ta không?"

"Tiểu cô nương muốn nô gia ngủ ở chỗ này?" A Miên ngồi dậy từ trên giường, một tay chống cằm, cười tủm tỉm nhìn Hồng Đậu quần áo lộn xộn cách đó không xa.

Hồng Đậu không cần tự hỏi liền nói: "Chẳng phải đã nói sẽ cùng nhau tắm gội cùng nhau ngủ sao? Tuy rằng chúng ta chưa cùng nhau tắm gội, nhưng vẫn có thể cùng nhau ngủ, thế nào? A Miên, chi bằng đêm nay ngươi cứ ở lại đi."

"Nếu tiểu cô nương nhiệt tình mời mọc, vậy nô gia liền không nỡ từ chối." Ánh nến khiến đôi mắt cười của A Miên càng thêm vẻ ôn nhu, ánh nến nhá nhem chiếu vào khuôn mặt hoàn mỹ của nàng, giống như tăng thêm tầng ánh sáng thần thánh cho nàng vậy, giờ phút này, có thể khiến người khác quên đi nàng là một nữ nhân yêu diễm vũ mị, mà nghĩ nàng là một giai nhân tuyệt đại ôn nhu đa tình.

Hồng Đậu nhìn đến rung động tâm can, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy A Miên lộ ra khí chất như vậy, thực sự khác biệt quá lớn với trạng thái ngày thường của nàng, Hồng Đậu liền nhịn không được mà nhìn đến ngây người.

"Làm sao vậy?" A Miên thấy Hồng Đậu thật lâu không nói lời nào, lại thay đổi dáng ngồi, cười hỏi một câu.

"A Miên……" Hồng Đậu do dự trong chốc lát, mới đỏ mặt, nói: "Ta cảm thấy ngươi hôm nay cười đặc biệt đẹp."

"Nô gia có ngày nào khó coi trong mắt tiểu cô nương sao?"

"Ta không phải có ý này." Hồng Đậu vội vàng xua tay, "Ý ta là, ngươi ngày nào cũng đều rất đẹp, nhưng chỉ có bây giờ cười rộ lên mới đặc biệt đẹp."

"Đặc biệt?" A Miên cười hỏi: "Đặc biệt đến mức nào?"

"Ừm…… Đến mức cho dù có đặt rất nhiều rất nhiều bánh táo chua ở trước mặt ta, thì ta cũng sẽ không rảnh quan tâm!"

Có thể khiến đồ tham ăn kia nói ra đến mức này, thoạt nhìn cũng thật là đủ đặc biệt, hai mắt A Miên lại cong cong, "Vậy thì nô gia đẹp, hay là Diệp Minh chủ đẹp?"

"Đương nhiên là ngươi đẹp!" Hồng Đậu quyết đoán trả lời, "Diệp Minh chủ là nam nhân, chỉ có thể nói hắn soái khí."

"Ồ." A Miên lạnh nhạt đáp lời, ngay cả ánh mắt cũng không thèm liếc qua Hồng Đậu, "Tắt đèn nghỉ ngơi đi."

Đầu óc Hồng Đậu đầy dấu chấm hỏi, không biết có phải mình đã chọc giận A Miên chỗ nào hay không, nhưng nàng vẫn làm theo mà thổi tắt ngọn nến, lúc này mới dựa vào ánh trăng mỏng manh mà đi về phía mép giường, trước kia đều là nàng nằm xuống trước, rồi Lục Y mới thổi tắt đèn, hiện tại nàng sờ soạng đi, làm một người có bệnh quáng gà, lại không thích ăn rau dưa, lúc này bước đi cũng chỉ là dựa theo trí nhớ.

"Ai nha" một tiếng, đầu gối Hồng Đậu vấp phải giường, liền lập tức ngã lên đó, ngoài ý muốn chính là, nàng không ngã vào đệm giường, mà lại lọt vào trong một lòng ngực.

Một bàn tay vòng lên eo Hồng Đậu, đồng thời, giọng nói tuỳ tiện cũng vang lên, "Hóa ra buổi tối còn có phúc lợi mỹ nhân nhào vào trong ngực sao?"

Hơi thở riêng biệt dễ ngửi kia của A Miên quanh quẩn trên chóp mũi nàng, Hồng Đậu liền đỏ mặt, chỉ là khi cảm thấy A Miên đưa một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve trên da thịt bóng loáng của mình, nàng nhịn không được mà đè lại bàn tay lộn xộn của A Miên, thẹn thùng nói: "A Miên, ngươi đang làm gì?"

Trong bóng đêm, A Miên chớp mắt mỉm cười, "Sàm sỡ ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 156: Ngọc bội

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 156) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 156)

25 THÁNG 9, 2018 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 156: Ngọc bội

Hồng Đậu dựng thẳng lông mày, trong bóng đêm nàng cũng không thấy rõ vẻ mặt A Miên, một tay tóm lấy tay A Miên đang dán trên người mình bỏ ra ngoài, nàng rời khỏi sự ôm ấp của A Miên, xốc chăn lên nằm xuống giường, "Ngủ!"

A Miên không lên tiếng, chẳng qua rất nhanh, Hồng Đậu liền cảm giác được một người nằm bên cạnh, hương vị trên người A Miên nàng đã rất quen thuộc, chỉ là không biết vì sao, lúc này ngửi được hương vị trên người A Miên, Hồng Đậu thế mà lại mặt hồng tai đỏ.

Trong phòng yên tĩnh, giọng nói nhẹ nhàng của A Miên vang lên, "Tim ngươi đập rất nhanh."

"Sao ngươi biết được tim ta đập nhanh……" Dần dần, Hồng Đậu cảm thấy có một đôi tay ôm nàng vào trong một lòng ngực ấm áp.

Cằm A Miên đặt trên đỉnh đầu Hồng Đậu, giọng nàng lười biếng, không còn vẻ yêu mị, lại thêm vài phần chân thật, "Ta nghe được, tim Hồng Đậu đập rất nhanh…… Cũng rất có sức sống."

"Ồ……" Hồng Đậu rụt rụt thân mình, tâm tình thật sự vi diệu.

"Tiếng tim đập của Hồng Đậu rất êm tai." Đôi tay A Miên ôm Hồng Đậu lại chặt hơn, nàng cọ cọ đỉnh đầu Hồng Đậu, bình tĩnh mà nhẹ nhàng nói: "Ta thích âm thanh tim đập của Hồng Đậu."

Trở về giọng nói bình đạm, hiếm khi không có ngữ khí yêu mị, lại ngoài ý muốn làm người ta cảm thấy được trạng thái tinh thần yên lặng bình thản vào giờ phút này của A Miên.

Hồng Đậu cảm giác có chút quái dị, trong lòng cũng không thoải mái lắm, nàng cũng vươn tay ôm lấy A Miên, nhẹ nhàng mà vỗ lưng A Miên không nói gì.

Hiện tại lúc này, giữ bầu không khí an tĩnh là tốt rồi.

Cũng không biết đã qua bao lâu, bàn tay vỗ lưng A Miên của Hồng Đậu càng ngày càng chậm, tới cuối cùng, bàn tay Hồng Đậu đặt trên người A Miên cũng không động nữa, tiếng hít thở chậm rãi của Hồng Đậu truyền đến, nàng ngủ rồi.

A Miên lại trợn tròn mắt mãi cho đến hừng đông.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hồng Đậu mới vừa mơ màng mở mắt ra, trước mắt chính là một mỹ nhân đang cười tủm tỉm nhìn mình, nàng còn đang sững sờ, mỹ nhân liền hôn lên ấn đường* (giữa hai bên chân mày) nàng một cái, cười nói: "Buổi sáng tốt lành nha, tiểu cô nương."

"Buổi sáng tốt lành……" Hồng Đậu theo bản năng đáp lại một câu, khi ý thức được vị mỹ nhân mà mình mơ ước lâu nay vừa hôn mình, lập tức, đầu óc nàng liền hình thành một trận bão lốc, vì thế một câu nịnh hót liền nói ra miệng, "A Miên, ngươi hôm nay cũng thực đẹp!"

Hồng Đậu vẫn còn trong trạng thái buồn ngủ nở một nụ cười ngọt ngào, có lẽ chính nàng không biết, nhưng hiện tại nàng thật sự có một vẻ quyến rũ nói không nên lời.

"Nô gia có ngày nào không đẹp sao?" A Miên ưu nhã cười, từ trên giường ngồi dậy, nàng lại nghiêng đầu nhìn Hồng Đậu, liếc mắt quyến rũ nói: "Được rồi, rời giường đi."

A Miên xuống giường, sửa sang lại quần áo trên người, lại thấy Hồng Đậu đang xốc chăn lên giống như tìm kiếm gì đó trên giường, nàng hỏi: "Tiểu cô nương đang làm gì?"

"Vừa rồi hình như lại có gây gộc cộm ta……" Hồng Đậu ghé vào trên giường, vừa tìm vừa nói: "Chẳng lẽ ta đã chuẩn bị hai cái chày cán bột? Không được, ta phải tìm ra!"

A Miên thu lại tầm mắt đang nhìn Hồng Đậu, không dấu vết lại sửa sửa quần áo của mình, nàng đi về phía cửa phòng, "Tiểu cô nương ngươi cứ chậm rãi tìm đi, nô gia đói bụng, muốn tìm đồ ăn."

Cửa phòng mở ra rồi đóng lại, A Miên đã không thấy bóng người.

Hồng Đậu kiên trì không ngừng còn đang tìm kiếm trên giường, rốt cuộc đã sờ thấy gì đó ở một góc, nàng lấy đồ vật ra nhìn, hóa ra là một miếng ngọc bội màu xanh lá, màu của ngọc cùng hình ảnh điêu khắc đều là thượng thừa, mà trên ngọc bội còn có khắc mấy chữ, "Liễu Hành Chi…… Hình như là tên một người nha."

Miếng ngọc bội này, nhất định là A Miên đánh rơi, chẳng qua, Liễu Hành Chi là người nào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 157: Đưa về

"Tiểu Phi Phi cô nương! Ngươi làm sao vậy?"

Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng kêu của Lục Y, Hồng Đậu cũng không kịp nghĩ nhiều, nàng vội vàng mặc xong quần áo ra ngoài cửa phòng, chỉ thấy Lục Y đang ngồi xổm trên mặt đất đỡ Tuyết Phi Phi hôn mê bất tỉnh.

Hồng Đậu vội bước đến hỏi: "Đây là có chuyện gì?"

"Nô tỳ cũng không biết." Lục Y nôn nóng nói: "Nô tỳ chỉ muốn tới hầu phu nhân rửa mặt, lại thấy Tiểu Phi Phi cô nương ngã ở chỗ này!"

Tưởng tượng đến việc Võ Lâm Minh là nơi tụ tập giang hồ nhân sĩ, mà ở giang hồ, giết người đều không cần bồi tiền đó, Hồng Đậu lui về sau một bước, kinh sợ nói: "Tiểu Phi Phi không phải đã chết chứ?"

"Chưa, chưa, Tiểu Phi Phi cô nương vẫn còn thở!" Lục Y đã thăm dò hơi thở của Tuyết Phi Phi, Tuyết Phi Phi chỉ là ngất xỉu, cũng không phải tắt thở, "Hơn nữa, theo nô tỳ thấy…… Tiểu Phi Phi cô nương dường như cũng không phải bị thương, mà là đang ngủ."

Hồng Đậu nhìn gương mặt an ổn của Tuyết Phi Phi, so với việc nói rằng nàng ngất đi, thì quả thực nói là đang ngủ lại càng thích hợp, nàng nghĩ một chút, chẳng lẽ là Tiểu Phi Phi bận rộn công việc quá, thế nên lúc đang đi trên đường mới té xỉu sao?

"Ta nhớ rõ Tiểu Phi Phi hiện đang là thị nữ của Nhạc phu nhân, chúng ta trước hết vẫn nên đưa Tiểu Phi Phi trở về đi."

"Dạ, phu nhân." Lục Y lập tức cõng Tiểu Phi Phi trên lưng mình, bản thân nàng cũng là người tập võ, cõng một Tuyết Phi Phi vốn không nặng lắm cũng không vấn đề gì.

Hồng Đậu tiện tay buộc lại mái tóc dài rối tung của mình, nàng vốn không biết làm mấy kiểu tóc phức tạp của cổ đại, liền tùy ý dùng một dải lụa mà buộc kiểu đuôi ngựa, cùng Lục Y đi tới sân viện của Nhạc phu nhân.

Phòng cho khách ở Võ Lâm Minh rất nhiều, từ phòng cho khách chỗ Hồng Đậu ở đến phòng cho khách chỗ Nhạc Mân, cũng phải đi mất vài phút, chẳng qua Lục Y lại nói mình cõng Tiểu Phi Phi không hề mệt.

Tùy tiện hỏi một thị nữ, liền biết phòng cho khách chỗ Nhạc Mân ở nơi nào, đi đến trước cửa một gian phòng, khi Hồng Đậu đang vươn tay muốn gõ cửa, trong phòng có tiếng thứ gì đó rơi xuống đất lại làm nàng hoảng sợ, tay liền ngừng lại giữa không trung.

Giọng nói cảnh giác của Nhạc Mân truyền ra ngoài cửa phòng, "Ai ở bên ngoài?"

"Nhạc chưởng môn, ta là Phương Hồng Đậu." Hồng Đậu vội quy củ trả lời một tiếng.

Không lâu sau, cửa phòng mở ra, gương mặt Nhạc Mân tươi cười cực kỳ hòa ái dễ gần, "Hóa ra là Thẩm phu nhân, không biết Thẩm phu nhân đến đây có chuyện gì?"

"Nhạc phu nhân không ở đây sao?" Hồng Đậu cố gắng đưa mắt vượt qua Nhạc Mân để nhìn vào trong phòng, chỉ nhìn thấy trên mặt đất có một chén trà bị vỡ nát, ngoài ra không có gì khác.

Nhạc Mân ha hả cười nói, "Nhu nhi đi ra ngoài tản bộ, Thẩm phu nhân có chuyện gì thì đừng ngại nói với ta."

"Ta phát hiện thị nữ của Nhạc phu nhân ngủ quên ở bên ngoài phòng ta, nên bây giờ mới đưa nàng ấy trở về."

"Thì ra là thế." Nhạc Mân nhìn Tuyết Phi Phi ở sau lưng Lục Y, lại bước ra khỏi phòng, thuận tiện đóng kín cửa phòng rồi nói: "Phòng của Tiểu Phi Phi ở cách vách."

Hồng Đậu nhìn Lục Y đưa Tuyết Phi Phi vào phòng cách vách. Khi Lục Y bước ra, đóng kín cửa phòng, Hồng Đậu liền nói: "Vậy chúng ta đi trước."

"Thẩm phu nhân đi thong thả." Nhạc Mân chắp tay.

Hồng Đậu gật gật đầu, mang theo Lục Y cùng nhau rời đi. Có lẽ là ảo giác của nàng, trong lòng nàng luôn cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng lại không thể nói là không đúng chỗ nào.

"Phu nhân." Khi bước qua chỗ ngoặt hành lang, Lục Y kéo ống tay áo Hồng Đậu.

Hồng Đậu lúc này mới phục hồi tinh thần lại, nàng ngước mắt, chỉ thấy bên cạnh núi giả là một nam nhân thân hình cao lớn đang đứng, mặc áo vải bố đeo đao, lại ít khi nói cười, đôi mắt Hồng Đậu lập tức sáng lên, "Mạc công tử."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Tranh chấp (1)

Quả nhiên, làn da màu lúa mạch của Mạc Phi Ưng khi ở dưới ánh mặt trời, liền trở nên càng thêm mê người.

Màu da này, dáng người này, phong cách mạnh mẽ này…… Tuyệt đối là thân thể tốt nhất a!

Ừm…… Ở trên, chỉ đơn giản là phát ngôn với thái độ tán thưởng của Hồng Đậu thôi.

Mạc Phi Ưng nhìn không trung, "Hôm nay trời nắng thật đẹp."

"Phải…… Thật đẹp." Hồng Đậu không đoán được phương thức chào hỏi kỳ lạ của người nam nhân này có ý gì, chẳng qua, nàng chỉ cần nhìn chằm chằm nam nhân tràn ngập hương vị dã tính này, cũng đã là một sự hưởng thụ cực kỳ cực kỳ lớn.

Mạc Phi Ưng lại thuận miệng nói: "Trước kia thường xuyên có thể thấy Nhạc phu nhân tản bộ dưới thời tiết tốt thế này, hôm nay ta lại không nhìn thấy bà ấy."

"Phải không?" Hồng Đậu ngây ngốc cười một chút.

Mạc Phi Ưng không nói, trực tiếp xoay người rời đi.

Hắn cứ như vậy trầm mặc bước tới, lại trầm mặc bỏ đi, không chút lưu luyến.

Cho nên…… Hắn rốt cuộc vì sao lại nói chuyện với nàng vậy?

Lục Y nhắc mãi, "Mạc Phi Ưng này thật đúng là một người kỳ quái."

"Đúng là có chút kỳ quái…… Từ từ!" Hồng Đậu bỗng nhiên nghĩ tới lời Mạc Phi Ưng nói, hắn nói hôm nay hắn vẫn chưa hề nhìn thấy Nhạc phu nhân ra ngoài tản bộ!

"Ơ, phu nhân, người đi đâu thế!?" Lục Y thấy Hồng Đậu bỗng nhiên xoay người quay lại, liền lập tức đi theo.

Hồng Đậu tiện tay ngắt đóa hoa ở ven đường, nàng không quay đầu lại mà nói: "Đi gặp Nhạc chưởng môn."

Khi Hồng Đậu một lần nữa đi đến trước cửa phòng Nhạc Mân, lại thấy cửa bị khóa từ bên ngoài, nói cách khác, người bên trong đã đi ra ngoài, nàng nghĩ tới điều gì đó, lại đi đến trước cửa phòng Tuyết Phi Phi, thấy cửa phòng đóng chặt, nàng cũng lười gõ cửa, mà trực tiếp đưa chân đá văng cửa ra, động tác không có chút thục nữ này quả thực khiến cho Lục Y hoảng sợ.

Cửa bị đá văng, Hồng Đậu liền tiến thẳng đến mép giường, thấy Tuyết Phi Phi đang nằm trên giường ngủ hết sức an ổn, nàng lại nhìn cửa sổ mở rộng phía bên kia, đáy lòng cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra.

“Phu nhân, rốt cuộc là làm sao vậy?” Lục Y ở phía sau Hồng Đậu khó hiểu hỏi.

Bởi vì động tác thô lỗ của Hồng Đậu tạo ra tiếng vang, nên ở cửa cũng vây quanh không ít quần chúng.

Lúc này, Nhạc Mân cũng đi tới cửa kinh ngạc hỏi: “Thẩm phu nhân, ngươi làm gì vậy?”

“Ngươi còn hỏi ta làm gì?” Hồng Đậu sắc mặt lạnh lùng, “Đường đường là người đứng đầu một môn phái, vậy mà lại làm ra việc xấu xa này, thật là mất mặt!”

Hồng Đậu chưa quên Tuyết Phi Phi là một nữ tử, nàng ra khỏi phòng, lại đóng kín cửa lại, ngăn chặn những ánh mắt tò mò bên ngoài.

Nhạc Mân nhíu mày, “Thẩm phu nhân, ngươi vừa đến liền không phân biệt đúng sai mà nhục mạ ta, cho dù ngươi có là tiểu bối* (người trẻ tuổi có vai vế thấp hơn mình), cũng không có nghĩa là ta sẽ không so đo với ngươi.”

“So đo?” Hồng Đậu chống nạnh nói: “Ta còn muốn so đo với ngươi thật tốt đây! Vốn cho rằng ngươi là một chính nhân quân tử, hóa ra ngươi cùng với đồ đệ kia của ngươi giống nhau, đều là thứ người đại gian đại ác! Thế nào, không ngờ bổn tiểu thư sẽ đột nhiên quay lại phá vỡ chuyện tốt của ngươi đúng không?”

Mọi người bắt đầu nghị luận sôi nổi, sắc mặt Nhạc Mân cũng trầm xuống, “Thẩm phu nhân, tục ngữ nói bắt trộm phải có chứng cớ, ngươi còn chưa đưa ra được chứng cứ gì đã chụp lên đầu ta cái danh kẻ đại gian đại ác, không khỏi cũng thật quá đáng!”

“Ngươi!” Hồng Đậu cắn răng, nàng lại không thể nói ra trước công chúng rằng lão già thối tha Nhạc Mân này muốn làm bẩn Tuyết Phi Phi, nơi này là cổ đại, Tuyết Phi Phi lại là một cô nương chưa xuất giá, bất luận chuyện là thật hay là giả, chỉ cần Tuyết Phi Phi bị dính vào, vậy thì trong sạch của nàng ấy cũng chắc chắn sẽ trở nên không minh bạch.

“Nơi này thật náo nhiệt.” Một giọng nói ôn hòa vang lên, trong đám người nhường ra một lối, Diệp Thu Bạch áo trắng tựa tuyết, hắn chậm rãi mà đến, nhìn thấy Hồng Đậu, hắn còn hơi cười cười, giọng điệu lại nhu hòa hơn rất nhiều, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Tranh chấp (2)

Diệp Thu Bạch đã đến, khiến Hồng Đậu cảm giác như có cứu tinh, nhưng Hồng Đậu còn chưa kịp mở miệng, Nhạc Mân đã nói: “Diệp Minh chủ, ngươi tới vừa đúng lúc, Thẩm phu nhân vừa thấy ta liền nhục mạ ta một hồi, còn nói rất nhiều lời nói bậy hủy hoại thanh danh của ta, tất cả mọi người ở đây đều có thể làm chứng, ta vẫn luôn nói chuyện với Thẩm phu nhân hết sức ôn hòa.”

Bên cạnh có người gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Hồng Đậu lập tức khó chịu nói: “Ngươi đừng có mà kẻ ác lại đi cáo trạng trước, ngươi làm gì…… Không đúng, là ngươi muốn làm gì, ta đều rõ cả!”

“Vậy Thẩm phu nhân nói xem ta muốn làm gì?” Nhạc Mân vẫn bày ra thái độ ôn tồn như cũ, “Hơn nữa bất luận ta có thật sự làm gì đó như lời Thẩm phu nhân nói hay không, trước tiên Thẩm phu nhân cũng phải lấy chứng cứ ra đã chứ, chẳng phải vậy sao?”

“Chứng cứ, ngươi!” Hồng Đậu nhìn quét người đứng chung quanh một vòng, cắn răng nói: “Không được, nơi này nhiều người như vậy, ta không thể tùy tiện nói ra!”

Quần chúng vây xem quay mặt nhìn nhau, không hiểu vị Thẩm phu nhân này có ý gì.

Diệp Thu Bạch nói: “Thẩm phu nhân cùng Nhạc chưởng môn có tranh chấp gì, ta sẽ tự điều tra rõ ràng, thỉnh những người không liên quan rời đi trước.”

Nếu Diệp Thu Bạch đã lên tiếng, người bên cạnh xem náo nhiệt cũng chỉ có thể cố gắng kìm nén lòng hiếu kỳ mà hậm hực rời đi.

Rất nhanh, trên hành lang cũng chỉ còn lại mấy người Diệp Thu Bạch, Hồng Đậu, Lục Y cùng Nhạc Mân.

Diệp Thu Bạch nhìn Hồng Đậu, “Có chuyện gì muốn nói, hiện tại đã không phải e ngại nữa rồi.”

“Ừm!” Hồng Đậu gật gật đầu, chỉ vào Nhạc Mân nói: “Lão gia hỏa này có âm mưu quấy rối Tiểu Phi Phi đang ngủ, may mà ta cảm thấy không thích hợp nên quay lại, mới không để hắn thực hiện được mưu đồ!”

Hồng Đậu đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ ‘không để hắn thực hiện được mưu đồ’ này, vừa muốn vạch trần hành vi phạm tội, lại muốn bảo đảm sự trong sạch của Tiểu Phi Phi.

Diệp Thu Bạch nhìn về phía Nhạc Mân.

Nhạc Mân lập tức liền thở dài một tiếng, “Thẩm phu nhân, lúc trước khi ta đấu với Mạc Phi Ưng, ngươi đột nhiên ngã về phía kiếm của ta, ta thật sự không phải cố ý muốn đả thương ngươi, ngươi vì sao lại cứ canh cánh trong lòng đến nay, còn nghĩ tội danh muốn áp đặt cho ta chứ?”

“Ta còn lâu mới canh cánh trong lòng chuyện với ngươi khi đó, ngươi đừng hòng chuyển đề tài!” Hồng Đậu bình sinh hận nhất chính là những kẻ không biết tôn trọng nữ giới, đặc biệt là những kẻ cưỡng ép nữ giới làm chuyện vô liêm sỉ!

Nhạc Mân nói: “Vậy thì việc phu nhân nói ta muốn làm chuyện vô liêm sỉ với Tiểu Phi Phi có chứng cứ không?”

“Lúc ta đá cửa tiến vào, ngươi trốn ra từ cửa sổ, còn nữa, khi ta mới đưa Tiểu Phi Phi đến đây, ngươi nói phu nhân của ngươi đi ra ngoài tản bộ, nhưng Nhạc phu nhân căn bản là không hề ra ngoài tản bộ, ngươi nhốt bà ấy ở trong phòng, đúng hay không?” Hồng Đậu nghĩ đến khi vừa rồi mình mới đến đây, nghe được tiếng chén trà rơi trên mặt đất, lại chưa hề thấy được Nhạc phu nhân, chỉ sợ Nhạc Mân người này có khi không chỉ là tên quỷ háo sắc, mà còn có khuynh hướng bạo lực gia đình đối với Đồng Nhu.

Nhạc Mân lắc đầu cười, “Thẩm phu nhân càng nói càng thái quá.”

“Làm sao vậy?” Thẩm Lạc Ngôn nghe tin mà đến, chỉ thấy dáng vẻ thở phì phì của Hồng Đậu, hắn liền biết chuyện này không đơn giản, Hồng Đậu vốn rộng lượng, có thể khiến nàng tức giận thế kia, vậy tuyệt đối không phải là chuyện bình thường, lại thấy Nhạc Mân, Thẩm Lạc Ngôn liền hạ mi mắt, chắn trước người Hồng Đậu.

Nhạc Mân cười ha hả nói: “Thẩm Trang chủ tới cũng vừa lúc, Thẩm phu nhân đã nói ta muốn sàm sỡ thị nữ Võ Lâm Minh, lại nói ta nhốt phu nhân ta ở trong phòng, Thẩm phu nhân quả đúng là nhanh mồm nhanh miệng nha, không nói lòng vòng mà liền chụp lên đầu ta nhiều tội danh như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Tranh chấp (3)

"Ta không nói sai, những gì ta nói đều là sự thật!" Hồng Đậu nóng nảy, nàng vẫn không hề nhìn Thẩm Lạc Ngôn, mà chỉ nhìn Diệp Thu Bạch nói: "Nếu như ngươi không tin, có thể hỏi Lục Y!"

Lục Y đứng phía sau Hồng Đậu cũng vội vàng gật đầu, "Khi nô tỳ cùng phu nhân tới đây, quả thật đã nghe Nhạc chưởng môn nói Nhạc phu nhân ra ngoài tản bộ, nhưng sau đó lại gặp Mạc công tử, mới biết được Nhạc phu nhân vẫn chưa hề tản bộ bên ngoài, còn có lúc nô tỳ cùng phu nhân quay lại, cũng thấy được cửa sổ phòng Tiểu Phi Phi cô nương đã bị mở ra."

Nhạc Mân nói: "Vị Lục Y cô nương này thoạt nhìn là nha hoàn bên cạnh Thẩm phu nhân, nếu muốn lấp

liếm thay Thẩm phu nhân, cũng là điều dễ hiểu."

"Ngươi!" Hồng Đậu quýnh lên.

Thẩm Lạc Ngôn bắt lấy tay Hồng Đậu, hắn nhìn nàng lắc đầu, khiến nàng không rối loạn nữa, Hồng Đậu nhấp môi căm giận nhìn Nhạc Mân, so với Hồng Đậu thẳng thắn, Thẩm Lạc Ngôn liền có vẻ trầm ổn hơn nhiều, "Nhạc chưởng môn chẳng qua cũng không hề vòng vo mà liền nói phu nhân ta nói dối, thật sự không tránh khỏi có chút khiến người ta cảm thấy buồn cười."

"Xác thật là như thế." Diệp Thu Bạch nhìn tay Thẩm Lạc Ngôn nắm lấy tay Hồng Đậu, rất nhanh liền thu tầm mắt về.

"Nếu Diệp Minh chủ cùng Thẩm Trang chủ không tin, vậy không ngại thì cứ hỏi phu nhân ta một chút là được." Nhạc Mân đi đến cạnh cửa một gian phòng rồi gõ lên đó, chiếc khóa mà Hồng Đậu nhìn thấy lúc mới đi vòng trở lại đã không còn nữa, cửa được mở ra từ bên trong, nữ nhân nhã nhặn lịch sự đứng đó đúng là Đồng Nhu.

Đồng Nhu nhìn thấy nhiều người như vậy đứng ở cửa, khuôn mặt bà lộ vẻ bất ngờ, "Diệp Minh chủ, Thẩm Trang chủ, còn có Thẩm phu nhân..... Các vị làm sao vậy?"

Ngay cả Đồng Nhu, cũng đã mẫn cảm nhận ra không khí hiện tại không đúng rồi.

"Phu nhân." Nhạc Mân nắm lấy tay Đồng Nhu, nói: "Thẩm phu nhân nói ta nhốt ngươi trong phòng, lại dục muốn làm chuyện vô liêm sỉ đối với Tiểu Phi Phi, ngươi cảm thấy có việc này không?"

"Thẩm phu nhân chê cười." Đồng Nhu nhìn về phía Hồng Đậu, ôn nhu cười, "Ta chỉ là không thoải mái nên mới ngủ trong phòng thêm chốc lát, sao lại có chuyện bị nhốt ở trong phòng đây? Mà nói phu quân có tâm tư gây rối đối với Tiểu Phi Phi..... Vậy thì càng là lời nói vô căn cứ, phu quân từng nói với ta rằng Tiểu Phi Phi thực nhanh nhẹn thông minh, lại là tiểu bối, hắn đối đãi như bậc con cháu vậy, chưa từng có tâm tư khác bao giờ."

Một đôi vợ chồng làm bạn hơn hai mươi năm, ánh mắt nhìn nhau tất cả đều là yêu thương ngưỡng mộ, khiến người ta phải cảm thán họ gắn bó thâm tình.

Điều này rất không thích hợp.

Hồng Đậu cắn môi, âm thầm nắm chặt tay mình.

"Ta nghĩ đây là một chuyện hiểu lầm." Đồng Nhu nói: "Phu quân đừng để ý nhé, có được không?"

"Đây là dĩ nhiên."

Diệp Thu Bạch cười cười, "Nếu là hiểu lầm, vậy việc này đến đây liền kết thúc."

Nhạc Mân khoan dung nói: "Ấy, Diệp Minh chủ, ta tuy không để ý việc này, nhưng lời Thẩm phu nhân nói trước sau gì cũng có ảnh hưởng tới danh dự ta, mong rằng Thẩm phu nhân có thể nói với ta một lời xin lỗi."

Bôi nhọ danh dự chưởng môn một phái, chuyện này nói nghiêm trọng thì cũng cực kỳ nghiêm trọng.

Diệp Thu Bạch rũ mắt nhìn Hồng Đậu, Hồng Đậu cắn môi nhìn hắn, "Ngươi không tin ta?"

Trong ánh mắt ôn hòa của Diệp Thu Bạch tràn ngập bất đắc dĩ.

Hắn đương nhiên tin nàng.

Diệp Thu Bạch không giống như Hồng Đậu, hắn ở cái vị trí này, nguyên tắc đầu tiên phải có chính là công bằng, nếu không có chứng cứ.....

Nếu không có chứng cứ, Thẩm Lạc Ngôn thân là Trang chủ Thẩm Gia Trang, cũng không thể cứ như vậy mà chém giết Nhạc Mân, điểm khác nhau lớn nhất giữa võ lâm chính đạo và tà ma ngoại đạo, chính là việc để tâm tới hai chữ "Pháp luật".

"Hồng Đậu, xin lỗi đi." Thẩm Lạc Ngôn trầm giọng, không muốn nhìn vẻ mặt Hồng Đậu lúc này, hắn nghĩ, nàng hiện tại nhất định đang cảm thấy cực kỳ tủi thân.

Giống như Diệp Thu Bạch, Thẩm Lạc Ngôn cũng nguyện ý tin tưởng Hồng Đậu, nhưng thân ở trong giang hồ, ở Võ Lâm Minh tập hợp võ lâm chính đạo này, đã định trước là không thể không có điều gì cố kỵ.

"Xin lỗi? Ta vì sao phải xin lỗi?" Hồng Đậu tùy tiện cười, nàng rút ra cái tay đang bị Thẩm Lạc Ngôn nắm lấy, cầm bông hoa hái ven đường lúc nãy, hiện giờ đã bị nắm chặt đến không còn hình dạng, đưa vào trong tay Đồng Nhu, "Ta chẳng qua là thấy hoa nở ven đường rất đẹp, nên mới trở về muốn đưa cho Nhạc phu nhân xem, còn việc với Nhạc chưởng môn sao..... Ai chà, ai kêu Nhạc chưởng môn ngày thường nhìn nghiêm túc như vậy, lúc này mới hơi đùa vui một chút thôi, Nhạc chưởng môn, ngươi sẽ không ngay cả đùa vui cũng không chấp nhận đấy chứ?"

"Vui đùa?" Nhạc Mân nói: "Thẩm phu nhân vui đùa không khỏi cũng có chút quá trớn."

"Nếu Nhạc chưởng môn ngươi chỉ nói "có chút" mà thôi, liền chứng minh trong lòng ngươi hẳn là cũng không để bụng, vậy xin lỗi lại càng không cần thiết rồi." Hồng Đậu xua xua tay, xoay người rời đi lại để lại một câu: "Lục Y, ngươi ở chỗ này chăm sóc Tiểu Phi Phi."

"Dạ... " Lục Y ủy khuất dừng bước chân.

Đồng Nhu nhìn bông hoa đã héo trong tay, lại nhìn bóng dáng rời đi của Hồng Đậu, im lặng không nói.

Lúc quay lưng đi, khuôn mặt tươi cười của Hồng Đậu đã không còn nữa, nàng lạnh mặt, trong lòng có cơn giận to đùng không có chỗ phát tiết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Bất đắc dĩ

“Hồng Đậu.” Khi bước vào rừng trúc, Thẩm Lạc Ngôn rốt cuộc lại lần nữa bắt lấy tay Hồng Đậu, cũng khiến nàng dừng bước chân.

Hồng Đậu quyết đoán rút tay ra, nàng không vui nhìn Thẩm Lạc Ngôn, “Ngươi đuổi theo làm gì?”

“Ngươi đang tức giận.” Đây không phải câu nghi vấn, mà là câu khẳng định, cũng không biết vì sao, nhìn thấy dáng vẻ hờn dỗi hiếm khi mới có của Hồng Đậu, Thẩm Lạc Ngôn thế nhưng lại cảm thấy có chút mới lạ.

Hồng Đậu nghiêng đầu, "Ta không tức giận!"

Đây là biểu hiện tức giận rất rõ ràng.

"Ta biết ngươi đang tức giận." Giọng điệu Thẩm Lạc Ngôn hòa hoãn một chút, nếu nàng không phải bị tức giận làm cho u mê đầu óc, thì sao có thể dùng thái độ ngang bướng như vậy để nói chuyện với hắn đây? Trước kia, mỗi lần Hồng Đậu nhìn thấy hắn đều sợ hãi như mắc tội nghiêm trọng vậy.

Hồng Đậu hừ một tiếng, quay lưng đi.

Thẩm Lạc Ngôn nhìn bóng dáng nàng, ngoài ý muốn cảm thấy lúc này nàng có chút đáng yêu, vẻ mặt hắn lần thứ hai dịu lại, chậm rãi nói: "Ta biết trong lòng ngươi cảm thấy tức giận, những lời ngươi nói, ta đều tin."

"Ngươi tin ta?" Hồng Đậu hoài nghi quay người lại, nhìn hắn với vẻ không dám chắc.

Thẩm Lạc Ngôn nói: "Không chỉ có ta, Diệp Minh chủ cũng tin tưởng ngươi, chỉ là……"

"Ta biết, chỉ là ta không có chứng cứ, các ngươi không thể tùy ý thiên vị ta." Hồng Đậu rũ mi mắt.

Thẩm Lạc Ngôn hơi khựng lại, có chút không dám tin tưởng rằng nàng có thể thông tình đạt lý đến thế, lại thấy dáng vẻ ủ rũ cụp đuôi của nàng, trong lòng liền biết được nàng khẳng định là để ý chuyện này, "Hồng Đậu, ta là Trang chủ Thẩm Gia Trang, mà Diệp Minh chủ là Minh chủ Võ Lâm Minh, tất cả lời nói việc làm của chúng ta, đều không đại diện cho cá nhân, ngươi hiểu rõ chứ?"

Thẩm Lạc Ngôn đại biểu cho Thẩm Gia Trang, mà Diệp Thu Bạch lại đại biểu cho Võ Lâm Minh mang danh công bằng chính nghĩa, bọn họ có được thân phận cao quý, đồng thời cũng phải gánh vác trách nhiệm, so với Thẩm Lạc Ngôn, Diệp Thu Bạch có thể nói là còn nhiều trói buộc hơn, liền ví dụ như lúc này, Thẩm Lạc Ngôn có thể đuổi theo Hồng Đậu tới đây, mà Diệp Thu Bạch, vẫn còn phải tiếp tục ở lại chỗ Nhạc Mân khống chế tình hình, chỉ để về sau Hồng Đậu sẽ không bị chụp cái danh "Tiểu nhân mang thù" mà truyền đi khắp toàn bộ giang hồ.

Hồng Đậu sống quả thật là không tim không phổi, không chịu trói buộc, nhưng điều này cũng không có nghĩa nàng không hiểu thế tục nhân tình, nàng cũng không phải tiểu cô nương chỉ sống trong ảo tưởng tốt đẹp, chuyện địa vị càng cao, trách nhiệm càng lớn, trói buộc càng nhiều này, nàng rất hiểu, cũng chính vì hiểu, nên nàng cũng có thể lý giải vì sao lúc ấy Diệp Thu Bạch cùng Thẩm Lạc Ngôn lại lộ ra biểu cảm bất đắc dĩ.

Giống như thúc thúc nàng nói vậy, "Nếu một người thật sự có thể vứt bỏ hết thảy cố kỵ, có thể ngoảnh mặt làm ngơ với cả trách nhiệm lẫn nghĩa vụ, chỉ sống mà không kiêng nể gì, vậy Tiểu Hồng Đậu à, đây là kẻ điên, là kẻ điên rất nguy hiểm."

Con người ta bởi vì có điều cố kỵ, cho nên mới có pháp luật.

"Giống như trước kia tin tức sẽ đưa tên một vài quan chức bị điều tra cáo buộc vì giúp thân thích đi cửa sau vậy……" Hồng Đậu nói thầm, "Ta mới không cần Diệp Minh chủ cố ý mở cửa sau cho ta đâu."

Thẩm Lạc Ngôn nghe không rõ, nhưng thấy cảm xúc Hồng Đậu đã dịu đi rất nhiều, trong lòng hắn cũng coi như nhẹ nhàng thở ra, nói thực, có rất nhiều nữ nhân không biết nghĩ xa đều chỉ biết trách cứ nam nhân vì sao không bảo vệ các nàng, không làm theo lời các nàng nói, hắn đều đã chuẩn bị cho việc sẽ phải tận tình khuyên bảo cùng giải thích với Hồng Đậu, lại không ngờ Hồng Đậu đã tự mình hiểu rõ.

Hồng Đậu cúi thấp đầu khiến người ta có cảm giác ngoan ngoãn hiếm thấy, ngón tay Thẩm Lạc Ngôn giật giật, vẫn cố kiềm chế xúc động muốn xoa đầu nàng, "Ngươi yên tâm, ta cùng Diệp Minh chủ đều sẽ chú ý đến chuyện của Nhạc Mân."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Màn thầu

"Ừm……" Hồng Đậu rầu rĩ nói: "Ta đã biết."

Thẩm Lạc Ngôn nhất thời cũng không biết nên nói gì mới tốt, trầm mặc trong chốc lát, thấy dáng vẻ rầu rĩ không vui của nàng, hắn đành nói: "Chỉ còn mấy ngày nữa là Võ Lâm Minh sẽ công khai triển lãm Bản đồ Tuyết sơn ra ngoài, đến lúc đó, chỉ sợ sẽ có một hồi chém giết xung quanh Bản đồ Tuyết sơn, hiện tại vẫn là lúc gió êm sóng lặng, mấy ngày nay vẫn luôn ở trong Võ Lâm Minh, ngày mai ta đưa ngươi xuống núi đi dạo chợ nhé?"

"Ừm……" Hồng Đậu dẫm lên lá rụng trên mặt đất, không chú ý Thẩm Lạc Ngôn nói gì, đã thất thần gật đầu đồng ý.

Có thể thấy tâm tình hiện tại của nàng không tốt lắm, Thẩm Lạc Ngôn cũng không nói nhiều để khỏi phiền nàng, chỉ dặn dò thêm lần nữa: "Nhạc Mân không phải người tốt đẹp gì, về sau ngươi cố gắng càng ít tiếp xúc với hắn thì càng tốt, còn việc giữa hắn và phu nhân hắn…… dù sao cũng là chuyện trong nhà của hắn ta, chúng ta là người ngoài không tiện nhúng tay, chẳng qua nếu hắn dám ra tay với người vô tội, Vấn Uyên kiếm của ta cũng sẽ không buông tha hắn."

“Ừm……” Hồng Đậu xoay người liền đi, “Ta trở về phòng nghỉ ngơi đây, tạm biệt.”

Thẩm Lạc Ngôn nghẹn họng, hắn khó có khi nghĩ ra được một vài lời hay muốn trấn an cảm xúc của nàng, thế mà nàng lại không hề cảm kích trực tiếp rời đi.

Hồng Đậu chỉ là cảm thấy tâm phiền ý loạn mà thôi, so với việc nghe Thẩm Lạc Ngôn ở đó nhắc mãi, nàng vẫn muốn nghe Diệp Thu Bạch lải nhải ở bên tai mình hơn, chỉ là trong lòng nàng hiểu rõ, bởi vì hành vi lỗ mãng của nàng, mà Diệp Thu Bạch e là vẫn còn phải ở chỗ Nhạc Mân giải quyết cho xong hậu quả, cũng không phải nàng tức giận với Diệp Thu Bạch, mà chỉ giận chính mình thôi, mặc kệ nói thế nào, thì hành vi giằng co với Nhạc Mân, cũng là lúc nàng nóng đầu lên mà gây ra, đến khi xong rồi thì nàng cũng hiểu rõ, không có chứng cứ, vậy bất luận nàng có nói nhiều đến đâu, Nhạc Mân cũng có thể dùng một câu vu khống để công kích lại.

Lúc này đây, quả thật là nàng làm sai, còn liên luỵ đến Diệp Thu Bạch……

Hồng Đậu ngồi xuống bậc cửa phòng mình, nàng đưa tay chống cằm, hai mắt vô thần nhìn phía trước, đầu trống rỗng, cũng không biết nên nghĩ cái gì.

Tận đến khi trong mắt nàng phản chiếu một bóng người.

“Tiểu cô nương có vẻ tâm sự nặng nề nha.” A Miên cong eo nhìn Hồng Đậu, tay nàng còn cầm một cái màn thầu trắng, thấy Hồng Đậu hai mắt bình tĩnh nhìn mình, A Miên mới nói thêm: “Rõ ràng buổi sánglúc ta rời đi, tiểu cô nương còn cười vui vẻ như vậy, là lão già đáng ghét Nhạc Mân kia khiến tiểu cô nương của ta tức giận sao?”

“A Miên…… Ngươi cũng nghe nói à.” Hồng Đậu đầy vẻ mệt mỏi, “Chuyện ta làm lúc này, có phải thật sự quá ngốc hay không?”

“Đúng là có chút ngốc, dù người khác có an toàn hay không, nô gia cũng sẽ không quan tâm.” A Miên ngồi xuống bên cạnh Hồng Đậu, nàng nhét màn thầu vào tay Hồng Đậu, “Ăn đi, trong phòng bếp chỉ còn lại cái này.”

Hồng Đậu lúc này mới nhớ tới việc đến giờ mình vẫn còn chưa ăn sáng, cầm màn thầu, nàng hít hít cái mũi, “Lão Nhạc Mân kia bảo ta nói dối……Người nói dối rõ ràng là hắn.”

Rốt cuộc vẫn cảm thấy tủi thân.

“Chỉ bằng kinh nghiệm trải đời của ngươi, so với lão già kia vẫn còn non kém chút.” A Miên vừa xem cây hải đường trong viện vừa nói mát, cũng không nhìn Hồng Đậu, mà chỉ nâng lên tay đặt trên đỉnh đầu nàng.

Nói đến cùng, Hồng Đậu chẳng qua cũng chỉ là một tiểu nha đầu trải đời chưa sâu mà thôi, còn Nhạc Mân thì đã lăn lộn giang hồ đến mấy chục năm rồi.

“Ta biết……” Hồng Đậu cắn màn thầu, nhai vài cái, nàng tội nghiệp ngẩng đầu nhìn A Miên, “A Miên, hôm nay màn thầu thật khó ăn nha……”

“Khó ăn sao?” A Miên nghiêng đầu cười, “Vậy hay là để nô gia thử đi giết Nhạc Mân kia, xem cái màn thầu này liệu có thể trở nên ngon miệng hơn chút không nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Ngọc bội (1)

“A Miên.” Hồng Đậu ngốc ngốc nói: “Không thể tùy tiện giết người.”

“Nô gia cũng không tùy tiện giết người.”

“Nếu Nhạc Mân mà chết, sẽ thực phiền toái……”

Gió thổi gợi lên một lọn tóc đen của A Miên, nàng cười, “Nô gia ngoại trừ có đám cổ độc này, còn có sắc đẹp nữa, lại cô độc một mình, chẳng qua là giết một người mà thôi, nô gia sẽ có phiền toái gì chứ?”

Nàng quả thật là không sợ phiền toái, cứ xem mấy tin đồn nhảm nhí truyền trong giang hồ kia là biết, gì mà thông đồng với đàn ông có vợ, khiến người ta bỏ vợ bỏ con, mấy chuyện phiền toái nàng cũng làm không ít rồi, huống chi, người giang hồ ấy mà, có ai lại không dính chút máu trên tay đâu?

Hồng Đậu tỏ vẻ thấy thế là đủ rồi, “A Miên…… loại lời nói như thích giết thì giết này, không thể tùy tiện nói bậy nha.”

“Vì sao không thể tùy tiện nói?” A Miên nhìn Hồng Đậu nhướng mày, thật sự là không cố kỵ điều gì cả.

Hồng Đậu nghĩ thầm, cái loại giả thiết gì mà vì một người khác, liền lạnh lùng dứt khoát ra tay giết người này, chính là đãi ngộ chỉ có nam chính trong ngôn tình mới có, nếu như đã không phải nam chính mà còn làm ra chuyện này, vậy sẽ liền trở thành vai ác cho phe chính nghĩa tiêu diệt.

"Ngươi đang lo lắng nơi này là Võ Lâm Minh, nếu bị Diệp Minh chủ biết được, hắn sẽ dựa theo quy định mà xử phạt ta?"

Hồng Đậu gật đầu, "Đúng đúng đúng, Trang chủ đã nói với ta rồi, không thể tùy tiện giết người, tùy tiện giết người chính là chuyện mà chỉ Ma giáo mới làm."

"Gì mà Ma giáo với cả chính phái." A Miên khịt mũi coi thường, "Ta chính là không thuộc về bất cứ phe nào trong hai phe này, ta muốn làm gì thì làm, muốn giết ai thì giết, sao phải cần cố kỵ nhiều như vậy?"

Không sai, Hồng Đậu bây giờ thực chán ghét lão già Nhạc Mân kia, nhưng một khi nhắc tới loại chuyện giết người này, nàng liền tự động liên tưởng đến hai chữ "phạm pháp", nàng lại không phải đặc công gì đó bỗng chốc xuyên qua mà có thể giết người được, lại chưa từng thấy tổ chức sát thủ bao giờ, Hồng Đậu chính là từ nhỏ đã sống trong xã hội tuân thủ pháp luật, nói từ việc nhỏ, thì ngay cả khi nàng đi học cũng chưa từng đi trễ.

Càng quan trọng là, một khi nghĩ đến những người khác vì mình mà tay dính máu tanh…… Trong lòng nàng sẽ càng thêm không dễ chịu.

"A Miên……" Hồng Đậu cúi đầu nhìn màn thầu cắn một nửa, mếu máo nói: "Ta bị tủi thân là chuyện của ta, ta chỉ cần qua một thời gian nữa là tốt rồi, ngươi không cần vì ta mà đi giết người, lòng ta sẽ băn khoăn."

"Tiểu cô nương vì tốt bụng nên không muốn ai phải chết?"

Hồng Đậu lắc đầu, "Ta chỉ là không muốn làm bẩn tay ngươi thôi, so với việc giết người này, ta vẫn muốn A Miên sống thật vui vẻ là tốt rồi."

"Đó…… Cũng vẫn là thiện tâm." Tay A Miên đặt trên đỉnh đầu Hồng Đậu xoa xoa, khóe môi nàng hơi cong, lại là có một vẻ ôn nhu không dễ phát hiện.

"Đúng rồi……" Hồng Đậu lấy ngọc bội từ trong ngực ra, "A Miên, đây là ngọc bội ngươi làm rơi ở chỗ ta lúc sáng."

Thần sắc A Miên khựng lại, nàng duỗi tay tiếp nhận ngọc bội, thấp giọng nói: "Hóa ra cái ngọc bội này rơi ở chỗ ngươi."

Thấy vẻ mặt A Miên buồn bã, Hồng Đậu liền tò mò hỏi: "Ngọc bội này rất quan trọng đối với ngươi sao?"

"Có lẽ là quan trọng."

Đây cũng là đáp án hả?

"Ta thấy trên ngọc bội có khắc ba chữ Liễu Hành Chi……" Hồng Đậu thật cẩn thận hỏi: "Đây giống như tên một người, hơn nữa…… Hình như còn là tên một nam nhân."

A Miên cười nhìn Hồng Đậu, "Tiểu cô nương cảm thấy hứng thú à?"

"Đúng là có chút tò mò…… Chẳng qua nếu A Miên không muốn nói, vậy ta liền không hỏi, ngươi không nói cũng không sao cả." Hồng Đậu tiếp tục cắn màn thầu, tâm tình có chút vi diệu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Ngọc bội (2)

A Miên nhẹ nhàng cười, "Này thì có gì mà không nói được, Liễu Hành Chi à, tiểu cô nương nghĩ không sai, đây thực sự là tên một người, còn là tên của một nam nhân."

"Vậy…… Vậy hắn là……" Trong mắt Hồng Đậu đã bốc cháy lên ngọn lửa buôn dưa.

A Miên rũ mắt nhìn ngọc bội trong tay, ánh mắt gần như ấm áp, "Hắn đã từng nói muốn đưa ta rời đi."

"Về sau thế nào?"

"Về sau hắn đã chết."

Hồng Đậu không dự đoán được sẽ có biến chuyển đột ngột như vậy, nàng đương nhiên ngây ngẩn cả người, màn thầu chưa ăn xong trong tay nàng cũng thật sự ăn không nổi nữa, chỉ hoảng sợ mà đầy áy náy nói: "Thực xin lỗi……"

“Sao phải xin lỗi với nô gia?” A Miên thu lại ngọc bội, một tay chống cằm nhìn về phía Hồng Đậu, đôi mắt đào hoa lại chớp chớp.

Cảm giác tội lỗi trong lòng Hồng Đậu lại càng mạnh hơn, “Ta không nên nhắc tới chuyện khiến ngươi đau lòng.”

Loại chuyện người yêu đã chết, âm dương cách biệt này…… đương nhiên là chuyện bất đắc dĩ khiến người ta thương tâm nhất trên đời, Hồng Đậu bỗng nhiên nghĩ, khó trách trong những lời đồn đại kia, A Miên đều là hình tượng thích quyến rũ đàn ông có vợ, có lẽ chính là bởi nam nhân tên Liễu Hành Chi kia đã chết, cho nên A Miên mới lựa chọn buông thả bản thân.

Vốn nghĩ rằng A Miên sống phóng túng không kềm chế được, hóa ra sau lưng còn có một chuyện xưa đau lòng như thế, A Miên khi còn bé thì tuổi thơ bất hạnh, lớn lên lại phải âm dương chia cách với người yêu……Đôi mắt Hồng Đậu trông mong nhìn A Miên, hốc mắt liền cứ như vậy mà đỏ.

“Uy……” A Miên trong chớp mắt liền to đầu, chính nàng đã từng thể nghiệm qua, lần trước Hồng Đậu vừa khóc, nàng cũng chỉ có thể đau đầu, “Tiểu nha đầu, sao ngươi lại khóc?”

“Ta chỉ là…… Ta chỉ là nghĩ tới chính ta……” Hồng Đậu xoa nước mắt, “A Miên ngươi trải qua khó khăn như vậy, nhưng lần nào cũng đều tươi cười đầy mặt, sống thực vui vẻ, mà ta…… Ta chỉ luôn nghĩ đến việc phải làm thế nào mới có thể thoát khỏi thân phận phu nhân Thẩm Gia Trang, có được tự do thực sự, ngay cả khi ta không còn là Thẩm phu nhân nữa, thì lại đến chuyện Diệp Minh chủ có thể tiếp nhận ta hay không? Rốt cuộc…… Rốt cuộc ta cũng là người từng gả đi một lần, chỉ cần tưởng tượng đến chuyện đó, liền cảm thấy cuộc sống của mình cũng thật đủ thảm, nhưng khi so với A Miên ngươi, ta ngoại trừ việc không thể về nhà ra, thì cuộc sống của ta đã coi như rất tốt rồi.”

Hồng Đậu nghĩ cái gì liền nói cái đó, nhắc chuyện về nhà này, nàng lại càng thêm chua xót trong lòng, bên cạnh thúc thúc nàng chỉ có một mình nàng, không có nàng bên cạnh, thúc thúc hắn khẳng định sẽ đặc biệt cô đơn, ngẫm lại nếu như không có Diệp Thu Bạch, hiện tại chắc chắn nàng sẽ chỉ một lòng một dạ nghĩ cách làm thế nào để trở về, chứ đâu phải do dự như vậy đâu?

A Miên vỗ lên đầu Hồng Đậu một cái, “Nghĩ nhiều chuyện như vậy làm gì, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, tất cả vấn đề sẽ luôn có cách giải quyết, để giúp tiểu cô nương cao hứng lên, chi bằng chúng ta đi làm một vài trò vui nhé.”

“Trò vui?”

“Chúng ta đi gây một chút phiền toái cho lão gia hỏa Nhạc Mân kia.” A Miên thần bí hạ thấp giọng, “Nếu hắn đã đắc tội với tiểu cô nương, thì tất nhiên không thể để hắn tiếp tục sống vui vẻ như vậy được.”

Trong mắt Hồng Đậu còn tích một tầng sương, “A Miên, ngươi lại muốn giết hắn sao?”

“Tiểu cô nương không muốn nô gia giết người làm bẩn tay, vậy nô gia liền không giết nữa.” A Miên lấy ra một hộp gỗ nhỏ, thứ bên trong hộp gỗ nhỏ phát ra một loạt tiếng kêu, giống như tiếng kêu của côn trùng vậy, nàng khom lưng ghé sát vào mặt Hồng Đậu, trong mắt có ý cười thú vị, “Ngoại trừ việc giết người, nô gia vẫn còn rất nhiều trò vui nhỏ tra tấn người ta nha.”

Hồng Đậu cũng không rảnh lo đau buồn nữa, đôi mắt nàng sáng lên.

Như lúc này mới đúng chứ.

A Miên giương môi, đúng là nhìn nha đầu này vui vẻ mới càng thú vị.

P/s: Nam chính của chúng ta tuyệt đối thẳng nhé:))). Việc yêu đương kia chỉ là khổ nhục kế sau này A Miên dùng để dụ bé Đậu thương xót thôi:v, nói chung là nam chính chưa từng yêu ai (cả nam lẫn nữ) trước khi yêu Hồng Đậu cả:))). Nói trước thế để sau các bạn đỡ hiểu nhầm nam chính.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165: Thủ đoạn nhỏ (1)

A Miên rốt cuộc đã lôi kéo Hồng Đậu bày thủ đoạn gì với Nhạc Mân, ngoại trừ hai người các nàng thì không ai khác biết được, chỉ là mấy ngày gần đây, Nhạc Mân đều đóng cửa không ra, chỉ nói với bên ngoài là hắn ngẫu nhiên linh cảm đột phát, mấy ngày này dốc lòng bế quan, cũng không có ai so đo xem lời hắn nói là thật hay giả.

Khi Diệp Thu Bạch tới tìm Hồng Đậu, Hồng Đậu đang ngồi trong viện uống trà, nhìn thấy Diệp Thu Bạch, nàng lập tức đứng lên nói: “Bản vẽ kia ta đã vẽ xong rồi, giờ liền đi lấy cho ngươi.”

“Không vội.” Diệp Thu Bạch nhẹ giọng nói một câu, lại ngồi xuống đối diện Hồng Đậu, cười nói: “Hôm nay vừa lúc phu nhân đang uống trà, không biết ta có thể có may mắn cùng phu nhân uống một ly trà không?”

“Diệp Minh chủ ngươi nói quá lời, có thể có ngươi cùng ta uống trà, ta còn cầu mà không được……” Hồng Đậu lại vội lấy ra một cái ly, rót một ly trà,

đưa tới trước mặt Diệp Thu Bạch.

Diệp Thu Bạch tiếp nhận chén trà, lại cười, "Ta đã đến thăm Nhạc chưởng môn."

Hồng Đậu đầu tiên là khựng lại, tiếp theo liền cười khan nói: "Vậy à, phải không?"

"Tình huống của Nhạc chưởng môn hiện giờ…… Ừm, có chút kỳ lạ." Diệp Thu Bạch cũng dường như cân nhắc một phen, mới tìm được hai chữ "kỳ lạ" để hình dung.

Hồng Đậu trấn định cười, "Có gì mà kỳ lạ thế?"

"Giọng nói, thân hình, và cả cử chỉ của Nhạc chưởng môn …… Đều có một chút kỳ lạ." Phảng phất như đang nhớ tới cảnh tượng lúc tới thăm Nhạc Mân, Diệp Thu Bạch cũng hết sức buồn cười.

Trong một đêm, thân thể Nhạc Mân liền trở nên trước lồi sau vểnh, không chỉ có thế, giọng hắn cũng trở nên thanh thúy mềm mại, còn có nhất cử nhất động, đều trở nên cực kỳ ẻo lả, nếu như chỉ nhìn bóng dáng từ xa, có nói khiến cho người ta tưởng lầm là một tuyệt sắc giai nhân cũng không quá.

Đường đường là một đại nam nhân bỗng nhiên biến thành dáng vẻ nữ nhân, Nhạc Mân dĩ nhiên là nói gì cũng không dám ra cửa, liền chỉ có thể nhờ Diệp Thu Bạch tới tìm Thu lão đang ở Võ Lâm Minh tới trị liệu một phen, Thu lão lại chỉ nói, qua hơn mười ngày nửa tháng nữa, thân thể Nhạc Mân tự nhiên sẽ khôi phục bình thường.

"Đã có người ngầm ra mặt thay phu nhân……" Diệp Thu Bạch lấy ra một bình thuốc nhỏ đặt lên bàn, tiếc nuối nói: "Vậy thứ đồ chơi nhỏ ta lấy từ chỗ Thu lão hẳn là không có chỗ dùng rồi."

Hồng Đậu nghe thế trước hết liền chột dạ, Diệp Thu Bạch đã biết là nàng giở trò quỷ sau lưng, lại không dám chắc Diệp Thu Bạch có biết rằng cả A Miên cũng góp một phần sức vào đó hay không, tiếp theo nàng lại nhìn bình thuốc nhỏ đặt trên bàn đá, tò mò hỏi: "Đây là gì?"

"Theo Thu lão nói, vật ấy gọi là phấn ngứa bảy ngày bảy đêm."

Dường như ngay lập tức, Hồng Đậu thầm giật mình, nàng khó nén vui sướng trong lòng, nhưng lại không dám lập tức chắc chắn, liền kỳ quái hỏi: "Ta biết Diệp Minh chủ thân gánh trọng trách, cần phải làm gương tốt, ví như việc ngày ấy ta không lấy ra được chứng cứ, Minh chủ chỉ cần xử lý theo lẽ công bằng là tốt rồi, vì sao lại……"

"Phu nhân có lẽ không biết." Diệp Thu Bạch buông chén trà mỉm cười nói, "Sư phụ ta là Minh chủ tiền nhiệm, từ nhỏ ta đã được sư phụ nuôi nấng, cũng được sư phụ bồi dưỡng với vai trò Minh chủ đời tiếp theo. Điều sư phụ dạy ta nhiều nhất, đó là hai chữ công chính, cho nên…… Vì không thể làm mất vẻ công chính trước mặt mọi người, đôi khi ta luôn cần có biện pháp nhỏ đặc biệt."

Diệp Thu Bạch lúc này, giống như một học sinh luôn ngoan ngoãn trong mắt mọi người, lại đang nói chính mình cũng sẽ làm một số chuyện chỉ học sinh hư mới có thể làm.

Bớt đi vài phần nghiêm túc, lại thêm vài phần linh động.

Hồng Đậu nhìn mà tim đập loạn thình thịch, nàng nhấp môi, ra vẻ bình tĩnh hỏi: "Vậy vì sao Diệp Minh chủ lại muốn bày ra biện pháp nhỏ đó…… để đối phó lão già xấu xa Nhạc Mân kia?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Thủ đoạn nhỏ (2)

"Này chẳng phải vì lo lắng phu nhân sẽ giận ta sao?" Diệp Thu Bạch hơi cong khóe mắt, nói trắng ra. Rốt cuộc hắn cũng đã hiểu, nếu như hắn nói vòng vèo, Hồng Đậu nhất định sẽ không hiểu được.

Quả nhiên, Hồng Đậu nghe xong câu đó, sắc mặt liền đỏ lên, "Ta có tức giận hay không…… Sao ngươi phải lo lắng?"

"Phu nhân còn nhớ rõ lời mời mà không lâu trước đây ta đã nói với ngươi sao?"

Mặt nàng lộ vẻ mờ mịt, "Mời?"

"Còn nhớ rõ ngày ấy ở sân trước phòng bếp, ta nói, nếu phu nhân về sau không có nơi nào để đi, vậy đừng ngại tới ở Võ Lâm Minh." Diệp Thu Bạch ấm giọng nói: "Phu nhân còn nhớ rõ sao?"

"Nhớ rõ……" Nàng rũ mắt, hưng phấn nghĩ, lần nói chuyện kia đương nhiên nàng sẽ không quên.

Diệp Thu Bạch nói: "Nguyên nhân chính là vì lo lắng phu nhân sẽ bị tủi thân, trong lòng giận ta, về sau liền không tới Võ Lâm Minh nữa, cho nên, ta mới không thể không dùng một chút thủ đoạn nhỏ."

Hồng Đậu nỗ lực khống chế khóe môi không cong lên, duy trì dáng vẻ rụt rè.

"Chẳng qua, ngày mai đã là ngày công bố Bản đồ Tuyết sơn, ta có rất nhiều chuyện cần xử lý, chờ đến khi tranh thủ lấy được thứ tốt từ chỗ Thu lão ra, lại không nghĩ rằng đã có người nhanh chân đến trước." Giọng điệu của hắn, quả thật là tiếc nuối, nhưng đôi mắt kia thì lại hết sức thông tuệ, có thể nhìn thấu hết thảy.

Hồng Đậu khẩn trương chọc chọc ngón tay vào nhau, "Kia……"

"Là A Miên cô nương, đúng không?"

Việc Diệp Thu Bạch có thể đoán được là ai, Hồng Đậu cũng không thấy ngoài ý muốn, lại ngước mắt nhìn vẻ mặt bao dung của Diệp Thu Bạch, nàng chậm rãi gật gật đầu, "Diệp Minh chủ, chuyện này cũng vì A Miên muốn giúp ta, ngươi không nên trách nàng ấy."

"Ta chưa từng có ý trách cứ, Thu lão nói Nhạc chưởng môn trúng cổ, toàn bộ Võ Lâm Minh, có thể thuần thục vận dụng vật nguy hiểm như cổ độc này, cũng chỉ có A Miên cô nương."

Hồng Đậu lại thấy Diệp Thu Bạch thở dài một tiếng, "Diệp Minh chủ ngươi không trách A Miên mà, vì sao lại thở dài vậy?"

"Ta thở dài, là bởi ta chưa có cơ hội lãnh công trước mặt phu nhân." Diệp Thu Bạch nửa đùa nửa thật nói: "Vốn ta còn từng nghĩ, phu nhân cũng có thể nói với ta một câu rằng không có gì báo đáp, chỉ có thể lấy thân báo đáp kia."

Mặt Hồng Đậu gần như đỏ rực, sau tai nóng lên, "Diệp Minh chủ…… Ngươi cũng đừng lôi ta ra nói giỡn, ngươi nguyện ý tin tưởng lời ta nói, ta đã rất vui rồi, hơn nữa ta cũng chưa từng giận ngươi, ngược lại là bởi vì ta lỗ mãng, nhất định đã khiến ngươi rất khó xử."

"Đó chỉ là việc nhỏ." Diệp Thu Bạch cười, "Ngươi cũng không cần thấy áy náy, sau khi xử lý xong chuyện Bản đồ Tuyết sơn, việc điều tra Nhạc Mân, cũng sẽ được đưa ra bàn luận."

Hồng Đậu nhẹ nhàng thở ra, trong lòng lại cảm thấy vui mừng, thở phào nhẹ nhõm là bởi sẽ không có cô nương nào phải chịu bị sàm sỡ, bắt nạt nữa, vui mừng là bởi Diệp Thu Bạch đã thật sự tin lời nàng nói.

Bên cạnh lại truyền đến một giọng nói nhu mị, "Ai nha, tiểu cô nương đang cùng Diệp Minh chủ uống trà à."

Ngay sau đó, một mỹ nhân liền ngồi xuống bên cạnh Hồng Đậu, mỹ nhân nhìn công tử áo trắng, che mặt thẹn thùng mà cười, "Diệp Minh chủ, mỗi lần nhìn thấy ngươi, nô gia đều phát hiện ngươi lại tuấn tú hơn không ít."

"Mỗi lần nhìn thấy A Miên cô nương, A Miên cô nương cũng đều phong tình vạn chủng." Diệp Thu Bạch cũng cười, lại không có nửa điểm ánh mắt dâm tà như khi các nam nhân khác nhìn A Miên.

Hồng Đậu lập tức gật đầu trong lòng, không hổ là chân mệnh thiên tử của nàng, không hề bị sắc đẹp mê hoặc.

A Miên cười nói: "Đúng rồi, Diệp Minh chủ đã từng nói qua, có thể vì tiểu cô nương mà tự chặt ngón tay, lời này không biết là thật hay giả?"

"Uy, A Miên……" Hồng Đậu kéo kéo ống tay áo A Miên, không hiểu vì sao nàng ấy lại muốn hỏi cái này.

A Miên lại chỉ nhìn Hồng Đậu cong cong khóe mắt.

Diệp Thu Bạch bình tĩnh cười, "A Miên cô nương không tin, chẳng lẽ muốn thử một lần?"

"Tốt nha!" Giọng trả lời này đặc biệt dứt khoát.

"Phập" một tiếng, A Miên cắm một con dao lên mặt bàn, khuôn mặt nàng đầy ý cười, cực kỳ đẹp đẽ.

Diệp Thu Bạch không chút hoang mang, chỉ nói: "Thử một lần cũng không sao."

Hồng Đậu ngẩn ngơ.

"Vậy thật sự là quá tốt, nô gia vừa vặn cũng học y thuật, có thể bảo đảm sẽ không cắt phải ngón nào khác, chỉ là có thể nối lại ngón tay đã đứt hay không, nô gia vẫn chưa học qua."

"Không sao."

A Miên cười, Diệp Thu Bạch cũng cười, không khí thực sự quái dị.

Xong rồi……

Hồng Đậu cắn khăn tay nhỏ, sao nàng lại cảm nhận được bầu không khí yêu nhau lắm cắn nhau đau thế này!?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 167: Chợ

Ngay trong bầu không khí giương cung bạt kiếm này, Thẩm Lạc Ngôn tới, "Hóa ra Diệp Minh chủ cũng ở đây."

Thẩm Lạc Ngôn chỉ chào hỏi với Diệp Thu Bạch, còn A Miên, hắn hoàn toàn bỏ qua.

Diệp Thu Bạch gật đầu, "Thẩm Trang chủ."

"Diệp Minh chủ, phu nhân." Phượng Khuynh Liên đi theo phía sau Thẩm Lạc Ngôn nhún người hành lễ, lại nhìn A Miên cất tiếng chào, "A Miên cô nương."

Hồng Đậu nghi hoặc, "Trang chủ cùng Phượng di nương, sao các ngươi lại tới chỗ ta?"

Thẩm Lạc Ngôn khựng lại, "Chuyện mấy ngày trước ta nói đưa phu nhân đi dạo chợ, phu nhân chẳng lẽ đã quên sao?"

"A?" Hồng Đậu sửng sốt, có chuyện này à?

Thẩm Lạc Ngôn vừa thấy dáng vẻ này của nàng liền biết là nàng không hề để lời nói của mình trong lòng, hắn tự nhủ mình phải hít sâu bình tĩnh, lại đổi cách diễn đạt sang nói thẳng: "Hôm nay ta muốn mang ngươi ra ngoài dạo chợ, chuẩn bị cho xong để đi bây giờ."

"Ta có thể không……"

Thẩm Lạc Ngôn ngắn gọn sảng khoái nói: "Không thể nói không."

Hồng Đậu bĩu môi.

"Nếu muốn đi chợ, không biết có thể thêm ta đi cùng nữa hay không?" Diệp Thu Bạch mỉm cười nói.

Hồng Đậu nghe vậy cũng cười.

Thẩm Lạc Ngôn nói: "Diệp Minh chủ cũng muốn đi chợ sao?"

"Mấy ngày nay việc vặt vãnh trong Võ Lâm Minh quá nhiều, ta cũng mong thỉnh thoảng có thể bớt thời giờ nghỉ ngơi một chút." Diệp Thu Bạch nói: "Thẩm Trang chủ hẳn sẽ không ghét bỏ việc ta đi cùng chứ?"

Thẩm Lạc Ngôn nhìn Hồng Đậu đang một mình hí hửng, nói: "Dĩ nhiên là không."

"Nếu các ngươi đều đi chợ chơi, vậy nô gia cũng phải đi." A Miên hơi nhếch khóe miệng, thật sự là đẹp đẽ vô song.

Thẩm Lạc Ngôn nhíu mày, "Ngươi cũng muốn đi?"

Ý ghét bỏ trong lời này có thể nói là không chút che giấu.

"Nô gia vốn không thích đi, chỉ là thấy các ngươi đều đi, vậy nô gia liền có hứng thú." A Miên cười, mắt cong cong, "Rốt cuộc thì chuyện mà nô gia yêu thích nhất, chính là xem náo nhiệt mà."

Dường như A Miên đã quên chuyện mới vừa rồi nói muốn Diệp Thu Bạch cắt ngón tay, hiện tại chỉ lo quăng ánh mắt quyến rũ về phía Thẩm Lạc Ngôn.

Trong lòng Hồng Đậu không thể không cảm thán, quả thật là sức mạnh tình yêu nha, A Miên vừa thấy Thẩm Lạc Ngôn, liền quên luôn chuyện khác.

"Dù sao……" A Miên lại bổ sung thêm một câu, "Ngay cả khi Thẩm Trang chủ không muốn nô gia đi theo, nô gia cũng sẽ theo sau mọi người."

Đổi lại mà nói, Thẩm Lạc Ngôn có đồng ý để A Miên đi cùng hay không, đều không quan trọng, dù sao A Miên cũng chỉ thuận miệng nói vậy thôi.

Sắc mặt Thẩm Lạc Ngôn tối sầm.

Bởi vậy, đội ngũ đi chợ liền cứ thế mà xác định thôi.

Võ Lâm Minh ở trên núi, chợ lại ở dưới chân núi, đều nói leo núi dễ, xuống núi khó, vì chăm sóc cho phái nữ, bước chân đoàn người cũng coi như thong thả không vội, chờ đến lúc đi tới chợ, trời đã chạng vạng mất rồi.

Phượng Khuynh Liên hay suy nghĩ nhiều, sau khi được gả đến Thẩm Gia Trang, cũng hiếm khi có cơ hội ra ngoài, hiện giờ có thể đi vào chợ, tâm tình cũng không khỏi vui hơn, chuyện phiền lòng tuy lo ít, nhưng có thể nhất thời vui lên cũng là chuyện tốt.

Khác hẳn với Phượng Khuynh Liên, Hồng Đậu sau khi tới thế giới cổ đại hư cấu trong truyện này, căn bản là không có cơ hội ra ngoài đi dạo. Cái lần gọi là "đi dạo phố" ở Quỷ thôn kia, thật đúng là hồi ức không tốt đẹp, nàng đã khiến chính mình quên đi. Cho nên khi có thể chân chính dạo chợ, nhìn thấy những đồ chơi nhỏ vui mắt được bán ở đó, nàng liền không khỏi thấy mới mẻ cùng thú vị.

Hồng Đậu lôi kéo tay A Miên hưng phấn đi phía trước, đối với mỗi thứ được người ta bán rong, nàng đều cực kỳ hứng thú.

Phượng Khuynh Liên thì không nhanh không chậm đi phía sau Hồng Đậu, tiếp sau nữa, chính là Thẩm Lạc Ngôn cùng Diệp Thu Bạch.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Bách hợp

Diệp Thu Bạch nhìn Hồng Đậu nhảy nhót phía trước, không khỏi mỉm cười, "Xem ra hôm nay, ta cùng Thẩm Trang chủ đều đóng vai trò hộ hoa sứ giả."

"Cảm giác ngẫu nhiên có thể thay đổi thân phận cũng không tồi." Thẩm Lạc Ngôn nói: "Diệp Minh chủ cứ như vậy rời khỏi Võ Lâm Minh mà không có vấn đề gì sao?"

"An tâm đi, tất cả mọi chuyện ngày mai ta đều đã an bài tốt, ngày mai khi Bản đồ Tuyết sơn vừa đưa ra, bất luận là Đại La Kim Tiên hay đầu trâu mặt ngựa đều sẽ lộ mặt, hẳn sẽ là một trận ác chiến, trước khi nghênh chiến có thể thả lỏng một chút, cũng chưa chắc là không thể."

"Diệp Minh chủ nói phải."

Hồng Đậu phía trước đã chạy tới trước mặt một bà lão bán hoa, tò mò nhìn hoa tươi trong tay bà. Bà lão vui tươi hớn hở nói: "Cô nương mua hoa sao?"

"Bà ơi, đây là hoa gì?"

"Đây là hoa bách hợp." Bà lão hòa ái cười nói: "Hoa bách hợp có ý nghĩa trăm năm hòa hợp, cô nương đưa cho lang quân trong lòng, sẽ có được tình cảm gắn bó giữa đôi bên."

Đưa cho người trong lòng…… Hồng Đậu lập tức liền muốn lén nhìn Diệp Thu Bạch phía sau một cái, nàng cũng thật sự lén liếc nhìn qua khóe mắt, lại thấy dáng vẻ Diệp Thu Bạch dường như đang nói chuyện công với Thẩm Lạc Ngôn, nàng liền vội thu tầm mắt về.

A Miên cười tủm tỉm hỏi Hồng Đậu, "Thế nào? Tiểu cô nương muốn mua hoa tặng ai sao?"

"Không phải!" Hồng Đậu vội phủ nhận, lại chỉ chỉ cây cầu gỗ cách đó không xa nói: "Ta chỉ là thấy hoa bày ra trên cầu giống với hoa của bà, cho nên mới tò mò hỏi một chút."

"Hoa bách hợp trên cầu Thiên Lý kia nha, cũng là loại của lão thân đó." Khuôn mặt hiền lành hòa ái của bà lão lại thêm một phần tự hào, toàn bộ trấn Hoa Mai này, luận về kỹ thuật trồng hoa, đúng là không ai có thể so với bà.

Hồng Đậu lại thấy lạ mà hỏi, "Cây cầu kia thoạt nhìn rõ ràng không dài, vì sao lại gọi là cầu Thiên Lý vậy?"

Bà lão hỏi lại: "Cô nương có từng nghe qua một câu gọi là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ?"

"Từng nghe."

"Một con sông chia trấn Hoa Mai sang làm hai bên, trước kia phía Đông gả con gái, hoặc là phía Tây lấy chồng, kiệu hoa đều phải đi qua cầu gỗ đó, một nam một nữ, có thể kết làm vợ chồng làm bạn cả đời, thực sự là duyên phận, chính cái gọi là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên gặp mặt bất tương phùng, dần dà, tên của cầu Thiên Lý cứ như vậy được đặt ra."

"Thì ra là thế." Hồng Đậu gật gật đầu.

"Về cầu Thiên Lý này, cũng còn có một truyền thuyết khác." Diệp Thu Bạch đi tới bên cạnh Hồng Đậu, hắn cười nói: "Nghe nói, vào lúc trăng tròn, hai người lạc nhau nếu có thể cùng bước lên cầu từ hai phía, gặp nhau ở trên cầu, có nghĩa là họ sẽ có duyên phận kết làm vợ chồng."

“Thần kỳ như vậy sao?” Hồng Đậu nghe liền động trái tim thiếu nữ, nàng hỏi với giọng tò mò: “Nếu người gặp phải trên cầu là thợ mộc sửa cầu thì làm sao bây giờ?”

A Miên cũng cười, “Trăng tròn là lúc khuya khoắt, cũng có thể sẽ là người gõ mõ cầm canh nha.”

“Truyền thuyết chỉ là truyền thuyết mà thôi.” Diệp Thu Bạch ôn hòa nói: “Tin thì tất sẽ có, không tin sẽ không có, đối với người không tin mà nói, người đứng trên cầu là ai cũng không sao cả.”

A Miên câu môi, “Vậy Diệp Minh chủ tin sao?”

Diệp Thu Bạch chỉ cười không nói.

Tới rồi tới rồi!

Cái không khí kỳ quái kia!

Hồng Đậu chỉ vào chậu hoa trên cầu vội chuyển sang đề tài khác, “Hoa của bà đẹp như vậy, đặt ở chỗ đó không sợ bị người khác trộm đi sao?”

“Trấn Hoa Mai liền ở ngay dưới chân núi Võ Lâm Minh, có Diệp Minh chủ trấn giữ, nghe nói trị an luôn luôn cực kỳ tốt.” Thẩm Lạc Ngôn đã lâu chưa lên tiếng, giờ lại nói với vẻ công chính khách quan: “Đừng nói là giết người, ngay cả chuyện trộm cướp cũng đều chưa từng xảy ra.”

“Bắt ăn trộm!” Bỗng nhiên, một nữ tử bên kia cầu hô lên: “Tiểu tặc, ngươi đừng có chạy!”

Một nam nhân kiêu ngạo kêu lên: “Đường Môn đều là loại chân ngắn, có bản lĩnh thì tới bắt tiểu gia ta đi!”

Một đám người yên lặng nhìn về phía Thẩm Lạc Ngôn.

Thẩm Lạc Ngôn: “……”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Gặp lại Du Tử Tức

Bờ bên kia, một vị cô nương áo lục còn đang đuổi theo nam nhân trộm đồ mình, nhưng người trên đường quá nhiều, muốn đuổi theo cũng không dễ.

Diệp Thu Bạch hơi hơi nhíu mày, nói với Hồng Đậu: “Ta sẽ trở về ngay.”

Dứt lời, hắn đã phi thân lên, sang bờ sông bên kia, muốn bắt tên trộm dám can đảm phạm án ở trấn Hoa Mai, cũng đúng, rốt cuộc thì hắn vẫn là Minh chủ Võ Lâm Minh, nhìn thấy bọn đạo chích tác loạn, cũng không thể thờ ơ được.

“Là La Nhất Bảo.” Thẩm Lạc Ngôn tinh mắt, liếc qua một cái liền xác định người áo trắng khinh công cao siêu ở bờ bên kia đúng là La Nhất Bảo có danh xưng Bạch Y Diệu Thủ.

“La Nhất Bảo……” Hồng Đậu nghĩ tới liền kêu lên: “Chính là tên gia hỏa đã trộm mất cây trâm kia của ta!”

Thẩm Lạc Ngôn vẫn không nhiều lời, hơi giậm mũi chân xuống đất, liền phi thân tới chỗ kia.

La Nhất Bảo kia cũng không hổ là có danh xưng Bạch Y Diệu Thủ, thấy mình bị hai cao thủ vây công, hắn cũng không hề cứng đối cứng với Thẩm Lạc Ngôn và Diệp Thu Bạch, mà chỉ là lẩn theo địa thế giữa đám đông người, một mực tránh né, nói là giống con giun lẩn trong bùn cũng không quá, Diệp Thu Bạch lẫn Thẩm Lạc Ngôn đều phải cố kỵ sạp quán của người bán hàng ven đường, La Nhất Bảo thì lại không hề cố kỵ, nhìn thấy cái gì thuận tay liền ném qua, thực sự là khiến hai vị hiệp khách tăng thêm không ít phiền toái.

Vừa lúc này, không biết từ đâu vang lên một tiếng sáo ngắn ngủi, tiếng sáo này…… Hồng Đậu dường như đã từng nghe ở đâu đó rồi, chờ đến lúc nàng nhớ tới A Miên đã từng thổi cốt sáo cho nàng cũng giống như thế, một bàn tay đã xoa lên đỉnh đầu nàng.

A Miên cười nói: “Tiểu cô nương, nô gia muốn đi gặp bằng hữu, rất nhanh sẽ trở về, ngươi đợi ở chỗ này đừng đi loạn nhé.”

Giọng nói vừa dứt, A Miên đã không thấy bóng người.

Hồng Đậu nhìn bờ bên kia náo nhiệt, lại nhìn đường phố chung quanh chỉ có người đi đường, cuối cùng, nàng quay sang nhìn Phượng Khuynh Liên, cảm thấy không khí có chút xấu hổ không rõ tại sao…… Đã nói là mọi người cùng nhau dạo phố, kết quả cuối cùng chỉ còn lại có hai người các nàng đứng ở chỗ này.

Khác hẳn với tâm tình thích xem diễn của Hồng Đậu, Phượng Khuynh Liên lại toàn tâm chú ý tới tình hình chiến đấu bên kia, nói là chú ý tình hình chiến đấu, chi bằng nói là nàng một lòng một dạ chú ý đến Thẩm Lạc Ngôn.

Phượng Khuynh Liên có thể nhìn Thẩm Lạc Ngôn, vậy nàng cũng có thể nhìn Diệp Thu Bạch chứ.

Ngay lúc Hồng Đậu nghĩ như vậy, một người qua đường liền không cẩn thận va phải Phượng Khuynh Liên, Hồng Đậu vội đỡ Phượng Khuynh Liên, người qua đường kia đã áy náy nói: "Xin lỗi, ta không cố ý, cô nương không sao chứ?"

"Không sao." Phượng Khuynh Liên lắc lắc đầu, khi lần nữa ngước mắt nhìn về phía nam nhân kia, đồng tử trong mắt nàng hơi co chặt lại.

Nam nhân mặt đầy rỗ kia quay sang bà lão mua đóa hoa, "Tại hạ liền dùng đóa hoa này để tạ lỗi với cô nương vậy."

"Không…… không cần đâu……" Phượng Khuynh Liên lui ra phía sau một bước, miễn cưỡng trấn định bắt lấy tay Hồng Đậu lui ra phía sau.

Hồng Đậu nhíu mày, "Hương vị phong tao vô hạn như vậy…… Hình như là mùi của đồ con rùa kia."

Uy! Mũi ngươi là mũi chó sao!?

Phượng Khuynh Liên không hề ở lại, nàng vội vàng bắt lấy tay Hồng Đậu chạy đi, ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nam nhân kia, nàng liền có thể xác định, đây là Du Tử Tức cải trang.

Đáng tiếc chính là, Phượng Khuynh Liên còn chưa kịp bắt lấy tay Hồng Đậu chạy đi xa, một tay khác của nàng đã bị bắt được.

Hồng Đậu thấy Phượng Khuynh Liên bị bắt đi, nàng kêu lên: "Ê! Buông nàng ra!"

"Trò chơi trốn tìm……" Nam nhân mặt đầy rỗ kia yêu dã cười, "Bây giờ mới bắt đầu đấy."

Du Tử Tức cải trang một tay ôm lấy Phượng Khuynh Liên, phi thân lui về phía sau, không lâu đã biến mất trong đám người.

"Đồ con rùa! Ngươi đứng lại đó cho ta!" Hồng Đậu dưới tình thế cấp bách liền dựa theo bản năng thân thể mà vận dụng khinh công, chẳng qua tuy nàng phi rất cao, nhưng vận dụng lại không thuần thục.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Đánh cuộc (1)

Hồng Đậu xiêu xiêu vẹo vẹo bay được một đoạn, thân mình run lên, lại kêu một tiếng, liền cảm giác bước chân chợt nặng, từ không trung thẳng tắp rơi xuống, "Rầm" một tiếng, đau đớn khi rơi trên mặt đất còn nhẹ hơn trong tưởng tượng của nàng. Nàng đỡ cái eo già cỗi đứng lên từ trên mặt đất, xoay người nhìn bốn phía, Du Tử Tức sớm đã không thấy bóng người.

"Du lẳng lơ! Đồ con rùa!" Hồng Đậu tức đến giậm chân, phía dưới lập tức truyền đến tiếng kêu đầy đau đớn của một nam nhân.

"Ta nói này…… Thẩm, Thẩm phu nhân…… Ngươi muốn lấy cái mạng già của ta sao?"

Hồng Đậu cúi đầu vừa nhìn, liền thấy dưới lòng bàn chân mình là một người đang nằm ngay đơ, nàng xuống khỏi người nam nhân đó, "Lý Tùy Phong! Sao ngươi lại ở chỗ này?"

"Ta còn muốn hỏi…… Thẩm phu nhân ngươi sao lại từ trên trời giáng xuống mà rơi trúng người ta đây."

Lý Tùy Phong sắc mặt trắng bệch đứng lên từ trên mặt đất, hắn thấy xương cốt cả người mình như đã bị đập gãy hết cả, Lý Tùy Phong suy yếu nói: "Nhìn không ra…… Thẩm phu nhân ngươi lại nặng đến thế."

Hồng Đậu sắc mặt đỏ lên, "Chẳng phải cân nặng của ta rất vừa phải sao!? Ta chỉ là…… Chỉ là vì khinh công không giỏi, cho nên mới rơi xuống."

"Ngươi dùng khinh công?" Lý Tùy Phong hoài nghi nhìn nàng, nói thật, trên người Hồng Đậu một chút cũng không cảm giác được có sự tồn tại của nội lực và căn cơ võ học, trừ phi võ công của Hồng Đậu cao hơn hắn, hắn mới phát hiện không ra, nhưng xem dáng vẻ tuổi còn trẻ này của Hồng Đậu, lại không giống như sẽ có tu vi cao như vậy.

Hồng Đậu không phục nói: "Ta chính là một võ lâm cao thủ!"

"Tốt tốt tốt…… Võ lâm cao thủ." Lý Tùy Phong cố chịu đau đớn giật giật tay chân, bẻ lại gân cốt,

“Ta nhớ rõ ngươi chẳng phải đi cùng Thẩm Trang ra ngoài sao? Sao lại không có ai đi cùng ngươi thế?”

“Chúng ta gặp Bạch Y Diệu Thủ La Nhất Bảo, hắn trộm đồ của một vị cô nương Đường Môn, Trang chủ đi bắt La Nhất Bảo rồi.”

“Cô nương Đường Môn ……” Lý Tùy Phong nói: “Cô nương kia có phải là một thân áo lục, xinh đẹp như hoa, tính tình đáng yêu lại quật cường, khiến người ta vừa yêu vừa hận, vừa muốn thân cận lại muốn cách xa nàng một chút, muốn nàng vui, lại sợ nàng ghét bỏ mình……”

Thấy Hồng Đậu nhìn chằm chằm vào mình, Lý Tùy Phong đang nói thao thao bất tuyệt lại đột nhiên im bặt.

Hồng Đậu mặt không biểu cảm, “Ngươi thích vị cô nương Đường Môn kia?”

“Phi, nói bừa!” Lý Tùy Phong khịt mũi coi thường, “Ta đã là người ba mươi mấy tuổi, người ta mới là một tiểu nha đầu mười bảy tuổi, ta còn lâu mới làm cái việc trâu già gặm cỏ non này, tiểu nha đầu đối với ta loại người kinh nghiệm phong phú như ta mà nói, chính là không hề có lực hấp dẫn.”

“Ngươi giải thích quá nhiều.”

Lý Tùy Phong ho khan một tiếng, nhìn trời nhìn đất, chính là không chịu nhìn Hồng Đậu.

“Đúng rồi!” Hồng Đậu vỗ ót chính mình, “Ta đang đuổi theo tên Du lẳng lơ kia mà, sao lại đi nói chuyện phiếm với ngươi cơ chứ!”

“Du lẳng lơ?”

“Chính là Du Tử Tức!” Hồng Đậu nôn nóng nói: “Hắn bắt Phượng di nương, ta vừa rồi chính là vì vội vã đuổi theo hắn mới dùng tới khinh công!”

Lý Tùy Phong ôm cánh tay, không nhanh không chậm hỏi: “Phượng di nương bị bắt, ngươi sốt ruột cái gì?”

Thẩm Lạc Ngôn sốt ruột hắn còn có thể hiểu được, Hồng Đậu sốt ruột thì hắn đúng là không thể lý giải.

Hồng Đậu khựng lại, đúng vậy, nàng sốt ruột gì nha? Du Tử Tức chính là nam chủ mệnh định, hắn đương nhiên sẽ không làm thương tổn Phượng Khuynh Liên, nhiều nhất đây là cơ hội giúp hai người bồi dưỡng cảm tình thôi.

“Lý công tử, ta có một vấn đề tò mò đã lâu, hiện tại khó được khi có cơ hội, ta có thể hỏi ngươi chút không?” Hồng Đậu bình tĩnh lại, hiện tại trong mắt đã tràn đầy tò mò.

Lý Tùy Phong thật ra lại rất hào sảng, “Muốn hỏi gì, hỏi đi.”

“Ngươi cùng vị Ôn tiên sinh kia rốt cuộc đã đánh cuộc cái gì, vậy mà lại khiến ngươi bị thua?”

Sắc mặt Lý Tùy Phong tối sầm.

Vấn đề này từ lúc ở Quỷ thôn khi mới gặp Lý Tùy Phong lần đầu, Hồng Đậu cũng đã tò mò, chẳng qua cho tới nay, nàng đều chưa có cơ hội đặt câu hỏi, hiện tại vừa vặn nơi này cũng chỉ có hai người bọn họ, nàng vừa nhớ tới, đương nhiên là muốn hỏi một chút.

Hồng Đậu vuốt cằm, “Các ngươi đều là người trong giang hồ, nếu là luận võ thua, vậy cũng không đến mức canh cánh trong lòng như thế, ngươi thoạt nhìn cũng không giống như người yêu thích bài bạc, mấy trò đánh cuộc tầm thường khẳng định cũng không phải, tóm lại cũng không đến mức giống như đám con gái mà đi đánh cuộc thêu hoa đúng không……”

Sắc mặt Lý Tùy Phong hết trắng lại xanh.

Hồng Đậu ngẩn ngơ, “Sẽ không thật sự là…… Đánh cuộc thêu hoa đó chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Đánh cuộc (2)

Hai người trong giang hồ, có đánh cuộc ngoại công hay đánh cuộc nội lực, cũng không có khả năng đánh cuộc thêu hoa như nữ nhi gia, cho dù có là hai giang hồ hiệp nữ đánh cuộc, cũng không thể nào đánh cuộc thêu hoa được, rốt cuộc cũng đều là giang hồ hiệp nữ, ai lại đi tốn tâm tư vào cái kim thêu nho nhỏ kia đâu.

Nhưng cố tình tất cả những chuyện mà mọi người cảm thấy sẽ phải theo lẽ thường, đã xảy ra theo cách không hợp với lẽ thường như thế.

Lúc trước Lý Tùy Phong muốn thoát ly Bách Lý Lâu, thoái ẩn giang hồ, Bách Lý Lâu lại không phải nơi có thể dễ dàng thả người đi. Là Thẩm Lạc Ngôn dẫn Lý Tùy Phong đến gặp Ôn tiên sinh. Giang hồ đồn đại, Ôn tiên sinh không động võ, lại không gì không làm được, tự nhiên, hắn cũng sẽ không dễ dàng đáp ứng giúp Lý Tùy Phong.

Khi đó Lý Tùy Phong cũng tâm cao khí ngạo, thầm nghĩ ngươi không giúp thì không giúp, cùng lắm là hắn cả đời này đều đối đầu với Bách Lý Lâu, không chết không ngừng thôi. Chỉ là trước khi đi, hắn còn châm chọc một câu: "Một nam nhân thoạt nhìn yếu đuối mong manh, còn được xưng là không gì không làm được, thật sự là thiên hạ đệ nhất chê cười."

Nam nhân yếu đuối mong manh kia lại chỉ cười cười, không nói gì.

Thẩm Lạc Ngôn nói: "Lý huynh, người trong giang hồ muốn cầu Ôn tiên sinh hỗ trợ nhiều vô số kể, nhất định không thể vô lễ."

"Ta chỉ nói Ôn tiên sinh không kỳ diệu như trong truyền thuyết thôi mà." Lý Tùy Phong hừ một tiếng, xoay người liền đi.

Chỉ là khi đi tới cửa, nam nhân an tĩnh uống trà kia rốt cuộc cũng vân đạm phong khinh mở miệng, "Muốn đánh cuộc sao?"

Lý Tùy Phong dừng bước chân.

Một trận đánh cuộc rất đơn giản, nếu như Lý Tùy Phong thắng, hắn muốn nói điều kiện gì đều được, nếu như hắn thua, vậy hắn liền phải cởi hết đồ bay* (dùng khinh công) vòng quanh toàn bộ đế đô một vòng.

Lý Tùy Phong khi đó là sát thủ nhiệt huyết, ngạo khí còn chưa giảm, lúc ấy liền chẻ đôi cái bàn, "Tốt a, thương pháp, kiếm pháp, đao pháp, nội công ngoại công…… Bất luận ngươi nói muốn đánh cuộc cái gì, ta đều phụng bồi."

Nam nhân kia cười lấy ra một tấm vải thêu, một bao kim chỉ, "Vậy liền đánh cuộc thêu hoa đi."

Lý Tùy Phong vẻ mặt dại ra.

"Ngươi nói, một đại nam nhân sẽ đưa ra đánh cuộc thêu hoa sao!?" Hiện tại nhắc tới chuyện này, Lý Tùy Phong cũng tràn đầy khó hiểu.

Hồng Đậu nghe xong liền gật gù, "Cho nên ngươi thua."

"Này không phải vô nghĩa sao?" Lý Tùy Phong đi đến dưới một cây liễu, đấm một cú làm rung cả cây, hắn buồn bực trong ngực, "Ta từ nhỏ đã bị coi như sát thủ mà bồi dưỡng, mười tám ban võ nghệ đều phải đọc qua, mười tám vũ khí, lại càng phải thuần thục hết, có khi vì có thể bắt chước bút tích của đối tượng ám sát, thư pháp, vẽ tranh, thơ từ ca phú lại càng cần thông thuộc, ta chính là chưa bao giờ học việc thêu hoa của đám nữ nhi gia!"

Cho dù không phải người trong giang hồ, cũng làm gì có đại nam nhân nào lại dùng thêu hoa để đánh cuộc!?

"Vì thế……" Hồng Đậu chớp chớp mắt, "Ngươi liền bay vòng quanh đế đô một vòng, ừm, khỏa thân bay một vòng."

Lý Tùy Phong nghiến răng nghiến lợi, từ biểu cảm trên mặt hắn là có thể nhìn ra được, ký ức của hắn đối với chuyện này hãy còn rất mới mẻ đấy, này quả thực chính là vết nhơ trong đời hắn! Mỗi lần đêm khuya tỉnh mộng, hắn lau mồ hôi trên trán, cảm giác gió thổi mông lạnh kia làm thế nào cũng đều không thể quên được!

"Sau đó thì sao?" Hồng Đậu lại cảm thấy hứng thú hỏi: "Là Ôn tiên sinh trợ giúp ngươi thoát ly Bách Lý Lâu à?"

"Ừm……" Đối với trận đánh cuộc kia, Lý Tùy Phong tuy rằng còn canh cánh trong lòng, nhưng hắn cũng không thể không thừa nhận một chuyện, đó chính là Ôn tiên sinh thật sự giúp hắn, "Ta không biết hắn đã dùng cách gì, Bách Lý Lâu quả thực đã xóa tên ta đi, cũng sẽ không đuổi giết ta nữa."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Đánh cuộc (3)

Mà vị Ôn tiên sinh kia đồi ý giúp hắn, cũng chẳng qua là vì…… cảm thấy vừa lòng với màn biểu diễn bay khỏa thân của Lý Tùy Phong.

…… Thật là một nam nhân ác liệt đến cực điểm!

Lý Tùy Phong lại lần nữa cảm thán.

"Chẳng qua……" Hồng Đậu nói: "Lý công tử ngươi là người giang hồ, vậy khẳng định là đánh cuộc mấy chuyện liên quan đến võ công cũng liền không có gì đặc sắc, hơn nữa gì mà thơ từ ca phú, thư pháp vẽ tranh, cũng đều hơi hư ảo, cho nên nếu ra bài không theo lẽ thường, nói đánh cuộc thêu hoa cũng không phải khó hiểu đến thế, nếu là ta, nói không chừng ta còn muốn đánh cuộc với ngươi ai khiêu vũ nhảy đẹp nữa cơ."

Lý Tùy Phong khựng lại, "Ngươi còn biết khiêu vũ?"

"Không nha." Hồng Đậu nói trắng ra: "Chỉ là ta biết ngươi chắc chắn sẽ không biết nhảy, cho nên chỉ cần chờ ngươi nhận thua là tốt rồi, ngươi nhận thua, ta đương nhiên cũng liền không cần nhảy, giống như ngươi cùng vị Ôn tiên sinh kia đánh cuộc thêu hoa đó, sau khi ngươi nhận thua xong, hắn có biểu diễn thêu hoa trước mặt ngươi sao?"

Lý Tùy Phong: "……"

"Lý công tử, ngươi sẽ không ngay cả đạo lý này cũng đều không rõ đấy chứ?" Hồng Đậu lấy một loại ánh mắt sao ngươi ngu như vậy mà nhìn hắn, cái gì mà đánh cuộc, đây là chiến thuật tâm lý rất đơn giản thôi, chỉ cần một bên nhận thua, một bên khác cũng liền không cần biểu diễn.

Lý Tùy Phong xoay người đấm cây, "Cho nên nói…… Ta bị lừa!"

Mà tới hiện tại hắn mới biết được chính mình bị lừa!

Hiện tại ngẫm lại, nam nhân kia quả thật là sau khi hắn nhận thua xong, liền vứt hết đám kim chỉ vải thêu kia xuống, một người nam nhân, làm sao có thể biết thêu hoa!

Hắn quả nhiên là bị lừa!

"Này cũng không thể nói là bị lừa a." Hồng Đậu tiếp tục bổ một đao, "Ngươi nhận thua chính là thua, này chỉ có thể nói ngươi là người ngốc mà thôi, nói nữa, người ta chỉ là nói muốn đánh cuộc thêu hoa với ngươi, cũng đâu có nói hắn biết thêu hoa đâu."

Quả thật là không có.

Lý Tùy Phong cắn răng, sống nhiều năm như vậy, sao hắn lại để bị thua trên tay tên tiểu bạch kiểm yếu đuối mong manh kia chứ!

"Tốt tốt, đừng khổ sở, dù sao ngươi đều đã cởi hết bay vòng quanh đế đô một vòng, cho dù có khổ sở hối hận, thời gian cũng không cách nào trôi ngược."

Lý Tùy Phong mặt mày đờ đẫn, "Ngươi có thể không cần liên tục nhắc tới mấy chữ cởi hết này."

"Được rồi, ta sẽ nỗ lực quên việc ngươi không mặc quần áo, bay vòng quanh đế đô một vòng."

Lý Tùy Phong…… Hắn không muốn nói chuyện.

Hồng Đậu ngẩng đầu nhìn sắc trời, ánh trăng lên cao, ngôi sao đã sáng, hoi bất tri bất giác, màn đêm đã buông xuống, mà người đi trên đường đã không nhiều lắm, nàng lại nhìn hoàn cảnh chung quanh, mắt trông mong nhìn Lý Tùy Phong, "Ngươi còn nhớ rõ đường về đi thế nào không?"

"Ngươi không cần hội họp với Thẩm Trang chủ?"

"Đúng nha…… Diệp Minh chủ còn bảo ta ở tại chỗ chờ hắn mà!"

Lý Tùy Phong cạn lời, hắn hỏi chính là Thẩm Lạc Ngôn, không phải Diệp Thu Bạch a!

"Cây cầu kia! Cầu Thiên Lý!" Hồng Đậu hỏi: "Ngươi biết đường đến chỗ cầu kia như thế nào không?"

"Cầu Thiên Lý sao?" Lý Tùy Phong xoay người đi, "Cũng may mấy ngày qua ta đã đi dạo trấn Hoa Mai vài lần, đi theo ta."

Hồng Đậu lập tức đi theo, còn chuyện Phượng Khuynh Liên bị Du Tử Tức bắt đi…… Nàng đã quên mất.

Nói bên kia, La Nhất Bảo biết tình hình không ổn, đã ném túi tiền bị trộm xuống, dựa vào bóng đêm nhanh chóng chạy đi nhanh như chớp, Thẩm Lạc Ngôn lại đuổi sát theo, Diệp Thu Bạch nhìn bóng dáng Thẩm Lạc Ngôn, đem tiền túi trả lại cho người mất của, vị cô nương Đường Môn tươi đẹp linh động kia cũng cầm túi tiền nói cảm tạ rời đi.

Diệp Thu Bạch nhìn ánh trăng, thầm nghĩ Hồng Đậu chỉ sợ đã chờ đến nóng ruột, trong lúc đánh nhau, hắn đã bất tri bất giác rời chỗ cũ khá xa, hắn lại xoay người nhìn, cầu Thiên Lý trong bóng đêm phảng phất như còn mơ hồ có thể thấy được, không thể nói rõ trong lòng chờ mong điều gì, hắn vội chạy về phía đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: Hấp dẫn

Trăng lên đầu cành, hôm nay ngày mười lăm, đúng là lúc trăng tròn.

Công tử áo trắng trở lại cầu Thiên Lý, lại không thấy có bóng người nào đang chờ. Khi hắn còn đang nôn nóng sầu lo, tiếng người qua đường bên cạnh truyền đến.

"Lúc trời tối vừa rồi, ta còn đang dọn quán, bỗng nhiên liền thấy một vị cô nương xinh đẹp giáng xuống từ trên trời nha."

"Giáng xuống từ trên trời?" Một tiểu thương bán hàng khác nói: "Sao ta lại không thấy nhỉ? Không phải ngươi nói những lời này gạt ta đấy chứ?"

"Ta cần gì phải lừa ngươi? Ngươi lại không bày quán cùng một chỗ với ta, ngươi chưa thấy được, đó là ngươi không gặp may mắn." Người bán hàng rong xuy một tiếng, lại nói tiếp: "Cô nương mặc một thân áo đỏ, thật sự rất đẹp, ta cảm thấy cô nương kia nhất định là tiên nữ từ trên trời giáng xuống."

"Hai vị xin chờ một chút." Diệp Thu Bạch tiến lên, lễ phép hỏi: "Không biết các ngươi đã thấy vị cô nương áo đỏ kia ở đâu?"

Thấy Diệp Thu Bạch lễ phép như vậy, tiểu thương kia cũng liền trả lời: "Ở ngay phố Ngô Đồng thành Tây đó."

"Đa tạ." Diệp Thu Bạch nói cảm ơn xong, liền xoay người đi về phía phố Ngô Đồng.

Gió đêm không tiếng động, càng có thêm vài phần lạnh lẽo.

Hồng Đậu chà xát cánh tay, khổ sở hỏi Lý Tùy Phong, "Ngươi không đi nhầm đường đấy chứ? Sao mãi còn chưa tới vậy?"

"Ta giống như người không biết đường sao? Đường ta đi chính là đường tắt, phía trước rẽ một lần nữa chính là cầu Thiên Lý." Lý Tùy Phong chỉ chỉ phía trước, lại bĩu môi.

Hồng Đậu cũng không nói thêm gì.

Đúng lúc này, trên đường phố thưa thớt người phía trước chợt xuất hiện một bóng người. Dưới ánh trăng sáng tỏ, thân ảnh kia thoạt nhìn có chút đơn bạc, lại cũng có thể nhìn ra đây nhất định là một cô nương dáng người phát triển tốt. Cô nương không thấy rõ mặt kia đeo lục lạc bên hông, tiếng rung leng keng vang lên theo bước chân nàng, rất dễ nghe.

Lý Tùy Phong vừa nghe tiếng lục lạc này liền dừng bước.

Hồng Đậu ngẩng đầu nhìn hắn, "Ngươi làm sao vậy?"

"Kia…… Ta đột nhiên nhớ tới ta còn có chút chuyện phải xử lý, cầu Thiên Lý ở ngay phía trước, rẽ một cái là đến. Ta đi trước một bước đây, tạm biệt!" Dứt lời, Lý Tùy Phong xoay người liền chạy, rất nhanh ngay cả cái bóng dáng cũng không còn thấy nữa.

Chuyện gì mà phải gấp như vậy……

Hồng Đậu còn đang cảm thấy chuyện không hề đơn giản như vậy, liền ngửi thấy một làn gió thơm thổi tới từ trên người giai nhân, còn cả tiếng lục lạc kia cũng càng lúc càng gần.

Một vị cô nương mười sáu mười bảy tuổi mặc áo màu lục, không thoa phấn, vừa đẹp đẽ lại tự nhiên, mặt tựa như nụ hoa đào, mắt như làn thu thủy, đôi mắt nàng linh động, khí chất cao quý, lại không mất đi vẻ nghịch ngợm.

Có lẽ là cảm thấy Hồng Đậu đang nhìn mình, cô nương áo lục kia lúc đi ngang qua cũng liếc mắt nhìn Hồng Đậu một cái. Sau khi phát hiện Hồng Đậu ngoại trừ vẻ ngoài xinh đẹp thì không có gì khác đặc sắc, cô nương áo lục liền thu tầm mắt lại, rất nhanh liền đi xa.

Hồng Đậu vuốt cằm, tấm tắc hai tiếng, lại gật gật đầu, "Hấp dẫn……"

Lý Tùy Phong có thể thua trên người một vị mỹ nhân như vậy, cũng coi như không oan. Chỉ là không hiểu, vì sao Lý Tùy Phong lần nào cũng đều phải tránh vị cô nương này như vậy.

Hồng Đậu nghĩ không ra đáp án, cũng liền không cố suy nghĩ nữa làm gì. Nàng tiếp tục đi về phía trước, quả nhiên đúng như lời Lý Tùy Phong, vừa rẽ một đoạn, nàng liền nhìn thấy cầu Thiên Lý.

Nhưng ở chỗ cũ lại không có người, Hồng Đậu nhìn quanh bốn phía, lại thấy một nam nhân áo trắng đang đứng trên cầu, là nam thần của nàng - Diệp Thu Bạch!

Hồng Đậu không kịp nghĩ gì nhiều, vội vàng nâng váy chạy lên cầu gỗ, còn vui sướng kêu một tiếng, "Diệp Minh chủ! Ngươi đợi lâu……"

Khi tới giữa cầu, bước chân nàng khựng lại, giọng cũng đột nhiên im bặt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Áo trắng, mặt nạ

"Cô nương gọi nhầm người rồi." Công tử áo trắng đang đón gió mà đứng kia khẽ nhếch môi mỏng, "Tại hạ không phải là Diệp Minh chủ."

Hắn đeo một chiếc mặt nạ hồ ly. Màu sắc của mặt nạ thực thuần khiết, thuần khiết đến mức giống như được tạo nên từ băng tuyết vậy. Chẳng qua mặt nạ này không che khuất cả khuôn mặt, chỉ che khuất từ mũi trở lên, còn lộ ra cặp mắt phượng thanh lãnh tuyệt trần kia nữa. Đường cong màu bạc trên mặt nạ phác hoạ ra khóe mắt khẽ nhếch lên kia. Dựa theo hình dáng góc cạnh rõ ràng này, thật khiến người ta không dám tưởng tượng sau khi người này tháo mặt nạ xuống thì sẽ là một gương mặt phong hoa tuyệt thế đến bậc nào.

Ánh trăng chiếu vào trên người hắn, giống như một vị thần đắm chìm trong ánh sáng. Nhưng dáng người thoạt nhìn gầy yếu mà không suy nhược kia, lại khiến hắn tựa như sắp theo gió mà đi vậy.

Hồng Đậu cảm thấy một loại hơi thở quen thuộc trên người hắn, nàng nghiêng đầu, nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu, nhưng trước sau vẫn không thể rõ được chút cảm giác quen thuộc kia là gì.

Nàng nếu đã nhìn chằm chằm hắn phát ngốc, vậy hắn cũng liền không vội mở miệng phá vỡ yên lặng lúc này, chỉ an tĩnh mỉm cười, giống như gió mát trăng thanh, luôn khiến người ta cảm nhận được sự yên tĩnh tốt đẹp.

Một lát sau, Hồng Đậu mới bừng tỉnh hồi thần. Sự xấu hổ vì nhận sai người từ từ đánh úp lại, nàng cảm thấy ngượng ngùng, vội áy náy nói: "Xin lỗi, là ta nhận sai người."

"Không sao." Công tử đeo mặt nạ kia, giọng nói dễ nghe cũng thanh nhã như gió, khóe môi hắn hơi hơi gợi lên, tạo thành độ cung đẹp mắt, "Có thể bị nhận sai là Diệp Minh chủ đỉnh đỉnh đại danh, đây cũng coi như một loại vinh hạnh của ta."

Hắn nói như vậy, Hồng Đậu lại càng thêm ngượng ngùng, "Quả thực rất xin lỗi, mắt ta không tốt lắm, cho nên mới gọi sai người, lần sau…… Lần sau ta nhất định sẽ nhìn rõ người rồi mới gọi!"

"Cô nương không cần tự trách như thế. Chuyện này thật sự không có gì."

"Ừm……" Hồng Đậu gật gật đầu, lại đứng trên cầu nhìn quanh bốn phía, vẫn như cũ không thể thấy được người nào.

Công tử khẽ cong mắt, nhìn về phía một bên bờ sông, "Diệp Minh chủ dường như đi về hướng kia."

"Qua bên kia…… Xong rồi, ta không thuộc đường." Nàng cũng không biết phải đi tìm Diệp Thu Bạch thế nào nha. Hồng Đậu bực bội gãi gãi tóc, thầm nghĩ Diệp Thu Bạch khẳng định là thấy nàng không ở tại chỗ, cho nên mới đi tìm nàng.

"Cô nương không ngại thì cứ ở chỗ này chờ Diệp Minh chủ về. Hắn không tìm thấy cô nương, tự nhiên sẽ quay về thôi."

"Ngươi nói có lý……" Hồng Đậu gật đầu, rất nhanh, nàng lại kỳ quái ngẩng đầu, "Sao ngươi biết Diệp Minh chủ đang đi tìm ta? Ta thì đang tìm Diệp Minh chủ?"

Gió đêm khẽ thổi bay góc áo trắng, trong đôi mắt như hắc diệu thạch của công tử nhiễm ánh trăng, dường như nổi lên ánh sáng nhu hòa, "Lúc Diệp Minh chủ bước lên cầu Thiên Lý với vẻ mặt vội vàng, sau khi không thấy người, lại rất nhanh rời đi, mà cô nương vừa tới liền gọi Diệp Minh chủ, muốn đoán được hai người các ngươi đang tìm nhau cũng không khó."

Hắn nói không sai.

Hồng Đậu thầm ảo não sao mình lại hỏi cái vấn đề ngu ngốc này. Nàng xấu hổ kéo kéo khóe miệng, cười cười, lại hỏi: "Nghe công tử nói, có vẻ như ngươi cũng quen biết Diệp Minh chủ?"

"Diệp Minh chủ chính là Võ Lâm Minh chủ, lại là nhân trung long phượng* (rồng phượng trong loài người), từ thuở thiếu niên đã thành danh trong giang hồ. Người trong giang hồ này, có mấy ai lại không quen biết Diệp Minh chủ đây?" Công tử áo trắng hơi rũ mắt, tầm mắt thanh lãnh mà ôn hòa dừng trên người Hồng Đậu, "Chẳng qua ta lại chỉ là một tiểu nhân vật trong giang hồ, Diệp Minh chủ có quen biết ta hay không, lại là chuyện khác."

Tiểu nhân vật?

Hồng Đậu chửi thầm, xem dáng vẻ ngươi một thân áo trắng, tiên khí phiêu phiêu, cũng đâu có giống tiểu nhân vật chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Nam muốn đẹp, phải mặc đồ Trắng toàn thân

"Người giang hồ các ngươi ……" Hồng Đậu nhìn vị công tử mang mặt nạ hồ ly này từ trên xuống dưới, lại nhìn từ dưới lên trên, "Đều rất thích mặc đồ trắng sao?"

Không cảm thấy như vậy rất khó giặt à?

Câu hỏi của Hồng Đậu quá đột nhiên, nhưng công tử áo trắng lại không hề lộ ra chút vẻ mặt bất ngờ nào, ngược lại là nhẹ nhàng bâng quơ cười hỏi: "Có nhiều người giang hồ khác thích mặc đồ trắng nữa sao?"

"Theo ta được biết, Diệp Minh chủ thích mặc đồ trắng, La Nhất Bảo thích trộm đồ kia cũng thích mặc đồ trắng." Hồng Đậu lập tức liền nhớ tới hai người kia, còn trong giang hồ có ai khác thích mặc đồ trắng nữa không, thì nàng cũng không biết.

"Nhưng theo ta được biết, Diệp Minh chủ thích mặc đồ trắng, là bởi vì hắn thân là Võ Lâm Minh chủ, muốn luôn luôn nhắc nhở chính mình phải không nhiễm cát bụi, không bị máu tanh giang hồ làm mờ mắt, có thể giữ mãi cho tấm lòng ban đầu không đổi, mà La Nhất Bảo thích mặc đồ trắng, thì lại là vì hắn thường xuyên thích hoạt động ban đêm, mặc một thân màu trắng dễ gây chú ý để hành động, có thể càng thể hiện được khinh công của hắn trác tuyệt, năng lực phi phàm."

Nói cách khác, một thân áo trắng của Diệp Thu Bạch, là để nhắc chính mình sẽ không bao giờ thông đồng làm bậy cùng những người khác, mà La Nhất Bảo, vẫn luôn vì muốn khoe khoang năng lực trộm đồ của mình.

Hồng Đậu lần đầu tiên biết đến những việc này, nghe giảng giải xong, nàng lại càng tò mò, "Vậy công tử ngươi thì sao? Ngươi mặc đồ trắng là vì điều gì?"

"Cái này sao…… Đã từng có người nói với ta, nam muốn tuấn, một thân hiếu*, cho nên ta vẫn luôn mặc đồ trắng."

* Nam muốn tuấn, một thân hiếu: nam nhân muốn tuấn tú thì phải mặc toàn thân đồ hiếu (mà nghĩa gốc là áo tang, đồ tang bên TQ xưa nay luôn là màu trắng, khác với một số nước là màu đen) – ý ẩn dụ ở đây để chỉ đồ trắng chứ không phải áo tang thực sự.

Nam muốn tuấn, một thân hiếu……

Mí mắt Hồng Đậu giựt giựt, tuy rằng rất muốn khinh bỉ, nhưng chẳng qua nàng cũng không thể không thừa nhận, nam nhân trong phim cổ trang khi muốn giữ đạo hiếu mới có thể mặc đồ trắng, thật là khí chất phi phàm, đẹp trai hết cỡ.

Trước mắt thì nam nhân mặc đồ trắng, Hồng Đậu cũng mới thấy qua có ba người mà thôi, Diệp Thu Bạch một thân bạch y làm người ta cảm thấy nghiêm cẩn tự hạn chế, La Nhất Bảo một thân bạch y khiến người cảm thấy cà lơ phất phơ, mà vị công tử áo trắng trước mắt nàng này, lại có một loại khí chất không dính khói lửa phàm tục.

Hắn tựa như chính là tiên nhân do ánh trăng sáng tỏ này mang đến, chờ lúc ánh trăng tan đi, hắn cũng sẽ lập tức biến mất như sương mù.

Khóe mắt công tử hơi nhướn lên, càng tăng thêm vẻ phong tình chọc người, môi mỏng khẽ mím, cười như không cười, "Hoa bách hợp trên cầu nở cũng thật không tệ."

"Đúng vậy." Hồng Đậu cũng nhìn về phía chậu hoa đặt trên cầu gỗ, cười nói: "Ta còn gặp qua bà lão trồng hoa kia nữa cơ, hoa của bà trồng ra đều đều rất đẹp."

"Cô nương tán thưởng như thế, có cơ hội ta nhất định phải mua mấy đóa, dùng để tặng người."

"Bà lão kia hình như bày quán trên bờ ngay cạnh cầu, có cơ hội ngươi có thể đi nhìn xem, đúng rồi……" Hồng Đậu nghi vấn: "Đã trễ thế này, công tử còn ở trên cầu làm gì vậy?"

Nàng là vì chờ người, mà lại không biết vì sao vị công tử này vẫn luôn đứng lặng ở đây.

"Bóng đêm thanh lãnh, trăng sáng treo cao, ta ở đây ngắm phong cảnh." Khóe môi hắn nở nụ cười nhạt khiến người ta hoa mắt say mê, "Dĩ nhiên, nếu có thể vừa lúc chờ được một người có duyên, cũng là không thể tốt hơn."

"Người có duyên a……" Hồng Đậu lòng sinh phiền muộn chống tay lên lan can cầu, cảm xúc đê mê nói: "Ta cũng đang đợi người có duyên đây, Diệp Minh chủ cũng không biết khi nào có thể trở về, A Miên cũng không biết đi đâu, còn có Thẩm Trang chủ, Phượng di nương…… Ai……"

Cuối cùng, nàng thở dài thật sâu.

"Trấn Hoa Mai không lớn, cô nương chắc chắn sẽ chờ được đồng bạn trở về thôi."

“Ừm…… Mượn lời may mắn của ngươi……” Hồng Đậu không có cảm xúc gật gật đầu, đôi mắt ngây ngốc nhìn bờ sông cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Cầu Thiên Lý

Hồng Đậu nghĩ thầm, mình ở đây chờ người, tốt xấu còn có một công tử áo trắng thoạt nhìn rất tốt tính cùng nói chuyện phiếm, tính ra cũng đỡ hơn rất nhiều so với việc đứng một mình ở đây nhàm chán chờ đợi. Chẳng qua điều nàng không nghĩ ra chính là, Phượng Khuynh Liên cùng Du Tử Tức đi phát triển cảm tình thì không nói làm chi, Diệp Thu Bạch lại đi tìm nàng, vậy thế nào mà Thẩm Lạc Ngôn cũng không thấy đâu thế?

Chẳng lẽ…… Hắn đã biết Phượng Khuynh Liên bị Du Tử Tức bắt đi, cho nên một mình đi tìm Du Tử Tức chiến đấu?

“Cô nương có tâm sự?”

“A?” Hồng Đậu lấy lại tinh thần, ngước mắt nhìn người nam nhân bên cạnh, nàng lắc đầu, “Không có không có, ta chỉ đang suy nghĩ các đồng bạn của ta khi nào có thể trở về.”

Hắn gật đầu, “Thì ra là thế, ta còn tưởng rằng cô nương không thích ta ở chỗ này.”

“Không đúng không đúng……” Hồng Đậu vội xua tay, “Ngươi có thể ở chỗ này trò chuyện với ta, ta còn cảm thấy vui vẻ đó.”

Hắn mỉm cười, “Vậy thì tốt rồi, nếu như khiến cô nương không vui, đó chính là ta không đúng.”

Tâm tình Hồng Đậu chợt có chút vi diệu, nàng vô thức dùng ngón tay đảo vòng quanh dải lụa trên trang phục mình, nói về một đề tài khác, “Công tử, mặt nạ của ngươi thật đẹp, mua ở chỗ nào thế?”

“Mặt nạ này là làm theo yêu cầu, hẳn là không mua bên ngoài được.”

“Ồ…… Phải không?” Hồng Đậu rất tiếc nuối.

Hắn mỉm cười, “Nếu như cô nương thích, khi đến lễ hội hoa đăng, ta có thể tặng cô nương một mặt nạ giống vậy.”

“Lễ hội hoa đăng?” Hồng Đậu chớp chớp mắt, ngay cả việc lễ hội hoa đăng diễn ra khi nào nàng cũng không biết đây. Hơn nữa, nàng cũng không sống ở chỗ này, “Ta không phải người nơi này, lại không bao lâu nữa liền phải rời đi, hẳn là không kịp nhận quà tặng này của công tử.”

Nàng cũng ngượng ngùng không dám nhận nha.

Công tử khẽ cười một tiếng, “Chuyện tương lai, ai cũng không nói trước được.”

Hồng Đậu mẫn cảm nhận thấy một câu này hàm nghĩa rất nhiều, nhưng đầu óc nàng không thông minh, thường chỉ cảm thấy chuyện không thích hợp, nhưng tóm lại nàng vẫn không nghĩ ra không đúng chỗ nào.

Công tử áo trắng nghiêng mặt đi, nhìn mặt nước nổi lên gợn sóng nói: “Gió nổi rồi.”

“Đúng là gió đã nổi……” Hồng Đậu cũng nhìn mặt sông có lệ một câu.

Khóe mắt công tử hơi giương lên, “Cô nương, hẹn gặp lại trong lễ hội hoa đăng.”

Nghe vậy, Hồng Đậu ngẩng đầu, người bên cạnh cũng đã biến mất không thấy, trên cầu chỉ còn lại một mình nàng, còn có tiếng gió làm bạn.

Có phải người giang hồ đều thích tới vô ảnh đi vô tung như vậy hay không a? Nàng đã từng trải qua rất nhiều lần, một người sống sờ sờ đang đứng bên cạnh nàng, vừa nói không thấy liền không thấy đâu luôn.

Nàng không thể nào hiểu được, nghĩ thầm đại khái bản lĩnh này hẳn là giống như thuật dịch dung* (cải trang) vậy, là kỹ năng mà người giang hồ nào cũng đều phải chuẩn bị.

“Hồng Đậu!” Một người dùng khinh công bay tới, dừng trước mặt Hồng Đậu.

Hồng Đậu bị hoảng sợ, “Trang chủ, ngươi không phải đi đánh nhau với La Nhất Bảo sao? Thế nào mà đến giờ mới trở về vậy?”

“Ta đuổi theo hắn một canh giờ, tuy rằng để hắn chạy mất, nhưng ta đã lấy về được cái này.” Trên trán Thẩm Lạc Ngôn còn toát mồ hôi, có thể thấy được là vội vàng quay trở lại, hắn mở bàn tay ra, một cây trâm dưới ánh trăng tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

La Nhất Bảo thật sự là chịu không nổi Thẩm Lạc Ngôn đuổi sát không rời, ở trong rừng cây hắn thở phì phò hỏi Thẩm Lạc Ngôn, "Thẩm Trang chủ, giữa ngươi và ta hẳn là không có thâm cừu đại hận đúng không, ngươi làm gì đến nỗi đuổi sát ta không rời như thế?"

"Ngươi trả lại đồ vật ngươi trộm từ Thẩm Gia Trang, ta tự nhiên có thể buông tha ngươi."

Vì thoát thân, La Nhất Bảo cố gắng nặn óc nghĩ hồi lâu, mới nghĩ ra được là mình đã trộm đi một cây trâm của Hồng Đậu, hắn vội vàng ném ra cây trâm tiện tay trộm được từ trên người Hồng Đậu lúc trước. Thẩm Lạc Ngôn cầm cây trâm, lúc này mới chịu bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Cây trâm

Hóa ra Thẩm Lạc Ngôn đuổi sát La Nhất Bảo, cũng là vì lấy lại cây trâm này.

Hồng Đậu vươn tay, cầm lấy cây trâm nằm trong lòng bàn tay Thẩm Lạc Ngôn, nàng chậm rãi nói: "Cảm ơn ngươi…… Trang chủ."

Đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được thiện ý của Thẩm Lạc Ngôn đối với nàng. Nếu người ta đã giúp nàng lấy đồ về, vậy nàng cũng quyết định về sau sẽ giúp hắn nói tốt thêm vài câu trước mặt Phượng Khuynh Liên.

"Chỉ là việc nhỏ mà thôi, không cần nói cảm ơn." Thẩm Lạc Ngôn lại nhìn bốn phía, nơi này chỉ có Hồng Đậu lẻ loi một mình, hắn hỏi: "Những người khác đâu?"

"A Miên đi gặp bằng hữu, Diệp Minh chủ đi tìm ta, hiện tại còn chưa trở về…… Còn Phượng di nương sao……" Hồng Đậu lén lút ngước mắt nhìn Thẩm Lạc Ngôn, mới thật cẩn thận nói: "Nàng…… Ta và nàng ấy lạc nhau."

Nghĩ đến việc người ta bỏ nhiều công sức giúp nàng lấy đồ về như vậy, Hồng Đậu cũng liền khó có khi thiện tâm quá độ, không muốn nói là Phượng Khuynh Liên trên thực tế đã bị Du Tử Tức mang đi. Có lẽ nếu biết vậy, Thẩm Lạc Ngôn sẽ cảm thấy Phượng Khuynh Liên đã bị Du Tử Tức bắt, đang gặp phải nguy hiểm rất lớn, kỳ thật đây chỉ là cơ hội cho nam nữ chủ bồi dưỡng cảm tình thôi, nàng rất khó có khi biết lo cho tâm tình của người khác, coi như là báo đáp cho lòng tốt của Thẩm Lạc Ngôn.

"Thực xin lỗi, Trang chủ, là do ta không cẩn thận chú ý tới Phượng di nương." Hồng Đậu trong lòng áy náy, thầm nghĩ chính là tại nàng không kịp đề phòng mà khiến cho nón xanh trên đầu Thẩm Lạc Ngôn càng sáng.

Thẩm Lạc Ngôn nói: "Đã là đi lạc, chuyện cũng không liên quan tới ngươi, đây không phải lỗi của ngươi, không cần xin lỗi, chúng ta nên nhanh chóng đi tìm Phượng di nương mới phải."

Thẩm Lạc Ngôn không phải kiểu người giận chó đánh mèo, Phượng Khuynh Liên lại không biết võ, lẻ loi một mình đi trên đường phố ban đêm cũng không an toàn, hắn tuy rằng nóng vội, nhưng cũng sẽ không trách tội Hồng Đậu.

Đúng lúc Thẩm Lạc Ngôn muốn mang theo Hồng Đậu rời đi, bọn họ vừa xoay người, liền nhìn thấy đầu cầu đã có một bóng người bạch y đang đứng đó.

Hắn dường như đã đứng hồi lâu, ánh mắt thanh lãnh chỉ dừng trên người Thẩm Lạc Ngôn trong chớp mắt, tiếp theo, ánh mắt ý vị không rõ kia của hắn liền bình tĩnh dừng trên người Hồng Đậu.

"Diệp Minh chủ……" Hồng Đậu vừa nhìn rõ người đến là ai liền vui vẻ, chẳng qua nàng chỉ gọi một tiếng, liền mẫn cảm nhận ra bầu không khí khó tả lúc này, nàng ngẩng đầu nhìn Thẩm Lạc Ngôn bên cạnh, Thẩm Lạc Ngôn cũng đang nhìn Diệp Thu Bạch không nói, nàng lại nhìn về phía Diệp Thu Bạch, mới phát hiện Diệp Thu Bạch trầm mặc tới mức bất bình thường.

Tình cảnh ba người giằng co tựa như kéo dài hồi lâu, lại tựa như chỉ trong giây lát.

Thẩm Lạc Ngôn lễ phép gật đầu, mở lời phá vỡ sự trầm mặc, "Diệp Minh chủ."

"Thẩm Trang chủ." Diệp Thu Bạch cũng lễ phép đáp lại một câu.

Tình cảnh lại lần nữa chìm vào sự yên lặng quỷ dị.

Hồng Đậu chịu không nổi cảm giác quỷ dị này, nàng gần như muốn chạy trối chết đến nơi, liền cuống quít đánh vỡ cục diện giằng co, "Diệp Minh chủ, ngươi đã đi đâu vậy?"

Vừa mới hỏi ra miệng, nàng liền muốn tát cho chính mình một cái, nàng đúng là không biết nói gì liền nói linh tinh mà!

Quả nhiên, Diệp Thu Bạch tiến vài bước lên trên cầu, cười nói: "Ta đi tìm phu nhân, lại không nghĩ rằng, phu nhân đã cùng Thẩm Trang chủ đến nơi này."

"Ta……" Hồng Đậu không phải lần đầu tiên thấy Diệp Thu Bạch cười, chỉ có lúc này đây lại khiến nàng cảm thấy cả người không khoẻ, câu giải thích liền buột miệng thốt ra, "Ta không thấy Diệp Minh chủ, nghĩ thầm Diệp Minh chủ hắn sẽ có lúc đến nơi này, cho nên ta mới luôn chờ ở đây……"

Thẩm Lạc Ngôn nói: "Ta cũng mới đến đây không lâu."

"Xem ra……" Diệp Thu Bạch hơi hơi mỉm cười, "Truyền thuyết trên cầu Thiên Lý này vẫn là sự thật."

Hồng Đậu: "Gì?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 178: Đấu võ mồm (1)

"Người thất lạc nhau có thể gặp nhau trên cầu Thiên Lý lúc trăng tròn, tức là có duyên phận phu thê." Diệp Thu Bạch liếc mắt nhìn Thẩm Lạc Ngôn một cái, lại mỉm cười nói với Hồng Đậu: "Phu nhân cùng Trang chủ, quả thật là một đôi trời đất tạo nên."

Hồng Đậu da đầu tê dại, "Từ từ…… Diệp Minh chủ, đây chẳng qua là một truyền thuyết mà thôi, chúng ta không cần mê tín, mê tín là không tốt."

Diệp Thu Bạch chỉ cười không nói.

Hồng Đậu cũng to cả đầu.

"Diệp Minh chủ, xin lỗi, hiện tại không thể tán gẫu với ngươi, chúng ta còn phải đi tìm người." Thẩm Lạc Ngôn bắt được tay Hồng Đậu, liền đi xuống khỏi cầu, nhưng mới vừa đi một bước, hắn liền phát hiện người mình đang dắt đi không thể động, hắn quay đầu lại, chỉ thấy một tay khác của Hồng Đậu bị Diệp Thu Bạch bắt được.

Diệp Thu Bạch nắm chặt lấy tay Hồng Đậu, thần sắc ôn hòa của hắn không hề khác bình thường, vì thế, cũng có thể nhìn ra hắn không có bất cứ ý định buông tay nào.

Hồng Đậu ngẩng đầu nhìn Diệp Thu Bạch, dưới ánh trăng, hắn còn tạo cho người ta cảm giác thanh lãnh hơn cả ngày thường, ý cười ôn hòa của hắn cũng không hề giảm bớt chút lạnh lẽo nào trên người hắn cả, Diệp Thu Bạch như vậy làm nàng cảm thấy xa lạ, hơn nữa còn khiến nàng cảm thấy……tim đập nhanh dị thường.

"Diệp Minh chủ, đây là ý gì?" Thẩm Lạc Ngôn cùng lúc cũng nắm chặt lấy cánh tay Hồng Đậu, sắc mặt của hắn đã lạnh xuống.

Diệp Thu Bạch nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Thẩm Trang chủ hẳn là muốn đi tìm Phượng di nương đúng không."

"Như vậy thì sao?"

"Ban đêm rét lạnh, Thẩm Trang chủ muốn tìm người, cần gì phải kéo phu nhân cùng đi?" Diệp Thu Bạch nhếch môi, "Ta có thể đưa phu nhân về trước, Thẩm Trang chủ chuyên tâm tìm người là được."

Ánh mắt Thẩm Lạc Ngôn tối sầm lại, "Hồng Đậu là phu nhân của ta, dĩ nhiên phải đi theo bên cạnh ta, còn những chuyện khác, không phiền Diệp Minh chủ lo lắng."

"Phu nhân cũng là khách của Võ Lâm Minh, ta hẳn là nên lo lắng mới đúng."

"Hồng Đậu không phải người trong võ lâm, Diệp Minh chủ trách nhiệm trọng đại, vẫn nên đặt tâm tư dư thừa vào chuyện đại sự võ lâm mới thỏa đáng." Thẩm Lạc Ngôn lạnh giọng, lại dùng lực một chút, Hồng Đậu liền tiến gần một bước tới bên cạnh hắn.

Hồng Đậu đau đầu hết sức.

Diệp Thu Bạch cười một tiếng, vẫn như cũ không hề buông tay, "Diệp mỗ trở thành Võ Lâm Minh chủ đã mấy năm, chỉ tới hôm nay mới biết, trên đời này có một số thứ càng quan trọng hơn so với hai chữ trách nhiệm này, nếu không tranh thủ, liền sẽ để những người khác cướp đi mất."

"Nhưng có một số sự vật, lại sớm đã khắc tên người khác trước khi Diệp Minh chủ ra tay rồi." Thẩm Lạc Ngôn sắc mặt nghiêm nghị, "Là vật của mình, cần gì phải đoạt? Đoạt vật của người khác, mới không phải việc quân tử nên làm."

"Quân tử?" Tay Diệp Thu Bạch dùng sức, người kia tới gần một bước bên cạnh hắn, "Cưới vợ về nhà, lại bỏ rơi chính thất, thiên vị thiếp thất, gia phong bất chính này, chính là việc quân tử nên làm sao?"

“Đây là chuyện nhà của ta.” Giọng Thẩm Lạc Ngôn lạnh hơn, “Diệp Minh chủ không có lập trường để bình luận.”

“Thẩm Trang chủ chính là đại biểu cho Thẩm Gia Trang, Thẩm Gia Trang chính là đại biểu cho võ lâm chính đạo, mỗi tiếng nói cử động của Thẩm Trang chủ, sao có thể dùng hai chữ chuyện nhà để không cho phép người ngoài nói đến?”

Mùi thuốc súng trong không khí càng nặng, cũng sắp nổ ra pháo hoa đến nơi rồi.

Thẩm Lạc Ngôn cùng Diệp Thu Bạch dù chưa nói ra bất luận từ ngữ có chứa ý nghĩa cực đoan nào, nhưng cũng đã đấu võ mồm, mấy lần đối đáp qua lại, hai nam nhân này khí thế càng hăng, ai cũng không nhường ai, nếu nói lát nữa liền rút vũ khí đánh nhau một trận cũng đều có người tin.

Ngay lúc không khí giằng co tới đỉnh điểm, Hồng Đậu la lên một tiếng, nội lực phát ra, đồng thời đẩy lui hai nam nhân đang bắt lấy tay mình, nàng lui về sau mấy bước, dùng giọng bực bội nói: “Hai người các ngươi đủ rồi đấy!”

P/s: Tui biết là đang không khí nghiêm túc, cơ mà liên tưởng đến truyện Trái tim thỏ con (tập 3) bên page Đầm Lầy, với cái thế vận hội trường kỳ đó mà không thể nhịn cười được □□□. Ai chưa biết mà tò mò thì qua đó đọc xem, nhớ đừng ăn uống trong khi đọc nhé =))))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Đấu võ mồm (2)

Diệp Thu Bạch cùng Thẩm Lạc Ngôn đều không nghĩ tới Hồng Đậu sẽ dùng nội lực đẩy bọn họ ra, nên không khỏi cùng lúc nhìn nàng với vẻ bất ngờ.

Hồng Đậu gãi gãi tóc, lại rất không thục nữ đá một cú vào lan can cầu, nói: “Hai người các ngươi có bệnh sao? Một người là Võ Lâm Minh chủ đỉnh đỉnh đại danh, một người đường đường là Trang chủ Thẩm Gia Trang, có mâu thuẫn gì thì đi mà so đấu xem ai diệt được Ma giáo trước a! Lôi ta vào làm cái gì? Làm vật phẩm để các ngươi thể hiện xem ai lợi hại hơn à?”

Thẩm Lạc Ngôn: “Ta không hề nghĩ như vậy……”

“Ngươi câm miệng!” Hồng Đậu lớn tiếng nói: “Phượng di nương cũng đã mất tích lâu như vậy rồi, đã nói muốn đi tìm nàng, mà đến giờ ngươi vẫn còn ở đây nói chuyện phiếm với Diệp Minh chủ, vạn nhất Phượng di nương bỏ đi cùng người khác thì làm sao bây giờ?”

Thẩm Lạc Ngôn bị quát một tràng như thế, quả thật là yên tĩnh ngậm miệng lại.

Diệp Thu Bạch há miệng thở dốc, còn chưa kịp phát ra âm thanh, Hồng Đậu lại liền căm giận quay sang hắn quát: “Ngươi cũng câm miệng cho ta!”

Diệp Thu Bạch an tĩnh.

“Diệp Minh chủ, ta biết mấy người làm lãnh đạo như các ngươi, ngày thường áp lực nhất định sẽ rất lớn, ngươi muốn thả lỏng, muốn phát tiết, có rất nhiều cách khác, nhưng ngươi lại cùng Trang chủ ở chỗ này giằng co ngươi một câu, ta một câu không chịu thua kém. Ngươi không cảm thấy loại phương pháp này rất ấu trĩ sao?”

Tự nhiên bị nói là ấu trĩ…… Diệp Thu Bạch trầm mặc, từ sau khi bước vào giang hồ, hắn liền chưa từng nghe ai nói về mình như vậy.

Hồng Đậu xoa eo, trừng mắt, nhìn qua nhìn lại hai nam nhân trước mặt, “Làm sao vậy? Vừa rồi không phải các ngươi còn nói rất hăng sao? Thế nào mà hiện tại ngay cả một câu cũng đều không nói ra được thế?”

Diệp Thu Bạch cùng Thẩm Lạc Ngôn: “……”

Chẳng phải ngươi kêu chúng ta câm miệng à?

Khó có khi, hai nam nhân này không nói mà lại quỷ dị có chung một ý nghĩ với nhau.

Hồng Đậu hừ hừ vài tiếng, lại xoa xoa cánh tay mình vừa bị nắm có chút đau, nàng trước nhìn Thẩm Lạc Ngôn, “Thẩm Trang chủ, ta biết là không thấy Phượng di nương đâu, ngươi hẳn rất lo lắng, quan tâm sẽ bị loạn, ta hiểu, nhưng cũng thỉnh ngươi nhìn cho rõ, ta không phải Phượng di nương, cho nên không cần tóm chặt lấy tay ta không bỏ!”

Thẩm Lạc Ngôn: “Ta……”

“Còn cả Diệp Minh chủ nữa!”

Hồng Đậu không lưu tình chút nào ngắt lời Thẩm Lạc Ngôn, Thẩm Lạc Ngôn ngậm miệng.

Hồng Đậu đưa ánh mắt sang phía Diệp Thu Bạch, "Diệp Minh chủ! Trang chủ hắn hồ nháo thì thôi, sao ngươi cũng lại hồ nháo cùng hắn thế? Ta nói với ngươi này, cái gì mà truyền thuyết với cả không truyền thuyết, ta căn bản là không tin, đầu năm nay, thành thân xong chẳng phải vẫn có hòa ly đó à? Chẳng lẽ cái cầu nát này còn có khả năng bảo đảm cho một đôi phu thê bách niên hảo hợp, con cháu thành đàn chắc?"

Nghe vậy, trong lòng Diệp Thu Bạch hơi an ủi, trong lòng Thẩm Lạc Ngôn buồn bực.

"Vẫn nói một tờ tiền…… Ờm, là một đồng tiền rơi trên mặt đất, ai nhìn thấy cũng đều lười nhặt, mà ngay sau khi có người định nhặt lên, sẽ có một người khác cũng muốn nhặt, quả nhiên dù là thứ đồ rẻ mạt, thì khi có người đoạt, giá trị cũng sẽ khác đi." Hồng Đậu chợt giậm chân, rầu rĩ nói: "Không nghĩ tới ta cũng sẽ có ngày như vậy…… Thật đúng là không vui nổi."

Cái kiểu tiết mục hai nam tranh một nữ gì đó, loại chuyện này sao có thể xảy ra với nàng đây?

Diệp Thu Bạch an tĩnh.

Thẩm Lạc Ngôn trầm mặc.

Nha đầu này đầu óc có hố*.

*Đầu óc có hố: Ảo tưởng quá mức hay đầu óc bất bình thường (?)

Hồng Đậu nói: "Hiện tại tìm Phượng di nương mới là chuyện quan trọng hàng đầu, đừng lãng phí thời gian nữa, đi tìm người đi!"

Thẩm Lạc Ngôn nói: "Ngươi cùng ta……"

"Hai người các nguoi đi tìm người, ta không đi đâu cả!" Hồng Đậu quyết định dứt khoát, "Ta ở đây chờ các ngươi trở về, còn nữa, Diệp Minh chủ, Phượng di nương cũng là khách của Võ Lâm Minh, giờ không thấy nàng đâu, ngươi nên cùng Trang chủ đi tìm mới phải."

Diệp Thu Bạch và Thẩm Lạc Ngôn nhìn thoáng qua nhau, nhưng rất nhanh đều thu tầm mắt lại, hai người đều trầm mặc quay đi, thật sự đi tìm người.

P/s: Xem minh họa bằng tranh hài hước ở link này nhoa:3 (cái cảnh tương tự mà mình liên tưởng đến từ chương trước í =))) bit.ly/2PHEKx6

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Cùng là người lưu lạc thiên nhai

Đợi đến khi hai người đều đã khuất dạng, Hồng Đậu mới nhẹ nhàng thở ra.

"Thẩm phu nhân thật có thủ đoạn." Một bóng người xuất hiện nhanh như quỷ mị, tấm tắc hai tiếng, tán thưởng, "Vậy mà có thể khiến Thẩm Trang chủ cùng Diệp Minh chủ nghe lời như thế, lợi hại thật!"

"Lý Tùy Phong!" Hồng Đậu lui ra phía sau một bước, kêu lên: "Ngươi xuất quỷ nhập thần như vậy muốn hù chết người hả?"

Người tới không phải ai khác, đúng là Lý Tùy Phong, hiện giờ hắn vẫn mang dáng vẻ một gã sai vặt, khuôn mặt thật sự rất bình thường, chỉ có đôi mắt lộ ra vẻ sáng lạn, "Để Diệp Minh chủ và Thẩm Trang chủ cùng đi tìm người, dụng ý của Thẩm phu nhân là gì vậy?"

"Còn có thể có dụng ý gì nha?" Hồng Đậu bĩu môi, dựa vào thân cây mộc lan, thở dài nói: "Ta nghe nói hai người bọn họ là bằng hữu, hiện tại bọn họ biến thành như vậy…… Ta cũng chỉ hy vọng bọn họ đừng vì ta mà đến bạn bè cũng không làm được."

"Hóa ra Thẩm phu nhân cũng không hề ngây thơ vô tri giống biểu hiện bề ngoài."

"Ừm……" Hồng Đậu trong lòng càng thêm buồn bực, mặt sông nhuốm màu bạc của ánh trăng, sóng nước lóng lánh, chỉ khiến cho cảm xúc của nàng càng thêm phức tạp thôi.

Nàng cũng không ngu ngốc, vừa rồi Diệp Thu Bạch cùng Thẩm Lạc Ngôn đã thành ra như vậy, nàng mà không nhìn ra mới là lạ đó.

Lý Tùy Phong rốt cuộc cũng có chút tò mò, hắn hỏi: "Vậy phu nhân rốt cuộc nghĩ thế nào? Nếu nói trước kia là do Thẩm Trang chủ đối với ngươi vô tình, ngươi muốn thích Diệp Minh chủ cũng không có gì đáng trách, nhưng hiện tại Thẩm Trang chủ hắn đối với ngươi chính là……"

"Dừng lại!" Hồng Đậu giơ tay, "Ngươi đừng có nói bậy, Thẩm Trang chủ không hề thích ta. Chẳng qua là vì ta với hắn còn có danh phận phu thê, ta còn treo cái danh phu nhân của hắn, nếu ta có tình cảm với nam nhân khác, hắn tự nhiên sẽ cảm thấy trong lòng khó chịu. Điều này lại không hề có liên quan gì đến việc thích hay không thích, giống như A Miên đã nói vậy, đối với đồ vật mang danh nghĩa của mình, nam nhân đều sẽ có một loại ham muốn chiếm

hữu, đây là thói hư tật xấu của nam nhân."

Biểu hiện của Hồng Đậu đầy vẻ bác học đa tài. Nàng lại ngẫm lại rất nhiều tiểu thuyết ngôn tình đã đọc trước kia, mấy truyện kiểu như cưới trước yêu sau thật sự là không ít. Nam chủ cho dù ban đầu không yêu nữ chủ, nhưng khi phát hiện nữ chủ đã kết hôn với mình lại có dây dưa với nam nhân khác, hắn sẽ cảm thấy khó chịu, vì thế, cảm tình liền cứ như vậy phát triển lên.

Đương nhiên, loại cốt truyện cưới trước yêu sau này chỉ dành cho nam nữ chủ, còn kiểu nam thứ nữ phụ như này, thì nam thứ không cưới được nữ chủ mình thích, lại bị ép cưới một nữ nhân khác, vậy hắn sẽ vĩnh viễn đều khinh thường không thèm nhìn lại nữ nhân kia. Đến đại kết cục vẫn thế thì quá thường không nói làm gì, cho dù có tới tận phiên ngoại, hắn cũng sẽ tâm tâm niệm niệm một mình nữ chủ, cứ thế một mạch đến cuối đời, đương nhiên, nếu như may mắn, nói không chừng còn có cơ hội phát triển với con gái của nữ chủ.

Rốt cuộc vẫn có không ít người mê CP đại thúc với thiếu nữ mà.

Cho nên, Thẩm Lạc Ngôn vĩnh viễn cũng sẽ không thể thích Hồng Đậu được, đây là phép tắc của thế giới này.

"Thôi được rồi……" Lý Tùy Phong nhún vai, "Nếu ngươi cảm thấy Thẩm Trang chủ sẽ không thích ngươi, vậy Diệp Minh chủ thì sao? Ngươi lại nghĩ thế nào?"

"Diệp Minh chủ……" Nhắc tới Diệp Thu Bạch, hình ảnh đầu tiên nhảy ra trong đầu Hồng Đậu chính là áo trắng, tiếp theo mới là khuôn mặt tuấn mỹ kia của Diệp Thu Bạch, nàng chậm rãi đưa tay ôm lấy khuôn mặt mình, cười trộm hồi lâu, mới nói: "Cho dù chỉ xem biểu hiện vừa rồi…… Hắn hình như cũng không phải không có cảm giác với ta, đúng hay không?"

"Uy…… Vấn đề này ngươi muốn ta trả lời như thế nào?" Lý Tùy Phong lắc đầu, "Ngươi muốn cùng Diệp Thu Bạch ở bên nhau, ta chỉ có thể cho ngươi ba chữ, khó, khó, khó."

"Ta biết……"

Vướng mắc về thân phận, trước sau đều khó có thể vượt qua.

Hồng Đậu và Lý Tùy Phong cùng nhìn chằm chằm mặt sông phẳng lặng, yên tĩnh một lát, hai người đều

không hẹn mà cùng thở dài thật sâu.

Quả thực…… Cùng là người lưu lạc thiên nhai*

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Lòng yêu cái đẹp

Bóng đêm lạnh lẽo, hai kẻ khốn khổ vì tình đứng trên cầu thở dài, tuy không nói gì, nhưng thật ra có một loại ngầm ăn ý trong yên lặng.

Đã đồng bệnh tương liên, sao lại phải nhiều lời?

Bỗng nhiên, một giọng nói kiều my truyền đến, "Từ rất xa đã nghe thấy hai người các ngươi thở ngắn than dài, đây là làm sao vậy?"

Hồng Đậu vừa nghe giọng này liền quay đầu, "A Miên! Ngươi đã trở lại!"

"Nếu như không trở lại, nô gia sợ tiểu cô nương liền quên mất nô gia." A Miên bước tới mỉm cười dựa vào bên cạnh Hồng Đậu, nàng lôi kéo bàn tay Hồng Đậu, vui sướng hỏi: "Sao không thấy những người khác? Ngược lại còn thêm một Lý công tử?"

"Diệp Minh chủ cùng Trang chủ đi tìm Phượng di nương." Trong lòng Hồng Đậu lại vi diệu bồi thêm một câu, tuy rằng có thể nói sẽ không dễ dàng tìm được vị Phượng di nương kia như vậy.

Lý Tùy Phong khôi phục lại từ điệu bộ thở dài ai oán, hắn cười cười, "A Miên cô nương, nghe nói ngươi đi cùng Thẩm Trang chủ bọn họ ra ngoài dạo chợ, không biết vì sao ngươi lại tách khỏi những người khác thế?"

"Nô gia đi gặp một người bạn cũ." A Miên quyến rũ đưa mị nhãn, "Lý công tử, liệu có phải ngươi còn muốn hỏi thêm, rằng người bạn kia của nô gia là nam hay nữ không?"

"A Miên cô nương hiểu lầm, bạn của ngươi ngươi là nam hay là nữ, đều không liên quan gì đến ta."

A Miên buông tay Hồng Đậu, xinh đẹp xoay người một cái, liền bám vào trên người Lý Tùy Phong, nàng như chim nhỏ nép vào người, nhu mị nhiều kiểu

nói: "Nô gia đã sớm nhìn ra Lý công tử có ý với nô gia, bây giờ lại lo lắng bạn bè nô gia gặp là nam hay là nữ, Lý công tử…… Ngươi ghen〜"

Hồng Đậu tấm tắc hai tiếng, thầm nghĩ Lý Tùy Phong người nam nhân này thật là diễm phúc không cạn.

"A Miên cô nương." Lý Tùy Phong mặt không đổi sắc đẩy A Miên nhu nhược không xương ra, hắn lại câu nệ lui về phía sau một bước, ngoài cười nhưng trong không cười, "Ngươi quả thật đã hiểu lầm, Lý Tùy Phong ta ăn được đắng, ăn được mệt, nhưng chỉ không ăn giấm*."

*Ăn giấm: tiếng lóng có ý chỉ ghen tuông trong tình yêu.

A Miên không bực, ngược lại lại còn cười, "Nô gia biết được nha, từ mấy hôm nay tới giờ, Lý công tử thường xuyên âm thầm đi theo nô gia, bảo hộ nô gia an toàn, Lý công tử để ý tới nô gia như vậy, trái tim nô gia cũng không phải làm bằng gỗ, sao có thể không cảm giác được ngươi thâm tình với nô gia đây?"

Hồng Đậu kinh ngạc, "Lý Tùy Phong……nhìn không ra nha."

Nàng vốn đang cho rằng Lý Tùy Phong thích vị cô nương Đường Môn áo lục kia, kết quả là nàng nghĩ sai rồi sao?

Lý Tùy Phong khóe miệng giật giật, hắn đi theo A Miên làm gì có chuyện vì thích nàng mới âm thầm bảo hộ nàng cơ chứ, trên thực tế chỉ là hắn nhận sự gửi gắm của Thẩm Lạc Ngôn, phải chú ý đến hướng đi của A Miên mà thôi, A Miên cố ý tiếp cận Hồng Đậu, không chỉ riêng Thẩm Lạc Ngôn, ngay cả Lý Tùy Phong cũng đều cảm thấy chuyện này tất có âm mưu.

"Ta đối với loại nữ nhân như ngươi không có hứng thú." Lý Tùy Phong trực tiếp quăng một câu. Ở trong mắt hắn, A Miên quá mức giả tạo lại hay ra vẻ, nàng càng tỏ ra mỹ diễm, vậy sẽ chỉ càng khiến hắn nhớ tới bốn chữ 'mỹ nhân rắn rết' này.

A Miên "Ồ" một tiếng, cười tủm tỉm nói: "Lý công tử không có hứng thú với nữ nhân như nô gia, chẳng lẽ…… lại thấy hứng thú với loại tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa của Đường Môn sao?"

Lý Tùy Phong bỗng nhiên lạnh mặt, ánh mắt lạnh băng dừng trên khuôn mặt tươi cười của A Miên, tựa như sắp lấy kiếm ra chém A Miên vài nhát vậy.

Hồng Đậu biết tình thế không ổn, vội vàng đứng ra hoà giải, "Được rồi được rồi, lòng yêu cái đẹp, ai mà chẳng có, tán thưởng cũng không nhất định sẽ gắn liền với ái mộ, A Miên, Lý công tử, các ngươi nghĩ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 182: Mang nhiều tâm tư

Nể mặt Hồng Đậu, Lý Tùy Phong thu tầm mắt về, cũng thu hồi sát khí đang phát ra.

A Miên thì lại cười hì hì ôm lấy cánh tay Hồng Đậu, "Vậy tiểu cô nương đối với nô gia là tán thưởng, hay là ái mộ đây?"

"Đừng náo loạn." Hồng Đậu nâng tay lên sờ sờ đỉnh đầu A Miên, nói: "A Miên, về sau đừng nói giỡn linh tinh với Lý công tử nữa nhé."

"Nô gia biết." A Miên híp mắt hơi nhếch khóe miệng, thoạt nhìn tâm tình cực kỳ sung sướng.

Không lâu sau, từ trong bóng đêm thấy hình dáng ba người đi về phía cầu, đúng là hai nam một nữ, hai nam chính là Diệp Thu Bạch và Thẩm Lạc Ngôn, nữ dĩ nhiên chính là Phượng Khuynh Liên.

Hồng Đậu nhìn thấy Phượng Khuynh Liên được "tìm về" còn có chút bất ngờ, không nghĩ tới nàng có thể quay về nhanh như vậy.

"Phượng di nương……" Hồng Đậu hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

Phượng Khuynh Liên sắc mặt như thường hành lễ, "Thiếp thân không có việc gì, đã phiền phu nhân lo lắng."

Người biết Phượng Khuynh Liên bị Du Tử Tức mang đi còn có Lý Tùy Phong nữa, hắn hỏi Thẩm Lạc Ngôn: "Các ngươi tìm được Phượng di nương ở nơi nào vậy?"

"Ngay trên đường phố cách chỗ này không xa." Thẩm Lạc Ngôn nhìn Phượng Khuynh Liên, nói: "Chúng ta đi qua đó liền nhìn thấy Phượng di nương đang đứng một mình trên đường."

Phượng Khuynh Liên nhìn Hồng Đậu, không nói gì.

Hồng Đậu lại vội mở miệng, "Phượng di nương, lần sau ngươi cũng đừng tùy tiện đi lại nữa nhé, cho dù ngươi có muốn mua điểm tâm, vậy cũng nên tìm

thêm một người đi cùng ngươi nha.”

“…… Phu nhân nói phải.” Phượng Khuynh Liên chỉ hơi bất ngờ ngước mắt lên trong thoáng chốc, sau khi nhìn thấy ánh mắt Hồng Đậu đưa qua, nàng cũng liền biết nghe lời phải mà nói: “Lần này lạc đường, là thiếp thân không đúng, còn làm phiền Diệp Minh chủ cùng Trang chủ tới tìm thiếp thân.”

Lý Tùy Phong vốn cũng không hiểu nổi vì sao Hồng Đậu không nói ra chuyện Phượng Khuynh Liên bị Du Tử Tức bắt đi, nhưng rất nhanh hắn lại nghĩ đến, Du Tử Tức là một đại ma đầu không chuyện ác nào không làm, nếu nói Phượng Khuynh Liên đã bị hắn bắt đi, chỉ sợ sẽ có ảnh hưởng với thanh danh của Phượng di nương. Bình thường nhìn không ra Hồng Đậu cũng là một người biết suy xét vì người khác như vậy. Hiện tại Lý Tùy Phong thật ra lại không thể không hoài nghi, Hồng Đậu người này liệu có phải thật sự là đại trí giả ngu hay không.

Nhưng rất nhanh, trong lòng Lý Tùy Phong lại hoài nghi, nếu như Du Tử Tức bắt người, vậy hắn liền có thể bắt lấy Phượng Khuynh Liên uy hiếp Thẩm Lạc Ngôn, nhưng vì sao lại dễ dàng thả người đi như thế?

Hắn không tin Phượng Khuynh Liên tay trói gà không chặt lại có thể có bản lĩnh chạy thoát khỏi tay Du Tử Tức.

“Phượng di nương không việc gì là tốt rồi.” Diệp Thu Bạch nói: “Nếu như Phượng di nương xảy ra chuyện ở nơi ta quản hạt, thì cho dù Thẩm Trang chủ không tìm ta gây phiền toái, ta cũng không thể thoái thác tội của mình.”

“Người đã đủ rồi, trở về thôi.” Thẩm Lạc Ngôn dẫn đầu xoay người rời đi.

Không khí vi diệu giữa Thẩm Lạc Ngôn và Diệp Thu Bạch này…… Xem ra bọn họ vẫn chưa làm hòa được nha.

Hồng Đậu nghĩ vậy, liền mẫn cảm nhận ra có một tầm mắt đang dừng trên người mình, nàng vừa nhấc mắt, liền nhìn thấy chính là Diệp Thu Bạch đang nhìn mình.

“Tiểu cô nương, chúng ta cũng đi thôi!” A Miên cười cười bước tới, chắn giữa Hồng Đậu và Diệp Thu Bạch, lại lôi kéo tay Hồng Đậu vui sướng rời đi.

Lý Tùy Phong tiến về phía trước một bước, rất đồng tình nói: “Diệp Minh chủ, đi thôi.”

Diệp Thu Bạch gật gật đầu, cũng bước chân đi.

Trở lại Võ Lâm Minh thì trời đã khuya, đoàn người đều vội vàng tạm biệt nhau ở cửa, liền trở về phòng mình nghỉ ngơi, không có ai muốn nói quá nhiều lời khách sáo với những người khác. Tối nay, ai cũng đều mang nhiều tâm tư, nên đã định trước rằng sẽ ngủ không quá an ổn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Chải đầu (1)

Hồng Đậu cũng không biết chính mình đã lăn qua lộn lại tới lúc rạng sáng mấy giờ mới ngủ, chỉ là ngày hôm sau, cho dù không có Lục Y tới gọi, nàng cũng bị âm thanh ồn ào bên ngoài đánh thức.

Mang đôi mắt quầng thâm, mơ mơ màng màng từ trên giường ngồi dậy, Hồng Đậu xoa xoa hai mắt mình, đang định xốc chăn lên xuống giường, lại liếc mắt liền thấy đầu giường đang đặt một đóa hoa tươi màu đỏ.

Nàng cầm bông hoa tươi lên, chớp chớp mắt, “Là hoa bách hợp màu đỏ……”

Vì sao đầu giường nàng lại có một đóa bách hợp đỏ đẹp như vậy? Là ai đã để đây?

Dường như chỉ nháy mắt, trong đầu Hồng Đậu liền xuất hiện công tử áo trắng mang mặt nạ hồ ly dưới ánh trăng trên cầu Thiên Lý kia.

Nhưng rất nhanh, nàng lại lắc đầu, vứt lại cái ý nghĩ không có khả năng xảy ra này. Nàng nhớ rõ lúc đi ngủ không hề có bông hoa bách hợp nào, vậy chỉ có thể là có người đặt ở đây trong lúc nàng đang ngủ. Chẳng lẽ…… là Lục Y?

Âm thanh náo nhiệt bên ngoài còn không dứt bên tai, Hồng Đậu cũng không tĩnh tâm nổi mà suy nghĩ. Nàng xuống giường, đem đóa hoa bách hợp đỏ này cắm vào bình hoa, rồi mới mặc quần áo tươm tất, mở cửa phòng đi ra ngoài. Lục Y ở phòng cách vách không thấy đâu, mà âm thanh náo nhiệt lại lớn hơn nữa.

Lúc này nàng mới nhớ tới hôm nay Diệp Thu Bạch sẽ trưng bày cái bản đồ nát gì đó kia, chỉ sợ âm thanh náo nhiệt này, đều là mọi người đang vây quanh một chỗ chờ xem bản đồ.

Hồng Đậu đi về phía có âm thanh. Ở quảng trường bên ngoài đại điện Võ Lâm Minh, xung quanh nơi luyện võ đã đứng đầy người. Nàng nhìn thấy Lục Y giữa đám người đang xem náo nhiệt, cũng thấy không ít gương mặt quen thuộc. Không kịp chào hỏi, nàng khó khăn chen vào giữa đám người, đi về phía

Lục Y.

Nhưng tất cả mọi người dường như đều liều mạng muốn đứng lên phía trước, lấy đâu ra chỗ cho nàng chen dễ như vậy. Cũng không biết là bị ai đẩy, Hồng Đậu nghiêng người một cái, liền đâm vào trong lòng ngực một người.

Người nọ liền thuận thế ôm lấy eo nàng, đồng thời, một giọng nói dễ nghe lại có vẻ tuỳ ý cũng cùng lúc vang lên, "Tiểu cô nương nhào vào trong ngực, vẫn luôn khiến nô gia vui sướng trong lòng."

"A Miên……" Hồng Đậu nhẹ nhàng thở ra, đụng vào A Miên, tóm lại vẫn tốt hơn đụng phải nam nhân xa lạ nào đó.

A Miên thấy dáng vẻ may mắn của nàng, liền cười hỏi: "Tiểu cô nương đi giữa đám người làm gì vậy?"

"Ta muốn tìm Lục Y." Hồng Đậu buồn bực gãi gãi mái tóc dài rối tung của mình, "Ta không biết chải đầu, Lục Y biết."

Mà những thị nữ Võ Lâm Minh đó nàng lại không thân, nàng ngại bảo các nàng ấy hỗ trợ, Hồng Đậu lại nhìn trên đài, thấy Thẩm Lạc Ngôn vẻ mặt nghiêm túc, đang ở đó cùng các chưởng môn đại diện cho các môn phái lớn khác. Cũng may Thẩm Lạc Ngôn không thấy bộ dạng nàng bây giờ, nếu không phỏng chừng lại muốn mắng nàng dung nhan không hợp, còn ra thể thống gì.

"Chải đầu mà thôi, cần gì kêu Lục Y phiền toái như vậy, có nô gia là đủ rồi." A Miên cười, ôm lấy Hồng Đậu phi thân lên, đáp xuống trên một cái cây bên ngoài đám người. Nàng đỡ Hồng Đậu ngồi ở trên cây, nhẹ nhàng cười nói: "Nơi đó quá nhiều người, nô gia không thích, vẫn là cùng tiểu cô nương ngồi chỗ này xem diễn thì tốt hơn."

A Miên nói xong, đã lấy ra một chiếc lược gỗ đào, nâng tay lên nhẹ nhàng chải mái tóc đen dài của Hồng Đậu.

Hồng Đậu lại cảm thấy mình thật sự không đủ tư cách làm một cô gái, nàng ngẩng đầu, "Hóa ra A Miên còn luôn mang theo lược bên người."

Giống như trước kia khi cùng bạn cùng phòng ra ngoài, trong túi bạn cùng phòng đều là đồ trang điểm, mà trong túi của nàng vĩnh viễn chỉ có ô che, khăn giấy cùng…… Một viên gạch đỏ to đùng.

Mang gạch là bởi nàng xem quá nhiều phim tội phạm, rốt cuộc thì nhà nàng cũng rất có tiền, nàng sợ một ngày nào đó mình cũng gặp phải nguy hiểm, phải phòng ngừa vạn nhất.

Cho nên, mỗi lần ra cửa, đám bạn cùng phòng đều muốn lôi kéo nàng cùng đi, nói là đi cùng nàng rất có cảm giác an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Chải đầu (2)

Lược gỗ đào chải một mạch từ đầu đến cuối mái tóc đen, A Miên nhẹ nhàng cười nói: "Cây lược gỗ đào này, là vật mẫu thân để lại cho ta."

"A?" Hồng Đậu vội ngăn tay A Miên lại, "Đồ vật trân quý như vậy, ngươi vẫn nên cất giữ cẩn thận đi, ta không chải tóc cũng không sao cả."

Đồ vật cha mẹ lưu lại quý báu đến nhường nào? Không giữ gìn quý trọng thì thôi, làm sao có thể tùy ý lấy ra cho nàng chải đầu cơ chứ?

Hồng Đậu cảm thấy trong lòng cực kỳ bất an.

A Miên lại cười cười vẻ không sao cả, đôi mắt đào hoa của nàng híp lại, nụ cười nhạt hiện lên dưới ánh nắng xuyên qua tán lá, từng mảng ánh sáng rọi xuống, càng làm tăng vẻ ôn nhu lên rất nhiều, "Đồ vật chẳng phải cũng là để dùng sao? Một thứ đồ đặt trong hộp quý, lâu không sử dụng, vậy ý nghĩa của việc chế tạo ra nó cũng không còn. Cây lược gỗ này cũng thế, mẫu thân tặng lược gỗ đào cho ta, lại chưa từng nói muốn ta khóa nó ở trong ngăn tủ nha."

"Vậy…… Được rồi." Hồng Đậu cảm thụ được động tác mềm nhẹ của A Miên trên đầu mình, tự nhiên, nàng nhớ tới lần đó khi A Miên nhắc tới cha mẹ nàng ấy. Nếu A Miên vẫn luôn mang theo đồ vật mẫu thân nàng ấy tặng trên người, có thể thấy được nàng thật sự nhớ mẫu thân, nhưng còn phụ thân nàng ấy……

Thôi được rồi, vẫn không nên nhắc tới phụ thân A Miên, để tránh cho A Miên lại tái phát bệnh hoang tưởng*. (Editor: Hồng Đậu đang nhớ đến việc A Miên muốn biến mẹ mình thành "con rối" lúc trước mà cô ấy vẫn nghĩ là do A Miên hoang tưởng J))

Cách đó không xa, âm thanh ồn ào náo động biến mất, mọi người yên tĩnh trở lại, vì Diệp Thu Bạch đã bước ra.

Diệp Thu Bạch lễ phép cười nói: "Chư vị, đợi lâu."

"Diệp Minh chủ." Trên đài có vài vị chưởng môn đang ngồi, đều cùng các tiền bối võ lâm đứng lên ôm quyền đáp lễ một tiếng.

Diệp Thu Bạch gật đầu, lại nhìn về phía đám người chen chúc dưới đài mà nói: "Không cần nói vòng vo, ta biết hôm nay chư vị cùng tụ tập tại đây, mục đích đều chỉ có một, đó chính là vì Bản đồ Tuyết sơn trong lời đồn này."

Trung bá đứng ở phía sau Diệp Thu Bạch, trong tay hắn cầm một hộp gỗ tinh xảo. Lập tức, ánh mắt cực nóng của mọi người đều nhìn vào cái hộp gỗ mà Trung bá cầm. Thực hiển nhiên, trong đó chính là Bản đồ Tuyết sơn mà cả hai phe hắc bạch đều muốn có.

Diệp Thu Bạch ngước mắt, ánh mắt chỉ dừng lại một giây trên cái cây phía xa, hắn lại thu hồi tầm mắt, cũng thu lại nụ cười, sắc mặt nghiêm nghị nói: "Bản đồ Tuyết sơn liên quan đến chuyện trọng đại, nếu như Võ Lâm Minh cất giấu đi không chịu lấy ra, chỉ sợ cũng sẽ có lời bàn tán, nhưng, Bản đồ Tuyết sơn lại không phải đồ vật có thể tùy ý lấy ra. Từ khi Võ Lâm Minh thành lập đến nay, đều có sứ mệnh giữ gìn hoà bình võ lâm, nếu để ta thấy mọi người tranh đấu gay gắt vì vật ấy, tàn sát lẫn nhau, vậy thì chính là Võ Lâm Minh không hoàn thành trách nhiệm. Vì để ngăn sóng gió, giảm bớt phân tranh, đại hội hôm nay, mục đích cũng chỉ có một."

"Đó chính là dựng lên lôi đài, dùng võ kết bạn." Giọng Diệp Thu Bạch vang lên rõ ràng trước sân luyện võ, "Người trong giang hồ, làm chuyện của giang hồ, muốn địa vị cao, chỉ khi nỗ lực mới có thể đạt được, muốn lấy bảo vật, chỉ người có năng lực mới có thể hưởng."

Lời này rất hợp lý.

Mọi người trong chớp mắt lại nghị luận sôi nổi. Người có ý nghĩ tham chiến, thực sự là không phải số ít.

Có người nói: "Diệp Minh chủ võ nghệ cao cường, nơi này lại là địa bàn của Võ Lâm Minh, nếu ngươi tham chiến, chúng ta làm sao còn có cơ hội……"

"Chư vị yên tâm." Diệp Thu Bạch nói: "Người trong Võ Lâm Minh, đều sẽ không tham dự so đấu lần này."

Thẩm Lạc Ngôn đang ngồi trên đài cũng nói: "Thẩm Gia Trang cũng sẽ không tham dự."

Lúc này, liền có không ít người cảm thấy may mắn.

"Không nghĩ tới Diệp Minh chủ cùng Trang chủ, vậy mà lại bỏ quyền." Hồng Đậu nhìn chăm chú vào mọi chuyện xảy ra trên sân luyện võ, nàng quay đầu lại, "A Miên, ngươi sẽ tham gia……"

Thanh âm đột nhiên im bặt, Hồng Đậu mở to hai mắt, vội vàng ôm lấy đầu tóc mình, "Uy, A Miên! Ngươi làm gì đấy!"

A Miên rất tiếc nuối thở dài, thu lại cây kéo đang cầm trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Chải đầu (3)

"Vừa rồi ngươi muốn cắt tóc ta đúng không?" Hồng Đậu ôm mái tóc dài của mình run run, không dám tưởng tượng nếu như phát hiện chậm thêm chút nữa, vậy nàng liền phải chào tạm biệt mái tóc đẹp này.

A Miên cười tủm tỉm nói: "Tiểu cô nương hiểu lầm, nô gia làm sao lại cắt tóc ngươi được?"

"Uy, vừa rồi ta nhìn thấy ngươi lấy kéo ra đó!" Hồng Đậu lui lui về sau, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

"Thôi được rồi……" A Miên từ bỏ cãi cọ, chớp mắt nói: "Nô gia thấy tóc của tiểu nha đầu vuốt thật thoải mái, nên mới nhịn không được muốn mang một chút về."

Hồng Đậu kinh sợ kêu lên: "Vậy nếu ngươi cảm thấy sờ ta thoải mái, liệu có phải cũng muốn trói ta đem về hay không nha!"

"Tiểu cô nương đồng ý sao?" A Miên kinh hỉ tiến đến trước mắt Hồng Đậu, cứ như thể chỉ cần Hồng Đậu gật đầu một cái, là nàng có thể thật sự trói người ta mang về vậy.

Hồng Đậu kêu lên: "Đừng nói giỡn!"

A Miên bĩu môi, thất vọng nâng tay lên xoa đỉnh đầu Hồng Đậu, "Thôi được thôi được, không nói giỡn."

Hồng Đậu lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

A Miên lại nói: "Nô gia tiếp tục giúp ngươi chải đầu."

Hồng Đậu gật gật đầu, lúc này mới ngồi lại. Lần này A Miên không bày trò nữa, mà thật sự nghiêm túc giúp đỡ Hồng Đậu chải một búi tóc đơn giản, lại lấy từ trong lòng ngực mình ra một cây trâm hoa mai, cắm lên trên búi tóc.

A Miên cười, "Đúng như nô gia dự liệu, tiểu cô nương không cần sửa sang nhiều lắm, cũng đã đẹp đến mức rung động lòng người. Có câu nói là nói như thế nào nhỉ…… Đúng rồi, là thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên không trang sức*." (đóa sen mọc lên từ làn nước xanh trong, đẹp tự nhiên trông cần tô điểm)

"A Miên đừng đùa ta nữa." Hồng Đậu vậy mà lại không thấy có chút ngượng ngùng nào, rốt cuộc nàng cũng chỉ cảm thấy là A Miên đang tự khen tay nghề của mình mà thôi. Trên sân luyện võ phía xa đã bắt đầu tỷ thí, Hồng Đậu hỏi A Miên, "A Miên, ngươi có đi tham gia tỷ thí không?"

"Sẽ không." A Miên trả lời không chút do dự, ngón tay nàng gợi lên một lọn tóc dài trước ngực Hồng Đậu, so với sự náo nhiệt phía bên kia, chi bằng nói chỉ cần một lọn tóc của Hồng Đậu cũng có thể chiếm lấy tất cả hứng thú của nàng.

Hồng Đậu lại tò mò hỏi: "A Miên, ngươi không muốn có Bản đồ Tuyết sơn sao?"

"Bản đồ kia, lấy về làm gì?"

"Có bản đồ, liền có thể đi Bắc Vực lấy bí tịch thiên hạ đệ nhất võ công gì đó nha." Hồng Đậu tóm lấy tay A Miên, "Ta thấy tất cả mọi người đều muốn có bản bí tịch kia, cho nên đều muốn lấy được bản đồ, Diệp Minh chủ cùng Trang chủ đã từ bỏ quyền, ngay cả A Miên ngươi cũng không tham dự, đây là vì sao thế?"

A Miên giương khóe môi cười cười, nàng điểm nhẹ một đầu ngón tay lên ấn đường Hồng Đậu, quyến rũ nói: "Tờ bản đồ kia nói là bảo bối, chi bằng nói là một vật mang điềm xấu mới phải. Ai giữ nó, đều là cầm củ khoai lang nóng bỏng tay. Ngươi nhìn xem, cao thủ Võ Lâm Minh đều có thể coi như số một số hai đấy, nhưng từ lúc tin tức Võ Lâm Minh giữ bản đồ này truyền ra, mấy ngày nay tới giờ, Võ Lâm Minh từ trên xuống dưới liền khẩn trương cao độ, bọn đạo chích thì bị bắt vô số, mấy loại chuyện như ám sát, hạ độc đồ ăn gì đó, cũng không biết xuất hiện bao nhiêu lần, Diệp Minh chủ chỉ sợ đã sớm muốn đưa củ khoai lang nóng bỏng tay này ra ngoài, mà Thẩm Trang chủ không tham dự tranh đoạt, cũng là hành động sáng suốt."

Một bảo vật có thể lấy được thực dễ dàng, nhưng muốn bảo vệ tốt nó, thì sẽ không dễ dàng như vậy.

Hồng Đậu gật đầu, "Thì ra là thế."

"Đi đoạt bí tịch thiên hạ đệ nhất võ công, trở thành nhân vật đệ nhất giang hồ tuy rằng tốt, nhưng có thể an ổn bảo vệ tốt gia nghiệp như hiện giờ thì cũng không kém, tuy rằng Diệp Minh chủ cùng Thẩm Trang chủ đều là người minh bạch, nhưng kẻ có dã tâm trong giang hồ cũng không phải số ít." A Miên cười, mắt hơi cong, vén một lọn tóc của Hồng Đậu ra sau tai, khẽ cười một tiếng, nói: "Lúc này đây, bất luận là ai lấy được bản đồ, chờ sau khi hắn ra khỏi Võ Lâm Minh, sẽ lập tức bị hai phe hắc bạch đuổi giết đến cùng."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Người giang hồ

Hồng Đậu như suy tư điều gì mà nhìn ra sân luyện võ đang hết sức náo nhiệt kia, không khỏi nỉ non nói: "Đối với người giang hồ các ngươi mà nói, mạng người thật sự rẻ mạt như vậy……"

Nàng chợt nhớ tới lúc gặp Ngôn Kỳ ở Quỷ thôn, đó là người duy nhất đã tiếp xúc với nàng không ít, lại chết đi trước mắt nàng. Một sinh mệnh đang sống sờ sờ, dưới đao kiếm, liền có vẻ yếu ớt như thế.

"Vẫn nói vừa vào giang hồ, thân bất do kỷ* (không thể tự làm theo ý mình)." A Miên nói: "Đã là người giang hồ, khi giết người khác, cũng phải chuẩn bị tốt rằng sẽ bị người ta giết chết, đây là giang hồ, tiểu cô nương không phải người trong giang hồ, cũng mong ngươi sau này, sẽ không bao giờ phải bước chân vào giang hồ."

Khóe môi A Miên hàm chứa một nụ cười nhạt, nhẹ nhàng xoa xoa đỉnh đầu Hồng Đậu.

Hồng Đậu thầm nghĩ, trước hết chưa nói đến chính nàng cũng không biết vì sao mình lại có một thân võ công cường đại, mà chỉ nói đến việc nàng vác cái danh phu nhân Thẩm Gia Trang này thôi, thì nàng có thể tự do bên ngoài giang hồ…… mới là kỳ quái.

Vào lúc giữa trưa, Hội Đoạt Bảo này tạm thời nghỉ ngơi giữa trận, cái gọi là quy tắc của Hội Đoạt Bảo này quả thực là đơn giản thô bạo, người thắng sẽ phải tiếp nhận khiêu chiến của người sau, đương nhiên, vì để phòng việc có người sẽ không phục hình thức xa luân chiến* (một người liên tục chiến đấu với nhiều lượt người) này, cho nên khi một người liên tục đánh hai trận, sẽ để hắn nghỉ ngơi trong thời gian một nén hương. Mà trận luận võ này sẽ kéo dài liên tục ba ngày, tận đến khi người thắng cuối cùng xuất hiện. Dĩ nhiên, trong lúc đấu võ cũng không thể nặng tay đả thương tính mạng người khác, nếu không sẽ bị hủy bỏ tư cách thi đấu.

Mọi người đều dùng bữa ở đại sảnh, khi Hồng Đậu cùng A Miên bước vào, Lý Tùy Phong liền tùy tiện vẫy vẫy tay, "Bên này!"

Hồng Đậu nhìn Thẩm Lạc Ngôn bất động thanh sắc ở kia, chỉ có thể lôi kéo tay A Miên tới ngồi cùng bàn bọn họ.

Lục Y cũng ngồi chỗ này, Thẩm Lạc Ngôn nói hôm nay là thời điểm đặc biệt, không cần nàng ấy đứng hầu hạ, cũng để nàng ngồi xuống cùng một bàn. Nàng ấy vừa nhìn thấy Hồng Đậu, liền lập tức nói: "Phu nhân, nô tỳ thấy đêm qua người nghỉ ngơi muộn, nên sáng nay mới không đánh thức người, nô tỳ liền một mình ra xem náo nhiệt, nào biết lại quên mất thời gian…… Khi trở về, đã không thấy phu nhân đâu cả, phu nhân……"

"Được rồi, ta không có ý trách ngươi." Hồng Đậu cười cười, khóe mắt liếc qua mọi người trong đại sảnh, Diệp Thu Bạch không ở đây, nàng cũng mẫn cảm nhận ra còn một người nữa không ở chỗ này, liền hỏi: "Phượng di nương đâu?"

Thẩm Lạc Ngôn nói: "Phượng di nương không thoải mái, nghỉ ngơi trong phòng."

"Ồ……" Hồng Đậu gật gật đầu, lại càng cảm thấy ánh mắt Thẩm Lạc Ngôn nhìn mình có chút không thích hợp, nàng có chút khẩn trương, cầm đũa lên mà chưa muốn ăn.

A Miên lại một mực gắp đồ ăn vào trong bát Hồng Đậu, "Tiểu cô nương ăn nhiều một chút, thêm chút thịt, bế lên mới thoải mái."

Thẩm Lạc Ngôn hừ một tiếng, thoạt nhìn có vẻ không vui.

"Đây là làm sao vậy?" A Miên cười nói: "Thẩm Trang chủ hôm nay ăn phải thuốc nổ hay sao?"

Thẩm Lạc Ngôn không thèm để ý đến A Miên, hắn chỉ nhìn Hồng Đậu, lạnh mặt hỏi: "Vì sao không cài cây trâm bạch ngọc ta tìm về cho ngươi kia?"

Hồng Đậu ngồi gần, Thẩm Lạc Ngôn liền chú ý tới cây trâm hoa mai trên đầu Hồng Đậu, nghĩ hắn mất nhiều sức lực như vậy mới lấy được bạch ngọc trâm về cho nàng, nàng lại không hề cài lên, tâm tình Thẩm Lạc Ngôn liền khó chịu.

Đáng tiếc chính là, chỉ cần hắn không nói, Hồng Đậu liền không thể đoán được hắn tức giận ở điểm nào.

"Kia……" Hồng Đậu sợ hãi nói: "Ta không biết chải đầu, cho nên……"

"Hôm nay là nô gia chải đầu giúp tiểu cô nương, cho nên dĩ nhiên tiểu cô nương cũng cài trâm hoa mai của nô gia." A Miên sung sướng cười, "Nếu Thẩm Trang chủ có ý kiến, chi bằng trước hết cứ học cách chải đầu cho nữ nhân, rồi hãy dành tâm tư dư thừa mà tức giận."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Xa lạ

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 187) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 187)

23 THÁNG 10, 2018 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 187: Xa lạ

"Rầm" một tiếng, Thẩm Lạc Ngôn bỏ đũa trong tay xuống.

Thân mình Hồng Đậu run lên.

A Miên lại vẫn mỉm cười đa tình, thuận tiện gắp một miếng thịt đặt vào bát Hồng Đậu.

Lý Tùy Phong cùng Lục Y rất ăn ý mà tự mình an tĩnh ăn cơm, tỏ vẻ mình sẽ không tham dự vào mâu thuẫn giữa hai phu thê bọn họ.

Một lát sau, Thẩm Lạc Ngôn lại hừ một tiếng, đứng dậy liền rời đi.

Hồng Đậu luôn cảm thấy tiếng "Hừ" lúc rời đi này của Thẩm Lạc Ngôn, là hướng về phía nàng, nhưng nàng lại thật sự không rõ, chẳng qua là không cài cây trâm bạch ngọc mà thôi, hắn không vui gì chứ. Hắn lấy cây trâm kia về, nàng chẳng phải cũng đã nói cảm tạ với hắn rồi sao? Chẳng lẽ ngày nào nàng

cũng phải cài cây trâm bạch ngọc kia thì hắn mới cao hứng à.

A Miên thản nhiên tự đắc nói: "Thật tốt, người mặt thối đi rồi, đồ ăn này cũng thơm hơn."

Ừm.

Hồng Đậu yên lặng gật đầu tán đồng trong lòng.

Lại nói bên kia, Thẩm Lạc Ngôn rầu rĩ không vui từ trong đại sảnh đi ra, lại phát hiện Hồng Đậu hoàn toàn không có ý định đuổi theo tìm hắn, trong lòng hắn liền càng thêm buồn bực, cứ thế lao một mạch đến phòng cho khách của mình. Đi đến nửa đường, hắn lại thấy Phượng Khuynh Liên đang nói chuyện với Đồng Nhu ở hậu hoa viên.

"Thẩm Trang chủ." Đồng Nhu dịu dàng có lễ lên tiếng chào.

Thẩm Lạc Ngôn gật đầu, "Nhạc phu nhân."

Đồng Nhu quay sang Phượng Khuynh Liên cười cười, "Ta không quấy rầy các ngươi nữa, ta đi về trước đây."

"Phu nhân đi thong thả." Phượng Khuynh Liên nhìn Đồng Nhu đi xa, mới xoay người về phía Thẩm Lạc Ngôn nhún người hành lễ, "Trang chủ."

Sắc mặt lạnh băng của Thẩm Lạc Ngôn dịu lại một chút, "Chẳng phải thân thể ngươi không thoải mái, ở lại trong phòng nghỉ ngơi sao?"

"Thiếp thân thấy ngoài phòng ánh mặt trời ấm áp, liền muốn ra ngoài đi dạo, không nghĩ lại gặp Nhạc phu nhân ở đây, lúc này mới hàn huyên với Nhạc phu nhân một hai câu."

"Nhạc Mân không phải người tốt đẹp gì, phu nhân hắn……"

"Trang chủ yên tâm, Nhạc phu nhân là một người thông hiểu lý lẽ, tính tình ôn hòa, thiếp thân và nàng từng có vài lần nói chuyện với nhau, con người nàng không xấu."

"Ngươi đã có phán đoán này, ta cũng không tiện nói thêm gì nữa, tóm lại, ngươi trước nay đều có chừng mực."

Lời nói tín nhiệm của Thẩm Lạc Ngôn, cũng giống như trước đây vậy, giống như khi Thẩm Lạc Ngôn đưa Tiểu Thức Bạch về Thẩm Gia Trang, hắn giao Thức Bạch cho Phượng Khuynh Liên chăm sóc.

Nhưng Phượng Khuynh Liên vẫn ngước mắt nhìn Thẩm Lạc Ngôn, chậm rãi nói: "Trang chủ không cảm thấy mấy ngày nay tới giờ, giữa chúng ta xa lạ hơn không ít sao?"

"Ngươi đang trách ta không dành thời gian ở bên cạnh ngươi?" Thẩm Lạc Ngôn nói: "Thời gian gần đây, chuyện của Võ Lâm Minh quá nhiều, ngươi biết……"

"Trang chủ biết ý thiếp thân muốn nói không phải điều này." Phượng Khuynh Liên ngắt lời Thẩm Lạc Ngôn, "Điều thiếp thân muốn nói chính là, quan hệ giữa hai người chúng ta."

Trên mặt Thẩm Lạc Ngôn không hề có chút biểu cảm dư thừa nào, "Muốn nói xa cách, cũng là từ sau khi ngươi cho rằng ta cùng…… Phương nhị tiểu thư có gì đó, ngươi mới xa cách ta, không phải sao?"

"Nhưng sau khi Trang chủ tiếp xúc cùng phu nhân nhiều hơn, chẳng phải cũng vẫn luôn xa cách thiếp thân sao?" Ánh mắt Phượng Khuynh Liên lạnh nhạt, trên môi lại có ý cười.

Thẩm Lạc Ngôn trầm mặc kỳ lạ.

Phượng Khuynh Liên thu ánh mắt lại, mi mắt nàng hơi rũ, ý cười nơi khóe môi không giảm, "Phu nhân dù sao cũng là phu nhân, quan hệ giữa Trang chủ và phu nhân hòa thuận, thiếp thân cũng sẽ không một câu oán hận, chỉ là Trang chủ, nhật ký của lão Trang chủ mà người mang ra từ kho bí mật, thiếp thân không cẩn thận đã nhìn thoáng qua."

Ánh mắt Thẩm Lạc Ngôn tối sầm lại.

"Ngày ấy nói chuyện cùng phu nhân ở thư phòng Diệp Minh chủ, thiếp thân cũng không cẩn thận thấy được……trên cánh tay phu nhân có một vết bớt hình hoa mai."

Theo giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi của Phượng Khuynh Liên, sắc mặt Thẩm Lạc Ngôn lạnh xuống.

P/s: Thẩm trang chủ cứ cái kiểu muốn giữ cả 2 mà ko muốn bỏ bên nào thế này, sau mất cả 2 thì đáng đời lắm >"<

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188: Gặp chuyện bất bình

Khi đó, Hồng Đậu hưng phấn giơ tay vỗ ngực bảo đảm, rằng nàng nhất định sẽ bảo vệ Phượng Khuynh Liên thật tốt, tay áo hơi trượt xuống, một vết bớt hoa mai màu đỏ liền rơi vào mắt Phượng Khuynh Liên.

Thẩm Lạc Ngôn lạnh giọng nói: "Ngươi rốt cuộc muốn nói gì?"

"Điều đáy lòng thiếp thân muốn nói rất nhiều, chẳng qua, hôm nay cũng chỉ muốn nói mấy câu như vậy với Trang chủ mà thôi." Phượng Khuynh Liên khẽ a một tiếng, khí chất cao nhã thánh khiết, "Vấn Uyên kiếm của Trang chủ, xưa nay đều chỉ nhận người chảy huyết mạch của Thẩm Gia Trang làm chủ nhân, vì thế, Vấn Uyên kiếm sẽ có cảm ứng với huyết mạch của Thẩm Gia Trang. Trang chủ nếu đã biết vậy, sao không lấy một giọt máu của phu nhân, để cho tất cả sự ngờ vực đều có một đáp án?"

Thẩm Lạc Ngôn cầm kiếm, mu bàn tay nổi gân xanh, "Ta không cần làm loại chuyện dư thừa này."

"Là dư thừa, hay là Trang chủ sợ hãi nhìn thấy đáp án kia?" Phượng Khuynh Liên lại cười, vẻ châm chọc cùng khinh miệt, "Trang chủ lừa mình dối người như vậy, cũng thật không giống người mà thiếp thân luyến mộ* (yêu và ngưỡng mộ) trước kia nha."

"Phượng Khuynh Liên……"

"Trang chủ, ngươi lừa mình dối người cũng vô dụng. Phu nhân không phải người tầm thường, ngươi không thể khiến nàng rung động với ngươi, vậy thì nàng cũng không thể nào bị trói buộc bên cạnh ngươi lãng phí tuổi xuân được. Lời của thiếp thân đã hết, Trang chủ tự giải quyết cho tốt." Dứt lời, Phượng Khuynh Liên lại lần nữa cúi đầu hành lễ, tiếp theo liền xoay người rời đi.

Chỉ còn lại Thẩm Lạc Ngôn đứng lặng một mình tại chỗ.

Thái độ của Phượng Khuynh Liên đối với Thẩm Lạc Ngôn đã càng ngày càng lạnh, cũng càng ngày càng quyết đoán, điều này là nhờ sự ảnh hưởng của một người khác đến tâm cảnh của nàng, nàng sớm hay muộn cũng sẽ rời đi, giống như …… nữ nhân đã ngốc nghếch nói nàng giống phượng hoàng kia vậy.

So với Hồng Đậu phóng khoáng thần kinh thô, Lục Y vẫn luôn có tâm trạch đấu liền có vẻ nhanh nhạy hơn nhiều. Khi Hồng Đậu về phòng nghỉ trưa, Lục Y vội vàng lấy ra một bao giấy đưa cho Hồng Đậu, Hồng Đậu vừa nhìn liền thấy là màn thầu trắng bóng, nàng cảm động, "Lục Y, ngươi là sợ ta không ăn no sao?"

"Ai nha, phu nhân, đây không phải cho người!" Lục Y hận sắt không thành thép nói: "Trang chủ không ăn cơm trưa đã đi rồi, phu nhân nhất định phải đi đưa chút thức ăn cho Trang chủ, nói không chừng như vậy, phu nhân còn có thể lấy lại chút hình tượng trong lòng Trang chủ."

Hồng Đậu nhấp môi, vừa định nói không muốn đi, đã bị Lục Y lập tức đẩy ra khỏi phòng, Lục Y đứng ở cửa vẫy vẫy khăn tay nhỏ, "Phu nhân, người phải cố gắng đừng để thua Phượng di nương nha!"

Hồng Đậu bất đắc dĩ, chỉ có thể nhận mệnh ôm một bao màn thầu đi tìm Thẩm Lạc Ngôn. Vừa rẽ sang một khúc quanh, khóe mắt lại liếc thấy một bóng người, nàng vừa nhìn đã thấy, là Đồng Nhu ngồi xổm chỗ núi giả đang chôn đồ vật, Hồng Đậu thầm nghĩ một câu thật đúng là có nhã hứng, lại còn chơi chôn cánh hoa, nàng còn nhớ chuyện lần trước Đồng Nhu trợn mắt nói nói dối, cũng không muốn chào hỏi với nàng, liền trực tiếp rời đi.

Thẩm Lạc Ngôn ưa thanh tĩnh, bởi vậy phòng cho khách của hắn ở xa xôi tận trong rừng trúc Võ Lâm Minh, Hồng Đậu đi vào rừng trúc không lâu, liền nghe được có tiếng người thống khổ kêu cứu.

"Ngươi muốn làm gì!" Nữ nhân kêu lên: "Buông ta ra!"

"Ta muốn làm gì…… Ngươi không phải rất rõ ràng sao?" Tiếng cười hắc hắc hắc đáng khinh của nam nhân truyền đến.

Hồng Đậu chửi thề một tiếng, trực tiếp nhặt một cành cây khô, phi thân mà đi. Một nam nhân đã cởi quần áo gần hết đang đè một nữ nhân trên mặt đất, bỗng nhiên bị một cành khô mang theo kiếm khí đánh trúng mặt, hắn kêu một tiếng, xoay người ngã lăn ra đất.

Nữ nhân kia cũng kêu một tiếng.

Hồng Đậu đứng ở trước người nữ tử, "Cô nương, ngươi yên tâm! Có ta ở đây, ngươi sẽ không việc gì cả!"

"Cái đồ xú nữ nhân này ngươi làm gì thế!" Ngoài dự đoán chính là, nữ nhân kia lại mắng Hồng Đậu một câu, vội vàng chạy tới xem tình trạng của nam nhân, "Ngọc lang, chàng không sao chứ?"

???

Hồng Đậu trong đầu toàn dấu chấm hỏi, nàng nhìn quần áo lộn xộn trên mặt đất, nam nhân đau đớn vì bị thương, còn có nữ nhân vẻ mặt đau lòng. Còn

chưa kịp hỏi gì, trước mắt nàng đã tối sầm, một người nam nhân che hai mắt nàng từ phía sau, đồng thời, bên tai nàng vang lên một giọng nói dễ nghe, "Phi lễ chớ nhìn*." (ý là "cảnh nhạy cảm" chớ xem:))

Đây là giọng Diệp Thu Bạch.

Hồng Đậu lập tức liền từ bỏ ý muốn giãy giụa, nàng ngoan ngoãn đứng im. Khi cảm nhận được khoảng cách của Diệp Thu Bạch và nàng đã rất gần, trái tim nàng lại nhịn không được mà thình thịch đập loạn. Lúc này, nàng lại nghe Diệp Thu Bạch hỏi: "Sao lại thế này?"

Đỡ nam nhân bị thương đứng dậy, nữ nhân kia căm giận kêu lên: "Diệp Minh chủ ngươi tới thật đúng lúc, phu thê chúng ta đang ở chỗ này vui vẻ, vị cô nương này liền vô cớ chạy ra đả thương người!"

"Phu, phu thê……" Hồng Đậu ngoài ý muốn, tiếp theo liền giật giật khóe miệng, "Ta cứ cho rằng nam nhân này đang……bắt nạt phụ nữ đàng hoàng……"

Nam nhân bị thương kia che lại mặt mình, cũng giận dữ kêu lên: "Cái gì mà bắt nạt phụ nữ đàng hoàng! Cái này gọi là tình thú phu thê, tiểu nha đầu như ngươi thì biết cái gì!?"

Hồng Đậu xấu hổ, cũng nghe được tiếng cười khẽ cố nén của Diệp Thu Bạch truyền đến từ trên đỉnh đầu. Nàng bị bịt mắt…… tâm tình càng thêm phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Phu thê họ Ngọc (1)

Diệp Thu Bạch ho nhẹ một tiếng, giảm bớt tình cảnh xấu hổ, hắn nói: "Ngọc công tử, trước hết mời ngươi mặc quần áo cho xong đã."

"Ngọc lang! Chàng mau mặc quần áo vào!" Nữ nhân kia vội nói với trượng phu của mình: "Cũng không thể để nữ nhân khác nhìn chàng được lợi!"

Nam nhân quả thật cũng bất chấp mà buông tay đang che miệng vết thương, vội vàng mặc xong quần áo, "Ngọc nương yên tâm, thân thể vi phu nhất định chỉ có nàng mới có thể xem."

Hồng Đậu bĩu môi, nhỏ giọng khinh thường nói: "Vừa rồi liếc mắt một cái, dáng người cũng chẳng thấy đẹp đến đâu, có quỷ mới thích xem í……"

"Ngươi!" Ngọc nương đỡ tay tướng công mình, cả giận nói: "Ta nói ngươi nữ nhân này đừng có được tiện nghi mà còn khoe mẽ! Ngươi không tìm được tướng công tốt như Ngọc lang, nên mới ở đây không ăn được nho liền chê nho chua thì có!"

Hồng Đậu "hứ" một tiếng.

Diệp Thu Bạch vỗ nhẹ đỉnh đầu nàng một cái, bật cười, "Chớ nhiều lời."

Nếu là Diệp Thu Bạch nói, Hồng Đậu vẫn sẽ nghe, trước mắt nàng sáng trở lại, hóa ra là Diệp Thu Bạch đã buông tay che mắt nàng xuống. Tiến lên phía trước nhìn lại, Ngọc lang gì đó kia đã mặc xong quần áo, nhìn qua cũng là dạng chó hình người* (ý là bề ngoài nhìn cũng tạm mà tâm tính (có thể) chẳng ra sao), chỉ là dấu tay đỏ rực trên mặt làm hắn thoạt nhìn có chút chật vật, mà đứng bên cạnh hắn là một nữ nhân mắt giận dữ trợn trừng, cũng có thể coi là đẹp, chẳng qua dáng vẻ trừng mắt nhìn người hiện giờ của nàng ta, liền khiến người khác cảm thấy có chút nóng nảy.

Ngọc nương mở miệng liền nói: "Ê, ngươi còn không xin lỗi tướng công ta à!?"

"Xin lỗi nha." Hồng Đậu ném nhánh cây trong tay đi, quét mắt nhìn đôi phu thê kia, nói xin lỗi cực kỳ có lệ.

Ngọc lang chỉ chỉ vết thương trên mặt mình, "Ngươi xin lỗi có thể thật lòng một chút hay không? Ngươi nhìn vết thương của ta này…… Nếu để lại sẹo khiến bản công tử bị phá tướng, ngươi đền bù được sao?"

"Ngọc công tử, Ngọc phu nhân." Diệp Thu Bạch đứng ra tao nhã có lễ nói: "Thẩm phu nhân cũng là vì……cho rằng gặp chuyện bất bình, lúc này mới rút đao tương trợ, huống hồ, mảnh rừng trúc này cũng không phải nơi riêng tư, ai cũng đều có thể qua đây cả, hai vị hành sự, có phải cũng hơi thiếu thỏa đáng hay không?"

"Gì mà thỏa đáng với không thỏa đáng?" Ngọc nương đưa tay chống nạnh, quả nhiên là không cho Diệp Thu Bạch chút mặt mũi nào, nàng hừ một tiếng, "Làm chuyện vui sướng cùng người có tình, là duyên hay là kiếp đều không cần hỏi, chẳng lẽ ngươi bảo ta cùng Ngọc lang khi tình ý mặn nồng, còn phải chịu đựng đi chọn chỗ tốt nữa sao?"

Ngọc lang kia cũng gật gật đầu, "Đúng là như thế, ta cùng với Ngọc nương nồng tình mật ý, đều là vì tình cảm của phu thê chúng ta tốt, cầm lòng không được. Nam là dương, nữ là âm, âm dương kết hợp, đều là cái lý của tự nhiên, không có gì khiến người ta lên án cả. Khiến người ta khinh thường nhất,

hẳn phải là những kẻ đã âm thầm nhìn lén còn tới gây chuyện kia!”

Mí mắt Hồng Đậu giật giật, đây là lời phát ngôn cởi mở nhất mà nàng từng nghe qua. Thật không ngờ có thể đem chuyện “dã chiến” lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường mà nói một cách hào phóng như vậy. Nàng có thể khẳng định, ngay cả ở thế giới của nàng, cũng tuyệt đối không có người nào dám nói như thế.

Diệp Thu Bạch cũng cảm thấy đau đầu. Ngọc lang, Ngọc nương này, cũng coi như một đôi phu thê kỳ lạ nhất giang hồ, như những người khác trong võ lâm, khi trà dư tửu hậu, mọi người chỉ biết thảo luận xem đại hiệp nào làm chuyện tốt ở đâu, ác nhân nào gây chuyện xấu ở đâu, nhưng khi nhắc tới đôi vợ chồng họ Ngọc này, mọi người mới có thể treo nụ cười đầy ẩn ý mà nói không biết hai vị này lại ở nơi nào cầm lòng không được.

Đôi vợ chồng này cũng có thể nói là không sợ trời không sợ đất, bọn họ mà không vui, thì liền mặc kệ cái gì mà Võ Lâm Minh chủ với chẳng không Minh chủ. Giống như hiện tại, cho dù Diệp Thu Bạch biểu hiện có lễ đến đâu, thì bọn họ cũng sẽ không tính để một điều nhịn chín điều lành.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Phu thê họ Ngọc (2)

Nhắc đến việc dã chiến này..... Vốn đã khiến cho một người còn chưa thành thân như Diệp Thu Bạch thấy đau đầu, huống chi, nơi này còn có thêm Hồng Đậu.

Diệp Thu Bạch lại thấp giọng "khụ" một tiếng, "Ta ở đây cũng xin thay mặt Thẩm phu nhân xin lỗi hai vị, mong hai vị không so đo chuyện này nữa, liệu có được không?"

"Không được!" Ngọc nương vẫn không bỏ qua, nàng đau lòng sờ mặt tướng công mình, lại trừng mắt nhìn Hồng Đậu một cái, "Tướng công nhà ta bị thương nghiêm trọng như vậy, làm sao chỉ một câu xin lỗi mà

có thể giải quyết?"

Ngọc lang cũng kêu lên: "Quan trọng hơn là, chỉ vì nữ nhân này đột nhiên lao tới quấy rầy hứng thú của phu thê chúng ta, mà bất luận về sau ta cùng Ngọc nương có chơi tình thú phu thê bao nhiêu lần chăng nữa, nhưng cảm giác lúc này cũng sẽ không thể trở về! Vậy mà lại chỉ cần một câu xin lỗi liền xong việc sao?"

"Không sai!" Ngọc nương gật đầu, "Diệp minh chủ, phu thê chúng ta cũng không phải người không biết lý lẽ, chuyện không phải do ngươi gây ra, tướng công ta cũng không phải ngươi đánh, ngươi nói xin lỗi cái gì? Chúng ta không chấp nhận!"

"Hai vị....."

"Được rồi!" Hồng Đậu giữ chặt tay Diệp Thu Bạch, ngăn không để hắn nói. Nàng không muốn tiếp tục nhìn Diệp Thu Bạch vì nàng mà phải cúi đầu xin lỗi với người khác. Hồng Đậu nói: "Ta không biết rõ ràng mà đã lao tới là ta không đúng, chẳng qua cũng đã phá hỏng hứng thú của hai người các ngươi, hai người các ngươi đều không tìm lại được cảm giác, ta tất nhiên càng không thể giúp các ngươi tìm về, nếu các ngươi nói không nhận lời xin lỗi của ta, vậy các ngươi nói xem, muốn ta làm như thế nào, các ngươi mới nguyện ý không so đo?"

Ngọc nương cùng Ngọc lang nhìn nhau, Ngọc nương mở miệng nói: "Rất đơn giản, phu thê chúng ta hành tẩu giang hồ nhiều năm, chỉ quan tâm duy nhất đến việc gậy ông đập lưng ông, ăn miếng trả miếng, ngươi nếu đã đánh tướng công ta một đòn, vậy tướng công ta cũng đánh lại ngươi một đòn, liền huề nhau!"

"Không thể." Diệp Thu Bạch nhíu mày nói: "Nơi này là Võ Lâm Minh, bên trong Võ Lâm Minh không cho phép động võ, Thẩm phu nhân đã xin lỗi, nếu hai vị lại tiếp tục dây dưa, vậy....."

Quanh thân hắn đã có kiếm khí phát ra.

Ngọc nương lại hừ lạnh một tiếng, "Diệp minh chủ che chở vị Thẩm phu nhân này như thế, hay là....."

"Ta chấp nhận!" Hồng Đậu kéo Diệp Thu Bạch lui về sau một bước, nàng lại bước về phía trước một bước, ngắt lời Ngọc nương nói, "Ta nếu đã đánh tướng công ngươi một đòn, vậy để hắn đánh lại ta một đòn là được!"

"Sảng khoái!" Không đợi mọi người phản ứng, Ngọc lang đã nhặt một nhánh cây phi thân về phía Hồng Đậu.

Ánh mắt Diệp Thu Bạch lạnh đi, chưởng khí trong tay ngưng tụ, chỉ đợi phát ra. Tuy nhiên, ngay khi mũi nhọn của nhánh cây chỉ còn cách Hồng Đậu mấy centimet, dường như lại có một lực đẩy cực mạnh, ép lên nhánh cây khiến nó vỡ vụn ra, Ngọc lang cũng bị đánh bay ra xa, ngã trên mặt đất thống khổ kêu một tiếng.

"Ngọc lang!" Ngọc nương kinh hô một tiếng, lại lần nữa vội chạy tới đỡ người lên.

Ngọc lang đỡ eo, nhờ Ngọc nương dìu mới đứng lên được, chửi ầm lên, "Ê, ngươi có ý gì! Đã nói để ta đánh một cái, thế mà lại dùng nội lực đẩy ta ra!"

"Cái kia....." Hồng Đậu ngượng ngùng sờ sờ gáy, "Đây đều là phản ứng theo bản năng của thân thể ta, nếu không hay ngươi lại đến lần nữa, ta bảo đảm sẽ không tiếp tục xuất hiện tình huống như vậy."

Diệp Thu Bạch cười nhẹ một tiếng, thu hồi chưởng lực, hắn chắp tay sau lưng mà đứng, chậm rãi đợi sự tình phát triển.

Ngọc lang hoài nghi nhìn Hồng Đậu, "Ngươi không gạt ta chứ?"

Ngọc lang cùng Ngọc nương nổi danh chỉ nhờ công phu bên ngoài, nếu như so đấu nội lực, bọn họ chính là kẻ yếu, tuy rằng nội lực của bọn họ không cao, lại không hề có nghĩa họ không hiểu biết. Chỉ riêng nội lực cường đại phát tán ra trên người Hồng Đậu kia thôi, có nói đã tới cấp bậc tông sư cũng không quá.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 191: Sát khí nặng nề

Hồng Đậu chân thành nói: "Ta bảo đảm sẽ không lừa ngươi."

Ngọc lang thấy vẻ mặt Hồng Đậu không giống giả bộ, hắn liền đứng vững, chuẩn bị xong tư thế, mũi chân nhún một cái, lại tiếp tục xông lên. Rất nhanh, trong rừng lại một lần nữa truyền đến tiếng kêu thảm thiết của nam nhân bị đánh bay.

"Ngọc lang!" Ngọc nương đã có thể thuần thục nâng tướng công bị ngã xuống đất dậy, nàng quay sang Hồng Đậu cả giận nói: "Ngươi nữ nhân này lại gạt người! Ngươi chính là cố ý!"

"Thật sự xin lỗi, xin lỗi……" Hồng Đậu vội vàng xua xua tay, lại tỏ vẻ xin lỗi cười một chút, lúc này mới nói: "Ta nghĩ, có khả năng là ta không thích nam nhân chạm vào ta, cho nên nội lực vô thức phát ra liền không thu lại được. Ta bảo đảm sẽ không có lần tiếp theo, Ngọc công tử, ngươi lại đến một lần đi, lần này ta tuyệt đối tuyệt đối sẽ không đánh bay ngươi nữa!"

"Có quỷ mới tin ngươi nói!" Bị đánh văng rất nhiều lần, Ngọc lang chỉ cảm thấy một thân xương cốt này của mình đều sắp tan rã, hắn hết sức lo lắng nếu như mình lại bị đánh bay như vậy thêm một lần, có lẽ thân thể hắn về sau sẽ không còn đủ điều kiện mà cùng Ngọc nương làm chuyện "không thể kìm lòng" được nữa!

Ánh mắt Hồng Đậu chân thành, không có nửa phần giả bộ, "Nhất định là vì lý do Ngọc công tử là nam nhân, như vậy, chi bằng Ngọc phu nhân tới đi, ta tin tưởng, Ngọc phu nhân cùng ta đều là nữ giới, chỉ cần là Ngọc phu nhân tới gần ta, ta tuyệt đối sẽ không phản ứng theo bản năng như vậy!"

Diệp Thu Bạch đứng ở phía sau Hồng Đậu cũng nghiêm trang nói: "Ta cảm thấy lời Thẩm phu nhân nói có đạo lý, Ngọc phu nhân không ngại thì thử một lần xem."

Ngọc nương cùng Ngọc lang nhìn nhau một cái, đôi vợ chồng này bên nhau nhiều năm, chỉ cần dùng ánh mắt đã có thể giao lưu, không lâu sau, Ngọc nương nói: "Vậy được rồi, để ta báo thù này cho tướng công!"

Ngọc nương nhặt lên một nhánh cây liền lao về phía Hồng Đậu, lúc này đây nàng quả thật không bị nội lực đánh bay giống Ngọc lang, chỉ là khi đến gần Hồng Đậu, thì lại bị một đạo kiếm khí đánh bay.

"Ngọc nương!" Ngọc lang vội tiếp được thân mình Ngọc nương, lại phẫn nộ chỉ trích Hồng Đậu, "Ngươi lại gạt người!"

"Không đúng không đúng!" Hồng Đậu xua tay, "Lúc này thật sự không phải ta!"

Đột nhiên, lại có vài đạo kiếm khí hướng thẳng về phía Ngọc lang Ngọc nương. Ngọc lang cùng Ngọc nương cuống quít né qua, lại định thần nhìn lại, trong rừng, một bóng ngườicầm kiếm chậm rãi đi tới.

Vấn Uyên kiếm đã rút khỏi vỏ trong tay Thẩm Lạc Ngôn phát ra ánh sáng lạnh, mũi kiếm nổi danh khiến người ta sợ hãi, hắn mặt không biểu cảm, chậm rãi bước đến, khi lướt thoáng qua Diệp Thu Bạch, ánh mắt cũng không hề dao động. Cuối cùng, hắn đứng chắn trước người Hồng Đậu.

Hồng Đậu lập tức liền sợ, nàng nhìn bóng dáng Thẩm Lạc Ngôn, một câu cũng không dám nói, nàng chưa từng thấy qua Thẩm Lạc Ngôn như vậy.

Vị trang chủ Thẩm Gia Trang này, sát ý trên người mạnh chưa từng có, kiếm ý quanh thân cũng không hề che lấp mà toàn bộ phóng ra, nếu có người dám can đảm làm gì, trường kiếm trong tay hắn động lần nữa là liền thấy máu.

“Phu nhân Thẩm Gia Trang, ai lại dám khinh nhục?” Một câu nói lạnh đến làm người ta sợ run, nhiệt độ không khí trong rừng trong phút chốc dường như liền thấp hơn vài độ.

Diệp Thu Bạch thu hồi trạng thái xem diễn. Nói thực ra, dáng vẻ cường thế của Thẩm Lạc Ngôn bây giờ, làm hắn có chút khó chịu, ánh mắt hắn dừng trên thân Vấn Uyên kiếm, rũ mi mắt xuống, hắn thật ra lại nhớ tới một chuyện mà vị Phượng di nương đã từng nói với hắn.

Ngọc lang cùng Ngọc nương đều hiện vẻ mặt đề phòng, Ngọc lang giơ tay, che Ngọc nương ở phía sau mình, cũng chắn thay Ngọc nương không ít sát khí, hắn nói: “Thế nào? Thẩm trang chủ muốn đòi lại công bằng cho phu nhân nhà ngươi, chẳng lẽ ta lại không thể che chở cho Ngọc nương nhà ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 192: Máu

“Muốn đánh nhau sao?” Giọng Thẩm Lạc Ngôn bình tĩnh, lại càng thêm khiến người ta thấy lạnh. Nói xong ba chữ lời ít ý nhiều, tay cầm kiếm của hắn khẽ nhúc nhích, ánh sáng lạnh trên thân kiếm Vấn Uyên lại càng tăng lên.

Hồng Đậu vừa thấy bọn họ thật sự muốn động thủ liền nóng nảy, nàng không hề nghĩ tới một lần hăng hái làm việc nghĩa của mình lại diễn biến đến tận đây, mà nhìn Thẩm Lạc Ngôn thật sự tức giận, Ngọc lang kia cũng đã chuẩn bị ứng chiến xong, nàng vội đứng ra nói: “Từ từ, trang chủ…… không cần đánh nhau!”

Thẩm Lạc Ngôn trầm mặc trong chốc lát, mới thấp giọng nói: “Bọn họ bắt nạt ngươi.”

Cho nên hắn phải lấy lại công bằng cho nàng, đặc biệt là dáng vẻ Ngọc lang che chở Ngọc nương kia, lại càng như nhắc nhở hắn, Hồng Đậu không phải không có trượng phu, trượng phu chính là nên bảo hộ thê tử.

“Trang chủ ngươi hiểu lầm, không phải bọn họ bắt nạt ta, chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm mà thôi.” Hồng Đậu vốn dĩ chỉ định trêu đùa đôi phu thê lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường kia thôi, lại không ngờ Thẩm Lạc Ngôn cho là thật, “Là ta vốn dĩ cho rằng vị Ngọc công tử kia bắt nạt Ngọc phu nhân, cho nên ta ra tay đả thương Ngọc công tử, lúc này mới để cho bọn họ đánh lại. Bọn họ cũng không hề bắt nạt ta. Diệp Minh chủ, ngươi mau giúp ta nói một câu nha.”

Thẩm Lạc Ngôn nhìn về phía Diệp Thu Bạch.

Diệp Thu Bạch cười một chút, “Chuyện đúng là như thế, nếu như phu nhân thật sự bị bắt nạt, Trang chủ cho rằng ta sẽ có thể thờ ơ sao?”

Đương nhiên không thể.

Không cần chờ Thẩm Lạc Ngôn tới, hắn đã sớm có thể dùng một chưởng đánh bay hai người kia, chỉ là Hồng Đậu chơi vui vẻ, nên hắn mới nhìn nàng chơi.

Tầm mắt Thẩm Lạc Ngôn lại dừng ở đôi phu thê cách đó không xa kia. Trên mặt Ngọc lang quả thật cũng bị thương, sát khí trên người hắn có hơi thu lại, nhưng rất nhanh, hắn lại nhíu mày hỏi Hồng Đậu, “Ngươi liệu có thấy cái gì không nên xem không?”

Chuyện kỳ cục của phu thê họ Ngọc kia, Thẩm Lạc Ngôn cũng nghe qua không ít, lại kết hợp với lời Hồng Đậu, về việc nàng cho rằng Ngọc lang đang bắt nạt Ngọc nương…… Thẩm Lạc Ngôn liền có thể đoán được Hồng Đậu đã đụng phải chuyện gì.

Hồng Đậu một giây đồng hồ cũng không chần chờ, “Ta cái gì cũng chưa nhìn thấy!”

Thẩm Lạc Ngôn lúc này mới thu hồi ánh mắt, đáy lòng nàng nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ, còn may chưa nói ra việc mình thấy một nam nhân cởi quần áo.

Ngọc nương nói: “Thế nào? Thẩm Trang chủ, ngươi biết chuyện là do ai khơi mào rồi chứ? Còn muốn đánh nhau với phu thê chúng ta một trận không?”

Thẩm Lạc Ngôn chỉ im lặng một lát, rồi nói: “Ngọc công tử bị thương, các ngươi muốn trả thù, vậy đánh ta là được.”

“Không nên không nên!” Hồng Đậu lại vội kéo Thẩm Lạc Ngôn ra phía sau mình, nàng vô cùng đau đớn móc một quyển sách từ trong lòng ngực ra, “Ngọc công tử, Ngọc phu nhân, chúng ta ai cũng không cần đánh ai, ta đem bảo bối này đưa cho các ngươi bồi tội được chứ?”

Khi Thẩm Lạc Ngôn nhìn thấy tên quyển sách kia là《 Giang hồ tuyệt chiêu thập bát thức》, mí mắt liền giật giật, hắn thấp giọng nói: “Ngươi thế mà lại mang theo quyển sách này trên người.”

Hồng Đậu cũng thấp giọng, “Đúng vậy, đây chính là bảo bối thật vất vả mới tìm được, ta đương nhiên phải mang theo.”

Quyển sách này, đúng là quyển sách lúc trước Hồng Đậu cùng Thẩm Lạc Ngôn nhặt được ở kho bí mật kia, nội dung trên sách rất nhiều, đúng như Hồng

Đậu đã đánh giá, là một quyển…… Xuân cung đồ sinh động như thật.

"Thẩm phu nhân." Diệp Thu Bạch bỗng nhiên đi tới cười nói: "Trên tay ngươi dính bẩn."

"Ủa? Có sao?" Hồng Đậu nâng tay lên.

Diệp Thu Bạch bỗng nhiên hạ thấp giọng, "Có thể sẽ đau một chút…… Về sau ta sẽ bồi tội với phu nhân."

Chưa kịp phản ứng, Diệp Thu Bạch đã bắt lấy tay Hồng Đậu quẹt qua thân kiếm Vấn Uyên trên tay Thẩm Lạc Ngôn. Rất nhanh, ngón trỏ của Hồng Đậu đã bị cắt một nhát, một giọt máu tươi rơi trên thân Vấn Uyên kiếm. Diệp Thu Bạch hành động đột ngột, nên ngay cả Thẩm Lạc Ngôn cũng chưa kịp chuẩn bị chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Hồng Đậu

"Đau đau đau!" Hồng Đậu vung cái tay bị thương của mình nhảy dựng lên. Có lẽ chỉ là vết thương khẽ sượt qua, cũng không đau lắm, nhưng hiện giờ dưới hiệu quả thị giác của máu tươi, nàng liền cảm thấy đau đến không chịu được.

Diệp Thu Bạch lấy ra một chiếc khăn tay màu trắng bưng kín ngón tay Hồng Đậu, hắn nói: "Xin lỗi."

"Không sao cả……" Hồng Đậu rất nhanh liền bình tĩnh xuống, nhìn gương mặt đẹp này của Diệp Thu Bạch, đừng nói là truy cứu trách nhiệm, ngay cả hỏi một câu vì sao nàng cũng không định hỏi luôn.

Nàng lại nhìn quyển sách cầm trên tay mình, đi về phía Ngọc lang, Ngọc nương đang không rõ nguyên do bên kia, nàng thực luyến tiếc nói: "Quyển sách này đúng thật là một đại bảo bối, các chiêu thức có một không hai đã thất truyền trên giang hồ, ở trong đây đều có cả, các ngươi cầm mà luyện tập cho tiến bộ, nhất định có thể thu hoạch được ảo diệu vô hạn trong đó!"

"Ai muốn cái quyển sách vớ vẩn này của ngươi!" Ngọc nương lấy sách của Hồng Đậu, định tùy tay mở ra rồi ném văng đi, kết quả là vừa lật một cái, nàng liền thế nào cũng đều không ném nổi.

"Ngọc nương, sao nàng……" Ngọc lang vừa thấy được nội dung trong sách, lời hắn nói cũng đột nhiên im bặt.

Ngọc nương nhanh chóng gấp sách lại, nàng ta ra vẻ rụt rè sờ mái tóc dài, hừ lạnh một tiếng, nói: "Nể tình ngươi có lòng thành xin lỗi, hai vợ chồng chúng ta hôm nay liền tha thứ cho ngươi."

"Không sai!" Ngọc lang cũng hắng giọng, hiên ngang lẫm liệt nói: "Hôm nay coi như ta xui xẻo bị ngươi đánh, nếu như còn có lần sau, phu thê chúng ta nhất định sẽ truy cứu đến cùng!"

Đôi vợ chồng này đồng thời hừ một tiếng, cao lãnh xoay người rời đi, tựa như thật đúng là bọn họ không so đo với Hồng Đậu, thì chính là Hồng Đậu may mắn bằng trời.

Chuyện này được giải quyết, Trong lòng Hồng Đậu thực sự cũng nhẹ nhàng thở ra, nàng lại quay đầu nhìn về phía Thẩm Lạc Ngôn, nhẹ nhàng nói: "Trang chủ, chuyện này xem như đã được giải quyết, ngươi cũng không cần lo lắng…… Trang chủ?"

Nàng thấy thần sắc Thẩm Lạc Ngôn tái nhợt kỳ lạ, lại thấy tay cầm kiếm của hắn đang khẽ run lên, liền không khỏi nghi hoặc, "Trang chủ, ngươi rất lạnh à?"

"Ta…… Không có việc gì." Thẩm Lạc Ngôn cứng đờ trả lời xong, nhét trường kiếm vào vỏ, liền không nói thêm gì nữa mà trực tiếp xoay người rời đi.

"Trang……"

"Hồng Đậu."

Hồng Đậu bị ngắt lời, nàng ngơ ngẩn nhìn về phía Diệp Thu Bạch, thấp thỏm cười cười, hỏi: "Vừa rồi là Diệp Minh chủ gọi ta sao?"

"Là ta gọi nàng." Diệp Thu Bạch tiến về phía trước vài bước, cách Hồng Đậu càng gần, trên môi nở nụ cười rạng rỡ, thoạt nhìn có vẻ thật sung sướng, lại càng khiến tim người ta đập mạnh.

Đây vẫn là lần đầu tiên Hồng Đậu nghe thấy Diệp Thu Bạch gọi mình như vậy. Trong lòng nàng nói không rõ là kích động hay vui sướng. Diệp Thu Bạch giờ phút này tựa như đang tỏa ra lượng lớn hormone, nhất định phải mê hoặc người ta đến mức đầu óc mơ màng mới được.

Hồng Đậu ngượng ngùng xoắn xuýt một hồi lâu, mới đỏ mặt nói: "Sắc mặt Trang chủ hắn hình như không ổn…… Ta có chút lo lắng cho hắn."

"Thẩm Trang chủ không có việc gì, hắn chỉ cần bình tĩnh một chút mà thôi." Diệp Thu Bạch cười, mắt cong lên, "Tin tưởng ta, hắn rất nhanh sẽ ổn."

"Kia…… Vậy được rồi." Hồng Đậu rõ ràng cảm giác được hơi thở hormone trên người hắn đang đánh úp lại về phía nàng. Nàng thật sự không chống đỡ nổi, nhịn không được đưa tay bưng kín gương mặt đang nóng lên, thầm nghĩ không biết Diệp Minh chủ hôm nay làm sao vậy, hay là……là tới kỳ động dục có phải không?

Đợi đã, Diệp Thu Bạch có phải động vật đâu?

Hồng Đậu thầm lắc đầu thật mạnh trong lòng, vứt cái ý nghĩ không thể hiểu được này đi.

"Đúng rồi!" Nàng lấy ra gói giấy trong lòng ngực mình, "Ta đã quên đưa màn thầu cho Trang chủ!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Loạn

Hồng Đậu đến nơi này, vốn dĩ là để tìm Thẩm Lạc Ngôn đưa đồ ăn, kết quả bởi vì gặp chuyện Ngọc lang, Ngọc nương, nên nàng liền quên mất.

Nàng đang định tiếp tục đến viện của Thẩm Lạc Ngôn, Diệp Thu Bạch lại giữ tay nàng lại, "Thẩm Trang chủ giờ phút này tâm tình không tốt, nàng vẫn không nên đi quấy rầy hắn."

"Vậy nếu hắn đói bụng……"

"Không sao." Diệp Thu Bạch mỉm cười nói: "Ta sẽ bảo phòng bếp đưa đồ ăn đến."

"Cũng tốt……" Hồng Đậu cất màn thầu đi, nàng lại nhìn Diệp Thu Bạch đang bắt lấy cánh tay mình, sắc mặt càng không có tiền đồ mà đỏ rực.

Diệp Thu Bạch lại tựa như không hề ý thức được động tác hiện tại của mình có gì không hợp lễ, hắn còn thuận tiện dịch tay, từ nắm lấy cánh tay Hồng Đậu, chuyển sang quang minh chính đại nắm tay nàng. Thân mình Hồng Đậu nháy mắt cứng đờ, nhìn hai tay đang nắm lấy nhau kia, lại ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười của Diệp Thu Bạch, nói chuyện cũng trở nên lắp bắp, "Diệp, Diệp Minh chủ……"

"Hửm?" Diệp Thu Bạch cười nói: "Hồng Đậu muốn nói gì?"

"Cái này…… Cái này……" Nàng nâng tay lên, một tay khác chỉ chỉ, ngập ngừng nói: "Có thể …… khiến người ta thấy không tốt lắm hay không?"

"Hồng Đậu không cần cảm thấy ngượng ngùng, này chẳng qua là luyện tập trước thôi."

"Luyện tập…… trước?"

"Không sai." Diệp Thu Bạch hơi hơi khom lưng, cúi đầu ghé sát vào mặt nàng. Biểu cảm kinh hoảng thất thố của nàng bị hắn thu hết vào trong đáy mắt. Vẻ mặt hắn bình tĩnh, mang chút tươi cười, trong vẻ tươi cười kia lại tựa như mang theo vài phần hương vị phong lưu hiếm thấy, "Chẳng lẽ là ta biểu hiện còn chưa đủ rõ ràng, Hồng Đậu đến nay vẫn chưa phát hiện tâm ý của ta đối với nàng sao? Vậy…… Ta lại biểu hiện rõ ràng hơn một chút thôi."

Hắn hơi cúi đầu xuống, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán nàng.

Hồng Đậu khựng lại, ngay sau đó sắc mặt đỏ bừng, gần như là phản ứng theo bản năng, nàng hất tay Diệp Thu Bạch ra, lấy một loại tốc độ nhanh không kịp chớp mắt lui về phía sau, trốn đến sau một thân cây, hơn nửa ngày cũng không lên tiếng.

Giống như mèo con đang lẩn trốn thiên địch vậy.

Ừm…… Ngay cả biểu hiện thẹn thùng cũng cực vừa lòng ta.

Diệp Thu Bạch lắc đầu bật cười, đang định tiến lên tóm lấy nha đầu này, Hồng Đậu đã do do dự dự ló đầu ra từ phía sau thân cây, nàng nhấp môi, cả khuôn mặt đỏ lên tươi đẹp ướt át, cũng mê hoặc khiến người ta muốn âu yếm. Nàng dường như bỏ ra dũng khí rất lớn mới chậm rãi mở miệng, "Huynh…… Huynh nói…… Huynh thích ta?"

"Chuyện ta thích nàng, Hồng Đậu khó phát hiện ra đến thế sao?" Giọng Diệp Thu Bạch có thêm chút ý trêu chọc thú vị.

Hồng Đậu gật gật đầu, lại lắc đầu, "Ta chỉ biết là ta thích huynh, nhưng việc huynh có thích ta hay không…… Ta vẫn luôn không rõ."

“Đúng là bởi sợ nàng không rõ, cho nên hôm nay ta mới có thể nói thẳng ra như vậy.” Diệp Thu Bạch tiến lên, bắt lấy tay nàng, kéo cả người nàng ra từ phía sau thân cây. Hắn xoa đỉnh đầu nàng trấn an, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Tính tình Hồng Đậu thì ta hiểu rõ, nếu như không nói trắng ra rõ ràng một chút, nàng sẽ rất dễ hiểu lời ta nói sang một ý khác hoàn toàn.”

Đây…… Đây là thổ lộ!

Máu nóng như dồn hết lên đỉnh đầu Hồng Đậu, nàng dường như nghe thấy tiếng pháo hoa nổ mạnh, lại dường như thấy được sóng lớn ngang trời. Hết thảy chung quanh đều trở nên mờ ảo, chỉ có Diệp Thu Bạch đứng trước mặt nàng mới rõ ràng như thế.

“Hồng Đậu.” Hắn vỗ về gương mặt nàng, nhẹ giọng nói: “Chờ nàng không còn là phu nhân Thẩm Gia Trang nữa, liền thành thân với ta, thế nào?”

Hồng Đậu ngây ngốc, vừa mới thổ lộ xong, đã đến bước cầu hôn này rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Trốn tránh

Diệp Thu Bạch thấy Hồng Đậu ngây người hồi lâu không phản ứng, hắn lại cười cười, “Hồng Đậu không thích ta sao?”

“Không phải!” Hồng Đậu lập tức phủ nhận, xong liền bưng kín miệng mình, âm thầm ảo não, nàng trả lời nhanh như vậy, thật đúng là không rụt rè!

Diệp Thu Bạch lại sung sướng cực kỳ cong khóe môi lên, ánh mặt trời tựa như đều bị vẻ tươi cười của hắn thu lại rồi cùng lúc thả ra, loá mắt mà tốt đẹp, “Nếu ta và Hồng Đậu đôi bên cùng có tình, vì sao Hồng Đậu lại do dự không đồng ý gả cho ta?”

“Ta……” Sắc mặt Hồng Đậu rối rắm, cắn môi không biết nên nói gì.

“Nàng đang lo về Thẩm Trang chủ?” Mắt Diệp Thu Bạch khẽ cong lên, hơi mỉm cười, “Ta cam đoan với nàng, Thẩm Trang chủ tuyệt đối không phải là trở ngại giữa chúng ta, không lâu sau, danh phận phu thê hữu danh vô thực của hai người cũng sẽ không còn tồn tại nữa, cho nên, phía Thẩm Trang chủ bên kia, hoàn toàn không phải vấn đề Hồng Đậu cần lo lắng.”

Hồng Đậu gãi gãi tóc, “Không chỉ vì Thẩm Trang chủ……”

“Vậy Hồng Đậu còn có gì phải lo lắng?”

Có liên quan tới chuyện nàng phải tìm đủ bốn tờ Mao gia gia để về nhà đó!

Hồng Đậu cúi đầu, âm thầm rối rắm không thôi. Cha mẹ định cư ở nước ngoài của nàng thì còn tốt, rốt cuộc thì ở bên cạnh bọn họ còn có em trai của Hồng Đậu, cho nên Hồng Đậu không quay về, vợ chồng Phương gia cũng còn có con trai nhỏ chăm sóc khi về già. Huống chi, nhiều năm trôi qua như vậy, cha mẹ thân sinh của Hồng Đậu ở phương diện chăm sóc Hồng Đậu mà nói, có thể nói là phủi tay không cần lo, đây không có nghĩa bọn họ không quan tâm Hồng Đậu, mà là bởi bên cạnh Hồng Đậu đã có một trưởng bối càng quan tâm nàng hơn, cho nên không cần cha mẹ thân sinh như bọn họ lãng phí sức lực quan tâm thêm nữa.

Vấn đề chính là ở chỗ thúc thúc của Hồng Đậu.

Bắt đầu từ khi Hồng Đậu có ký ức, nàng chưa từng thấy thân nhân nào khác của thúc thúc nàng. Khi còn nhỏ nàng còn từng gọi thúc thúc là cha, chỉ là sau đó thúc thúc nói cho nàng biết, hắn cũng không phải là cha nàng. Sau đó, khi nàng lớn hơn một chút, cũng liền tự mình suy nghĩ cẩn thận, cha mẹ nàng hẳn là vì thấy thúc thúc nàng không có con cái, cho nên mới đem nàng giao cho thúc thúc chăm sóc, cũng coi như có người kế tục.

Nói thực ra, Diệp Thu Bạch tỏ tình cùng cầu hôn, khiến Hồng Đậu rung động khác thường. Sớm từ rất lâu trước đây, nàng đã hy vọng giờ khắc này sẽ đến, mà khi thực sự tới giờ khắc này, nàng lại sợ.

Nếu nàng cùng Diệp Thu Bạch thành hôn sinh con, nàng không quay về, vậy thúc thúc nàng một mình phải làm sao bây giờ?

“Hồng Đậu?”

Nàng ngước mắt, nhìn thấy ánh mắt Diệp Thu Bạch ảm đạm xuống, trái tim liền giống như bị bóp chặt.

“Nàng không muốn gả cho ta sao?”

“Không phải không muốn……” Hồng Đậu muốn ôm trán thở dài, “Chỉ là còn có rất nhiều chuyện còn chưa xác định được, ta không thể cứ như vậy mà cho huynh một đáp án vô trách nhiệm.”

Có lẽ trong suy nghĩ của Diệp Thu Bạch, hai người chỉ cần biểu lộ tâm ý với nhau, lại thương lượng thêm một chút, liền có thể chuẩn bị thành thân, nhưng với Hồng Đậu, yêu đương và kết hôn là hai việc khác nhau hoàn toàn.

Tới lúc này, nàng mới bỗng nhiên ý thức được, nàng thích Diệp Thu Bạch đúng là không giả, nhưng phần thích này, vẫn khiến nàng do dự khi quyết định liệu có vứt bỏ hết thảy để tiến đến hay không.

Hồng Đậu chợt cực kỳ khinh thường chính mình, đi vào thế giới này là chuyện ngoài ý muốn, cho dù có ở lại lâu đến đâu, nàng cũng vẫn nhớ rất rõ ràng, nàng không phải người thế giới này. Giờ phút này nàng thật sự không hiểu rõ tự tận đáy lòng, trước kia đọc những tiểu thuyết xuyên không đó, nữ chủ sao có thể không chút do dự mà vứt bỏ người thân, bạn bè trong thế giới cũ chỉ để cùng nam nhân mình thích ở bên nhau.

"Ta…… Ta phải nghĩ lại thật kỹ……" Hồng Đậu không dám nhìn Diệp Thu Bạch, xoay người liền chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 196: Thử nghiệm

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 196) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 196)

30 THÁNG 10, 2018 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 196: Thử nghiệm

Diệp Thu Bạch nhìn ra Hồng Đậu có tâm sự, hắn không khỏi đứng tại chỗ mà ảo não, hôm nay mình quả thật có chút nóng nảy, thành thân là đại sự, huống chi, Hồng Đậu cũng không biết nội tình, nàng chỉ nghĩ chính mình vẫn là thê tử của Thẩm Lạc Ngôn, cũng bởi vậy mới có thể thấp thỏm bất an như thế. Hắn nên cho Hồng Đậu thêm chút thời gian để nàng chậm rãi suy xét.

Giọng nói quyến rũ tuỳ tiện trêu đùa truyền đến từ phía trước, "Theo đuổi con gái cũng không phải theo đuổi như vậy đâu nha."

A Miên dựa lưng vào một thân cây trúc, nàng tươi cười nhìn móng tay mới làm của mình, móng tay sơn màu đỏ của hoa phượng tiên, màu đỏ này yêu dã như máu tươi, tựa như rất nhanh, trên tay nàng liền sẽ nhỏ vài giọt máu tươi vậy.

"Chuyện của ta cùng Hồng Đậu, không nhọc A Miên cô nương lo lắng." Diệp Thu Bạch lễ phép mà xa cách cười một tiếng, không hề do dự dừng lại mà cứ thế nhấc chân đi.

A Miên "A" một tiếng, nàng buông tay xuống, lẳng lặng mà nhìn bóng dáng Diệp Thu Bạch biến mất không thấy đâu. Sau một lát, nàng nói: "Tiểu Phi Phi."

"A Miên cô nương." Tuyết Phi Phi theo tiếng mà xuất hiện, dáng vẻ cực kỳ thấp thỏm.

Trong rừng trúc đầy lá rụng bay múa, A Miên không chút để ý nói: "Ngươi giúp ta làm một chuyện, tin chắc sư đệ đáng yêu kia của ta cũng sẽ vui vẻ khi chứng kiến."

"A Miên cô nương có gì cần yêu cầu thuộc hạ, xin cứ việc phân phó." Tuyết Phi Phi cúi đầu, trong lòng chửi thầm, cho dù ngươi không lấy Giáo chủ ra ép ta, ta cũng không dám nói "Không" mà.

Lá rơi không tiếng động.

Luận võ buổi chiều Hồng Đậu cũng không có hứng thú đi xem, nàng một mình chui trong phòng, ăn không ngồi rồi cầm một đóa hoa tươi vặt cánh hoa, "Đồng ý, không đồng ý, đồng ý……"

Trên bàn đã phủ kín cánh hoa, một bình hoa đang yên lành đẹp đẽ, giờ cũng chỉ còn lại lá với cành.

"Không đồng……" Tay Hồng Đậu ngừng ở cánh hoa cuối cùng trên đóa hoa, nàng cắn răng, xé cánh hoa cuối cùng này thành hai nửa, "Không đồng ý, đồng ý!"

"Rầm" một tiếng, Hồng Đậu cầm cành hoa đập lên bàn, theo đó, nàng càng thêm bực bội, thống khổ túm lấy đầu tóc mình, lần đầu tiên nàng cảm thấy

đau đầu như vậy.

"Tiểu cô nương hôm nay thật có nhã hứng nha."

Nghe được giọng nói, Hồng Đậu đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy người ngồi đối diện là A Miên không biết đã đến từ khi nào, nàng lại tiếp tục ủ rũ cụp đuôi, A Miên lần nào cũng xuất quỷ nhập thần xuất hiện bên cạnh nàng, nàng đều đã quen.

A Miên nhặt một mảnh cánh hoa trên bàn lên, nàng thú vị nói: "Một chiêu ngắt hoa vặt cánh này của tiểu cô nương, thật ra có thể xưng ngang ngửa với đạo tặc hái hoa trên giang hồ."

"A Miên ngươi cũng đừng trêu ta nữa……" Hồng Đậu ỉu xìu ghé vào trên bàn, nàng thổi một hơi, cánh hoa trên bàn liền bay lên, ủ rũ nói: "Ta đã phiền chết đi được rồi……"

"Chẳng phải là chuyện Diệp Minh chủ sao? Có gì mà phải phiền."

Hồng Đậu giương mắt nhìn A Miên.

A Miên không che giấu chuyện mình nghe lén chút nào, "Các ngươi nói gì ta đều nghe được cả, hiện giờ ngươi phiền não, chẳng phải cũng là vì Diệp Minh chủ sao?"

"Ừm……" Hồng Đậu ghé vào trên bàn tiếp tục ủ rũ.

A Miên khom lưng ghé sát vào mặt Hồng Đậu, nàng thấp giọng nói: "Ngươi chẳng phải là không rõ bản thân mình thích Diệp Minh chủ có đủ để thành thân hay không sao? Muốn biết đáp án, kỳ thật có một phương pháp rất đơn giản."

"Phương pháp gì?" Hồng Đậu lập tức có tinh thần ngồi thẳng lưng.

A Miên đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh Hồng Đậu, đầu tiên nàng mỉm cười, khi mở miệng lần nữa, nàng hạ thấp giọng, tăng thêm vẻ dụ hoặc lạ kỳ, "Chỉ cần làm một thử nghiệm, để thấy rằng ngoại trừ Diệp Minh chủ, ngươi sẽ không rung động với những người khác, như vậy liền có thể chứng minh, ngươi thực sự muốn gả cho hắn."

"Nhưng thử nghiệm mà ngươi nói…… phải làm như thế nào?"

"Rất đơn giản nha." A Miên lần thứ hai ghé sát vào mặt Hồng Đậu, nàng thấp giọng cười, thần sắc đa tình tà mị, trong mắt lại cười như không cười, môi đỏ yêu dị diễm lệ, giờ phút này tà tà gợi lên, mang theo dụ hoặc trí mạng.

Trong đầu óc Hồng Đậu không rõ tại sao vang lên tiếng chuông cảnh báo.

Bàn tay sơn móng màu đỏ hoa phượng tiên kia của A Miên cũng đã nâng cằm Hồng Đậu, "Chỉ cần như thế…… là được rồi."

Một nụ hôn đặt xuống trên môi nàng.

Hồng Đậu cả kinh mở to hai mắt.

Chuyện còn chưa kết thúc, thân thể Hồng Đậu nháy mắt bị trói buộc trong một cái ôm chặt chẽ, tất cả lời muốn thốt ra đều bị bao phủ trong nụ hôn không biết là ôn nhu hay đa tình này, tận đến khi, lưỡi A Miên lạnh lùng tiến vào trong miệng Hồng Đậu.

Hồng Đậu nghĩ, tim mình hiện tại chắc ngừng đập luôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197: Tuyệt giao

A Miên cuốn lấy lưỡi Hồng Đậu đảo quanh, lại tham lam mà cướp lấy hơi thở thuộc về nàng, dường như muốn nỗ lực thăm dò từng góc.

Hồng Đậu lần đầu tiên nếm trải loại kích thích này, đợi nàng phục hồi tinh thần lại, mỗi góc trong miệng thơm đều đã bị A Miên cướp đoạt qua.

"A Miên…… Dừng lại……"

Tay Hồng Đậu chống trên vai A Miên, vừa đẩy A Miên ra một chút, nàng cũng có cơ hội nói chuyện, nhưng rất nhanh, A Miên ngăn chặn môi nàng lần thứ hai, duyện hút thật mạnh, gặm cắn không ôn nhu chút nào, đầu lưỡi trằn trọc trong miệng nhỏ của nàng.

Ngay trong nụ hôn tràn ngập bá đạo này, Hồng Đậu cảm thấy ý loạn tình mê một cách kỳ lạ, trong lòng nàng rất rõ ràng, cho dù A Miên cùng nàng đều là nữ, hành vi như vậy cũng là không đúng, nhưng thân thể gần như kiệt sức mà nhũn ra cũng đang nhắc nhở nàng, nàng đã không cách nào phản kháng.

Dường như qua hồi lâu, khi toàn bộ thân thể Hồng Đậu trở nên mềm oặt chỉ có thể dựa vào trong lòng ngực A Miên, A Miên rốt cuộc lựa chọn kết thúc nụ hôn này, nàng buông lỏng tay đang nắm lấy cằm Hồng Đậu ra, đầu Hồng Đậu lập tức vô lực dựa vào đầu vai A Miên, thở dồn dập.

Hơi thở A Miên cũng cực kỳ không ổn định, nàng xoa gáy Hồng Đậu, không chút để ý mà cười nói: "Thế nào? Tiểu cô nương có rung động không?"

"…… Không." Đây là đáp án Hồng Đậu đưa ra sau một chớp mắt trầm mặc.

A Miên cười, trong hơi thở nàng hơi nhiễm vẻ tình dục, thần sắc càng quyến rũ đa tình, đáng tiếc chính là, Hồng Đậu không nhìn thấy.

Sức lực mất đi của Hồng Đậu chậm rãi trở về, sau một lát, nàng đẩy A Miên ra rồi đứng lên, nghiến răng nghiến lợi nói: "A Miên, chúng ta là bạn tốt không sai, nhưng điều này không có nghĩa rằng ta sẽ đồng ý cho ngươi động tay chân ở trên người ta."

"Ai nha, tiểu cô nương phát hiện rồi sao?" A Miên đặt một tay lên bàn chống cằm, cười tủm tỉm nhìn Hồng Đậu tức giận. Nàng lại có ý vị khác mà vươn đầu lưỡi, liếm qua khóe môi, đầy vẻ sắc tình.

Mặt Hồng Đậu sớm đã hết thuốc chữa mà đỏ rực, nàng lại không có tâm tư mà che giấu, chỉ cắn môi nói: "Nếu ngươi chưa động tay chân với ta, sao ta lại cả người vô lực như vậy, đến ngay cả cơ hội đẩy ngươi ra cũng không có?"

"Cái này sao……" Ánh mắt A Miên mơ hồ một chút, người đời đều biết nàng xuất thân từ Miêu Cương, thủ đoạn dùng độc dùng cổ đều không phải nói chơi. Chẳng qua, nàng còn có một bản lĩnh ít người biết, đó chính là mị thuật.

Hồng Đậu còn đang tức giận, "A Miên, về sau nếu ngươi còn làm như vậy, chúng ta liền tuyệt giao!"

"Tuyệt giao?" A Miên chớp chớp mắt, mê mang suy nghĩ một chút, không biết móc từ đâu ra một quyển sách, nàng lật lật, lại càng kỳ quái mà nói: "Trên bản bí tịch này cũng không thấy ghi lại, tuyệt giao là tư thế cơ thể gì nha."

Thị lực của Hồng Đậu cũng không tệ, nàng liếc mắt một cái liền nhìn thấy tên quyển sách trong tay A Miên kia chính là《 Giang hồ tuyệt chiêu thập bát thức 》, liền lập tức kêu lên, "Quyển sách này sao lại ở chỗ ngươi!?"

"Nô gia thấy khi tiểu cô nương đưa sách cho vợ chồng họ Ngọc, đã nói quyển sách này huyền diệu vô cùng, liền nhịn không được mà mượn tới tham khảo một chút." A Miên cười tươi, "Chỉ là, hình vẽ trên sách này thật kỳ quái lại không thú vị, thực sự làm người ta không hứng thú nổi."

"Chỗ nào làm người ta không hứng thú nổi!?" Lông mày Hồng Đậu giật giật, cái gì mà mượn? Nàng dám khẳng định, quyển sách này là A Miên dùng thủ đoạn phi pháp lấy được, hơn nữa quyển sách này chính là bảo bối nàng trân quý lâu ngày, A Miên thế mà còn không biết quý trọng!

A Miên ghét bỏ gập sách lại, nói: "Trên này vẽ hai cái bánh bao trước ngực nữ nhân, nào có đáng yêu như bánh bao nhỏ của tiểu cô nương chứ?"

Đầu óc Hồng Đậu trước tiên khựng lại, tiếp theo liền cầm lấy bình hoa đặt trên bàn sách ném qua, "Ngươi mới là bánh bao nhỏ! Cả nhà ngươi đều là bánh bao nhỏ!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 198: Nhạc Mân chết

A Miên giơ tay, nhẹ nhàng tiếp được bình hoa Hồng Đậu ném tới, nàng liếc mắt nhìn cành hoa bách hợp đỏ trong bình hoa kia, thú vị nói: "Bình hoa trong phòng Võ Lâm Minh đều cắm hoa hải đường, cành hoa bách hợp này…… tiểu cô nương từ đâu có được vậy?"

"Người khác đưa cho ta!" Hồng Đậu bước qua đoạt bình hoa trở về, còn quay sang A Miên hừ một tiếng thật mạnh.

A Miên thấy nàng coi thứ này như bảo bối thì thật ra cũng không nói thêm gì, mà chỉ vỗ môi cười nói: "Tối nay để nô gia ngủ cùng với tiểu cô nương được không?"

"Không được!" Hồng Đậu lập tức trả lời, nàng hiện tại có thể khẳng định cùng xác định, A Miên chính là một người lưỡng tính, nàng sợ nếu mình ngủ cùng giường với A Miên một đêm, trong sạch của mình liền khó giữ được.

A Miên tiếc nuối thở dài, "Thôi được, nếu tiểu cô nương không muốn, vậy nô gia cũng sẽ không cưỡng ép ngươi, chẳng qua…… Nếu ban đêm tiểu cô nương cảm thấy tịch mịch khó nhịn……"

"Được rồi được rồi, ngươi đi trước đi!" Hồng Đậu đẩy A Miên ra khỏi phòng, nàng nói một lần nữa, "A Miên, ta cảnh cáo ngươi, lần sau không cho

phép làm ra chuyện như vậy với ta lần nữa!"

A Miên khẽ cười một tiếng, nàng cũng chưa nói đồng ý hay không đồng ý, chỉ đưa tay lên chào: "Tiểu cô nương, tạm biệt."

Nói xong, nàng liền mỉm cười rời đi.

Hồng Đậu đứng ở ngoài phòng, nhìn bóng dáng A Miên biến mất, lúc này mới hoàn toàn thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nói thực, nếu A Miên vẫn không rời đi, việc nàng miệng cọp gan thỏ liền lộ ra mất. Cảm giác hôm nay A Miên tạo ra cho nàng thực sự khác biệt, A Miên cường thế bất ngờ khiến Hồng Đậu cảm thấy không biết nên theo ai.

Càng đáng sợ chính là……

Hồng Đậu đỡ lấy khung cửa, nàng không muốn trở thành đồng tính luyến ái a!!!

Nàng nhìn hai căn phòng hai bên, đều tối mịt, hẳn Phượng Khuynh Liên và Lục Y đều đã ngủ, Hồng Đậu nghẹn lại ý muốn gào thét trong lòng, yên lặng mà trở về phòng ngủ.

Vì để lấy được bản đồ Tuyết sơn, luận võ sẽ kéo dài liên tục ba ngày, hôm nay là ngày thứ hai.

Nhưng ngay từ sáng sớm, Hồng Đậu bị đánh thức cũng không phải bởi tiếng ồn ở sân luyện võ, mà vì một tiếng thét chói tai của nữ nhân.

Nàng ôm đầu ngồi dậy từ trên giường, hét to một tiếng, "Lục Y!"

"Phu nhân!" Lục Y rất nhanh đẩy cửa tiến vào, nàng thần sắc hoảng sợ chạy đến bên cạnh Hồng Đậu, "Phu nhân có gì phân phó?"

Cơn tức giận lúc rời giường của Hồng Đậu không nhỏ, chẳng qua đối mặt với Lục Y đáng yêu, nàng vẫn giữ vẻ mặt ôn hoà, nói: "Bên ngoài xảy ra chuyện gì?"

"Nô tỳ vừa rồi nghe người ta nói, là vị Nhạc chưởng môn của Phái Không Động kia đã xảy ra chuyện."

"Nhạc Mân?" Hồng Đậu nhớ tới lão già xấu xa kia, nàng vội cao hứng hỏi: "Hắn xảy ra chuyện gì?"

Lục Y mặt không đổi sắc nói: "Nhạc chưởng môn đã chết."

"Chết, đã chết?" Chuyện này ra ngoài dự kiến của Hồng Đậu, "Sao hắn lại chết?"

"Không biết nha." Lục Y nghĩ nghĩ nói: "Nô tỳ chỉ là nghe nói, trong khoảng thời gian này Nhạc chưởng môn đều ở một mình trong phòng, không chịu gặp ai, nói là muốn bế quan gì đó. Chỉ là ngay cả Nhạc phu nhân hắn cũng không gặp, người đưa cơm phát hiện đồ ăn ở cửa đều chưa từng được động đến, lúc này mới nổi lên lòng nghi ngờ, kết quả vừa mở cửa ra, liền phát hiện Nhạc chưởng môn đã chết."

"Này, như vậy a……" Hồng Đậu yên lặng cắn móng tay, trong lòng cảm thấy bất an.

Quả nhiên, Lục Y lại nói: "Còn có một chuyện càng kỳ quái hơn cơ, Nhạc chưởng môn nói là bế quan không gặp người ngoài, kỳ thật là thân thể hắn đã trở nên giống như nữ nhân, sợ mất mặt nên mới không chịu ra cửa đó, một đại nam nhân biến thành một nữ nhân, phu nhân người nói xem chuyện này có buồn cười hay không chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199: Thỉnh cầu bất ngờ

"Dĩ nhiên là buồn cười!" Hồng Đậu trên mặt cười vui vẻ, trong lòng lại lạnh toát, xong rồi, không phải cổ của A Miên có tác dụng phụ gì khiến Nhạc Mân kia lăn ra chết đấy chứ?

Đừng vậy nha…… Nàng không muốn đeo trên lưng tội danh giết người!

Lục Y không nhìn ra trong lòng Hồng Đậu đã lạnh đến thế nào, nàng lại kỳ quái nói: "Thu lão khi nghiệm xác xong đã nói, Nhạc chưởng môn trúng phải một loại cổ, thân thể lúc này mới biến đổi thành như thế. Cổ độc là thứ mà người Miêu Cương chuyên dùng, người Miêu Cương đi vào Võ Lâm Minh, lại chỉ có một mình A Miên cô nương, tất cả mọi người đều đang nói, khẳng định là nàng hạ cổ Nhạc chưởng môn đó."

"Vậy A Miên đâu?" Hồng Đậu nóng nảy, "Những người đó sẽ không coi nàng như hung thủ giết người mà bắt lại đấy chứ?"

"Không không, A Miên cô nương sáng sớm đã rời khỏi Võ Lâm Minh, nói là muốn đi xử lí chút chuyện, phải qua một thời gian mới có thể trở về, còn nói

để nô tỳ thay nàng cáo biệt với phu nhân."

A Miên rời đi…… Hồng Đậu nhẹ nhàng thở ra, vậy là tốt rồi, A Miên rời khỏi Võ Lâm Minh, tóm lại cũng tốt hơn ở chỗ này bị coi như hung thủ giết người mà bắt lại.

Tuy rằng nàng cũng khó hiểu, rõ ràng đêm qua còn nói chuyện với nàng ấy cả buổi, cũng không thấy nàng ấy nói gì về việc phải rời đi, sao sáng sớm hôm nay lại đột nhiên rời khỏi, hơn nữa còn không hề cáo biệt với nàng?

Lục Y chớp chớp mắt nói thêm: "Thu lão cũng nói, tuy rằng Nhạc chưởng môn trúng phải loại cổ làm cho thân thể xảy ra biến hóa, nhưng cổ này sẽ không hại chết người, nguyên nhân chân chính khiến Nhạc chưởng môn chết là gì…… Nô tỳ cũng không biết."

Chưởng môn một phái đột nhiên qua đời ở Võ Lâm Minh, chuyện này có thể nói cực kỳ nghiêm trọng, đại hội luận võ đoạt bảo gì đó cũng đều phải tạm dừng, việc cấp bách của Võ Lâm Minh, đó chính là điều tra rõ ràng cái chết của Nhạc Mân.

Kỳ thật Nhạc Mân đã chết, Hồng Đậu một chút cũng không cảm thấy tiếc hận, Nhạc Mân ở trong mắt nàng chính là một lão già háo sắc xấu xa, loại người này chết đi phải xem như chuyện may mắn lớn của võ lâm mới đúng, hiện tại nàng lo lắng chỉ là vì Diệp Thu Bạch.

Diệp Thu Bạch là Võ Lâm Minh chủ, trách nhiệm điều tra rõ cái chết của Nhạc Mân nhất định sẽ đặt trên vai Diệp Thu Bạch, nếu Diệp Thu Bạch không điều tra ra chân tướng, vậy chắc chắn sẽ để một số người có tâm tư riêng mượn cớ.

Hồng Đậu vội bảo Lục Y trang điểm nhanh cho mình. Nàng vừa ra khỏi phòng liền đi về phía đại sảnh nghị sự của Võ Lâm Minh, giờ phút này mọi người khẳng định là đang ở nơi đó thương thảo chuyện quan trọng, chẳng qua vừa ra khỏi cửa phòng không bao xa, nàng liền gặp Phượng Khuynh Liên.

Ánh mắt Phượng Khuynh Liên nhìn Hồng Đậu có chút phức tạp, chẳng qua rất nhanh, nàng liền nhún người hành lễ, "Phu nhân."

"Phượng di nương, buổi sáng tốt lành, kia…… Ta có việc gấp, ta đi trước nhé."

"Phu nhân, xin đợi chút."

Hồng Đậu dừng lại bước chân, nghi hoặc hỏi: "Còn có chuyện gì sao?"

"Có thể mời phu nhân đi thăm Trang chủ một chút hay không?" Phượng Khuynh Liên rũ mắt xuống, cho dù không muốn, nhưng vẻ mặt vẫn hiện lên sự lo lắng.

Hồng Đậu cảm thấy kỳ quái, "Trang chủ hắn làm sao vậy?"

"Sau khi Trang chủ trở về từ hôm qua, vẫn luôn đóng cửa không ra ngoài."

Hồng Đậu kinh ngạc, "Hắn sẽ không giống với lão già họ Nhạc kia chứ……"

"Không phải." Phượng Khuynh Liên phủ nhận, nàng lại thở dài một tiếng, chầm chậm nói: "Trang chủ hắn uống rất nhiều rượu, từ hôm qua vẫn luôn say đến hôm nay, bất luận là Lý công tử, hay là thiếp thân, hắn đều không muốn gặp, thiếp thân…… Có chút lo lắng."

Phản ứng đầu tiên của Hồng Đậu chính là nghi hoặc, Thẩm Lạc Ngôn không giống người thích say xỉn, hắn nếu từ ngày hôm qua vẫn say đến bây giờ, vậy khẳng định là gặp phải chuyện lớn gì. Tò mò thì tò mò, nhưng Hồng Đậu từ trước đến nay đều sẽ không cố ý tìm đường chết mà đi tiếp cận nam nhân yêu mến nữ chủ, nàng khó xử chọc chọc ngón tay vào nhau, "Kia…… Trang chủ ngay cả Phượng di nương ngươi cũng không muốn gặp, vậy hắn khẳng định sẽ càng không muốn gặp ta, ta có đi, sợ là cũng vô dụng."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Say rượu

"Phu nhân ngại gì mà không đi thử?" Trên khuôn mặt hơi mang u sầu của Phượng Khuynh Liên lộ ra nụ cười mỉm, "Huống chi…… Trang chủ cũng không hề vô tình như phu nhân suy nghĩ đâu."

Đâu phải thế……

Hắn chỉ không phải không có tình đối với ngươi thôi, đối với nữ nhân khác chính là vô tình đó.

Trong lòng Hồng Đậu chửi thầm một câu, đối với thỉnh cầu của Phượng Khuynh Liên, trong lòng nàng chỉ cảm thấy quỷ dị, "Trang chủ hắn luôn luôn không thích ta, ngươi cũng nói hắn vẫn say đến tận bây giờ, khẳng định là gặp chuyện lớn đau lòng gì đó, ta nếu như không có mắt mà lao qua, chỉ sợ hắn cơn giận bốc lên đầu mà một chưởng đập chết ta mất."

Nàng nghĩ tới kết cục của Phương Hồng Đậu trong nguyên bản, thầm nghĩ Thẩm Lạc Ngôn muốn đập chết nàng cũng chẳng phải chuyện không thể xảy ra.

Phượng Khuynh Liên thở dài, "Thiếp thân cũng đã từng oán Trang chủ, lại không nghĩ rằng, so với

Trang chủ, những gì thiếp thân trải qua vẫn tính là tốt."

"…… Có ý gì?" Hồng Đậu mờ mịt, nàng nghe không hiểu lời Phượng Khuynh Liên nói.

Phượng Khuynh Liên lắc đầu bật cười, ý cười cũng không nhẹ nhàng, ngược lại còn có chút chua xót,

"Vẫn mời phu nhân đi xem Trang chủ đi, cho dù uống nhiều rượu đến đâu, cũng không quên được chuyện đau lòng, ngược lại chỉ hại cho thân thể, Lý công tử ở ngay ngoài cửa phòng Trang chủ, sẽ không để phu nhân bị thương."

"Ta……"

"Phượng di nương nói rất đúng nha!" Lục Y đứng phía sau Hồng Đậu vội nói: "Phu nhân người mau đi thăm Trang chủ đi, vạn nhất Trang chủ uống nhiều quá, xảy ra chuyện thì thật không tốt."

Khó có khi Phượng Khuynh Liên hào phóng mà đưa cơ hội cho phu nhân như vậy, Lục Y liền nghĩ nhất định phải để Hồng Đậu nắm chắc mọi cơ hội chiếm lấy trái tim Trang chủ!

Nhắc tới ba chữ "xảy ra chuyện" ……

Hồng Đậu nhớ tới dáng vẻ Thẩm Lạc Ngôn che chở nàng ở trong rừng trúc, nàng bực bội gãi gãi tóc, cuối cùng vẫn nói: "Thôi được…… Ta đi xem sao."

Hồng Đậu không thể không thay đổi phương hướng, đi về phía rừng trúc bên kia, Lục Y cùng Phượng Khuynh Liên đều không đi theo. Khi tới phòng ở cho khách của Thẩm Lạc Ngôn, thấy Lý Tùy Phong ở ngoài cửa lộ ra vẻ nôn nóng, áp lực của Hồng Đậu liền lớn hơn nữa.

"Sao ngươi lại tới đây?" Lý Tùy Phong nhìn thấy Hồng Đậu liền bất ngờ.

Hồng Đậu lẩm bẩm, "Ta cũng không muốn tới a, là Phượng di nương bảo ta tới……"

"Vậy mà nàng lại gọi ngươi tới." Lý Tùy Phong nhíu mày, hắn thật đúng là không hiểu được hậu viện của Thẩm Lạc Ngôn, mấy nữ nhân này vậy mà lại không tranh giành tình cảm, nên nói là Thẩm Lạc Ngôn gia hỏa này không ai thèm đoạt sao? Hắn hiện tại không kịp nghĩ đến vấn đề này, "Thẩm Lạc Ngôn ở ngay bên trong, ngươi đi xem đi."

Hồng Đậu đi tới cửa, chỉ mới đẩy cửa ra một chút, đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, chờ đến lúc nàng hoàn toàn mở cửa ra, vừa bước vào một bước, khi mùi rượu ập vào trước mặt, một vò rượu cũng bị ném qua đây. May là nàng phản ứng nhanh, kịp lắc mình tránh khỏi.

Một người uống say ngồi dựa trong góc, hắn nhắm mắt lại, ôm đầu đau khổ nói: "Không phải ta đã nói đừng ai tới quấy rầy ta sao!?"

Đây là lần đầu tiên Hồng Đậu nghe được trong giọng nói của Thẩm Lạc Ngôn pha lẫn sự tức giận, lại có sát khí khiến người ta sợ hãi. Nàng tránh sang bên cạnh một bước, sợ hãi lên tiếng: "Kia…… Trang chủ, ngươi làm sao vậy?"

Phòng tối tăm, nàng chỉ có thể thấy một người ngồi trong góc, mà xung quanh người này, tất cả đều là bình rượu lăn lóc tứ tán.

Nghe được giọng người, đột nhiên mở bừng mắt, thân ảnh hắn giống như quỷ mị, rất nhanh liền xuất hiện ở bên cạnh nàng. Khi Hồng Đậu còn chưa kịp lấy lại tinh thần, liền nghe được tiếng cửa phòng đóng lại, đồng thời, nàng cũng bị người kia bắt lấy cánh tay đẩy ngã nằm trên mặt đất, cái gáy cứ thế bị va chạm mạnh, nàng ngoại trừ đau, còn cảm thấy choáng váng.

"Sao ngươi còn dám đến đây gặp ta?"

Hồng Đậu trợn mắt, vốn dĩ muốn nói gì, chỉ là khi nhìn đến ánh mắt sâu thẳm của nam nhân đang đè trên người khóa chặt lấy mình, nàng chợt một âm tiết cũng không phát ra nổi.

Đây vẫn là Thẩm Lạc Ngôn sao?

Bất luận khi nào, Thẩm Lạc Ngôn cũng đều xuất hiện trước mặt mọi người với dáng vẻ nghiêm cẩn nhất, cũng đứng đắn nhất. Giáo dưỡng tốt đẹp không bao giờ khiến hắn thất thố, nhưng hiện giờ, người này thân hình tiều tụy, lôi thôi lếch thếch như thế, hơn nữa còn…… đầy vẻ suy sút, xen lẫn một tia hơi thở điên cuồng, vẫn là Thẩm Lạc Ngôn sao?

"Roẹt" một tiếng, Hồng Đậu nghe được âm thanh quần áo bị xé nát, tiếp theo, cánh tay nàng cảm thấy lạnh toát một trận. Thẩm Lạc Ngôn nắm chặt lấy cánh tay mịn màng của nàng, chậm rãi mơn trớn vết bớt hoa mai trên cánh tay kia, động tác này thực mềm nhẹ, cũng là lần đầu tiên, Hồng Đậu có thể cảm nhận được hai chữ "ôn nhu" trên người Thẩm Lạc Ngôn khi hắn đối xử với mình.

Nhưng nàng chỉ cảm thấy sợ hãi, đây là một loại sợ hãi đến từ sâu trong linh hồn, nàng bừng tỉnh ý thức đước, từ lúc bắt đầu, nàng liền sợ hãi người nam nhân này, cho nên mỗi một lần nhìn thấy hắn, nàng đều sợ đến mức muốn trốn đi, mà hiện tại, nàng dường như không có chỗ để trốn.

Giọng Thẩm Lạc Ngôn nhẹ nhàng, "Ngươi nói xem, nếu ta xẻo đi khối da này của ngươi, liệu có phải ta sẽ lừa được chính mình hay không?"

Mùi rượu ngập phòng, xộc lên khiến Hồng Đậu choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 201: Người say (1)

Cánh tay bóng loáng của Hồng Đậu bị nam nhân nắm chặt lấy. Nàng bắt đầu run rẩy, "Trang chủ…… Ngươi, ngươi rốt cuộc làm sao vậy?"

Giọng nàng run run, biểu hiện rất rõ rằng nàng khủng hoảng. Rất nhanh, lần thứ hai trên cánh tay nàng truyền đến cảm giác đau, móng tay Thẩm Lạc Ngôn như sắp đâm vào da thịt nàng. Giống như lời hắn nói, hắn tựa như thật sự muốn xẻo đi khối da thịt trên cánh tay này vậy.

"Ta…… Ta biết sai rồi……" Hồng Đậu cố sức muốn rút tay mình ra, nhưng điều này thực sự rất khó khăn, nàng gấp đến độ muốn khóc, "Ta không nên tới gặp ngươi, ngươi…… Ngươi buông ta ra, ta liền lập tức rời đi, tuyệt đối sẽ không để ngươi thấy mà phiền lòng!"

"Thả ngươi rời đi?" Thẩm Lạc Ngôn hơi cúi đầu xuống, cách mặt Hồng Đậu ngày càng gần, hắn thích thú nhìn biểu cảm kinh hoảng trong chốc lát của nàng, lại trầm mặc hồi lâu, cuối cùng, hắn hỏi với giọng nhiễm men say: "Thả ngươi đi rồi, ngươi liền tìm đến Diệp Thu Bạch sao?"

Phòng đóng kín cửa, lại thêm mùi rượu khó chịu này, không khí vẩn đục khiến người ta cảm thấy trong ngực nôn nao.

Hồng Đậu tự nhủ với chính mình, Thẩm Lạc Ngôn là một chính nhân quân tử, là người đại diện tốt nhất của danh môn chính phái, nàng chưa hại Phượng Khuynh Liên, cũng chưa làm chuyện xấu, hắn không có lý do gì mà gây tổn hại cho nàng. Nhưng dù có chuẩn bị tâm lý nhiều đến đâu, một khi chạm đến ánh mắt giống như sói muốn xé nát con mồi của Thẩm Lạc Ngôn giờ phút này, nàng liền không thể kìm được sợ hãi trong lòng.

Suy xét từ góc độ an toàn, nàng chỉ có thể phát huy toàn bộ trực giác cầu sinh của mình mà nói: "Ta không đi tìm Diệp Minh chủ."

"Ngươi lại gạt ta." Ánh mắt lạnh băng của Thẩm Lạc Ngôn liền trở nên sắc bén.

Hồng Đậu muốn khóc, sao lại thế này? Trực giác hôm nay của nàng không chuẩn a!

Thẩm Lạc Ngôn nói: "Trên thế giới này, lừa gạt ta nhiều nhất, cũng chỉ có ngươi, Hồng Đậu, ngươi thật thích nói dối, đặc biệt là khi đối mặt với ta."

"Ta…… Ta chỉ là……" Nàng không nói thành lời. Nên nói gì đây? Nói dối thiện ý sao? Chính nàng cũng không tin nổi câu này. Quả thực, nàng thích nghĩ một đằng nói một nẻo trước mặt Thẩm Lạc Ngôn, nhưng đây cũng là do ý thức cầu sinh của nàng tự động phát huy nha!

Ai bảo Thẩm Lạc Ngôn ngay từ đầu đã không cho nàng sắc mặt tốt……

Thẩm Lạc Ngôn rũ mi mắt xuống, "Chỉ là vì sao vậy? Lần nào ngươi cũng đều có thể lừa được ta."

Ta cũng không biết ngươi lại dễ lừa như vậy a……

Hồng Đậu thầm nhủ một câu trong lòng, những lời này dù thế nào nàng cũng không dám nói ra.

"Cho dù bị ngươi lừa nhiều lần như vậy……" Giọng Thẩm Lạc Ngôn lúc này có cả sự đau khổ kìm nén, "Nhưng gạt ta sâu nhất, lại là phụ thân ta."

"Lão Trang chủ?" Hồng Đậu rụt rụt cổ, khiếp đảm hỏi: "Ông ấy lừa ngươi cái gì?"

Thấy dáng vẻ Thẩm Lạc Ngôn thống khổ không thôi như thế, trong lòng Hồng Đậu nghĩ, vị lão Trang chủ kia khẳng định là lừa Thẩm Lạc Ngôn một chuyện rất lớn rất lớn, nếu không người luôn nghiêm khắc với chính mình như Thẩm Lạc Ngôn, cũng sẽ không thể nào có biểu hiện thất thố như bây giờ.

Thẩm Lạc Ngôn im lặng thật lâu, trên dung nhan tinh xảo của hắn, thần sắc tiều tụy mơ hồ hiện ra vẻ sắc bén lạnh lùng mà cố chấp, khi rũ mắt xuống, trong mắt hắn xẹt qua vẻ rối bời, tàn khốc, điên cuồng…… Cuối cùng, hết thảy đều biến thành thỏa hiệp.

Hồng Đậu cảm nhận được sự giam cầm trên tay dần dần biến mất, nam nhân đè ở trên người mình đã thong thả rời đi. Thần kinh căng chặt của nàng rốt cuộc cũng được thả lỏng, đáy lòng cũng âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Ngồi dậy từ trên mặt đất, cánh tay Hồng Đậu còn hơi hơi đau, nàng cúi đầu nhìn lại, liếc mắt một cái liền thấy trên cánh tay mình quả nhiên có vết máu do bị móng tay bấu vào, tuy rằng miệng vết thương không sâu, nhưng không rõ tại sao nàng lại có loại cảm giác, có lẽ vừa rồi Thẩm Lạc Ngôn đã thật sự

định cứ thế mà xẻo đi khối da thịt này của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Người say (2)

Hồng Đậu không rét mà run, lần nữa ngước mắt lên, chỉ thấy Thẩm Lạc Ngôn lại trở về ngồi trong góc, cầm lấy một vò rượu, mở ra uống một ngụm.

Nàng đứng dậy, lý trí nhắc nhở nàng nên thừa dịp hiện tại nhanh chóng rời đi, nhưng bước chân nàng lại khó có thể động. Nàng cũng không biết cảm giác này của mình tới từ đâu, nhưng nàng linh cảm, nếu hôm nay nàng cứ như vậy rời đi, có lẽ Thẩm Lạc Ngôn sẽ không còn là Thẩm Lạc Ngôn mà trước kia nàng thấy nữa.

"Trang chủ……" Hồng Đậu chậm rãi dịch bước chân tới bên cạnh hắn, ngồi xổm xuống thấp giọng nói: "Ngươi đừng uống rượu, uống quá nhiều rượu không tốt cho thân thể."

"Ngươi bình thường không phải chỉ biết trốn tránh ta sao?" Đôi mắt đầy tơ máu của Thẩm Lạc Ngôn chiếu ra khuôn mặt lo lắng của nàng, "Ta không cần ngươi quan tâm."

"Ta…… Ta chỉ không muốn nhìn thấy ngươi sa sút như vậy." Hồng Đậu gãi gãi tóc, nàng chưa từng khuyên người nào, hiện tại cũng không biết nên nói gì mới phải, "Trang chủ, bây giờ ngươi tỉnh táo lại đi, không có cửa ải khó khăn nào là không vượt qua được."

Thẩm Lạc Ngôn cong khóe môi, khẽ cười châm chọc một tiếng, "Ngươi chẳng biết chuyện gì cả."

"Ta không biết chuyện, vậy ngươi nói cho ta biết đi." Hồng Đậu bỗng nhiên nhớ tới mình cũng là một cao thủ giang hồ, nàng vỗ ngực nói: "Ta cũng biết võ công, nói không chừng ngươi nói ra, ta sẽ có thể giúp ngươi đó?"

"Trên thế giới này…… Không ai có thể giúp ta." Thẩm Lạc Ngôn lại uống một ngụm rượu, thần sắc đều là vẻ say xỉn, lại không che giấu được sự châm chọc.

Là châm chọc đối với chính mình.

Hồng Đậu càng thêm cảm thấy chuyện không thích hợp, nàng bỗng nhiên nghĩ, chẳng lẽ Thẩm Lạc Ngôn đã biết chuyện Phượng Khuynh Liên và Du Tử Tức dính líu với nhau, nên mới ở chỗ này đau lòng buồn bã? Vì thế hắn mới không muốn gặp Phượng Khuynh Liên.

Chuyện này đúng là nàng không có cách nào thật……

Nam nữ chủ người ta ở bên nhau là chuyện thiên kinh địa nghĩa, đừng nói nàng là một nữ phụ không dám xen vào, mà ngay cả Thẩm Lạc Ngôn can thiệp quá nhiều, cũng sẽ khiến người đọc ghét bỏ, tác giả biến thành mẹ kế!

"Trang chủ!" Hồng Đậu cướp lấy vò rượu trong tay Thẩm Lạc Ngôn ném đi. Chỉ nghe thấy bình rượu bị quăng "rầm" một tiếng, nàng tràn ngập đồng tình mà nói: "Trời đất nơi nào không có cỏ thơm, sao phải yêu đơn phương một cành hoa chứ! Chỉ với sự đẹp trai nhiều tiền của ngươi, còn có bất động sản lớn như Thẩm Gia Trang vậy, các cô gái chẳng lẽ còn không nguyện ý xếp hàng gả cho ngươi à!"

Thẩm Lạc Ngôn nhìn nàng, mặt không biểu cảm.

Hồng Đậu lại không được tự nhiên khụ một tiếng, "Ta biết, sự tồn tại của ta vô tình đã chắn mất không ít hoa đào của ngươi, chuyện này ta cũng thực áy náy, nhưng ta đã rất nỗ lực không khiến ngươi thấy phiền. Trang chủ, ta biết trong lòng ngươi khổ, nhưng lòng ta cũng rất khổ nha. Ngươi xem đi, hậu viện của ngươi đều là nữ nhân như hoa như ngọc, khi ngươi ra ngoài không có ở nhà, ta phải gánh trách nhiệm che chở các nàng thật tốt, các nàng cao hứng, ta liền nhẹ nhàng, các nàng không cao hứng, ta liền thống khổ…… Cho nên ngươi phải tin tưởng rằng, ta tự biết năng lực nông cạn, vị trí phu nhân Thẩm Gia Trang này, ta thật sự chưa từng vọng tưởng muốn độc chiếm."

Thẩm Lạc Ngôn dựa lưng vào vách tường lạnh băng, hắn nhìn Hồng Đậu khẽ "A" một tiếng, "Ngươi đang trách hậu viện của ta có quá nhiều nữ nhân?"

"Ta không……"

"Ta biết ngươi không nghĩ vậy." Thẩm Lạc Ngôn thu lại ánh mắt, không nhìn Hồng Đậu nữa, men say làm ánh mắt hắn cũng trở nên mơ hồ vô định, "Chuyện tới bây giờ, ta cũng sẽ không tiếp tục có loại suy nghĩ này."

Hồng Đậu nhấp môi, nhìn vẻ mặt hắn càng thêm thê lương, dường như rất nhanh liền ngã trên mặt đất vậy, cảm giác trong lòng nàng lúc này liền càng thêm vi diệu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 203: Đã từng (1)

Đáy mắt Thẩm Lạc Ngôn xẹt qua một tia cảm xúc phức tạp, "Ngươi nói xem, người với người gặp nhau rốt cuộc là vì điều gì?"

"Ước chừng…… Hẳn là vì khiến mỗi người được biết, trên thế giới nhiều người như vậy, nhưng lại không một ai có thể có dung mạo, tính tình giống mình, chỉ có chính mình là độc nhất vô nhị chăng." Hồng Đậu cũng dựa lưng vào vách tường, đưa ra một đáp án mà mình đã suy nghĩ cặn kẽ.

Mùi rượu khó ngửi trong không khí vẫn còn đang quanh quẩn, chỉ là bớt nặng nề hơn rất nhiều, trước kia Hồng Đậu cũng không nghĩ tới, nàng vậy mà lại có một ngày, có thể ngồi cạnh Thẩm Lạc Ngôn cùng nhau tâm sự.

Thẩm Lạc Ngôn hỏi: "Ta cũng là độc nhất vô nhị sao?"

"Đương nhiên là vậy rồi!" Lúc này Hồng Đậu trả lời không chút nghĩ ngợi: "Trên thế giới này có lẽ có rất nhiều người tên Thẩm Lạc Ngôn, nhưng Thẩm Lạc Ngôn mà ta quen chỉ có một mình Trang chủ. Không chỉ riêng Trang chủ, Phượng di nương, Lục Y, Liễu di nương…… Ngay cả Đại Hoàng cũng đều như thế."

"Chuyện gì cũng nhắc đến Đại Hoàng, thật đúng là kiểu nói chuyện của ngươi." Khóe mắt Thẩm Lạc Ngôn khẽ cong, lại luôn không có chút ý cười.

Hồng Đậu nhìn ra đáy lòng hắn không cao hứng, nàng lại nghĩ một chút, rồi mới nói: "Kỳ thật, trên thế giới này, đúng là bởi người với người gặp nhau, mới có thể vun đắp nên sự độc nhất vô nhị của mỗi người, cũng giống như, Trang chủ cùng Phượng di nương đã gặp gỡ nhau, cho nên các ngươi mới là Trang chủ cùng Phượng di nương, nếu như không có điểm này, vậy Trang chủ không phải là Trang chủ ta quen biết, có đôi khi ta cũng sẽ ghét gặp phải một vài chuyện…… Ví dụ như ta không rõ tại sao đi vào……"

Hồng Đậu đang nói thì dừng một chút, nàng ho khan vài tiếng, sửa lời: "Ví dụ như trước kia ta lưu lạc tới Quỷ thôn, đúng vậy, cũng nhờ vào việc tới Quỷ thôn, cho nên ta mới có thể quen biết Lý công tử, lại có thể được Trang chủ mang theo tới Võ Lâm Minh, quen biết thêm nhiều người, Trang chủ, có đôi khi chúng ta cũng nên cảm ơn những gì chúng ta gặp phải, đúng không nào?"

Không sai, Hồng Đậu thích đọc tiểu thuyết xuyên không, tuy nhiên lại không thích việc xuyên qua này xảy với chính mình, nhưng nàng cũng không thể phủ nhận, nếu không phải nàng đi vào thế giới này, cũng sẽ không quen biết Diệp Thu Bạch, sẽ không quen biết A Miên, Lục Y…… Còn có rất nhiều rất nhiều người nữa.

Đây là một đoạn trải nghiệm thực thần kỳ, cho dù một ngày nào đó nàng thật sự trở về được thế giới của chính mình, nàng nghĩ, cả đời nàng cũng sẽ không quên những gì mình đã trải qua.

Thẩm Lạc Ngôn rốt cuộc ghé mắt nhìn về phía Hồng Đậu, từ thật lâu trước kia hắn đã biết, Hồng Đậu là một nữ nhân thoạt nhìn có vẻ tùy tiện lại có chút ngu dốt, nhưng nàng cũng luôn có thể nói ra những lời nghiêm túc trong lúc người ta lơ đãng.

"Một khi đã như vậy……" ánh mắt Thẩm Lạc Ngôn lại dời khỏi Hồng Đậu, hắn nhắm mắt than nhẹ, "Ngươi nhất định cảm thấy thực may mắn vì có thể gặp gỡ Diệp Minh chủ."

"Ta……" Hồng Đậu nhấp môi, gẩy gẩy dải lụa trên áo mình, vì thấy thẹn thùng mà chưa trả lời lại.

Nhưng Thẩm Lạc Ngôn không cần Hồng Đậu trả lời, hắn lạnh nhạt nói: "Ngươi có thể đi rồi."

"Nga……" Hồng Đậu cũng sợ ở lâu lại khiến người ta phiền lòng, nàng đứng dậy, chậm rì rì đi về phía cửa.

"Hồng Đậu."

Hồng Đậu vừa đến cửa lại dừng bước chân, nàng quay đầu nhìn Thẩm Lạc Ngôn.

Thẩm Lạc Ngôn hỏi: "Ngươi có thích ta dù chỉ một chút?"

Vấn đề này vượt ra ngoài dự kiến của Hồng Đậu, nàng có chút không biết làm sao, nhưng ánh mắt Thẩm Lạc Ngôn khóa chặt nàng, lại không cho phép nàng trốn tránh, hắn cần phải có một đáp án từ nàng, nếu không, hắn tuyệt đối sẽ không cam lòng lùi bước như thế.

Hồng Đậu nhìn ra ý nghĩ này từ trong ánh mắt bướng bỉnh của hắn, một lát sau, nàng rốt cuộc vẫn mở miệng, "Thích ư……. Trước kia đã từng."

P/s: Đã có câu "Có không giữ, mất đừng tìm". Một khi đã sống lỗi thì không có cửa để hối hận đâu, anh Thẩm à □ □

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 204: Đã từng (2)

Đã từng……

Bên tai Thẩm Lạc Ngôn không ngừng vọng lại hai chữ này, tựa như gió lốc quét qua, khắp nơi nổi sóng.

Hồng Đậu quay đầu đi, cuống quít tránh tầm mắt hắn, nàng lẩm bẩm, "Chỉ là…… Ngày ấy ở rừng cây bị Ma giáo tập kích bất ngờ, ta biết ở trong lòng Trang chủ, sẽ không có ai quan trọng hơn Phượng di nương*, cho nên……"

(*Phần đầu truyện, khi ở rừng cây gặp Du Tử Tức, Thẩm trang chủ đã lựa chọn đến nắm tay bảo vệ Phượng Khuynh Liên mà để Hồng Đậu một mình một phía)

Cho nên dù nàng đã từng thật sự ngây thơ rung động, nhưng cũng chỉ có thể hóa thành hai chữ "đã từng".

Tình cảnh ngày ấy còn rõ ràng trước mắt, không cần nhiều lời, hình ảnh kia cũng có thể tái hiện lại lần nữa trong lòng người có tâm.

Thẩm Lạc Ngôn thấp giọng cười một tiếng, tựa như lúc này mất đi tất cả sức lực, hắn dựa lưng vào vách tường lạnh băng, đầu rũ thấp xuống, dần dần, tiếng cười của hắn truyền đến, càng lúc càng lớn, lại càng lúc càng đau khổ.

"Như vậy…… Cũng tốt……" Thẩm Lạc Ngôn giơ tay đỡ trán, tối tăm không thấy rõ vẻ mặt hắn, ngoại trừ tiếng cười ngày một thê lương liên tục phát ra.

Hồng Đậu thu hồi nỗi lòng vi diệu của mình, nàng đẩy cửa ra, trong phòng tối tăm lọt vào chút ánh sáng. Trước khi rời đi, nàng vẫn quay đầu lại nói một câu: "Trang chủ, uống rượu hại thân, ngươi vẫn nên uống ít đi một chút."

Nàng rời đi, cánh cửa lần thứ hai đóng lại, ánh sáng cũng biến mất.

"Như vậy cũng tốt……"

Tiếng cười của Thẩm Lạc Ngôn càng ngày càng trầm, cho đến khi sự an tĩnh lần nữa khôi phục trong phòng, an tĩnh tựa như, trong không gian này chưa từng có mưa to, hồ nước bình lặng như cũ, gió nhẹ vẫn mềm mại thổi qua.

Rất lâu sau đó.

Hắn chậm rãi cuộn tròn thân thể, lông mi run rẩy, hắn nhắm mắt lại, cũng giấu đi tất cả cảm xúc trong mắt, môi trắng bệch khẽ nhúc nhích, "Như vậy…… Cũng tốt."

Rốt cuộc, hết thảy đều trở lại an bình.

Hồng Đậu cũng không phải là người ý chí sắt đá, rung động đối với Thẩm Lạc Ngôn, là chuyện mà rất lâu sau khi đến thế giới này nàng mới ý thức được. Đáng tiếc chính là, vào đêm hôm đó ở sau núi Thẩm Gia Trang, cảm tình mà nàng vừa nhận ra mình dành cho Thẩm Lạc Ngôn, đã biến mất rất nhanh, không còn tăm tích.

Không sai, Hồng Đậu vẫn luôn biểu hiện hết sức sợ hãi ở trước mặt Thẩm Lạc Ngôn, nguyên nhân căn bản nhất, vẫn là vì nàng nhớ đến kết cục nguyên bản của Phương Hồng Đậu. Nàng bị Du Tử Tức ném vào hố rắn, tuyệt vọng kêu to về phía Thẩm Lạc Ngôn đứng trên cao, cầu hắn niệm chút tình phu thê trước đây mà cứu nàng…… Nhưng Thẩm Lạc Ngôn không hề nhúc nhích, chỉ lẳng lặng đứng đó, nhìn nàng dần bị cắn nuốt giữa đám rắn độc lạnh băng.

Cái kết cục này để lại ám ảnh rất lớn cho Hồng Đậu, so với Du Tử Tức ném Phương Hồng Đậu xuống hố rắn, nàng càng sợ hãi Thẩm Lạc Ngôn, đối với Du Tử Tức mà nói, Phương Hồng Đậu chỉ là người đàn bà độc ác làm hại người hắn yêu, nhưng đối với Thẩm Lạc Ngôn, Phương Hồng Đậu đã từng là thê tử hắn, đã từng là nữ chủ nhân Thẩm Gia Trang, nhưng cho dù có từng là vợ chồng, Thẩm Lạc Ngôn lại không hề có chút tình ý với Phương Hồng Đậu, ngay cả……thương tiếc cũng không.

Lúc trước, người Thẩm Lạc Ngôn yêu là Phương Tử Mạch, bởi Phương Hồng Đậu là chị gái của nàng, cho nên Thẩm Lạc Ngôn vì không muốn phản bội tình cảm với Phương Tử Mạch, hắn bỏ mặc Hồng Đậu không quan tâm, coi như không nhìn thấy. Về sau, Thẩm Lạc Ngôn yêu Phượng Khuynh Liên, hắn vì Phượng Khuynh Liên mà hối hả ngược xuôi giữa chốn giang hồ, vẫn như cũ không thèm liếc mắt đến Phương Hồng Đậu một cái.

Cho dù là Phương Hồng Đậu lúc mười sáu tuổi, mang theo tuổi hoa đẹp đẽ cùng dáng vẻ thiếu nữ non nớt gả vào Thẩm Gia Trang, cho dù từng là phu thê, Phương Hồng Đậu cũng chưa bao giờ được hắn thương tiếc.

Thẩm Lạc Ngôn thật sự quá mức lạnh nhạt, cũng quá mức tàn nhẫn.

Đây là nguyên nhân Hồng Đậu sợ hãi Thẩm Lạc Ngôn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 205: Minh châu nhiễm bụi

Hồng Đậu cũng không phải người không có cảm giác, mỗi khi nàng nói sai lời, làm sai chuyện mà chọc giận Thẩm Lạc Ngôn, nàng cũng sợ Thẩm Lạc Ngôn thật sự sẽ nhịn không được một chưởng đập chết nàng, nhưng thường thường Thẩm Lạc Ngôn cũng chỉ nén giận mà đen mặt với nàng, lại chưa từng có hành động nào muốn giết nàng cả.

Cho dù chậm hiểu đến đâu, Hồng Đậu cũng có thể cảm thấy hai chữ "dung túng" này. Vẫn nói Thẩm Lạc Ngôn là rồng phượng trong loài người, tuấn tú lịch sự, lại nghiêm khắc kiềm chế bản thân, có phong độ quân tử, Hồng Đậu nhìn hắn hàng ngày mà có lúc rung động, cũng là chuyện hết sức bình thường, chỉ là lý trí đã ngăn Hồng Đậu lại trong lúc rung động ngây thơ đó.

Thẩm Lạc Ngôn dù sao cũng vẫn thích Phượng Khuynh Liên, Hồng Đậu chẳng qua chỉ trốn được ảnh hưởng của cốt truyện, chứ không hề có niềm tin cùng dũng khí lớn đến mức cảm thấy mình có thể đoạt được trái tim của Thẩm Lạc Ngôn. Ngay trong lúc gặp nguy hiểm, biểu hiện của Thẩm Lạc Ngôn đã cho Hồng Đậu một sự cảnh cáo tốt nhất.

Rung động chẳng qua một chớp mắt, hết hy vọng cũng chẳng qua một chớp mắt, tình cảm vừa nảy sinh, còn chưa kịp phát triển, cũng đã bị Hồng Đậu tự mình bóp chết trong vô thức.

Nói đến cùng, cũng do nàng không đủ dũng khí. Hồng Đậu không dám tưởng tượng, nếu như…… Nếu như Diệp Thu Bạch cũng có dây dưa với Phượng Khuynh Liên, nàng còn có thể chấp nhất với hắn như hiện tại không?

Nàng không rõ.

Lắc đầu thật mạnh, ném hết tất cả suy đoán không thực tế trong đầu, Hồng Đậu ngước mắt nhìn rừng trúc xanh rì, cảm thấy mê mang chưa từng có.

"Thẩm phu nhân!" Lý Tùy Phong không biết từ đâu nhảy ra, "Thẩm Trang chủ thế nào rồi?"

"Hắn…… Hắn dường như đã gặp chuyện đau lòng gì đó, chẳng qua khi ta rời đi, hắn đã ngừng uống rượu." Hồng Đậu âm thầm hít sâu một chút, bình ổn lại cảm xúc của chính mình.

"Quả nhiên vẫn đều phải dựa vào ngươi ra mặt." Lý Tùy Phong cũng nhẹ nhàng hơn không ít, hắn lại liếc nhìn cánh tay Hồng Đậu, ngượng ngùng vươn ngón tay chỉ, hỏi: "Kia…… Thế này là có chuyện gì vậy?"

Hồng Đậu lúc này mới hoảng hốt nhận ra cánh tay mình lộ ra bên ngoài có chút lạnh, nàng vội ôm chặt tay, xấu hổ cười cười, "Chỉ là…… xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn."

Lý Tùy Phong lại nhìn Hồng Đậu từ dưới lên trên, ngoại trừ tay áo, quần áo trên người Hồng Đậu vẫn rất ổn. Hắn thầm nghĩ, hẳn là lúc Thẩm Lạc Ngôn muốn bạo hành, lại khôi phục lý trí mà ngừng lại. Hắn không biết là nên thở dài hay là nên lắc đầu, Lý Tùy Phong cởi áo khoác trên người mình ra, khoác lên vai Hồng Đậu, "Trước hết phủ thêm cái này đi, nếu không để người ta thấy cũng không tốt."

"Đa tạ." Hồng Đậu nắm chặt quần áo, nàng vốn đang không biết nên làm thế nào cho phải, Lý Tùy Phong có thể có phong độ thân sĩ cởi áo khoác phủ thêm cho nàng như vậy, trong lòng nàng cũng thực sự nhẹ nhàng thở ra.

Cổ đại này, tuy nói là một cổ đại không có thực, nhưng nàng cũng không thể mặc áo ngắn tay đi lại bên ngoài nha.

Lý Tùy Phong lại thở dài, hắn nhìn rừng trúc lá rụng bay tán loạn, chầm chậm nói: "Có đôi khi, người muốn ở bên nhau, lại luôn bởi đủ loại nguyên nhân, mà chỉ có thể trời nam đất bắc, người không muốn ở bên nhau, lại vì thế tục, vì lễ nghĩa, mà chỉ có thể bị trói buộc với nhau, cuối cùng cũng chỉ có thể nói một câu, vận mệnh trêu người."

"Lý công tử, ta biết ta là người ngoài, chẳng qua ta vẫn muốn hỏi một câu, ngươi có từng thử đi tìm người trong lòng ngươi để cùng nàng ấy ở bên nhau hay không?"

Lý Tùy Phong khựng lại, hắn liếc mắt nhìn Hồng Đậu, khó có lúc không phản bác rằng mình không có người trong lòng, mà lại thu ánh mắt, thấp giọng nói: "Nàng là minh châu đẹp đẽ trên bầu trời, ta là cát bụi sỏi đá trên mặt đất, ta không thể…… khiến minh châu nhiễm bụi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 206: Muốn lùi bước

Minh châu nhiễm bụi…… Hồng Đậu cẩn thận ngẫm lại bốn chữ này, rốt cuộc cũng không hỏi gì thêm.

Lý Tùy Phong nói: "Cho dù ta đã rời khỏi giang hồ, nhưng một khi đã bước vào giang hồ, thì nào có dễ rời đi như vậy? Ta ở Quỷ thôn mấy năm, rốt cuộc vẫn phải rời khỏi Quỷ thôn. Loại người như ta, đã phải cố kỵ rất nhiều, mà Diệp Thu Bạch thân là Võ Lâm Minh chủ, trách nhiệm trên người hắn chính là gánh nặng của hắn. Những thứ hắn phải cố kỵ còn nhiều hơn gấp trăm, gấp ngàn lần so với ta. Thẩm phu nhân…… Không, là Phương cô nương, ngươi đã thật sự chuẩn bị sẵn sàng sao?"

Hồng Đậu không trả lời được.

Lý Tùy Phong hỏi lại: "Ngươi có biết Võ Lâm Minh chủ tiền nhiệm vì sao lại không có con nối dõi không?"

Hồng Đậu mẫn cảm nhận ra đây không phải một vấn đề tốt, nhưng nàng vẫn không nhịn được mà hỏi, "Vì sao?"

"Phu nhân của Võ Lâm Minh chủ tiền nhiệm, cũng là một vị tiểu thư xuất thân từ thế gia dòng dõi thư hương, nghe nói còn là gia đình nhà quan nữa. Ở trong mắt người triều đình, người giang hồ chỉ là một đám thô lỗ đủ mọi hạng người, nhưng nàng ấy vẫn gả đến đây, không lâu sau, nàng liền mang thai."

"Về sau thì sao?"

"Về sau……" Lý Tùy Phong bình tĩnh nói: "Lúc đó Minh chủ đang tiêu diệt tà giáo Huyết Sát Môn. Khi Huyết Sát Môn bị ép đến đường cùng, môn chủ Huyết Sát Môn bắt được phu nhân, lấy tính mạng phu nhân để buộc Minh chủ để lại cho Huyết Sát Môn một con đường sống. Ngươi đoán xem, Minh chủ đã lựa chọn như thế nào?"

Môi Hồng Đậu khẽ run, "Lựa chọn thế nào?"

"Minh chủ cầm lấy cung tên, tự tay bắn chết thê tử đang mang thai của chính mình."

Tay chân Hồng Đậu lạnh lẽo.

"Huyết Sát Môn ngày đó bị huỷ diệt, môn chủ Huyết Sát Môn tay chân đều bị đứt lìa, nhận hết tra tấn mà chết." Lý Tùy Phong cười một tiếng, hết sức trào phúng, "Nhưng làm nhiều chuyện hơn nữa thì thế nào đây? Người chết thì cũng đã chết, giang hồ nhân sĩ khen ngợi Minh chủ hy sinh gia đình vì đạo nghĩa lớn, còn trở thành giai thoại một thời."

Hồng Đậu hỏi lại: "Sau đó thì sao?"

"Ngươi đang muốn nghe liệu Minh chủ tiền nhiệm có hối hận hay không à? Hay muốn nghe xem liệu hắn có sống trong áy náy hay không?"

Sắc mặt Hồng Đậu hơi trắng bệch, không nói gì.

Lý Tùy Phong chậm rãi nói: "Những việc này, cũng chỉ có Minh chủ tiền nhiệm tự biết mà thôi, ta không trả lời được, vài năm sau khi chuyện Huyết Sát Môn trôi qua, Diệp Thu Bạch liền vào Võ Lâm Minh, trở thành đệ tử thân truyền của Minh chủ. Lại tiếp tục qua mấy năm, Minh chủ tiền nhiệm bỗng nhiên biến mất tung tích trên giang hồ, Diệp Thu Bạch chính thức tiếp nhận vị trí của sư phụ, trở thành Võ Lâm Minh chủ mới. Tất cả mọi người đều nói, tác phong công chính vô tư của hắn, giống với sư phụ hắn như đúc."

Cuối cùng, Lý Tùy Phong lại hỏi một lần, "Phương cô nương, ngươi thật sự đã chuẩn bị sẵn sàng sao?"

Hồng Đậu hoảng sợ rời khỏi rừng trúc, ngay cả tiếng gió thổi nhẹ qua cũng khiến người ta phiền lòng.

Kẻ nhát gan.

Nàng nghe được trong lòng mình không ngừng nói ra ba chữ này. Không sai, nàng chính là một kẻ nhát gan.

Chạy trối chết, mấy chữ này thật thích hợp dùng cho nàng. Trong lúc bất cẩn, nàng tự vấp ngã, cũng nghe thấy một tiếng lục lạc dễ nghe.

Cô nương áo lục đỡ tay Hồng Đậu, tiếng nói như oanh ca uyển chuyển, "Cô nương, cô không sao chứ?"

"Ta không sao." Hồng Đậu đứng vững xong liền xin lỗi, "Xin lỗi, không cẩn thận đụng vào cô."

"Không sao." Cô nương áo lục liếc tới áo ngoài của nàng, thấy cánh tay Hồng Đậu lộ ra kia, lại thấy vẻ mặt Hồng Đậu không ổn lắm, nàng vội hỏi: "Cô nương, có phải cô bị bắt nạt hay không?"

"Không không." Hồng Đậu xua tay.

“Vậy…… quần áo của cô?”

“Đây là……” Hồng Đậu nghĩ nghĩ, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nàng tự dưng nhớ tới đôi phu thê họ Ngọc kỳ lạ kia, liền nhoẻn miệng cười nói: “Đây là phu quân ta …… Ừm, cô nương ngươi hiểu đó, tình thú vợ chồng.”

“Tình thú vợ chồng?” Cô nương áo lục trước đó không rõ nguyên do, rất nhanh liền đỏ mặt, nàng cúi đầu, “Xin lỗi, là ta xen vào việc người khác.”

“Không sao cả……”

Cô nương áo lục vẫn là một tiểu cô nương chưa xuất giá, đối với việc phu thê gì đó, vốn sẽ cảm thấy thẹn thùng theo bản năng. Chỉ là vừa cúi đầu, nàng liền liếc thấy một chữ “Phong” thêu ở góc sườn chiếc áo ngoài màu xám khoác trên người Hồng Đậu. Đây không phải chữ “Phong” bình thường, mà ở phía trên chữ “Phong”, còn có một chữ khác.

Cô nương áo lục ngẩng đầu lên, giọng cứng đờ hỏi: “ Phu quân của cô nương …… từng ở Quỷ thôn sao?

“Đúng vậy.” Hồng Đậu không chút do dự gật đầu, tiếp theo, nàng liền thấy cô nương trước mắt mặt xám như tro tàn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207: La Nhất Bảo trộm đồ

Cô nương áo lục sắc mặt tái nhợt, bất động rất lâu.

Hồng Đậu còn nhớ rõ vị cô nương này là người Lý Tùy Phong vẫn luôn trốn tránh, có lẽ nàng chính là người Lý Tùy Phong xưng là minh châu kia, vì thế, Hồng Đậu quan tâm hỏi một câu: “Cô nương, có phải cô có chỗ nào không thoải mái hay không? Hay ta đưa cô đi tìm đại phu nhé.”

“Ta không sao.” Cô nương áo lục lắc đầu, nàng lại hoảng sợ lui ra phía sau một bước, thần sắc ảm đạm nói: “Ta thật lòng mong cô cùng phu quân của cô có thể trăm năm hòa hợp. Tạm biệt.”

Vừa dứt lời, vị cô nương áo lục liền xoay người vội vàng rời đi, tiếng lục lạc treo bên hông nàng cũng trở nên lộn xộn, lộ ra nỗi lòng không yên của chủ nhân giờ phút này.

Hồng Đậu cảm thấy kỳ quái, vị cô nương Đường Môn này sao lại biết Thẩm Lạc Ngôn trước kia từng đi qua Quỷ thôn? Lại vì sao sau khi biết Thẩm Lạc Ngôn quả thực từng đi qua Quỷ thôn, mặt nàng lại biến sắc như thế?

Không nghĩ ra.

Đột nhiên nhớ tới chính mình cũng đang có một đống chuyện rối rắm, Hồng Đậu liền càng thêm không có thời gian đi suy nghĩ chuyện của những người khác. Nàng mơ mơ màng màng đi một đoạn, khi phát hiện chính mình đã vô thức đi đến phòng nghị sự, đầu không khỏi càng đau hơn, hiện tại nàng còn chưa chuẩn bị tốt để gặp Diệp Thu Bạch. Nàng xoay người đang định rời đi, thực không khéo, từ trên một thân cây đúng lúc nhảy xuống một bóng người áo trắng.

Đừng hiểu lầm, đây không phải Diệp Thu Bạch.

Hồng Đậu và nam nhân kia hai mặt nhìn nhau trong chốc lát, đột nhiên, Hồng Đậu giơ tay cả kinh nói: “La Nhất Bảo!”

“Không không không, ta không phải La Nhất Bảo, ngươi nhận nhầm người.” La Nhất Bảo mặc đồ trắng toàn thân bởi có một gương mặt trẻ con đáng yêu mà khiến người ta không nhìn ra được chút cảm giác thanh cao xuất trần nào, ngược lại còn cảm thấy tiêu sái phong lưu. Gặp phải Hồng Đậu là do hắn tính nhầm, vội vàng lui về sau.

Hồng Đậu lại liếc mắt một cái đã thấy hộp gỗ hắn cầm trong tay, nàng bắt lấy tay hắn, “La Nhất Bảo, ngươi lại trộm thứ gì ở Võ Lâm Minh?”

“Ta có thể trộm thứ gì nha?” La Nhất Bảo tùy tiện hất tay Hồng Đậu ra, đúng lý hợp tình nói: “Ta chính là tùy tiện đi dạo, tới Võ Lâm Minh xem náo nhiệt, dạo xong thì ta liền đi thôi. Thế nào, ngươi một mực ngăn ta lại, chẳng lẽ là vì nhìn trúng vẻ đẹp trai của tiểu gia ta sao?”

“Cái kiểu nhóc con như ngươi cũng gọi là đẹp trai á?”

“Nhóc con cái gì!” La Nhất Bảo nổi giận, “Tiểu gia ta chỉ là nhìn có vẻ trẻ trung thôi, năm nay đã hai mươi mấy!”

La Nhất Bảo chỉ vì gương mặt trẻ con này, mà thường xuyên bị người ta xem nhẹ. hắn hận nhất chính là người khác nói hắn nhỏ tuổi.

Hồng Đậu từ trước đến nay không thích xen vào việc của người ta, chỉ là nếu chuyện liên quan đến Diệp Thu Bạch thì khác rồi. Loại đạo tặc giống như

La Nhất Bảo này, đồ vật bình thường hắn khẳng định không thèm nhìn tới, mà hiện nay ở Võ Lâm Minh, bảo bối lớn nhất chính là Bản đồ Tuyết sơn, mà đồ vật La Nhất Bảo hiện đang cầm trong tay có thể là gì, thật sự rất rõ.

"Để đồ lại!" Hồng Đậu tấn công tới trong nháy mắt.

La Nhất Bảo nhảy về sau một bước, "Ê, ta nói này Thẩm phu nhân, ngươi tuy rằng gả cho Thẩm Lạc Ngôn, nhưng ta nhớ rõ ngươi không phải người trong giang hồ cơ mà, lần này ta đâu có trộm đồ của ngươi, ngươi làm gì mà kích động vậy?"

"Ngươi lấy đâu ra lắm lời vô nghĩa vậy? Tóm lại hôm nay nếu ngươi không để đồ xuống, thì đừng hòng chạy thoát được!" Trong lòng Hồng Đậu biết tầm quan trọng của Bản đồ Tuyết sơn, nếu là như bản đồ này bị trộm, vậy Diệp Thu Bạch chắc chắn sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

La Nhất Bảo từng biết sự lợi hại của Hồng Đậu, ngoại trừ khinh công, công phu quyền cước của hắn lại không vững lắm, sau khi tránh thoát đủ loại công kích của Hồng Đậu, hắn đã hạ quyết tâm nhắm trúng thời cơ liền trực tiếp bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 208: Đính ước (1)

Nhưng người tính không bằng trời tính, La Nhất Bảo vừa xoay người định dùng khinh công chạy trốn, một ánh kiếm từ phía sau đã buộc hắn lui lại.

Là Diệp Thu Bạch cầm kiếm mà đến, áo trắng của hắn bay phấp phới trong gió, ánh mắt hắn giờ phút này còn lạnh hơn kiếm quang trong tay hắn, "Bạch Y Diệu Thủ, chúng ta lại gặp mặt."

Xong rồi.

La Nhất Bảo kêu rên trong lòng, trước mặt hắn là Diệp Thu Bạch, đằng sau chính là Hồng Đậu thực lực khó lường, đường lui cùng đường đi của hắn đều bị phá hỏng. Ngay lúc này, hắn liền phát huy đầy đủ khả năng chống chịu áp lực tâm lý cường đại của mình, "Ai da, đây chẳng phải Diệp Minh chủ sao? Tiểu gia ta đi vào Võ Lâm Minh, vẫn chưa kịp chào hỏi với Diệp Minh chủ, hiện giờ gặp Diệp Minh chủ thật đúng lúc, tiểu gia ta liền ở đây chúc mừng năm mới với ngươi!"

Diệp Thu Bạch không để ý tới sự cợt nhả của La Nhất Bảo, hắn giơ tay, mũi kiếm chỉ thẳng vào La Nhất Bảo, "Bỏ lại thứ trong tay ngươi, ngươi còn có cơ hội giữ mạng."

Hồng Đậu lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ Diệp Thu Bạch lộ sát khí ra ngoài, tuy rằng sát khí trên người hắn không hướng về phía nàng, nhưng nàng cũng có thể cảm thấy áp lực đột nhiên dâng lên trong không khí.

Càng đừng nói tới La Nhất Bảo bị sát khí bao phủ. Trên trán hắn trượt xuống một giọt mồ hôi lạnh, tình thế hiện tại quả thật là trước có sói, sau có hổ, hắn cũng không phải chưa từng giao thủ cùng Diệp Thu Bạch, chỉ là Diệp Thu Bạch hiện tại, quả thực có thể nói là chân chính nghiêm túc, hoàn toàn không muốn giữ lại thực lực.

"Tốt tốt, các ngươi chẳng phải là muốn cái hộp này sao? Tiểu gia ta liền đại phát từ bi mà cho các ngươi!" Tiếng nói vừa dứt, La Nhất Bảo liền ném chiếc hộp trong tay lên không trung, thừa dịp Diệp Thu Bạch cùng Hồng Đậu đều nhìn về phía hộp kia, La Nhất Bảo quyết đoán mượn cơ hội mà chạy.

Hồng Đậu nhìn Diệp Thu Bạch tiếp được hộp gỗ, nàng bước qua, "Không cần đuổi theo La Nhất Bảo sao?"

"Nếu muốn đuổi được La Nhất Bảo, sẽ mất không ít sức lực, giữ được đồ là tốt rồi." Diệp Thu Bạch thu hồi hộp gỗ, mỉm cười nhìn Hồng Đậu, "Nàng tới nơi này, là tới tìm ta sao?"

Hồng Đậu không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng, "Ta chỉ là…… Tùy tiện đi một chút, không khéo liền đụng phải La Nhất Bảo trộm đồ."

"Cũng ít nhiều nhờ có nàng, nếu không La Nhất Bảo liền thật sự mang được bản đồ này ra khỏi Võ Lâm Minh." Trường kiếm trong tay Diệp Thu Bạch thu vào vỏ, nhìn thấy Hồng Đậu đang khoác áo ngoài của nam nhân, ánh mắt hắn cũng chỉ hơi dừng lại, mà không hỏi thêm gì.

Hồng Đậu hỏi: "Thứ La Nhất Bảo trộm thật sự là Bản đồ Tuyết sơn?"

"Không sai." Diệp Thu Bạch nói: "Mọi người đều đặt sự chú ý vào chuyện Nhạc chưởng môn chết, hẳn là La Nhất Bảo đã chọn trúng thời cơ, mới có thể trộm được Bản đồ Tuyết sơn này. Chỉ sợ hắn sớm đã ẩn núp ở Võ Lâm Minh rất lâu rồi."

Chuyện Võ Lâm Minh muốn công khai đưa ra Bản đồ Tuyết sơn là chuyện lớn của võ lâm, La Nhất Bảo nếu có thể ở trấn Hoa Mai trộm túi tiền của vị cô nương Đường Môn kia, thì sao có thể không tới đây xem náo nhiệt chứ?

Hồng Đậu nói với vẻ may mắn, "Còn may là chưa bị hắn trộm đi, nếu không muốn tìm trở về, khẳng định sẽ rất khó khăn."

Diệp Thu Bạch cười nhẹ, "Như vậy, Hồng Đậu đã nghĩ xong việc trả lời ta như thế nào chưa?"

Đề tài đột nhiên chuyển biến làm Hồng Đậu sửng sốt một chút, chân nàng xê dịch, hận không thể lập tức rời khỏi chỗ này ngay mới tốt.

"Ta biết không thể ép Hồng Đậu quá chặt, cho nên, ta cũng nguyện ý để thời gian cho nàng suy xét, nhưng Hồng Đậu à, ta thực thấp thỏm." Mắt Diệp Thu Bạch tỏa ánh sáng nhu hòa, lại tăng thêm một tia ảm đạm, "Nếu như ta thả lỏng cảnh giác, Hồng Đậu sẽ đi cùng những người khác mất, đến lúc đó, ta biết phải làm gì đây?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 209: Đính ước (2)

Diệp Thu Bạch thành danh từ thuở niên thiếu, lại ngồi vững ngôi vị Võ Lâm Minh chủ, dùng bốn chữ ý chí hăng hái để hình dung hắn cũng chẳng lệch đi đâu. Trước kia khi đối mặt với Ma giáo đột kích, mấy lần chạm tới ranh giới sinh tử, hắn cũng có thể mặt không đổi sắc, chưa từng thấp thỏm lo âu như hiện tại.

Ngày đó ở rừng trúc, máu của Hồng Đậu nhỏ giọt lên thân kiếm Vấn Uyên, tay Thẩm Lạc Ngôn không run rẩy, mà là Vấn Uyên kiếm trên tay hắn đang rung động, bởi vì cảm nhận được huyết mạch Thẩm gia, nên thân kiếm mới phản ứng như thế.

Cũng chính từ khi đó, Diệp Thu Bạch đã quyết định lược bớt mọi sự ái muội vòng vo mà trực tiếp tiến công. Dù sao thì Hồng Đậu cũng là một người rất bị động, chỉ cần thoáng thả lỏng một chút, nói không chừng những người khác sẽ thừa dịp mà nhanh chân đến trước.

Hồng Đậu quả thực tới thời khắc mấu chốt đều hết sức bị động, nàng cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân, túm chặt lấy áo ngoài khoác trên người, vẫn không dám nhìn Diệp Thu Bạch.

Diệp Thu Bạch đã nhận ra Hồng Đậu không ổn lắm, "Hồng Đậu, có chuyện gì vậy?"

"Ta……" Hồng Đậu rối rắm hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: "Ta nghe người ta nói về chuyện cũ liên quan đến Minh chủ tiền nhiệm, ta không biết…… Không biết chính mình có chuẩn bị cho điều này được không."

Diệp Thu Bạch là người thông minh cỡ nào, hắn hỏi: "Chuyện cũ nàng nghe được, là chuyện có liên quan đến Huyết Sát Môn kia sao?"

"Ừm……" Hồng Đậu gật đầu ủ rũ.

Lời nói của Diệp Thu Bạch trong rừng cây hôm qua, vốn dĩ khiến cho nàng rối rắm không thôi, huống chi hôm nay nàng lại nghe chuyện cũ do Lý Tùy Phong kể…… Lòng nàng vẫn không cách nào yên ổn được.

Diệp Thu Bạch biết suy nghĩ trong lòng nàng, hắn thở dài một tiếng, giọng cũng nhẹ hơn rất nhiều, "Chuyện của sư phụ ta mọi người đều biết, ta cũng chưa từng nghĩ tới việc giấu nàng. Khi ta được sư phụ thu làm đệ tử, sư nương đã không còn nữa, mà trong trí nhớ của ta, bất luận là đối với ai, sư phụ đều giữ dáng vẻ lạnh như băng, hơn nữa bởi vì ta đồ đệ duy nhất của ông ấy, cho nên ông càng thêm nghiêm khắc đối với ta."

Sư phụ Diệp Thu Bạch tên là Tô Kiếm Lai, cho dù Tô Kiếm Lai đã mai danh ẩn tích nhiều năm, nhưng truyền thuyết có liên quan tới ông ấy vẫn còn tiếp tục truyền lưu trên giang hồ. Diệp Thu Bạch có thể nói là người tới gần Tô Kiếm Lai nhất, nhưng Diệp Thu Bạch cũng không dám nói hắn hiểu biết sư phụ của mình.

Diệp Thu Bạch còn nhớ rõ, khi còn nhỏ, nếu kiếm pháp hắn luyện chưa tốt, sư phụ sẽ không cho hắn thời gian nghỉ ngơi, nếu như hắn luyện tốt, sư phụ cũng chỉ nói một câu "không tồi" không lạnh không nóng, ngay cả khích lệ cũng không.

"Đã là Võ Lâm Minh chủ, vậy sẽ phải chuẩn bị tốt việc hy sinh tất cả vì võ lâm bất cứ lúc nào."

Đây là câu nói mà Diệp Thu Bạch nghe được nhiều nhất từ sư phụ hắn, hắn cũng từng vô tình nhìn thấy sư phụ đứng trước bài vị sư nương, lần nào cũng đứng đến vài canh giờ mà không nói gì cả. Về sau, Diệp Thu Bạch mới biết được sư nương đã qua đời như thế nào.

Ngay cả Trung bá cũng lắc đầu, thở dài nói: "Tô Minh chủ là một người lòng mang đại nghĩa."

Diệp Thu Bạch lại chỉ cảm thấy ông ấy bạc tình.

"Sư phụ dạy dỗ ta nhiều năm, ta lại chưa thể coi là hiểu biết ông ấy." Diệp Thu Bạch cười nói: "Cho dù hiện tại nhắc tới ông ấy, điều đầu tiên ta nghĩ đến, cũng chỉ là những lúc ông ấy phạt ta."

Hồng Đậu ngẩng đầu nhìn hắn, "Diệp Minh chủ lợi hại như vậy…… Cũng sẽ bị phạt sao?"

“Đương nhiên sẽ bị phạt, không có ai ngay từ đầu đã có năng lực phi phàm. Muốn đạt được vinh quang đều phải qua khổ luyện.” Diệp Thu Bạch khẽ nhếch khóe môi, dưới ánh mặt trời, hắn càng thêm tuấn dật, “Ta thuở nhỏ ngu dốt, trong chuyện tập võ, cũng đã ăn không ít đau khổ.”

Trong lòng Hồng Đậu thầm nói, vậy thật đúng là khó tưởng tượng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 210: Đính ước (3)

Diệp Thu Bạch lại cười, "Hồng Đậu đang sợ, sau khi thành thân với ta thì sẽ có thể trải qua chuyện mà sư nương ta từng gặp phải, có đúng không?"

"Ta....." Hồng Đậu muốn phủ nhận, nhưng đôi mắt ôn nhu mà không mất vẻ sắc bén của Diệp Thu Bạch lại khóa chặt nàng, nàng không phủ nhận được. Nàng cắn môi, "Diệp Minh chủ, kỳ thật ta là một người có lá gan rất nhỏ, chỉ cần cảm nhận thấy bản thân gặp nguy hiểm, ta sẽ không kìm được mà muốn bỏ trốn."

Diệp Thu Bạch nhẹ giọng nói: "Đây là lẽ thường của con người."

Bởi vì sợ hãi, cho nên muốn chạy trốn, đó chính là bản năng.

Hồng Đậu lại mẫn cảm hơn rất nhiều so với người bình thường. Những người khác thường dùng đại não để tự hỏi, còn nàng lại rất nhiều khi quen dùng hai chữ "cảm giác" hư vô mờ mịt để phán đoán, có lẽ cái gọi là nguy hiểm còn chưa đến, nhưng ngay trong giai đoạn nảy sinh, nàng cũng đã muốn chạy trốn theo bản năng.

Ngay cả thúc thúc nàng cũng từng mỉm cười nói, "Ưu điểm lớn nhất của Tiểu Hồng Đậu, chính là tiếc mạng."

Hồng Đậu được chiều chuộng mà lớn lên, tuy rằng tính tình nàng còn tốt hơn không ít so với các thiên kim đại tiểu thư khác, nhưng rốt cuộc cũng đã nuôi dưỡng được không ít thói quen kiều quý, nàng sợ đau, ăn thì phải ăn thứ tốt nhất, ngay cả quần áo mặc thường ngày cũng muốn chọn loại vải dệt thoải mái nhất..... quan trọng nhất chính là, nàng thực tiếc mạng.

Cho nên nàng mới sợ Thẩm Lạc Ngôn. Cho dù tới hiện tại, Thẩm Lạc Ngôn cũng chưa từng làm gì nàng, nhưng vừa nghĩ đến có một ngày mình sẽ chết trong hố rắn, hoặc là có ai đó vì tính mạng những người khác mà hy sinh nàng, sợ hãi nơi đáy lòng nàng liền bị phóng đại tới mức lớn nhất.

Diệp Thu Bạch tiến lên một bước, cách Hồng Đậu gần hơn, hắn thở dài cầm tay nàng, lại cong lưng, nhìn đôi mắt nàng như bầu trời sao trong đêm tối, hắn nhẹ giọng nói: "Hồng Đậu, ta không phải sư phụ ta, nàng cũng không phải sư nương ta. Hãy tin ta, ta sẽ bảo vệ nàng thật tốt, chúng ta cũng sẽ không đến nông nỗi kia."

Hồng Đậu ngước mắt, ánh mắt có chút lập loè, nàng không thể không thừa nhận, có được sự hứa hẹn của Diệp Thu Bạch, khiến đáy lòng nàng bình tĩnh hơn rất nhiều. Ngay cả chính nàng cũng thấy bất ngờ, nàng bất an hồi lâu, trốn tránh hồi lâu, nhưng chỉ cần một câu hứa hẹn, đã có thể khiến nàng hoàn toàn thả lỏng.

"Ta nhát gan....." Nàng nhấp môi lại nói: "Lại không dũng cảm, Diệp Minh chủ, huynh ngàn vạn đừng để ta cảm thấy sợ hãi, nếu không..... Nếu không ta thật sự sẽ không nhịn được mà trốn chạy."

Diệp Thu Bạch bật cười, hắn khẽ vuốt gương mặt nàng, ý cười trong mắt ôn nhu đến say lòng người, tựa như có một vò rượu ngon chôn nhiều năm được mở ra, mùi rượu khiến lòng người không khỏi say mê trong đó. Giờ phút này, ánh mắt ôn nhu chăm chú của hắn dường như khiến người ta trốn không thoát, cũng không muốn trốn.

"Cho dù Hồng Đậu chạy trốn tới chân trời góc biển, ta cũng sẽ tìm Hồng Đậu trở về." Hắn nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, "Nếu Hồng Đậu không tin, ta xin thề, nếu như nàng thật sự gặp nguy hiểm, ta cũng sẽ đi cùng nàng, cho dù là hoàng tuyền, ta cũng sẽ cùng nàng chung bước."

Đây là dùng sinh mệnh của chính mình để hứa hẹn.

Hồng Đậu dựa vào ngực hắn. Nghe tiếng tim đập mạnh mẽ có lực từ trong lồng ngực hắn truyền đến,

nàng nhịn không được mà tim đập thình thịch, nàng cũng bỗng nhiên hiểu ra, tất cả lo lắng đều là dư thừa, Diệp Thu Bạch chính là chân mệnh thiên tử của nàng, đây không phải chuyện mà từ lần đầu tiên gặp mặt, nàng đã xác định rồi sao?

Giơ tay ôm lại hắn, Hồng Đậu rốt cuộc có thể nhẹ nhàng nói một câu: "Diệp Minh chủ, bắt đầu từ rất lâu trước kia, ta liền.....liền thích huynh."

"Ta biết." Tiếng cười nhẹ của Diệp Thu Bạch truyền đến, hắn khẽ hôn đỉnh đầu nàng, lại ôn nhu nói:

"Gọi ta Thu Bạch là được."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Gánh tội oan (1)

"Thu, Thu Bạch……" Đây là lần đầu tiên Hồng Đậu gọi hắn như thế, không khỏi cảm thấy không quen, lại càng cảm thấy ngượng ngùng.

Diệp Thu Bạch bật cười, hắn ôm lấy Hồng Đậu trong ngực, chỉ cảm thấy mềm mại trong lòng, "Hồng Đậu không cần lo lắng chuyện gì cả, hết thảy đã có ta."

"Ừm……" Nàng gật gật đầu trong lòng ngực hắn, rối rắm mấy ngày nay rốt cuộc cũng trôi đi hết vào giờ phút này. Nàng nghĩ, vậy là nàng vẫn phải nói một tiếng xin lỗi với thúc thúc, dù có thế nào, nàng cũng vẫn muốn ích kỷ một lần, bừng tỉnh nhớ tới chuyện lớn xảy ra trong Võ Lâm Minh, nàng ngẩng đầu hỏi: "Chuyện Nhạc Mân chết đã điều tra xong chưa?"

"Vẫn chưa." Hắn lắc đầu, có chút sầu lo, "Thu lão đang nghiệm thi, nguyên nhân chết của Nhạc Mân có chút phức tạp, cần thêm chút thời gian mới có thể điều tra rõ. Nhạc Mân cũng là chưởng môn một phái, võ công không thấp, người có thể hại hắn, nếu không phải có võ công lợi hại hơn, thì cũng là người quen nhân lúc hắn chưa kịp chuẩn bị mà động thủ, hoặc là…… Nhạc Mân bị mắc bẫy thủ đoạn nhỏ khác."

"Vậy huynh định làm sao bây giờ?" Hồng Đậu lo lắng, đúng lúc Bản đồ Tuyết sơn xuất hiện, Võ Lâm Minh vốn dĩ cũng đã không yên ổn, giờ lại có thêm chuyện Nhạc Mân chết, nếu như không giải quyết nhanh chút, chỉ sợ Võ Lâm Minh sẽ càng thêm hỗn loạn.

Diệp Thu Bạch nói: "Sau giờ Ngọ ta sẽ gọi tất cả những người từng tiếp xúc với Nhạc Mân tới phòng nghị sự thẩm vấn, nếu vẫn không thể tìm ra điểm đáng nghi, thì sẽ tính tiếp."

Hiện giờ, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Hồng Đậu và Diệp Thu Bạch mới vừa định tình* (thừa nhận tình cảm, chính thức quen nhau) trong rừng trúc buổi sáng, buổi chiều hai người lại gặp gỡ trong phòng nghị sự, dĩ nhiên, ngoại trừ bọn họ, phòng nghị sự còn có rất nhiều người, có thị nữ, có thị vệ, họ đều là người từng tiếp xúc với Nhạc Mân, ngay cả người trong phòng bếp cũng tới, chẳng qua, còn có thêm những người không liên quan thích xem náo nhiệt nữa.

Hồng Đậu đã thay một bộ quần áo khác, nàng nỗ lực mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không cho những người khác nhìn ra nàng cùng Diệp Thu Bạch có gì. Nàng đứng ở chỗ này, cũng là vì khoảng thời gian trước nàng từng cãi nhau với Nhạc Mân một trận, nàng liếc mắt, nhìn thấy Mạc Phi Ưng, cũng thấy Đồng Nhu đang đứng ở bên kia, vị phụ nhân mỹ lệ này bởi vì trượng phu đột nhiên qua đời mà tiều tụy không ít.

Thu lão được xưng là Quái Y đi ra, hắn chống gậy, lưng còng, làn da trên mặt đầy nếp nhăn, ông lão này nhìn qua cũng không thân thiện lắm, ít nhất thoạt nhìn tính tình ông cũng không quá tốt.

Diệp Thu Bạch lễ độ nói: "Thu lão, làm phiền ngài."

"Diệp Minh chủ." Thu lão gật đầu, đối với vãn bối này, ông vẫn cực kỳ tán thưởng, số người có thể khiến ông tán thưởng trên giang hồ này, chỉ một bàn tay cũng đếm được. Ông nói: "Ta đã kiểm tra qua, trên người Nhạc chưởng môn ngoại trừ biểu hiện rõ việc trúng cổ Âm Dương có thể làm thân thể xảy ra biến hóa, mặt khác, lại không nhìn ra có vết thương nào, cũng không nhìn ra có dấu hiệu trúng độc, ngược lại, hắn dường như từng bị ho lao, có bệnh kinh niên trong người."

"Thân thể Phu quân quả thực vẫn luôn không tốt lắm." Sắc mặt Đồng Nhu khó nén bi thương, nàng chậm rãi nói: "Những năm gần đây, chàng cũng vẫn luôn uống thuốc."

"Nói như vậy……" Diệp Thu Bạch nhìn về phía Thu lão, "Nhạc chưởng môn là vì có bệnh trong người, nên mới chết đột ngột sao?"

"Nếu thật sự là chết đột ngột, thì ta cũng không cần nghiệm thi lâu như vậy đâu." Thu lão cười lạnh một tiếng, "Đích xác, nhìn mặt ngoài, nguyên nhân chết của Nhạc chưởng môn là chết đột ngột do bệnh phát, chẳng qua…… Ta lại phát hiện trên huyệt Bách Hội của hắn có một điểm đỏ, điểm đỏ này, chỉ có thể do dùng thứ như vậy đâm ra."

Thu lão lấy ra một cây ngân châm, mọi người nhất thời ồ lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212: Gánh tội oan (2)

Thu lão nói: "Huyệt Bách Hội là huyệt vị quan trọng trên cơ thể người, hơn nữa còn có thể trí mạng. Tin chắc mọi người không cần ta nhiều lời, cũng biết được nguyên nhân chết của Nhạc chưởng môn là gì rồi nhỉ."

Có người nói: "Ý Thu lão là Nhạc chưởng môn bị người ta đâm trúng huyệt Bách Hội, nên mới bỏ mình sao!"

"Không sai." Thu lão gật đầu, "Nhạc chưởng môn chết không phải do ngoài ý muốn, mà là bị giết."

Hồng Đậu nghe xong, một chút cũng không bất ngờ, cái loại lão già xấu xa như Nhạc Mân này, có chết cũng đáng đời.

Đồng Nhu nắm chặt khăn tay cả kinh nói: "Vậy rốt cuộc là ai……"

"Việc này lại cần Diệp Minh chủ định đoạt." Thu lão lui ra phía sau một bước, ngừng lời tại đây.

Vẻ mặt Diệp Thu Bạch nghiêm túc, hắn hơi nhíu mày, "Nhạc phu nhân, phu nhân có biết Nhạc chưởng môn có kẻ thù nào không?"

"Phu quân thời trẻ giết không ít người trong Ma giáo, kẻ thù của ông ấy cũng đều là người Ma giáo cả, nhưng đây là ở Võ Lâm Minh, sao lại có người Ma giáo được đây?" Đồng Nhu nói không hề giấu giếm, cho dù để nàng nghĩ lại bao lâu, nàng cũng tuyệt đối không nghĩ ra còn có người nào khác.

Đan Tiểu Phiến vẫn luôn đứng xem náo nhiệt ôm cánh tay mở miệng nói: "Không đúng rồi, ngoại trừ người trong Ma giáo, ở Võ Lâm Minh, không phải cũng vẫn có người từng có xung đột với Nhạc chưởng môn sao? Ví dụ như…… Vị Đại Mạc công tử này."

Một câu này của Đan Tiểu Phiến, trực tiếp khiến mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào Mạc Phi Ưng đang đứng trong một góc.

Khí chất trên người Mạc Phi Ưng có vẻ khó gần, cũng rất cách biệt với người khác. Đối với việc Đan Tiểu Phiến rảnh rỗi bày trò, hắn ngay cả mí mắt cũng không thèm nâng một chút, chỉ nhàn nhạt nói: "Từng xảy ra xung đột với Nhạc Mân không chỉ có một mình ta, vị Thẩm phu nhân kia chẳng phải cũng từng tranh cãi với Nhạc Mân sao?"

Hồng Đậu khựng lại.

Thành công dẫn lực chú ý của mọi người về phía Hồng Đậu xong, Mạc Phi Ưng lại bồi thêm một câu, "Ta họ Mạc, không phải Đại Mạc."

Đan Tiểu Phiến không để ý đến hắn.

Chuyện Hồng Đậu cùng Nhạc Mân từng có tranh chấp cũng không phải bí mật gì, đừng nói tới việc khi nàng vừa tới Võ Lâm Minh liền thiếu chút nữa chết dưới kiếm Nhạc Mân, huống chi về sau nàng lại vô cớ gây rối một phen, thực sự là nếu ngồi lại xem xét kỹ càng, giả dụ có viện đến cái danh bụng dạ hẹp hòi mà nói nàng luẩn quẩn trong lòng muốn trả thù giết người, thì cũng không quá nha.

Cảm nhận được ánh mắt hoài nghi tới từ bốn phương tám hướng, Hồng Đậu nóng nảy, "Ê, ta có mâu thuẫn với Nhạc Mân, nhưng ta chưa từng nghĩ tới việc giết người, hơn nữa, ta cũng không dám giết người nha!"

"Thẩm phu nhân nói không sai." Diệp Thu Bạch vội nói: "Nàng không phải người giang hồ, trên tay cũng chưa từng dính tới mạng người, Nhạc chưởng môn không phải do nàng giết, nếu Nhạc chưởng môn bị ngân châm đâm trúng huyệt Bách Hội, có thể thấy được người giết hắn hẳn là có võ công mạnh hơn hắn rất nhiều mới phải."

Diệp Thu Bạch đưa một ánh mắt trấn an về phía Hồng Đậu, nơi này ngoại trừ hắn cùng Thẩm Lạc Ngôn ra, thì chưa ai biết nàng có võ cả.

Mạc Phi Ưng bỗng nhiên lại mở miệng, "Muốn đâm trúng huyệt Bách Hội của một cao thủ, cũng không cần bàn đến võ công, chỉ cần chờ đến lúc cao thủ này mất đi năng lực phản kháng, là có thể động thủ."

Thủ đoạn đầu độc trong chốn giang hồ lại không ít.

Ánh mắt Diệp Thu Bạch lạnh lẽo.

Có lẽ là ảo giác của Hồng Đậu, nàng luôn cảm thấy Mạc Phi Ưng ngày thường ít nói này đang nhằm vào nàng.

Thu lão lại nói: "Nhạc chưởng môn chết vào giữa giờ Tuất hôm qua, ta tìm thấy trên quần áo hắn, một thứ không tầm thường —— đó chính là phấn hoa bách hợp."

Tuyết Phi Phi đứng phía sau Đồng Nhu che miệng lại cả kinh nói: "Hoa bách hợp…… Nô tỳ nhìn thấy trong phòng Thẩm phu nhân có một cây hoa bách hợp!"

Khóe miệng Hồng Đậu giật giật.

"Lúc giờ Tuất đêm qua……" Đại thúc chẻ củi ở phòng bếp đứng giữa đám người cũng bỗng nhiên do dự nói: "Tiểu nhân đi đưa cơm cho Nhạc chưởng môn, cũng tận mắt thấy …… Thấy Thẩm phu nhân quanh quẩn trước cửa phòng Nhạc chưởng môn."

"Ngươi nói dối!" Hồng Đậu kêu lên: "Giờ Tuất đêm qua rõ ràng ta cùng A Miên ở……"

Lời nói của nàng đột nhiên im bặt.

A Miên đã rời khỏi Võ Lâm Minh.

Đại thúc chẻ củi vội cúi đầu nói: "Tiểu nhân không hề nói dối, chỉ là ăn ngay nói thật, mong rằng Minh chủ minh……"

Hai chữ minh giám còn chưa nói xong, một chiếc giày thêu màu trắng liền nện thẳng lên nửa khuôn mặt của đại thúc chẻ củi, "Bộp" một tiếng rơi xuống đất.

Hồng Đậu chống nạnh, "Đừng nghĩ là ta ngày thường hiền lành, mà ngươi liền cho rằng ta dễ bắt nạt!"

Mọi người im lặng, đại khái là lần đầu tiên nhìn thấy có người bày ra dáng vẻ người đàn bà đanh đá chửi đổng ở Võ Lâm Minh.

Đại thúc chẻ củi giật giật mi mắt, nhịn!

Mạc Phi Ưng hờ hững nói: "Thẹn quá hóa giận, chỉ khiến chính mình bị hoài nghi thêm."

Bỗng nhiên, hắn nhấc chân bay lên, đá văng chiếc giày thêu đang quăng tới, không may, chiếc giày lại văng trúng nửa mặt còn lại của đại thúc chẻ củi kia, "Bộp" một tiếng, lại rơi xuống đất.

Hai bên mặt trái phải của đại thúc chẻ củi đều để lại một dấu giày, thoạt nhìn còn rất cân xứng, lúc này, thái dương hắn nổi gân lên, lại nhịn!

"Ném tốt ném tốt!" Đan Tiểu Phiến vỗ tay, xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, "Ta cũng muốn chơi!"

"Tiểu thư!" Trương gia gia phía sau Đan Tiểu Phiến vội ngăn cản hành động cởi giày bất nhã của tiểu thư nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 213: Gánh tội oan (3)

Có người phẫn nộ nói, "Thẩm phu nhân, ngươi coi Võ Lâm Minh là nơi nào!?"

Hồng Đậu bĩu môi, chẳng hề để ý, trái lại, Diệp Thu Bạch nhặt giày trên mặt đất lên, lại ngồi xổm xuống đặt tới trước chân nàng, xỏ giày vào cho nàng, nhẹ giọng nói: "Trên mặt đất lạnh, đừng để bị cảm."

Biểu hiện của hắn quá mức tự nhiên, tựa như chỉ là đơn giản thể hiện phong độ thân sĩ vậy, người khác thật ra lại khó mà nói được gì.

Hồng Đậu xỏ xong giày, khí thế người đàn bà đanh đá cũng thu lại, nàng nhìn Diệp Thu Bạch, hiện tại đã ngoan hơn rất nhiều.

Bàn luận tranh cãi mồm năm miệng mười lại bắt đầu, Hồng Đậu cảm thấy nhức óc, nàng nhìn người xung quanh mình, bỗng nhiên cảm thấy dường như mình đang tiến vào một cái động tối đen sâu không thấy đáy.

Mạc Phi Ưng đứng ngoài cuộc nói: "Cái chết của Nhạc Mân không đơn giản, nếu như ta muốn giết Nhạc Mân, nhất định sẽ không sử dụng thủ đoạn giấu đầu lòi đuôi như thế. Kẻ dùng thủ đoạn, chỉ có thể là tiểu nhân hoặc người võ công thấp kém mà thôi."

Lời Mạc Phi Ưng nói hôm nay kỳ thật cũng coi như không nhiều lắm, nhưng so với hắn trước kia, thì liền cảm giác hắn nói đặc biệt nhiều, hắn hoặc là không mở miệng, chỉ cần vừa mở miệng, tất cả mâu thuẫn liền tập trung hết trên người Hồng Đậu.

Đan Tiểu Phiến cười nhạo một tiếng, khi thấy Mạc Phi Ưng có ý vị khác nhìn về phía mình, nàng quay đầu đi hừ lại một tiếng, Mạc Phi Ưng cũng thu hồi tầm mắt về.

Tiếng người khác nghị luận càng thêm ồn ào, Hồng Đậu đã bị biến thành trung tâm của dư luận. Diệp Thu Bạch trầm giọng, "Đủ rồi!"

Trong đại sảnh, mọi người đều an tĩnh xuống.

"Ta không tin Thẩm phu nhân sẽ giết Nhạc chưởng môn." Diệp Thu Bạch lạnh giọng nói: "Hung thủ nhất định là một người khác, thỉnh chư vị không nên tự đoán trước."

Có người ồn ào, "Hiện giờ đã có động cơ giết người, lại có nhân chứng, nếu nói hung thủ không phải vị Thẩm phu nhân này, có phải sẽ có chút không thể

nào nói nổi hay không?”

Lập tức, liền có không ít người phụ họa lời nói của người này.

Hồng Đậu lần đầu tiên nếm trải tư vị việc trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, nàng nhìn Tuyết Phi Phi, lại nhìn Mạc Phi Ưng, còn có vị đại thúc chẻ củi kia nữa, nếu như nàng còn không biết chính mình đng bị người ta tính kế, vậy nàng không khỏi cũng quá ngu xuẩn rồi.

Điều nàng không rõ chính là, vì sao những người này lại muốn liên hợp tính kế nàng.

Đối mặt với áp lực của mọi người, khí thế của Diệp Thu Bạch trước sau đều chưa từng giảm sút, “Nếu chưa tìm được hung khí, vậy liền không thể dễ dàng định tội.”

Người hầu của Võ Lâm Minh không cần phải nhiều lời nữa, nhưng hào kiệt giang hồ khác vào giờ phút này lại không chịu thôi, cũng không biết là người môn phái nào hét lên: “Cho dù còn chưa thể định tội, nhưng Thẩm phu nhân là người bị hiềm nghi lớn nhất cũng không sai, Diệp Minh chủ, chúng ta đều biết ngươi và Trang chủ Thẩm Gia Trang là bạn tốt, chẳng qua việc nào ra việc đó, Võ Lâm Minh luôn luôn được xưng là công chính, giờ phút này cũng không thể có lòng bao che chi được đúng không.”

Diệp Thu Bạch tuổi còn trẻ liền thành Võ Lâm Minh chủ, tuy nói phẩm hạnh làm người của hắn đích xác có thể phục chúng, nhưng vẫn có không ít người cậy già lên mặt muốn bắt lấy sai lầm của Diệp Thu Bạch, nhằm chuyện bé xé ra to, diệt bớt uy phong của hắn.

“Việc này không liên quan đến Thẩm Trang chủ, nguyên nhân cũng là vì công chính, cho nên mới không thể chỉ dựa vào dăm ba câu mà luận tội.” Thái độ của Diệp Thu Bạch lúc này trở nên cứng rắn bất ngờ, không chút thoái nhượng.

Hồng Đậu nhìn Diệp Thu Bạch, hình dáng đường cong trên khuôn mặt tuấn tú của hắn có chút cứng cỏi lạnh lùng, từ đầu đến cuối, ngoại trừ ánh mắt trấn an kia của hắn, hắn cũng chưa từng nhìn lại nàng, nhưng Hồng Đậu có thể cảm giác được, Diệp Thu Bạch hiện tại đang không màng tất cả để bảo vệ nàng.

Một vị hiệp khách cầm đao nói: “Diệp Minh chủ, lời vừa rồi những người đó làm chứng ngươi cũng đều nghe được, trong số người nói có hai người trong Võ Lâm Minh của ngươi, còn một người nữa là Mạc công tử hàng năm ở Đại Mạc, bọn họ hắn sẽ không có thù oán với Thẩm phu nhân mà liên hợp lại vu hãm nàng đó chứ?”

Lời này nói cũng coi như là công chính, Hồng Đậu không đi lại trên giang hồ, cũng sẽ không có ân oán giang hồ gì cả, nhưng đã có người đứng ra chỉ chứng nàng, vậy tuyệt đối là không liên quan đến hai chữ “ân oán”.

Ngay lúc không khí trong phòng rốt cuộc lên đến đỉnh điểm cực đoan, một người toàn thân đầy mùi rượu đi vào từ ngoài cửa. Thân ảnh hắn gầy ốm đi rất nhiều, tuy nhiên, sát ý nghiêm nghị trong mắt hắn lại chưa từng yếu thế.

Thẩm Lạc Ngôn đứng trước người Hồng Đậu, mắt lạnh đảo qua mọi người ở đây, hắn nói từng câu từng chữ rõ ràng: “Vu oan hãm hại phu nhân Thẩm Gia Trang, các ngươi có thể gánh nổi hậu quả chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Gánh tội oan (4)

Mọi người đều rùng mình trong lòng.

Hồng Đậu nhìn Thẩm Lạc Ngôn bất ngờ đến đây, lần đầu tiên có thể cảm nhận rõ ý muốn bảo vệ của hắn đối với mình như vậy. Nàng hơi tiến lên một bước, kéo kéo ống tay áo Thẩm Lạc Ngôn, “Trang chủ……”

“Yên tâm.” Thẩm Lạc Ngôn không quay đầu lại nhìn nàng, “Ta sẽ không để ngươi có chuyện.”

Phượng Khuynh Liên cũng đi tới đại sảnh, Thẩm Lạc Ngôn bây giờ có làm chuyện gì cũng không thể khiến nỗi lòng nàng gợn sóng, chỉ là khi nhìn đến đại thúc chẻ củi trong đám người kia, ánh mắt nàng có dừng lại nhiều hơn một giây.

Thu lão đã lâu chưa mở miệng vừa thấy khí thế này của Thẩm Lạc Ngôn, liền cười nói: “Thẩm Trang chủ, ngươi định bao che phu nhân của ngươi sao?”

“Hồng Đậu vốn không giết người, nói gì đến việc bao che?” Thẩm Lạc Ngôn trước nay luôn kính trọng trưởng bối, chẳng qua hiện giờ đối mặt với Thu lão, hắn cũng không cho người ta chút sắc mặt tốt nào.

Thu lão hừ một tiếng, không cần phải nhiều lời nữa, chỉ là ấn tượng tốt trước kia mà vãn bối Thẩm Lạc Ngôn này lưu lại cho ông, hiện tại đã hoàn toàn không còn nữa.

"Minh chủ!" Lúc này, Trung bá mang theo người đi điều tra đã trở lại, hắn nhìn Hồng Đậu được Thẩm Lạc Ngôn bảo vệ ở phía sau, mới do do dự dự trình lên một đồ vật, "Chiếc ngân châm này…… chúng ta tìm được trong phòng Thẩm phu nhân."

Sắc mặt Diệp Thu Bạch lập tức trầm xuống.

Hồng Đậu vội la lên: "Ngân châm này không phải của ta!"

Thu lão nói: "Hiện giờ nhân chứng, vật chứng đều có đủ, Thẩm Trang chủ, ngươi còn có lời gì muốn nói không?"

"Chẳng qua là thủ đoạn vu oan giá họa mà thôi." Sắc mặt Thẩm Lạc Ngôn không thay đổi, "Hồng Đậu chưa từng học y, cho dù nàng có một cây ngân châm, nàng cũng không biết huyệt Bách Hội ở đâu."

"Nhưng theo ta được biết, Thẩm phu nhân dường như là bạn tốt với Độc Tiên Tử của Miêu Cương." Thu lão nói thẳng, "Nếu Thẩm phu nhân muốn biết huyệt Bách Hội ở đâu, có hỏi Độc Tiên Tử cũng không phải không có khả năng."

Đệ tử phái Không Động giận dữ nói: "Diệp Minh chủ, xin hãy bắt hung thủ giết người lại, xử lý theo lẽ công bằng, lấy mạng đền mạng, chưởng môn của chúng ta không thể chết oan như vậy được!"

"Xin Diệp Minh chủ xử lý theo lẽ công bằng!"

Ánh mắt giận dữ dồn đến từ bốn phương tám hướng.

Hồng Đậu chưa từng cảm nhận được ác ý quá lớn đến vậy, nàng không rõ, những việc này rõ ràng không phải nàng làm, sao nàng lại bị đối đãi như hung thủ giết người vậy, nàng theo bản năng lảo đảo lui về sau một bước, Phượng Khuynh Liên đỡ nàng từ phía sau.

Phượng Khuynh Liên trầm mặc trong chốc lát, mới ôn nhu nói: "Phu nhân, ta biết những việc này không phải do ngươi làm."

Vào loại thời điểm như bây giờ mà có thể nhận được thiện cảm từ phía nữ chủ, Hồng Đậu vẫn không khơi dậy được chút vui vẻ nào.

Tiếng hô hào muốn lấy mạng đền mạng xung quanh ngày càng lớn.

Thẩm Lạc Ngôn bỗng nhiên lạnh giọng nói: "Cho ta ba ngày để điều tra, ta sẽ tìm ra hung thủ chân chính!"

"Hiện giờ nhân chứng vật chứng đều có đủ, ngươi còn tìm biện pháp kéo dài làm gì nữa!" Đệ tử phái Không Động kêu gào: "Cho dù Thẩm Gia Trang các ngươi có thế lớn, nhưng chưởng môn chúng ta đã chết, cho dù người phái Không Động chúng ta có phải đánh đổi tính mạng, thì nhất định cũng phải đưa hung thủ ra trước công lý!"

Ánh sáng lạnh bỗng nhiên hiện ra, một thanh trường kiếm ra khỏi vỏ cắm thẳng tắp ở chính giữa đại sảnh, trường kiếm phản chiếu ra ánh sáng u lãnh, khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Đó là Triều Tịch kiếm xưng danh sánh ngang với Vấn Uyên kiếm, xưa nay đều là bội kiếm của Võ Lâm Minh chủ.

Khí thế cao thủ của Diệp Thu Bạch hoàn toàn toát ra, không khí trong toàn bộ đại sảnh đột nhiên giảm xuống mấy độ, trong mắt hắn tràn đầy lạnh lẽo, khóe môi lại là khẽ giương lên, vẻ mỉm cười này càng thêm khiến người ta bất giác sợ hãi, "Triều Tịch tại đây, Diệp mỗ mới là Võ Lâm Minh chủ, ở Võ Lâm Minh, Diệp mỗ định đoạt."

Đại sảnh chớp mắt liền yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 215: Đại lao (1)

Những người lắm miệng rốt cuộc cũng im lặng xuống. Hiện giờ bọn họ mới ý thức được, một người dù có tốt tính, cũng không có nghĩa hắn không biết tức giận.

Diệp Thu Bạch dáng người cao dài, lông mày như kiếm, hai tròng mắt như sao, khí chất nghiêm nghị, "Thẩm Trang chủ đã yêu cầu ba ngày để điều tra án, chư vị chờ thêm ba ngày thì đã sao, cho dù có chờ thêm mấy ngày, thì Nhạc chưởng môn cũng đâu thể sống lại được*." (Ý là dù sao ông ta cũng đã chết rồi, có đợi thêm vài ngày cũng không ảnh hưởng gì đến vấn đề máu chốt cả)

Lời này ý vị sâu xa, nghe qua thì cũng không có gì không đúng, nhưng nếu cẩn thận ngẫm lại, thì thật ra có thể thấy được, trong lời nói của Diệp Thu Bạch không có nửa phần tôn trọng nào đối với Nhạc Mân đã bất hạnh chết đi kia.

Hiện tại, người tức giận nhất đương nhiên là người Phái Không Động, tuy nhiên, lần này đệ tử phái Không Động còn chưa phát biểu ý kiến, Đồng Nhu đã nói: "Phu quân nhất định cũng sẽ không muốn thấy một mạng người bị oan uổng mất đi. Về chuyện điều tra hung phạm này, ta cũng cho rằng Diệp Minh chủ và Thẩm Trang chủ nói có lý. Ta không có ý kiến gì."

Chưởng môn phu nhân đã nói như vậy, người phái Không Động cũng chỉ có thể ngậm miệng. Phái Không Động ngậm miệng rồi, những người khác lại càng không tiện nói thêm.

Nhưng Thu lão lại nói một câu: "Diệp Minh chủ che chở Thẩm phu nhân như vậy, nếu như kết quả ba ngày sau vẫn cho thấy Thẩm phu nhân là hung phạm, thì sẽ thế nào đây?"

"Nếu đúng như vậy, thì Diệp mỗ xin từ chức Võ Lâm Minh chủ."

Mọi người đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo liền ồ lên, chức vị Võ Lâm Minh chủ nói bỏ là bỏ, thật sự tiêu sái quá nha.

Hồng Đậu nhấp môi, thế nhưng lại không dám ngẩng đầu nhìn Diệp Thu Bạch.

Thần sắc Diệp Thu Bạch không đổi, hắn cười nói: "Trong lúc này, Thẩm phu nhân sẽ do người của Võ Lâm Minh trông giữ, Thẩm Trang chủ có thể an tâm điều tra."

Thẩm Lạc Ngôn rũ mắt, nói: "Đa tạ."

Chuyện trừng phạt "hung phạm", liền cứ như vậy tạm thời kết thúc.

Hồng Đậu biết chính mình hiện tại không nên nói nhiều, dù nàng có nói thêm, thì những kẻ gọi là võ lâm hào kiệt đó cũng sẽ không tin nàng. Nàng nhìn Diệp Thu Bạch, Diệp Thu Bạch hơi hơi gật đầu với nàng, nàng mới yên tâm đi theo Trung bá.

Thẩm Lạc Ngôn bảo vệ Hồng Đậu như thế, những người khác thấy vậy cũng coi như chuyện thường tình, rốt cuộc thì bọn họ cũng là phu thê, nhưng Diệp Thu Bạch lại không màng tất cả bảo vệ Hồng Đậu trước mặt mọi người như thế, ít nhiều gì cũng sẽ gặp phải chút phê bình kín đáo, chỉ sợ còn đưa tới thêm vài lời đồn đại vớ vẩn.

Hồng Đậu lần đầu tiên cảm thấy chính mình cũng có bản lĩnh làm hồng nhan họa thủy, nàng đi theo phía sau Trung bá, không khỏi thở dài.

Trung bá hảo tâm nói: "Thẩm phu nhân không cần lo lắng, có Minh chủ chúng ta cùng Thẩm Trang chủ ở đây, ngươi nhất định có thể rửa sạch oan khuất, không lâu nữa liền có thể ra khỏi phòng giam."

Hồng Đậu đi theo Trung bá, đúng là để tới nhà tù của Võ Lâm Minh. Võ Lâm Minh đương nhiên cũng có nhà tù. Trong cái thế giới mà giang hồ - triều đình không can thiệp lẫn nhau này, Võ Lâm Minh liền tương đương với quan phủ trong chốn giang hồ, nếu có kẻ tội ác tày trời lại bởi vì đủ loại nguyên nhân mà chưa thể chết được, thì sẽ bị nhốt tại nhà tù của Võ Lâm Minh.

Trung bá còn nói thêm: "Thẩm phu nhân, ngươi cũng chớ trách Minh chủ chúng ta, hắn vì muốn tranh thủ thời gian ba ngày cho ngươi, mà ngay cả vị trí Minh chủ cũng có thể nói từ bỏ. Nhưng quy củ vẫn còn đó, trước khi Thẩm Trang chủ tìm được chứng cứ chứng minh ngươi trong sạch, đành để ngươi chịu thiệt mà ở trong phòng giam nghỉ ngơi mấy ngày."

"Ta không hề trách hắn." Hồng Đậu thấp giọng nói: "Ngược lại, ta cảm thấy chính mình đã nợ hắn rất nhiều……"

Diệp Thu Bạch ngay cả vị trí Võ Lâm Minh chủ cũng đều đưa ra để giúp nàng. Hiện giờ nàng chỉ cảm thấy bản thân mình không đủ cẩn thận, lúc này mới để kẻ khác có cơ hội thừa nước đục thả câu. Nếu như Diệp Thu Bạch thật sự vì nàng mà mất đi vị trí Minh chủ, nàng sẽ thấy khổ sở lắm.

Nhưng ngay cả việc vì sao lại có người hãm hại mình, nàng cũng không rõ, có cẩn thận thì cũng ích gì đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216: Đại lao (2)

Nhà tù ở Võ Lâm Minh nằm trong một góc xa xôi nhất, vừa bước vào liền có cảm giác âm phong từng trận. Trong phòng giam luôn có hai thị vệ canh giữ, một người tên A Đại, người kia tên A Nhị, đây là hai huynh đệ, nghe nói hai người này cũng từng là đao khách đại danh đỉnh đỉnh, chỉ vì Diệp Thu Bạch có ân với hai người này, nên hai huynh đệ bọn họ liền tự nguyện tới canh giữ đại lao.

Nhìn thấy Trung bá dẫn người vào, A Đại cùng A Nhị đều bất ngờ, A Đại dẫn đầu nghi hoặc nói: "Trung bá, mỹ nhân nũng nịu này không phải là hung thủ giết Nhạc Mân đấy chứ?"

Hồng Đậu lớn lên xinh đẹp, lại thoạt nhìn hiền lành vô hại, nói nàng giết người, thực sự là khiến người ta không nhịn được phải hoài nghi.

"Được rồi, các ngươi cũng đừng hỏi nhiều, Thẩm phu nhân là bạn của Diệp Minh chủ, chờ đến khi bắt được hung phạm, nàng tự nhiên sẽ đi ra ngoài." Trung bá lại hỏi: "Tìm một phòng giam sạch sẽ đi."

"Sạch sẽ……" Nhà tù này có nơi nào sạch sẽ đâu, A Nhị nghĩ một lúc, liền vỗ ót nói: "Có một gian sạch sẽ nhất, đi với ta."

Đi đến chỗ sâu nhất trong nhà tù, A Nhị chỉ vào một phòng giam nói: "Ngay chỗ này này, sạch sẽ đúng không."

"Chỗ này……" Trung bá nhíu mày nhìn phòng giam trong cùng kia, mà nơi này chính là phòng thứ hai đếm ngược từ trong đó, hắn nói: "Có phải đã gần với vị bên trong đó quá hay không?"

A Đại nói: "Chính là vì phòng cách vách có vị kia, nên phòng giam này vẫn không hề có người ở, sạch sẽ nhất chính là nơi này. Ta nói Trung bá ngươi lo lắng gì nha, vị kia đã bị bốn dây xích lớn đúc từ huyền thiết khóa lại, xương tỳ bà của hắn đã bị đâm xuyên qua, công lực lại bị phong bế, ngươi còn sợ hắn chạy ra hại người được à?"

Hồng Đậu nghi hoặc, "Có ai bị giam ở đó sao?"

"Thẩm phu nhân không cần lo lắng." Trung bá không trả lời câu hỏi của Hồng Đậu, nghe A Đại nói vậy, hắn cũng bớt sầu lo, liền nói: "Ngươi trước hết ở tạm phòng giam này đi."

"Ồ……" Hồng Đậu gật gật đầu, ngoan ngoãn vào tù, nàng nhìn cửa bị đóng lại, lúc này mới ý thức được mình đã thật sự trở thành người bị tình nghi.

Trung bá đứng ngoài cửa nói: "Minh chủ từng dặn dò, Thẩm phu nhân nếu có yêu cầu gì, đều có thể phân phó A Đại, A Nhị. Vì sợ Thẩm phu nhân ở trong tù nhàm chán, Thẩm phu nhân nếu có muốn nuôi sủng vật gì thì cũng có thể."

"Sủng vật gì cũng được sao?"

Trung bá gật đầu, "Đều có thể."

Hồng Đậu quyết đoán, "Ta muốn nuôi một con cá sấu."

Trung bá đờ người, vẻ mặt khó xử, "Cái này……"

"Nếu không có cá sấu, vậy thì hổ cũng được."

"Ờm, cái này……"

"Thế sói xám thì sao?"

Trung bá lắp bắp nói: "Thẩm phu nhân……"

"Được rồi được rồi, không đùa ngươi nữa." Hồng Đậu tìm một góc ngồi xuống, "Cho ta một con mèo đi."

Trung bá lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Không lâu sau, Trung bá thật sự phái người đem mèo đến tặng liền rời đi. A Đại, A Nhị cũng biết Hồng Đậu là khách của Minh chủ, nên cũng liền khách khí nói: "Hai anh em chúng ta canh ở ngay cửa lao, phu nhân có gì cần phân phó, thì cứ lớn tiếng kêu chúng ta là được."

Hồng Đậu gật gật đầu, A Đại và A Nhị cũng liền rời đi. Nàng vuốt cổ mèo đen nhỏ cho qua thời gian, ngoại trừ ánh sáng tối tăm trong nhà lao và mùi có chút khó ngửi, thật ra thì nàng không có gì mà không chấp nhận được hết.

Chỉ nghĩ đến việc vì sao Tuyết Phi Phi, đại thúc chẻ củi và Mạc Phi Ưng muốn cùng nhau hãm hại nàng, nàng liền đau đầu, bởi nàng hoàn toàn không nghĩ ra một chút manh mối nào cả. Nếu nàng nhớ không lầm, nàng cũng chưa từng đắc tội với những người này nha.

"Meo ～" mèo đen nhỏ kêu một tiếng, thừa dịp Hồng Đậu không chú ý, liền nhảy ra khỏi ngực nàng.

Hồng Đậu lấy lại tinh thần, nhìn mèo con chui qua một lỗ nhỏ sang nhà tù cách vách, nàng liền lập tức chạy tới, ghé vào cửa động nói: "Tiểu Hắc, ngươi mau trở lại!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 217: Người bị cầm tù (1)

Nhưng chỉ vừa ghé vào cửa động, sau khi liếc mắt thấy được tình cảnh trong phòng giam cách vách, nàng liền ngẩn ngơ.

Sắp xếp bài trí trong các phòng giam đều như nhau, một cái giường, một cửa sổ, rất đơn giản. Điều khiến nàng kinh ngạc chính là người bị giam trong phòng giam cách vách.

Người nọ ở trong góc tường, tay chân bị bốn xích sắt to đùng trói buộc, xương tỳ bà còn bị đâm xuyên qua, áo tù màu trắng nhuốm máu mà trở nên dơ bẩn không chịu được, tóc của hắn cũng rối tung, càng khiến người ta cảm thấy kỳ quái chính là, trên mặt hắn bị đeo một chiếc mặt nạ màu đen, chỉ có thể thấy một đôi mắt đang nhắm, bởi vậy không thể biết được dung mạo của hắn ra sao, nhưng khi một người bị nhốt lại trong phòng giam bằng cách này, vậy chứng minh hắn thật sự là một nhân vật nguy hiểm.

Hẳn là hắn đã bị giam từ rất lâu, Hồng Đậu thấy vậy khi nhìn quần áo hắn.

"Meo ～"

Hồng Đậu nhìn mèo đen nhỏ cứ thế nhảy vào trong lòng ngực nam nhân kia, còn vươn đầu lưỡi liếm liếm tay hắn, nàng liền nóng nảy, "Ê! Tiểu Hắc!"

Đại khái là vì xem nhiều phim kinh dị quá, nên nàng liền có loại ảo giác quỷ dị, rằng nam nhân kia nói không chừng ngay giây tiếp theo sẽ lạp tức bắt lấy mèo đen nhỏ mà ăn tươi nuốt sống.

Nam nhân kia động đậy.

Đầu tiên hắn mở to mắt, con ngươi đen nhánh, bên trong lại không có chút cảm xúc nào, hắn hơi hơi cúi đầu, nhìn mèo nhỏ trong lòng ngực, nhưng rất lâu cũng không hề có động tác, tiếp theo, hắn mới nhìn về phía giọng nói phát ra.

Hồng Đậu bị hắn nhìn như vậy, da đầu tê dại mà cảnh cáo: "Ê…… Ngươi đừng xằng bậy, không được ăn nó!"

Nam nhân lại nhìn nhìn mèo nhỏ, lúc này mới đứng lên từ trên mặt đất, bước chân hắn chậm chạp, đi về phía vách tường, mỗi bước đi, xích sắt trên người hắn lại phát ra tiếng leng keng. Chỉ là khi hắn cách vách tường 3 bước chân thì liền ngừng lại, bởi vì chiều dài xích sắt trên người hắn không đủ.

Vì thế, hắn ngồi xổm xuống, đặt mèo nhỏ trong tay trên mặt đất.

Nhưng so với Hồng Đậu, con mèo này dường như càng thích hắn hơn, cho dù nam nhân có thả nó xuống, nó cũng đảo vòng quanh hắn, mà không trở lại bên cạnh Hồng Đậu.

Sau một lúc lâu, hắn lại rũ mắt nhìn cửa động kia, Hồng Đậu quỷ dị nhìn ra vẻ không biết phải làm sao từ trong ánh mắt hắn.

Trong lòng Hồng Đậu thở nhẹ một hơi, nàng không ghé vào cửa động nữa, mà đứng dậy ngồi vào trên giường, con mèo đen nhỏ kia nếu đã không sợ chết, thì nàng cũng lười không thèm xen vào việc của người khác đâu, nó nguyện ý đi theo nam nhân nguy hiểm kia thì cứ đi thôi!

Trong đại lao tối tăm, chỉ có thể nhìn ra bên ngoài từ ô cửa sổ nho nhỏ kia để xác định là ban ngày hay đêm tối, Hồng Đậu cũng không biết mình đã vào đây được bao lâu, chỉ nhìn thấy ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, còn nàng cũng không biết đây là giờ nào nữa.

"Ê, Thẩm đại phu nhân."

Giọng nói bỗng nhiên vang lên ngoài cửa làm Hồng Đậu cả kinh, nàng nhìn về phía đó, chỉ thấy là Đan Tiểu Phiến từng có duyên gặp vài lần, nàng nghi vấn, "Đan cô nương, ngươi tới đây làm gì?"

"Ta đến thăm ngươi nha." Đan Tiểu Phiến hì hì cười nói: "Thẩm Lạc Ngôn cùng Diệp Thu Bạch đều đang điều tra hung phạm giết Nhạc Mân, còn phải ứng phó với những kẻ gọi là giang hồ hào kiệt tới gây rối nữa, bọn họ đang hết sức vội vàng, không cách nào tới đây thăm ngươi, thế nào, cảm giác bị oan uổng không dễ chịu đúng không?"

Hồng Đậu không so đo việc Đan Tiểu Phiến vui sướng khi người gặp họa, nàng hỏi: "Ngươi tin tưởng ta bị oan sao?"

"Đó là đương nhiên, nếu như ngươi muốn giết người, thì sao còn dùng đến cách phiền phức như vậy, chỉ với võ công của ngươi, thì trực tiếp một chưởng đập chết Nhạc Mân cũng được."

Hồng Đậu nhớ ra nha đầu này chính là đại tiểu thư Thiên Kim Các, nàng vội đi tới cửa hỏi: "Vậy ngươi biết là ai giết Nhạc Mân sao?"

"Biết nha." Đan Tiểu Phiến gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 218: Người bị cầm tù (2)

Hồng Đậu truy hỏi: "Là ai?"

"Nói cho ngươi cũng vô dụng." Đan Tiểu Phiến nói mát, "Hiện tại tất cả chứng cứ đều đã chuyển hướng về phía ngươi, dù nói gì cũng thế."

Hồng Đậu cắn răng, "Vậy dù thế nào thì ngươi cũng phải nói cho ta, vì sao ngay cả Mạc Phi Ưng và những người khác đều muốn hãm hại ta chứ?"

"Bọn họ không phải cùng một nhóm, Mạc Phi Ưng tính kế ngươi, chẳng qua chỉ là nhân tiện mà thôi." Đan Tiểu Phiến vuốt cằm nói: "Nha hoàn tên Tiểu Phi Phi kia nói không sai, phòng của ngươi thực sự có hoa bách hợp, mà đại thúc đưa cơm kia, người lúc ấy hắn nhìn thấy có khả năng là ai đó dịch dung thành dáng vẻ của ngươi, còn Mạc Phi Ưng à……"

Giọng nam trầm thấp vang lên, "Ta như thế nào?"

Đan Tiểu Phiến khựng lại, cứng đờ quay đầu, sau khi nhìn thấy người phía sau là Mạc Phi Ưng, nàng giơ tay vẫy vẫy, "Hi ～ Đại Mạc công tử."

Trong lòng Đan Tiểu Phiến thầm kêu khổ, lần này nàng lén vào nhà tù, không hề dẫn theo Trương gia gia, đụng phải Mạc Phi Ưng thật đúng là xấu hổ.

Hồng Đậu đờ đẫn, rất muốn khinh bỉ một câu, cái nhà tù này có phải rất dễ tiến vào hay không.

Mạc Phi Ưng không có sắc mặt tốt với lời chào hỏi của Đan Tiểu Phiến, áp lực của Đan Tiểu Phiến lại lớn hơn nữa, "Đại Mạc công tử, sao ngươi lại tới đây?"

"Để phòng khi có người nói lời không nên nói." Mạc Phi Ưng lạnh mặt, "Ngoài ra, ta họ Mạc, không phải là Đại Mạc."

Đan Tiểu Phiến run sợ, ánh mắt ngó loạn xung quanh, vội nói sang chuyện khác, "Ai nha, Thẩm phu nhân, vị trí phòng giam này của ngươi thật tốt nha, vậy mà có thể trở thành láng giềng với vị trong truyền thuyết kia cơ đấy."

"Vị kia?" Mạc Phi Ưng quét mắt sang nhà tù cách vách, cho dù có không nhìn thấy, hắn cũng có thể cảm giác được khí tức của người trong đó không bình thường, là một cao thủ. Hắn hỏi: "Đó là ai vậy?"

"Ngươi không biết sao?" Đan Tiểu Phiến kiêu ngạo ngẩng đầu lên nói, "Cũng đúng, trên thế giới này đâu phải ai cũng bác học đa tài giống bổn tiểu thư đâu."

Mạc Phi Ưng nhàn nhạt phun ra một chữ, "Nói."

"Đó là Tô Kiếm Lai!" Đan Tiểu Phiến lập tức trả lời, chỉ cần không có Trương gia gia theo bên cạnh, nàng liền run sợ nhanh đến dị thường.

Mạc Phi Ưng nhíu mày, "Tô Kiếm Lai…… Võ Lâm Minh chủ tiền nhiệm."

"Vậy chẳng phải là sư phụ Diệp Minh chủ sao!" Hồng Đậu cũng không rảnh lo chính mình còn đang bị giam, nàng hỏi: "Vì sao sư phụ của Diệp Minh chủ lại bị nhốt ở đây?"

"Đương nhiên là vì hắn bị tẩu hỏa nhập ma đó." Đan Tiểu Phiến chậm rì rì nói: "Tô Kiếm Lai đã sớm mai danh ẩn tích, mọi người đều nói hắn thoái ẩn giang hồ, kỳ thật chân tướng chính là, hắn bị Diệp Thu Bạch nhốt lại. Từ sau khi Tô Kiếm Lai giết chính vợ mình, thì đã bị tâm ma ám ảnh, có khi không khống chế được sẽ hại người hại mình, Diệp Thu Bạch vì bảo hộ danh tiếng anh minh của sư phụ, nên đã nói với bên ngoài là sư phụ hắn mất tích, kỳ thật hắn đã mất rất nhiều sức mời cầm tù được Tô Kiếm Lai."

Cho nên, mới có thể cần đến bốn sợi xích huyền thiết, lại còn phải đâm thủng xương tỳ bà phong tỏa võ công, chỉ là vì Tô Kiếm Lai khi nhập ma quá mức nguy hiểm.

Đây có thể xem là bí mật của Võ Lâm Minh, người ngoài lần đầu nghe được, cũng không biết nên đánh giá như thế nào.

Mạc Phi Ưng nói: "Đan cô nương, ta có lời cần tâm sự với ngươi."

"Trời đã quá muộn, ta là trẻ nhỏ, còn phải ngủ để nhanh lớn nha, muốn trò chuyện gì để nói sau cũng được." Đan Tiểu Phiến cười tủm tỉm xoay người, còn chưa đi được một bước, đã bị người kia bắt lấy cổ áo từ phía sau nhấc lên giữa không trung, nàng đá đá chân, "Ê, ngươi mau thả ta ra! Đừng nghĩ rằng ngươi võ công lợi hại liền có thể bắt nạt trẻ nhỏ!"

Mạc Phi Ưng không để ý tới việc nàng ồn ào, trực tiếp liền xách người bay đi.

Người đi hết rồi, Hồng Đậu lại chợt nghe thấy tiếng mèo đen nhỏ kêu lên từ cách vách.

Không nén nổi tò mò, nàng lại đi tới ven tường, bò xuống dưới cửa động. Cảnh mèo con bị ngược đãi mà nàng vốn tưởng tượng không hề xảy ra, mà là con mèo kia đang lười biếng ghé vào trong lòng ngực nam nhân, thỉnh thoảng lại thoải mái kêu lên vài tiếng.

Có lẽ là cảm nhận được ánh mắt nhìn đến, nam nhân kia hơi hơi nghiêng đầu, cũng nhìn về phía cửa động, vô tình chạm mắt với Hồng Đậu.

Hồng Đậu nuốt nước miếng, "Kia…… Ngươi thật sự là Tô Kiếm Lai?"

Nhìn dáng vẻ hắn và con mèo hài hòa như thế, hắn cũng thật sự không giống với người bị tẩu hỏa nhập ma theo như lời Đan Tiểu Phiến.

Nam nhân cũng nhìn Hồng Đậu, ánh mắt bình đạm không gợn sóng, ngay trong lúc không khí an tĩnh nhất, trong mắt hắn lại thêm vài phần mê mang, dưới lớp mặt nạ bảo hộ màu đen truyền đến một tiếng: "Meo?"

Hồng Đậu: "……"

Đúng là đột ngột không kịp phòng bị…… thế nhưng lại cảm thấy có chút đáng yêu là thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Tô Kiếm Lai

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 219) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 219)

5 THÁNG 12, 2018 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 219: Tô Kiếm Lai

Hay Võ Lâm Minh chủ tiền nhiệm không phải một sinh vật hung ác, mà là một sinh vật đáng yêu?

Không không không, không thể phán đoán từ vẻ bề ngoài.

Đan Tiểu Phiến chính là đại tiểu thư Thiên Kim Các, Thiên Kim Các làm ăn về lĩnh vực gì, tất cả mọi người đều rõ ràng, nàng không tin lời Đan Tiểu Phiến nói ra lại là giả được, nguyên nhân chính vì không tin là giả, cho nên hiện tại nàng thực mâu thuẫn.

Nàng nên chào hỏi với Tô Kiếm Lai như thế nào đây?

"Ngưỡng mộ đã lâu, ngươi chính là vị Kiếm Lai huynh giết vợ kia hả?"

Không nên không nên, như vậy nghe như mình đang châm chọc hắn giết vợ vậy, hơn nữa vợ hắn còn là một xác hai mạng.

"Kia…… Kiếm Lai huynh, chào ngươi, tuy rằng ta là phu nhân Thẩm Gia Trang, chẳng qua trước mắt ta đang yêu đương với đồ đệ ngươi đó."

Như vậy càng thêm không ổn nha!

Hồng Đậu thống khổ ôm đầu, nói như vậy sẽ khiến người ta cho rằng nàng là một nữ nhân lả lơi ong bướm, không biết giữ đạo làm vợ nha! Ngay cả chính nàng cũng sẽ cho là như vậy!

"Meo ～" Mèo đen nhỏ nằm trong lòng ngực nam nhân ngọt ngào kêu một tiếng.

Hồng Đậu ý thức được không thể xấu hổ quá lâu, nàng lấy loại tư thế quỳ rạp trên mặt đất hết sức bất nhã, chưa nghĩ gì liền buột miệng thốt ra một câu, "Kiếm Lai huynh, thức ăn trong nhà lao thế nào?"

Vừa nói xong, nàng liền hận không thể đập đầu luôn xuống đất, đây có thể coi là lời chào hỏi dạo đầu à! Kiếm Lai huynh người ta chính là Võ Lâm Minh chủ tiền nhiệm nổi danh lừng lẫy, nếu trả lời loại câu hỏi này của nàng mới là lạ!

Hồng Đậu ngẩng đầu, bất ngờ nhìn thấy Tô Kiếm Lai cử động!

Tô Kiếm Lai nhặt lên một hòn đá nhỏ, gạt cỏ khô trên đất trước mặt mình ra, tiếp theo liền viết ra một hàng chữ trên đất. Sau khi viết xong, hắn buông hòn đá xuống, ngồi xổm trên mặt đất, vừa ôm mèo vừa nhìn Hồng Đậu.

Hồng Đậu phí rất nhiều sức lực, mới thấy rõ chữ hắn viết là gì, chỉ thấy một hàng chữ kia, không nhiều không ít, vừa đúng ba chữ to: Có thịt ăn.

Hồng Đậu gật đầu, "Có thịt ăn, vậy thật tốt quá!"

Tiếp theo nàng liền ngẩn ngơ, Kiếm Lai huynh không giống như người sẽ trả lời loại vấn đề này của nàng nha! Nhưng vậy mà hắn lại trả lời! Lại còn viết ra trả lời nàng nữa!

Tô Kiếm Lai lại nhặt đá lên, viết thêm một câu phía trên hàng chữ đó: Trước khi lên đoạn đầu đài*. (đài chém đầu phạm nhân)

Gộp lại đọc chính là, trước khi lên đoạn đầu đài, có thịt ăn.

Hồng Đậu trầm mặc, ngay cả cười khách sáo cũng không cười nổi, một lát sau, nàng mới khô khốc nói: "Nhìn không ra…… Kiếm Lai huynh còn hài hước như vậy."

"Đầu óc ta từng bị thương, rất nhiều chuyện đều không rõ, hài hước là có ý gì." Tô Kiếm Lai viết xong hàng chữ này, sờ sờ mèo đen nhỏ trong lòng ngực.

Hồng Đậu giải thích, "Hài hước chính là nói ngươi…… rất được hoan nghênh."

Tô Kiếm Lai xóa đi mấy hàng chữ trước đó, lại viết: "Nếu ta được hoan nghênh, vì sao lại bị nhốt ở trong này, miệng vết thương trên người ta rất đau, thứ đeo trên mặt ta cũng khiến ta không nói được thành lời, không có ai tới thăm ta cả."

Khi hắn viết chữ, ánh mắt trước sau đều bình lặng như giếng cổ, ngay cả khi hắn viết xong nhìn về phía Hồng Đậu, trong mắt cũng không có bất cứ thần thái gì.

Vì thế, lại càng có khiến người ta động lòng trắc ẩn.

Chỉ là viết chữ mà thôi, thế mà đã có uy lực lớn như vậy. Hồng Đậu dường như có thể tưởng tượng được, nếu để hắn mở miệng nói chuyện, khẳng định có thể chỉ cần dăm ba câu đã có thể khiến người ta tràn đầy đồng cảm.

Nàng đột nhiên hiểu rõ vì sao Tô Kiếm Lai đã bị nhốt trong nhà lao mà vẫn phải dùng nhiều biện pháp hạn chế như vậy, còn không cho hắn nói chuyện nữa. Hắn quả thực quá mức nguy hiểm.

Hồng Đậu thu lại lòng thương cảm tràn lan kia của mình, bĩu môi nói: "Ngươi có biết tỉ lệ nam nữ trên thế giới này hết sức chênh lệch hay không, một nam nhân muốn tìm được người vợ tốt đã khó khăn cỡ nào, nhưng ngươi có vợ còn không biết quý trọng, cho nên liên minh chính nghĩa liền nhốt ngươi lại để trừng phạt ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Phân phát vợ

"Thì ra là thế." Trong mắt Tô Kiếm Lai mang theo vẻ mê mang viết xuống bốn chữ này, lại viết tiếp:

"Thế vợ của ta đâu?"

Hồng Đậu đưa tay chống cằm, quỳ rạp trên mặt đất lười biếng trả lời, "Vợ ngươi đã chết rồi, không còn nữa."

"Thế liên minh chính nghĩa có phát vợ cho ta nữa không?"

Khóe miệng Hồng Đậu giật giật, "Sẽ không! Nào có chuyện tốt như vậy! Nam nhân của ta còn do ta tự dựa vào bản lĩnh của mình mà tìm đó!"

Tô Kiếm Lai chớp mắt một cái, dường như có chút thất vọng.

Hồng Đậu không rõ người này khờ thật hay là giả ngốc, nhưng bất luận hắn khờ thật hay ngốc giả, có thể giúp nàng tiêu bớt thời gian cũng đã đủ rồi. Nàng nhìn mèo đen nhỏ nằm thoải mái trong lòng ngực Tô Kiếm Lai, "Vì sao con mèo này lại dính ngươi như vậy?"

"Bởi vì ta được hoan nghênh."

Hồng Đậu nhìn hàng chữ này, liền cảm thấy không còn gì để nói. Tô Kiếm Lai này thoạt nhìn ngu si, nhưng cái kiểu khoe khoang này lại học nhanh thế.

Nàng hỏi: "Ngươi bị nhốt ở đây bao lâu rồi?"

Lần này hắn không viết chữ, mà chỉ ôm mèo đen nhỏ đứng dậy, đi đến bên giường bằng đá, xốc cái nệm mỏng lên. Trên giường đá kia chợt hiện ra đầy

vết khắc.

Bởi vì quá nhiều, lại sát nhau, cũng không đếm được, chỉ có thể tính sơ sơ, đại khái cũng có hơn một ngàn vết. Hồng Đậu không rõ hỏi: "Một vết khắc…… được tính là một ngày sao?"

Tô Kiếm Lai gật gật đầu, lại đi về phía ven tường, cũng vẫn cách xa ba bước, hắn dừng chân ngồi xổm trên mặt đất, tiếng xích sắt va chạm nhau khiến người ta phiền lòng một cách kỳ quái.

Hồng Đậu giờ phút này cũng không khỏi cảm thán trong lòng, hắn ở chỗ này cũng đã nhiều năm, cho dù đầu óc hắn không bị thương mà biến ngốc, thì chắc hắn cũng sẽ biến thành người điên, chẳng qua nàng rất nhanh lại nghĩ tới chuyện xưa mà Lý Tùy Phong kể cho nàng, Tô Kiếm Lai nếu đã vì cái gọi là đại nghĩa mà có thể không chút do dự giết thê tử đang có thai của mình, vậy hắn cũng không đáng thương chút nào cả.

Đáng đời hắn.

Hồng Đậu yên lặng bồi thêm một câu trong lòng như thế. Nàng không phải là đại hiệp quên mình vì người gì đó, cũng không thể dùng lý trí đối với mọi chuyện, đều là phái nữ, đương nhiên nàng sẽ thương cảm người phụ nữ bị chồng giết kia.

Tô Kiếm Lai bỗng nhiên lại viết trên mặt đất: "Ngươi tên là gì?"

"Ta tên là Phương Hồng Đậu."

"Hình như ta từng nghe thấy tên này."

Hồng Đậu không cho là đúng, "Ngươi sẽ không nói ngươi gặp ta trong mộng đấy chứ?"

Hắn lắc đầu, lại viết: "Hay ngươi là người vợ mà liên minh chính nghĩa phân phát cho ta?"

"Ê!" Hồng Đậu kinh ngạc, "Ngươi uống thuốc có thể uống bậy, nhưng nói thì không thể nói bậy…… Không đúng, là chữ không thể viết linh tinh! Ngươi đây là đang nguyền rủa người khác đó có biết không?

Làm vợ ngươi chính là sẽ bị ngươi giết!"

Hắn nhìn nàng, mờ mịt chớp chớp mắt, mèo nhỏ trong lòng ngực hắn cũng đúng lúc kêu một tiếng, vì thế hắn cũng kêu theo một tiếng, "Meo……"

Mặt nạ trên mặt hắn khống chế dây thanh quản của hắn, khiến hắn không thể nói chuyện, nhưng có thể phát ra âm tiết đơn giản.

Một người một mèo này, thoạt nhìn cũng hài hòa lắm.

Hồng Đậu càng thêm cảm thấy Tô Kiếm Lai này không đơn giản, nếu không phải nàng đã biết chuyện hắn từng phạm phải, thì chỉ sợ bây giờ nàng sẽ cảm thán đây đúng là một anh trai nhỏ có tình thương, yêu động vật!

Nàng "hừ" một tiếng, bò lên từ trên mặt đất, ngồi trên giường lạnh băng, nhìn ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ nhỏ, trong lòng nàng chợt ưu sầu, cũng không biết nàng có thể rửa sạch oan khuất hay không, nếu như không thể ……

Vậy nàng liền tự mình chạy thôi!

Hồng Đậu tiếc mạng, nàng cũng không định cứ thế mất mạng ở chỗ này. Nếu quả thật tới thời khắc nguy hiểm, vậy chắc chắn là nàng sẽ chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 221: Quà

Chỉ là Diệp Thu Bạch…… Còn cả Thẩm Lạc Ngôn cố hết sức bảo vệ nàng trước mặt mọi người nữa ……

Hồng Đậu lại thở dài, trên thế giới này nợ thứ gì cũng có thể trả, chỉ có nợ ân tình mới khó trả thôi, nàng không muốn nợ ân tình của Thẩm Lạc Ngôn.

"Phương cô nương."

Hồng Đậu lại bị hoảng sợ, nàng nhìn về phía Lý Tùy Phong không biết đã xuất hiện ngoài cửa từ khi nào, lông mày liền giật giật, phải nói nhà tù của Võ Lâm Minh đúng là dễ đột nhập mà, ai cũng đều có thể qua lại như gió. Nàng hỏi: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Thay Thẩm Trang chủ đến thăm ngươi." Lý Tùy Phong thảnh thơi nói: "Thấy ngươi còn có vẻ rất thích ứng, Trang chủ hắn cũng có thể yên tâm."

Hồng Đậu hiện giờ vừa nghe đến tên Thẩm Lạc Ngôn thì tâm tình liền có chút vi diệu, nàng không hề để ý mà nói: "Vậy ngươi cũng đã gặp ta rồi, bây giờ có thể rời đi."

"Lần này ta tới đây, không chỉ vì thay Thẩm Trang chủ tới thăm ngươi, mà còn mang đến cho ngươi một tin tức lớn." Lý Tùy Phong nói: "Ngươi có muốn đoán là tin gì hay không?"

Hồng Đậu không chút để ý hỏi: "Tin gì?"

"Ở phòng nghị sự, trước mặt mọi người, Thẩm Trang chủ đã hưu ngươi."

Thần sắc Hồng Đậu khựng lại.

Lý Tùy Phong móc ra một tờ giấy từ trong lòng ngực, vẫy vẫy, "Nè, đây là hưu thư của ngươi."

Nàng đứng dậy, bước qua cầm lấy hưu thư, lại tỉ mỉ nhìn một lượt chữ viết trên đó, xác định đây là hưu thư thật, đặc biệt là khi nhìn thấy một câu kia, từ nay về sau, nam cưới nữ gả không liên quan tới nhau, nàng cao hứng như sắp nhảy lên đến nơi vậy. Còn nhớ rõ từ lúc bắt đầu đi vào thế giới này, nàng liền gấp rút muốn thoát khỏi thân phận phu nhân Thẩm Gia Trang, khi thật sự tới ngày này, lại không nghĩ rằng nàng còn đang bị nhốt trong phòng giam.

Lý Tùy Phong nói: "Sau khi ngươi bị nhốt vào tù, những người khác vẫn không dễ dàng từ bỏ mà tìm Thẩm Trang chủ gây phiền toái, cũng không biết là ai nói ra đầu tiên, rằng nếu Thẩm Trang chủ tìm được chứng cứ chứng minh ngươi có tội, thì cũng sẽ bởi ngươi là phu nhân hắn mà bao che cho ngươi…… Cho nên cuối cùng, Thẩm Trang chủ chỉ có thể viết một tờ hưu thư ngay tại chỗ."

Hóa ra là vậy……

Hồng Đậu nắm chặt tờ giấy kia trong tay, không biết là nên cao hứng hay nên cảm động.

"Ta nghĩ, nói gì đó để an ủi ngươi chắc cũng chẳng cần, dù sao ngay cả ta cũng nhìn ra được, ngươi không muốn làm phu nhân Thẩm Gia Trang, chỉ là ta hy vọng ngươi có thể hiểu rõ một chút, Thẩm Trang chủ hắn không phải là người vô tình vô nghĩa."

Cuối cùng, trước khi Lý Tùy Phong rời đi, hắn lại nói một câu: "Ta không hiểu tâm tư nữ nhân các ngươi, nếu như ngươi cảm thấy Thẩm Trang chủ chưa bao giờ động lòng với ngươi, mới hờ hững với hắn như thế, thì Phương cô nương, ngươi cũng đâu có từng tin tưởng Thẩm Trang chủ?"

Lý Tùy Phong rời đi.

Hồng Đậu nhìn thứ được xưng là hưu thư trong tay, chậm rì rì bước về mép giường ngồi xuống. Lời Lý Tùy Phong nói khiến nàng có một loại cảm xúc không rõ tại sao, quả thật, nàng chưa bao giờ tin tưởng Thẩm Lạc Ngôn, từ ngày đầu tiên đến thế giới này, nàng đều nghĩ mọi chuyện theo hướng y như cốt truyện vốn có, nàng đương nhiên là không dám tín nhiệm Thẩm Lạc Ngôn.

Nhưng nghe từ phía người đứng xem…… hình như nàng có chút lạnh nhạt vô tình thì phải?

Hồng Đậu run lập cập, nàng lắc đầu, quăng câu nói đột nhiên xuất hiện trong đầu này ra ngoài.

"Meo ～" không phải tiếng mèo đen nhỏ kêu, mà là tiếng của nam nhân kia.

Âm thanh từ nhà tù cách vách thành công hấp dẫn chú ý của Hồng Đậu, nàng xuống giường đi đến ven tường ghé vào cửa động, chỉ thấy nam nhân viết một hàng chữ trên mặt đất, "Đừng đau lòng nữa, cho ngươi quà."

Hồng Đậu nhìn con mèo đen nhỏ kia ngậm trong miệng thứ gì đó, đi đến cửa động chui sang đây, nó "meo" một tiếng, thứ ngậm trong miệng liền rơi xuống đất, rất có sức sống bò tới bò đi bên cạnh Hồng Đậu.

Hồng Đậu ngây ra.

Sau một lát, trong phòng giam vang lên tiếng nữ nhân kêu thét, "Con gián a!!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 222: Hoa lê

Hồng Đậu hét thảm một tiếng, lập tức kinh động đến A Đại, A Nhị đang canh giữ bên ngoài. Hai người bọn họ vốn nghĩ rằng xảy ra đại sự gì đó, ví dụ như vị bị nhốt tại phòng giam trong cùng kia chạy ra chẳng hạn, kết quả thấy chỉ là một con gián nho nhỏ, A Đại liền quyết đoán rút đao ra, đập một phát chết con gián đang chạy loạn trên đất, lại dẫn theo A Nhị đi rồi.

Hồng Đậu ngậm miệng co người trên giường, lại một chân đá văng mèo đen nhỏ đang mon men bò lên trên giường. Nàng chán ghét con gián, cùng tất cả mọi thứ có liên quan đến con gián!

Mèo đen nhỏ tủi thân kêu một tiếng, lại chui qua cửa động, đi tìm Tô Kiếm Lai để được an ủi.

Lại nói bên kia.

Đan Tiểu Phiến bị Mạc Phi Ưng xách ra khỏi nhà tù, ở một chỗ hẻo lánh, chân nàng rốt cuộc cũng chạm đất, vừa quay đầu lại liền nổi giận đùng đùng nói: "Ngươi thật không có phong độ! Bổn tiểu thư chán ghét ngươi!"

Mạc Phi Ưng vẻ mặt không đổi, chỉ hờ hững liếc mắt nhìn Đan Tiểu Phiến, lạnh nhạt nói: "Ngươi cũng biết trên đời này, người biết càng nhiều bí mật, thì sẽ chết càng nhanh."

"Sao, như thế nào?" Đan Tiểu Phiến cảnh giác lui ra phía sau một bước, giả bộ phô trương thanh thế nói: "Ngươi dám uy hiếp ta? Thiên Kim Các sẽ không bỏ qua ngươi!"

Đan gia bọn họ chính là nhất mạch đơn truyền (mỗi đời chỉ có 1 đứa con), đại tiểu thư như nàng đối với Thiên Kim Các thì quý giá lắm đấy.

Nét mặt Mạc Phi Ưng không hề hiện vẻ sợ hãi, làn da màu lúa mạch trong bóng đêm càng hiện vẻ âm trầm, "Ngay cả người của Đại Mạc cổ lâu ta còn không sợ, sao lại sợ Thiên Kim Các của ngươi?"

"Ngươi!" Đan Tiểu Phiến nhớ tới tư liệu về người nam nhân này, Mạc Phi Ưng là một lãng tử ở Đại Mạc, tự do không trói buộc, cho nên không sợ gì cả, hắn làm mọi chuyện không cố kỵ chỗ nào, cũng không có người nào trong lòng để vướng bận, bất cứ chuyện liều mạng gì hắn cũng dám làm.

Mạc Phi Ưng lại nói: "Điều gì nên nói, điều gì không nên nói, ta nghĩ trong lòng Đan cô nương đã hiểu rõ."

Đan Tiểu Phiến cắn môi, lại không dám nói thêm gì, rốt cuộc thì bây giờ Trương gia gia không ở bên cạnh, nàng không kiên cường nổi, nhưng nàng rốt cuộc vẫn hỏi một câu: "Vậy ngươi cứ thế khiến một mạng người vô tội chết oan sao? Đại Mạc công tử, có lẽ ngươi không biết, nhưng bổn tiểu thư có lòng tốt nhắc nhở ngươi một câu, sau lưng Phương Hồng Đậu có người mà ngươi không thể trêu vào, nếu ngươi dám động đến nàng, ngươi tuyệt đối sẽ chết không có chỗ chôn."

"Việc này không phiền ngươi lo lắng." Mạc Phi Ưng nói: "Khi thật sự tới ba ngày sau, ta cũng sẽ không để Phương Hồng Đậu uổng mạng, còn nữa, ta họ Mạc, không phải là Đại Mạc."

"Vậy nha, ngươi còn cướp ngục hả?" Đan Tiểu Phiến trước sau như một vẫn không thèm để ý đến câu cuối của Mạc Phi Ưng, nàng ôm cánh tay, châm chọc nói: "Ngươi cướp ngục thì thế nào? Phương Hồng Đậu chẳng phải vẫn đeo trên lưng tội danh hung thủ giết người mà trốn đông trốn tây giữa giang hồ hay sao? Hy sinh một người râu ria, bảo vệ hung phạm giết người, ngươi cũng không người tốt lành gì cả, cần gì phải tự đánh giá cao chính mình như vậy?"

"Ta chưa bao giờ nói ta là một người tốt."

"Ngươi……" Đan Tiểu Phiến nhìn mảnh cánh hoa màu trắng bị gió thổi đến trước mắt mình, lời nói của nàng đột nhiên im bặt, vươn tay, cánh hoa kia liền dừng trên tay nàng, nàng nghi hoặc, "Đây là hoa gì?"

Mạc Phi Ưng nhìn thoáng qua, "Hoa lê."

"Vậy mà lại là hoa lê!" Đan Tiểu Phiến cả kinh, ngay sau đó lập tức ngẩng đầu, vì có gió thổi, nên phía bên kia tường vẫn bay ra vài cánh hoa trắng thuần.

Nơi này vị trí hẻo lánh, trước đó không có ai tới đây, chỉ là vì Mạc Phi Ưng dẫn theo Đan Tiểu Phiến rời khỏi nhà giam, lúc này mới đánh bậy đánh bạ mà đi tới chỗ ít có người đặt chân này.

Đan Tiểu Phiến vội giật nhẹ tay áo Mạc Phi Ưng, "Không phải ngươi biết bay à? Mau dẫn ta bay qua đó!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 223: Tà thuyết mê hoặc người khác

Mạc Phi Ưng lạnh nhạt nói: "Ta không phải là người nói gì nghe nấy."

"Ai nha, hiện tại ngươi cũng đừng so đo cái này!" Đan Tiểu Phiến giậm chân nói: "Ngươi không biết sao? Ở Võ Lâm Minh không thể xuất hiện hoa lê,

đây là loại hoa mà tiền nhiệm Võ Lâm Minh chủ đã ra lệnh cấm, cho nên hiện tại chỉ có thể thấy hoa hải đường ở Võ Lâm Minh mà thôi, ta có dự cảm, trong viện phía sau bức tường này có một bí mật siêu cấp!"

Mạc Phi Ưng nhíu mày, hắn lại nhìn tường cao, lúc này thật ra cũng không nói gì thêm, mà trực tiếp xách cổ áo Đan Tiểu Phiến bay qua.

Vừa chạm đất, hai người đều ngẩn ngơ.

Viện này trồng đầy cây hoa lê, cánh hoa màu trắng bay múa trong gió, dưới bầu trời đêm ánh trăng sáng tỏ, nơi này giống như tiên cảnh vậy, mà ở giữa khu vườn này, chỉ có một gian phòng nhỏ mà thôi.

Đan Tiểu Phiến tuy mới chỉ có mười bốn tuổi, nhưng thân là nữ nhân, trực giác của nàng đã sớm thức tỉnh. Không để ý tới Mạc Phi Ưng, nàng bước vào tận bên trong căn phòng nhỏ kia.

Nàng lấy chính thân phận đại tiểu thư Thiên Kim Các của mình ra bảo đảm, bí mật trong phòng này, nhất định sẽ khiến tất cả mọi người chấn động.

Mặt trăng bỗng nhiên ẩn vào tầng mây, ánh trăng chiếu vào từ ngoài cửa sổ cũng đã biến mất.

Hồng Đậu thầm thở dài, lại gặm màn thầu A Đại đưa tới. Nghe nói đây là bữa ăn khuya do Trung bá đặc biệt kêu A Đại đưa vào vì sợ nàng ăn cơm chiều không no, nàng tỏ vẻ hết sức cảm động, nếu có thể hoàn toàn bỏ qua tiếng mèo kêu liên tục từ trong phòng cách vách truyền tới…… Nàng nghĩ tâm tình của nàng sẽ tốt hơn một chút.

Rốt cuộc, nàng thật sự không chịu nổi, xuống khỏi giường, lại đi đến ven tường, nàng ghé vào cửa động kêu lên: "Ê, ngươi có thể đừng liên tục kêu meo meo nữa không thế! Thực phiền!"

Một người một mèo đồng thời ngừng kêu "meo", rất ăn ý mà cùng nhìn về phía Hồng Đậu.

Tô Kiếm Lai chớp mắt, "Meo?"

"Meo em gái ngươi!" Hồng Đậu ném chiếc màn thầu đã bị cắn một miếng trong tay qua đó, nàng hiện tại cũng sắp bị tiếng bị "Meo" này tẩy não rồi!

Tô Kiếm Lai giơ tay, nhẹ nhàng tiếp được màn thầu, hắn hơi mờ mịt nhìn chiếc màn thầu trắng trong tay, lại nhìn Hồng Đậu, tiếp theo liền cầm đá viết lên mặt đất: "Cảm ơn, ta sẽ quý trọng thật tốt."

"Này, ném cho ngươi thì ngươi ăn đi! Đừng nói kỳ quái kiểu quý trọng gì đó!" Hồng Đậu phát điên, hơn nữa, nàng cũng vốn đâu có định ném cho hắn ăn.

Tô Kiếm Lai lại viết: "Ta đang đeo mặt nạ, không ăn được thứ gì cả."

Hồng Đậu khựng lại một chút, hỏi: "Vậy ngày thường ngươi ăn uống như thế nào?"

"Cứ mỗi nửa tháng, Tiểu Bạch sẽ dùng chìa khóa mở mặt nạ trên mặt ta ra, lại để ta ăn một viên thuốc, ta liền không đói bụng."

"Tiểu Bạch" hắn nhắc tới, hẳn chính là Diệp Thu Bạch rồi.

Hồng Đậu không hiểu viên thuốc phi khoa học mà Tô Kiếm Lai ăn là loại gì, nhưng nếu Tô Kiếm Lai vẫn chưa đói chết, liền chứng minh viên thuốc kia quả thật là hữu dụng.

Nàng lại thấy Tô Kiếm Lai coi cái màn thầu đã bị cắn một miếng kia như bảo bối mà ôm trong tay, trong mắt còn mang theo vẻ thỏa mãn quỷ dị, nàng không khỏi hỏi một câu: "Chỉ khi ngươi uống thuốc thì mới có thể cởi mặt nạ thôi sao?"

"Ừm, Tiểu Bạch nói nếu ta không mang mặt nạ bảo hộ, sẽ liền yêu ngôn hoặc chúng*." Tô Kiếm Lai viết: "Yêu ngôn hoặc chúng là có nghĩa gì vậy?"

*Yêu ngôn hoặc chúng: Dùng lời giả dối (yêu ma) để lừa đảo (mê hoặc) người khác

"Ý là…… Ý là ngươi rất đẹp." Hồng Đậu thuận miệng bịa chuyện, thái độ lừa dối hết sức qua loa. Nàng cảm thán, "Đều nói gặp nhau chính là duyên, hôm nay ta có thể ở đây nói chuyện với ngươi cách một bức tường cũng thật là nghiệt duyên, ngươi nói xem, ngươi đã giết vợ mình, lại tẩu hỏa nhập ma mới bị nhốt ở đây, xem như trừng phạt đúng tội, nhưng ta lại chỉ bị oan uổng mà thôi, thật sự rất vô tội mà."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 224: Tử mẫu cổ

“Người đáng thương tất có chỗ đáng giận.”

Hồng Đậu nhìn Tô Kiếm Lai viết ra hàng chữ này, thái dương giật giật, “Chẳng phải đầu óc ngươi có vấn đề sao? Thế nào lại biết những lời như “người đáng thương tất có chỗ đáng giận” này thế?”

“Ta nghe A Đại, A Nhị thường xuyên nói thế, bọn họ nói nhiều, ta liền hiểu được.”

Hồng Đậu nghe thế lại càng cảm thấy nghi hoặc, “Ngươi thật sự đã giết vợ, lại tẩu hỏa nhập ma, nhưng ở trong mắt những kẻ mua danh chuộc tiếng đó, ngươi lại được xưng là có lòng vì nghĩa lớn, bọn họ nói ngươi đáng thương thì vẫn có thể hiểu được, nhưng mà, sao bọn họ lại nói ngươi có chỗ đáng giận đây?”

“Bọn họ nói, ta tẩu hỏa nhập ma giết rất nhiều, rất nhiều người.” Tô Kiếm Lai viết xuống từng chữ, viết xong nét chữ cuối cùng, con ngươi đen nhánh sạch sẽ của hắn nhìn về phía Hồng Đậu.

Hồng Đậu há hốc miệng, một câu cũng nói không nên lời, một lát sau, nàng mới cứng đờ nói: “Ê, màn thầu kia để lâu sẽ thiu, nếu ngươi không ăn, thì cứ cho mèo đen nhỏ đi, nếu không đến lúc nó thiu thì ngươi cũng không chịu nổi mùi của nó đâu.”

“Không sao cả.” Hắn chậm rãi viết, “Ta thích màu trắng, ta sẽ không ném đi.”

“…… Tùy ngươi vậy.”

Hồng Đậu bò dậy từ trên mặt đất, nàng ngồi lại trên giường của mình, nhắm mắt lại mặc niệm: Không được đồng tình, không được đồng tình, không được đồng tình……

Gia hỏa kia chính là kẻ giết vợ đó!

Hồng Đậu mở mắt ra, hít thở bình tĩnh, quả nhiên chỉ cần tưởng tượng đến chuyện này, sự đồng tình của nàng đối với Tô Kiếm Lai đều sẽ biến mất trong chớp mắt.

Bỗng nhiên, nàng lại nghĩ tới tình cảnh của chính mình, nàng còn lâu mới ở yên trong phòng giam như Tô Kiếm Lai, cũng không biết tình hình bên ngoài ra sao rồi……

“Nếu như…… Nếu như A Miên ở đây thì tốt rồi.” Hồng Đậu ngồi trên giường, dựa lưng vào tường, đôi tay ôm mặt nhắc mãi, “A Miên nha, A Miên, sao đến lúc ta cần ngươi nhất, ngươi lại không ở đây vậy?”

“Bởi vì nô gia có chuyện rất quan trọng phải xử lý nha.”

Giọng nói nhu mị đa tình đột nhiên bất ngờ quanh quẩn bên tai Hồng Đậu.

Hồng Đậu lập tức ngẩng đầu nhìn xung quanh, trong phòng giam trống rỗng, ngoại trừ nàng thì chẳng còn người nào khác cả, “Ảo, ảo giác?”

“Nô gia thật sự đang nói chuyện với tiểu cô nương nha, không phải là ảo giác.”

Hồng Đậu kinh hãi, “Xong rồi, ảo giác còn nói chuyện với ta nữa! Xem ra ta thật sự đã nhớ nhiều thành bệnh!”

Một tiếng cười nhẹ nhàng vang lên, “Tiểu cô nương, nô gia quả thật là đang nói chuyện với ngươi, hoàn toàn không phải là ảo giác của ngươi đâu.”

“Nếu ngươi không phải ảo giác của ta…… Vì sao ta không nhìn thấy ngươi!?”

“Ngươi không nhìn thấy ta là phải rồi.” A Miên cười nói: “Nô gia chỉ đưa cổ vào thân thể tiểu cô nương thôi. Tử cổ trong cơ thể ngươi, mẫu cổ trong cơ thể ta, chỉ cần ta muốn, thì cổ trùng đều có thể truyền giọng nói của chúng ta cho đối phương.”

“Cổ trùng!!!!” Hồng Đậu nhảy lên, “A Miên! Ngươi mau để con sâu đó ra khỏi người ta đi!!!”

“Đừng sợ đừng sợ, loại cổ này chỉ có hiệu quả truyền âm thôi, thân thể ngươi bách độc bất xâm, nếu như thật sự có độc, thì cổ trùng của ta đã sớm chết.”

“Thật, thật sự?” Hồng Đậu nhất thời lại không chú ý tới bốn chữ bách độc bất xâm kia.

“Dĩ nhiên là thật.”

Hồng Đậu lại rối rắm, “Vậy vì sao ngươi phải thả cổ trùng trong thân thể ta?”

“Đương nhiên là để đến khi nô gia nhớ tiểu cô nương, thì liền có thể giải nỗi khổ tương tư đó.”

Hồng Đậu sinh Nam Quốc,

Xuân lai phát kỉ chi.

Nguyện quân đa thải hiệt,

Vật ấy nhất tương tư.

(Dịch thơ:

Đậu hồng sinh ở nước nam, Xuân về trổ hạt trăm ngàn cành xiêu. Mong người thương hái cho nhiều, Bao nhiêu hạt đậu, bấy nhiêu hạt tình

~~Nguồn: Internet~~)

Hồng Đậu nhắc mãi, "Tuy rằng ta tên Hồng Đậu…… Nhưng không có nghĩa ta thực sự đại diện cho nỗi tương tư nha."

Một lát sau, A Miên nói thẳng: "Ta nói ta muốn trái tim ngươi, vậy được rồi chứ?"

"A Miên……" Hồng Đậu đặt tay lên ngực, do do dự dự nói: "Chúng ta quả thực là bạn bè tốt đối xử chân thành, nếu ngươi gặp nạn, ta chắc chắn sẽ giúp hết sức, nhưng mà…… nhưng mà ta không có tim thì sẽ không sống nổi, nếu ngươi thực sự có gì khó xử…… cùng lắm ta cũng chỉ có thể cho ngươi một quả thận thôi nha."

Hồng Đậu dường như nghe được tiếng thở dài.

"Đầu óc ngươi vẫn ngu dốt như thế, Thẩm Lạc Ngôn kia coi trọng ngươi, thật ra lại rất thông minh."

Lời này có chút mâu thuẫn, Hồng Đậu nghi hoặc, "Có ý gì?"

A Miên nói: "Thẩm Lạc Ngôn vì tránh cho vài chục năm sau già ốm tiều tụy mà chết đi, lại lựa chọn khi tuổi xuân đẹp nhất thành thân với ngươi để bị ngươi chọc cho tức chết, như vậy hắn có thể vĩnh viễn giữ dáng vẻ đẹp trai tiêu sái ở trong lòng mọi người, thế chẳng phải là rất thông minh sao?"

Ừm…… Lời này cũng có lý.

P/s: Cách để khéo léo lơ đi những lời tỏ tình không mong muốn là đây. Hãy như Hồng Đậu:3 (Giả ngu một cách hài hước =)))) - Giả ngu là mình đúc rút ra thôi, chứ Hồng Đậu ngơ thật đấy:v)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 225: Truyền âm

Cho dù Hồng Đậu có ngu dốt hơn nữa, cũng biết lời này của A Miên đang đá xoáy nàng, nàng hiện giờ không nhìn thấy A Miên, nên cũng không thể lườm nàng ấy để tỏ vẻ bất mãn, mà chỉ có thể hừ một tiếng, nói: "A Miên, hắn ngươi chưa biết rồi, hiện giờ ta đã không còn là phu nhân của Thẩm Lạc Ngôn nữa. Hắn đã hưu ta."

"Ồ?" A Miên cười, "Thế mà lại là hưu thê, chứ không phải hòa ly."

Hồng Đậu không để bụng, "Mặc kệ là hưu hay hòa ly, tóm lại ta hiện tại không phải phu nhân Thẩm Gia Trang nữa là được rồi."

"Nha đầu ngốc, nói ngươi ngốc, ngươi lại đúng là ngốc thật." Trong giọng nói của A Miên nhiễm ý cười, giọng điệu ngày thường lộ ra vẻ quyến rũ, vào giờ phút này lại thêm một phần ôn hòa, "Hưu thê và hòa ly sao có thể giống nhau được? Hưu thê, đó là đại biểu cho việc ngươi có chỗ không đúng, ngươi từng phạm lỗi sai, bởi vậy, nhà chồng mới muốn hưu ngươi, mà hòa ly, thì lại cho thấy hai bên phu thê sau khi thảo luận thống nhất, có thể nói là hoà bình giải quyết chấm dứt mối quan hệ phu thê giữa hai người, người khác cũng không nói được rốt cuộc là ai đúng ai sai."

Hồng Đậu nghe xong liền gật gật đầu, "Mấy điều ngươi nói ta đều biết nha."

"Ngươi biết là một chuyện, hiểu mánh lới trong đó hay không lại là chuyện khác."

Hồng Đậu nghi hoặc, "Trong đó có mánh lới gì?"

"Ngươi đã phải vác cái danh bị bỏ để thoát khỏi thân phận phu nhân Thẩm Gia Trang, nếu là hưu thê, trước hết không nói đến chuyện về sau cho dù có nam nhân rung động với ngươi, cũng sẽ suy xét đến điểm này mà khinh thường ngươi, cho dù có nam nhân nguyện ý không quan tâm đến ánh mắt những người khác mà cưới ngươi, vậy cũng chắc chắn phải chịu một tầng áp lực."

Hồng Đậu sửng sốt, "Kia…… Ta không cảm thấy Thẩm Trang chủ hắn…… lại có thể xấu xa như thế."

Nàng còn nhớ rõ Thẩm Lạc Ngôn đã che chở nàng trước mặt nhiều người như vậy, cũng nhớ rõ lời nói của Lý Tùy Phong. Hiện tại ở trong lòng nàng, cho dù nàng không thích Thẩm Lạc Ngôn, nhưng Thẩm Lạc Ngôn cũng tuyệt đối không phải là người sẽ dùng đến loại thủ đoạn nhỏ đó.

A Miên cười một tiếng, nói: "Quả thực, Thẩm Trang chủ là chính nhân quân tử, không phải tiểu nhân đê tiện, chẳng qua…… Tiểu cô nương ngươi đã xem nhẹ sự không cam lòng của nam nhân rồi nha. Có lẽ, ngươi treo một cái danh bị chồng bỏ, không thể cùng người trong lòng ở bên nhau dài lâu, cũng không thể nhanh chóng gả cho người khác, nói không chừng, hắn còn có thể có cơ hội đấy."

Đây chính là tâm cơ và thủ đoạn của nam nhân, A Miên hiểu rất rõ.

Hồng Đậu không nói gì, nàng vịn vào tường, thở dài một tiếng thật mạnh, cũng không biết có tin lời A Miên nói hay không.

Quyết đoán, Hồng Đậu lựa chọn nói sang chuyện khác, "A Miên, ngươi có biết hiện giờ ta đang bị người khác đổ oan bị nhốt trong tù hay không!?"

"Nô gia có thể đoán được, là bởi vì Nhạc Mân chết, có đúng không?"

"Nếu ngươi đã biết còn không mau trở về làm chứng cho ta! Khi Nhạc Mân chết chính là lúc ta đang ở bên cạnh ngươi nha!"

"Xin lỗi nha, tiểu nha đầu, nô gia hiện tại thật sự là không thoát thân được, chẳng qua ngươi có thể yên tâm, ngươi tuyệt đối sẽ không có việc gì."

Hồng Đậu nhấp môi hờn dỗi, nàng lại chú ý tới điều gì đó, vội hỏi: "Không phải ngươi đã sớm rời khỏi Võ Lâm Minh rồi sao? Sao ngươi lại biết Nhạc Mân đã chết được? Ngươi biết hung thủ là ai, có đúng không?"

"Cái này à……" A Miên mất tự nhiên cười nói: "Cho dù nô gia biết hung thủ là ai, hiện tại cũng không giúp được ngươi nha."

"Hung thủ chính là Nhạc phu nhân! Có phải hay không!?"

A Miên nói: "Phải, nhưng cũng chưa đầy đủ."

Hồng Đậu nhíu mày, "Ta không hiểu rõ lắm."

"Ngươi cũng không cần quá hiểu đâu." A Miên nói: "Hết thảy đều đã có ta rồi."

Không rõ tại sao, cảm giác khẩn trương lúc đầu của Hồng Đậu lúc này lại hơi hòa hoãn, trạng thái tinh thần vừa bình ổn lại, nàng liền nghĩ ngay tới một vụ, "A Miên, nếu là tử mẫu cổ, dựa vào cái gì lại để tử cổ trong thân thể ta nha?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 226: Gió tanh

"Tử mẫu cổ, tử mẫu cổ, tử đứng đầu tiên, vậy đương nhiên là quan trọng nhất." Tiếng cười nhu mị tận xương của A Miên tràn ngập đa tình, làn điệu tự nhiên như vậy, liền khiến người ta cảm thấy như nàng nói rất đúng, không có chỗ nào không ổn cả, "Tử cổ được đặt trong cơ thể tiểu cô nương, đó đương nhiên là vì ngươi quan trọng nhất."

"Thế dựa vào cái gì mà ngươi muốn tìm ta nói chuyện bất cứ lúc nào cũng được, còn ta lại chỉ có thể bị động chờ ngươi liên hệ với ta? Vậy thật không công bằng!"

A Miên nói: "Thế…… Chi bằng tiểu nha đầu cũng học cách dùng cổ đi, như vậy ngươi muốn dùng cổ gì với nô gia, liền có thể dùng cổ đó."

"Có thể chứ?" Hồng Đậu hưng phấn, "Ta cũng có thể học được cách dùng cổ sao?"

"Đương nhiên là có thể, với thiên tư thông minh, thông tuệ nhạy bén của tiểu cô nương, chỉ cần mất hai mươi năm, là nhất định có thể học thuật dùng cổ đến mức lô hỏa thuần thanh*."

*Lô hỏa thuần thanh: chỉ trình độ thuần thục đến mức hoàn mỹ

Hồng Đậu trầm mặc.

"Ai nha, suýt nữa thì quên mất, tiểu cô nương còn phải tiêu tốn thời gian đi nói chuyện yêu đương với vị kia Diệp Minh chủ kia mà, vậy thì hai mươi lăm năm đi, chỉ cần hai mươi lăm năm, tiểu cô nương nhất định có thể học được cách dùng cổ."

…… Đừng nghĩ rằng nàng nghe không hiểu A Miên đang đổi cách khác để nói nàng ngu!

Hồng Đậu hừ một tiếng, thoạt nhìn như không thèm để ý đến A Miên.

"Thế đã giận rồi à?"

Hồng Đậu tủi thân nói: "A Miên ngươi không biết bây giờ ta thảm đến thế nào đâu, những người giang hồ đó đều mắng ta tâm địa rắn rết, nói ta là hung thủ giết người, ta còn bị nhốt trong đại lao, không thấy mặt trời nữa. Mọi nhân chứng, vật chứng, đều chỉ về phía ta, chỉ hai ngày nữa thôi, nếu Diệp Minh chủ bọn họ không tìm thấy hung thủ thực sự, thì ta lập tức sẽ trở thành kẻ địch của võ lâm!"

"Tủi thân cái gì?" A Miên cười nhạo, "Những ai nói ngươi tâm địa rắn rết, thì đều nhớ kỹ tên bọn họ cho ta…… Không, nhớ tên đối với ngươi thì khó khăn quá, nhớ kỹ mặt những kẻ đó là được rồi, đến lúc đó, ngươi dẫn ta đi nhận dạng từng đứa một, ta sẽ khiến bọn hắn hiểu thật rõ, cái gì mới là tâm địa rắn rết chân chính."

Trong nhà lao dường như thổi qua một trận gió lạnh, ngay cả Hồng Đậu cũng run lên.

"Hơn nữa, trở thành kẻ địch của võ lâm thì cũng có sao đâu?" Giọng của A Miên nhẹ như mây, sinh động tựa tiếng chim oanh uyển chuyển, chỉ cần nghe giọng nàng một chút, là có thể khiến người ta tê dại nửa người, "Võ lâm này vốn là là một nơi gió tanh mưa máu, chẳng qua, mưa máu này chỉ có thể do ta giáng xuống, gió tanh này cũng chỉ có thể do ta tạo ra."

A Miên càng nói càng trầm giọng, đột nhiên khiến Hồng Đậu cảm thấy chung quanh dâng lên một áp lực cường đại, cho dù căn bản nàng vốn không nhìn thấy A Miên.

Hồng Đậu ngây ngốc hồi lâu, mới thấp giọng hỏi: "A Miên, phía bên kia của ngươi hình như rất ồn, ngươi đang làm gì vậy?"

Nàng có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng thứ gì đó rơi xuống đất, lại có âm thanh gió lạnh rào rạt, nàng nghĩ, A Miên lúc này nhất định là đang ở nơi có hoàn cảnh không tốt lắm.

A Miên cười nói: "Nô gia chỉ đang trên đường đi qua một đỉnh núi, nhìn thấy có rất nhiều chướng ngại vật chắn đường, vì nghĩ cho các tiểu phu lên núi có thể gặp khó khăn, nên nô gia còn đang cố sức dọn sạch mấy thứ này đó, tiểu nha đầu, nô gia đang làm chuyện tốt nha, ngươi mau nói vài lời hay để nô gia nghe một chút, ví dụ như, đã lâu không gặp như vậy, ngươi có nhớ nô gia không?"

"Ngẫm lại thì, hình như ta nhớ ngươi chết đi được!" Hồng Đậu trả lời cho có lệ, chẳng qua mới chỉ có một ngày không gặp thôi mà.

"Nô gia cũng nhớ tiểu nha đầu ngươi nha."

Gió đêm rét lạnh, giữa ngọn núi trơ trọi tối đen càng có thêm cảm giác âm trầm.

Chỉ là ngay trong bóng đêm lạnh lẽo đó, bóng dáng thon dài của A Miên lại có vẻ càng thêm yêu mị, nàng nhẹ nhàng cười, "Trời đã tối muộn rồi, tiểu cô nương sớm nghỉ ngơi một chút đi."

"A Miên ngươi cũng phải nghỉ ngơi sớm đó."

"Được, ngủ ngon."

"Ngủ ngon, A Miên."

Nghe Hồng Đậu nói xong, A Miên ngừng truyền âm qua cổ trùng, nàng vuốt ve lọn tóc dài trước ngực, ngẩng đầu nhìn ánh trăng vừa ló ra khỏi tầng mây. Ánh trăng sạch sẽ này, thực sự là cực kỳ giống tiểu nha đầu kia. Tiểu nha đầu chưa từng nhuốm máu, cũng sạch sẽ như vậy.

"Tiểu nha đầu chịu ủy khuất vào tù, nhưng nàng ngốc như vậy, nhất định sẽ không phát hiện ra kế sách nô gia khổ công nghĩ ngợi đâu."

Dường như nhớ tới dáng vẻ ngu si của Hồng Đậu, A Miên liền sung sướng cười thành tiếng.

Ánh trăng xua tan một chút bóng tối, phía sau mỹ nhân dáng người quyến rũ kia, tràn đầy thi thể bị nổ tan xác mà chết.

Núi thây biển máu, chẳng qua cũng chỉ đến vậy mà thôi.

P/s: Cảnh này khiến mình liên tưởng đến lúc nam chính Phương Việt (Sở Du) tàn sát cả đám người trong thế giới thứ 9 (Lão xử nam 700 năm trước) của Nữ phụ có độc, hình như cũng nổ tan xác thì phải, ghê rợn quá =.="

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 227: Tính kế khắp nơi

Kỳ thật Hồng Đậu cũng không phải ở trong phòng giam lâu lắm, ngày hôm sau khi trời vừa sáng, liền có người tới thả nàng ra ngoài. Người tới là Diệp Thu Bạch.

Diệp Thu Bạch đứng ở cửa, "Ở đây có ta là được rồi, các ngươi đi trước đi."

"Tuân lệnh." A Đại, A Nhị cung kính rời đi.

Người ngoài đã đi hết, Diệp Thu Bạch mới bước vào đại lao, cánh tay duỗi ra, ôm Hồng Đậu vào trong lòng, Hồng Đậu còn mơ mơ màng màng, đại khái là cảm thấy chính mình còn chưa tỉnh ngủ, vẫn đang nằm mơ.

"Nàng đã chịu thiệt thòi rồi." Diệp Thu Bạch vùi đầu vào cổ nàng, hít thật sâu một hơi, "Hiện giờ đã không sao nữa, ta dẫn nàng rời đi."

Hồng Đậu hơi bất ngờ ngước mắt, "Ta đã có thể ra ngoài rồi sao? Chẳng phải……"

"Không cần lo lắng, chúng ta đã tìm ra hung phạm giết Nhạc Mân là ai, nàng vô tội." Diệp Thu Bạch khẽ cười một tiếng bên tai nàng.

Hồng Đậu hơi ngứa, nàng rụt rụt cổ, trên mặt ửng hồng, "Vậy…… Vậy hung thủ là ai?"

"Là Tiểu Phi Phi…… Không, phải nói là gián điệp Ma giáo, Tuyết Phi Phi."

Trong đầu nàng lập tức hiện ra khuôn mặt thoạt nhìn có vẻ nhát gan sợ phiền phức kia của Tuyết Phi Phi, liền không khỏi nhíu mày, "Huynh nói Tiểu Phi Phi là gián điệp Ma giáo?"

"Đúng vậy." Diệp Thu Bạch nói: "Nửa năm trước, nàng ta lấy tên Tiểu Phi Phi trà trộn vào Võ Lâm Minh, mục đích chính là để lấy tình báo của Võ Lâm Minh, lần này nàng ta không nhịn được mà động thủ giết Nhạc Mân, đúng là vì trong lòng ghi hận chuyện Nhạc Mân có ý đồ gây rối với nàng ta lúc trước."

"Ta đã nói ngay lúc trước Nhạc Mân muốn làm chuyện xấu mà!" Hồng Đậu vừa nghe liền kích động, "Nhưng các huynh đều không tin ta!"

"Ta tin." Diệp Thu Bạch cười ôn hòa nói: "Hồng Đậu nói gì, ta đều tin cả."

Trong lòng nàng lúc này mới dễ chịu một chút, nàng vốn nghĩ rằng mình sẽ phải ở đây đúng ba ngày, lại không ngờ mới chỉ qua một ngày một đêm mà thôi, thật may mắn. Nàng lại nhịn không được mà hỏi: "Làm sao các huynh phát hiện được hung thủ là nàng ta?"

"Chúng ta nhận được tin tức từ nha hoàn cùng phòng với Tuyết Phi Phi, rằng trên quần áo Tuyết Phi Phi cũng dính phấn hoa bách hợp." Diệp Thu Bạch kiên nhẫn giải thích cho Hồng Đậu, "Hơn nữa ở trong gối trên giường Tuyết Phi Phi, cũng cất giấu một quyển bản đồ huyệt vị cơ thể người. Khi chúng ta thẩm vấn nàng ta, nàng ta không chịu nổi áp lực, liền tháo bỏ vẻ ngụy trang, thừa nhận hết thảy rồi chạy trốn."

Tuyết Phi Phi biết Nhạc Mân phải uống thuốc đúng giờ, cho nên vì có thể thuận lợi giết Nhạc Mân, nàng cho mê hồn tán vào trong thuốc, thừa dịp Nhạc Mân không sử dụng được công lực, nàng liền lấy ngân châm đâm vào huyệt Bách Hội của Nhạc Mân. Tuyết Phi Phi nghĩ như vậy có thể tạo biểu hiện giả rằng Nhạc Mân chết đột ngột, lại không ngờ tay nghề nghiệm thi của Thu lão thành thạo như vậy.

Tuy nói Tiểu Phi Phi là hung phạm giết người, Hồng Đậu lại vô tình dính phải rắc rối, nhưng Nhạc Mân có chết nàng cũng không thấy đáng tiếc, mà nàng cũng không phải gánh tội oan, vậy đúng là vạn sự may mắn mà!

Gió lạnh thổi, bóng cây trong rừng trúc lắc lư.

Tuyết Phi Phi cúi đầu như một đứa trẻ phạm lỗi, nhỏ giọng nói: "Giáo chủ, rất xin lỗi, thuộc hạ cũng vì bị A Miên cô nương ép buộc, nên mới không thể không làm như vậy, vốn dĩ…… Vốn dĩ thuộc hạ đã có thể hoàn thành tốt nhiệm vụ, khiến Phương Hồng Đậu bị coi là hung thủ giết chết Nhạc Mân, chết dưới tay những kẻ giang hồ đó."

"Ta có từng nói muốn để Phương Hồng Đậu chết sao?" Du Tử Tức đứng chắp tay, xoay người lại, khuôn mặt quyến rũ, biểu cảm lại đầy ý vị sâu xa.

Tuyết Phi Phi kinh ngạc, "Chẳng phải Giáo chủ nói để thuộc hạ nghĩ cách, không cho Phương Hồng Đậu ở bên cạnh Thẩm Lạc Ngôn để khỏi gây hỏng việc hay sao?"

"Đúng là ta bảo ngươi nghĩ cách, không cho Phương Hồng Đậu ở bên cạnh Thẩm Lạc Ngôn để khỏi gây hỏng việc, nhưng ta có từng nói muốn ngươi nghĩ cách giết chết nha đầu thúi kia không?"

Tuyết Phi Phi khựng lại, chợt cảm thấy chỉ số thông minh của mình theo không kịp, "Vậy…… Vậy sao Giáo chủ còn tố cáo làm chứng Phương Hồng Đậu giết Nhạc Mân?"

"Thế thì Thẩm Lạc Ngôn mới không thể không hưu Phương Hồng Đậu, như vậy cũng coi như Phương Hồng Đậu rời khỏi Thẩm Lạc Ngôn rồi, chẳng phải sao?"

Tuyết Phi Phi càng thêm hồ đồ, "Giáo chủ, chẳng lẽ người và A Miên cô nương đã thương lượng với nhau?"

"Thương lượng cái gì?"

“A Miên cô nương nói đợi khi Nhạc Mân chết đi, liền để thuộc hạ rải chút phấn hoa bách hợp lên thi thể Nhạc Mân, lại ở trước mặt mọi người chỉ ra và xác nhận Phương Hồng Đậu là hung thủ, A Miên cô nương còn nói, Giáo chủ chắc chắn sẽ không có ý kiến gì.”

“Ồ?” Du Tử Tức có ý vị khác mà cười, “Thì ra là thế, vị sư huynh kia của ta ra chiêu thật tốt, ở trước mặt mọi người dẫn dắt dư luận, vì thế khiến Thẩm Lạc Ngôn không thể không hưu Phương Hồng Đậu, lại để ngươi đứng ra thừa nhận ngươi là hung thủ giết người, về sau Phương Hồng Đậu liền được tự do. Đổi góc độ mà nghĩ, nàng quả thật là đã rời khỏi Thẩm Lạc Ngôn.”

Du Tử Tức cũng biết hung phạm giết người là ai, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không để hung thủ chân chính bị điều tra ra, nên liền mượn cơ hội đẩy tội danh giết người sang cho Hồng Đậu, như vậy đúng là không thể hợp lý hơn.

Ý cười của Du Tử Tức thêm vẻ âm độc, “Sư huynh a, sư huynh, ngươi thế nhưng ngay cả ta cũng tính kế.”

A Miên lợi dụng kế hoạch khiến Hồng Đậu bị hưu của Du Tử Tức, lại nhìn thấu việc Du Tử Tức vốn không định giết Phương Hồng Đậu…… Bất luận là điểm nào, Du Tử Tức cũng đều cảm thấy không vui.

“Giáo chủ…… Nếu sợ Phương Hồng Đậu làm hỏng việc, sao không trực tiếp bắt nàng? Còn phải dùng cách vòng vo rắc rối này để đối phó Phương Hồng Đậu, cũng quá phiền toái.” Tuyết Phi Phi nghe như lọt vào trong sương mù, chỉ cảm thấy thủ đoạn phiền toái này thật sự không giống với tác phong như sấm rền gió cuốn trước kia của Giáo chủ.

Du Tử Tức liếc mắt nhìn Tuyết Phi Phi, nói trắng ra: “Đương nhiên là bởi ta không đánh lại được nàng ta.”

Tuyết Phi Phi trầm mặc trong chốc lát, ngay sau đó liền tràn đầy thông cảm mà gật đầu, “Giáo chủ nói không sai, Phương Hồng Đậu quả là một nữ nhân đáng sợ.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 228: Sư phụ

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 228) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 228)

22 THÁNG 2 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 228: Sư phụ

Hồng Đậu đương nhiên không biết việc mình nhận được hưu thư còn có một phần “công lao” của đường đường Giáo chủ Ma giáo. Không riêng gì nàng, mà trên thực tế, những người khác cũng chỉ thấy được Thẩm Lạc Ngôn hưu Phương Hồng Đậu là do bị tình thế bức bách. Không ai có thể dự đoán được đây cũng là một âm mưu.

Mà người tính kế tất cả chuyện này đã rời khỏi Võ Lâm Minh từ sớm, đúng là “phất áo ra đi, cả công lẫn danh đều giấu biệt”.

Diệp Thu Bạch đón Hồng Đậu rời khỏi đại lao, bỗng nghe thấy tiếng mèo kêu truyền ra từ phòng giam cách vách, bước chân hắn khựng lại. Hắn nhìn về nơi sâu nhất trong nhà tù, nhưng vẫn chưa hề bước qua thăm người trong phòng giam đó.

Hồng Đậu nhấp nhấp môi, do dự mà mở miệng nói: “Ta biết đó là sư phụ huynh…… Huynh có muốn đi thăm ông ấy không?”

Nàng còn nhớ rõ vẻ kính yêu và ngưỡng mộ của Diệp Thu Bạch khi nhắc tới Tô Kiếm Lai. Có lẽ quả thật ở phương diện nào đó Tô Kiếm Lai đã rất vô tình, nhưng nói không chừng, đối với đồ đệ Diệp Thu Bạch này, Tô Kiếm Lai có thể coi là một sư phụ tốt.

Dáng vẻ lúc này của Diệp Thu Bạch cực kỳ giống với những người cận hương tình khiếp*, hắn cúi đầu nhìn Hồng Đậu, nắm lấy tay nàng. Lát sau, dường như đã có đủ dũng khí, hắn mới đi tới trước phòng giam phía trong cùng kia.

(*)Cận hương tình khiếp: Người xa quê lâu ngày, khi trở lại thì cảm thấy chộn rộn, xốn xang, sợ hãi một cách khó hiểu.

Diệp Thu Bạch nhìn nam nhân đang ôm một con mèo nhỏ ngồi trong phòng giam, môi hắn khẽ động, rồi lại không biết nên nói gì mới tốt. Cuối cùng, hắn cũng chỉ thốt lên một tiếng: “Sư phụ……”

Bàn tay vỗ về mèo nhỏ của Tô Kiếm Lai khựng lại, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Hồng Đậu một chút, tiếp theo lại nhìn sang Diệp Thu Bạch, hơi mờ mịt phát ra một tiếng, "Meo?"

Có thể nhìn ra, Tô Kiếm Lai không quen biết Diệp Thu Bạch.

"Quả nhiên là thế……" Diệp Thu Bạch hơi thở dài, nghe ngữ khí của hắn thì dường như hắn không có chút bất ngờ nào với tình trạng hiện tại của Tô Kiếm Lai.

Hồng Đậu nghi hoặc, "Sư phụ huynh có vẻ như không quen biết huynh?"

"Cứ qua mỗi mười ngày, ký ức của sư phụ sẽ biến mất một lần, ông ấy không quen biết ta cũng là đương nhiên, ta đã quen rồi." Diệp Thu Bạch cố giữ vững tinh thần, gắng gượng mỉm cười với Hồng Đậu.

Hồng Đậu nắm chặt tay hắn, nhíu mày hỏi: "Tại sao lại như vậy?"

"Từ sau khi sư phụ có tâm ma liền như thế. Ta còn nhớ rõ lần đầu tiên phát hiện ông ấy có tình trạng này……"

Khi đó Diệp Thu Bạch mới chỉ mười bảy tuổi, kinh nghiệm giang hồ vẫn chưa phong phú, bởi vậy hắn không biết nên xử lý tình trạng đột phát của sư phụ như thế nào.

Tô Kiếm Lai có tâm ma. Ý thức của hắn đã trở về ngày huỷ diệt Huyết Sát Môn đó. Ở trong mắt hắn, mọi người đều thành môn đồ Huyết Sát Môn, cho dù là người đối mặt tiến lên ngăn cản hắn tàn sát Võ Lâm Minh, hắn cũng sẽ thẳng tay giết chết. Ngay cả đại đồ đệ do chính mình một tay nuôi lớn, hắn cũng không nhận ra.

Lúc đó Diệp Thu Bạch không có cách nào, chỉ có thể liên lạc với lão trang chủ Thẩm Gia Trang lúc đó vẫn còn tại thế và lão môn chủ Đường Môn Đường Cửu Ca, cả hai vị tiền bối này hợp lực lại mới xem như trấn áp được Tô Kiếm Lai đang điên cuồng.

Vì chữa trị cho Tô Kiếm Lai, Diệp Thu Bạch cũng đã mời tới không ít danh y, nhưng ngay cả Thu lão cũng chỉ lắc đầu thở dài.

Để giữ gìn danh dự tốt đẹp cho Tô Kiếm Lai, cũng để Tô Kiếm Lai không làm thêm những chuyện đáng hối hận, Diệp Thu Bạch chỉ có thể làm theo kiến nghị của những người khác mà nhốt Tô Kiếm Lai tại đây.

Đây là bí mật mà Võ Lâm Minh vẫn luôn giữ kín, Thẩm lão Trang chủ và lão môn chủ Đường Môn cũng chưa từng định tiết lộ ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 229: Mùa xuân thứ hai

"Như vậy cũng tốt." Hai mắt Diệp Thu Bạch hơi cong, hắn nhìn nam nhân trong phòng giam giờ đây chỉ biết ôm mèo nhỏ mà không còn cầm đao giết người lung tung nữa, ánh mắt cũng ấm áp hơn rất nhiều, "Có lẽ đối với sư phụ, quên đi nhiều chuyện sẽ giúp ông sống bớt khổ sở hơn."

Hồng Đậu cũng nhìn về Tô Kiếm Lai vẫn luôn trong trạng thái mờ mịt không hiểu gì, nàng bỗng nhiên thấu hiểu tâm tình của Diệp Thu Bạch. Nếu Tô Kiếm Lai nhập ma sau khi huỷ diệt Huyết Sát Môn, nhập ma xong thì trong mắt lại không ngừng tái diễn tình cảnh bi thảm ngày đó, có lẽ…… đáy lòng ông ta vẫn luôn cảm thấy hối hận với chuyện đã giết vợ mình. Có thể quên đi, nói không chừng cũng là chuyện tốt.

Ít nhất so với vị Võ Lâm Minh chủ Tô Kiếm Lai chỉ được khắc họa với hình tượng đại nhân đại nghĩa trong miệng những người khác, thì một Tô Kiếm Lai bởi vì áy náy mà nhập ma vẫn tương đối có cảm giác "người" hơn.

Diệp Thu Bạch nắm tay Hồng Đậu rời khỏi đại lao. Kỳ thật Hồng Đậu cũng chỉ bị giam có một ngày một đêm mà thôi, nhưng sau khi hít thở không khí bên ngoài, nàng lại có ảo giác như mình đã bị giam nhiều năm, mà hiện tại nàng có thể nhìn thấy không trung rộng lớn kia cũng là một sự xa xỉ.

Khi một trận gió nhẹ thổi qua, Diệp Thu Bạch bỗng nhiên nói: "Hồng Đậu, chờ chuyện bản đồ Tuyết sơn qua đi, chúng ta liền thành thân, được chứ?"

Thành thân?

Hồng Đậu kinh ngạc ngước mắt, chỉ thấy dưới sắc trời mờ tối, dung mạo của hắn như trong tranh, ánh mắt ôn nhu đa tình nhìn nàng tựa như có hồ nước xanh thẳm, một khi nàng rơi vào đó thì liền không thể bò ra.

"Tốc độ này…… có phải hơi quá nhanh không?" Hồng Đậu nghe được giọng nói khô khốc của chính mình. Thật sự khó mà tưởng tượng nổi, nếu là trước kia, chỉ cần nghĩ đến cảnh Diệp Thu Bạch cầu hôn, e là nàng cũng hưng phấn nhảy dựng lên được, chứ sao có thể như hiện tại, nói ngập ngừng với vẻ nghi ngờ như thế?

Diệp Thu Bạch hơi cúi đầu, vẻ mặt tĩnh lặng mà bình yên, khóe miệng cong lên thành độ cung mỉm cười, hắn ôn nhu nói: "Hồng Đậu ngại tốc độ này quá nhanh, ta lại ngại vẫn còn quá chậm."

Mặt Hồng Đậu lại không biết cố gắng mà đỏ bừng lên.

"Hiện tại Hồng Đậu đã không còn là phu nhân Thẩm Gia Trang nữa, chỉ khi Hồng Đậu đã gả cho ta, ta mới có thể xác định, Hồng Đậu sẽ không bị người khác cướp đi mất."

"Nhưng…… Nhưng ta làm gì có tiền, sẽ không ai cướp ta đâu."

Hắn bật cười, "Có Hồng Đậu ở đây, dù bao nhiêu vàng bạc tài bảo cũng sẽ mất đi sức hút."

Hồng Đậu che mặt, "Huynh nói ta đáng giá hơn cả vàng sao?"

"Dĩ nhiên." Hắn đưa tay khẽ vuốt gương mặt nàng, "Hồng Đậu là vật báu vô giá, ta hy vọng Hồng Đậu có thể trở thành phu nhân của ta. Nàng nguyện ý chứ?"

Quả thực Hồng Đậu đã từng có lúc hoang mang, nàng sợ rốt cuộc có một ngày Diệp Thu Bạch sẽ vì đại cục mà hy sinh nàng, giống như Tô Kiếm Lai đã hy sinh chính phu nhân của mình năm đó. Nhưng chuyện bị đổ tội lần này đã khiến nàng có thêm một phần xác định.

Cho dù có đối mặt với áp lực của nhiều người hơn nữa, Diệp Thu Bạch cũng sẽ không từ bỏ việc bảo vệ nàng, hơn nữa…… hơn nữa hắn còn nói ra lời nguyện ý từ bỏ địa vị Võ Lâm Minh chủ.

Thử hỏi, một Diệp Thu Bạch như thế làm sao có thể không khiến người ta rung động đây?

Sáng sớm, luồng ánh sáng đầu tiên của mặt trời rốt cuộc cũng ló rạng.

Hồng Đậu hít sâu một hơi, rành mạch nói: "Chỉ cần huynh không chê ta là nữ nhân bị chồng bỏ, vậy ta nguyện ý gả cho huynh."

"Diệp Thu Bạch vĩnh viễn không bao giờ ghét bỏ Hồng Đậu." Hắn nhoẻn miệng cười, duỗi tay ôm nàng vào lòng, khuôn mặt ôn nhuận hiện vẻ vui sướng nói không nên lời.

Hồng Đậu thở dài, nàng vừa mới bị hưu, vậy mà đã lập tức đón mùa xuân thứ hai rồi, quả nhiên cuộc đời y như một vở kịch.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 230: Kỳ quái

Hồng Đậu "ra tù", đương nhiên nàng cũng không quên Thẩm Lạc Ngôn đã trợ giúp, còn lời A Miên nói kia..... trong tiềm thức nàng coi như chưa từng nghe. Rốt cuộc thì dù Thẩm Lạc Ngôn có phải như lời A Miên nói hay không, cũng không ảnh hưởng gì đến nàng cả. Sau khi Diệp Thu Bạch đưa Hồng Đậu trở về, nàng không nghỉ ngơi được bao lâu đã ra khỏi phòng đi tìm Thẩm Lạc Ngôn.

Lý Tùy Phong nói nàng lạnh nhạt, tuy đây vẫn là lần đầu tiên có người gắn nàng với hai chữ "lạnh nhạt", nhưng ít ra nàng cũng muốn nói tiếng cảm tạ với Thẩm Lạc Ngôn, chứng minh nàng không phải là người lạnh nhạt như thế.

Chỉ là chưa đi được bao xa, nàng đã vô tình gặp Đan Tiểu Phiến.

Đan Tiểu Phiến bước đi không vững, thân hình xiêu xiêu vẹo vẹo, thoạt nhìn như bị điều gì đó kích thích, bởi vậy dáng vẻ tựa như mất hồn.

Bất chợt, khi Đan Tiểu Phiến bước lệch chân chuẩn bị té ngã, nam nhân phía sau đã nhẹ nhàng đỡ bả vai nàng ấy lại, giúp nàng đứng vững.

Là Mạc Phi Ưng, ánh mắt hắn cũng tối đen không rõ, dường như đang trầm tư chuyện gì. Việc đỡ Đan Tiểu Phiến kia chẳng qua chỉ là hành động theo bản năng của hắn, trên thực tế, hắn vẫn chưa liếc mắt nhìn Đan Tiểu Phiến cái nào.

Khi bước qua bên cạnh Hồng Đậu, đôi mắt Đan Tiểu Phiến cũng không hề nâng lên, hiện tại dường như nàng ấy không để tâm nhìn bất cứ thứ gì.

Hồng Đậu cực kỳ tò mò, khi đi ngang qua Đan Tiểu Phiến, nàng giơ tay vỗ vỗ bả vai cô nàng, "Này, các ngươi nhìn thấy quỷ sao? Cả một đám đều như mất hồn vậy."

Đan Tiểu Phiến nghe Hồng Đậu bắt chuyện liền hồi thần, đầu tiên nàng ấy ngẩn ngơ, tiếp theo nhìn Hồng Đậu, liền mất khống chế hét lên một tiếng, "Thật sự có quỷ a!!!!"

Âm cuối còn chưa dứt xong, Đan Tiểu Phiến đã chạy đi mất dạng.

Đúng là ma âm xuyên nhĩ!

Hồng Đậu che lại tai mình, hơn nửa ngày mới bình thường trở lại. Nàng khó hiểu nhìn Mạc Phi Ưng vẫn đang đứng tại chỗ, tuy Mạc Phi Ưng ngày thường có vẻ cao quý lãnh diễm không nói nhiều, nhưng sự trầm mặc hiện tại của hắn dường như còn lộ ra một chút..... ngốc?

"Ta nói này....." Hồng Đậu bĩu môi nói: "Ngươi gặp người bị ngươi đổ oan mà không thấy phải xin lỗi tiếng nào hả?"

Không khí trầm mặc xấu hổ.

Một lát sau, thần sắc Mạc Phi Ưng rốt cuộc hơi biến đổi một chút, hắn cũng không thèm liếc mắt nhìn Hồng Đậu cái nào mà trực tiếp bước nhanh rời đi.

Tựa như phía sau hắn có hồng thủy mãnh thú vậy.

Khóe mắt Hồng Đậu giật giật, nói Đan Tiểu Phiến mất hồn mất vía thì cũng thôi, sao ngay cả Mạc Phi Ưng này cũng biểu hiện kỳ quái thế? Hay là sau khi Mạc Phi Ưng đưa Đan Tiểu Phiến ra khỏi đại lao.....giữa hai người một đại thúc, một thiếu nữ như họ đã xảy ra chuyện gì đó không thể tưởng tượng?

Hồng Đậu lắc đầu, xua đi hình ảnh đen tối hiện ra trong đầu mình, nàng nghĩ trăm lần cũng không ra, vậy tốt nhất không nên lãng phí đầu óc làm gì cả. Chỉ là vừa nhấc chân, một ánh sáng lấp lánh đã vọt đến mắt nàng, trên mặt đất trước mặt là một viên dạ minh châu thượng hạng, phía dưới dạ minh châu còn đè một tờ giấy.

Bảo bối!

Hồng Đậu hưng phấn chạy tới, chờ đến khi nhìn thấy chữ trên tờ giấy kia, bàn tay đang định nhặt dạ minh châu của nàng liền ngừng lại, trên giấy viết: "Tuy ta là do Ma giáo phái tới nằm vùng, nhưng ta cũng không quên chuyện ngươi cứu ta khỏi tay lão thất phu Nhạc Mân. Một viên dạ minh châu, thuận tiện làm tạ lễ —— Tuyết Phi Phi."

Tuyết Phi Phi = Ma giáo = Du Tử Tức khoe khoang lẳng lơ = tiểu yêu tinh quyến rũ người = quan hệ nam nữ, nam nam hỗn loạn = thân thể có loại bệnh không thể nói.....

Bệnh hoa liễu!

Hồng Đậu quyết đoán đá một cái, viên dạ minh châu kia liền bay lên theo đường parabol tuyệt đẹp.

Đột nhiên, trên cái cây cách đó không xa có người ngã xuống, người mặc áo vải thô bò dậy từ trên mặt đất, nghiến răng nghiến lợi, "Là ai dám đánh lén bổn giáo....."

Nam nhân vừa thấy Hồng Đậu đang ngây ngốc, lời sắp nói ra liền đổi lại, "Ai dám đánh lén bổn đại thúc!"

Tiếp theo, mặt hắn liền hiện vẻ thống khổ, sửa miệng quá nhanh, cắn phải đầu lưỡi.

Chốc lát sau Hồng Đậu mới có phản ứng, vươn ngón tay, "A, là ngươi, đại thúc chẻ củi!"

"Không sai." Đại thúc chẻ củi rất nhanh bày ra vẻ mặt đờ đẫn, "Ta chính là chẻ....."

Một chiếc giày thêu đáp thẳng vào mặt hắn, ngắt lời hắn thành công.

Vẻ mặt hắn cứng đờ.

Hồng Đậu chống nạnh, "Bà cô đây là người ngươi có thể tùy tiện vu hãm* hả!?"

(*) Vu hãm: Vu khống hãm hại

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 231: Vận mệnh lắm chông gai

Đã có câu gặp mặt kẻ thù, cực kỳ đỏ mắt, hiện giờ Hồng Đậu nhìn thấy đại thúc chẻ củi này cũng chính là như vậy.

Tuy rằng nàng vô tội được phóng thích, nhưng điều này không có nghĩa là nàng có thể tha thứ cho đám người mù mắt đã tố cáo nàng kia, đặc biệt là lão

chẻ củi này! Ông ta dám nói đã gặp nàng ở ngoài phòng Nhạc Mân, điều này trực tiếp làm cho Hồng Đậu hết đường chối cãi!

"Ta còn từng có lòng tốt giúp ngươi chẻ củi! Ngươi lại báo đáp ta như vậy sao?" Hồng Đậu thở phì phì, quai hàm căng chặt.

Thứ nhất, người chẻ củi chính là Thẩm Lạc Ngôn.

Thứ hai, nàng cũng không phải có lòng tốt, mà chỉ giả bộ để lấy tình báo Diệp Thu Bạch thích ăn gì thôi.

Nhưng hiện giờ, Hồng Đậu đã lờ đi hai điểm này một cách hoàn hảo.

Khóe miệng Đại thúc chẻ củi giật giật, không định so đo với nữ nhân này. Tuy nhiên, hắn vừa xoay người, chưa kịp bước ra một bước đã liền không đi nổi.

Góc áo hắn bị người ta kéo lại, vừa quay đầu, là gương mặt Hồng Đậu nổi giận đùng đùng.

Tâm trạng hiện giờ của Hồng Đậu thực sự không tính là tốt, nàng híp mắt hỏi: "Nói, ngươi rốt cuộc là ai? Vì sao vô duyên vô cớ muốn đổ oan cho ta?"

Dù nàng có thể dựa vào mũi để nhận người, nhưng đại thúc chẻ củi này cả người đều là mùi khói dầu, nàng có muốn cũng không nhận ra được.

Đại thúc chẻ củi mặt không đổi sắc nói: "Thẩm phu nhân……"

"Đổi xưng hô khác! Hiện giờ ta không phải Thẩm phu nhân."

"Phương cô nương." Đại thúc chẻ củi quả thực đổi cách xưng hô mà nói: "Tất cả những gì Tiểu nhân nói đều là sự thật, ta chính mắt thấy Phương cô nương đứng trước cửa phòng Nhạc Mân. Chẳng qua, vị Phương cô nương mà ta nhìn thấy là Tuyết Phi Phi gián điệp Ma giáo cải trang mà thôi, cho nên ta cũng không hề nói dối."

"Ngươi nghĩ ta sẽ tin tưởng lý do chối tội này của ngươi sao?" Hai mắt Hồng Đậu sắc bén như ưng, dường như có khả năng nhìn thấu hết thảy. Hiện tại nàng cực độ nghiêm túc, liền có một loại uy hiếp khó tả thành lời.

Đại thúc chẻ củi cũng âm thầm nghiêm túc lên, thầm nghĩ có lẽ trước kia Phương Hồng Đậu chỉ cố ý ngụy trang thành vẻ ngu dốt, nhưng trên thực tế, lòng dạ nàng ta hết sức thâm sâu.

"Ngươi cũng là người của Ma giáo."

Theo lời Hồng Đậu thận trọng nói ra, không khí chớp mắt liền ngưng đọng.

Quả nhiên, nàng là một nữ nhân thông minh đáng sợ.

Nam nhân lạnh mặt, chỉ đợi Hồng Đậu lộ ra sơ hở, liền lập tức tiên hạ thủ vi cường.

"Nói đùa! Nhìn ngươi xấu như vậy, sao có thể là người của Ma giáo chứ!" Hồng Đậu cười hì hì, vỗ mạnh bả vai đại thúc chẻ củi.

Đại thúc chẻ củi giật giật lông mày.

Hồng Đậu lại giống như anh em thân thiết mà vỗ vỗ vai đại thúc chẻ củi, "Ai nha, chỉ đùa một chút thôi mà, sao ngươi phải hoảng lên như vậy?"

"Tiểu nhân…… không hoảng."

"Nói bậy, rõ ràng là ngươi hoảng hốt." Hồng Đậu đột nhiên thu lại nụ cười, "Ngươi thật sự là người Ma giáo."

Vẻ mặt nam nhân lần thứ hai căng thẳng, chưởng khí trong tay âm thầm ngưng tụ, vừa thấy Hồng Đậu bỗng nhiên ngồi xổm xuống, chỉ trong nháy mắt này, hắn thầm nghĩ, hay là nàng định tấn công dưới chân?

Sao có thể để nàng như ý được!?

Nam nhân đánh một chưởng xuống đỉnh đầu nàng, nhưng khi sắp chạm đến đỉnh đầu kia, nàng lại bỗng nhiên kêu lên, "Có ruồi bọ!"

Lúc vung vẩy hai tay, vô tình va trúng tay đại thúc chẻ củi, một tiếng "Rắc" thực vi diệu vang lên, rồi lại chìm vào trong gió.

Hồng Đậu ngẩng đầu, nhìn tay nam nhân đang ngừng giữa không trung, mặt nàng không biểu cảm nói: "Này, tuy rằng ta gọi ngươi một tiếng đại thúc, nhưng đầu con gái là không thể tùy tiện sờ được."

Nàng cúi đầu tiếp tục xỏ giày.

Đại thúc chẻ củi vội thu tay, nhưng tay hắn lại bị giấu sau lưng với một loại tư thế thật quỷ dị, một giọt mồ hôi lạnh trượt xuống từ trán hắn.

Con mẹ nó, trật khớp rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 232: Đùa

Hồng Đậu rốt cuộc cũng xỏ xong giày, nàng đứng lên, vừa ngẩng đầu liền thấy vẻ mặt đại thúc chẻ củi hơi là lạ, nàng sờ sờ gáy, nghi hoặc nói: "Đại thúc chẻ củi, ta cũng chỉ đùa một chút với ngươi thôi, ngươi đừng phiền lòng nhé."

"Ừm…… Ừm." Đại thúc chẻ củi đáp có lệ cũng rất khó khăn.

A Miên quả thật mắt chó bị mù, mới có thể hứng thú với loại nữ nhân bạo lực như vậy!

Hồng Đậu lại cười hì hì nói: "Yên tâm đi, ta không phải là loại người ngang ngược vô lý, nếu ngươi cũng vì bị người ta tính kế mới cho rằng Tuyết Phi Phi dịch dung là ta, thì đó cũng không phải lỗi của ngươi, ngươi không cần cảm thấy áy náy!"

Hắn căn bản là chưa từng áy náy! Cảm ơn!

Đúng là hắn bị mỡ heo che tâm, mới chịu đồng ý thay đồ ngốc Tuyết Phi Phi kia tới đưa "tạ lễ"!

Đại thúc chẻ củi nhịn nỗi đau trật khớp, nói với vẻ trấn định tự nhiên: "Tiểu nhân còn có việc phải làm, liền cáo lui trước."

"Đợi đã!" Hồng Đậu vội bắt lấy tay hắn.

Không khéo, đúng là cái tay trật khớp kia.

Đau đớn giống như dòng điện chạy khắp người, sắc mặt hắn hết biến lại đổi, cuối cùng cố gượng ép mà cười ra. Không phải chưa từng trải qua đau đớn hơn thế này, nhưng đây là lần hắn đau nghẹn khuất nhất!

"Phương cô nương có gì phân phó?"

Hồng Đậu vừa thấy mặt đại thúc chẻ củi cười không giống cười, khóc không giống khóc thì liền bị dọa. Nàng chỉ muốn hỏi xem đại thúc chẻ củi có thể giúp nàng xin với đại thẩm phòng bếp cho nàng mượn dùng phòng bếp một chút hay không. Nàng dự định báo đáp Thẩm Lạc Ngôn, còn nhớ lúc ấy hắn đã khen không dứt miệng với điểm tâm siêu mặn nàng làm, vậy nên nàng muốn dành riêng một phần cho hắn.

Chỉ là Hồng Đậu còn chưa kịp hỏi ra miệng, thì lại có người tới.

"Phu nhân…… À, Phương cô nương." Phượng Khuynh Liên nhún người hành lễ, hẳn là khi lời vừa ra khỏi miệng, nàng ta mới nhớ tới Hồng Đậu đã không còn là phu nhân Thẩm Gia Trang. Chỉ là khi Phượng Khuynh Liên thấy rõ vẻ mặt như gặp may của nam nhân áo vải thô đó, nàng ta lại nhàn nhạt liếc nhìn cánh tay Hồng Đậu đang bắt lấy tay nam nhân.

Đại thúc chẻ củi bất động thanh sắc dùng một tay khác giải cứu cái tay bị tàn phá kia của mình thoát khỏi ma trảo.

Hồng Đậu cao hứng chào hỏi, "Phượng di nương, buổi sáng tốt lành nha."

"Phương cô nương phải ở trong tù một ngày một đêm, ngươi chịu thiệt rồi."

"Kỳ thật trong nhà lao ngoại trừ tối một chút, chất lượng không khí kém một chút, còn có nhiều gián một chút ra, thì những cái khác cũng không có gì đặc biệt khiến người ta không thể chấp nhận." Đương nhiên, còn có một nam nhân luôn thích bắt chước tiếng mèo kêu làm người ta hơi phiền một chút, những lời này Hồng Đậu chỉ dám thầm nói trong lòng.

Phượng Khuynh Liên khẽ cười, "Phương cô nương vừa ra khỏi nhà lao, lại không ở phòng trong nghỉ ngơi cho tốt, là vì định đi đáp tạ tình nghĩa bảo vệ của Trang chủ ngày đó sao?"

"Đúng là ta định đi cảm ơn hắn…… Nhưng đối với hắn ta chỉ có cảm kích thôi, không có tình cảm nào khác cả, Phượng di nương ngươi đừng nên hiểu lầm."

Khóe môi Phượng Khuynh Liên lại cong lên thành nụ cười nhạt, "Một từ 'hiểu lầm' này, đúng là Phương cô nương nói quá, chỉ là thiếp thân muốn hỏi một câu, Phương cô nương về sau sẽ trở lại Phương gia, hay……"

"Kia…… Cái này……" Hồng Đậu e lệ, "Diệp Minh chủ hắn……"

"Thiếp thân đã hiểu." Phượng Khuynh Liên chỉ bình thản nói: "Phương cô nương có lựa chọn của mình là chuyện tốt. Chẳng qua thiếp thân khuyên

Phương cô nương vẫn không nên đi gặp Trang chủ tì tốt hơn.”

“Vì sao?”

“Cô nương hai mắt hàm xuân, giữa mày hiện vẻ vui mừng, nhất định là thiếu nữ hoài xuân, chuyện tốt đến gần, lúc này mới khó che giấu được.” Phượng Khuynh Liên nói: “Nếu cô nương mang loại trạng thái này đi gặp Trang chủ……thì dù là để cảm tạ, cũng sẽ không khác gì đâm một dao vào lòng hắn cả.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 233: Đáng giận

Hồng Đậu chỉ có thể cười khan một tiếng, “Vậy…… Hiện giờ ta không đi gặp hắn là được.”

Tóm lại, nữ chủ nói gì cũng đều đúng hết, nếu Phượng Khuynh Liên nói hiện tại nàng không nên đi gặp Thẩm Lạc Ngôn, vậy thì nàng liền không đi.

“Phu nhân mới ra khỏi phòng giam, vẫn nên nghỉ ngơi trước một chút.”

“Phải…… Vậy ta về phòng trước.” Hồng Đậu xoay người, quả thật là đi không chút lưu luyến.

Đi được một đoạn, Hồng Đậu lại lén quay đầu nhìn thoáng qua, liền thấy Phượng Khuynh Liên đang trò chuyện cùng đại thúc chẻ củi. Không biết đại thúc chẻ củi nói gì mà lại khiến mặt Phượng Khuynh Liên khó có lúc hiện vẻ giận dỗi của tiểu nữ nhi……

Hồng Đậu thu ánh mắt lại, mang theo cảm giác kỳ quái khó tả mà rời đi.

Ngay ngày hôm sau, khi hung phạm giết Nhạc Mân đã bị điều tra rõ ràng, luận võ tranh đoạt Bản đồ Tuyết sơn liền tiếp tục, tuy rằng nói nhanh như vậy liền mở hội luận võ có vẻ không để tâm đến Nhạc Mân đã chết đi, nhưng toàn bộ khách của Võ Lâm Minh đều không có ý kiến gì với điều này hết. So với Nhạc Mân, bọn họ càng coi trọng tờ bản đồ kia hơn.

Đương nhiên, Diệp Thu Bạch cũng đã nói với Đồng Nhu, “Sau khi chuyện này kết thúc, Võ Lâm Minh nhất định sẽ phái người truy bắt hung thủ Ma giáo giết Nhạc chưởng môn.”

“Đa tạ Diệp Minh chủ.” Mắt Đồng Nhu lộ ra cảm kích, nhún người hành lễ.

Nghe nói, Nhạc Mân vừa chết, toàn bộ người phái Không Động liền hết hứng thú tranh đoạt Bản đồ Tuyết sơn, bọn họ đã thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi không lâu sau đó.

Sân luyện võ ngoài kia đánh đến khí thế ngất trời, Hồng Đậu vốn dĩ muốn đi xem náo nhiệt, thuận tiện mỉa mai đám người đã từng đổ oan cho nàng đó. Kết quả nàng vừa mở cửa bước ra, liền bị Trung bá mỉm cười ngăn lại.

“Phương cô nương, phụng mệnh Minh chủ, mời Phương cô nương chọn lựa vải dệt may áo cưới.”

“Áo, áo, áo, áo cưới!” Hồng Đậu thiếu chút nữa giật mình nhảy dựng lên.

Trung bá gật đầu, “Đúng vậy, Minh chủ nói, đợi khi chuyện Bản đồ Tuyết sơn chấm dứt thì sẽ có ngày tốt gần kề, đến lúc đó liền tổ chức hôn lễ với cô nương. Hiện giờ Phương cô nương chọn áo cưới đã không coi là sớm.”

Chuyện tới quá nhanh, giống như gió lốc!

Hồng Đậu đột nhiên chưa kịp phản ứng đã bị một đám nha hoàn phía sau Trung bá đẩy mạnh vào trong phòng. Nàng bị vây ba mặt, bị bắt chọn vải may áo cưới dù có chứng sợ hãi lựa chọn, lại thêm Trung bá tự mình giảng giải trình tự hôn lễ và lễ nghi…… Cứ thế mà một ngày đẹp trời liền đột nhiên biến mất.

Hồng Đậu càng nghe càng hồ đồ, càng nghe càng căng não, càng nghe càng khủng hoảng, cuối cùng nàng lấy lý do muốn đi “giải quyết” mà vội vã chạy ra khỏi phòng.

Chuồn ra còn chưa đủ, để phòng ngừa Trung bá sẽ phái người tới tìm nàng, nàng còn cần tìm chỗ trốn trước. Hồng Đậu cũng không biết mình chạy tới nơi nào, tóm lại chờ đến khi nàng ý thức được, mới phát hiện mình đã đi vào một mảnh rừng nhỏ mà nàng chưa bao giờ đến.

Hồng Đậu ngồi xổm dưới một thân cây, ôm đầu đau khổ nói: “Xong rồi…… không phải mình có chứng sợ hãi trước hôn nhân đấy chứ?”

Nàng khó khăn lắm mới “bắt” được nam thần, sao có thể sắp lâm trận liền lùi bước!

Đáng giận!

Hồng Đậu kích động đập một chưởng xuống đất, bụi cát lập tức bay lên. Sau đó, thứ bị chôn trong đất liền lộ ra dưới mắt nàng.

Xương trắng nối tiếp nhau, từng bộ từng bộ, chồng chất hiện ra trong không khí.

Hồng Đậu ngây người hồi lâu, lúc sau nàng há miệng, một bàn tay từ phía sau liền che kín miệng nàng, cũng ngăn tiếng thét chói tai của nàng lại. Đồng thời, bên tai nàng vang lên giọng nam nhân thanh nhã như gió, "Suỵt —— nhỏ giọng chút nào, đám xương trắng này đều là người giang hồ sống sờ sờ bị móc tim mà chết đó."

Từ khóe mắt, nàng thấy một nam nhân đeo mặt nạ hồ ly.

P/s: Bí mật đang dần được hé lộ:3

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 234: Xương trắng

"Phát ra âm thanh quá lớn sẽ thu hút người nguy hiểm đến đây." Công tử áo trắng cười nhẹ bên tai nàng, "Võ Lâm Minh là nơi rất nguy hiểm, giữ im lặng mới có thể sống lâu hơn."

Nói cách khác, nàng chỉ cần không mất khống chế mà phát ra tiếng thét chói tai là được.

Hồng Đậu chớp chớp mắt, tỏ vẻ mình đã tiếp nhận cảnh tượng khiến người ta sợ hãi trước mặt này.

Công tử áo trắng thả tay đang che miệng nàng xuống.

Hồng Đậu ngồi xổm dịch bước xoay người, liền thấy công tử áo trắng cũng đang ngồi xổm như nàng vậy. Công tử vẫn đeo mặt nạ hồ ly như lần trước, một tay chống cằm mỉm cười nhìn nàng.

Hồng Đậu lại cười không nổi, ngược lại, sắc mặt nàng tái nhợt, không còn dũng khí để quay đầu lại tiếp tục nhìn đống xương trắng dày đặc kia, nàng nói lắp, "Công, công tử……"

"Ừm?" Công tử khẽ nhếch môi mỏng, "Sợ hãi sao?"

Nàng liều mạng gật đầu!

Công tử mỉm cười, "Không cần sợ hãi, những cái đó chỉ là xương trắng mà thôi, bọn họ không gây thương tổn cho nàng được."

Điều nàng sợ không phải cái này!!!

Nàng sợ chính là tên sát nhân điên cuồng đã giết nhiều người còn chôn xác kia cơ! Đây chính là Võ Lâm Minh, nơi được xưng là tụ tập toàn nhân sĩ chính nghĩa đó!!!

Trong lòng Hồng Đậu điên cuồng thét chói tai, nhưng nàng còn chưa tổ chức tốt ngôn ngữ để nói ra, công tử áo trắng đã có vẻ nhìn thấu suy nghĩ của nàng, khóe môi hắn hơi cong lên, giọng nói êm tai như ngọc, "Không cần lo lắng, ma đầu sát nhân ẩn nấp ở Võ Lâm Minh đã nhiều năm không giết người."

Vì sao lời hắn nói không phải là ma đầu sát nhân kia bị đưa ra công lý, hoặc bị chính đạo giết rồi, mà chỉ là ma đầu sát nhân không giết người nữa?

Là bởi vì ma đầu sát nhân kia tạm thời mất năng lực giết người sao?

Hồng Đậu lập tức nghĩ tới Tô Kiếm Lai đang bị nhốt lại. Trước khi Tô Kiếm Lai bị nhốt, chính hắn đã vì tẩu hỏa nhập ma mà trở nên điên cuồng, giết người không biết bao nhiêu mà kể.

Nghĩ đến đây, nàng rốt cuộc cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên, nàng lại ngẩng đầu, "Vì sao ngươi lại ở Võ Lâm Minh?"

"Ta tới thực hiện ước hẹn ở lễ hội hoa đăng." Hắn duỗi tay, đeo chiếc mặt nạ hồ ly giống hệt chiếc trên mặt hắn lên khuôn mặt nàng.

Cảm giác hơi lạnh từ mặt nạ khiến Hồng Đậu nhất thời có chút không quen, nàng nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt nam nhân này, hắn quả thực từng nói sẽ gặp lại nàng vào lễ hội hoa đăng, nhưng khi đó nàng chỉ coi như hắn thuận miệng nói lời này, không ngờ hắn lại thật sự tới tìm nàng như vậy.

“Đi theo ta.” Công tử dắt tay nàng, kéo nàng đứng lên.

Hồng Đậu vừa bước theo hắn một bước thì liền dừng lại.

Hắn rũ mắt, “Làm sao vậy? Nàng không muốn cùng ta đi ngắm hoa đăng sao?”

Khiến một người tuấn dật như tiên lộ ra vẻ thất vọng như thế, chợt cảm thấy như phạm tội ác tày trời.

Hồng Đậu quỷ dị mà có ảo giác này. Rất nhanh, nàng nhận ra tay mình còn đang bị hắn nắm, liền vội rút tay, nàng lui về sau một bước, ngượng ngùng nói: “Kia…… nam nữ thụ thụ bất thân.”

“Nhưng…… Ta lại chưa bao giờ coi cô nương như nữ tử mà đối đãi.” Nam tử ưu nhã như trong tranh, đôi mắt sạch sẽ vẫn hiện ý cười.

Hồng Đậu nghẹn họng, mí mắt lại giật giật, “Xin lỗi, ta không thể coi ngươi như nữ tử được.”

“Như thế rất tốt.” Hắn tiến lên một bước, một lần nữa dắt tay nàng, “Giữa nam và nam không có thụ thụ bất thân.”

Hồng Đậu trong chớp mắt liền không còn lời gì để nói, nàng lần thứ hai rút tay ra, lại lui về phía sau một bước, chỉ nghe “Rắc” một tiếng, thân mình nàng cứng đờ. Vừa cứng ngắc cúi đầu nhìn lại, quả nhiên, nàng giẫm trúng phải một bộ xương. Lúc này, nàng không nhịn được kêu lên một tiếng, chớp mắt liền nhảy thật xa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 235: Bất an

Hồng Đậu co người nấp sau một thân cây rồi chắp tay trước ngực, “Ta, ta chỉ vô ý thôi…… Các vị người chết đại ca, xin các ngươi đừng trách!”

“Đám xương trắng này là nữ nhân, không phải nam nhân đâu.” Công tử tốt bụng giải thích một tiếng.

“Các vị đại tỷ, ta không phải cố ý! Nể tình chúng ta đều là nữ tử! Các ngươi chớ trách ta quấy nhiễu các ngươi! Ta…… Ta bây giờ sẽ giúp các ngươi mồ yên mả đẹp!” Dưới tình thế cấp bách, Hồng Đậu nhắm mắt lại chém ra một đạo chưởng khí, bụi đất lần thứ hai bay lên, xương trắng dưới hố bị vùi lấp lại.

Tuy đã không còn nhìn thấy xương trắng, nhưng trong lòng lại biết dưới này là cả hố xương, liền luôn cảm thấy sởn tóc gáy.

Hồng Đậu xoa xoa cánh tay mình, chỉ cảm thấy âm phong từng trận.

“Phương cô nương!”

Xa ra truyền đến tiếng gọi của đám người Trung bá, chắc hẳn bọn họ đợi mãi không thấy Hồng Đậu đi vệ sinh trở lại nên mới đi tìm người.

Hồng Đậu to cả đầu, nàng nhấc chân liền chạy. Chưa chạy được vài bước, lại thấy nam nhân kia vẫn đứng yên, nàng dừng lại hỏi, “Sao ngươi vẫn không đi?”

Chẳng lẽ còn ở đây hóng mát ngắm sao à?

Công tử áo trắng cười ôn hòa như ngọc, “Có người đang tìm cô nương, bọn họ dường như cực kỳ nôn nóng. Ta ở chỗ này chờ bọn hắn, cũng làm tốt việc chỉ đường luôn.”

Thái dương Hồng Đậu giật giật, không cam lòng lại lui về trước mặt hắn, nàng không chút thành ý xả ra một nụ cười, nói giọng ngọt phát ngấy: “Công tử, chẳng phải đã nói muốn đi ngắm hoa đăng sao? Chúng ta xuất phát nhé.”

Công tử cười.

Màn đêm dâng lên, trong trấn Hoa Mai thêm nhiều ánh đèn rực rỡ.

Hồng Đậu nhìn cả trai lẫn gái cầm theo hoa đăng, chàng có tình, thiếp có ý. Trong khoảng thời gian ngắn, những người mặt mày đưa tình khiến trong không khí đều tràn ngập mùi vị hủ bại của tình yêu.

Nàng thở dài.

Công tử đứng bên cười hỏi: "Chuyện tốt của cô nương và Diệp Minh chủ đã tới gần, hẳn nên cao hứng mới phải, vì sao lại thở ngắn than dài?"

"Chứng sợ hãi trước hôn nhân." Hồng Đậu giương mắt nhìn hắn, "Ngươi đã từng nghe chưa?"

"Nghe qua một lần." Hắn hỏi: "Cô nương có muốn uống rượu không?"

Hồng Đậu ngây người, "Vì sao lại muốn uống rượu?"

"Chỉ là ta thấy có người nói khi họ có chứng sợ hãi trước hôn nhân liền uống ba bầu rượu, tiếp theo người nọ liền nhẹ nhàng xuất giá. Ta cho rằng uống rượu sẽ có hiệu quả với việc trị liệu chứng sợ hãi trước hôn nhân."

Hồng Đậu thấy công tử không giống như đang nói giỡn, liền không khỏi tò mò về người hắn nhắc tới kia, "Thế về sau thì sao, người ngươi nói kia, sau khi nàng gả thì cuộc sống thế nào?"

"Như cá gặp nước, cực kỳ tự tại."

Hồng Đậu vừa nghe liền cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Nàng vốn đang cảm thấy chứng sợ hãi trước hôn nhân của mình là không đúng, hiện tại nghe được một trường hợp sống rất ổn, nàng liền có cảm giác thoải mái hơn. Chắc hẳn vì nàng mới gả lần đầu, cho nên mới không nhịn được mà làm kiêu một chút, là lẽ thường, lẽ thường thôi……

Nàng yên lặng tẩy não chính mình, tuy thân phận này của nàng xem như gả lần hai, nhưng bản thân nàng tính cả khi ở hiện đại lẫn cổ đại thì vẫn coi như lần đầu tiên gả chồng, hơn nữ chỉ một mình cô đơn, không có bạn bè hay thân thích nào bên cạnh…… Ngẫm lại cũng thật chua xót.

"Cô nương cảm thấy bất an cũng là lẽ đương nhiên."

Hồng Đậu khựng lại, hỏi: "Ngươi nói gì?"

"Thời gian cô nương và Diệp Minh chủ quen biết cũng không dài, lại còn nhảy vọt từ quen biết tìm hiểu đến hứa hôn, tiến triển thần tốc như thế, nên cô nương cảm thấy bất an cũng là điều dễ hiểu." Dưới đèn soi trăng sáng, mặt nạ màu trắng của công tử dường như cũng nhu hòa hơn rất nhiều, nụ cười của hắn mang theo vẻ tươi sáng ôn nhu, không nhiễm thế tục.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236: Gió xuân

Vẻ mặt Hồng Đậu khựng lại, nàng dừng bước chân, đứng trước sạp hoa đăng của một người bán rong bên đường.

Đúng vậy, nàng vốn không có chứng sợ hãi trước hôn nhân, mà là đang bất an.

Loại bất an này tự dưng xuất hiện giống như trực giác, lại khiến nàng không nhịn được mà có ý muốn trốn chạy trong tiềm thức, cho nên, hiện tại nàng mới có thể rời khỏi Võ Lâm Minh.

Bỗng nhiên bị người ta nói thẳng ra tâm tư mà chính nàng cũng chưa nhận thấy được, Hồng Đậu nhất thời không biết mình nên lộ ra loại biểu cảm nào, may mà trên mặt nàng còn có mặt nạ hồ ly.

"Tối nay là lễ hội hoa đăng, chuyện phiền lòng hãy tạm thời buông xuống." Công tử cong môi mỉm cười, lại mua một chiếc đèn hoa sen từ người bán hàng rong bên cạnh đặt vào tay Hồng Đậu, "Các cô nương đều thả đèn ước nguyện ở bờ sông, nàng cũng đi thôi."

Hồng Đậu nhìn đèn hoa sen trong tay, ánh đèn lúc mờ lúc tỏ giống như tâm tình giờ phút này của nàng vậy, bất ổn không yên. Nàng lại nhìn các cô nương thả hoa đăng ở bờ sông, cả đám người đang chen chúc trên cầu Thiên Lý, nàng thở dài thật sâu, quyết định làm theo lời hắn, trước hết tạm buông những điều khó hiểu và mẫn cảm chồng chất ra khỏi đầu óc mình.

Đi đến ngồi xuống bên cạnh bờ sông, Hồng Đậu không chút suy nghĩ liền thả đèn hoa sen vào trong nước.

Công tử bên cạnh nàng nhẹ nhàng hỏi: "Không ước nguyện sao?"

"Nhất định phải ước nguyện à?" Hồng Đậu quay đầu nhìn hắn.

Hắn bật cười, "Nữ tử thả đèn sông phần lớn là để cầu nhân duyên tốt đẹp, gia đình hòa thuận. Nếu đằng nào cũng thả, thì sao lại không gửi gắm chút ý niệm đây? Nói không chừng, thực sự có thần phật nghe thấy được nguyện vọng của nàng mà giúp đỡ nàng thực hiện."

"Nhưng ta lại thấy ngươi không có vẻ tin thần."

“Sao lại nói vậy?”

“Trực giác.” Mặt Hồng Đậu không biểu cảm, nữ nhân đều là như vậy, mỗi khi nói ra chuyện không có lý do, các nàng đều có thể đổ cho hai chữ trực giác, nhưng cố tình chính những chuyện không có lý do mà các nàng gọi là “trực giác” đó lại có xác suất đúng hơn 99%.

Công tử không đáp, chỉ cười hỏi: “Cô nương tin thần sao?”

Lời này Hồng Đậu cũng không dám đáp bừa, chuyện nàng xuyên không vốn dĩ đã không thể tưởng tượng, huống chi nàng còn chính mắt gặp qua quản lý viên thời không tên là Tô Mộc kia, nàng nghĩ một chút, nói: “Thần tiên mỗi ngày đều phải nghe nhiều nguyện vọng như vậy, nhất định là mệt lắm. Vậy ta liền ước nguyện, chúc mỗi vị thần tiên đều thân thể khỏe mạnh, sống thật vui vẻ thoải mái.”

“Nguyện vọng này…… đúng là có phong cách riêng.” Trong mắt hắn có ánh trăng, có ánh đèn, cũng có ý cười càng ôn nhu.

Người ước nguyện có hàng ngàn hàng vạn, nhưng có ước nguyện nào không phải vì mình, vì người nhà, hoặc vì người mình thích đâu. Còn ước nguyện vì thần linh, Hồng Đậu chính là người đầu tiên hắn gặp.

Mặt nạ màu trắng càng tôn lên làn da trắng nõn của hắn, đôi mắt đen nhánh tựa như hắc diệu thạch trong suốt, sạch sẽ sáng ngời lại hàm chứa ôn nhu, “Ta kể một chuyện xưa cho cô nương nghe nhé.”

Hồng Đậu gật đầu.

Hắn nói: “Một đóa hoa lê và gió xuân yêu nhau, gió xuân dẫn theo hoa lê bay khắp đại giang nam bắc, tận đến khi chúng gặp phải một trận bão lớn, gió xuân không chống lại được mưa to, đánh mất hoa lê của hắn, chờ đến khi mưa to đã tạnh, gió xuân lại thổi bay càng nhiều hoa lê, muốn tìm kiếm đóa hoa lê thuộc về hắn, nhưng hoa lê của hắn sớm đã rơi trong bùn lầy vào ngày mưa lớn kia, biến thành bụi đất.”

Hồng Đậu nghe xong, dường như có dự cảm nào đó, rồi lại như không thể nắm bắt được gì.

“Không cần sốt ruột, sớm muộn cũng đến lúc nàng hiểu rõ hàm nghĩa trong câu chuyện này. Còn nữa……” Hắn vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng chọc chọc mặt nạ trên khuôn mặt nàng, con ngươi sáng ngời như sao của hắn hàm chứa ý cười vô hại mà thuần lương, “Chỉ cần nàng cầm mặt nạ này, một khi nàng cần đến ta, ta sẽ lập tức xuất hiện.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 237: Giương cánh

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 237) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 237)

24 THÁNG 2 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 237: Giương cánh

Hồng Đậu ngây người, nàng rũ mắt suy tư, còn chưa hiểu rõ lời của công tử áo trắng, khi ngước lên lần nữa đã chẳng thấy hắn đâu. Người đi trên bờ, trên cầu, trên đường rất đông đúc, nhưng không thấy có bóng dáng bạch y nào cả.

Một con con bướm màu hồng nhạt bay len lỏi qua những người đi đường, vòng quanh Hồng Đậu bay tới bay lui. Hồng Đậu bất chấp nghi hoặc sao nam nhân kia lại đột nhiên biến mất, nàng cảm thấy kỳ quái với con bướm bay quanh mình này, thử vươn tay ra, quả nhiên, con bướm liền đậu trên ngón tay nàng.

Nhưng đúng lúc đó, sau lưng nàng vang lên một giọng nói quen thuộc, “Hồng Đậu.”

Hồng Đậu quay đầu, thoáng kinh ngạc, “Diệp Minh chủ……”

Giọng nàng dường như dọa tới con bướm kia. Nó giương cánh, lại bay đi mất.

Diệp Thu Bạch đi đến bên cạnh nàng, trên mặt còn hơi hiện vẻ lo lắng, “Vì sao không nói một tiếng đã chạy ra ngoài?”

"Ta……" Hồng Đậu chột dạ cúi đầu, chỉ có thể ấp úng nói: "Trung bá bọn họ nói quá nhiều quy củ…… Nói đến mức ta đau cả đầu."

"Nếu nàng không thích quy củ thành hôn quá rườm rà, chúng lược bớt đi là được." Hắn nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng, nhẹ thở dài mà nói, "Sao phải đến nỗi nàng không nói tiếng nào đã chạy trốn đây? Nàng biết ta lo lắng cho nàng bao nhiêu chứ?"

"Thực xin lỗi……" Hồng Đậu âm thầm nói cho chính mình, muốn làm ra vẻ cũng ra vẻ đủ rồi, người khác mà tìm được nam nhân tốt như Diệp Thu Bạch chỉ sợ cũng phải len lén cười thầm, chứ đâu thể bất an như nàng, hơn nữa trong tiềm thức còn muốn chạy trốn đây?

Diệp Thu Bạch thấy dáng vẻ nàng áy náy, rốt cuộc cũng không đành lòng. Tuy rằng hắn vừa nhận được tin của Trung bá đã vội vã đi tìm người, bận rộn một ngày cũng không kịp nghỉ ngơi, nhưng khi thấy nàng bình an vô sự, lại thấy dáng vẻ áy náy của nàng, thì lại không thể nghiêm mặt được. Hắn bất đắc dĩ sờ sờ đỉnh đầu nàng, "Ta không có ý trách nàng. Nàng vừa tách ra với Thẩm Trang chủ, lại vừa mới rời khỏi nhà lao, ta hẳn nên để nàng có thêm thời gian nghỉ ngơi mới đúng, chứ không phải gấp gáp nói muốn thành thân với nàng như vậy."

"Không không không, không phải lỗi của huynh, đều là do ta không đúng, là ta tùy hứng. Ta cam đoan với huynh, ta tuyệt đối sẽ không lén chạy ra ngoài như bây giờ nữa."

Diệp Thu Bạch cong khóe môi, "Chuyện này xem như đã qua, chúng ta đều không cần để ý. Tối nay là lễ hội hoa đăng, ta đi cùng nàng."

"Nhưng mà…… huynh không cần lo chuyện ở Võ Lâm Minh sao?"

"Cho dù ta là Võ Lâm Minh chủ, nhưng vì ở bên vị hôn thê mà lén lười một chút, ta nghĩ những người khác cũng sẽ không nói được gì." Độ cong trên khóe môi Diệp Thu Bạch luôn khiến người ta trầm luân như vậy. Hắn lại cười, "Chẳng qua, mặt nạ Hồng Đậu đang đeo này …… thủ công dường như cực kỳ tinh xảo, chỉ sợ không phải vật phàm. Hồng Đậu mua ở nơi nào vậy?"

Hồng Đậu cả kinh giơ tay, quả thực sờ thấy mặt nạ trên mặt mình, lúc này nàng mới phát hiện mình còn chưa gỡ mặt nạ này xuống. Đối mặt với câu hỏi của Diệp Thu Bạch, nàng lại không biết phải nói sao, hơn nửa ngày mới tháo mặt nạ, cười khan: "Mặt nạ này ta vừa mua ở sạp hàng của một ông lão…… nhưng hiện tại có vẻ ông ấy đã dọn về rồi."

"Phải không?" Diệp Thu Bạch cười, cũng không biết có tin chuyện ma quỷ của nàng hay không, hắn chậm rãi cười hỏi: "Khó có dịp tham dự lễ hội hoa đăng, Hồng Đậu nguyện ý đi dạo cùng ta trên phố chứ?"

"Đương nhiên nguyện ý!" Nàng nhanh nhảu gật đầu.

Diệp Thu Bạch nhìn về nơi cách đó không xa, "Vậy chúng ta đi đến đó trước nhé."

Hồng Đậu nhìn đám người chen nhau trên cầu Thiên Lý, đầu liền to ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: Có duyên

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 238) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 238)

25 THÁNG 2 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 238: Có duyên

Đối mặt với ánh mắt tha thiết của Diệp Thu Bạch, Hồng Đậu muốn cự tuyệt cũng nói không nên lời, chỉ có thể căng da đầu cùng Diệp Thu Bạch đi một chuyến. Nàng không hiểu sao Diệp Thu Bạch lại chấp nhất với cây cầu nát này như vậy, chỉ là nàng chột dạ vụ chạy trốn nên càng không nói nổi chuyện mình không muốn đi chen chúc với người ta.

Nhưng khi thực sự lên cầu, Hồng Đậu lại cảm nhận sâu sắc một phen thế nào là phong độ thân sĩ. Toàn bộ hành trình Diệp Thu Bạch đều bảo vệ nàng rất tốt, cho dù có chen cũng là chen Diệp Thu Bạch, Hồng Đậu chỉ cần đứng sau lưng hắn là đủ rồi.

Hồng Đậu nghĩ, nàng sẽ vĩnh viễn nhớ rõ lời Diệp Thu Bạch nói sau khi xuống cầu.

Dưới ánh trăng, hắn một thân áo trắng viền hoa, khuôn mặt tinh xảo, trong mắt có tia sáng xẹt qua, tóc đen được ngọc trâm cố định sau đầu, phần còn lại buông xuống bên hông. Khí chất xuất trần, thế gian cũng khó tìm được người thứ hai như vậy. Hắn rũ mắt nhìn nàng mỉm cười, "Như vậy, ta và nàng chính là người có duyên."

Hồng Đậu chợt nghĩ, cho dù muốn nàng tiếp tục cùng hắn chen trên cầu Thiên Lý thêm một lần, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Trở lại Võ Lâm Minh là lúc trăng đã lên giữa trời, Diệp Thu Bạch tự mình đưa Hồng Đậu về phòng, hơn nữa còn dặn dò một câu, "Hồng Đậu không thích lễ nghi rườm rà, ta sẽ dặn dò Trung bá thay đổi quá trình tổ chức hôn lễ. Nhưng Hồng Đậu à, nàng đừng bao giờ không nói một tiếng đã rời đi, như vậy ta sẽ cực kỳ lo lắng."

"Ừm…… Ta đã biết." Nàng ngoan ngoãn gật đầu.

Diệp Thu Bạch cười, "Nàng nghỉ ngơi cho tốt, ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Hồng Đậu khẽ vẫy tay.

Lúc này Diệp Thu Bạch mới xoay người rời khỏi.

Hồng Đậu đóng cửa xong liền đặt đèn cá chép và mặt nạ cầm trong tay lên trên bàn. Ngồi xuống ghế, nàng đưa tay chống cằm nhìn hoa đăng, lại nhìn mặt nạ màu trắng, thở dài thật sâu.

Nàng vẫn chưa nghĩ ra chuyện xưa về gió xuân và hoa lê mà vị công tử áo trắng kia kể có hàm nghĩa gì, chỉ đơn thuần là bi kịch tình yêu thôi sao?

Nàng cảm thấy chuyện không đơn giản như thế, nàng tựa như thoáng cảm nhận được hàm nghĩa đằng sau câu chuyện này có liên quan đến nàng.

Hồng Đậu lắc đầu thật mạnh, ánh mắt lại nhìn sang đèn cá chép màu đỏ, mặc kệ thế nào, hiện giờ chuyện quan trọng nhất hẳn nên là hôn lễ của nàng và Diệp Thu Bạch mới phải, còn chuyện khác thì để nghĩ sau cũng không muộn.

Hồng Đậu nhớ lời Phượng Khuynh Liên nói, nên nàng không định đi gặp Thẩm Lạc Ngôn vào thời điểm này. Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Tùy Phong lại đến đây gõ cửa nói: "Thẩm Trang chủ muốn gặp ngươi ở trong rừng trúc."

Lý Tùy Phong đã bỏ dịch dung, khôi phục về diện mạo vốn có. Nghe nói hắn như vậy là vì từ mấy hôm trước người hắn muốn trốn đã rời khỏi Võ Lâm Minh.

Tuy khó hiểu vì sao "chồng trước" lại muốn gặp mình, nhưng Hồng Đậu vẫn luôn cảm thấy mình nợ ơn của Thẩm Lạc Ngôn, nên nàng chỉ hơi do dự một chút liền đi đến mảnh rừng trúc mà Thẩm Lạc Ngôn vẫn thường xuyên luyện võ.

Hôm nay Thẩm Lạc Ngôn không luyện kiếm. Hắn ngồi trên ghế đá, trong tay cầm một chén trà, dường như đã chờ một lúc lâu, mà hắn cũng sớm không còn vẻ suy sụp với mùi rượu đầy người như lần gặp trước.

Hồng Đậu bước đến, sợ hãi gọi, "Trang chủ……"

Cho dù hiện giờ bọn họ đã xem như chồng cũ, vợ cũ, nhưng khi Hồng Đậu nhìn thấy nam nhân này, trong xương cốt vẫn còn rất sợ sệt.

Thẩm Lạc Ngôn chỉ lạnh giọng nói: "Ngồi đi."

Nàng ngoan ngoãn ngồi xuống.

Một phút trôi qua, Thẩm Lạc Ngôn lại chỉ uống trà, hắn không nhìn Hồng Đậu, có vẻ như trong thời gian ngắn cũng không định mở lời.

Hồng Đậu kìm nén không được, "Trang chủ…… khi ta bị đổ oan, cảm ơn ngươi đã giúp ta."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 239: Trao đổi

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 239) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 239)

25 THÁNG 2 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 239: Trao đổi

"Không phải ta muốn giúp ngươi." Thẩm Lạc Ngôn lãnh đạm nói: "Ta chỉ không thể nhìn ngươi mang danh hào phu nhân Thẩm Gia Trang mà gánh trên lưng tiếng xấu hung thủ giết người."

"Thôi được……" Hồng Đậu cúi đầu, thầm nghĩ, hắn đã nói vậy, nàng lại càng khó cảm ơn thành lời.

Không khí lại nhất thời chìm vào im lặng.

Hồng Đậu lén lút giương mắt nhìn Thẩm Lạc Ngôn ngồi đối diện. Tốt lắm, hắn vẫn không nhìn nàng, nàng càng cảm thấy kỳ quái, "Vì sao trang chủ gọi ta tới đây vậy?"

Hắn rốt cuộc cũng ngước mắt nhìn Hồng Đậu, lại lấy ra một chiếc hộp, đặt lên bàn đẩy đến trước mặt nàng.

Hồng Đậu càng cảm thấy nghi hoặc, nàng thử mở hộp ra, chỉ thấy bên trong là một chiếc vòng tay bạc chạm khắc tinh xảo, mà ở mặt trái vòng tay còn có một chữ "Thẩm" được khắc vào, nàng không rõ mà hỏi: "Cái này…… Là cho ta sao?"

"Ngươi sắp thành hôn với Diệp Minh chủ." Thẩm Lạc Ngôn hơi ngừng lại trong chốc lát, rồi nói: "Đây là…… là của hồi môn của ngươi."

Nói đúng ra, chiếc vòng tay này chính là đồ gia truyền cho con cháu Thẩm gia dùng để đón dâu gả chồng. Nếu là nhi tử Thẩm gia cưới vợ, thì vòng tay này sẽ được tặng cho thê tử mới cưới đeo lên, nếu là tiểu thư Thẩm gia xuất giá, vậy cũng sẽ đeo vòng tay này gả sang nhà chồng.

Năm đó, Thẩm Lạc Ngôn chưa từng nghĩ sẽ chung sống cả đời với Hồng Đậu, nên hắn cũng chưa từng đưa cho Hồng Đậu chiếc vòng được ông nội hắn để lại này. Không nghĩ tới, trước sau vẫn có ngày tặng cho nàng, chỉ là ý nghĩa của lần tặng này đã khác biệt rất xa.

Hồng Đậu không dám nhận, nàng đóng nắp hộp vào, "Trang chủ…… Cái này ta không thể nhận được."

Nàng đã không còn là phu nhân Thẩm gia, lúc này mà còn nhận đồ vật mang danh Thẩm gia nữa…… thì còn giống kiểu gì?

Thẩm Lạc Ngôn lại không cho phép cự tuyệt mà nói: "Vòng tay này đã là của ngươi. Phương Hồng Đậu, ngươi phải giữ chiếc vòng này thật tốt, không được vứt đi, cũng không cho bán. Tương lai…… Tương lai ngươi cũng phải truyền chiếc vòng tay này cho con trai, con gái ngươi……"

Dù trước sau vẫn cố giữ vẻ mặt lạnh lùng, nhưng tới lúc này, giọng hắn cũng không thể không lộ ra chút chua xót.

"Nhưng mà Trang chủ……"

"Cứ như vậy, nếu ngươi dám vứt hoặc bán đi, thì…… hãy cứ chờ lệnh Thiên lý truy sát của Thẩm Gia Trang."

Hồng Đậu run lên.

Thẩm Lạc Ngôn đã lạnh mặt đứng dậy rời khỏi.

Hồng Đậu nhìn chiếc hộp mà đau đầu không thôi, chỉ có thể tạm thời thu lại trước cất vào trong ngực, về sau sẽ nghĩ cách trả lại đồ. Nàng buồn rầu trở về. Nhưng dường như ngày hôm nay của nàng đã định trước sẽ không thể yên bình trôi qua, bởi lúc đi qua một nơi hẻo lánh, nàng lại gặp được một cảnh tượng bất ngờ.

Du Tử Tức lẳng lơ vô hạn đang bóp cổ Phượng Khuynh Liên, cười lạnh với Diệp Thu Bạch và Mạc Phi Ưng đang có vẻ mặt đề phòng bên kia mà nói: "Hôm nay thời tiết khá ổn, vốn chỉ muốn tùy ý đi dạo, phơi nắng chút thôi. Nếu hai vị đã gặp được bản Giáo chủ, vậy cũng không có cách nào, chỉ là bản Giáo chủ muốn khuyên hai vị, không nên hành động thiếu suy nghĩ, nếu không tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc này sẽ mất mạng."

Diệp Thu Bạch bình tĩnh nói: "Thả người vô tội, chúng ta có thể đánh một trận công bằng."

"Du Tử Tức, buông nàng ấy ra." Mạc Phi Ưng lại có vẻ sốt ruột hơn Diệp Thu Bạch rất nhiều, giọng hắn hiếm khi trở nên lạnh lẽo, "Ngươi cũng là cao thủ, bắt cóc con tin không khỏi quá mức hạ giá."

Phượng Khuynh Liên nhíu mày, "Mạc công tử…… Ách……"

Du Tử Tức dường như tăng thêm lực bóp cổ nàng ta, mặt Phượng Khuynh Liên lộ vẻ thống khổ.

"Nếu có thể nhẹ nhàng giải quyết vấn đề, sao bản Giáo chủ phải lãng phí sức lực?" Du Tử Tức nói thản nhiên, thực sự tràn đầy kiêu ngạo.

Nếu không phải Hồng Đậu biết Phượng Khuynh Liên và Du Tử Tức có dây dưa với nhau, khẳng định nàng cũng sẽ tin tưởng đây thật sự là một vụ kẻ cướp bắt cóc thiếu nữ vô tội. Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nàng đang định rời đi thì người đang giằng co bên kia đã nhận ra nàng.

Du Tử Tức cong môi mỉm cười, “Vương cô nương, nếu đã tới, cần gì phải vội vã rời đi?”

Ánh mắt mọi người tập trung nhìn sang Hồng Đậu.

Diệp Thu Bạch có chút ngoài ý muốn, “Hồng Đậu?”

Bước chân Hồng Đậu khựng lại, quay đầu cười xấu hổ, “Ta chỉ đi ngang qua thôi, các ngươi cứ tiếp tục, tiếp tục……”

“Đã là trò hay thì sao có thể thiếu một khán giả tốt như Vương cô nương chứ?” Du Tử Tức tựa như tâm huyết dâng trào, hắn cười nói: “Như vậy đi, chỉ cần Vương cô nương nguyện ý tự phong bế võ công, đổi chỗ với vị Phượng di nương này, bản Giáo chủ sẽ thả Phượng di nương vô tội này ra.”

Diệp Thu Bạch che trước người Hồng Đậu, ánh mắt tối sầm, “Đừng vội nói bừa, ta sẽ không dùng Hồng Đậu để trao đổi.”

Nhưng Diệp Thu Bạch chắn được phía trước, lại không tính đến đằng sau còn có một người.

Mạc Phi Ưng không chút do dự, có thể nói là trong nháy mắt thừa dịp mọi người không đề phòng, hắn liền ra tay điểm huyệt Hồng Đậu. Thân mình Hồng Đậu cứng đờ không động đậy được, nhoáng một cái, nàng đã bị Mạc Phi Ưng bắt lấy ném ra trước mặt Du Tử Tức, chuỗi động tác này hết sức lưu loát liền mạch.

“Hồng Đậu!” Diệp Thu Bạch thất thanh.

Mạc Phi Ưng lại chỉ đơn giản nói: “Trao đổi.”

“Rất tốt.” Du Tử Tức đẩy Phượng Khuynh Liên trong ngực mình ra, đổi sang bóp cổ Hồng Đậu. Hồng Đậu đau đớn, sắc mặt liền có chút trắng bệch.

Phượng Khuynh Liên được trả tự do vẫn không hề tỏ ra may mắn, mà giữa mày lại nhíu chặt, nhìn Du Tử Tức ngầm hiện vẻ không tán đồng.

Du Tử Tức vẫn chưa thay đổi ý định, hắn cười tủm tỉm nhìn vẻ mặt Diệp Thu Bạch tối xuống, lại thoải mái mà cười: “Diệp Minh chủ, lúc này ngươi nguyện ý dùng bản đồ Tuyết sơn để đổi lấy con tin trong tay ta chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 240: Đổi người

Du Tử Tức thật sự chưa từng nghĩ tới hôm nay có thể gặp một chuyện tốt lớn như vậy. Hắn vốn chỉ là hiếm khi có tâm tình tốt mà tháo bỏ ngụy trang, muốn tâm tình yêu đương với Phượng di nương đáng yêu của hắn, kết quả không ngờ lại gặp phải Mạc Phi Ưng, hơn nữa bên cạnh Mạc Phi Ưng còn có Diệp Thu Bạch vẫn được coi là kẻ địch ngang tay với hắn.

Không còn cách nào khác, Du Tử Tức chỉ có thể tạm ngừng tâm tình mà giả bộ dáng vẻ bắt cóc Phượng Khuynh Liên, vì nếu không làm như vậy, Phượng Khuynh Liên chắc chắn sẽ bị những kẻ tự xưng là võ lâm chính đạo kia coi là gián điệp của Ma giáo. Tuy rằng hắn quả thực cũng có thể dẫn Phượng Khuynh Liên đi luôn, nhưng hiện giờ cảm tình Phượng Khuynh Liên dành cho hắn lại chưa tới mức nguyện ý cùng hắn trốn chạy.

Nhìn thấy Hồng Đậu, Du Tử Tức cũng chỉ thuận miệng nói đến việc thay đổi con tin mà thôi, từ trước đến nay hắn đều nói chuyện nửa thật nửa giả, cũng không bao giờ nghĩ đến việc chịu trách nhiệm cho lời nói của mình, trong phần lớn thời điểm, hắn thuần túy chỉ cảm thấy chơi vui mà thôi, lại không dự đoán được Mạc Phi Ưng người này lại thật sự làm như thế.

Chẳng qua như vậy cũng tốt, Du Tử Tức liền có lý do để thả Phượng Khuynh Liên, mà giữ Hồng Đậu trong tay..... thật ra đối với hắn lại có công dụng khác, nói ví dụ, Du Tử Tức biết chuyện giữa Hồng Đậu và Diệp Thu Bạch, chỉ với sự để tâm của Diệp Thu Bạch đối với Hồng Đậu, muốn đổi lấy một tờ bản đồ Tuyết sơn cũng không phải chuyện không có khả năng.

Còn Mạc Phi Ưng vì sao lại lo lắng cho Phượng Khuynh Liên như vậy..... hay là hắn có ý với Phượng Khuynh Liên?

Du Tử Tức tạm thời áp chuyện này xuống, tóm lại nữ nhân hắn coi trọng thì nhất định sẽ không để nàng bị nam nhân khác đoạt đi.

"Bản đồ Tuyết sơn, đổi lấy một mỹ nhân yêu kiều. Thế nào? Diệp Minh chủ, vụ mua bán này ngươi còn muốn do dự sao?" Du Tử Tức cười đầy hứng thú, nói thực ra, hắn hiện tại cũng có chút hoài nghi, không rõ Diệp Thu Bạch rốt cuộc có nguyện ý làm giao dịch này hay không, vì dù sao Diệp Thu Bạch cũng là Võ Lâm Minh chủ, mà nếu bản đồ Tuyết sơn rơi vào trong tay Giáo chủ Ma giáo, giúp Ma giáo có được bản bí tịch võ công kia, thì đối với toàn bộ võ lâm, đây là một nguy cơ rất lớn.

Hồng Đậu không động đậy, cũng không nói nên lời, nàng không thể không thừa nhận, hiện tại nàng đang rất khẩn trương. Có lẽ do lòng riêng quấy phá, nên khi nghe thấy lời Du Tử Tức nói, nàng lại quên mất mình đã từng tự dựa vào bản thân mà có thể hóa giải huyệt vị bị phong bế.

Diệp Thu Bạch không nói gì, sau mấy giây an tĩnh, hắn lấy từ trong lòng ngực ra một hộp gỗ hình vuông. Từ lần trước sau khi thiếu chút nữa bị La Nhất Bảo đánh cắp bản đồ, hắn liền mang theo bản đồ này bên mình mọi lúc mọi nơi.

Dáng người Diệp Thu Bạch cao thẳng thanh nhã như ngọc, hắn nhìn Hồng Đậu, khóe miệng hơi cong, trong mắt cũng có ba phần ý cười trấn an, "Đừng lo, ta sẽ không để nàng xảy ra chuyện."

Lông mi Hồng Đậu run rẩy, trong mắt có ánh sáng lướt qua.

Diệp Thu Bạch ném chiếc hộp qua, Du Tử Tức duỗi tay tiếp được, chỉ nhìn thoáng qua đồ vật trước mắt liền thú vị cười to, "Tiền nhiệm Minh chủ là một người vô tình nguyện ý vì võ lâm đại nghĩa mà hy sinh người mình yêu, không nghĩ tới Diệp Minh chủ lại là một người chỉ yêu mĩ nhân, không màng đại cục. Thú vị, đúng là thú vị hết sức."

Mạc Phi Ưng và Phượng Khuynh Liên đứng một bên đều không nói gì.

Diệp Thu Bạch chỉ bình tĩnh nói: "Hiện tại, ngươi có thể thả người."

"Dĩ nhiên, nữ nhân thô bạo này ta đâu có hứng thú giữ lại. Bản Giáo chủ cáo từ trước."

Du Tử Tức vừa đẩy, Hồng Đậu liền bay về phía trước. Diệp Thu Bạch vội ôm nàng vào trong ngực, giải huyệt đạo cho nàng, thấp giọng hỏi: "Không có việc gì chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 241: Quán tính

Hồng Đậu lắc đầu. Nhưng vừa quay lại, thấy Du Tử Tức đã sắp bay qua tường, nàng vội nhặt cục đá từ trên đất, ném tới chỗ cách đó không xa, lớn tiếng nói: "Đồ con rùa, đón lấy!"

Du Tử Tức đã sắp bay đi lại chợt vòng về, hắn há mồm với tốc độ cực nhanh, đớp được cục đá Hồng Đậu ném tới, tiếp theo liền ngồi xổm trên mặt đất.

Động tác liên tiếp không cần nghĩ ngợi này, thật giống như…… một chú chó lớn nhặt đĩa bay.

Những người khác ngoại trừ Hồng Đậu: "……"

Hồng Đậu đã phi thân qua, một chưởng vỗ lên ngực Du Tử Tức. Thân mình Du Tử Tức bay ra thật xa, sau một lúc lâu, hắn mới vịn tường đứng lên, đầu tiên là hung tợn xì một tiếng khinh miệt, phun viên đá, tiếp theo mới hộc một ngụm máu ra. Khi ngước mắt lần nữa, hắn đã bị Diệp Thu Bạch, Mạc Phi Ưng và cả Hồng Đậu vây quanh.

Du Tử Tức nghiến răng nghiến lợi, "Phương, Hồng, Đậu!"

Trước kia nếu hắn không gọi nàng là Vương cô nương thì khi mất trí nhớ biến ngốc cũng gọi nàng là…… nương. Chứ hiếm khi có thể gọi tên nàng chuẩn xác như vậy.

"Con trai à, hôm nay mẹ đây liền dạy con một bài học nhé." Hồng Đậu đưa tay chống nạnh, cười hì hì nói: "Nếu làm một việc quá nhiều lần, thì khi hiệu lệnh đặc biệt được đưa ra, sẽ xuất hiện tình huống phản xạ có điều kiện."

Phản xạ có điều kiện là gì thì Du Tử Tức không hiểu, nhưng hắn hiểu rất rõ vì sao lại xuất hiện chuyện kỳ quặc như thế. Không phải hắn không có đoạn ký ức lúc ở Quỷ thôn kia, hắn còn nhớ rõ, trong khi hắn biến ngốc, chỉ cần Hồng Đậu rảnh rỗi không có chuyện gì, sẽ liền cùng hắn chơi "trò chơi". Trò chơi gì ấy hả?

Giống như huấn luyện chó vậy, nàng ném một viên đá ra xa, để hắn dùng tốc độ nhanh nhất nhặt về. Cho nên hiện tại, Hồng Đậu ném ra một viên đá hô "Đón lấy", hắn mới có thể đầu óc chưa kịp phản ứng, thân thể đã hành động theo thói quen.

Đáng chết!

Ác danh một đời của Giáo chủ Ma giáo như hắn, chẳng lẽ cứ thế bị huỷ hoại hay sao!?

Hồng Đậu vươn tay, "Ngươi trả đồ về, chúng ta sẽ không tiết lộ chuyện xấu mặt của ngươi hôm nay."

Tình huống hiện tại của Du Tử Tức thực sự không ổn, một chưởng bất ngờ của Hồng Đậu đã khiến hắn nội thương, hơn nữa bây giờ còn có Diệp Thu Bạch, Mạc Phi Ưng ở đó. Nếu hắn muốn phá vây cũng không phải là không thể, chẳng qua, hắn sẽ cần trả giá nhiều máu tươi hơn thôi.

Nhưng Du Tử Tức cũng không phải là người sợ chết.

Hắn giơ tay lau đi vết máu bên khóe miệng, đem hộp trong tay cất kỹ trong ngực mình, lại bày ra tư thái quyến rũ, "Bản đồ ở ngay trên người ta, nếu muốn có…… vậy hãy động thủ đi!"

Du Tử Tức vừa dứt lời, chưởng khí liền đánh ra, Diệp Thu Bạch kéo Hồng Đậu sang bên, trường kiếm ra khỏi vỏ, liền đấu tay đôi với Du Tử Tức. Lúc này trên tay Du Tử Tức không hề có con tin, Mạc Phi Ưng cũng không chút do dự rút trường đao sau lưng mà gia nhập trận chiến này.

Thực rõ ràng, Du Tử Tức đang yếu thế, động tác của hắn đã ngày càng chậm chạp, trên người cũng chịu hàng loạt vết thương lớn nhỏ.

Phượng Khuynh Liên nhìn mà âm thầm nóng ruột, nàng ta lại không biết võ, tùy tiện vọt vào nói không chừng sẽ chỉ thêm phiền cho Du Tử Tức, nàng ta nôn nóng, không biết làm thế nào mới có thể giúp Du Tử Tức rời đi.

Hồng Đậu cũng nóng vội, bản đồ Tuyết sơn đương nhiên là không thể để Du Tử Tức mang đi, nhưng hiện giờ nàng lại nghĩ tới một chuyện khác. Du Tử Tức là nam chủ, trước không nói đến việc người đắc tội nam chủ sẽ không có ngày lành, mà nhỡ hiện tại Du Tử Tức thoát ly cốt truyện chết ở đây, vậy chẳng phải thế giới này sẽ sụp sao!?

Bản đồ Tuyết sơn thì phải lấy, Du Tử Tức lại không thể chết được…… Hồng Đậu ôm đầu thống khổ, má ơi, cốt truyện này thật quá tra tấn người!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 242: Nhuốm máu

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 242) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 242)

28 THÁNG 2 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 242: Nhuốm máu

Thấy Du Tử Tức bày ra tư thế liều mạng, Hồng Đậu rối rắm không thôi, không biết có nên ra tay giúp Du Tử Tức đào tẩu hay không. Nàng nghĩ một chút, đôi mắt liền sáng ngời, la lên một tiếng: "Ta tới giúp các ngươi!"

Dứt lời, nàng đã lại nhảy vào chiến đoàn. Hồng Đậu đột nhiên ra tay không khác gì một cây gậy thọc c*t, không chỉ quấy rầy Diệp Thu Bạch và Mạc Phi Ưng vây công, mà còn khiến Du Tử Tức đột nhiên không kịp phòng ngừa. Mục tiêu ra tay của Hồng Đậu rất rõ ràng, đó chính là trực tiếp đặt tay lên trên ngực Du Tử Tức, "Roẹt" một tiếng, mọi người chỉ thấy nàng đã thô bạo xé rách y phục Du Tử Tức, lộ ra mảng lớn ngực trắng nõn.

Du Tử Tức cảm thấy ngực mình lạnh lẽo một mảnh.

Mọi người: "……"

"Bộp" một tiếng, hộp gỗ nhỏ roi trên đất, cái nắp mở ra một phân.

Hồng Đậu lập tức nhặt hộp lên, nàng lui đến bên cạnh Diệp Thu Bạch, như hiến vật quý mà đưa hộp tới trước mắt Diệp Thu Bạch, "Cho này!"

Diệp Thu Bạch khựng lại một giây, mới bật cười tiếp nhận hộp gỗ từ trong tay Hồng Đậu.

Cũng thừa dịp này, Du Tử Tức xanh mặt lộ ngực trắng bóng, mang theo trọng thương bay đi.

Phượng Khuynh Liên âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hồng Đậu lại giống như đến bây giờ mới chú ý Du Tử Tức đã bay xa vậy, nàng sốt ruột, "Làm sao bây giờ? Du Tử Tức chạy trốn! Để ta đuổi theo!"

"Không cần." Diệp Thu Bạch cầm tay Hồng Đậu, nhẹ giọng nói: "Giặc cùng đường chớ đuổi. Nếu hắn dám một mình xâm nhập Võ Lâm Minh, vậy ở bên ngoài Võ Lâm Minh nhất định còn có người của hắn. Tóm lại, nàng không sao là tốt rồi."

“Thế…… Vậy được rồi.” Hồng Đậu chột dạ cười cười, nàng đương nhiên chỉ cố ý nói vậy thôi, cho dù nàng thật sự đuổi theo Du Tử Tức, vì không để thế giới này hỏng mất, nàng cũng sẽ thả hắn rời đi.

Diệp Thu Bạch nắm tay Hồng Đậu, khi nhìn về phía Mạc Phi Ưng, thần sắc hắn đã lạnh xuống, ngay cả giọng cũng lạnh đi vài phần, “Mạc công tử, ta hy vọng loại chuyện thay đổi con tin này sẽ không có lần sau.”

“Đây là ngoại lệ.” Mạc Phi Ưng chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn Phượng Khuynh Liên liền xoay người rời đi, bóng lưng còn rất tiêu sái.

Hồng Đậu vuốt cằm nghi hoặc, “Chẳng lẽ Mạc Phi Ưng này thích Phượng di nương?”

Phượng Khuynh Liên lập tức nói: “Phương cô nương xin đừng tùy ý suy đoán, thiếp thân và Mạc công tử không hề quen biết.”

Trên thực tế, Mạc Phi Ưng quyết đoán dùng Hồng Đậu thay đổi Phượng Khuynh Liên như vậy, ngay cả Phượng Khuynh Liên cũng cảm thấy không thể hiểu được, nàng ta và Mạc Phi Ưng cũng chưa từng nói gì với nhau cả, nhiều nhất chỉ biết sơ mà thôi, việc “thích” hay “không thích” gì đó chắc chắn là chưa thể nói tới được.

Hồng Đậu chớp chớp mắt, thầm nghĩ Mạc Phi Ưng thích Phượng Khuynh Liên cũng không phải không có khả năng, rốt cuộc thì Phượng Khuynh Liên là nữ chủ, sau lưng cũng nên có mấy người hâm mộ, nhưng thấy dáng vẻ Phượng Khuynh Liên không giống nói dối, Hồng Đậu thật ra cũng không tiện nói thêm.

Chuyện Du Tử Tức đã tới Võ Lâm Minh cũng chỉ có Diệp Thu Bạch và mấy người Hồng Đậu biết. Bởi vì chuyện Nhạc Mân bị hại mà Hội Đoạt Bảo phải kéo dài thời gian, ngày mai chính là ngày cuối cùng, chờ đến lúc hoàng hôn, việc ai sẽ lấy đi bản đồ cũng liền có kết quả.

Tại một nhà trọ ở Trấn Hoa Mai.

Du Tử Tức uống xong chén thuốc, liền ghét bỏ nói: “Ngươi sắc thuốc vẫn khó uống như vậy.”

“Thuốc đắng dã tật mà.” A Miên trêu đùa một con cổ trùng trên bàn, cười không chút để ý.

Du Tử Tức có ý vị khác hỏi: “Diệp Thu Bạch sẽ rất nhanh chóng thành thân với nha đầu thúi ngươi nhìn trúng kia, ngươi không nóng ruột hả?”

“Không cần sốt ruột.”

“Lời này của ngươi có ý gì?”

A Miên nhẹ nhàng bâng quơ cười nói: “Tuy ngươi đã giao thủ mấy lần với Diệp Thu Bạch, lại chưa từng chiếm được ích lợi gì, chỉ vì ngươi còn chưa hiểu biết đối thủ này của ngươi. Cái gọi là đêm tân hôn ở Võ Lâm Minh …… chắc chắn sẽ nhuốm máu.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 243: Đêm trước hôn lễ (1)

Ngày quyết định bản đồ Tuyết sơn rơi vào ai tay rốt cuộc cũng tới.

Bởi vì Võ Lâm Minh và Thẩm Gia Trang rút lui, nên Bản đồ Tuyết sơn đến tột cùng sẽ rơi vào ai tay, chuyện này quả thực vẫn là một câu hỏi lớn. Rốt cuộc, người cuối cùng trụ lại trên lôi đài chính là bang chủ họ Phó của Cái Bang.

Trước mặt mọi người, Diệp Thu Bạch trao chiếc hộp chứa bản đồ cho Phó bang chủ. Phó bang chủ nhận được hộp cũng không ở lại lâu mà vội vội vàng vàng triệu tập bang chúng* rời đi.

(*)Bang chúng: Thành viên trong bang (cấp thấp)

Bang chủ Cái Bang vừa rời khỏi, đồng đạo võ lâm khác dĩ nhiên cũng lục tục rời khỏi Võ Lâm Minh, cho dù Diệp Thu Bạch đã nói: “Ba ngày sau sẽ là tiệc cưới của ta, hoan nghênh các vị tới uống rượu.”

Ngoại trừ đại biểu Đường Môn và Thẩm Lạc Ngôn, còn thêm một Thu lão, thì không có ai ở lại.

Trong số những người nóng lòng rời đi đó, có thể đoán được có bao nhiêu kẻ mơ ước tờ bản đồ trong tay bang chủ Cái Bang.

Chẳng qua chuyện này xảy ra bên ngoài Võ Lâm Minh, Diệp Thu Bạch cũng không quản được.

Cửa sổ Võ Lâm Minh bắt đầu dán lên chữ hỉ, đèn lồng cũng đều đổi thành màu đỏ toàn bộ. Có Trung bá ở đây, những chuyện nên chuẩn bị đều được

tiến hành đâu vào đấy.

Võ Lâm Minh quả thực rất biết cách quản lý hạ nhân, ít nhất Hồng Đậu vẫn chưa từng nghe được một câu không tốt nào về nàng từ miệng hạ nhân cả. Nhưng Lục Y thì lại do do dự dự nói: "Tiểu thư, người thật sự phải gả cho Diệp Minh chủ sao?"

Dưới yêu cầu mãnh liệt của Hồng Đậu, Lục Y đã sửa miệng không còn gọi Hồng Đậu là phu nhân nữa, nhưng vẫn như cũ nhận Hồng Đậu là chủ tử của mình.

"Ta gả cho Diệp Minh chủ có gì không tốt sao?" Hồng Đậu mở mấy chiếc hộp ra, nhìn châu báu trang sức Diệp Thu Bạch chuẩn bị cho nàng liền không nhịn được mà chậc chậc lưỡi. Diệp Thu Bạch chỉ sợ nàng đau lòng cho đám của hồi môn lúc trước vẫn còn để lại ở Thẩm Gia Trang, nên mới đặc biệt chuẩn bị mấy thứ này.

Lục Y nhíu mày nói: "Vậy chẳng phải là quá lợi cho ả Phượng di nương kia sao? Ai nha, phu nhân, Trang chủ đối với người cũng đâu phải không có tình cảm, người mau đi cầu xin Trang chủ đi, xin Trang chủ đừng tính toán tờ hưu thư kia nữa!"

"Ai nha, Lục Y, ngươi cũng đừng làm ta khó xử." Hồng Đậu đậy hộp vào, đau đầu nói: "Ta và Trang chủ các ngươi là chia tay trong hòa bình, không cần phải cưỡng cầu nữa. Tóm lại, về sau ta không còn là phu nhân Thẩm Gia Trang, ngươi muốn về Thẩm Gia Trang cũng được, mà muốn theo bên cạnh ta cũng không sao."

"Nô tỳ đương nhiên muốn đi theo tiểu thư!" Lục Y kêu lên: "Thẩm Gia Trang chỉ có tiểu thư đối tốt với Lục Y nhất, Lục Y sống là người của tiểu thư, chết là ma của tiểu thư!"

"Đừng đừng đừng, đừng nói như vậy." Hồng Đậu vội xua tay, "Ta chỉ có thể cam đoan với ngươi, nếu ngươi muốn đi theo ta, ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi."

Lục Y lúc này mới yên tâm, cùng hạ nhân khác đi chuẩn bị đồ cho tiệc hỉ.

Ngày mai chính là ngày tổ chức hôn lễ. Đến đêm khuya, Hồng Đậu nhìn áo cưới màu đỏ liền không nhịn được mà ôm mặt. Đây là áo cưới do Diệp Thu Bạch tự mình đưa tới vào sáng sớm, thấy nàng vừa lòng, hắn mới mỉm cười yên tâm. Trung bá nói trước khi thành hôn thì bọn họ không thể gặp mặt, ngay sau đó Diệp Thu Bạch cũng liền bị Trung bá lôi kéo rời đi.

Lục Y đã từng hỏi Hồng Đậu, nàng lại thành hôn lần nữa mà không cần liên hệ với Phương gia sao?

Phương gia…… Phương gia này đối với Hồng Đậu mà nói chỉ là một nơi xa lạ. Thực ra trước khi Lục Y nhắc tới, nàng căn bản là không hề nghĩ tới Phương gia, tuy nhiên nếu Lục Y đã nhắc tới, vậy nàng cũng không thể bỏ qua vấn đề này.

Nhưng Diệp Thu Bạch nói, Phương gia bên kia đã có hắn, đối với chuyện Hồng Đậu tách ra khỏi Thẩm Lạc Ngôn rồi lại thành thân với hắn, Phương gia tuyệt đối sẽ không có ý kiến gì.

Tuy rằng khó hiểu, nhưng Hồng Đậu vẫn tin tưởng Diệp Thu Bạch.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 244: Đêm trước hôn lễ (2)

Đêm đã khuya, Hồng Đậu đang muốn tắt đèn ngủ thì cửa phòng nàng lại bị gõ vang. Mở cửa liền thấy lại là Đan Tiểu Phiến, còn có Mạc Phi Ưng.

Hồng Đậu nghi vấn, "Chẳng phải các ngươi đã rời khỏi Võ Lâm Minh rồi sao, thế nào lại quay trở lại?"

"Ta suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy sự tình vẫn có chút không thích hợp." Đan Tiểu Phiến hạ thấp giọng, nói vơi vẻ hết sức thần bí: "Chúng ta muốn dẫn ngươi đi một chỗ."

"A?" Hồng Đậu mờ mịt.

"Ai nha, vừa đi vừa nói." Đan Tiểu Phiến bắt lấy tay Hồng Đậu kéo đi, "Trương gia gia đang giúp ta quan sát Diệp Minh chủ, nếu như bị hắn phát hiện, chúng ta sẽ không dễ dàng hành động nữa."

Hồng Đậu càng thêm mê mang, "Khoan đã……Lời các ngươi nói ta đều nghe không hiểu, còn cả Mạc Phi Ưng…… thù của ta và ngươi còn chưa xong đấy!"

Khi nhìn về phía Mạc Phi Ưng, Hồng Đậu đã không có sắc mặt tốt.

Đối mặt với ác ý rõ ràng của Hồng Đậu, Mạc Phi Ưng ngay cả đôi mắt cũng không thèm động chút nào.

Đan Tiểu Phiến vừa đi vừa nói chuyện: "Lúc trước hắn thuận thế đẩy chuyện giết chết Nhạc Mân sang cho ngươi là có lý do."

"Ta biết, chẳng phải là vì Phượng Khuynh Liên sao?" Hồng Đậu bĩu môi nói: "Người giết Nhạc Mân chắc hẳn là Phượng Khuynh Liên rồi. Ta đoán, không biết chừng ngay cả Nhạc phu nhân cũng đều tham dự."

Đan Tiểu Phiến lập tức kinh ngạc trầm trồ nhìn Hồng Đậu, "Oa, ta còn chưa nói tin tức gì cho ngươi đấy, sao ngươi đã biết rồi?"

"Rất đơn giản nha." Hồng Đậu nói: "Ta và Mạc Phi Ưng không thù không oán, sao hắn lại vô duyên vô cớ đổ oan cho ta, vậy nên mục đích của hắn chỉ có một, đó chính là để bảo vệ hung phạm giết người. Hơn nữa ta cũng phát hiện, Mạc Phi Ưng đặc biệt quan tâm đến Phượng Khuynh Liên, ở toàn bộ Võ Lâm Minh, cũng chỉ có một Phượng Khuynh Liên có thể khiến Mạc Phi Ưng đổi sắc mặt mà thôi. Ta đoán, chắc chắn là Nhạc phu nhân đã bỏ mê hồn tán vào thuốc của Nhạc Mân, dưới tình huống Nhạc Mân không có sức chống cự đã bị Phượng Khuynh Liên dễ như trở bàn tay đâm trúng huyệt Bách Hội."

Lời này vừa nói ra, ngay cả Mạc Phi Ưng cũng không khỏi hơi ghé mắt.

Hồng Đậu còn nhớ rõ, vào lúc trước khi Nhạc Mân chết, nàng đã thấy Đồng Nhu chôn thứ gì đó vào trong đất, khi đó nàng chỉ nghĩ Đồng Nhu đang thương xuân buồn thu mà chôn hoa. Trên thực tế, bà ta đang chôn bã thuốc.

Đan Tiểu Phiến nhướng mày, "Vậy nói thử xem, vì sao Nhạc phu nhân lại muốn cùng Phượng Khuynh Liên giết Nhạc Mân?"

"Điều này lại càng đơn giản." Hồng Đậu nói: "Nhạc Mân không giống chính nhân quân tử như người ngoài nói, trên thực tế, hắn ta là một tên tiểu nhân có khuynh hướng bạo lực gia đình lại còn háo sắc, ta đoán Nhạc phu nhân đã sớm không chịu nổi hắn ta. Còn lý do Phượng Khuynh Liên muốn giết người…… đó chính là Nhạc Mân có liên quan đến chuyện Phượng gia bị diệt môn năm đó."

Phái Không Động rõ ràng là môn phái sử dụng công phu quyền cước, nhưng ngày đó khi Nhạc Mân đánh nhau với Mạc Phi Ưng, hắn ta lại sử dụng nhuyễn kiếm. Hồng Đậu còn nhớ rõ, Phượng Khuynh Liên vốn cũng xuất thân từ võ lâm thế gia, mà vũ khí Phượng gia thông thạo chính là nhuyễn kiếm. Người thạo dùng nhuyễn kiếm trên giang hồ vốn không nhiều lắm, huống chi, trên nhuyễn kiếm của Nhạc Mân còn có khắc một con phượng hoàng, vậy Nhạc Mân nhất định chính là kẻ vì kiếm phổ mà giết cả nhà Phượng gia năm đó. Phượng Khuynh Liên muốn giết Nhạc Mân cũng phải.

Đan Tiểu Phiến gật đầu nói: "Nhạc Mân quả thực không phải là người tốt đẹp gì. Hắn ta rõ ràng đã cưới một phu nhân tốt như Đồng Nhu nhưng vẫn hái hoa ngắt cỏ bên ngoài, mà tên đồ đệ bị Đại Mạc công tử đánh chết đó kỳ thật cũng là con riêng của hắn ta, cho nên khi hắn ta nhìn thấy Đại Mạc công tử mới giận dữ đến vậy. Ngay cả việc nha hoàn của Đồng Nhu giữa đường bị bệnh thật ra cũng chỉ là lấy cớ, vốn dĩ là Nhạc Mân nhìn trúng tiểu nha hoàn kia, Đồng Nhu không đành lòng nên mới mượn cớ thả cho nàng ta chạy trốn."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 245: Đêm trước hôn lễ (3)

Nhạc Mân làm ra nhiều chuyện xấu như vậy, Hồng Đậu nghe xong cũng chẳng thấy kỳ quái chút nào.

Đan Tiểu Phiến lại nói: "Hiện tại Nhạc Mân đã chết, Đồng Nhu cũng coi như được giải thoát rồi. Chẳng qua…… bổn tiểu thư thật không ngờ đó, hóa ra Phương Hồng Đậu ngươi vẫn rất thông minh."

"Ha hả." Hồng Đậu ngoài cười nhưng trong không cười. Sau khi nhận thấy đại thúc chẻ và Du Tử Tức có liên quan đến nhau, nàng đã có thể đoán ra hết thảy, Tuyết Phi Phi ngày đó đổ tội cho nàng chính là người của Ma giáo, đại thúc chẻ củi cũng chính là Du Tử Tức, còn cả Mạc Phi Ưng nữa, mấy người bọn họ nói nàng là hung thủ, kỳ thật cũng chỉ để bảo vệ Phượng Khuynh Liên mà thôi.

Hồng Đậu nhìn Mạc Phi Ưng nói: "Nhưng ta không nghĩ tới, Mạc Phi Ưng ngươi vậy mà cũng thích Phượng Khuynh Liên."

"Phượng gia có ơn với tổ tiên ta." Mạc Phi Ưng nhàn nhạt liếc mắt nhìn Hồng Đậu, ý tứ rất rõ ràng, hắn không có tình yêu nam nữ gì với Phượng Khuynh Liên cả, giúp Phượng Khuynh Liên thuần túy chỉ để báo ân thôi. Báo ân xong thì hắn cũng chẳng còn liên quan gì với Phượng Khuynh Liên cả.

Đan Tiểu Phiến chính là bách khoa toàn thư sống, nàng nói: "Trước đây khi Mạc gia khó khăn, Phượng gia đã từng ra tay tương trợ. Lần này Đại Mạc công tử tới Trung Nguyên, kỳ thật cũng chính là để giúp Phượng Khuynh Liên báo thù. Đại Mạc công tử cũng là một người tốt không đành lòng thấy người vô tội xảy ra chuyện, nếu không hắn cũng sẽ không cùng ta trở lại Võ Lâm Minh."

"Ta họ Mạc." Mạc Phi Ưng như lệ thường nói một câu: "Không phải là Đại Mạc."

Đan Tiểu Phiến vẫn không hề để tâm.

Hồng Đậu thấy Đan Tiểu Phiến dẫn mình càng đi càng xa, cảnh vật chung quanh cũng càng ngày càng hoang vắng, nàng không nhịn được mà kỳ quái hỏi: "Ngươi rốt cuộc muốn đưa ta đến chỗ nào?"

"Chính là nơi này." Đan Tiểu Phiến dừng chân lại, chỉ vào bức tường cao trước mặt, nàng nhìn Mạc Phi Ưng, "Đại Mạc!"

Mạc Phi Ưng hơi nhăn mày, không muốn nói cách xưng hô mới này của Đan Tiểu Phiến giống như đang gọi tên chó vậy. Hắn lạnh mặt, một tay bắt lấy bả vai Đan Tiểu Phiến, tay kia bắt lấy bả vai Hồng Đậu, phi thân lên. Chỉ trong chớp mắt đã mang theo hai cô nương bay qua tường hạ xuống đất.

Vừa thấy cảnh sắc trước mặt, Hồng Đậu đã ngây người.

"Thế nào? Rất kinh ngạc đúng không?" Đan Tiểu Phiến nhìn hoa lê trước mắt, "Lúc trước khi ta nhìn thấy cũng cực kỳ kinh ngạc, từ thời Minh chủ tiền nhiệm Tô Kiếm Lai, hoa lê đã trở thành loại hoa cấm ở Võ Lâm Minh, ngươi biết vì sao chứ?"

Hồng Đậu có trực giác đây không phải một vấn đề tốt đẹp, nhưng nàng vẫn hỏi: "Vì sao?"

"Bởi vì hoa lê có trong tên Tân Lê, hơn nữa hoa lê cũng là loại hoa Tân Lê yêu nhất."

"Tân Lê…… là ai?"

Đan Tiểu Phiến rõ ràng nói: "Là thê tử của Tô Kiếm Lai, cũng là dì của Thẩm Lạc Ngôn Thẩm Trang chủ."

Vẻ mặt Hồng Đậu mờ mịt.

"Tân Nam và Tân Lê đều xuất thân từ nhà quan lại, cũng đều coi trọng người trong giang hồ. Tân Nam gả cho Thẩm An, sinh hạ nhi tử Thẩm Lạc Ngôn, nữ nhi Thẩm Tư Ngôn, đáng tiếc Thẩm Tư Ngôn chết yểu, còn Tân Lê thì gả cho Tô Kiếm Lai." Đan Tiểu Phiến vừa đi về phía nhà gỗ, vừa kể lại cho Hồng Đậu, "Cho nên Thẩm An và Tô Kiếm Lai cũng coi như anh em đồng hao. Chỉ tiếc tỷ muội Tân Nam và Tân Lê đều là hồng nhan bạc mệnh. Năm đó xảy ra một trận ôn dịch lớn, Tân Nam và Thẩm An đều bị nhiễm bệnh. Vì cứu Thẩm An, Tân Nam đã lén cho Thẩm An dùng phần thuốc duy nhất. Sau khi nàng ấy qua đời, chỉ trong một đêm Thẩm An từ tóc đen đã hóa thành đầu bạc, như già đi hơn mười tuổi, mà Tân Lê…… nàng ấy chết như thế nào, ta nghĩ là không cần ta nói thêm nữa."

Mạc Phi Ưng đã lâu chưa mở miệng cũng bỗng nhiên nói: "Khi Tân Nam chết, ta nghe nói Thẩm An đã ngây ngốc một thời gian dài, còn từng có ý niệm chết theo."

"Không sai." Đan Tiểu Phiến gật đầu, "Chỉ vì nhi tử của ông ấy và Tân Nam còn sống, nên Thẩm An mới từ bỏ xúc động tự sát, mà cẩn thận nuôi nấng Thẩm Lạc Ngôn lớn lên."

Hồng Đậu chớp mắt, đi theo Đan Tiểu Phiến về phía căn nhà gỗ, một căn nhà gỗ hết sức bình thường, không nhìn ra có gì không thích hợp, "Cho nên…… Ngươi dẫn ta tới đây làm gì?"

"Bởi vì phía sau cánh cửa này, có một bí mật sẽ khiến ngươi khiếp sợ." Đan Tiểu Phiến đứng trước một cánh cửa, nàng nói: "Ta còn chưa thông suốt hết mọi chuyện trong này, nhưng vừa rồi nghe ngươi phân tích cái chết của Nhạc Mân, ta cảm thấy ngươi nhất định có thể suy nghĩ cẩn thận."

Đan Tiểu Phiến đặt một bàn tay lên cửa, nàng híp mắt, "Phương Hồng Đậu, ngươi đã chuẩn bị để thấy bí mật lớn này chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 246: Đêm trước hôn lễ (4)

Giờ phút này, thứ được gọi là "trực giác" của Hồng Đậu dường như không hề nhạy nữa, nàng không rõ mình nên trả lời Đan Tiểu Phiến thế nào, liền trầm mặc một lúc lâu. Lát sau, nàng nhìn cánh cửa đóng chặt kia, ánh mắt chậm rãi trở nên kiên định, "Ta muốn thấy, phía sau cánh cửa đó có gì."

Đan Tiểu Phiến vừa lòng cười, tay nàng hơi dùng sức, cửa liền mở ra một cái khe.

Đúng lúc đó, một dáng người bạch y bước vào từ cổng. Nam nhân cười hỏi: "Đã trễ thế này, không biết Đan cô nương và Mạc công tử đưa Hồng Đậu tới đây làm gì?"

Cánh tay đẩy cửa của Đan Tiểu Phiến khựng lại.

Giữa gió mát trăng thanh, là Diệp Thu Bạch dáng người cao ráo.

Đan Tiểu Phiến lập tức nhìn về phía ông lão đằng sau Diệp Thu Bạch, Trương gia gia nhẹ nhàng lắc lắc đầu, ý là rốt cuộc vẫn bị phát giác, lại không thể ngăn được.

Đan Tiểu Phiến thu tay, chậm rãi khôi phục dáng vẻ ngoan ngoãn, nàng lại chỉ vào Mạc Phi Ưng nói: "Là hắn đưa chúng ta tới! Ta và Phương cô nương không biết gì cả!"

Mạc Phi Ưng liếc mắt nhìn Đan Tiểu Phiến, Đan Tiểu Phiến đúng lý hợp tình…… không nhìn hắn.

"Vậy sao?" Ánh mắt mang ý cười của Diệp Thu Bạch nhìn Mạc Phi Ưng.

Mạc Phi Ưng không hề biện giải, chỉ nói: "Chúng ta muốn xem phía sau cánh cửa đó có gì."

"Thì ra là thế." Đôi mắt ôn nhu của Diệp Thu Bạch lại nhìn Hồng Đậu, "Hồng Đậu cũng muốn nhìn sao?"

Hồng Đậu không rõ vì sao lại chợt hoảng hốt, nàng âm thầm nắm chặt góc váy của mình, miễn cưỡng cười nói: "Kia…… Nếu tới thì cũng tới rồi, vậy xem một chút…… hắn là cũng không sao chứ?"

"Nếu Hồng Đậu muốn nhìn, đương nhiên là có thể." Diệp Thu Bạch đi đến bên cạnh nàng, nhẹ nhàng nói: "Chỉ là phía sau cửa không có kỳ trân dị bảo gì, cũng không có bí mật gì hết. Đến lúc đó chỉ sợ sẽ khiến Hồng Đậu thất vọng."

Mạc Phi Ưng nói: "Không nhìn xem, làm sao biết sẽ thất vọng?"

"Vậy thì liền xem đi." Diệp Thu Bạch dứt khoát giơ tay, cửa mở.

Trong căn nhà trống trải chỉ có một giường, một bàn, mà trên bàn chỉ có một bình hoa. Trong bình hoa là một cành hoa lê đã khô héo.

Đan Tiểu Phiến đầu tiên là không thể tin nổi mà đi quanh phòng một vòng, nàng thất thanh, "Sao lại không thấy!?"

Mạc Phi Ưng thì lại trầm mặc.

"Có gì không thấy sao?" Diệp Thu Bạch cười, hết sức tự nhiên nắm tay Hồng Đậu, hắn nhìn nàng, "Hồng Đậu, trong phòng này vốn dĩ không có gì cả, thất vọng rồi sao?"

Hồng Đậu cười lắc đầu.

"Chuyện này là không thể!" Đan Tiểu Phiến rốt cuộc vẫn còn nhỏ tuổi, chưa được trầm ổn như Mạc Phi Ưng, nàng giậm chân nói: "Nếu trong phòng này không có gì, sao ngươi lại phải xây một hoa lê viên tại góc hẻo lánh của Võ Lâm Minh như vậy, trong vườn còn xây một nhà gỗ nhỏ?"

Diệp Thu Bạch kiên nhẫn giải thích, "Hoa lê viên là sư phụ ta xây, nhà gỗ cũng là sư phụ ta dựng. Từ sau khi sư nương chết, ông ấy liền thường xuyên đến đây tĩnh tọa một mình, có khi ngồi suốt cả một ngày một đêm."

Đan Tiểu Phiến cắn răng, "Nếu nơi này là sư phụ ngươi xây…… Vậy tại sao Tô minh chủ năm đó lại muốn tuyên bố cấm toàn bộ hoa lê trong Võ Lâm Minh? Đây không phải tự mâu thuẫn à?"

"Quả thực, sau khi sư nương xảy ra chuyện, sư phụ liền hạ lệnh nhổ tất cả cây hoa lê trong Võ Lâm Minh, nhưng sau đó…… có lẽ là sư phụ vẫn không quên được sư nương, ông ấy liền xây một hoa lê viên tại nơi này. Đây cũng là do ta trùng hợp biết được, cho nên dù về sau sư phụ tẩu hỏa nhập ma, ta cũng vẫn tiếp tục chăm sóc nơi này." Diệp Thu Bạch thở dài, "Sư phụ…… trước sau vẫn không thể nào nguôi ngoai được."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 247: Đêm trước hôn lễ (5)

Lời Diệp Thu Bạch nói, không tìm ra nổi một chữ sai.

Đan Tiểu Phiến lại không cam lòng, "Ngươi……"

"Đủ rồi." Mạc Phi Ưng chắn trước người Đan Tiểu Phiến, hắn ngắn gọn tỏ ý xin lỗi: "Xin lỗi, Diệp Minh chủ, làm phiền."

Sau khi dứt lời, Mạc Phi Ưng đã quyết đoán xoay người rời đi.

Mạc Phi Ưng cũng đã đi rồi, Đan Tiểu Phiến không cam lòng giậm chân một cái, khi nàng ấy sắp theo ra ngoài thì dừng chân lại, bắt lấy bàn tay Hồng Đậu mà nói: "Còn chưa chúc mừng ngươi ngày mai đại hỉ, chúng ta có duyên sẽ gặp lại!"

Nói xong một câu chúc mừng, Đan Tiểu Phiến vội vàng chạy đi tìm Mạc Phi Ưng.

Người ngoài đều đi hết, Diệp Thu Bạch mới rũ mắt nhìn Hồng Đậu, lòng còn sợ hãi mà nói: "Lục Y nói với ta, thấy đèn phòng nàng sáng lên nhưng lại không thấy người đâu cả. Ta cho rằng nàng lại đột nhiên rời đi giống như lần trước."

"Là Mạc Phi Ưng bọn họ tìm tới ta……"

"Ta biết." Mắt Diệp Thu Bạch ấm áp say lòng người, hắn nhẹ nhàng vỗ về gương mặt Hồng Đậu nói: "Hồng Đậu vẫn còn ở đây, ta liền an tâm rồi. Hồng Đậu là bảo bối của ta, nếu Hồng Đậu biến mất, ta nghĩ…… ta cũng sẽ giống như Thẩm lão Trang chủ mất đi Thẩm phu nhân năm đó vậy."

Chỉ là, năm đó Thẩm An còn có một đứa con giúp ông có động lực sống sót, nhưng Diệp Thu Bạch lại chẳng có gì.

Trong lòng Hồng Đậu áy náy, nàng cúi đầu, "Thực xin lỗi, lần sau ta sẽ không tùy ý đi cùng người khác như vậy."

"Hồng Đậu không cần xin lỗi." Diệp Thu Bạch đặt tay trên eo nàng, ôm nàng vào trong ngực, nhẹ giọng nói: "Hồng Đậu có quyền lựa chọn đi cùng bất cứ ai, chỉ là ta hy vọng, trước khi Hồng Đậu rời khỏi, nhất định phải nói với ta một tiếng, đừng để ta lo lắng, có được không?"

"Ừm……" Hồng Đậu nhìn ngực hắn gật gật đầu, lén lút nắm chặt tờ giấy trong tay.

Đêm đã rất khuya, càng vì vị trí nơi này hẻo lánh, nên không có một người nào tuần tra cả.

"Đại Mạc!" Đan Tiểu Phiến bất mãn túm chặt áo Mạc Phi Ưng, tức giận nói: "Đã nói cùng nhau tìm hiểu rõ chuyện này, ngươi lại cứ thế bỏ ta mà đi trước, thật không có nghĩa khí!"

Mạc Phi Ưng lãnh đạm, "Bỏ tay ra."

"Không bỏ!"

Ông lão đi đến bên cạnh Đan Tiểu Phiến, "Tiểu thư, cô còn nhớ rõ, trước khi Mạc công tử rời đi có chắn trước người cô chứ?"

"Nhớ rõ a." Đan Tiểu Phiến gật đầu.

"Mạc công tử làm như vậy, là vì đã nhận ra sát khí của Diệp Minh chủ, hắn che trước người cô để có thể bảo vệ cô."

"A?" Đan Tiểu Phiến hoài nghi nhìn Mạc Phi Ưng, chậm rãi thu tay, nàng lẩm bẩm, "Bảo vệ ta thì cứ việc nói thẳng, sao phải lạnh mặt?"

Mạc Phi Ưng miễn cưỡng kiên nhẫn nói: "Nơi này là Võ Lâm Minh, là địa bàn của Diệp Thu Bạch, ngươi chỉ biết chút công phu mèo quào, nếu thật sự đánh lên, cho dù ta cùng Trương lão hợp lực cũng không nhất định có thể bình an đưa ngươi ra ngoài."

"Ồ……" Đan Tiểu Phiến ngượng ngùng đá đá viên đá nhỏ trên mặt đất, cười trộm nói: "Chẳng phải là ngươi không thích xen vào việc của người khác sao? Cho dù giúp Phượng Khuynh Liên cũng là vì tổ tiên người ta từng giúp Mạc gia các ngươi. Ngươi cũng đâu nợ ta cái gì, sao lại muốn giúp ta nha?"

Mạc Phi Ưng nói: "Ngươi vào Võ Lâm Minh cũng một phần do ta giúp sức, nếu ngươi chết ở chỗ này, Thiên Kim Các sẽ tìm ta gây phiền toái."

Đan Tiểu Phiến bĩu môi.

Trương lão cười cười, lại nhíu mày nói: "Xem ra chuyện Phương cô nương chỉ có thể dừng ở đây."

"Cũng chưa chắc." Đan Tiểu Phiến ngẩng đầu, kiêu ngạo nói: "Trước khi đi, ta đã cố ý nhét một tờ giấy vào tay Phương Hồng Đậu, nàng có tin hay không thì ta không biết, tóm lại, ta đã viết hết mọi chuyện chứng kiến được ngày đó vào trong giấy rồi."

Mạc Phi Ưng nói: "Nàng rất thông minh, sẽ tin tưởng."

"Nàng thông minh…… vậy ta thì sao?" Đan Tiểu Phiến ngẩng khuôn mặt nhỏ xinh đẹp, không phục mà nhìn Mạc Phi Ưng.

Ngữ khí của Mạc Phi Ưng dường như bỗng nhiên nhẹ hơn một chút, "Tiểu nha đầu phiền toái."

Đan Tiểu Phiến bĩu môi càng cao, "Dựa vào cái gì ngươi chỉ khen Phương Hồng Đậu thông minh mà không khen ta? Ta không phục! Bổn tiểu thư không cao hứng, ngươi mau dỗ bổn tiểu thư vui vẻ!"

"Ngươi lăn một vòng trên đất, ta liền dỗ ngươi."

"Ngươi!" Đan Tiểu Phiến hai tay chống nạnh, càng tức!

Trương lão lại liếc mắt nhìn qua Mạc Phi Ưng một cái, âm thầm nhíu mày.

Sau khi Mạc Phi Ưng nhận thấy ánh mắt của Trương lão, ý cười nhợt nhạt tức thì biến mất vô tung.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 248: Hoảng hốt nhận ra

Trước khi hôn lễ bắt đầu, Thẩm Lạc Ngôn đã rời khỏi Võ Lâm Minh.

Lục Y báo tin tức này cho Hồng Đậu xong, lại nói: "Tiểu thư, Trang chủ còn để lại một câu, ngài ấy nói, nếu về sau người có gì phiền toái, có thể đến tìm Trang chủ tại Thẩm Gia Trang."

"Ừm." Hồng Đậu nhìn mình trong gương, một thân áo cưới đỏ thẫm trên người nàng càng tôn lên làn da trắng nõn, khuôn mặt nàng đều do Lục Y dốc lòng trang điểm, nhưng trong một ngày vốn nên vui như hôm nay, nàng trong gương lại không cười nổi.

Lục Y thấy Hồng Đậu trầm mặc, nàng ta chỉ cho rằng Hồng Đậu gả chồng lần thứ hai nên tâm tình tương đối phức tạp, nàng ta hành lễ nói: "Tiểu thư, Diệp Minh chủ sẽ rất nhanh đến đón phu nhân đi đại sảnh hành lễ, nô tỳ đi rót nước trà cho tiểu thư."

Lục Y ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Trong phòng an tĩnh, chỉ còn một mình Hồng Đậu.

Người bị nhốt trong phòng giam, màn cầu hôn tình thâm ý thiết, xương trắng chồng chất trong rừng cây, hôn lễ dồn dập, vườn đầy hoa lê…… Còn cả……

Hồng Đậu nắm chặt tờ giấy dúm dó trong tay, còn cả bí mật mà Đan Tiểu Phiến viết này.

Không, còn thiếu một chút.

Còn thiếu một chút gì đó…… mới có thể liên kết tất cả nhưng tin tức này lại với nhau.

Lúc này, Lục Y đẩy cửa tiến vào, không khéo, chân nàng ta vấp vào khung cửa, thân mình hơi lung lay, đồ vật trong tay nàng ta cũng liền rơi trên đất, Lục Y cuống quít quỳ xuống, "Tiểu thư, nô tỳ không cố ý!"

Vào ngày đại hỉ, lại làm rơi vỡ đồ, thật sự không may mắn.

Hồng Đậu lại không phải người mê tín như vậy, nàng đứng dậy, đỡ Lục Y lên, "Không sao cả, chẳng qua là vỡ chén trà mà thôi, ấm trà vẫn còn nguyên, lại đổi chén trà khác là được."

Đợi đã……

Ấm trà còn nguyên, đổi chén trà khác là được……

Đột nhiên, tất cả mấu chốt nối với nhau tại khoảnh khắc này.

Sắc mặt Hồng Đậu trắng nhợt, nàng lảo đảo lui về phía sau một bước, đụng đổ cả bàn.

Lục Y vội bỏ đồ trong tay xuống, sốt ruột hỏi: "Tiểu thư, người làm sao vậy?"

"Lục Y……" Hồng Đậu nắm chặt tay Lục Y, miễn cưỡng cười nói: "Ta hiện tại rất muốn ăn bánh hoa mai của trấn Hoa Mai. Ngươi đi mua giúp ta, được chứ?"

"Dạ……" Tuy rằng Lục Y cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn không dám trái ý Hồng Đậu.

Hồng Đậu bỗng nhiên lại mở hộp châu báu ra, tùy tay lấy mấy thứ nhét vào trong tay Lục Y, "Ngươi mang theo cái này."

"Tiểu thư, nô tỳ chỉ đi mua bánh hoa mai, mang nhiều châu báu như vậy làm gì?"

"Ngươi…… Ngươi hãy đến hiệu cầm đồ giúp ta đổi thành ngân lượng, tóm lại…… tóm lại trước hết ngươi đừng quan tâm nhiều như vậy, ngươi đi nhanh đi. Đúng rồi, ta nhận được tin tức, mấy ngày gần đây sẽ có người của Phương gia tới, ngươi cứ ở lại trấn Hoa Mai thêm mấy ngày, giúp ta nhìn xem có người Phương gia tới hay không."

Vừa muốn mua bánh hoa quế, lại vừa muốn đợi người, lời này thực sự có chút mâu thuẫn.

Lục Y thấy thần sắc Hồng Đậu có vẻ không kiên nhẫn lắm nên nàng ta cũng không dám hỏi nhiều, nhận đồ xong liền rời đi.

Kế tiếp thì sao đây?

Nàng nên làm gì nữa bây giờ?

Hồng Đậu trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy hoang mang lo sợ, nàng thậm chí không còn sức lực để đi tới đi lui trong phòng nữa. Lục Y có thể nhẹ nhàng rời đi, nhưng nàng thì chắc chắn không dễ rời đi như vậy được.

"Có lẽ……" Hồng Đậu nắm chặt tay, móng tay như sắp đâm sâu vào trong thịt, "Có lẽ ta đoán sai thì sao?"

Nơi xa phía trên nóc nhà, Thu lão chống quải trượng, cong lưng. Ông ta nói: "Nàng ta rất thông minh, không phải vậy à?"

Nam nhân đứng bên cạnh Thu lão mặc một thân đồ đỏ, đây là hỉ phục mặc lúc thành thân. Từ trước đến nay hắn đều mặc đồ trắng, hiện giờ mặc đồ đỏ lại hết sức mê người.

"Hiện giờ thu tay lại, còn kịp."

Đáp lại câu này của Thu lão, chỉ có tiếng gió thổi.

Sau một lúc lâu, nam nhân trẻ tuổi phi thân xuống khỏi nóc nhà.

Thu lão hỏi: "Ngươi đi đâu vậy?"

"Đã đến thời gian bái đường." Diệp Thu Bạch nói: "Nên đi đón tân nương tử."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 249: Kiếm Lai huynh?

Trời rét hơn.

Gió lạnh thổi vào, Hồng Đậu đóng cửa phòng lại.

Không bao lâu sau, Trung bá tới. Ông ta nhìn Diệp Thu Bạch mặc hỉ phục bên cạnh, lại gõ gõ cửa, vui tươi hớn hở nói: "Phương cô nương, cô đã đội khăn voan đỏ chưa? Trang chủ tới đón cô đi bái đường."

Bên trong cánh cửa không có âm thanh phát ra.

Trung bá đợi một lát, vẫn không nghe thấy tiếng gì, ông ta nói với Diệp Thu Bạch: "Có lẽ do cô nương chờ lâu quá, không nhịn được lại nghỉ ngơi rồi, để ta gọi lần nữa."

"Ừm." Diệp Thu Bạch gật đầu.

Trung bá lần thứ hai gõ cửa, "Phương cô nương, đã đến giờ bái đường!"

Ước chừng lại qua một chút thời gian, trong phòng vẫn im lặng như trước.

Khi Trung bá đang không biết nên làm thế nào cho phải, Diệp Thu Bạch đưa tay mở cửa ra. Bày biện trong phòng vẫn nguyên vẹn, ngay cả áo cưới vốn dành cho Hồng Đậu cũng đang đặt ngay ngắn trên giường, mà tân nương tử nên ngồi đây đợi người đã chẳng thấy đâu.

Trung bá luống cuống, "Minh chủ, này……"

"Không sao." Diệp Thu Bạch nhìn cửa sổ đang mở, hắn nhàn nhạt nói: "Đi thông báo một tiếng, thời gian bái đường kéo dài trong chốc lát, ta đi đưa tân nương tử về."

Màn đêm đã dâng lên. Trong trời đêm, dù rất nhiều sao phát sáng, cũng không giấu nổi hào quang của ánh trăng.

Hồng Đậu nấp sau một tòa núi giả, giờ phút này vô cùng thống hận việc mình có một thân vũ lực nhưng lại không biết sử dụng như thế nào. Quả thực sau vài lần kinh nghiệm thực chiến, nàng cầm nhánh cây múa kiếm pháp cũng có cảm giác ngày càng thuần thục, nhưng khinh công mà người giang hồ đều biết sử dụng thì nàng lại mù tịt. Ngoại trừ một lần dưới tình thế cấp bách đuổi theo Du Tử Tức bắt Phượng Khuynh Liên khiến nàng bất ngờ có thể bay lên một chút, thì thời điểm khác nàng vẫn chưa bao giờ sử dụng được khinh công.

Nếu không, nàng nhất định đã sớm tránh được đám hạ nhân này mà rời khỏi Võ Lâm Minh.

Chờ một đám thị vệ cầm đao rời đi, Hồng Đậu lúc này mới ra khỏi núi giả. Nàng muốn dựa vào bóng đêm, nghĩ cách rời khỏi nơi này.

“Meo ～”

Một con mèo đen nhỏ không biết từ đâu chạy tới, cọ cọ chân nàng.

“Tiểu Hắc……” Hồng Đậu nhận ra đây là con mèo nhỏ trong ngục giam kia. Nàng đang cảm thấy kỳ quái, lại chợt nghe được “Meo” một tiếng, nàng lập tức quay đầu lại, liền thấy nam nhân một thân tù phục đang ngồi xổm trên mặt đất.

Hồng Đậu không nói gì.

Mèo đen nhỏ một lần nữa nhảy về trong lòng ngực nam nhân.

“Kiếm, Kiếm Lai huynh?” Hồng Đậu không rõ tại sao lại hơi kinh sợ một chút. Không trách nàng bị dọa, thật sự là chuyện trước kia người nam nhân này làm quá mức khủng bố.

Tay chân Tô Kiếm Lai đã không còn xích sắt trói buộc, có lẽ thứ đâm thủng xương tỳ bà của hắn vừa mới được rút ra nên phần áo nơi bả vai hắn nhiễm không ít vết máu, nhưng dường như hắn không hề cảm thấy đau, ngược lại còn thảnh thơi viết trên mặt đất một hàng chữ, “Là mèo đưa ta tới tìm ngươi.”

“Vấn đề mấu chốt hẳn là…… vì sao ngươi lại ra khỏi nhà lao chứ?”

“Có một người tới đại lao, hắn nói hắn là người của Liên Minh Chính Nghĩa. Hắn muốn thay mặt Liên Minh Chính Nghĩa phóng thích người vô tội như ta.” Tô Kiếm Lai viết xuống một câu này, máu chảy ra từ miệng vết thương liền theo cánh tay hắn nhỏ vài giọt trên mặt đất.

Hồng Đậu xem mà thấy ghê người, “Ngươi đừng viết nữa! Hiện giờ ta đang chạy trốn, không rảnh nói chuyện phiếm với ngươi. Chúng ta liền từ biệt ở đây nhé.”

Sau khi dứt lời, nàng liền nhanh chân bỏ chạy, đáng tiếc chân nàng bị ôm lấy, nàng cắn răng cúi đầu nhìn về phía nam nhân đang ôm đùi mình, “Buông tay!”

Tô Kiếm Lai vô tội chớp chớp mắt, đại khái là không muốn cứ thế bị nàng vứt bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 250: Lối ngầm

Hồng Đậu đang nghĩ xem mình có muốn dùng một chân đá văng hắn hay không, trong đôi mắt đẹp của hắn lại đột nhiên lấp lánh ánh lệ, thoạt nhìn..... còn khiến người ta thương hết sức.

Đúng lúc này, một con bướm hồng nhạt từ trong trời đêm bay tới, dừng trên vai Hồng Đậu.

Nàng bỗng nhiên nhớ lại, vào ngày đó khi nàng cùng công tử áo trắng ra khỏi Võ Lâm Minh đi đến trấn Hoa Mai, cũng gặp được một con bướm y như thế. Con bướm kia xuất hiện chưa được bao lâu, Diệp Thu Bạch liền tìm được nàng.

Da đầu Hồng Đậu tê dại, vội vàng gạt con bướm này ra, nàng lại sốt ruột nói với Tô Kiếm Lai: "Thôi được thôi được, hai chúng ta cùng nhau chạy trốn, ngươi đừng làm vướng chân ta là được!"

Tô Kiếm Lai nghe xong, lúc này mới buông đùi Hồng Đậu đứng lên từ trên mặt đất.

Hồng Đậu thấy con bướm kia còn đang bay tới bay lui xung quanh mình, bất an trong lòng lại càng thêm rõ rệt. Nàng đập con bướm kia rơi xuống đất, thô bạo giẫm chết bằng một chân, lúc này mới khẩn trương hỏi Tô Kiếm Lai, "Võ Lâm Minh có nơi ẩn nấp an toàn nào mà Diệp Thu Bạch lại không nghĩ đến không?"

Tô Kiếm Lai chớp chớp mắt, tiếp theo liền gật đầu.

Hồng Đậu vội nói: "Mau dẫn ta đi!"

Nơi Tô Kiếm Lai nói..... chính là thư phòng Diệp Thu Bạch.

Hồng Đậu không dám đốt đèn, nàng co người chui dưới bàn sách, đá đá Tô Kiếm Lai đang chui phía đối diện nàng, hạ thấp giọng hỏi: "Nơi này chính là thư phòng của Diệp Thu Bạch a..... Ngươi xác định nơi này an toàn hả?"

Tô Kiếm Lai gật đầu, lại nhìn khắp nơi, muốn tìm đồ vật có thể viết chữ, sau khi phát hiện không tìm được, hắn liền nắm tay Hồng Đậu, viết lên lòng bàn tay nàng: "Sư phụ ta đã dạy ta, nơi nguy hiểm nhất, chính là nơi an toàn nhất."

"Sư phụ ngươi?" Hồng Đậu ừ một tiếng, "Ngươi vốn dĩ chính là một thế hệ tông sư, người có thể làm sư phụ ngươinhất định là càng ghê gớm, nếu ông ta nói nơi nguy hiểm nhất nơi chính là nơi an toàn nhất, vậy thì cứ nghe thôi."

Tô Kiếm Lai sờ sờ mèo đen nhỏ đang an tĩnh nằm trong ngực hắn.

Hồng Đậu tính toán như thế này, nàng muốn trước hết tránh thoát đêm nay, chờ đến khi trời sáng nhất định sẽ có khách khứa muốn xuống núi, đến lúc đó nàng muốn xen lẫn bên trong những người này. Nếu có thể lẻn đi được thì tốt, còn nếu không thể lẻn đi... Vậy nàng cũng chỉ có thể đánh bừa.

Lục Y đã rời đi, nàng cũng không còn gì phải cố kỵ. Tuy nàng được xưng là dễ thích ứng trong mọi hoàn cảnh, nhưng nàng lại không phải người mặc cho số phận.

Trong không khí an tĩnh, thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Phía dưới bàn sách chật hẹp, đặc biệt còn phải cùng một đại nam nhân khác chui ở chỗ này, chân Hồng Đậu cũng tê dại. Nàng không nhịn được mà giật giật, tay bỗng nhiên đụng phải mặt dưới bàn sách. Nàng cảm thấy rõ nơi này có một khối gỗ nhô lên. Không chút suy nghĩ, nàng theo bản năng ấn xuống.

Một tiếng "Két" truyền đến.

Dựa vào ánh trăng, Hồng Đậu nhìn thấy kệ sách chuyển động, xuất hiện một cánh cửa.

Tô Kiếm Lai lại bắt lấy tay Hồng Đậu viết lên lòng bàn tay nàng: "Là phòng tối."

"Vô nghĩa." Hồng Đậu thu tay, cánh cửa kia dường như có ma lực gì đó, đang không ngừng kêu gọi nàng.

Nàng cắn cắn môi, bò ra ngoài từ dưới bàn sách, đi tới trước cánh cửa kia. Hơi do dự một chút, nàng đẩy cửa. Ánh đèn dầu chiếu sáng thế giới phía sau cửa kia, lúc này nàng mới phát hiện bên trong có một khoảng trống khác.

Một lối đi nhìn không thấy điểm cuối, đèn dầu trên vách tường vẫn sáng liên tục, có một loại mị lực quỷ dị mời người tiếp tục tiến vào trong.

Hồng Đậu chỉ mới vừa bước vào một bước, Tô Kiếm Lai liền bắt được cánh tay nàng.

Nàng nói: "Ta muốn đi xác định một chuyện, có lẽ....."

Có lẽ là gì, cảm giác mông lung này nàng cũng không nói rõ được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 251: Hôn lễ nhuốm máu (1)

Tô Kiếm Lai buông tay Hồng Đậu ra, cùng Hồng Đậu đi vào.

Hồng Đậu muốn nói con đường này nàng không biết có phải tử lộ hay không, không muốn để Tô Kiếm Lai phải chết chung với nàng. Nhưng Tô Kiếm Lai cũng giống như nàng vậy, cho dù hắn không đi với nàng, liệu hắn còn có thể đi đâu?

Bọn họ đều là người bị tính kế.

Đường đi thông phía dưới rất dài, Hồng Đậu cũng không biết mình đã đi bao lâu. Khi bọn họ đi đến cuối, rốt cuộc cũng thấy được một gian phòng bài trí tinh xảo.

Có bàn có ghế, còn có bàn trang điểm, trên bàn trang điểm có đặt rất nhiều hộp châu báu trang sức, hơn nữa còn có phấn mặt, mà bên trong bình hoa đặt trên bàn còn có một bó hoa lê vừa nở.

Nơi này giống như khuê phòng của một nữ nhân, còn là một khuê phòng được bố trí tỉ mỉ. Bên trong khuê phòng này, điều khiến người ta chú ý nhất lại là chiếc giường đang có màn buông xuống kia.

Ánh đèn chiếu qua màn, mơ hồ có thể thấy được một người đang nằm trên giường.

Trong lòng Hồng Đậu đang thấp thỏm bất an chưa từng có, nàng chậm chạp bước từng bước, dần dần tới cạnh mép giường. Cuối cùng, tay nàng run rẩy

vén giường màn lên.

Gương mặt xinh đẹp của nữ nhân đang ngủ hiện lên rất rõ.

Trong chớp mắt, Hồng Đậu dường như quên thở. Đơn giản là do nữ nhân tựa như đang ngủ trên giường này có khuôn mặt tương tự nàng đến bảy tám phần, ngoại trừ……vẻ dịu dàng trên khuôn mặt nàng ấy. Đây là điều Hồng Đậu vĩnh viễn không bao giờ học được.

Những gì Đan Tiểu Phiến viết trên tờ giấy đưa cho nàng đều là sự thật, Diệp Thu Bạch giấu một nữ nhân cực kỳ giống nàng ở nhà gỗ tại hoa lê viên.

Có lẽ nói đúng hơn là…… là nàng cực kỳ giống nữ nhân này, cho nên Diệp Thu Bạch mới tìm đến nàng.

Nàng rốt cuộc có thể hiểu ra, giờ phút này lại chợt muốn cười. Hơn nữa, nàng còn rảnh rang mà dùng khuỷu tay huých Tô Kiếm Lai đang không có phản ứng bên cạnh: "Này, đây chính là vợ ngươi đó, ngươi nhìn thấy mà không kích động chút nào sao?"

Tô Kiếm Lai kỳ quái chớp mắt, rất muốn bắt lấy tay Hồng Đậu viết lên đó một câu: Liên Minh Chính Nghĩa còn chưa phát vợ cho ta. Nhưng Hồng Đậu không cho hắn bắt tay mình.

Tô Kiếm Lai không có nỗi lòng sóng gió khó yên như Hồng Đậu, nên hắn chú ý tới trên cổ nữ nhân đang ngủ kia có một cây ngân châm rất nhỏ. Mắt hắn lộ vẻ mờ mịt, chậm rãi vươn tay hướng tới cây ngân châm kia.

Nhưng vào lúc này, dường như một trận gió lạnh quét tới, Tô Kiếm Lai dựa vào bản năng thân thể túm lấy Hồng Đậu vọt sang bên. Cùng lúc đó, Triều Tịch kiếm ra khỏi vỏ cũng cắm trên cột giường. Đây là nơi Tô Kiếm Lai vừa đứng.

Khi Hồng Đậu hồi phục tinh thần lại, liền thấy Diệp Thu Bạch đang chậm rãi đi về phía mép giường. Lúc hắn đi qua trước mắt nàng, nàng cảm thấy khí lạnh phát ra từ trên người hắn.

Diệp Thu Bạch đang mặc áo đỏ vẫn không hề bố thí lấy một ánh mắt về phía Hồng Đậu và Tô Kiếm Lai. Hắn mắt nhìn thẳng, đi đến ngồi xuống bên mép giường, nhẹ nhàng chỉnh lại chăn cẩn thận cho người có vẻ như đang ngủ say kia, tiếp theo, tay hắn nhẹ nhàng vỗ về mặt nữ nhân, lúc này mới ôn nhu cười.

Hồng Đậu bỗng nhiên nghĩ tới, hắn cũng đã từng nhìn mình như vậy, cho nên nàng ý thức được người nam nhân này đáng sợ biết bao nhiêu. Cho dù diễn kịch cũng khiến người ta không thể tìm ra chút sơ hở.

Người tiến vào sau là Thu lão chống quải trượng, ông ta thở dài, "Phương cô nương, vốn dĩ những việc này đều có thể hoàn thành dưới tình huống ngươi không hề biết. Tội gì ngươi phải thế đây?"

Chuyện gì?

Hồng Đậu dường như không nhịn được muốn cười lạnh, chuyện Diệp Thu Bạch đội nón xanh cho Tô Kiếm Lai sao? Hay chuyện Diệp Thu Bạch muốn giết nàng?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 252: Hôn lễ nhuốm máu (2)

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 252) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 252)

2 THÁNG 3 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 252: Hôn lễ nhuốm máu (2)

"Được rồi, Hồng Đậu." Nam nhân ngồi ở mép giường hơi nghiêng đầu, khóe môi mang ý cười nhìn Hồng Đậu, hắn rất có kiên nhẫn nói: "Ngươi làm loạn cũng đủ rồi, chúng ta nên đi bái đường thành thân."

Ngữ khí mềm nhẹ của hắn, giống như đag dỗ một đứa trẻ không nghe lời.

Vào giờ phút này trái tim Hồng Đậu lại càng thêm băng giá, đã tới tình trạng này mà hắn vẫn còn có thể ngụy trang thành vẻ ôn nhu như trước đây. Một lát sau, Hồng Đậu nghe được giọng nói không rõ cảm xúc của mình, "Ngươi tiếp cận ta…… chính là để giúp người ngươi thích tỉnh lại sao?"

"Quả thực là thế." Diệp Thu Bạch không hề phủ nhận, ngược lại còn thừa nhận một cách thoải mái. Hắn mỉm cười, "Ta đã nói từ sớm, Hồng Đậu là một cô nương thông minh."

Đây là một câu khích lệ khó có được, nhưng Hồng Đậu lại không cao hứng nổi. Việc chứng kiến hôm nay có lẽ trong lòng nàng đã sớm dự đoán trước, nhưng khi thực sự nhìn thấy cảnh trước mắt này, trái tim nàng vẫn thấy lạnh lẽo vô cùng, "Nguyên nhân ngươi lựa chọn ta, chỉ vì bộ dạng ta rất giống với người trong lòng ngươi sao?"

"Đây cũng là một lý do." Diệp Thu Bạch nhẹ nhàng cười khẽ.

Lý do lớn nhất là bởi Hồng Đậu có quan hệ thân thích với người hắn yêu.

Giọng Hồng Đậu lạnh xuống, "Ngươi gấp gáp muốn cưới ta, chẳng qua cũng vì ngươi không chờ nổi mà muốn…… muốn đổi tim nàng ấy vào trong thân thể ta. Như vậy đối với ngươi, nàng sẽ giống như đã tỉnh lại."

"Những việc này ta chưa từng nói với Hồng Đậu." Diệp Thu Bạch ngước mắt, ý cười trong mắt thêm mấy phần tán thưởng, mấy phần nghiền ngẫm, "Sao Hồng Đậu lại đoán được?"

"Ta từng phát hiện đống xương trắng trong rừng cây. Có người nói cho ta…… đó đều là xương cốt của nữ nhân, hơn nữa các nàng đều vì bị móc tim mà chết. Còn Đan Tiểu Phiến lại nói với ta, nàng thấy được một nữ nhân rất giống ta ở hoa lê viên." Giọng Hồng Đậu run rẩy, "Tự dưng…… Ta nghĩ ngay đến chuyện đổi tim, nhưng ta vẫn không rõ tại sao mình lại có suy đoán đó. Những bộ xương trong rừng cây kia đều là vật thí nghiệm của ngươi, có đúng không?"

Diệp Thu Bạch chỉ cười không nói.

Thu lão chống quải trượng lên tiếng: "Tuy rằng ta đồng ý giúp Minh chủ hoàn thành chuyện đổi tim, nhưng việc đổi tim quả là cần thận trọng. Trước đó ta không hề có kinh nghiệm, dĩ nhiên chỉ có thể tìm chút vật thí nghiệm tới thực nghiệm trước."

"Thật sự cực kỳ vớ vẩn!" Hồng Đậu đanh mặt nói: "Ký ức nhân cách của một người cũng không đơn giản do một trái tim chứa đựng, cho dù ngươi thành công đổi tim……"

"Hồng Đậu, ta đã không có cách nào." Diệp Thu Bạch nhẹ nhàng cong môi, ý cười bi thương thêm một tia điên cuồng, hắn rũ mắt, ôn nhu nhìn chăm chú vào nữ nhân tựa như đang ngủ say trên giường, nhẹ giọng nói: "A Lê chỉ còn một hơi thở cuối cùng, chiếc ngân châm này chính là để giữ lại hơi thở cuối cùng của nàng ấy, cho nên hiện tại nàng mới có thể ngủ an ổn như vậy. Nếu rút ngân châm ra, A Lê thật sự sẽ chết."

Nhưng đổi tim thì sao!

Cho dù ở hiện đại thì đổi tim cũng là ca phẫu thuật lớn, hơn nữa xác xuất thành công còn không cao, huống chi đây là cổ đại, nơi thiết bị chữa bệnh đều không theo kịp. Hồng Đậu chỉ cảm thấy vớ vẩn, "Ngươi cho rằng…… chỉ cần ngươi tìm được một thân thể thích hợp, thì sau khi đổi tim, nàng sẽ có thể trở lại sao?"

"Ta cũng từng hoài nghi, nhưng người kia đã nói, đây là biện pháp cuối cùng." Diệp Thu Bạch nhắm mắt lại, khẽ than thở, "Hồng Đậu, ngươi có thể tưởng tượng loại thống khổ này không? Chỉ cần nhìn thấy A Lê không thể nói chuyện, không thể mỉm cười với ta, ký ức trước kia sẽ càng rõ ràng hiện lên trước mắt, nhưng khi vừa trở lại hiện thực, từng nụ cười, từng cái nhăn mày của A Lê ta đều không thấy nữa. Thống khổ kéo đến tiếp theo có thể xé nát cả linh hồn người."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 253: Hôn lễ nhuốm máu (3)

Hồng Đậu sẽ không hiểu loại thống khổ này được, bởi nàng chưa bao giờ trải qua cảm giác người yêu qua đời. Còn nếu nói bị người mình thích lợi dụng…… hiện tại nàng lại trải nghiệm rất rõ.

"Diệp Thu Bạch……" Hồng Đậu cắn môi, "Ngươi cầm tù Tô Kiếm Lai, cũng là vì ngươi muốn thực hiện kế hoạch đổi tim này sao?"

Nam nhân bật cười, "Hồng Đậu, vừa nói ngươi thông minh, sao ngươi lại hồ đồ rồi?"

"Lời này của ngươi có ý gì?"

"Tô Kiếm Lai chân chính không phải nam nhân bên cạnh ngươi kia, mà là ta." Ngũ quan tinh xảo của hắn lộ vẻ ôn nhuận, đặc biệt là cặp mắt kia, như

một mặt hồ tối, thỉnh thoảng lại có ánh nước sáng lên, khóe mắt hơi nhướng, tạo cảm giác đặc biệt ôn nhu khi nhìn người khác, tựa như tắm mình trong gió xuân vậy, vô cớ khiến người ta sinh thiện cảm, vạn phần tín nhiệm. Hắn nói: "Ta mới là Tô Kiếm Lai, ngươi hiểu chưa?"

Thân mình Hồng Đậu cứng đờ, nàng chậm chạp ngẩng đầu, nhìn về phía nam nhân đứng cạnh mình đang ôm mèo nhỏ. Tay nàng chậm rãi nâng lên, gỡ xuống mặt nạ trên mặt hắn. Trong ánh nến, dung nhan tuấn mỹ nhưng tái nhợt do đã lâu không thấy mặt trời của hắn, hoàn toàn xuất hiện trước mắt nàng.

Nàng thất thanh, "Diệp Thu Bạch……"

Nam nhân mặc tù phục chớp chớp mắt, một lát sau, hắn mới thong thả gật gật đầu, "Diệp Thu Bạch…… đây hình như là tên của ta."

"Ngươi mới là Diệp Thu Bạch……" Hồng Đậu đột nhiên quay đầu lại nhìn nam nhân bên mép giường, "Ngươi mới là Tô Kiếm Lai!"

Nam nhân mặc một thân hỉ phục giơ tay đặt trên mặt mình, một mặt nạ da người rơi xuống, lộ ra chân dung đã lâu chưa xuất hiện.

Nam nhân có khuôn mặt tuấn lãng, vừa trơn bóng lại nhu hòa lịch sự, ngũ quan cực kỳ xinh đẹp, môi mỏng mang theo độ cong ưu nhã, mái tóc đen nhánh chưa búi thả sau lưng, đoan chính ngồi kia giống y như một thế gia công tử, phong tư đặc tú.

Đây là một nam nhân đẹp đẽ, cũng là một gương mặt Hồng Đậu chưa bao giờ thấy qua.

Một lát sau, Hồng Đậu "A" một tiếng, "Hóa ra……trong truyền thuyết Tô Kiếm Lai tẩu hỏa nhập ma bị cầm tù, kỳ thật người bị cầm tù…… chính là Diệp Thu Bạch."

"Nói đúng ra, đúng là ta bị cầm tù." Khóe miệng Tô Kiếm Lai chứa ba phần cười, "Cái chết của A Lê tra tấn ta từng ngày, về sau ta liền nhập ma. Đáng tiếc chính là, chưa bị giam ở nhà tù bao lâu, ta liền khiến Tiểu Bạch bị nhốt thay ta trong đó."

Đó là vào 5 năm trước, chuyện xảy ra khi Diệp Thu Bạch đến phòng giam thăm sư phụ mình. Đối mặt với ân sư đã nhập ma của mình, Diệp Thu Bạch lại vẫn không hề đề cao cảnh giác, vì thế mà ngay hôm đó, Tô Kiếm Lai đã đả thương Diệp Thu Bạch, hơn nữa còn trao đổi thân phận với hắn.

Xương tỳ bà bị xuyên qua, trói buộc bằng bốn sợi xích huyền thiết, còn mặt nạ che giấu chân dung khiến người ta không thể nói được …… Không một ai phát hiện người trong nhà lao đã không phải Tô Kiếm Lai. Mà loại thuốc mỗi nửa tháng Tô Kiếm Lai cho Diệp Thu Bạch ăn cũng chính là để giữ cho Diệp Thu Bạch luôn luôn si ngốc.

Hồng Đậu đột nhiên nhớ tới chuyện xưa mà công tử áo trắng từng nói với nàng, gió xuân và một đóa hoa lê yêu nhau, một trận bão táp lại khiến hoa lê rơi xuống đất, từ đây, gió xuân đều tìm kiếm hoa lê của hắn.

Hoa lê chính là Tân Lê, mà gió xuân, vẫn luôn là Tô Kiếm Lai.

Chuyện cũng không phải như Hồng Đậu đã nghĩ, không phải Diệp Thu Bạch yêu sư nương mình, mà là Diệp Thu Bạch nàng vốn quen biết này, nay từ đầu đã chính là Tô Kiếm Lai.

Nàng chưa bao giờ quen biết Diệp Thu Bạch chân chính, hơn nữa…… Nàng còn rung động với nam nhân ngụy trang thành Diệp Thu Bạch này.

Đúng là châm chọc.

P/s: Người ta sẵn lòng cho đi một ngón tay, là vì người ta...muốn quả tim của bạn (so với tim thì ngón tay đã là cái gì:v). Đừng vội tin lời ngon tiếng ngọt nha, kể cả hành động (có vẻ ngon ngọt) cũng thế. Bài học ở đây là: 1/ Xem xét kỹ về vấn đề trao đổi (không có chuyện vô cớ được lời:3) và 2/ Người ta có thể là (hoặc giống như) nam chính, nhưng chưa chắc đã là nam chính của bạn (mà là nam chính của người khác:))))

Mê trai là bệnh, phải trị nhe:3.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 254: Hôn lễ nhuốm máu (4)

"Năm đó…… là chính ngươi tự tay bắn tên. Hiện giờ Tân Lê biến thành như vậy, chẳng phải đều do một tay ngươi tạo thành?" Mặt Hồng Đậu không chút biểu cảm: "Hiện giờ ngươi lại muốn Tân Lê sống lại một lần nữa. Tô Kiếm Lai…… ngươi không cảm thấy điều này rất châm chọc hả?"

"Quả thực là thế." Trong mắt Tô Kiếm Lai tràn đầy vẻ ôn nhuận, "Vì đại nghĩa võ lâm, hy sinh a lê là ta tự mình quyết định. Nhưng khi đó ta đã đánh giá mình quá cao."

Giống như Diệp Thu Bạch từ nhỏ đã được dạy phải làm một Võ Lâm Minh chủ lòng mang đại nghĩa, Tô Kiếm Lai cũng được sư phụ hắn dạy như thế mà lớn lên. Nhiều năm như vậy, hắn vẫn luôn sống vì đạo nghĩa võ lâm. Muốn hỏi hắn có bao giờ sống vì chính mình không ấy hả?

Từng có một lần.

Đó là khi hắn kiên quyết cự tuyệt các môn phái muốn đưa thiên kim của họ tới liên hôn, loại bỏ muôn vàn khó khăn để nghênh cưới Tân Lê làm vợ.

Tô Kiếm Lai yêu Tân Lê đến thế nào?

Ngay chính Tô Kiếm Lai cũng không tự trả lời được. Hắn chỉ cảm thấy, cả đời này nếu phải có một người ở bên cạnh hắn, vậy người này nhất định chỉ có thể là Tân Lê.

Đây là A Lê của hắn, một A Lê sẽ đoan trang có lễ trước mặt người ta, lại tùy hứng thích làm theo ý mình trước mặt hắn.

Sau đó, hắn tự tay giết nàng.

Đó là lần đầu tiên Tô Kiếm Lai biết, hóa ra ở trong lòng hắn, vẫn luôn là võ lâm quan trọng hơn A Lê, A Lê quan trọng hơn tính mạng của hắn. Đúng vậy, hắn chẳng phải vẫn vì điều này mà sống sao?

Vì chính nghĩa võ lâm, vì sự hưng thịnh của chính đạo.

Tô Kiếm Lai cho rằng mình sẽ không hối hận. Nhưng đó cũng chỉ là "cho rằng" mà thôi.

"Huyết Sát Môn bị huỷ diệt, trong chốn võ lâm không còn tà ma ngoại đạo, mọi người đều nói Tô minh chủ thâm minh đại nghĩa, có hắn ở đó là phúc của võ lâm. Nhưng Hồng Đậu à……" Diệp Thu Bạch ngước mắt, "A Lê không còn nữa, a lê của ta sẽ không bao giờ mở mắt ra nhìn ta."

Trái tim Hồng Đậu như bị hung hăng bóp chặt. Đối mặt với nam nhân xa lạ này, hắn vẫn luôn có dáng vẻ hết sức ôn hòa, nàng không thể nhìn ra trên mặt hắn có sự đau thương, có bi thương, hay suy nghĩ 'biết vậy chẳng làm'…… Nhưng tràn ngập trong không khí này, đều là một loại bi thương mãnh liệt mà người ta dễ dàng cảm thấy.

Nàng nói: "Quyết định lúc trước là ngươi đưa ra, đây đều là kết quả do một tay ngươi tạo thành. Cho dù ngươi có hối hận, vậy cũng chỉ có thể trách một mình ngươi. Nhưng ngươi…… vì câu nói đổi tim hư vô mờ mịt kia mà rốt cuộc đã hại chết bao nhiêu người vô tội?"

"Ta cũng không nhớ rõ." Tô Kiếm Lai lại rũ mắt, thấp giọng nói: "Từ sau khi A Lê không còn, ta mới hiểu được trên đời này không ai có thể thực sự chân chính đại công vô tư. Ai cũng đều có ham muốn riêng cả. Ta không thể từ bỏ A Lê được, ta muốn nàng ấy trở về, trở lại bên cạnh ta."

Cho nên, không một ai rõ, khi Tô Kiếm Lai biết Hồng Đậu là tiểu thư Thẩm Gia Trang, biết nàng là con gái của tỷ tỷ A Lê, Tô Kiếm Lai đã mừng rỡ như điên đến thế nào.

Thực nghiệm đổi tim của Thu lão vẫn luôn thất bại. Mãi về sau, ông ta mới thực nghiệm thành công trên người một đôi tỷ muội ruột.

Tô Kiếm Lai thấy được hy vọng.

Hồng Đậu cứng đờ hỏi: "Từ ánh mắt đầu tiên ngươi nhìn thấy ta ở Thẩm Gia Trang…… có phải cũng đã tính xong hết thảy, tiếp cận ta, làm ta thích ngươi, lại thành thân với ngươi. Như vậy…… chờ sau khi đổi tim, Tân Lê lấy thân phận ta mà tỉnh lại, nàng vẫn sẽ là phu nhân của ngươi."

"Hồng Đậu……" Tô Kiếm Lai cười, "Ta và ngươi là người có duyên, không phải à?"

Hắn và nàng đã cùng nhau đi qua cầu Thiên Lý, vậy liền chứng minh hắn và nàng có duyên phận phu thê. Cho nên, kế hoạch này nhất định sẽ thành công, A Lê sẽ tỉnh lại trong thân thể Hồng Đậu.

Tô Kiếm Lai đã tốn nhiều tâm tư vì ngày này như thế, ông trời sao có thể không giúp hắn thành công đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 255: Hôn lễ nhuốm máu (5)

Hồng Đậu ngay cả sức lực cười lạnh cũng không còn. Nàng sẽ không ngốc đến nỗi đưa ra loại câu hỏi kiểu như rốt cuộc hắn có từng thích nàng hay không. Trên thực tế…… Hồng Đậu cũng rất rõ ràng, sự "thích" của nàng đối với hắn còn chưa tới mức trao đi cả tính mạng.

Ngay từ lúc bắt đầu, về chuyện thành thân với hắn, nàng đã cảm thấy bất an mãnh liệt. Cho dù nàng muốn bỏ qua, nhưng nàng cũng không thể không thừa nhận, nàng không chắc chắn mình có muốn chung sống cả đời với người nam nhân này hay không. Giữa nàng và hắn luôn thiếu đi một điểm gì đó, rốt cuộc thiếu điểm gì thì tới giờ nàng vẫn chưa rõ được. Dường như…… trước cả khi nghe hắn chính miệng thừa nhận, gần như chỉ dựa vào một chút thông tin đứt quãng kia, nàng liền vô thức nhận định, rằng hắn ở bên nàng là vì mục đích khác.

Nàng chưa từng tin tưởng hắn.

Đây là sự thật.

Tô Kiếm Lai nhẹ giọng nói: "Nếu Hồng Đậu không muốn bái đường, chúng ta liền lược bớt một bước này vậy."

Hồng Đậu căng thẳng như lâm đại địch.

Quả nhiên, Tô Kiếm Lai đứng dậy, hắn rút kiếm Triều Tịch ra, chậm rãi cười nói với Hồng Đậu: "Ta vĩnh viễn sẽ không để ngươi bị thương, đây là hứa hẹn của ta."

Nếu hắn gây thương tích cho nàng, đến lúc đó đổi tim xong, người đau sẽ chỉ là A Lê của hắn.

Hồng Đậu rất rõ ràng, hắn đang muốn động thủ. Nàng bắt lấy tay Diệp Thu Bạch, muốn kéo hắn ra phía sau mình, nhưng Diệp Thu Bạch lại bất động.

Hắn nhìn Tô Kiếm Lai, trong ánh mắt mê mang lộ ra vài phần khó hiểu, "Sư…… phụ?"

"Hiện tại có thể nghe Tiểu Bạch kêu một tiếng sư phụ, loại cảm giác này cũng không tệ lắm." Tô Kiếm Lai cười một tiếng, thân ảnh thoáng động.

Hồng Đậu dựa vào bản năng thân thể kéo theo Diệp Thu Bạch lui về sau một bước, tránh khỏi kiếm phong. Không cho nàng cơ hội thở dốc, kiếm phong của Triều Tịch kiếm lại lần nữa đánh úp lại, Hồng Đậu chỉ có thể đẩy Diệp Thu Bạch sang một bên trước, chuyên tâm tránh né kiếm chiêu của Tô Kiếm Lai.

Trong ánh nến, thân ảnh Tô Kiếm Lai tựa như quỷ mị, nhanh đến mức chỉ có thể phán đoán bằng cảm giác. So với Tô Kiếm Lai thân kinh bách chiến, Hồng Đậu giống như một đứa trẻ vừa học bước đi, hơn nữa trong tay nàng không hề có vũ khí, vì thế mỗi lần nàng chỉ có thể tránh né kiếm phong hoặc chưởng phong vào thời điểm nghìn cân treo sợi tóc.

Để ứng phó Tô Kiếm Lai, nàng vốn đã phải tiêu tốn tất cả tinh thần, huống chi nơi này còn có một Thu lão bất động thanh sắc.

Thu lão rốt cuộc cũng động, quải trượng trong tay ông ta múa lên, nhân lúc Hồng Đậu vừa né chiêu của Tô Kiếm Lai mà chưa kịp phản ứng, quải trượng trong tay ông ta liền hướng vào sau lưng Hồng Đậu. Hồng Đậu chỉ nghe được tiếng gió vang lên sau lưng, nhưng lại chưa hề cảm thấy đau đớn. Vừa quay đầu lại, liền thấy một cảnh tượng bất ngờ.

Quải trượng của Thu lão trúng giữa ngực Diệp Thu Bạch. Hắn phun ra một ngụm máu tươi, chậm rãi vô lực quỳ rạp xuống đất.

"Này! Diệp Thu Bạch!" Hồng Đậu luống cuống ngồi xuống đỡ Diệp Thu Bạch, nhất thời khủng hoảng.

Sắc mặt Diệp Thu Bạch càng thêm tái nhợt, hắn nỗ lực ngẩng đầu, nhìn nam nhân cách đó không xa đang cầm kiếm mà đứng, ngây thơ bất an nói: "Sư phụ…… đừng giết người nữa……"

"Tiểu Bạch, vi sư đồng ý với ngươi." Tô Kiếm Lai mỉm cười, "Chờ A Lê tỉnh lại, ta liền không giết người nữa."

Thời khắc này, trong mắt Diệp Thu Bạch tràn đầy thất vọng.

Đúng lúc đó, quải trượng đánh trúng một huyệt đạo trên người Hồng Đậu, nàng kêu lên một tiếng, chỉ cảm thấy cả người mềm ra, dựa vào trên người Diệp Thu Bạch.

Thu lão thu quải trượng về, tấm tắc bảo lạ nói: "Trong lúc ngươi so chiêu cùng Tô minh chủ, ta đã hạ không dưới mười loại độc với ngươi, không ngờ những loại độc đó đều không có tác dụng gì với ngươi cả. Thể chất như thế, khó trách sao hắn chú ý tới ngươi như vậy."

P/s: Hic hic. Tiểu Bạch đáng yêu quớ □ □, tiếc là bạn ấy ko có hint gì với Hồng Đậu cả. Mà thôi, thế cho đỡ khổ cũng được, chớ nam 9 bá đạo lắm, bạn ấy ko có cửa tranh giành (mà bạn ấy cũng chịu khổ quá nhiều rồi í T_T).

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 256: Hôn lễ nhuốm máu (6)

Hồng Đậu không kịp hỏi "hắn" là ai, liền thấy Tô Kiếm Lai chậm rãi bước tới, nàng nhắm mắt lại, thầm nghĩ chẳng lẽ mình thật sự phải bỏ mạng ở thế giới này.

Tô Kiếm Lai hơi khom lưng, vươn tay về phía Hồng Đậu. Đúng lúc này, có một luồng kình phong đánh úp tới, Tô Kiếm Lai quyết đoán lui ra sau một

bước, rút kiếm. Đao kiếm chạm nhau, bắn ra tia lửa.

Hồng Đậu cố gắng mở mắt ra, liền thấy được một bóng dáng cao lớn, nàng kinh ngạc, "Mạc, Mạc Phi Ưng?"

"Ai nha, chính là Đại Mạc!" Đan Tiểu Phiến không biết từ đâu nhảy ra, cợt nhả nói: "Chúng ta đặc biệt đến đây cứu ngươi, cảm động chứ?"

Hồng Đậu nhìn ngón tay Đan Tiểu Phiến đang điểm lung tung trên người mình, nàng hỏi: "Ngươi đang làm gì thế?"

"Ta đang nghĩ cách giải huyệt cho ngươi nha." Đan Tiểu Phiến hoạt bát nói: "Ta từng học cách giải huyệt từ Trương gia gia. Tuy rằng ta đã quên gần hết…… nhưng cứ thử thêm vài lần là được mà."

Hồng Đậu không nói gì.

Thấy có người tới phá, Thu lão khẽ động quải trượng trong tay, nhưng trước mặt ông ta lại xuất hiện một ông lão khác.

Ông lão khẽ ho khan, trong mắt lại tràn đầy khôn khéo, "Có ta nhìn chằm chằm ngươi rồi, khuyên ngươi đừng nghĩ tới chuyện dùng độc ở đây nữa."

"Hóa ra là thiên hạ đệ nhất kiếm Tôn Nhất Trương, đệ tử của Tôn Nhất Đao năm đó." Thu lão vui tươi hớn hở nói: "Lão phu ngưỡng mộ đã lâu."

Thu lão bị Tôn Nhất Trương kiềm chế, còn bên kia lại là cảnh tượng đối lập.

Tô Kiếm Lai cười hỏi: "Từ khi nào Mạc công tử lại thích xen vào việc của người khác vậy?"

"Đây là bồi thường." Bốn chữ đơn giản của Mạc Phi Ưng thật sự khiến người ta khó hiểu.

Đan Tiểu Phiến nói bên tai Hồng Đậu: "Ý hắn là, lúc trước đổ oan cho ngươi, cả chuyện đổi ngươi làm con tin thay Phượng Khuynh Liên nữa, hắn muốn bồi thường tương ứng cho ngươi."

Hồng Đậu im lặng trong chốc lát, "Rốt cuộc ngươi muốn chọc lên người ta đến lúc nào?"

Diệp Thu Bạch bị thương bên cạnh nàng cũng đều ngủ rồi đấy.

"Ngươi đừng thúc giục ta mà, ta đang rất cố gắng thử!"

Mạc Phi Ưng bên kia đã đánh nhau với Tô Kiếm Lai càng thêm kịch liệt, bọn họ một bên dùng đao trầm ổn khí thế, một bên dùng kiếm tiêu sái tuấn dật, hoàn toàn là hai loại phong cách so chiêu. Chỉ thấy đao của Mạc Phi Ưng chém bị thương cánh tay Tô Kiếm Lai, kiếm của Tô Kiếm Lai lại đâm trúng ngực Mạc Phi Ưng.

Cứ đánh tiếp như vậy, tình huống của Mạc Phi Ưng sẽ không ổn.

Đan Tiểu Phiến càng nhìn càng nóng vội, "Xong rồi xong rồi, Tô Kiếm Lai chính là một cao thủ cấp bậc gia gia, Đại Mạc mới chỉ là cao thủ cấp bậc đại thúc!"

Mày Hồng Đậu giật giật, có loại cách nói xác định đẳng cấp thế này sao?

Đan Tiểu Phiến cuống quít nhìn quanh bốn phía, nàng vỗ tay một cái, "Có rồi! Trương gia gia đã từng nói, khi người ta chịu kích thích, huyệt đạo cũng sẽ bị nội lực phá tan!"

"Đợi đã……" Hồng Đậu nhìn Đan Tiểu Phiến chạy về phía giường bên kia, nàng cảm thấy không ổn, "Ngươi muốn làm gì!"

"Tay đứt ruột xót, ta rút cây châm đâm ngón tay ngươi!"

"Dừng tay!"

Đây là giọng của Hồng Đậu và Tô Kiếm Lai.

Nhưng động tác của Đan Tiểu Phiến càng nhanh hơn, nàng cầm ngân châm trong tay, vô tội chớp chớp mắt.

Bỗng có gió nổi lên, Mạc Phi Ưng vội vàng ôm Đan Tiểu Phiến rời khỏi chỗ đứng. Bởi vì động tác vội vàng, miệng vết thương của hắn chảy không ít máu, mà chiếc giường kia đã bị một chưởng khí dùng mười phần công lực đánh trúng, tan tác chia năm xẻ bảy.

Giữa đám mảnh vụn màn giường bay khắp nơi, chỉ thấy nam nhân kinh hoảng thất thố đang ôm chặt một nữ nhân bạch y ngồi dưới đất.

"A Lê…… A Lê…… Thu lão!" Tô Kiếm Lai cuống quít nói: "Ngươi biết y thuật, mau dùng ngân châm giữ hơi thở cho A Lê lần nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 257: Ôn tiên sinh

Thu lão trầm mặc một lát, lắc đầu, "Bản lĩnh giữ hơi thở bằng ngân châm, chỉ có người kia mới làm được."

Vẻ mặt Tô Kiếm Lai khựng lại. Vào lúc này, nam nhân từ đầu đến cuối đều mỉm cười ôn nhu kia rốt cuộc cũng lộ ra thần sắc sợ hãi.

Đan Tiểu Phiến còn đang bị Mạc Phi Ưng ôm vào ngực chưa buông ra, nàng nắm chặt lấy áo Mạc Phi Ưng, lại co người vào trong lòng hắn, bất an nghĩ liệu có phải mình đã làm sai chuyện gì hay không.

Tôn Nhất Trương đi đến bên cạnh Hồng Đậu, điểm hai cái trên vai nàng, Hồng Đậu liền cảm thấy sức lực cả người đã trở lại. Nàng đỡ lấy Diệp Thu Bạch đang hôn mê, cũng im lặng nhìn Tô Kiếm Lai như những người khác.

Cành hoa lê trên bàn rơi xuống một mảnh cánh hoa trắng tinh.

Tựa như đã trôi qua một thế kỷ, sắc mặt tái nhợt của nữ nhân trong lòng Tô Kiếm Lai chậm rãi trở nên hồng nhuận, đầu ngón tay nàng ấy khẽ nhúc nhích, không lâu sau, một đôi mắt như chứa tất cả sao trời chậm rãi mở ra.

Tô Kiếm Lai ôm nàng càng chặt, hắn thấp thấp gọi một tiếng, "A Lê……"

Người đầu tiên nàng nhìn thấy sau khi tỉnh lại chính là trượng phu mình, đôi mắt Tân Lê nhẹ chớp, lông mi khẽ run, tiếp theo, khóe môi nàng cong lên. Theo nụ cười này của nàng, xung quanh dường như ấm áp lên hẳn, cũng sưởi ấm những năm tháng đã qua.

Một bàn tay trắng trẻo nhẹ nhàng đặt trên mặt Tô Kiếm Lai. Như ở trong mộng mới tỉnh, Tô Kiếm Lai vội vàng cầm lấy tay nàng, hắn lại luống cuống kêu một tiếng, "A Lê……"

Đôi mắt nàng khẽ hiện ý cười.

"Tướng công……" Giọng Tân Lê hơi khàn khàn, nhưng vẫn không giảm linh động, môi nàng khẽ nhúc nhích, "Buông đi……"

Hơi thở cuối cùng thoát ra, nàng mỉm cười nhắm mắt lại.

"Không…… A Lê, ta không buông được!" Tô Kiếm Lai nắm chặt lấy tay nàng đang nhanh chóng lạnh dần đi, người trong lòng sẽ không bao giờ mở mắt ra nhìn hắn nữa, vĩnh viễn đều không thể. Hắn kêu to, "Ta không buông được!"

Dùng ngân châm giữ lại một hơi cho người sắp chết, đây là bản lĩnh hiếm người có được, nhưng Tô Kiếm Lai cũng rất rõ ràng, nếu mất đi hơi thở này, người kia cũng sẽ hoàn toàn chết đi, thân hình nàng sẽ chậm rãi lạnh băng cứng đờ, trái tim nàng cũng sẽ không bao giờ đập nữa.

Hắn mất đi hi vọng cuối cùng.

Tô Kiếm Lai ẩn nhẫn nhiều năm, trên tay dính nhiều máu tanh như vậy, lại hại biết bao nhiêu người, nhưng A Lê vẫn không sống thêm được. Có thể những ngày sau sẽ rất dài, những ngày tháng không có A Lê……

"A!!!" Tô Kiếm Lai liều mạng ôm thân thể lạnh dần của Tân Lê, rốt cuộc thất thanh kêu lên đau đớn, nhưng rốt cuộc, hắn cũng chỉ có thể vùi đầu giữa cổ nàng, tham lam hấp thu hơi thở trên người nàng. Bả vai hắn khẽ run, không hề lên tiếng.

"Ta……" Đan Tiểu Phiến bất an khẽ kéo áo Mạc Phi Ưng, nhỏ giọng nói, "Có phải ta đã làm sai điều gì hay không?"

Sự bi thương toát ra từ người nam nhân kia có thể khiến người đứng xem cũng cảm thấy tuyệt vọng.

Giọng Mạc Phi Ưng hạ thấp một chút, "Ngươi không sai."

Bỗng nhiên, dấu vết đao kiếm lưu lại trên vách tường vỡ ra, đường hầm chấn động, vách tường nhanh chóng vỡ tan từng tấc, đá vụn bắt đầu rơi.

"Nơi này sắp sụp!" Tôn Nhất Trương quyết đoán cõng Diệp Thu Bạch lên, ông ta nói: "Nhanh chóng rời khỏi nơi này!"

Mạc Phi Ưng không nhiều lời, ôm Đan Tiểu Phiến tránh né đá rơi mà rời khỏi.

Hồng Đậu vừa đi ra ngoài một bước lại dừng lại, nhìn nam nhân bất động ngồi tại chỗ ôm nữ nhân hắn yêu, nàng khẽ há miệng, nhưng lại không biết nói gì.

Tôn Nhất Trương buông tiếng thở dài, "Phương cô nương, không gì đáng buồn bằng tâm đã chết. Nghiệp chướng của hắn quá nặng nề, cho dù hắn nguyện ý đi ra, sau khi rời khỏi đây hắn cũng sẽ bị xử cực hình. Huống chi hắn còn không muốn ra ngoài, vậy hãy để hắn cùng phu nhân hắn ở lại đây làm bạn cả đời đi."

Sự điên cuồng cả đời này của Tô Kiếm Lai đều là vì Tân Lê cả. Tân Lê vừa chết đi, Tô Kiếm Lai cũng không còn động lực sống. Hắn chưa bao giờ muốn tiếp tục sống sót, cho dù trời sụp đất nứt, cũng chỉ có nữ nhân trong lòng hắn mới là trân bảo duy nhất của hắn mà thôi.

Hồng Đậu vẫn chưa hiểu liệu có một loại tình yêu có thể khiến người ta chết cũng muốn cùng huyệt hay không, nhưng ít ra…… kết cục này đối Tô Kiếm Lai mà nói, hắn và phu nhân hắn có thể vĩnh viễn ở bên nhau, cũng không phải là một kết cục xấu.

Hồng Đậu nhìn lại lần cuối, xoay đầu cùng Tôn Nhất Trương đi ra ngoài.

Chờ đến khi đoàn người trở lại thư phòng, đường hầm cũng hoàn toàn sụp.

Hồng Đậu thu lại phiền muộn trong lòng, vẫn còn bí ẩn chưa được tháo gỡ, nàng nhìn Thu lão rời đi, nói với Tôn Nhất Trương: "Trương gia gia, làm phiền ông chăm sóc Diệp Thu Bạch một chút."

Dứt lời, nàng nhanh chóng đi theo sau lưng Thu lão, Trương lão đang cõng người cũng không kịp ngăn trở.

Đỉnh núi phía sau Võ Lâm Minh, tại vách đá Huyền Nhai, trăng lên giữa trời, gió đêm thổi lạnh.

Trên vách núi, chỉ có một công tử bạch y đang đón gió mà đứng, vạt áo phiêu phiêu, tựa như sắp vũ hóa phi thăng vậy. Hắn đang nhìn chuỗi dây bạc nạm hồng bảo thạch trong tay, đúng là càng xem càng vừa lòng, đây là đồ mà trước khi hắn lên núi đã cố ý đặt người ta làm theo yêu cầu.

Thu lão đi tới còn bưng theo một chậu hoa, ông ta cúi đầu cung kính nói: "Tiên sinh, tất cả đều tiến triển thuận lợi."

"Vất vả cho ngươi rồi, Thu lão."

Thu lão vội nói: "Vất vả không dám nói, có thể khiến Mộ Dương hoa trong lời đồn tái hiện, ta thật sự có phúc ba đời. Tiên sinh chọn ta làm người chăm sóc Mộ Dương hoa, đây chính là vinh hạnh của ta."

"Ngươi làm rất tốt." Công tử áo trắng vẫn chưa xoay người, hắn nhìn dây bạc dưới ánh trăng, lại tựa như tâm tình rất tốt mà cười một tiếng.

Thu lão tò mò, "Xin hỏi tiên sinh, sợi dây bạc này là……"

Thứ này không giống đồ dành cho nam nhân.

Công tử cười nói: "Hôn lễ của tiểu nha đầu không còn nữa, dù sao cũng phải bồi thường chút đồ mới được."

P/s: Tèn ten! Nhân vật mà "ai-cũng-biết-là-ai-đấy" đã ló mặt rồi ^_^. Ờ, mà tính ra thì trong đây anh cũng giống Voldemort thật:))), xuất hiện ít mà chất:v.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 258: Đỉnh núi (1)

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 258) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 258)

6 THÁNG 3 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 258: Đỉnh núi (1)

Hồng Đậu tránh sau một thân cây, khoảng cách quá xa, nàng không nghe thấy Thu lão nói gì với người áo trắng thần bí kia. Hồng Đậu không khỏi thở chậm lại, nhíu mi nhớ hết một lượt mọi chuyện từ đầu đến giờ.

Từ 5 năm trước Tô Kiếm Lai đã đổi thân phận với Diệp Thu Bạch, tiếp theo hắn tìm tới Thu lão, cùng lập mưu để Tân Lê đổi tim sống lại, trong lúc đó, số người vô tội bị bọn họ giết đã không biết bao nhiêu mà kể.

Đổi tim không phải một chuyện nhỏ chỉ cần thuận miệng nói ra, mà Tô Kiếm Lai gấp không chờ nổi muốn "thành thân" với nàng là vì Thu lão nói thực

nghiệm đã thành công. Nhưng cho dù có thành công đi chăng nữa, chắc chắn không có chuyện đặt tim một người vào cơ thể người khác mà chủ nhân trái tim kia sẽ sống lại được, đây là chuyện nhất định không thể xảy ra.

Hồng Đậu tuy hiểu rõ, nhưng trình độ cực hạn của người ở thời đại này đến đâu thì nàng không nhất định biết hết được. Nói cách khác, Thu lão nhất định đã giấu giếm Tô Kiếm Lai kết quả thực nghiệm, vì dù có đổi tim, thì người nhận trái tim kia cũng vẫn là chính họ, sẽ không thay đổi thành một người khác.

Vì sao Thu lão phải lừa Tô Kiếm Lai như vậy?

Đây là vấn đề Hồng Đậu muốn tìm ra đáp án. Nàng có một dự cảm mãnh liệt, rằng phía sau chuyện Tô Kiếm Lai hồi sinh Tân Lê còn có một âm mưu lớn hơn nữa, mà vị nam nhân áo trắng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng kia sẽ có đáp án này.

Hồng Đậu lại ngước mắt, nhưng lập tức cả kinh, người bên vách núi đã không thấy đâu cả.

Bỗng nhiên, nàng như ý thức được điều gì, lập tức quay đầu lại. Chưa kịp thấy rõ người đứng sau lưng mình là ai, bả vai nàng đã đau nhói, đảo mắt liền ngất đi.

Khi thân mình nàng sắp ngã xuống, nam nhân đã duỗi tay ôm nàng lên.

Thu lão chần chờ nhìn Hồng Đậu đang được người kia ôm trong ngực, ông ta do dự nói: "Ôn tiên sinh, chuyện này……"

"Tiểu nha đầu đã dần hiểu được cách che giấu hơi thở của mình, công phu của ngươi không cao như nàng ấy, không phát hiện được cũng rất bình thường." Công tử áo trắng nhoẻn miệng cười, "Ta sẽ không trách ngươi."

Thu lão thở phào nhẹ nhõm, "Vâng, đa tạ tiên sinh."

"Chẳng qua……" Công tử áo trắng cười, mắt hơi cong. Trên khuôn mặt bình thường này của hắn, dường như chỉ có đôi mắt ấy vẫn luôn mang ý cười, cong cong sáng tỏ như trăng non, quyến rũ nói không nên lời, "Có chút chuyện khác, chúng ta cần tính sổ."

Thu lão đột nhiên cả kinh, ông ta vội cúi đầu, "Không biết…… Không biết lời này của tiên sinh có ý gì?"

"Trong lúc Hồng Đậu cùng Tô Kiếm Lai giao đấu, ngươi vừa ra tay, chỉ sợ đã dùng bảy phần công lực nhỉ." Bạch y nhân hơi mỉm cười, "Ta đã từng nói không được động đến một sợi lông tơ của nàng, nhớ chứ?"

"Đó…… Đó là……" Thu lão ấp úng, không biết nên trả lời thế nào.

Bạch y nhân lại nhìn thấu ý nghĩ của ông ta, "Ngươi biết Hồng Đậu bách độc bất xâm, liền muốn lấy chút máu của nàng để nghiên cứu, phải không?"

Thu lão vâng vâng dạ dạ gật đầu. Ông ta cả đời say mê nghiên cứu y thuật, đã tới nông nỗi như say như dại, cứ nhìn việc ông ta có thể dùng người sống làm thực nghiệm là biết.

Thu lão trước nay đều chưa từng nhìn thấu được người nam nhân này. Vị Ôn tiên sinh nghe đồn là không gì không làm được đó, vào 5 năm trước lại đột nhiên xuất hiện trước mặt ông ta, hắn chỉ hỏi một vấn đề, "Ngươi có muốn tái hiện lại Mộ Dương hoa đã tuyệt tích trong lời đồn không?"

Chỉ nghe được ba chữ "Mộ Dương hoa", Thu lão liền không chút do dự gật đầu.

Cũng do người nam nhân này chỉ điểm, ông ta mới xuất hiện trước mặt Tô Kiếm Lai, trợ giúp hắn ta hoàn thành chuyện "đổi tim" này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 259: Đỉnh núi (2)

Đổi tim?

Nói dễ hơn làm.

Thu lão chẳng qua chỉ yêu cầu Tô Kiếm Lai cung cấp vật thí nghiệm thôi. Ông ta cần trái tim nữ tử làm chất bón, mới có thể trồng ra được Mộ Dương hoa trong lời đồn. Đây chính là phương pháp mà Ôn tiên sinh nói cho ông ta. 5 năm, tốn suốt 5 năm thời gian, hạt giống Mộ Dương hoa rốt cuộc mới nảy mầm.

Mộ Dương hoa, "mộ" trong "phần mộ", nó chỉ nở rộ vào thời gian mặt trời lặn và trên mảnh đất tràn đầy người chết. Nhưng khi lấy trái tim làm phân bón, loại hoa này sẽ trưởng thành càng nhanh. Không ai biết hoa này từ đâu tới, chỉ là vào một ngày của mấy trăm năm trước, nó bỗng nhiên xuất hiện

trong chốn võ lâm. Độc tính của nó cực mạnh, cho dù là võ lâm cao thủ nội lực thâm hậu, thì một khi trúng độc, chỉ trong thời gian một hơi thở sẽ xói mòn nội lực, kiệt sức mà chết.

Chỉ là về sau, loại này hoa lại biến mất.

Đường Môn đã dùng loại độc này bôi lên ám khí độc môn của bọn họ là bạo vũ lê hoa châm, mà khi nằm trên tay kẻ có dã tâm hơn, loại độc này sẽ còn phát huy tác dụng lớn hơn nữa.

Trồng ra được Mộ Dương hoa có thể nói là việc đáng kiêu ngạo nhất của Thu lão, nhưng khi hưng phấn qua đi, ông ta đột nhiên hoảng hốt nhận ra, vị Ôn tiên sinh đứng sau lưng thao túng tất cả đó rốt cuộc lòng dạ sâu đến cỡ nào.

Ngay cả Tô Kiếm Lai, hiệp giả nổi danh lừng lẫy võ lâm, cuối cùng cũng điên cuồng đến mức giết hại hàng loạt người vô tội.

Phương Hồng Đậu không thể gặp bất trắc.

Đây là mệnh lệnh Thu lão nhận được ngay từ đầu. Lúc ấy tâm tư của ông ta chỉ đặt hết vào Mộ Dương hoa, không rảnh tò mò điều này, nhưng hiện tại, ông ta không nhịn được mà hỏi, "Ôn tiên sinh, nàng ta…… rốt cuộc có quan hệ gì với ngài?"

Mỗi lần Thu lão nhìn thấy Ôn tiên sinh, Ôn tiên sinh đều mang một khuôn mặt khác hẳn, điều duy nhất không thay đổi chính là khí chất trên người hắn, so với nói là ôn văn nho nhã, chi bằng nói là lạnh bạc. Bất luận xảy ra chuyện gì, hắn cũng có thể mặt không đổi sắc, một nam nhân như vậy, đương nhiên là không liên quan gì đến hai chữ "tình cảm" được.

Nhưng hiện tại, người nam nhân này lại đang ôm một thiếu nữ, ý cười trong mắt hắn tựa như cũng đậm hơn vài phần.

"Thu lão." Khóe mắt Ôn tiên sinh khẽ nhếch, nở nụ cười nhẹ như tắm mình trong gió xuân, "Ngươi cũng biết thiên hạ này chính là một bàn cờ, mà mọi người chẳng qua đều là quân cờ trong đó."

"Ôn tiên sinh…… chính là người chơi cờ."

"Không sai." Ôn tiên sinh khẽ cười, "Tuy nhiên, dù người trong thiên hạ đều là quân cờ, nhưng vẫn có phân chia nặng nhẹ. Hồng Đậu chính là quân cờ trân quý nhất mà ta bồi dưỡng."

Thu lão nhận được đáp án, lại không cảm thấy ngoài ý muốn chút nào.

"Nếu ta vô tâm, Hồng Đậu sẽ luôn bị trói buộc trong bàn cờ đó. Nếu ta có tâm……" Hắn cười, "Vậy nàng lại càng không thoát được."

Thu lão im miệng không nói một lời. Từ khi ông ta biết Phương Hồng Đậu bách độc bất xâm, ông ta liền nhận ra, thân phận nữ nhân này nhất định không đơn giản.

Bỗng nhiên, Thu lão cảm thấy trên tay đau xót. Ông ta vừa hạ mắt nhìn, liền thấy dưới da chỗ mu bàn tay mình có thứ gì đó đang chuyển động, giống như ở đó có một loại bò sát nhỏ.

"Ôn tiên sinh!" Thu lão kinh hoàng thất sắc.

Ôn tiên sinh khẽ cong môi mỏng, "Thu lão, ngươi cũng là danh y một đời, sao lại không chú ý có cổ trùng chui vào thân thể ngươi vậy."

Thu lão vốn chỉ đau trên tay bỗng cảm thấy toàn thân đau nhức, khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn của ông ta lộ vẻ khủng hoảng xin tha, "Ôn tiên sinh…… xin ngài bỏ qua cho ta lần này, ta tuyệt đối không dám vi phạm mệnh lệnh của ngài lần nữa. Ta chỉ nhất thời bị ma quỷ ám ảnh mới muốn nghiên cứu Phương Hồng Đậu!"

"Thu lão."

Ngữ khí ôn hòa của Ôn tiên sinh làm Thu lão thấy được hy vọng.

P/s: Tui đã nói nam chính đứng đằng sau tất cả mọi chuyện, nên coi như anh ấy vẫn luôn ở bên chúng ta mà =)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 260: Đỉnh núi (3)

Bạch y tiên sinh cười nói: "Lúc xuống dưới kia, nhớ thay Ôn mỗ hỏi thăm Tô minh chủ."

Thu lão không dám tin mở to hai mắt, thân thể ông ta bỗng nhiên đổ ập. Đúng lúc đó, một bóng người xuất hiện, nhanh tay lẹ mắt đỡ được Mộ Dương hoa sắp rơi xuống đất.

Nam nhân cũng mặc đồ trắng, lại có khuôn mặt trẻ con nhìn thân thể Thu lão đã bị cổ trùng ăn hết hầu như không còn, chỉ còn lại một bộ quần áo trên mặt đất, hắn ôm chậu hoa thở phào nhẹ nhõm, "Vẫn may con phản ứng nhanh đỡ được Mộ Dương hoa, nếu không chuyện sư phụ tính kế 5 năm cũng đều uổng phí."

"Đúng vậy." Ôn tiên sinh cười khẽ, "Ít nhiều vẫn nhờ có Bảo Bảo ngươi ở đây."

"Sư phụ!" Người thanh niên có khuôn mặt trẻ con thống khổ nói: "Con đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi con là Bảo Bảo! Gọi con là La Nhất Bảo!"

Hiển nhiên, vị sư phụ cười tủm tỉm kia của hắn lại lần nữa làm lơ những lời này.

Ôn tiên sinh ôm Hồng Đậu ngủ say ngồi lên một tảng đá, gió đêm thổi khiến một lọn tóc của hắn quấn quýt với tóc nàng, hắn lại cười áp mặt nàng vào trong lòng ngực hắn, nhằm giúp nàng giảm bớt cái lạnh của gió đêm.

La Nhất Bảo tò mò nhìn trong chốc lát, mới hỏi: "Sư phụ, không phải người muốn để tiểu nha đầu này làm sư nương con đấy chứ? Ngươi sẽ bị nói là trâu già gặm cỏ non nha."

"Trâu già gặm cỏ non?" Ôn tiên sinh khẽ bật cười, trong mắt có nghiền ngẫm, "Vị khách đến từ Đại Mạc kia, chẳng phải đã tính toán muốn ăn cây cỏ con của Thiên Kim Các đó à?"

"Sư phụ, người nhàm chán, lại muốn kiếm chuyện để làm sao?" La Nhất Bảo hứng thú mười phần nói: "Lần này định chơi tiết mục nam nữ si tình âm dương cách biệt, hay tiết mục cặp đôi không môn đăng hộ đối bị chia rẽ uyên ương?"

"Mấy kịch bản này thật sự không thú vị." Ôn tiên sinh nhàn nhạt nhìn La Nhất Bảo, "Nói đi, ngươi khẩn trương như thế, là Tiểu sư muội ngươi xảy ra chuyện gì?"

Sắc mặt La Nhất Bảo chợt ngưng trọng. Bị người kia nhìn thấu, tất cả sự khẩn trương đều lộ hết trên mặt hắn lúc này, sắc mặt hắn cứng đờ, đã không còn thái độ hi hi ha ha mà ấp úng nói: "Sư phụ..... tiểu sư muội biến mất."

"Ngục huyền thiết chắc chắn phi thường, chỉ với công phu mèo quào của nàng, sao lại biến mất được?"

"Nàng..... đào một địa đạo."

"Ồ?" Một tay Ôn tiên sinh khẽ vỗ về lưng Hồng Đậu, ngữ khí ngoài ý muốn nhưng lại khiến người ta không nghe ra được sự bất ngờ.

La Nhất Bảo càng cảm thấy áp lực, "Sư phụ, con cũng không ngờ..... sư muội nàng lại dùng một cái thìa sắt, trong một năm đã đào được lối đi ngầm. Người nói xem..... làm gì có ai lại nghĩ đến dùng thìa ăn cơm đào địa đạo cơ chứ?"

Thấy Ôn tiên sinh rũ mắt nhìn Hồng Đậu, La Nhất Bảo lại vội bổ sung một câu: "Đầu óc Phương Hồng Đậu khác hẳn người thường, không tính nàng làm gì hết!"

Ôn tiên sinh lại khẽ cười, "Nơi tiểu sư muội ngươi có thể đi chỉ có vài chỗ như vậy. Mấy ngày này ngươi cứ ngầm đi theo bên cạnh Du Tử Tức, nhìn thấy người thì bắt về cho ta, nếu không bắt về được, vậy liền không cần phiền toái, giết đi cũng tốt."

"Sư phụ, ta nhất định sẽ đưa Tiểu sư muội về!" La Nhất Bảo kêu xong, lập tức liền không thấy bóng dáng, có vẻ như vội vã đi tìm người.

Trên vách núi thanh lãnh này, cũng chỉ còn lại một nam một nữ.

Ôn tiên sinh lấy ra dây bạc nạm hồng bảo thạch, lại cầm tay Hồng Đậu, ướm lên trên cổ tay nàng. Thực sự không quá vừa lòng, đeo trên tay hình như hơi tục khí chút.

Hắn suy nghĩ trong chốc lát, đã có quyết định, tháo giày vớ của Hồng Đậu ra, lại hơi nhấc váy lên, cẳng chân trắng mịn của thiếu nữ liền lộ ra trong không khí. Rất nhanh, trên mắt cá chân nàng liền có thêm một dây bạc hồng bảo thạch, càng tôn lên màu da trắng nõn của nàng.

Hắn cười vừa ý.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 261: Xích chân

“Đậu Nhi ngoan, chừng nào nàng mới có thể nhớ tới Ôn Quyết?”

Trên mặt dường như có cảm giác lạnh lẽo, Hồng Đậu đột nhiên mở to mắt, ngồi dậy từ trên giường. Đây là nơi nàng quen thuộc - phòng cho khách ở Võ Lâm Minh. Nàng trợn tròn mắt, mơ mơ màng màng ngồi một lúc lâu mới nhớ ra mình vốn không phải ở chỗ này.

Hồng Đậu còn nhớ rõ, nàng theo dõi Thu lão, thấy Thu lão ở bên vách núi nói chuyện với một người, sau đó…… sau đó bả vai nàng liền đau nhói, khi mở mắt ra đã về tới phòng cho khách ở Võ Lâm Minh.

Đây rốt cuộc là chuyện thế nào!?

Hồng Đậu xốc chăn lên bước xuống giường, vừa liếc mắt đã thấy trên mắt cá chân phải mình có thêm thứ gì đó. Là một dây bạc. Nàng cong lưng, kéo kéo dây bạc này, lại phát hiện không tháo ra được. Nàng nỗ lực hơn nửa ngày cũng không có hiệu quả, ngược lại còn suýt nữa bị vẹo hông. Nàng đau đầu gãi gãi tóc. Có ý gì? Nàng bị người ta phát hiện nghe lén, người kia không giết nàng, ngược lại còn tặng dây bạc cho nàng làm vật kỷ niệm sao!?

Quỷ mới tin!

Hồng Đậu không tháo ra được, chỉ có thể tạm thời từ bỏ. Nàng đơn giản rửa mặt chải đầu một chút, liền ra cửa.

“Phương cô nương.”

Hồng Đậu vừa ra khỏi phòng liền nhìn thấy Trung bá, nàng sửng sốt một chút, “Trung bá…… ông đã đứng đây bao lâu rồi?”

“Chỉ một canh giờ mà thôi.” Trung bá hòa ái cười nói: “Phụng mệnh Minh chủ, ta ở đây chờ Phương cô nương. Phương cô nương vừa tỉnh, liền đưa cô đến phòng nghị sự.”

“Minh chủ……” Dường như chỉ trong chớp mắt, trong đầu Hồng Đậu liền hiện ra mặt Tô Kiếm Lai.

Trung bá giỏi xem mặt đoán ý lại nói: “Phương cô nương không cần suy nghĩ nhiều, là Diệp Thu Bạch Diệp Minh chủ.”

Hồng Đậu cứng đờ giật giật khóe miệng, lộ ra một nụ cười không quá tươi, “Đi thôi.”

Phòng nghị sự, ngoại trừ Diệp Thu Bạch sắc mặt còn rất tái nhợt ra, Đan Tiểu Phiến và Mạc Phi Ưng cũng ở đó.

Đan Tiểu Phiến đang nhàm chán nghịch dây hoa, thấy Hồng Đậu tới liền cười hì hì, “Phương Hồng Đậu, ngươi tỉnh ngủ rồi à!”

“Kia……” Hồng Đậu nghi hoặc, “Sao ta lại ngủ trong khách phòng?”

“Trương gia gia nói ngươi một mình đi theo Thu lão, chúng ta không yên tâm liền đi theo tìm ngươi, cuối cùng phát hiện ngươi ngủ trên vách núi phía sau rồi, liền đưa ngươi mang về đó.”

Hồng Đậu nhíu mày, “Lúc ấy bên cạnh ta không có người khác sao?”

“Không có.” Đan Tiểu Phiến lắc đầu, “Ngay cả Thu lão cũng không thấy đâu. Ngươi rốt cuộc có phát hiện gì nha? Mau nói với ta nào.”

“Ta đi theo Thu lão ra sau núi, phát hiện ông ta đang nói chuyện với một bạch y nhân. Tiếp theo…… ta đã bị bọn họ phát hiện.”

“Bạch y nhân……” Diệp Thu Bạch ngồi trên chủ vị, ôm mèo nhỏ chớp chớp mắt, ngoan ngoãn hỏi: “Là ta sao?”

Hồng Đậu nhìn dáng vẻ đáng yêu kia của hắn, nhất thời câm lặng.

Đan Tiểu Phiến tùy tiện nói: “Diệp Minh chủ ăn thuốc nhiều năm như vậy, vẫn cần qua một thời gian, đầu óc hắn mới có thể chân chính khôi phục bình thường. Hắn hiện giờ không chỉ có chút chậm hiểu, mà còn hơi ngốc nữa.”

Hồng Đậu rũ mắt xuống, “Ta hiểu rõ…… Dù sao hắn cũng chịu khổ nhiều năm như vậy.”

“Đúng thế. Ta cũng không ngờ Tô Kiếm Lai đầy vẻ chính phái trong truyền thuyết lại là một người tàn nhẫn độc ác đến vậy. Hiện tại hắn chết rồi, thật đúng là trừng phạt đúng tội!”

Mạc Phi Ưng thấp giọng “Khụ” một tiếng, liếc mắt nhìn Đan Tiểu Phiến.

Đan Tiểu Phiến chợt nhớ ra, vội vàng xin lỗi Hồng Đậu: “Rất xin lỗi, ta……”

“Không cần xin lỗi.” Hồng Đậu nhẹ nhàng cười, “Tô Kiếm Lai thật sự là trừng phạt đúng tội, cuối cùng hắn có thể yên nghỉ cùng người mình yêu, đây cũng coi như kết cục không tệ rồi.”

P/s: Dù ngây ngốc hay chậm hiểu, miễn đáng yêu là đều ok hết ^_^.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 262: Thổn thức

"Ừm……" Đan Tiểu Phiến ngoan ngoãn ngồi một bên, quyết định không nói linh tinh gì nữa.

Mạc Phi Ưng hỏi: "Ngươi có nhìn thấy người nói chuyện với Thu lão trông như thế nào không?"

"Không thấy." Hồng Đậu lắc lắc đầu, "Ta vẫn chưa nghe được bọn họ nói gì đã bị bọn họ đánh ngất."

"Nhưng bọn họ lại không hề giết ngươi." Mạc Phi Ưng bình tĩnh phân tích, "Có lẽ bọn họ cũng không phải kẻ đại gian đại ác gì, hoặc có lẽ…… ngươi vẫn còn hữu dụng đối với bọn họ."

"Ta hữu dụng đối với bọn họ?" Hồng Đậu giật nhẹ khóe miệng, "Không phải đâu, ta cũng đâu phải người giang hồ như các ngươi chứ. Giang hồ các ngươi có ân oán gì, sao lại dính dáng được đến ta nha?"

"Sau khi đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ ngươi còn nghĩ mình không dính dáng đến giang hồ này sao?" Mạc Phi Ưng lạnh lùng nói ra: "Ngươi sớm đã vào giang hồ rồi, không còn là người ngoài cuộc nữa."

Hồng Đậu không muốn thừa nhận sự thật này, nhưng quả thực là Mạc Phi Ưng nói đúng. Nàng sớm đã bước vào giang hồ này, mưa máu gió tanh, ngươi lừa ta gạt trong giang hồ nàng cũng đã trải nghiệm không ít. Nếu vẫn nói nàng không liên quan đến giang hồ thì cũng chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

Diệp Thu Bạch đang vuốt mèo nhỏ bỗng nhiên nói: "Phương cô nương."

Ngữ khí của hắn bình thường như vậy khiến Hồng Đậu nhất thời ngoài ý muốn. Nàng nhìn về phía Diệp Thu Bạch.

Đan Tiểu Phiến nói: "Ngươi đừng thấy lạ, tuy rằng Diệp Minh chủ đa số thời gian đều si ngốc, nhưng thỉnh thoảng hắn cũng sẽ khôi phục bình thường."

Diệp Thu Bạch buông mèo đen nhỏ đứng lên, hắn đi đến trước mặt Hồng Đậu, trên dung nhan tái nhợt lộ vẻ xin lỗi, "Diệp mỗ xin thay mặt sư phụ, nói lời xin lỗi với cô."

Hồng Đậu dời mắt đi không nhìn Diệp Thu Bạch. Nói thực ra, khi nhìn đến khuôn mặt này của hắn sẽ khiến nàng nhớ tới trước kia, Tô Kiếm Lai đã mang chính khuôn mặt này của Diệp Thu Bạch, dùng thân phận của Diệp Thu Bạch để lừa dối tình cảm của nàng, "Ngươi không cần cảm thấy có lỗi, người gạt ta cũng không phải là ngươi, huống chi người kia đã chết, ta cũng không cảm thấy có gì không cam lòng cả."

Đây là lời nói thật.

Hồng Đậu vẫn luôn không rõ mình đối với Diệp Thu Bạch…… nên nói là Tô Kiếm Lai ngụy trang thành Diệp Thu Bạch, có tình cảm sâu bao nhiêu. Cho đến khi tận mắt nhìn thấy chân tướng, nàng liền hiểu rõ.

Đối với Thức Bạch, nàng thích hắn như yêu thích một đứa trẻ, đối với "Diệp Thu Bạch" về sau, nàng lần đầu tiên rung động cũng vì hắn mặc một thân bạch y, rồi tới khi nàng hỏi hắn có nguyện ý chặt một ngón tay vì nàng hay không, hắn cho nàng câu trả lời khẳng định, nàng mới hoàn toàn chắc chắn, hắn chính là nửa kia đã được định trước trong số mệnh của nàng.

Muốn hỏi Hồng Đậu có thích "Diệp Thu Bạch" hay không?

Không thể nghi ngờ, đáp án là khẳng định.

Còn hỏi nàng có yêu "Diệp Thu Bạch" hay không?

Nàng lại không trả lời nổi.

Trước kia Hồng Đậu chưa từng yêu đương, nên nàng cũng không biết thế nào mới xem như tình yêu chân chính, nhưng khi phát hiện ra manh mối mọi chuyện, giữa việc tin tưởng "Diệp Thu Bạch" và mạng sống của mình, nàng quyết đoán lựa chọn cái sau. Như vậy mới hiểu được, tình cảm của nàng đối với Diệp Thu Bạch không tính là "yêu".

Hồng Đậu cũng từng nghĩ tới, có lẽ nếu nàng và "Diệp Thu Bạch" ở bên nhau lâu hơn một chút, nói không chừng nàng sẽ yêu hắn. Nhưng bọn họ không có nhiều thời gian để nghiệm chứng như vậy.

"Diệp Thu Bạch" mà nàng thích là Tô Kiếm Lai, Tô Kiếm Lai chỉ yêu thê tử hắn.

Chuyện chính là đơn giản như vậy, tuyệt đối sẽ không có cốt truyện cẩu huyết kiểu như hắn tiếp cận nàng vì một nữ nhân khác, cuối cùng lại yêu nàng.

Nếu Tô Kiếm Lai có thể thật sự di tình biệt luyến, vậy hắn cũng sẽ không phải là Tô Kiếm Lai khiến người ta thổn thức kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 263: Đường ai nấy đi

Diệp Thu Bạch thấy Hồng Đậu không muốn nói thêm về Tô Kiếm Lai, hắn cũng liền không nhắc đến nữa, chỉ ôn hòa nói: "Ta đã để Trung bá tung ra tin tức, về chuyện thành hôn giữa Diệp Thu Bạch và Phương Hồng Đậu, bởi vì Diệp Thu Bạch bỗng cảm thấy bản thân có bệnh hiểm nghèo nên hủy bỏ. Như thế cũng coi như giữ gìn thanh danh cho Phương cô nương."

"Đa tạ ngươi." Hồng Đậu chân thành nói lời cảm tạ. Trong lòng nàng biết, Diệp Thu Bạch gánh lấy cái danh nhiễm bệnh hiểm nghèo đơn giản cũng là vì không để Hồng Đậu về sau bị người ta bàn tán.

Diệp Thu Bạch lại hỏi: "Giải quyết xong việc này, Mạc công tử sẽ về Đại Mạc, Đan cô nương sẽ về Thiên Kim Các, vậy không biết Phương cô nương có tính toán gì?"

"Ta sao……" Hồng Đậu gãi gãi tóc, tiêu sái cười, "Nếu ngươi cũng nói ta là người giang hồ, vậy ta chắc chắn phải đi tới mỗi nơi một chút, nhìn xem giang hồ này ra sao."

Diệp Thu Bạch bật cười, "Kinh nghiệm giang hồ của Phương cô nương rất ít, cô lẻ loi một mình lang bạt giang hồ chỉ sợ là không ổn. Chuyện xảy ra ở Võ Lâm Minh, ta đã phái người ra roi thúc ngựa truyền tin cho Thẩm Trang chủ, tin chắc là hắn sẽ rất nhanh tới đón Phương cô nương."

"Đừng đừng đừng!" Hồng Đậu vội vàng xua tay, "Ta vất vả lắm mới ra được khỏi Thẩm Gia Trang, ta không muốn lại trở về!"

"Vậy…… hay là Phương cô nương về Phương gia xem?"

Về Phương gia?

Chuyện này Hồng Đậu vẫn chưa từng nghĩ tới. Nàng đi vào thế giới này lâu như vậy, cũng chưa từng đến thăm "nhà" mình một chút, nói thế nào thì nàng cũng mượn thân thể Phương Hồng Đậu ở thế giới này, cũng nên làm tròn đạo hiếu với thế hệ trước. Nàng gật đầu nói: "Ta phải về Phương gia nhìn xem."

"Vậy ta sẽ phái người đưa tiễn……"

"Không cần!" Hồng Đậu lập tức cự tuyệt, "Ta tự trở về là được, không cần phiền ngươi đâu."

Hồng Đậu quyết định chuyện này rất nhanh, cũng rất nhanh bắt đầu hành động. Thấy nàng muốn rời khỏi, Đan Tiểu Phiến liền lôi kéo Tôn Nhất Trương dứt khoát cùng nàng cáo từ Diệp Thu Bạch. Người cáo từ còn có thêm một Mạc Phi Ưng.

Tới trấn Hoa Mai, bốn người lại muốn đi ba hướng khác hẳn.

Mạc Phi Ưng chỉ nói đơn giản một câu "Có duyên gặp lại", liền rời đi trước tiên.

Đan Tiểu Phiến nhìn bóng dáng Mạc Phi Ưng, tức giận giậm giậm chân, "Gì thế, còn không thèm nói lời tạm biệt với ta……"

"Luyến tiếc hả?" Hồng Đậu trêu đùa: "Nếu như luyến tiếc, ngươi có thể lập tức đuổi theo hắn nha."

"Đùa gì vậy!" Đan Tiểu Phiến đưa hai tay chống nạnh, "Bổn tiểu thư đường đường là đại tiểu thư Thiên Kim Các, chỉ có những người khác đi theo ta, chứ làm gì có chuyện ta đi theo người khác! Hừ, nếu không phải nể tình hắn đã cứu ta, thì ngay cả tên hắn ta cũng không thèm nhớ!"

Hồng Đậu cũng không vạch trần tiểu nha đầu này nghĩ một đằng nói một nẻo, chỉ thở dài trong lòng, tuổi trẻ thật tốt. Cho dù tuổi tâm lý của Hồng Đậu mới ngoài hai mươi, tuổi thân thể mới chỉ mười bảy, cũng đúng là lứa tuổi thiếu nữ y như vậy.

"Trương gia gia, đi thôi!" Đan Tiểu Phiến hô lên một tiếng, một già một trẻ lại tiến về một hướng khác mà đi.

Chỉ còn lại một mình Hồng Đậu. Nàng lấy một hộp gỗ từ trong ngực ra, mở hộp liếc mắt nhìn một cái. Bên trong đúng là một tờ Mao gia gia đỏ rực. Hộp này là khi nàng chạy nạn ở thư phòng đã thuận tiện lấy đi, ngay cả Diệp Thu Bạch cũng không biết chuyện này.

Hóa ra Mao gia gia chính là Bản đồ Tuyết sơn mà người trong võ lâm muốn có được. Đây cũng là khi Hồng Đậu đoạt lại hộp gỗ nhỏ từ trên người Du Tử Tức, hộp gỗ rơi ra, cái nắp hơi mở, nàng mới vô tình biết được. Chẳng qua, bên trong hộp gỗ mà Tô Kiếm Lai đưa cho Du Tử Tức lúc ấy chính là tờ đồ dởm mà Hồng Đậu vẽ kia, còn tờ bản đồ mà về sau Phó bang chủ Cái Bang lấy được, hiện tại Hồng Đậu cầm trên tay, mới là chính phẩm.

Lại nói tiếp, về sau nàng mất hết lòng tin với "Diệp Thu Bạch", chẳng phải cũng là vì hắn đã dùng tờ bản đồ giả để trao đổi với Du Tử Tức hay sao?

Hồng Đậu cất hộp đi, ánh mắt nàng trở nên kiên định. Đây là tờ Mao gia gia thứ nhất, còn lại ba tờ nữa, nàng nhất định sẽ tìm được ba tờ kia. Nàng phải về nhà.

Quyết định xong, Hồng Đậu cũng bắt đầu cất bước. Phương gia ở Hộc Châu phía Đông Giang Nam, mặc kệ nói thế nào, nàng vẫn muốn thay Phương Hồng Đậu đến thăm Phương gia trước.

Khách khứa đều đã rời đi, Võ Lâm Minh lần thứ hai khôi phục vẻ yên bình.

Chỉ là bỗng nhiên trong giang hồ lại có lời đồn đại, ngày nọ trên cổng vào Võ Lâm Minh bỗng nhiên dán một tờ giấy, trên giấy viết vài câu gì mà "Ta - Du Tử Tức vĩnh viễn thừa nhận Thẩm Lạc Ngôn là phụ thân ta" …… Hơn nữa còn là huyết thư do đường đường Giáo chủ Ma giáo tự tay viết.

Ở tổng đàn Thánh giáo xa xôi, Du Tử Tức nghe được lời đồn đó liền trực tiếp vỗ nát một cái bàn, "Thẩm Lạc Ngôn! Ông đây nhất định không để yên cho ngươi!"

P/s: Thẩm trang chủ không biết tại sao lại có thêm đứa con lớn tướng, nên nói là bỗng dưng được lợi hay đột ngột phải gánh tội oan đây =)))).

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 264: Giang Nam

Giang Nam khả thái liên,

Liên diệp hà điền điền!

Ngư hí liên diệp gian.

Ngư hí liên diệp đông,

Ngư hí liên diệp tây,

Ngư hí liên diệp nam,

Ngư hí liên diệp bắc.

Đây là một bài dân ca miêu tả phong cảnh Giang Nam, đáng tiếc chính là hiện tại mới đến đầu tháng tư, lá sen tuy có, nhưng lại chưa có hoa sen.

Hồng Đậu trả tiền cho người chèo thuyền rồi bước từ trên thuyền xuống. Nàng nhìn vùng sông nước mỹ lệ trong truyền thuyết này, chỉ cảm thấy sơn thủy nơi đây đều đẹp đến rung động lòng người như thế, cũng khó trách từ xưa đến nay lại có nhiều văn nhân nhã khách muốn làm thơ viết khúc ở đây. Phong cảnh Giang Nam quả nhiên danh bất hư truyền.

"Tiểu thư…… Đợi nô tỳ……" Lục Y xuống chậm hơn một bước, nàng ta vịn vào một cây liễu bên bờ, vẻ mặt uể oải, còn cảm thấy hết sức buồn nôn.

Hồng Đậu thở dài, "Lục Y, ta đã sớm nói ta có thể cho ngươi một số tiền để về cố hương, ngươi cần gì phải đi theo ta chịu khổ như vậy."

"Không được!" Nhắc tới chuyện đó, Lục Y bỗng nhiên vực dậy tinh thần, "Nô tỳ đã từng thề, nô tỳ sống là người của tiểu thư, chết là quỷ của tiểu thư!"

Không sai, khi Hồng Đậu sắp rời khỏi trấn Hoa Mai, nàng gặp được Lục Y đã đợi ở đó không ít ngày. Lục Y nhớ kỹ lời nàng phân phó, không chỉ đem châu báu đổi thành tiền, hơn nữa Lục Y còn không tham lấy một phân tiền, hoàn toàn cất gọn ở trong bao quần áo, chờ "người Phương gia" vốn không tồn tại mà Hồng Đậu nói sẽ tới đây.

Nói thực ra, Hồng Đậu thấy Lục Y trung thành và tận tâm thì cực kỳ cảm động, nàng cũng nghĩ tới việc cho Lục Y tự do, để Lục Y từ đây thoát khỏi thân phận nô tỳ, nhưng Lục Y vẫn quyết tâm muốn đi theo Hồng Đậu, bất luận Hồng Đậu nói thế nào, nàng ta đều không muốn rời đi, nên Hồng Đậu đành phải dẫn theo Lục Y cùng nhau về Phương gia.

Đường về Phương gia cũng không ngắn. Đầu tiên phải đi qua Giang Nam, Hồng Đậu lựa chọn đi đường thủy, không khéo Lục Y lại say tàu, nên liền xuất hiện tình trạng hiện tại.

Hồng Đậu đương nhiên là không nhẫn tâm bỏ lại tiểu nha đầu Lục Y này, nàng thở dài, chờ sau khi Lục Y đỡ mệt, liền dẫn theo nàng ta đi về hướng náo nhiệt trong thành. Chuyện về Phương gia nhất thời không vội, nhìn dáng vẻ hiện tại của Lục Y, cũng nên tìm một nhà trọ để nghỉ ngơi mới phải.

Thành trấn Giang Nam còn náo nhiệt hơn ba phần so với trấn Hoa Mai, thành trấn nơi này đều được dựng nên giữa vùng sông nước, một đường đi tới,

người bán hàng rong trên phố đều rao không ngừng.

Đúng vào lúc này, một đội người ngựa chợt lao nhanh trên đường, người cầm đầu là một công tử ca ăn mặc diêm dúa, người đi đường đều vội vàng né tránh, giận mà không dám nói gì.

Hồng Đậu "chậc chậc" hai tiếng, "Nhóm người này vừa nhìn đã biết là thổ bá vương."

"Còn chẳng phải là thổ bá vương sao." Một nữ nhân đứng bên cạnh Hồng Đậu cũng tấm tắc nói: "Tiêu Nam Phong, công tử nhà thương nhân buôn bán dược liệu lớn nhất Giang Nam, trời sinh tính phong lưu háo sắc, từ nhỏ đã không chuyện ác nào không làm."

Một nam nhân cũng nói: "Vẫn may Ngọc nương nhà ta có ta bảo vệ, Tiêu Nam Phong kia nhất định không dám có ý xấu với Ngọc nương nhà ta."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 265: Duyên

Ngọc lang cả kinh, vội che chắn Ngọc nương phía sau mình, kêu lên: "Này, ta cảnh cáo ngươi, đừng hòng để mắt đến Ngọc nương nhà ta!"

Hồng Đậu chẳng qua chỉ tùy tiện tìm cái cớ thôi, thấy đôi vợ chồng này tin là thật như thế, nàng cũng lười biện giải.

Ngọc nương vỗ vỗ tay Ngọc lang, "Ngọc lang, đừng khẩn trương. Ta đoán hẳn là Phương cô nương dẫn theo tiểu cô nương đang đứng phía sau nàng ta bỏ trốn, Diệp Minh chủ mới bất đắc dĩ lấy cớ khác để hủy bỏ hôn sự."

Khóe miệng Hồng Đậu giật giật, đúng là cám ơn trời đất, bản lĩnh tiếp thu điều mới lạ của đôi vợ chồng kỳ quặc này thật sự rất nhanh. Vẫn may Lục Y bởi vì say tàu quá lâu nên phản ứng bây giờ vẫn hơi trì độn, cũng chưa chú ý đến suy luận thần kỳ đó của Ngọc nương.

Ngọc lang tin lời Ngọc nương nói, lúc này mới bớt vẻ đề phòng.

Hồng Đậu hỏi: "Vì sao hai các ngươi lại ở Giang Nam?"

Theo lý mà nói, người giang hồ đều đuổi theo Phó bang chủ Cái Bang để đoạt lấy Bản đồ Tuyết sơn giả, còn Ngọc lang và Ngọc nương này thật ra lại có một phong cách riêng, thậm chí không thèm đi xem náo nhiệt.

Ngọc nương nói: "Giang Nam nhiều nước, cũng nhiều thuyền."

"Hai phu thê chúng ta đã từng thử ở đất hoang, ở điền viên, ở Tuyết sơn…… chỉ có ở trên thuyền là chưa thử." Ngọc lang cười tủm tỉm nhìn Ngọc nương, Ngọc nương lại ném một ánh mắt quyến rũ thẹn thùng về phía hắn.

Mày Hồng Đậu nhướn lên, vẻ mặt nàng giống như ăn thạch tín, nàng chậm rãi che lại lỗ tai Lục Y, "Hai vị, chỗ này còn có trẻ em, mời các ngươi chú ý một chút lời nói hành vi của mình."

"Này, ngươi nghĩ đi đâu vậy?" Ngọc nương bất mãn nói: "Chúng ta đang nói về việc ngắm phong cảnh. Nha đầu chưa trải nghiệm việc nam nữ như ngươi lại chỉ nghĩ đến mấy chuyện không biết xấu hổ thôi."

Ngọc lang phụ họa, "Không biết xấu hổ."

Hồng Đậu bỗng nhiên có xúc động muốn nhảy dựng lên đánh cho bọn họ một trận. Cái gì gọi là không biết xấu hổ!? Cặp vợ chồng có thể "sung sướng" mọi lúc mọi nơi này còn mở miệng nói bốn chữ "không biết xấu hổ" được sao!?

Ánh mắt Ngọc nương cũng đã dừng ở phía trước, "Quả nhiên, Tiêu Nam Phong kia hôm nay lại đến tìm tiểu thư Liễu gia gây phiền toái."

Hồng Đậu cũng tò mò nhìn lại, chỉ thấy Tiêu Nam Phong sớm đã xuống ngựa, lúc này đang đứng trước cửa lớn Liễu phủ, khoanh tay kiêu ngạo nhìn thủ hạ cầm gậy gỗ điên cuồng gõ cửa Liễu gia.

Ngọc lang nói: "Tiêu Nam Phong quả nhiên nói được thì làm được, tiểu thư Liễu gia không cùng hắn đi chơi thuyền ngắm trăng, hắn liền ngày nào cũng tới quấy rối."

Hồng Đậu bỏ tay che tai Lục Y xuống, nàng kỳ quái hỏi: "Đây là chuyện gì vậy?"

Dáng vẻ Tiêu Nam Phong ác bá mười phần, thủ hạ của hắn cũng sắp gõ nát cửa nhà người ta, nhưng người xung quanh lại không một ai dám bước lên ngăn cản, có thể thấy được ngày thường Tiêu Nam Phong khinh nam ép nữ đến độ nào.

Ngọc nương giải thích, "Trước đó vài ngày, tiểu thư Liễu gia luôn dưỡng bệnh ở bên ngoài đã trở lại, không khéo liền bị Tiêu Nam Phong nhìn trúng, nhưng Liễu gia ở Giang Nam cũng không phải bình dân gia đình, tiểu thư Liễu gia này cũng không hề sợ Tiêu Nam Phong mà hoàn toàn làm ngơ hắn. Đến đây thì hay rồi, Tiêu Nam Phong liền nổi cơn lên, trước mặt mọi người liền buông lời tàn nhẫn, nhất định phải khiến tiểu thư Liễu gia cùng hắn đi chơi thuyền ngắm trăng bằng được. Cho dù Tiêu Nam Phong có ngang ngược vô lý đến đâu thì nha môn ở đây cũng chẳng dám hó hé một tiếng."

Những năm qua nha môn thu hối lộ, Tiêu gia chính là nhà cho bọn họ nhiều nhất, Tiêu gia chuyên bán dược liệu, Liễu gia chuyên bán tơ lụa, hai nhà này đều là người làm ăn, không liên quan gì đến giang hồ cả, Ngọc lang và Ngọc nương chỉ tự nhiên thích xem náo nhiệt chứ không định nhúng tay.

"Ồ…… Đây chính là cướp đoạt dân nữ trong truyền thuyết." Hồng Đậu gật gù ngộ ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 266: Nữ nhân của ta

Có lẽ do hạ nhân Tiêu gia đập cửa quá nhiều, người bên trong cũng mất hết kiên nhẫn. Đại môn mở ra từ bên trong, một chậu nước nóng bỏng liền hắt ra ngoài. Tiêu Nam Phong đứng xa, hắn tiêu sái mở quạt, chắn lại nước nóng hắt đến đây, nhưng hạ nhân của hắn thì không tốt số như vậy, cả đám người thảm thiết kêu lên rồi ngã lăn xuống đất.

Chậu bị ném xuống đất, phát ra tiếng "loảng xoảng". Cô nương đứng ở cửa nhìn nhu nhu nhược nhược, nhưng lại đưa hai tay chống nạnh, mặt đầy chán ghét nói: "Tiêu Nam Phong, dẫn người của ngươi cút đi cho ta!"

"Cút?" Tiêu Nam Phong tà tứ cười, "Tiểu gia ta không biết nên cút như thế nào, Liễu cô nương không ngại thì làm mẫu trước một lần xem sao?"

"Tiêu Nam Phong!" Cô nương thân mình gầy yếu vốn có vẻ điềm đạm đáng yêu, nên bộ dạng tức giận bây giờ thực sự không có nổi chút lực uy hiếp, ngay cả ngữ khí tràn đầy tức giận của nàng cũng vì tiếng nói nhu mị mà khiến người ta nghe như đang hờn dỗi chứ không phải tức giận, "Mấy ngày này ngươi năm lần bảy lượt tới trước cửa nhà ta quấy rầy, nếu ngươi còn có chút cảm giác xấu hổ thì nên biết một vừa hai phải thôi!"

"Tiểu gia ta chỉ biết là, nữ nhân ta coi trọng thì nhất định phải thu về phủ. Một vừa hai phải? Xin lỗi, Liễu cô nương, bắt đầu từ khi sinh ra ta đều chưa bao giờ viết bốn chữ đó." Cây quạt trong tay Tiêu Nam Phong lắc lắc, nếu trên mặt hắn không chứa vẻ âm ngoan độc ác thì có khi cũng là một giai công tử có thể khiến người ta rung động, "Liễu cô nương thật khó khăn lắm mới nguyện ý ra cửa, tiểu gia ta cũng sẽ không buông tha cơ hội tốt như vậy. Người đâu, mau trói người về cho tiểu gia!"

Hạ nhân Tiêu gia đã ngừng kêu la đau đớn, bọn họ bò dậy từ trên mặt đất, nghe lệnh đi về phía cô nương Liễu gia trước mặt, nhưng ngay khi hai hạ nhân muốn duỗi tay bắt lấy cô nương Liễu gia, bọn họ chỉ thấy trước mắt hiện lên bóng người màu đỏ, còn chưa phản ứng kịp đã bị một đường quét chân đá trúng, một lần nữa ngã rạp.

Tiêu Nam Phong nhíu mày nhìn "Trình Giảo Kim" đột ngột nhảy ra này. Là một cô nương áo đỏ dung mạo cực đẹp, đúng là Hồng Đậu bỗng nhiên lao tới.

Hồng Đậu đương nhiên không phải người thích xen vào việc người khác, chỉ là trong chớp mắt nhìn thấy cô nương Liễu gia kia, trong lòng nàng liền có một suy đoán mơ hồ, nàng quay đầu lại nhìn cô nương Liễu gia phía sau còn chưa lấy lại tinh thần, phát ra một tiếng nghi vấn: "Liễu di nương?"

"Phu, phu nhân……" Cô nương Liễu gia hoài nghi không dám chắc mà đáp lại một tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Quả thật là Liễu Y Y.

Hồng Đậu đã xác định được đáp án. Cho dù lúc này Liễu Y Y đã đổi sang một khuôn mặt khác, nhưng Hồng Đậu cũng sẽ không quên cảm giác Liễu Y Y tạo cho nàng.

"Vị mỹ nhân này, lại là ai vậy?" Tiêu Nam Phong nhếch môi u ám cười, "Cho dù cô nương là mỹ nhân, tiểu gia ta cũng luôn thương hương tiếc ngọc, nhưng nếu ngươi đã phá hỏng chuyện tốt của tiểu gia ta, tiểu gia ta chỉ đành lạt thủ tồi hoa vậy."

"Ngươi câm miệng cho ta! Nữ nhân Thẩm……" Hồng Đậu khựng lại, vốn định nói nữ nhân Thẩm Gia Trang chúng ta ngươi cũng dám động, nhưng tưởng tượng đến nàng đã không còn là người Thẩm Gia Trang, nàng liền quyết đoán giảm đi mấy chữ, hùng hổ nói: "Nữ nhân của ta ngươi cũng dám động?"

Cánh tay phe phẩy cây quạt của Tiêu Nam Phong khựng lại.

Cô nương Liễu gia cắn khăn tay hai mắt đẫm lệ, "Hu hu…… Phu nhân quả nhiên là người thương ta nhất ……"

Trong đám người, Ngọc lang kéo kéo ống tay áo Ngọc nương, "Ngọc nương, nàng không thể học theo Phương Hồng Đậu kia đâu đấy. Nàng ta đã dẫn người bỏ trốn còn muốn chân trong chân ngoài chọc đào hoa. Trong lòng Ngọc nương chỉ có thể yêu một mình vi phu thôi nhé."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 267: Tiêu Nam Phong (1)

"Ngọc lang, yên tâm đi." Ngọc nương ôm cánh tay trượng phu, ngọt ngào nói: "Ta chỉ nguyện ý cùng chàng làm chuyện giữa người có tình với nhau. Ta còn lâu mới có hứng thú với nam nhân khác, nữ nhân cũng vậy."

"Ngọc nương ～"

"Ngọc lang ～"

Lục Y đứng bên cạnh chà xát cánh tay, yên lặng mà cách xa đôi phu thê kỳ quặc này một bước.

Hồng Đậu đủ khí thế, cũng rất đủ khí lực, nàng hừ hừ một tiếng, "Ta mặc kệ ngươi là tiểu nam phong*, hay là đại nam phong, tóm lại, vị cô nương phía sau ta này, sống là người của (Thẩm gia) ta, chết cũng là quỷ của (Thẩm gia) ta. Ngươi muốn gây thương tổn cho nàng, trừ phi đánh bại ta trước!"

(*) Nam phong trong ý của Hồng Đậu là biến tấu từ tên Tiêu Nam Phong thành từ chỉ đồng tính luyến ái nam (thời xưa).

Giải thích thêm: Từ "Thẩm gia" tiếp đó được đặt trong ngoặc vì Hồng Đậu nghĩ trong lòng thế nhưng không nói ra.

Liễu Y Y là di nương của Thẩm Lạc Ngôn, Thẩm Lạc Ngôn có ân với Hồng Đậu, hiện giờ bảo vệ Liễu di nương an toàn cũng coi như báo đáp Thẩm Lạc Ngôn một chút. Chỉ có như thế, Hồng Đậu mới không cần canh cánh việc mình đã nợ Thẩm Lạc Ngôn bao nhiêu ân tình.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Nam Phong nhìn thấy có nữ nhân bày ra tư thái 'ta là nam nhân của nàng ấy, ngươi không được động đến nàng' như vậy. Điều này khiến hắn có một loại cảm giác như…… bị khiêu khích quyền uy nam nhân. Hắn thu quạt, cười tàn nhẫn, "Vị cô nương không biết tên này, xem ra ngươi thật sự quyết định muốn đối nghịch cùng tiểu gia ta?"

"Không phải ta muốn đối nghịch với ngươi, mà là chính ngươi tự tìm phiền toái." Có lẽ vì đã thấy nhiều sóng to gió lớn, lúc này Hồng Đậu thực sự hiên ngang, "Người ta rõ ràng không thích ngươi, ngươi nhất định bám lấy nàng không bỏ. Tình cảm vốn dĩ phải dựa trên lưỡng tình tương duyệt. Ngươi muốn bá vương ngạnh thượng cung, đương nhiên ta phải chặn ngươi rồi."

Tiêu Nam Phong "Ồ" một tiếng, "Vậy tiểu gia ta hôm nay chỉ có thể nói tiếng xin lỗi với mỹ nhân ở chỗ này. Cho dù tiểu gia ta không muốn động võ với nữ nhân, chẳng qua hiện tại……"

"Đợi đã." Hồng Đậu vươn tay, "Ta không muốn đánh nhau với ngươi."

Tiêu Nam Phong lại ngạo nghễ cười, "Nếu sợ bị thương, vạy tiểu gia ta khuyên ngươi……"

"Ta dùng võ còn chưa thuần thục." Hồng Đậu ngắt lời Tiêu Nam Phong, nàng cau mày buồn rầu nói: "Ta sợ không khống chế tốt lực đạo mà giết ngươi. Ta không muốn giết người."

Khuôn mặt tươi cười của Tiêu Nam Phong rạn nứt, hắn nghiến răng nghiến lợi, "Ngươi đang khinh thường tiểu gia ta?"

"Không không." Hồng Đậu sợ hắn hiểu lầm mình, vội xua tay giải thích, "Ta chỉ đang nói lời thật. Nói trước cho ngươi biết hậu quả, đến lúc đó nếu ngươi thật sự thiếu tay thiếu chân, ngươi ngàn vạn lần đừng trách ta đó!"

Tốt, Tiêu Nam Phong đã xác định Hồng Đậu đang khinh thường hắn.

Tiêu Nam Phong hừ lạnh một tiếng, "Vậy ngươi cứ nhìn xem, rốt cuộc là ai sẽ thiếu tay thiếu chân!"

Dứt lời, quạt trong tay hắn liền đánh tới, Hồng Đậu lập tức lui về phía sau một bước, né qua ngân phiến* của Tiêu Nam Phong. Nàng đẩy cô nương Liễu gia sang một bên để tránh ngộ thương nàng ấy. Khi Tiêu Nam Phong vung quạt đến lần hai, nàng hơi nghiêng mình, khóa chắc khuỷu tay Tiêu Nam Phong mà nói: "Lời ta nói là thật. Ta thật sự sẽ không khống chế tốt lực đạo đâu!"

(*) Ngân phiến: Quạt xếp làm từ bạc

"Vậy để tiểu gia ta xem lời ngươi nói thật đến mức nào!" Tiêu Nam Phong xoay người rút tay mình ra, lại nhấc chân tiến tới.

Hồng Đậu bất đắc dĩ trong lòng, lại không thể không dùng tất cả tâm tư ứng phó. Chiêu thức trên tay Tiêu Nam Phong nhanh không kịp nháy mắt, ngân phiến của hắn mũi nhọn sắc bén, chỉ cần bị quẹt qua một chút, miệng vết thương liền khó mà khép lại được.

Rốt cuộc nàng cũng ngừng bị động phòng thủ mà chủ động tiến công, mũi chân nàng quét tới, đá vào tay cầm quạt của Tiêu Nam Phong. Đường tấn công của hắn liền bị chệch, cùng lúc đó, một tay Hồng Đậu đánh vào ngực Tiêu Nam Phong.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 268: Tiêu Nam Phong (2)

Tiêu Nam Phong chỉ nghe thấy tiếng quần áo rách toạc, hắn bị chưởng khí đánh lui ra sau mấy bước, cuối cùng không nhịn được, hộc ra một ngụm máu tươi.

Hồng Đậu xấu hổ cầm trong tay mảnh áo xé xuống từ người hắn, trong lòng nàng thầm nhủ, không phải về sau mỗi lần sau nàng đánh trúng ngực người khác đều phải xé một mảng áo của người ta đấy chứ……

Tiêu Nam Phong chỉ cảm thấy trước ngực mình có một mảnh thoáng đãng, là "thoáng đãng" theo đúng nghĩa đen. Hắn hung hăng lau đi vết máu trên khóe miệng mình, hung tợn nhìn chằm chằm Hồng Đậu nói: "Tốt lắm, ngươi đã hoàn toàn chọc giận tiểu gia ta."

"Này……" Hồng Đậu giang hai tay, thả mảnh vải trong tay mình theo gió. Nàng thấy Tiêu Nam Phong bị thương mà không hề giảm nhuệ khí, không khỏi lại có lòng tốt mà khuyên nhủ: "Ta nói Tiêu công tử này, chân trời nơi nào không có cỏ thơm, ngươi cần gì phải yêu đơn phương một đóa hoa có chủ? Hơn nữa ngươi còn đánh không lại ta, nếu như đánh tiếp, người bị thương sẽ chỉ là ngươi thôi đó."

"Tiểu gia ta hôm nay liền cùng ngươi không chết không ngừng!" Tiêu Nam Phong phẫn hận nâng quạt trong tay.

"Đại ca!" Đột nhiên một nam nhân chạy tới bắt lấy tay Tiêu Nam Phong, "Đừng đánh nữa!"

"Buông tay!" Tiêu Nam Phong phiền chán nói với người kia: "Tiêu Bắc Phong, ngươi không có tư cách quản chuyện của ta!"

Hóa ra nam nhân đột nhiên tới này tên là Tiêu Bắc Phong, Nhị thiếu gia của Tiêu gia. Tiêu Bắc Phong tuấn lãng phi phàm, phong thần như ngọc, vẻ ngoài cũng có vài phần tương tự với Tiêu Nam Phong, nhưng mặt mày Tiêu Bắc Phong có thêm vài phần khiêm tốn, khiến người ta cảm thấy đây là một quân tử phong độ nhẹ nhàng, còn Tiêu Nam Phong lại vì trong khí chất có thêm vài phần tàn nhẫn, ngược lại khiến người ta cảm thấy âm hiểm tiểu nhân.

Đây đúng là một đôi huynh đệ, đáng tiếc là khí chất hai người khác nhau như trời với đất.

Cá tính của Tiêu Bắc Phong khác hẳn với Tiêu Nam Phong. Đại khái chính vì có Tiêu Nam Phong phụ trợ, nên Tiêu Bắc Phong liền có vẻ càng thêm chính trực, hắn nhíu mày nói: "Ngày xưa huynh quậy phá thì cũng thôi, nhưng lúc này huynh cũng thật quá đáng! Liễu cô nương đã thẳng thắn cự tuyệt lời mời của huynh, làm người quân tử, huynh không nên dây dưa thêm mới đúng. Huynh dẫn theo hạ nhân tới Liễu phủ làm ầm ĩ lên như vậy, còn muốn động thủ bắt người, vậy thì huynh có khác gì những kẻ ác ôn cướp đoạt dân nữ đó đâu?"

Tiêu Nam Phong "Ây dà" một tiếng, "Thế nào, cha còn chưa chết, ngươi đã định nhảy lên đầu ta sao?"

"Đại ca!" Sắc mặt Tiêu Bắc Phong đã trầm xuống, "Huynh đừng nên gây chuyện nữa, nương lại bị bệnh rồi, huynh hồi phủ xem đi."

Nhắc tới việc mẫu thân sinh bệnh, điệu bộ làm càn của Tiêu Nam Phong ít nhiều gì cũng thu bớt, hắn rút tay đang bị Tiêu Bắc Phong bắt lấy ra, nhìn chằm chằm cô nương Liễu gia được Hồng Đậu che chở sau lưng, ác ý cười nói: "Liễu cô nương, tương lai chúng ta còn dài."

Sau khi dứt lời, Tiêu Nam Phong lại quay sang Tiêu Bắc Phong "Hừ" một tiếng, mới xoay người rời đi. Tiêu Nam Phong vừa đi, quần chúng vây xem cũng dần dần giải tán.

Tiêu Bắc Phong vội khom lưng xin lỗi, "Xin lỗi Liễu cô nương, đại ca ta đã gây phiền toái cho cô rồi."

"Là Tiêu Nam Phong không tốt, Tiêu nhị thiếu gia, ngươi không cần xin lỗi." Cô nương Liễu gia đi ra, lại cười cười, "Hơn nữa ta có bằng hữu giúp đỡ, Tiêu Nam Phong cũng chưa chiếm được lợi ích gì."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 269: A Miên bị thương

Tiêu Bắc Phong lại liên tục xin lỗi, "Mấy ngày này ta sẽ nỗ lực trông chừng đại ca, không để huynh ấy đến gây chuyện nữa. Liễu cô nương, ít ngày nữa tại hạ sẽ tặng lễ bồi tội, hiện giờ gia mẫu bệnh nặng, xin thứ cho ta chỉ có thể cáo lui trước."

Cô nương Liễu gia vốn định bảo không cần nhận lỗi, nhưng thấy Tiêu Bắc Phong đang vội vàng, nàng cũng chỉ có thể nói: "Tiêu nhị thiếu gia đi thong thả."

Sau khi Tiêu Bắc Phong luôn miệng xin lỗi mới vội vàng rời đi.

Người ngoài đi rồi, Hồng Đậu vừa định hỏi Liễu di nương sao ngươi lại ở chỗ này, nhưng cô nương Liễu gia đã nói: "Phu nhân, nơi này không tiện nói chuyện, mời theo ta vào trong phủ."

Hồng Đậu càng cảm thấy Liễu di nương hết sức thần bí. Nàng liền vẫy tay với Lục Y, rồi đi vào cửa Liễu gia cùng nàng ấy.

"Tên thật của ta là Liễu Minh Châu. Xin lỗi phu nhân vì đến giờ mới nói tên thật cho ngươi biết."

Đang ngồi trong đại sảnh uống trà, Hồng Đậu nghe thế liền thiếu chút nữa phun cả trà trong miệng ra. Bởi vì Liễu Y Y…… không, nên gọi là Liễu Minh Châu nói muốn trò chuyện riêng với nàng, nên nàng mới bảo Lục Y đến phòng cho khách để nghỉ ngơi trước, trong đại sảnh này cũng chỉ có hai người là nàng và Liễu Minh Châu mà thôi.

"Ngươi nói ngươi tên Liễu Minh Châu…… rốt cuộc là có ý gì?"

"Kỳ thật, việc ta dùng thân phận Liễu Y Y vào Thẩm Gia Trang đều là ý của Thẩm lão Trang chủ." Liễu Minh Châu thở dài, chậm rãi nói ra tất cả.

Hóa ra, Liễu Minh Châu là đại tiểu thư của Liễu gia Giang Nam. Liễu gia bề ngoài là thương hộ kinh doanh tơ lụa, trên thực tế lại là Minh gia chuyên về châm cứu chữa bệnh được xưng là "gia tộc châm vàng" trên giang hồ. Nói cách khác, "Minh" mới là họ thật của bọn họ.

Năm đó, Minh gia vì tránh tai họa do Đại Mạc cổ lâu giáng xuống nên chỉ có thể chuyển cả nhà đến Trung Nguyên. Đối với Trung Nguyên, bọn họ hoàn toàn xa lạ, chính Thẩm lão Trang chủ Thẩm An đã trợ giúp bọn họ thành lập nền tảng ở Giang Nam, vì thế, Minh gia liền nợ Thẩm lão Trang chủ một ân tình cực lớn.

Hiện giờ Minh gia chỉ còn lại một người là Minh Châu. Vào một ngày kia, Thẩm lão Trang chủ bỗng gửi tới một phong thư, trên đó chỉ có một thỉnh cầu, chính là bảo vệ an nguy của Thẩm Lạc Ngôn. Vì báo đáp ân tình, Minh Châu mới lấy thân phận Liễu Y Y để vào Thẩm gia.

Hồng Đậu nghe xong, mơ mơ màng màng, "Nếu đã muốn ngươi bảo vệ Thẩm Trang chủ, vậy sao bây giờ ngươi lại tới Giang Nam?"

"Có lẽ phu nhân không biết, hiện giờ ta đã không còn là di nương của Thẩm Trang chủ." Minh Châu cười, "Lão Trang chủ chỉ nói, chờ đến khi phu nhân và Trang chủ hòa ly, ước định bảo vệ Thẩm Trang chủ của ta cũng liền kết thúc."

Thẩm Lạc Ngôn vốn dĩ không để tâm đến Liễu di nương. Hắn còn từng nói, nếu Liễu di nương nguyện ý rời khỏi Thẩm Gia Trang thì có thể rời đi bất cứ lúc nào. Hắn cũng đã sớm trả lại khế ước bán thân cho nàng. Hiện giờ thời hạn đã tới, đương nhiên Liễu di nương sẽ "dứt áo ra đi".

"Chờ ta và Thẩm Trang chủ hòa ly…… ngươi liền có thể rời khỏi. Đây là có ý gì?"

"Ta cũng không rõ những lời này của lão Trang chủ có ý gì. Ông ấy chỉ viết trên thư một câu đó, không để ta ở Thẩm Gia Trang quá lâu là vì sợ ta rước hoạ vào thân."

Hồng Đậu nghe thế thì càng thêm khó hiểu, "Nếu ngươi là vì bảo vệ Thẩm Trang chủ mới làm di nương của hắn …… Vậy có phải ngươi cũng …… quá thiệt thòi rồi không?"

"Phu nhân ngươi nghĩ gì thế?" Sắc mặt Minh Châu ửng đỏ, "Những ngày tháng ta ở Thẩm Gia Trang, quả thực cũng rung động với Thẩm Trang chủ, nhưng dù Thẩm Trang chủ có ngủ lại ở phòng ta, hắn cũng chỉ suốt đêm đọc sách mà thôi. Chúng ta chưa bao giờ xảy ra chuyện gì cả."

Chẳng lẽ…… Thẩm Lạc Ngôn thật sự "bất lực"?

Hồng Đậu "bổ não" một câu này.

"Phu nhân, nếu ngươi đã đến Giang Nam rồi thì cứ ở thêm trong phủ ta vài ngày đi. Ta sẽ dẫn ngươi đi ngắm phong cảnh Giang Nam."

Hồng Đậu nghĩ sơn thủy nơi đây rung động lòng người như vậy nên cũng không cự tuyệt lời mời này của Minh Châu.

Hạ nhân Liễu gia cũng không nhiều lắm, nhưng có thể nhìn ra được, mỗi người trong bọn họ đều được Minh Châu cực kỳ tín nhiệm. Minh Châu sắp xếp cho Hồng Đậu một gian phòng tốt nhất trong số phòng ở cho khách. Hồng Đậu sâu sắc cảm nhận, quả thật không uổng công mình yêu thương cô nương này lúc còn ở Thẩm Gia Trang.

Ban đêm vắng vẻ, Hồng Đậu chợt bừng tỉnh từ trong mộng, trán nàng toát ra một tầng mồ hôi, hơn nữa còn cảm thấy hoảng loạn.

Nàng mơ thấy mình chết trong địa đạo sụp đổ kia……

Lắc đầu thật mạnh, Hồng Đậu không để bản thân tiếp tục nghĩ đến chuyện đó nữa. Nàng xốc chăn lên, thấy dây bạc hồng bảo thạch vẫn luôn nằm trên mắt cá chân mình, không khỏi vì vậy mà sởn gai ốc.

Bất chợt, cửa phòng bị gõ vang.

Hồng Đậu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ. Đã khuya rồi, chẳng lẽ là Minh Châu?

Tiếng đập cửa lại vang lên, nàng do dự trong chốc lát, vẫn khoác áo ngoài rồi xuống giường. Sau khi mở cửa, lại thấy giữa ánh trăng, một mỹ nhân dáng người quyến rũ đang đứng đó.

Mỹ nhân cười ưu nhã, nhu mị tận xương, "Tiểu cô nương, ta gặp phải một phiền toái lớn. Ngươi có nguyện ý tạm thời thu nhận ta không?"

"A Miên?" Hồng Đậu vừa lên tiếng hỏi, A Miên trước mặt đã ngã xuống người nàng. Hồng Đậu lui về sau một bước vội vàng đỡ A Miên, lại chạm đến một mảng ấm áp trên người nàng ấy. Dưới ánh trăng, tay nàng bị máu tươi nhiễm đỏ, là máu của A Miên, "A Miên, ngươi làm sao vậy!?"

P/s: Đọc xong cả truyện tui chỉ thắc mắc mỗi một điều, đó là lúc trước Thẩm trang chủ có từng "xảy ra chuyện gì đó" với Phượng Khuynh Liên không? Cơ mà tác giả không hề nhắc tới, cho nên tui nghĩ chắc là "có" rùi. Mà thôi, dù sao thì Hồng Đậu cũng không bao giờ thuộc về anh ấy, khỏi xét nét việc này làm gì:)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 270: Đuổi giết

A Miên dựa vào vai Hồng Đậu, hơi thở ngắn mà dồn dập, trong giọng cũng lộ vẻ suy yếu rất rõ ràng, "Bọn họ tới....."

A Miên vừa nói, tiếng gió liền nổi lên, một đám người không biết từ khi nào đã xuất hiện ở trong viện, đang như hổ rình mồi nhìn chằm chằm Hồng Đậu và A Miên. Nói đúng ra, mục tiêu của bọn họ chỉ có A Miên.

Nhóm người này đều mặc một thân áo choàng màu lục đậm, trên đầu đội mũ choàng, mơ hồ có thể thấy được dưới áo choàng là quần áo vải dệt thủ công màu xanh lá. Trên tay bọn họ cầm một vật mà Hồng Đậu đã từng thấy ở chỗ A Miên, đó là cốt sáo. Nhóm người này nhìn có vẻ không tốt lành gì, giống như rắn độc đang nhìn chằm chằm con mồi vậy, mà con mồi ở đây cũng chính là A Miên đang được Hồng Đậu ôm.

Nam nhân cầm đầu mở miệng, "Giao A Miên ra đây."

Là giọng một ông lão.

"Các ngươi là ai?" Hồng Đậu ôm chặt A Miên đang suy yếu, "Dựa vào đâu mà bảo ta giao người?"

"Người Trung Nguyên, chúng ta chỉ phụ trách bắt A Miên, chuyện này không liên quan đến ngươi."

Hồng Đậu nhíu mày, A Miên đã suy yếu nói: "Bọn họ là người cùng tộc của ta....."

Cùng tộc, vậy chính là người Miêu Cương.

Tuy Hồng Đậu còn không rõ vì sao người Miêu Cương lại muốn giết A Miên, nhưng chỉ với giao tình của A Miên và nàng, nàng cũng sẽ không giao A Miên ra như vậy, mà người bên kia đã không vui nói: "Ngươi đã không định giao người, vậy đừng trách chúng ta mạnh tay."

Đối phương đã bày ra tư thế ra tay, Hồng Đậu vội đỡ A Miên ngồi dựa vào khung cửa. Nàng vừa đứng dậy, A Miên lại bắt được tay nàng, thấp giọng nói: "Cẩn thận..... Bọn họ biết dùng cổ."

"Ta biết." Hồng Đậu xoay người che ở phía trước A Miên, lạnh giọng nói: "Các ngươi muốn động đến A Miên, vậy phải qua cửa này của ta trước."

Ông lão bên kia "Hừ" một tiếng, "Không biết tự lượng sức mình. Động thủ!"

Giọng nói vừa dứt, mọi người liền bay lên, lao thẳng về phía Hồng Đậu.

Kinh nghiệm thực chiến của Hồng Đậu đã tích lũy được không ít. Đối mặt với loại trường hợp này, nàng đã có thể bình tĩnh ra chiêu. Nàng xoay người bẻ một cành hoa trên cây mộc phù dung, quét ra một đạo kiếm khí, nhóm người đầu tiên nhằm vào nàng đều bị đẩy lui một bước, đối mặt với những người tiếp tục tấn công, cành hoa trong tay Hồng Đậu lại chuyển, đối phương còn chưa hạ xuống đất, cốt sáo trong tay đã bị cành hoa chặn lại.

Kiếm khí chấn động khiến những cánh hoa trên cành rơi lả tả, bay múa trong không trung. Cánh hoa bay tán loạn kết hợp với nội lực của Hồng Đậu, từng mảnh từng mảnh mang theo lực lượng không thể ngăn cản, tựa như lưỡi dao sắc bén mà đâm bị thương không ít người.

Ông lão nãy giờ chưa có động tác bỗng nâng tay lên, thổi cốt sáo trong tay mình. đột nhiên, bốn phương tám hướng vang lên âm thanh tích tích tác tác.

Hồng Đậu đã chuẩn bị xong tâm lý sẽ có rất nhiều nhện kéo đến, nhưng chuyện vượt ra ngoài dự kiến của nàng, thứ tới lúc này không phải nhện, mà là từng đàn rắn độc màu xanh lá.

"Má ơi!" Tư thái cao nhân hiếm hoi của Hồng Đậu bị phá vỡ chỉ trong chớp mắt này. Cành cây trong tay nàng rơi xuống đất, nàng sợ tới mức liều mạng lui ra sau.

Rắn có thể nói là động vật mà hiện giờ nàng sợ hãi nhất. Phải nói là từ sau khi nàng xuyên đến cái thế giới quỷ quái này, nàng sợ nhất chính là rắn. Chuyện Phương Hồng Đậu bị chết trong hố rắn, ký ức của nàng hãy còn mới mẻ.

Hồng Đậu đã lui đến bên cạnh A Miên, lui đến không thể lui được nữa. Nàng không khẩn trương thì còn tốt, chứ một khi đã khẩn trương, võ công gì nàng cũng không nặn ra được. Cho nên nói thứ gì không phải do mình luyện ra thì không thể dùng tốt, vừa đến thời khắc mấu chốt liền không nhạy.

Ngay trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, trong bóng đêm bỗng có ngân châm đánh úp lại, một cây ngân châm rơi trên mặt đất, ghim đúng vào vị trí bảy tấc* (vị trí tim) của một con rắn, nháy mắt liền hóa giải nguy cơ của Hồng Đậu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 271: Là quot;hắnquot;, không phải quot;nàngquot; (1)

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 271) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 271)

1 GIỜ TRƯỚC · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 271: Là "hắn", không phải "nàng" (1)

Gió đêm gợi lên bộ váy sam màu vàng nhạt. Dưới ánh trăng sáng tỏ, Minh Châu đứng ở giữa sân phát huy toàn bộ khí thế, "Người Miêu Cương tới gây chuyện mà không điều tra một chút xem Liễu phủ là địa bàn của ai sao?"

"Minh gia châm vàng..." Ông lão nói với vẻ kiêng kị. Ông ta nhìn rắn chết đầy đất, nắm chặt cốt sáo, không cam lòng mà nói: "Rút lui!"

Lập tức, tất cả người mặc áo choàng lục đậm đều biến mất khỏi đây.

"Minh Châu!" Hồng Đậu ngồi xổm trên mặt đất, ôm A Miên kinh hoảng nói: "A Miên ngất đi rồi, ngươi mau giúp ta cứu nàng ấy!"

Minh Châu xoay người đi đến bên cạnh Hồng Đậu, nàng ngồi xổm xuống, xem mạch cho A Miên. Tiếp theo, nàng nói với Hồng Đậu: "Hắn* bị ngoại thương rất nghiêm trọng, mất máu quá nhiều, mau đỡ hắn vào phòng, trước hết cầm máu cho hắn rồi nói!"

*"Hắn" (anh ấy) và "nàng" (cô ấy) trong tiếng Trung đọc y như nhau (chỉ viết mới khác) nên Hồng Đậu chưa nhận ra sự khác biệt trong câu này.

"Ừm!" Hồng Đậu vội vàng cùng Minh Châu đỡ A Miên đang mất đi ý thức, nhẹ nhàng đặt A Miên ở trên giường. Nhờ ngọn đèn dầu trong phòng, Hồng Đậu lúc này mới thấy rõ, quần áo trước ngực A Miên đã đỏ một mảng lớn.

"Ta đi lấy thuốc. Phu nhân, ngươi cởi quần áo hắn ra trước đi!" Lưu lại một câu này, Minh Châu hoả tốc chạy ra khỏi phòng.

Hồng Đậu đã bảo Minh Châu đừng gọi nàng là phu nhân nữa, nhưng dường như Minh Châu đã gọi quen rồi, làm thế nào cũng không đổi được miệng. Hiện tại cũng không phải lúc để so đo vấn đề này, còn có một A Miên bị thương nặng được đặt nằm trước mắt nàng đó!

Minh Châu là đại phu, Hồng Đậu nghe lời Minh Châu, định cởi quần áo A Miên ra trước, nhưng A Miên đã hôn mê, muốn cởi quần áo chỉ sợ sẽ phải tốn công phu không nhỏ. Hồng Đậu dứt khoát vận dụng thiên phú mới được khai sáng không lâu của mình —— trực tiếp xé áo!

"Roẹt" một tiếng, áo A Miên liền bị xé rách, lộ ra ngực trắng bóng, đặc biệt là trên ngực hắn còn có một vết thương đang đổ máu nhìn rất ghê người.

Nàng lại vội đi đến giếng trong viện múc một chậu nước trong, trở lại trong phòng cầm khăn lông sạch sẽ chà lau máu đen xung quanh miệng vết thương

của A Miên, còn vết thương đang đổ máu kia, nàng đương nhiên không dám đụng vào, chỉ có thể ngồi chỗ này lo lắng suông.

Rất nhanh, Minh Châu đi lấy thuốc đã trở lại.

Minh Châu thân là truyền nhân duy nhất của Minh gia "châm vàng", đối phó với loại miệng vết thương này cũng không quá vất vả, chẳng qua vẫn phải tốn không ít công phu mới cầm máu cho A Miên được, chờ đến khi đắp thuốc và băng bó xong cho A Miên, Minh Châu và Hồng Đậu đều toát mồ hôi vì mệt.

"Phu nhân, yên tâm đi, loại kim sang dược này là thuốc cầm máu tốt nhất của Minh gia chúng ta. Hắn nghỉ ngơi một thời gian sẽ rất nhanh chóng bình phục."

Hồng Đậu nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm, "Cảm ơn ngươi, Minh Châu."

"Không cần cảm ơn. Nếu muốn nói về ơn thì phải là ta tạ ơn phu nhân mới đúng." Minh Châu nhớ tới lúc trước mình không ưa Phượng Khuynh Liên, muốn tác hợp cho Hồng Đậu và Thẩm Lạc Ngôn, về sau Minh Châu bị phạt, Hồng Đậu còn quan tâm nàng có thịt ăn hay không, Minh Châu hết sức cảm động. Nàng thấy Hồng Đậu lo lắng cho người bị thương này như thế, liền tò mò hỏi: "Phu nhân, hắn là bằng hữu của ngươi sao?"

"Ừm, là bằng hữu ta quen khi đến Võ Lâm Minh. Ta cũng không biết sao nàng lại bị người Miêu Cương đuổi giết."

"Chờ hắn tỉnh lại, phu nhân hỏi hắn là được rồi."

"Ngươi nói rất đúng, vậy..." Hồng Đậu rốt cục cũng hỏi ra một vấn đề, "Ngươi nói khi một người bị thương ở ngực, ngực nàng... cũng bị thu nhỏ sao?"

Minh Châu khó hiểu.

Hồng Đậu lại mô tả so sánh trên ngực mình, nói: "Ngực A Miên trước kia có... lớn như vậy nè. Nhưng hiện giờ lại biến phẳng."

"Phu nhân..." Minh Châu chớp mắt, "Bằng hữu của ngươi chẳng phải là nam à?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 272: Là quot;hắnquot;, không phải quot;nàngquot; (2)

"Nam, nam..." Hồng Đậu tròn mắt.

"Đúng vậy." Minh Châu cũng học theo dáng vẻ Hồng Đậu vừa rồi, khoa tay múa chân trước ngực, "Ngực hắn…phẳng như vậy, hơn nữa hắn còn có yết hầu. Không phải nam nhân, chẳng lẽ còn là nữ nhân sao?"

Hồng Đậu nói giọng cứng đờ: "Đúng vậy, đúng vậy, hắn không phải nam nhân, chẳng lẽ còn là nữ nhân sao?"

Dứt lời, Hồng Đậu ngồi "Bộp" một tiếng xuống mép giường, hai mắt nàng vô thần nhìn A Miên hôn mê, khuôn mặt hết sức đờ đẫn. Đại khái là lúc này Hồng Đậu đang có cảm giác tự hoài nghi mãnh liệt, ngay cả tam quan cũng vỡ nát.

Minh Châu chỉ cho rằng Hồng Đậu đang lo cho bằng hữu, nàng lại an ủi vài câu, bảo Hồng Đậu không cần lo lắng. Minh Châu nói một câu, Hồng Đậu lại gật đầu một cái, cũng không biết nàng rốt cuộc có nghe lọt hay không, tóm lại cuối cùng Minh Châu cũng mệt nhọc, lúc này mới rời đi nghỉ ngơi.

Hồng Đậu lại tỉnh như sáo đến tận hừng đông, nàng chỉ rối rắm một vấn đề: Bạn gái thân của nàng chẳng lẽ thật sự biến thành bạn nam tốt???

Hồng Đậu rối rắm, mãi đến khi trời sáng, người đang hôn mê rốt cuộc cũng mở mắt ra.

Tuy vết thương của A Miên là ngoại thương, nhưng lại cực kỳ nghiêm trọng, hắn động ngón tay một chút cũng cảm thấy khó chịu, huống chi còn thấy một nữ nhân đang ngồi ở mép giường, tay cầm cây kéo, mặt không biểu cảm nhìn hắn không biết đã bao lâu.

"Tiểu, tiểu cô nương..." Trên khuôn mặt tái nhợt của A Miên lộ ra nụ cười lấy lòng, ngày thường hắn chỉ tùy tiện cười một cái cũng đã phong tình vô hạn, giờ phút này khi khuôn mặt hắn suy yếu tái nhợt nở nụ cười, lại càng có vẻ nhu nhược động lòng người hơn, "Chúng ta... có chuyện thì cứ bình tĩnh nói ra, ngàn vạn lần đừng động thủ."

"A Miên." Giọng Hồng Đậu nghe không rõ cảm xúc, "Tình trạng vết thương của ngươi thế nào rồi?"

"Vẫn tốt..." A Miên thấy dáng vẻ Hồng Đậu khác thường như vậy, lại bồi thêm một câu: "Đương nhiên, nếu ta có thể được che chở ôn nhu, ta nghĩ ta sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều."

“Vậy sao?” Hồng Đậu một tay cầm kéo, một tay khác chỉnh chăn cho A Miên, quả thật là động tác ôn nhu, nhất định có thể khiến người ta cảm thấy nàng đang che chở.

A Miên không thể không thừa nhận, Hồng Đậu như thế này đúng là khiến người cảm thấy da đầu tê dại. A Miên không chịu nổi biểu hiện quỷ dị như thế của Hồng Đậu, hắn hết sức yếu ớt cười cười, “Tiểu cô nương... nếu như có chuyện gì, ngươi không ngại thì cứ nói thẳng.”

“Vậy thì ta nói thẳng.” Hồng Đậu vung vẩy cây kéo trong tay, ánh mắt nàng nhìn vào phần ngực A Miên đang được chăn che lại, “A Miên, ngực ngươi đâu rồi?”

“Ngực ta... chẳng phải ở trên người sao?”

“Ta nói đến...bộ ngực còn lớn hơn của ta kia.”

A Miên giật giật môi, “Nếu không nhìn thấy... thì chắc là không còn.”

“Vậy...” Tầm mắt Hồng Đậu lại dừng trên cổ hắn, “Vì sao ngươi lại có yết hầu?”

Cuối cùng, tầm mắt Hồng Đậu lướt tới bộ vị từ eo trở xuống, từ đùi trở lên của A Miên, “Cho nên, A Miên, trên người ngươi không có thêm thứ gì khác nữa, đúng không?”

“Cách” một tiếng, lưỡi kéo chập lại trong tay nàng.

A Miên lạnh sống lưng, “Hồng Đậu à, đừng xúc động!”

“Vậy nên nói gì thì nói hết ra!” Hồng Đậu cầm kéo ghé sát vào thân thể A Miên.

A Miên lập tức nói: “Xin lỗi, kỳ thật ta là nam nhân, không phải nữ nhân, có thân thể nữ nhân cũng do ta dùng Âm Dương cổ!”

“Vậy sao bây giờ ngươi lại biến thành thân thể nam nhân?”

“Ta mất máu quá nhiều... Âm Dương cổ mất đi hiệu lực.” Đặc tính thân thể nữ nhân không chỉ biến mất trên người A Miên, mà ngay cả giọng hắn cũng từ âm nhu dần trở nên khàn khàn, sau đó khôi phục thành giọng trầm thấp chỉ có ở nam nhân.

Đây là lần đầu tiên Hồng Đậu nghe được giọng nói nguyên bản của A Miên, dễ nghe đến bất ngờ, nhưng nàng không có tâm tình tán thưởng, chỉ xụ mặt nói: “Cổ mà ngươi nói, chính là loại dùng cho Nhạc Mân kia?”

“Đúng vậy, đây là kỳ cổ của Miêu Cương ta, nam nhân dùng sẽ tạm thời có được đặc tính nữ nhân, nhưng nữ nhân dùng lại không biến đổi thành nam nhân.”

Mặt Hồng Đậu đầy vẻ hung ác, nàng túm cổ áo A Miên, tức giận, “Thế mà ngươi lừa ta lâu như vậy!”

“Ta... Xin lỗi.” Lông mi A Miên run rẩy, khiến người ta không nỡ trách móc nặng nề. Hắn đã có dự cảm, Hồng Đậu giận dữ cũng là chuyện bình thường.

Hồng Đậu quả thật giận dữ, “Cho ta một phần Âm Dương cổ gì đó kia!”

Hửm?

Trọng điểm là đây à?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 273: Chăm sóc (1)

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 273)

13 THÁNG 3 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ **Chương 273: Chăm sóc (1)**

Vì sao Hồng Đậu muốn Âm Dương cổ, nguyên nhân quả thực hết sức dễ đoán.

A Miên nằm trên giường vô tội chớp chớp mắt, "Tiểu nha đầu... Âm Dương cổ không có tác dụng đối với nữ nhân, cho nên..."

Cho nên giấc mộng dùng Âm Dương cổ để làm lớn ngực của Hồng Đậu, cứ như vậy liền tan biến.

Hồng Đậu không vui nheo mắt lại, "Cho nên... Ngươi cải trang thành nữ lừa gạt cảm tình của ta, lại cứ như vậy là xong hả!?"

"Ta tự nhận, ta đối với Hồng Đậu luôn chân tâm thật ý, chưa bao giờ có gì gọi là lừa gạt trong đây." Khuôn mặt tái nhợt của A Miên càng hiện vẻ suy yếu. Hắn vốn chịu trọng thương, lại mất máu quá nhiều, hiện giờ tuy rằng đã tỉnh lại, nhưng vết thương chưa lành, sức lực còn chưa khôi phục, bởi vậy giọng nói cũng có vẻ nhu nhu nhược nhược, khiến người ta không nhịn được mà có cảm giác, chỉ cần người khác nói hơi mạnh chút, là hắn có thể ngất xỉu được luôn.

Như thế làm Hồng Đậu cảm thấy mình là một ác nhân. Tay cầm kéo của nàng lại động. Đương nhiên, nàng không có lá gan thật sự đâm xuống, nhưng nếu cứ như vậy buông tha A Miên, nàng lại không cam lòng.

Cuối cùng, Hồng Đậu cũng chỉ có thể "Hừ" một tiếng thật mạnh, bỏ lại một câu "Về sau ta tìm ngươi tính sổ", liền cầm kéo đi ra ngoài.

Hồng Đậu một đêm không ngủ, mà phòng nàng lại nhường cho A Miên, bởi vậy nàng chỉ có thể sang phòng bên cạnh ngủ một buổi sáng. Chờ đến khi nàng tỉnh ngủ thì đã là hoàng hôn.

Minh Châu tự mình tới gọi Hồng Đậu ra sảnh ngoài ăn cơm. Hồng Đậu cũng chỉ ăn một hai miếng, trong lòng trước sau vẫn nhớ đến A Miên đang còn nằm trên giường, liền nói với Minh Châu một tiếng, bưng đồ ăn đi đến phòng A Miên.

Chỉ là Hồng Đậu vừa bước vào trong phòng, đã thấy A Miên đang nửa dựa vào giường ngồi dậy. Nàng đại kinh thất sắc vội đặt đồ ăn lên bàn, lại đè bờ vai hắn xuống, "Thương thế của ngươi còn chưa tốt, ngươi ngồi dậy làm gì!?"

"Ta... khát." Đối mặt với khí thế cường đại của Hồng Đậu, biểu hiện của A Miên liền có vẻ đặc biệt e dè.

Hồng Đậu lập tức rót chén trà, ngồi bên mép giường tức giận nói: "Về sau khát nước thì gọi người, bây giờ thân thể ngươi còn rất suy yếu, không cho phép lộn xộn."

Nói rồi, nàng bưng chén trà trong tay đưa đến bên miệng hắn.

"Ừm." A Miên chậm rãi cong khóe môi, môi mỏng nhẹ nhấp chén nước, tư thái rũ mắt an tĩnh của hắn cuốn hút dị thường.

Tay Hồng Đậu run một chút, vẫn may lúc này A Miên đã uống nước xong, nàng ra vẻ trấn định đặt chén lại trên bàn, rồi bưng đồ ăn đến nói: "Ngươi hiện tại đang bị thương, Minh Châu cũng nói ngươi nên ăn đồ thanh đạm, cho nên ta chỉ mang đến mấy thứ rau xanh, và cả canh nữa. Uống canh trước nhé, thế nào?"

"Được." Đôi mắt đen nhánh sáng ngời của A Miên mang ý cười vui vẻ, tựa như hắc diệu thạch trong suốt, vừa thanh triệt lại hàm chứa ôn nhu. Làn da trắng nõn như cổ ngọc ngàn năm, không tì vết mà lại tái nhợt, hơi trong suốt, tựa như có một loại xúc cảm lạnh lẽo như băng.

Không biết tại sao, trước kia tuy Hồng Đậu nhìn nụ cười của A Miên cũng cảm thấy đẹp, cũng có mị lực câu hồn, nhưng hiện tại thấy A Miên cười, trong lòng nàng lại có thêm vài phần cảm giác không tên, loại cảm giác này giống như là... khiến người ta ngượng ngùng đến kỳ lạ.

Hồng Đậu dường như cảm thấy mùi hương hormone nồng đậm tỏa đến từ trên người A Miên. Đây nhất định là ảo giác!

Nàng áp xuống loại ảo giác kỳ quái này, trấn định tự nhiên khẽ thổi nguội một muỗng canh, đến khi không quá nóng, nàng mới đưa đến bên miệng A Miên. Thấy A Miên uống vào, nàng lại nói: "Nếu như không hợp khẩu vị thì cứ nói với ta."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 274: Chăm sóc (2)

"Sẽ không đâu." Có lẽ là do bị thương, lúc này A Miên rất phù hợp với bốn chữ "mỹ nhân ốm yếu", và có lẽ cũng vì vậy mà vẻ nhu mị đa tình trước kia A Miên cố gắng biểu hiện ra đã không còn, ngược lại là thêm vài phần ôn nhuận khiêm tốn. Hắn rũ mắt mỉm cười, "Lúc còn bé ta bị phụ thân ném vào trong rừng. Chỉ có một mình ta ở đó, vì sống sót, mặc kệ là cỏ dại hay rễ cây, xà trùng hay chuột kiến, ta đều đã ăn qua. Cho dù là đồ khó ăn hơn nữa đặt ở trước mặt, ta cũng không có tư cách ghét bỏ."

Lời này vượt ra ngoài dự kiến của Hồng Đậu, hiện giờ nàng mới nhớ tới, vì muốn chỉnh đốn lại ham muốn chiếm hữu bất thường của A Miên đối với mẫu

thân hắn, mà phụ thân hắn đã từng vứt hắn vào trong nước, vậy thì việc phụ thân A Miên ném A Miên lại trong rừng cây tự sinh tự diệt cũng không phải chuyện khó xảy ra.

Hồng Đậu từ trước đến nay đều là một cô nương mềm lòng, thấy A Miên nói lời này như thể một người không liên quan, sự thương cảm trong lòng nàng lại tràn đầy hơn một chút, lần thứ hai đút một muỗng canh cho A Miên, nàng nhấp môi nói: "Về sau gặp được phụ thân ngươi, ta giúp ngươi giáo huấn ông ấy!"

"Được." A Miên cười.

Hắn đang mặc một chiếc áo trong đơn bạc màu trắng, tóc đen lười nhác rũ xuống, khiến màu da tái nhợt lại trắng hơn vài phần, sắc môi đỏ cũng được tôn lên. Nụ cười này tràn ngập vẻ đẹp ốm yếu, lại thêm một chút lười biếng, tựa như có thể câu được lòng người.

Hồng Đậu lén lút chếch tầm mắt đi một phân, không dám nhìn thẳng vào A Miên như vậy. Nàng cảm thấy đôi mắt mình đã xảy ra vấn đề rất lớn, nếu không tại sao khi đối mặt với A Miên vốn quen mắt đã dâu, nàng lại cảm thấy A Miên thật sự khiến người ta không dám nhìn thẳng!?

Khoảng thời gian kế tiếp, Hồng Đậu không nói một câu nào, chờ đến khi A Miên nói ăn no, nàng bắt đầu thu dọn đồ chuẩn bị rời đi. Đang muốn đứng lên khỏi mép giường, A Miên lại bắt được cổ tay nàng.

A Miên hỏi: "Hồng Đậu, ngươi không hỏi ta vì sao lại bị đuổi giết sao?"

"Vì sao ta lại muốn hỏi ngươi?"

A Miên nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Hồng Đậu đã nói với vẻ rất đương nhiên: "Ta không hỏi ngươi vì sao bị đuổi giết, cũng giống như ta không hỏi ngươi vì sao muốn cải trang thành nữ vậy. Khi nào ngươi muốn nói cho ta, không cần ta hỏi nhiều, ngươi tự nhiên sẽ nói."

"Hồng Đậu..." A Miên bật cười, "Ngươi quả nhiên thiện giải nhân ý*."

(*)Thiện giải nhân ý: Biết săn sóc người khác, biết đứng ở địa vị của người khác mà suy nghĩ, tự hỏi.

Hồng Đậu thường xuyên ngây ngốc về mặt tình cảm, nhưng chỉ số thông minh của nàng lại chưa từng mất đi. Nàng nghĩ một chút rồi nói: "Tóm lại, ngươi là bằng hữu của ta, mặc kệ ngươi xảy ra chuyện gì, ta đều sẽ bảo vệ ngươi thật tốt. Ngươi cứ an tâm dưỡng thương, chuyện khác tạm thời không cần nghĩ nhiều, giữ vững tâm tình vui vẻ, như vậy vết thương mới nhanh lành."

Hồng Đậu có thể nhìn ra A Miên còn có rất nhiều bí mật, nhưng cũng như lời nàng đã nói, hiện tại không phải lúc để truy cứu chuyện này, cho dù có thế nào cũng phải chờ đến khi A Miên khỏe lại rồi nói.

Hồng Đậu đang lo về một chuyện khác. Minh Châu ra tay khiến đám người Miêu Cương kia lui lại, nếu đám người kia lại đến nữa, nàng sợ sẽ gây thêm phiền toái cho Minh Châu.

Minh Châu lại nói: "Không cần lo lắng, thuật ngân châm của Minh gia chúng ta vốn chuyên khắc chế cổ độc Miêu Cương, tuy rằng hiện giờ Minh gia ta đã suy thoái, nhưng bản lĩnh truyền thụ xuống vẫn còn nguyên. Huống chi, Liễu phủ chính là địa bàn của ta, nơi này có tầng tầng bẫy rập, chỉ cần bằng hữu của phu nhân còn ở trong Liễu phủ, bọn họ sẽ không dám xông bừa tới đây."

Hồng Đậu lúc này thật sự ý thức được, có một bối cảnh gia thế lợi hại quan trọng đến đâu khi hành tẩu giang hồ. Nàng thấy may mắn tự đáy lòng vì mình đã có thể "bám càng" Minh Châu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 275: Loại cổ thần kỳ

Lục Y đã tạo được mối quan hệ rất tốt với hạ nhân Liễu gia. Nàng ta còn chưa biết Liễu Minh Châu kỳ thật chính là Liễu di nương. Đã nhiều ngày nay Lục Y đều thảo luận quần áo trang điểm với tiểu nha hoàn Liễu gia vui vẻ vô cùng, vì thế nàng ta cũng không biết người bị thương được Hồng Đậu chăm sóc mấy ngày nay kỳ thực chính là A Miên.

Điều đáng nhắc tới là, không biết do thân thể A Miên khôi phục tốt, hay thuốc của Minh Châu hiệu quả cao, mà vào nửa tháng sau, A Miên đã có thể xuống giường. Hồng Đậu đỡ A Miên ngồi trong viện phơi nắng.

Sau giờ ngọ, ánh mặt trời vô cùng dễ chịu, gió nhẹ mang theo hương hoa thơm, đây là một mùa khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Trên bàn đá có rất nhiều hạt dưa. Hồng Đậu ngồi ở ghế đá, nàng chia vỏ và nhân hạt dưa đặt sang hai bên. A Miên ngồi đối diện nàng đang cảm động vì

Hồng Đậu săn sóc mình đến thế, lại thấy Hồng Đậu đẩy toàn bộ nhân hạt dưa đến trước mặt một con vẹt màu vàng. Trong nháy mắt, lời cảm động liền nghẹn trong họng hắn.

Hồng Đậu vuốt đầu vẹt, "Tiểu Hoàng ngoan, ăn nhiều một chút."

"Ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút." Con vẹt nhắc lại lời nàng, chỉ chốc lát sau đã ăn hết một nửa nhân hạt dưa trước mặt.

Hồng Đậu nghe vẹt nói lại hưng phấn cười. Con vẹt này là sủng vật do Minh Châu nuôi. Trước kia Hồng Đậu cũng chỉ từng xem vẹt trong sách, chưa bao giờ thấy vẹt thật. Lúc này, hứng thú của nàng đều dồn toàn bộ vào con vẹt đó.

A Miên bỗng nhiên đỡ trán, kêu rên một tiếng.

"Làm sao vậy?" Hồng Đậu lập tức tập trung vào A Miên, "Miệng vết thương của ngươi lại đau?"

"Ừm..." A Miên khẽ gật đầu, sắc mặt còn có chút tái nhợt, "Đại khái là... hơi nóng chút."

"Nóng?" Hồng Đậu vội vàng ngồi bên cạnh, dùng tay quạt gió cho hắn, "Vậy để ta đỡ ngươi về phòng."

A Miên buông tay đỡ trán, chậm rãi lắc đầu: "Không cần... hiện giờ ta đã cảm thấy tốt chút."

"Ồ..." Hồng Đậu cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thừa dịp Hồng Đậu không chú ý, tay A Miên liền đảo qua trên bàn, con vẹt kia kinh sợ kêu lên một tiếng rồi bay đi.

"Ôi, Tiểu Hoàng!" Hồng Đậu vốn định duỗi tay ra bắt, nhưng Tiểu Hoàng đã bay xa. Nàng dẩu miệng, "Ta cho nó ăn nhiều hạt dưa như vậy... Sao nó vẫn chẳng gần gũi với ta?"

A Miên mặt không đổi sắc nói: "Ngay cả con người cũng có thể vong ân phụ nghĩa, huống chi là động vật đây?"

Hồng Đậu nhấp miệng nhìn A Miên. A Miên đã khôi phục thành tư thái nữ nhân, dáng người thướt tha, mỗi nụ cười, mỗi cái nhăn mày đều là vẻ quyến rũ. Sau khi biết A Miên không phải là nữ nhân, Trong lòng Hồng Đậu trước sau đều cảm thấy quái quái. Nàng hỏi: "Ngày ấy ngươi gặp nguy hiểm, làm thế nào lại tìm được ta?"

"Hồng Đậu đã quên sao, trong cơ thể ngươi còn có tử cổ." Đôi mắt đào hoa của A Miên khẽ mị, "Tử mẫu cổ sẽ có cảm ứng với nhau."

Hắn muốn tìm được Hồng Đậu, hoàn toàn không phải việc khó.

Hóa ra loại cổ này ngoại trừ có thể "gọi điện thoại", còn có chức năng định vị nữa à...

Hồng Đậu trực tiếp yêu cầu, "Lấy cổ trong thân thể ta ra."

"Hồng Đậu không cần khẩn trương." Khóe môi A Miên nở nụ cười, "Tử mẫu cổ chỉ có thể tồn tại một năm. Hết một năm rồi, tử mẫu cổ tự nhiên sẽ biến mất."

Trong lòng Hồng Đậu lúc này mới dễ chịu hơn một chút.

"Trừ cái đó ra, tử mẫu cổ còn có một đặc tính, ta đã quên nói với Hồng Đậu."

"Đặc tính gì?"

A Miên đặt một tay lên bàn, chống cằm, ý cười trong mắt hắn phong tình vạn chủng, nhẹ giọng chậm rãi nói: "Mọi cảm xúc trong lòng, cảm giác trên thân thể người mang tử cổ đều sẽ được phản hồi theo một mức nhất định cho người mang mẫu cổ. Vậy nên, về sau Hồng Đậu khổ sở, ta sẽ khổ sở hơn, Hồng Đậu vui vẻ, ta sẽ càng vui vẻ."

"Cái gì!?" Hồng Đậu kinh hãi, "Vậy về sau ta "vỗ tay vì yêu" cùng người ta thích, chẳng phải ngươi đều cảm giác được hay sao!?"

Mắt A Miên lộ vẻ khó hiểu, "Vỗ tay vì yêu?"

"Chính là bạch bạch bạch!"

"Gì gọi là bạch bạch bạch?"

"Chính là... Chính là..." Hồng Đậu nắm chặt tay, lớn tiếng nói: "Chính là lăn giường!"

"Lăn giường..." A Miên suy nghĩ một lát, tiếp theo liền sáng tỏ cười nói: "Hóa ra Hồng Đậu nói đến việc nam nữ nha. Lên giường thì nói lên giường là được, làm gì phải nói mịt mờ như thế chứ? Nhưng Hồng Đậu cũng nói không sai, nếu ngươi giao hoan cùng người khác, ta cũng có thể cảm giác được."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 276: Liễu Hành Chi (1)

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 276) | Facebook

Hội Những Người Thích Ngôn Tình Sủng Và Có Logic

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 276)

15 THÁNG 3 · CÔNG KHAI

MỤC LỤC

☆ Chương 276: Liễu Hành Chi (1)

"A Miên!" Hồng Đậu tức giận đập bàn, "Ngươi mau lấy cổ ra khỏi người ta ngay!"

"Cái này..." A Miên xin lỗi nói: "Tử Mẫu cổ một khi đã vào người, cũng chỉ có thể chờ nó tự tiêu vong. Hồng Đậu ngươi cần gì phải tức giận? Hay là... hiện tại đã có người ngươi muốn giao hoan?"

Sắc mặt Hồng Đậu đỏ lên, "Đương nhiên không có!"

"Nếu không có... vậy Tử Mẫu cổ ở trong cơ thể ngươi cũng không gây ảnh hưởng gì với ngươi cả, ngươi cần gì phải vội vã muốn lấy ra?"

Hồng Đậu đối mặt với vẻ không hiểu của A Miên mà muốn phát cuồng, "Mặc kệ nói thế nào, đây đều là riêng tư của ta có được không! Nên rốt cuộc vì sao ngươi lại muốn thả loại cổ này vào thân thể ta chứ!?"

Đây thật sự là vấn đề Hồng Đậu nghĩ trăm lần cũng không ra.

A Miên cười tủm tỉm nói: "Khi đó chẳng phải ta bị người cùng tộc đuổi giết phải rời khỏi Võ Lâm Minh sao? Ta sợ khi ta đi rồi, nếu Hồng Đậu mà nhớ ta, ta lại không ở bên cạnh ngươi, nỗi nhớ mong của ngươi không có chỗ phát tiết, chỉ sợ sẽ tổn thương thân mình, nên lúc này ta mới nghĩ đến việc hạ Tử Mẫu cổ vào thân thể ngươi."

Tóm lại, ý trong lời hắn chỉ có một, đó chính là dùng Tử Mẫu cổ với nàng đều vì muốn tốt cho nàng cả.

Mày Hồng Đậu dựng đứng, nhìn khuôn mặt quyến rũ của A Miên, cái tay muốn đập của nàng làm thế nào cũng không vung ra được, nàng chỉ có thể thở phì phì nói: "Ngươi cứ phơi nắng một mình đi!"

Dứt lời, nàng cũng không quay đầu lại mà rời khỏi.

Sau khi nghe A Miên nói cảm giác của nàng cũng sẽ phản hồi thành cảm giác của hắn, nàng liền không cách nào tiếp nhận nổi việc A Miên tự ý dùng Tử Mẫu cổ với mình.

Bất luận là thống khổ hay vui sướng, cảm xúc của Hồng Đậu đều không thể che giấu được. Nói cách khác, cảm xúc của nàng đều sẽ bị tiết lộ cho A Miên, ngoài ra, nàng ghét gì, thích gì, tất cả ý nghĩ của nàng, A Miên đều sẽ biết.

Quả thực giống như nàng cả người không mặc gì cả mà bại lộ trước mắt A Miên!

"Phu nhân, ngươi làm sao vậy?" Minh Châu ôm bài vị thấy Hồng Đậu đi tới với sắc mặt không tốt, liền quan tâm hỏi một câu.

Hồng Đậu cười khan, "Không có gì..."

Minh Châu nói: "Phu nhân, nếu như ngươi cần gì, đều có thể nói hết với ta."

"Được..." Hồng Đậu đang định rời đi, lại thấy cái tên trên bài vị Minh Châu đang cầm. Nàng xoa xoa đôi mắt, sau khi xác định mình không nhìn lầm, nàng hơi bất ngờ mà nói: "Tên trên bài vị này... Liễu Hành Chi..."

"A, vị này à..." Minh Châu thuận miệng nói: "Đây là người ở chi thứ Minh gia ta, có thể coi như biểu ca ta cũng được."

Hồng Đậu lại hỏi: "Hắn... qua đời như thế nào?"

"Hắn bị một nam tử giết chết." Minh Châu nói: "Liễu Hành Chi tính cách bừa bãi, lại cực kỳ háo sắc, từ trước đến nay đều nam nữ không kỵ, sau khi

chơi đùa một thời gian, hắn cảm thấy không thú vị thì sẽ bỏ rơi tình cũ tìm kiếm tân hoan. Trước kia hắn ỷ vào công phu cao, nên không ai có thể vì yêu sinh hận mà giết được hắn, chẳng qua luôn đi ở bờ sông, sao có thể có không ướt giày? Hắn đùa bỡn tình cảm của một người có võ công lợi hại hơn hắn, cuối cùng liền bị giết."

Minh Châu nhắc tới cái chết của Liễu Hành Chi không hề có chút đồng tình hay bi phẫn nào cả, ngữ khí không chút để ý này giống như đang nói buổi tối hôm nay ăn cải trắng vậy. Minh Châu tiếp tục nói: "Nếu không phải niệm tình hắn mang danh người Liễu gia, ta còn lâu mới thèm nhặt xác cho hắn. Hôm nay quét tước từ đường, mới tạm thời đổi chỗ đặt bài vị..."

Kế tiếp Minh Châu còn oán giận điều gì, Hồng Đậu đã không có tâm tình nghe hết. Trong lòng nàng cảm khái vô xảo bất thành thư*, không ngờ bất giác lại trở về sân mình ở, A Miên vẫn ngồi dưới tàng cây như cũ, ghé vào trên bàn đá dường như đã ngủ rồi.

(*)Vô xảo bất thành thư: Ý nói mọi chuyện vô tình gặp thật quá khéo, tương tự như câu "vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến". (Gợi nhớ: Miếng ngọc bội lúc trước A Miên đánh rơi trên giường mà Hồng Đậu thấy có tên Liễu Hành Chi)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 277: Liễu Hành Chi (2)

Hồng Đậu bước đến, vươn một ngón tay chọc chọc bả vai A Miên, "Ngươi ngủ như vậy sẽ bị cảm lạnh nha."

"Dù sao ta cảm lạnh... cũng không có ai đau lòng." A Miên hơi mở to mắt, bình tĩnh nhìn Hồng Đậu.

Đầu tiên là phụ thân muốn giết mình, sau đó là người yêu bạc tình bạc nghĩa...

Hồng Đậu cũng không biết câu này của A Miên là vô tâm hay cố ý. Nàng đỡ bả vai A Miên, giúp hắn ngồi thẳng thân mình, tiếp theo nàng lại nghiêm trang nói: "Ngươi hiện giờ vẫn còn bị thương đấy, nếu như lại cảm lạnh sẽ rất phiền. Nếu muốn ngủ, để ta đỡ ngươi về phòng đi."

"Trong phòng lạnh." A Miên nháy mắt về phía Hồng Đậu, "Nơi này ấm áp."

Giống như một đứa trẻ xin người lớn cho mình ở bên ngoài chơi thêm.

Trong nháy mắt, Hồng Đậu mềm lòng. Nàng ngồi xuống bên cạnh hắn, "Vậy được rồi, sẽ ở bên ngoài thêm chốc lát."

Hai người rất ăn ý mà tránh nói đến chuyện Tử Mẫu cổ. Nhất thời không nói gì, chỉ còn lại tiếng gió.

Sau một lát, A Miên nhẹ giọng hỏi: "Hồng Đậu không định hỏi ta điều gì sao?"

"Ta cần hỏi điều gì?"

A Miên rũ mắt, "Hồng Đậu nói chuyện với Liễu cô nương, ta đều nghe thấy được."

Tử cổ đã truyền rất rõ cuộc nói chuyện của các nàng tới mẫu cổ bên đây.

Hồng Đậu đặt một tay lên bàn chống cằm, nàng nhìn đám mây nơi chân trời, vân đạm phong khinh nói: "Ta vẫn giữ câu kia, ngươi muốn nói thì sẽ nói. Chờ đến khi ngươi nguyện ý nói ra, ta lại làm một người nghe im lặng."

Khóe miệng A Miên khẽ cong, đôi mắt đẹp như nước giờ phút này hiện vẻ ôn nhu hiếm thấy. Hắn nói: "Liễu Hành Chi là ta giết. Hắn lừa ta."

Hồng Đậu ngước mắt, cũng không lên tiếng, chỉ nghiêm túc nghe hắn nói từng lời.

"Lúc đầu... trong lòng ta chỉ có một chuyện nghiên cứu cổ độc, tuy chưa thích nữ tử, nhưng ta cũng không nghĩ mình sẽ thích một nam nhân, cho đến một mùa xuân năm nọ, Liễu Hành Chi xuất hiện trước mặt ta."

Khi đó A Miên vẫn là một nam nhân bình thường chưa mặc nữ trang. A Miên biết, Liễu Hành Chi hứng thú với mình chẳng qua là vì khuôn mặt này của hắn. Nhưng A Miên cũng không để ý, bởi hắn hứng thú với Liễu Hành Chi cũng là vì khuôn mặt của hắn ta.

Nam nhân đều là sinh vật tục khí. Ít nhất ánh mắt đầu tiên của bọn họ vĩnh viễn đều là xem mặt đối phương.

Muốn bẻ cong một thẳng nam cũng không phải một việc đơn giản, nhưng trong loại chuyện đối mặt con mồi này, Liễu Hành Chi không thiếu nhất chính là kiên nhẫn. Hắn ta theo đuổi A Miên không bỏ, khiến A Miên chưa bao giờ có kinh nghiệm yêu đương không ứng phó kịp. Liễu Hành Chi tốn hơn nửa năm, rốt cuộc cũng hoàn toàn cưa đổ được A Miên.

Nhưng Liễu Hành Chi trước nay đều không phải một người chung tình, hắn ta chỉ hưởng thụ quá trình khiến một người thích mình mà thôi, chờ đến khi người kia thực sự rung động với hắn, hắn sẽ lại cảm thấy không thú vị.

A Miên mẫn cảm nhận ra thái độ ngày càng lãnh đạm của Liễu Hành Chi đối với hắn. Hắn chỉ đơn thuần cho rằng Liễu Hành Chi lùi bước khi phải đối mặt với ánh mắt khác thường của người khác mà thôi. Cho nên, hắn "biến thành" một nữ nhân.

Hắn cho rằng làm như vậy có thể vãn hồi tâm ý của Liễu Hành Chi, nhưng hắn không biết, một nam nhân đã không thật lòng thì chẳng thể nào kéo được hắn ta trở lại.

Ngay khi Liễu Hành Chi cảm thấy hứng thú với hoa khôi thanh lâu, A Miên đã tự tay giết hắn. Cũng chính từ ngày này, trên giang hồ có thêm một Độc Tiên Tử A Miên bất nam bất nữ.

A Miên thích cố ý dụ dỗ đàn ông có vợ, nhìn những nam nhân đó vứt bỏ thê tử thề non hẹn biển cùng mình lúc trước, lại đối với hắn như si như say, trong lòng hắn chỉ cười lạnh.

Nam nhi thế gian toàn kẻ bạc tình, nên A Miên đã giết hết những nam nhân hai lòng ba dạ đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 278: Mặc nam trang cho ta xem đi

A Miên kể ra chuyện xưa của mình, giọng hắn rất bình tĩnh, nghe không ra hỉ nộ, tựa như đang nói một chuyện không liên quan tới mình, nhưng cũng chính vì vậy mà người khác lại cảm nhận được lúc trước hắn thống khổ đến chừng nào.

Hồng Đậu chỉ nhàn nhạt "Ồ" một tiếng. Trong giọng nàng cũng không thấy có vẻ đồng tình hoặc vì A Miên là bạn của nàng mà phẫn hận Liễu Hành Chi.

Khóe mắt A Miên hơi cong, hắn cười khẽ hỏi: "Hồng Đậu, ta giết Liễu Hành Chi là sai sao?"

"Trên lý trí, ta cảm thấy tuy hắn có sai, nhưng tội lại không đáng chết, hơn nữa ngươi lén giết người cũng coi như tự ý dùng hình phạt, chẳng qua..." Hồng Đậu còn nói thêm: "Về mặt tình cảm, ta cảm thấy nam nhân kia đáng chết, ngươi giết hắn cũng là lẽ thường."

"Vậy Hồng Đậu nghe theo lý trí, hay là theo tình cảm?"

"Tình cảm." Hồng Đậu không chút do dự nói ra hai chữ này.

A Miên vui vẻ cười.

Trên thế giới này, người lý trí không ít, nhưng người có thể không bị tình cảm ảnh hưởng tới lại không có mấy ai. Cho dù thánh nhân có đứng ở chỗ này, cũng không thể nói mình sẽ không bị cảm xúc ảnh hưởng.

Hồng Đậu lại nghĩ một chút, nếu A Miên còn không nỡ vứt ngọc bội của Liễu Hành Chi, thì có nghĩa hắn vẫn chưa buông bỏ được chuyện này.

"Nhưng, A Miên à." Hồng Đậu nói: "Trở lại làm chính ngươi không tốt sao? Vì một nam nhân như vậy mà tạo ra thay đổi lớn đến thế trên bản thân mình là không đáng."

Khi vừa biết được A Miên là nam nhân, Hồng Đậu chỉ cho rằng A Miên cải trang thành nữ là do hứng thú, vậy nàng liền không thể nào xen vào, nhưng sau khi nàng biết A Miên vì một kẻ phụ lòng mới trở nên như vậy, nàng liền cảm thấy không đáng.

A Miên trầm mặc trong chốc lát, "Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, ta giả trang mãi cũng liền cảm thấy đó là chuyện đương nhiên."

Nam giả nữ trang, giống như đã trở thành một phần cuộc sống của hắn.

Hồng Đậu im lặng.

A Miên lại khẽ cười, "Hồng Đậu, ta cũng nói luôn cho ngươi vì sao ta lại bị đuổi giết nhé."

Hồng Đậu chăm chú nhìn hắn, tỏ vẻ mình đang nghiêm túc nghe.

"Ngươi còn nhớ rõ, khi ở trấn Hoa Mai, ta đã từng nói ta có hẹn với bằng hữu nên liền rời đi?"

"Nhớ rõ." Cũng vì tất cả mọi người đều đi hết, Phượng Khuynh Liên mới có thể đột nhiên bị Du Tử Tức bắt đi.

A Miên nói: "Kỳ thật người tới tìm ta là tiểu sư đệ của ta, hắn tới nói cho ta biết, sư phụ bị người ta giết hại, mà các trưởng lão đều cho rằng người giết sư phụ là ta."

Bởi vậy, lúc ở Võ Lâm Minh, A Miên mới bất đắc dĩ rời đi trước, ngày đó ở trên một ngọn núi không biết tên, hắn đã giết không ít người. Sau khi nhiệm vụ liên tục thất bại, A Mộc trưởng lão liền tự mình ra tay. Nhiều ngày qua hắn mệt mỏi vì đối phó với sát thủ, nên mới không cẩn thận bị A Mộc gây trọng thương. Không còn cách nào, hắn chỉ có thể tìm Hồng Đậu cầu cứu.

Hồng Đậu nghe vậy liền nói thẳng: "Là ai hãm hại ngươi?"

Nàng trực tiếp tin tưởng hắn không phải hung thủ giết hại sư phụ, điểm này thật sự khiến A Miên rất vui mừng. Hắn lắc đầu, "Ta vẫn chưa biết là ai hãm hại ta. Chẳng qua, ta nhất định sẽ tìm được."

Dưới ánh mặt trời, sau khi A Miên bỏ đi vẻ quyến rũ, nụ cười của hắn lại càng thêm ôn nhu tốt đẹp.

Hồng Đậu thất thần trong chốc lát, nàng buột miệng thốt ra một câu: "A Miên, ta bỗng muốn nhìn dáng vẻ ngươi mỉm cười khi mặc nam trang."

A Miên hơi ngây ngốc.

"A Miên, mặc nam trang cho ta xem đi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 279: Ra ngoài

Một câu kia của Hồng Đậu, từ đó về sau đều không hề nhắc tới nữa, tựa như nàng chỉ thuận miệng nói mà thôi.

Khi thấy A Miên khôi phục dáng vẻ mặc nữ trang, Minh Châu liền đoán ra thân phận của hắn. Chẳng qua nàng cũng không định báo thù. Nói thực ra, nếu không nể tình Liễu Hành Chi là người cùng tộc, nàng còn không thèm nhặt xác cho hắn.

Vết thương của A Miên khôi phục rất tốt, hắn đã có thể hành động tự nhiên. Cũng đúng lúc này, Minh Châu cười hì hì tìm được Hồng Đậu đang cùng A Miên phơi nắng ở trong sân, "Phu nhân, chúng ta đi du hồ đi!"

"Du hồ?" Hồng Đậu nhìn Minh Châu mà hỏi: "Nhưng gần đây không phải ngươi vẫn luôn bị Tiêu Nam Phong quấn lấy à? Lúc này ra ngoài liệu có gặp phải phiền toái không?"

"Không cần lo, tuy rằng Tiêu Nam Phong biết võ, nhưng hắn không phải đối thủ của ta." Minh Châu ôm cánh tay, không chút để ý nói: "Cho dù lần đó Tiêu Nam Phong tới cửa gây chuyện, nếu phu nhân không ra tay giúp ta, ta cũng có thể ra tay đánh hắn răng rơi đầy đất. Quả thực Minh gia "châm vàng" chúng ta hiện đang lánh đời, nhưng thủ đoạn âm thầm đối phó người ta vẫn còn nhiều lắm."

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, huống chi chỉ cần đối phó với một đại thiếu gia thương hộ bị chiều hư?

Hồng Đậu ở Liễu phủ nhiều ngày như vậy, cũng thật sự muốn ra ngoài đi dạo một chút, nhưng nàng nhìn A Miên không nói một câu, lại không nỡ bỏ lại hắn, "Hay ta vẫn không đi thì hơn. A Miên hiện đang bị người ta đuổi giết, nếu ta rời đi, những người đó lại đến đây, A Miên sẽ có nguy hiểm."

"Phu nhân ngươi cứ yên tâm đi, chỉ cần A Miên ở trong Liễu phủ, người Miêu Cương cũng không dám tiến vào. Rốt cuộc thì Minh gia chúng ta vẫn có chuyên môn khắc chế Miêu Cương, bọn họ muốn tiến vào, vậy cũng phải xem có còn mạng để đi ra không nữa."

A Miên cũng cười cười, "Hồng Đậu, ngươi cứ đi du hồ cùng Liễu cô nương đi, không cần lo lắng cho ta."

"Kia... Thôi được." Tuy Hồng Đậu đồng ý, nhưng nàng cũng liên tiếp dặn dò vài câu, tóm lại chính là bảo A Miên chú ý an toàn, một khi có chuyện thì nhất định phải dùng Tử Mẫu cổ thông báo cho nàng.

A Miên đều nhất nhất đồng ý, lúc này Hồng Đậu mới yên tâm đi theo Minh Châu ra khỏi Liễu gia.

Bên bờ sông Giang Nam, dương liễu buông rủ.

Hồng Đậu nhìn Minh Châu mặc cả với một nhà đò, trong tầm mắt lại xuất hiện một người nam nhân.

Tiêu Bắc Phong phong độ nhẹ nhàng đi tới, hắn cực kỳ lịch sự chắp tay nói: "Hai vị cô nương, chúng ta lại gặp mặt."

"Tiêu nhị thiếu gia." Minh Châu lập tức khẽ cười, "Ta còn chưa đa tạ ngươi phái người đưa kim thoa* tới. Đồ vật quý báu như thế, ta nhận cũng rất ngại."

(*)Kim thoa: Trâm cài tóc bằng vàng.

"Liễu cô nương nói quá lời." Tiêu Bắc Phong thoạt nhìn có chút khẩn trương, hắn vội vàng cười nói: "Gia huynh gây nhiều phiền toái cho cô như vậy, ta tặng chút đồ tạ lỗi vốn là là điều nên làm. Ta vốn định tự mình tới cửa xin lỗi, nhưng gia mẫu bệnh nặng... Ta thật sự không rời đi được."

"Ta hiểu mà, không biết thân thể Tiêu lão phu nhân hiện đã tốt lên chưa?"

"Đã chuyển nguy thành an, đa tạ cô nương quan tâm."

"Lão phu nhân không sao, vậy là tốt rồi."

Hồng Đậu nhìn một nam một nữ này nói chuyện đến quên trời quên đất, chỉ cảm thấy bầu không khí có chút quái dị. Nàng nhìn Tiêu Bắc Phong, lại nhìn sang Minh Châu, cuối cùng vuốt cằm, "chậc chậc" hai tiếng. Hai người kia có trò hay.

Cực kỳ thú vị.

"Đúng rồi, ta đã quên giới thiệu." Minh Châu lúc này mới nhớ ra Hồng Đậu còn đang ở đó, nàng vội giới thiệu, "Tiêu nhị thiếu gia, vị này chính là bằng hữu của ta Phương cô nương. Ngày ấy Phương cô nương vì bảo vệ ta mà đả thương Tiêu Nam Phong, vẫn mong Tiêu gia các vị không lấy làm phiền lòng."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 280: Trên thuyền

"Không đâu." Tiêu Bắc Phong thở dài một tiếng, cũng hết sức đau đầu mà nói: "Đại ca ta từ nhỏ đã bị gia mẫu chiều hư, bởi vậy mới vô pháp vô thiên như thế. Hắn cũng sớm nên chịu một chút giáo huấn để có thể hiểu rõ chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm. Bởi vậy ta còn muốn cảm ơn Phương cô nương đã không để đại ca ta gây ra sai lầm lớn."

Hồng Đậu lịch sự cười, "Ngươi và vị đại ca kia của ngươi đúng là hoàn toàn khác hẳn."

Rất nhiều người đã từng nói như vậy. Tiêu Bắc Phong từ nhỏ đã bắt đầu điềm tĩnh, cũng không ỷ thế hiếp người. Nếu nói hắn có khuyết điểm gì, vậy việc có một ca ca như Tiêu Nam Phong chính là khuyết điểm lớn nhất của hắn.

Mỗi khi nhắc tới Tiêu Nam Phong, Tiêu Bắc Phong đều có vẻ mặt phức tạp, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu thở dài. Ví dụ như bây giờ, ngữ khí của hắn nghe đã có vẻ rất mệt, "Đừng nhắc đến đại ca ta nữa. Hai vị cô nương, các cô cũng tới để du hồ sao?"

Minh Châu nói: "Cũng?"

"Bởi vì ta cũng đang định du hồ." Tiêu Bắc Phong nhìn về phía một chiếc thuyền hoa dừng lại bên bờ, nói: "Đó là thuyền hoa của Tiêu gia, dùng để du hồ thì không thể tốt hơn, chỉ là... ta không có bằng hữu nào cả, ngoại trừ người chèo thuyền, cũng chỉ có một mình ta. Không biết ta có thể có may mắn mời hai vị cô nương cùng du hồ?"

Hồng Đậu thấy rõ, Tiêu Bắc Phong nào có muốn cùng mời các nàng nha, hắn vẫn đang nhìn chằm chằm vào Minh Châu đó. Chẳng qua, nhìn Minh Châu có vẻ như không hề phát hiện Tiêu Bắc Phong có ý với nàng.

Minh Châu cười nói: "Đúng lúc chúng ta muốn thuê thuyền. Nếu Tiêu nhị thiếu gia ngươi đã có thuyền hoa tốt như vậy, chúng ta đương nhiên muốn tham gia náo nhiệt rồi."

"Vậy thì quá tốt. Hai vị, mời lên thuyền." Tiêu Bắc Phong lịch sự tránh ra một bước, để hai vị cô nương lên thuyền trước mình.

Ba người trên thuyền hoa, Tiêu Bắc Phong đang muốn bảo người chèo thuyền rời bến, một vị khách không mời lại bỗng nhiên đi lên.

"Nhị đệ có nhã hứng đưa mỹ nhân đi du hồ như vậy, sao lại không gọi ta đây?" Tiêu Nam Phong mỉm cười kiêu ngạo mở quạt ra, tựa như căn bản không nhìn thấy vẻ mặt của những người khác đã xấu đi vì sự xuất hiện của hắn.

Tiêu Bắc Phong che phía trước Minh Châu, "Đại ca, sao huynh lại ra ngoài?"

"Thế nào? Tưởng ta bị cha phạt cấm túc thì liền không ra được sao?" Tiêu Nam Phong cười nhạo một tiếng, "Đừng đùa, dưới bầu trời này còn chưa nơi nào có thể giam được tiểu gia ta. Nếu ta không tới, có phải ngươi liền cướp đi mỹ nhân ta coi trọng?"

"Đại ca!" Tiêu Bắc Phong nhíu mày, "Mong huynh chú ý lời nói. Liễu cô nương không phải đám nữ nhân yên hoa liễu hạng lúc trước huynh coi trọng đâu!"

"Ây dà, nổi giận vì người đẹp?" Tiêu Nam Phong chẳng chút để ý nhướng mày, lời nói không tôn trọng càng thêm rõ, "Nữ nhân ấy mà, chẳng phải quanh đi quẩn lại đều là một chuyện thôi sao, gì mà thiên kim tiểu thư, gì mà phong trần nữ tử, tới trên giường chẳng phải cũng đều giống nhau?"

Sắc mặt Minh Châu đã đen hoàn toàn.

Tiêu Bắc Phong nổi giận nói: "Đại ca!"

Tiêu Nam Phong ngoáy ngoáy lỗ tai, "Gọi ta làm gì?"

"Ta nghĩ Tiêu đại công tử hiểu lầm một chút." Hồng Đậu đứng dậy, thân thiện mà lịch sự khẽ nở một nụ cười, "Nữ nhân trên thế giới này cũng có thể chia làm hai loại, một loại là nữ nhân không biết đánh nhau, một loại khác, là nữ nhân có thể đánh thắng được nam nhân."

Dứt lời, Hồng Đậu nâng tay lên, Tiêu Nam Phong lập tức lui ra phía sau một bước, triển khai tư thế nghênh địch.

Nhưng Hồng Đậu lại chỉ nâng tay lên vuốt tóc mình, khóe mắt nàng khẽ nhếch, cười cực kỳ đáng yêu, "Tiêu đại thiếu gia, ngươi khẩn trương như vậy làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 281: Nam trang

Tiêu Nam Phong biết mình trúng bẫy của Hồng Đậu, hắn vội khôi phục tư thái nhẹ nhàng, cây quạt trong tay phe phẩy không nhanh không chậm, lại ra vẻ tiêu sái cười nói: "Chẳng phải muốn du hồ à? Thế nào, các ngươi chỉ định ngắm phong cảnh bên bờ thôi sao?"

Vô nghĩa, nguyên nhân hiện giờ thuyền còn chưa động, chẳng phải vì có khách không mời như ngươi sao!?

Tiêu Bắc Phong trực tiếp lạnh mặt nói: "Đại ca, nơi này không chào đón huynh."

"Ta cũng đâu có muốn được các ngươi hoan nghênh nha." Tiêu Nam Phong như không có việc gì mà lại lắc lắc cây quạt, tùy ý cười nói: "Thuyền hoa này là của Tiêu gia, ta là đại thiếu gia Tiêu gia, ta muốn đứng trên thuyền này du hồ thì làm sao vậy? Ngươi có ý kiến?"

Ngữ khí của Tiêu Bắc Phong đã xem như rất lịch sự, "Đại ca..."

"Tiêu Bắc Phong." Tiêu Nam Phong cười lạnh một tiếng, "Ngươi đừng quên, ta mới là đích trưởng tử Tiêu gia, về sau tất cả của Tiêu gia đều sẽ do ta kế thừa. Đến lúc đó ngươi cũng phải nghe ta. Ta khuyên ngươi tốt nhất không nên đối nghịch với ta làm gì, nếu không..."

"Nếu không ngươi muốn thế nào?" Minh Châu đứng dậy, không hề sợ hãi thái độ âm độc hiện tại của Tiêu Nam Phong.

Tiêu Nam Phong lại nhếch môi cười với vẻ tùy tiện, ánh mắt hắn cũng hoàn toàn ngả ngón, "Chờ ta làm chủ Tiêu gia, Liễu cô nương, cô đương nhiên sẽ biến thành của ta hết sức dễ dàng."

"Ồ? Khẩu khí của ngươi lớn thật." Minh Châu hừ lạnh, "Ta muốn nhìn xem, ngươi có bản lĩnh gì mà có thể nắm giữ được ta."

Hồng Đậu đứng ở một bên xem náo nhiệt. Từ sau khi nàng biết Minh Châu là người nào, nàng đã hoàn toàn không lo lắng Minh Châu sẽ không đối phó được Tiêu Nam Phong. Lúc này bầu không khí thật sự căng thẳng.

Bỗng nhiên, hạ nhân Tiêu gia chạy tới, "Đại thiếu gia, nhị thiếu gia, phu nhân lại bỗng nhiên té xỉu, các ngài mau trở về đi!"

"Cái gì?" Tiêu Bắc Phong quýnh lên.

Tiêu Nam Phong cũng nhíu mày.

"Nhị thiếu gia, ta biết chút y thuật." Minh Châu nói: "Không ngại thì để ta cùng ngươi đến Tiêu phủ xem sao."

"Được!" Tiêu Bắc Phong vội vàng dẫn theo Minh Châu đi nhanh về phía Tiêu phủ.

Tiêu Nam Phong lúc này lại trầm mặc chạy về nhà, Hồng Đậu cũng không cần nghĩ ngợi mà đi theo sau hắn. Bên cạnh nàng có không ít người đi đường lướt qua, bỗng nhiên có người từ phía sau bắt được cổ tay nàng.

Hồng Đậu quay đầu lại, ngây ngẩn cả người.

Công tử áo xanh trước mắt có dáng người thon dài, khuôn mặt tinh xảo, làn da trắng nõn như nữ tử, ngay cả đôi mắt cũng như phát ra hào quang sáng

rực, mà tóc đen được ngọc trâm cố định ở sau đầu, phần còn lại buông xuống bên hông, trên người lại không có trang sức nào khác, tuy đơn giản nhưng khí chất xuất trần, thế gian khó tìm được người thứ hai.

Khóe miệng hắn hơi mỉm cười, tuấn tú không gì sánh được, đặc biệt là đôi mắt, trong đó hiện lên một vẻ ôn nhu linh động, nhưng dường như thần sắc hắn lại có chút câu nệ bất an, hắn thấp giọng gọi một tiếng, "Hồng Đậu."

"A Miên..." Hồng Đậu lẩm bẩm, tiếp theo liền kinh ngạc, "A Miên!"

"Là ta." Vẻ mặt A Miên nhu hòa, quả thực không khác gì cảnh xuân tháng ba. Tựa như sợ người khác ghét bỏ mình khó coi, ánh mắt hắn hơi lộ vẻ hoảng loạn, lại có chút lo sợ bất an, "Ngày ấy ngươi nói... Ngươi muốn nhìn dáng vẻ ta mặc nam trang, nên ta liền mặc. Rất, rất khó coi sao?"

Hồng Đậu còn đang kinh ngạc không nói được gì.

Hắn rũ mắt, chậm rãi buông tay nàng ra, "Ta... Ta vẫn nên đổi về dáng vẻ hồi trước thôi."

"Đừng!" Hồng Đậu bắt lấy tay hắn, "Ngươi như vậy rất đẹp! Quả thực là người đẹp nhất ta từng thấy!"

A Miên chậm rãi khẽ cong môi mỏng, vẻ đẹp càng thêm rực rỡ, "Ngươi thích là tốt rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 282: Bắt cóc (1)

Hồng Đậu chợt cảm thấy có chút xấu hổ, nàng buông tay đang bắt lấy A Miên, ánh mắt cố nhìn đi chỗ khác, lại đánh trống lảng, "Ngươi cứ ra ngoài như vậy, đám người Miêu Cương kia lại lao tới muốn giết ngươi thì làm sao bây giờ?"

"Không sao cả, bọn họ chỉ cho rằng ta sẽ mặc nữ trang, hiện giờ ta đã khôi phục nam trang, trong khoảng thời gian ngắn bọn họ còn chưa thể nghĩ ra được."

"Như vậy à..." Có lẽ là vấn đề đến từ bản thân Hồng Đậu, mà không rõ tại sao nàng lại cảm thấy, A Miên mặc nam trang càng thêm có mị lực khiến nàng không dám nhìn thẳng, nàng không biết nên nói gì mới tốt.

A Miên cũng không mở miệng, người qua lại trên đường tuy nhiều, nhưng không khí giữa bọn họ lại cực kỳ xấu hổ.

Sau một lúc lâu, Hồng Đậu không chịu được loại không khí này, mới rốt cuộc mở miệng nói: "Xong rồi, ta vốn muốn đi theo Minh Châu đến Tiêu gia, nhưng bây giờ ngay cả bóng người bọn họ cũng không thấy..."

"Không sao, Tiêu gia là nhà giàu có tiếng, ở đây có rất nhiều người đều biết Tiêu gia ở đâu, chúng ta tùy tiện hỏi những người khác là được."

Hồng Đậu thấy cũng phải. Nàng lại hỏi A Miên, "Vậy ngươi đi cùng ta đến Tiêu gia xem náo nhiệt chứ?"

"Dù sao cũng không có việc gì, đi xem náo nhiệt cũng tốt."

Vì thế, hai người liền vớ đại một người đi qua để hỏi đường. Sau khi xuyên qua một con phố, liền thấy được đại môn Tiêu phủ.

Nhưng Hồng Đậu nhìn hộ vệ trước cửa Tiêu gia lại đau đầu, Minh Châu bọn họ khẳng định đã đi vào từ sớm, nói không chừng Minh Châu còn đang khám bệnh cho Tiêu phu nhân, mà Tiêu Bắc Phong chắc chắn cũng đang ở trước giường bệnh, dĩ nhiên là không có ai rảnh rỗi đưa bọn họ vào phủ.

"Hay là thôi đi, ở cửa có hộ vệ, chúng ta không vào được."

"Chỉ hai hộ vệ mà thôi, nếu muốn vào Tiêu gia vẫn rất dễ dàng. Đi theo ta."

Hồng Đậu đi theo A Miên tới mặt sau của Tiêu gia, nàng ngẩng đầu nhìn bức tường vây cao ngất ngưởng, rất nhanh nghĩ tới trường hợp Mạc Phi Ưng bắt lấy bả vai nàng và Đan Tiểu Phiến bay qua lúc trước. Chẳng qua lúc này, phương pháp vẫn như cũ nhưng A Miên không bắt lấy bả vai, mà là duỗi tay ôm eo Hồng Đậu.

Hồng Đậu còn chưa kịp phản ứng lại, nàng đã bị người ta ôm bay lên, chờ đến lúc hạ xuống, nàng vội cách xa A Miên một bước, lại cảm thấy mình phản ứng quá lớn, nàng đành cười ha ha: "Nếu như ta cũng biết bay thì tốt rồi, ha ha ha..."

"Nếu Hồng Đậu có hứng thú, về sau ta có thể dạy ngươi."

"Vậy đa tạ..." Hồng Đậu lén lút nhìn A Miên đang mỉm cười. Rõ ràng lúc A Miên cười đa tình hơn nàng cũng đã thấy, nhưng A Miên hiện tại thực sự

khiến nàng khó có thể chống đỡ được.

Mà đúng lúc này, cách đó không xa vang lên tiếng ầm ĩ.

A Miên nhìn Hồng Đậu, Hồng Đậu chỉ có thể nói: "Chúng ta đi xem đã xảy ra chuyện gì."

Hồng Đậu và A Miên vừa tới hành lang, lại thấy đằng xa có hai bóng người, một nam một nữ, là Tiêu Nam Phong và Minh Châu, chỉ là hiện tại Tiêu Nam Phong lại đang nắm lấy mạch môn* của Minh Châu.

(*)Huyệt mạch môn: Huyệt quan trọng nằm trên cổ tay

Rất rõ ràng, Minh Châu bị Tiêu Nam Phong bắt cóc.

Hồng Đậu vừa thấy cảnh này liền không nhịn nổi, nàng lao ra gọi: "Tiêu Nam Phong!"

Bước chân Tiêu Nam Phong khựng lại, nhìn thấy là Hồng Đậu, bên cạnh Hồng Đậu còn có một nam nhân thần bí khó lường đi theo, lực tay hắn nắm mạch môn Minh Châu càng mạnh, Minh Châu đau đến mức kêu lên một tiếng.

Minh Châu bị Tiêu Nam Phong khống chế cũng là do sơ sẩy, ai có thể dự đoán được lúc nàng xem bệnh cho phu nhân, kết quả liền phát hiện ra phu nhân trúng độc, sau đó trong lúc điều tra lại không khéo lục soát ra bình thuốc độc ở trong phòng Tiêu Nam Phong.

Tiêu Nam Phong vì muốn trốn thoát, phản ứng đầu tiên chính là công kích người có thân phận tôn quý lại không biết võ là Tiêu Bắc Phong. Minh Châu vì cứu Tiêu Bắc Phong nên mới bị Tiêu Nam Phong có cơ hội thừa nước đục thả câu, bắt lấy mạch môn của nàng. Hiện giờ nàng đã là con tin của Tiêu Nam Phong.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 283: Bắt cóc (2)

Hồng Đậu tức giận nói: "Tiêu Nam Phong, ngươi mau thả Minh Châu!"

Đúng vào lúc này, cách đó không xa đã truyền đến tiếng hạ nhân Tiêu phủ.

Tiêu Nam Phong nhíu chặt mày thầm mắng một câu đúng là âm hồn bất tán. Hắn lui đến bên cạnh một tòa núi giả, cũng không biết ấn vào nơi nào, mà dưới núi giả bỗng nhiên liền xuất hiện một địa đạo, hắn hung tợn nhìn Hồng Đậu, bắt lấy Minh Châu lập tức đi vào.

Khi Hồng Đậu chạy tới, cửa địa đạo đã đóng rồi, nàng gấp đến độ giậm chân, "Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, chỗ mở ở đâu?"

A Miên lại không nhanh không chậm đá một viên sỏi trên đường, cửa địa đạo lần nữa được mở ra.

Hồng Đậu lập tức nhìn A Miên bằng ánh mắt thần kỳ.

A Miên cười cười, "Đúng lúc ta có chút hiểu biết với mấy thứ cơ quan mật thất này."

"A Miên, ngươi thật quá lợi hại!" Hồng Đậu kích động khen một câu, "Ta thay mặt Minh Châu cảm ơn ngươi!"

Dứt lời, Hồng Đậu liền chui vào mật đạo, A Miên dĩ nhiên cũng theo vào. Địa đạo tối tăm, A Miên lấy ra mồi lửa, ánh lửa khiến xung quanh sáng lên không ít.

Hồng Đậu không thể không nói một câu, "Tiêu Nam Phong kia đúng là phòng ngừa chu đáo, vậy mà lại sớm chuẩn bị lối đi ngầm."

"Lối ngầm này không phải do hắn chuẩn bị." A Miên nói: "Nhìn vách tường cũng biết, lối ngầm này đã có lịch sử vài chục năm."

Mà Tiêu Nam Phong mới chỉ hai mươi mấy tuổi.

Hồng Đậu càng nghi hoặc, "Nếu không phải Tiêu Nam Phong chuẩn bị, vậy vì sao Tiêu gia lại có lối ngầm?"

Chẳng lẽ lão tổ tông Tiêu gia cũng có yêu thích đặc biệt giống ông cố và bà cố tổ Thẩm gia?

"Tiêu gia hẳn cũng có chút bí mật." A Miên khẽ cười, "Hồng Đậu không cần quá mức lo lắng đâu, nếu Tiêu Nam Phong muốn bắt Liễu cô nương làm con tin, vậy nàng ta sẽ tạm thời chưa có nguy hiểm."

Hồng Đậu gật gật đầu, "Ừm, ta biết."

Mật đạo này giống như đi mãi không hết vậy. Cũng không biết đã đi bao lâu, Hồng Đậu rốt cuộc nhìn thấy bóng người phía trước, nàng chẳng nghĩ gì mà lập tức tiến lên, "Tiêu Nam Phong! Ngươi mau thả người cho ta!"

"Ngươi đúng là con sâu theo đuôi bám mãi không bỏ!" Tiêu Nam Phong mắng một tiếng, bắt lấy Minh Châu liền chạy đi.

"Hồng Đậu!" A Miên hô một tiếng, lại thấy Hồng Đậu đã cấp tốc đuổi theo, hắn cũng chỉ có thể tiếp tục theo sát.

Tiêu Nam Phong phía trước rẽ ngang, Hồng Đậu cũng rẽ, kết quả nàng lại thấy Tiêu Nam Phong ngừng lại, hắn ác liệt cười cười.

"Tiêu Nam Phong!" Hồng Đậu chợt dừng chân, bởi có một cửa đá hạ xuống, chắn giữa nàng và Tiêu Nam Phong. Nàng giậm chân, nghiến răng nghiến lợi, "Tiêu, Nam, Phong!"

"Hồng Đậu." A Miên nắm lấy tay nàng, "Ngươi nhìn đằng sau."

Hồng Đậu quay đầu lại, liền thấy một cửa đá khác hạ xuống, lối về của bọn họ cũng bị ngăn.

Tiêu Nam Phong có thể tưởng tượng ra dáng vẻ phẫn nộ của Hồng Đậu, hắn cười ha ha, "Cô nương cuồng bạo lực, ngươi cứ ở chỗ này hưởng thụ thế giới hai người với vị công tử kia đi!"

"Tiêu Nam Phong!" Bên kia cửa đá quả nhiên truyền đến giọng nói tức điên của Hồng Đậu, "Có bản lĩnh thì ngươi một mình đấu với ta!"

Tiêu Nam Phong bĩu môi, cũng không trả lời, bắt lấy tay Minh Châu liền tiếp tục đi trước.

Vẻ mặt Minh Châu cũng không hoảng loạn. Trên thực tế, một đường này nàng chứng kiến Tiêu Nam Phong chạy trốn khỏi sự truy bắt của Tiêu gia, hắn rõ ràng có thể làm bị thương hạ nhân Tiêu gia, nhưng lại chỉ một mực tránh né mà không đả thương người. Nàng nói: "Cứ tiếp tục như vậy, hiềm nghi của ngươi sẽ chỉ càng lúc càng lớn."

"Không cần ngươi xen vào việc của người khác." Tiêu Nam Phong nhìn Minh Châu, có ý vị khác mà cười, "Ngươi vẫn nên đoán thử, xem ta để lại cho bằng hữu của ngươi lễ vật gì."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 284: Hợp Hoan hương (1)

"A!!! Tức chết ta!" Hồng Đậu đạp một chân vào cửa đá, cửa lại không chút sứt mẻ. Nàng biết hiện tại mình nên bình tĩnh, nhưng tưởng tượng đến việc Minh Châu bị Tiêu Nam Phong háo sắc kia bắt giữ, nàng liền không bình tĩnh nổi!

Nàng trút giận hơn nửa ngày, mới cảm thấy dường như xung quanh hơi quá an tĩnh. Rõ ràng ở đây còn có A Miên, nhưng quay đầu nhìn lại, nàng liền thấy A Miên đã ngồi trên một tảng đá, hắn một tay chống cằm, đang nhìn nàng chăm chú, tựa như... thích thú cực kỳ.

Thấy nàng nhìn qua, khóe mắt hắn lại khẽ nhếch, hơi mỉm cười, như tắm mình trong gió xuân.

Cũng không biết rốt cuộc hắn đã an tĩnh nhìn nàng bao lâu...

Hồng Đậu bỗng cảm thấy mình bạo lực quá như vậy là không tốt. Nàng chậm rãi đứng thẳng, lại ngượng ngùng ho khan một tiếng, "Kia... giờ chúng ta bị nhốt ở chỗ này, phải làm sao đây?"

"Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, không cần lo lắng, rồi sẽ có cách thôi."

Không được, A Miên như vậy thật sự quá an tĩnh, quá ôn hòa, quá thích ứng với hoàn cảnh! Quả thực hoàn toàn không giống A Miên nàng biết trước kia!

Hồng Đậu cũng chỉ đành ngồi xuống bên cạnh hắn. Nàng tò mò nhìn chằm chằm A Miên.

A Miên hỏi: "Làm sao vậy?"

"Ta đang nghĩ, đâu mới là A Miên chân chính." Hồng Đậu nghiêng đầu nhìn hắn, lại chớp chớp mắt, dáng vẻ mờ mịt của nàng có chút đáng yêu, "A Miên mặc nữ trang, quyến rũ hơn bất luận kẻ nào mà trước kia ta quen biết, hay A Miên hiện tại thường xuyên an tĩnh, ôn hòa, không nói một tiếng đã đánh người mới là A Miên đây?"

"Ta cũng không biết đâu mới là ta chân chính." A Miên cười khổ.

Trước khi gặp Liễu Hành Chi, A Miên chính là A Miên hiện tại, không thích nói chuyện, chỉ thích an tĩnh nghiên cứu cổ độc của mình. Sau khi xảy ra chuyện Liễu Hành Chi, hắn liền biến thành A Miên cô nương trang điểm quyến rũ, thoạt nhìn phù phiếm lại không tự trọng.

Một lần nữa mặc nam trang, đối với A Miên mà nói, điều này phải hạ quyết tâm không nhỏ. Vào thời khắc mặc lại nam trang đó, không thể không thừa nhận, hắn cũng hơi hoang mang, nhớ tới trước kia, nhớ tới hiện tại, hắn đã trở nên ngày càng không giống mình lúc trước.

Hồng Đậu lại thấu hiểu mà gật gật đầu, "Ta biết muốn ngươi quên đi chuyện trước kia vẫn còn rất khó, những chuyện không vui kia có thể khiến người ta nhớ cả đời. Chẳng qua theo thời gian trôi đi, ngươi cũng sẽ chỉ đơn thuần nhớ rõ chuyện kia thôi, còn những cảm xúc không tốt đó sẽ bị lãng quên từ từ."

"Vậy còn ngươi?"

"Cái gì?"

Hắn ngước mắt, "Ngươi có thể quên chuyện Tô Kiếm Lai sao?"

Hồng Đậu khựng lại. A Miên biết chuyện Tô Kiếm Lai hẳn cũng là đương nhiên. Nàng nghĩ một chút, nói: "Từ lúc bắt đầu ta vẫn chưa từng thích Tô Kiếm Lai, người khiến ta rung động chẳng qua là Diệp Thu Bạch mà Tô Kiếm Lai ngụy trang thôi. Diệp Thu Bạch mà ta thích vẫn luôn là giả, là không tồn tại, bởi vậy ngươi không nên hỏi ta vấn đề này."

"Ta còn nhớ rõ, Hồng Đậu đã từng nói một điều." A Miên chậm rãi nói: "Ta đã từng hỏi ngươi, vì sao ngươi thích Diệp Thu Bạch. Ngươi nói, hắn là chân mệnh thiên tử của ngươi, chỉ bởi Diệp Thu Bạch mặc một thân áo trắng, còn nguyện ý vì ngươi mà cắt ngón tay, lúc ấy ta đã biết..."

"Không sai, trên thực tế ta cũng chưa thích hắn nhiều lắm." Hồng Đậu bổ sung nốt câu nói của A Miên. Nàng hào phóng thừa nhận, nàng và "Diệp Thu Bạch" có bắt đầu, là bởi nàng kiên định cho rằng lời thúc thúc nói là sự thật.

Sau khi phát hiện chân tướng sự việc, nàng chỉ cảm thấy mình không cam lòng vì bị lừa gạt, chứ chưa từng đau đớn thấu tim vì bị người yêu lừa dối. Từ lúc ấy nàng liền hiểu rõ, chính cái gọi là "thích" của nàng cũng không chân thật đến vậy. Về mặt ý nghĩa nào đó mà nói, nàng và Tô Kiếm Lai giống nhau.

Cho nên, nàng cũng thấy may mắn, vẫn may "Diệp Thu Bạch" là Tô Kiếm Lai, vẫn may hắn không thật sự thích nàng, nếu không, nàng liền trở thành "tra nữ" đùa giỡn tình cảm của người ta.

Bỗng nhiên, Hồng Đậu hỏi: "A Miên, ngươi có ngửi thấy mùi thơm nào đó ở đây không?"

A Miên chỉ vào một viên thuốc màu đen ở trong một góc, nói: "Là Hợp Hoan hương tỏa ra mùi thơm đó."

"Hợp Hoan hương?"

"Đây là một loại thúc tình hương hiếm gặp."

"Thúc tình..."

A Miên bình tĩnh nhìn viên thuốc kia mà nói: "Tuy là thứ thúc tình, nhưng chỉ cần Hồng Đậu ngươi dùng nội lực tự giữ, cũng có thể không chịu ảnh hưởng..."

Khi thấy Hồng Đậu đã cởi áo ngoài, A Miên đột nhiên im bặt.

Tay Hồng Đậu tự quạt cho mình, má nàng ửng đỏ, hơi thở không ổn định mà nói: "Ở đây hình như càng lúc càng nóng..."

A Miên đã quên, Hồng Đậu căn bản còn chưa biết vận dụng nội lực thành thạo. Còn về điểm nàng bách độc bất xâm...

Xin lỗi, dược thúc tình là thứ để điều tiết tình thú phu thê, không coi là thuốc độc.

A Miên chợt có một loại ảo giác mình bị sài lang mãnh thú nhìn chằm chằm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 285: Hợp Hoan hương (2)

"A Miên..."

Hồng Đậu khẽ gọi một tiếng, A Miên liền khẩn trương dịch sang bên cạnh, hắn miễn cưỡng trấn định nói: "Sao, làm sao vậy?"

"Ngươi không cảm thấy quá nóng sao?" Sắc mặt Hồng Đậu càng đỏ, nàng xắn ống tay áo, lộ ra cánh tay như ngó sen, nghiêng đầu nhìn A Miên, mắt cực kỳ mơ màng.

A Miên cảm thấy không ổn, "Hồng Đậu, ngươi nghe ta nói, trước hết ngươi hãy tĩnh tâm, rồi dùng nội lực..."

"Nội lực?" Hồng Đậu ngắt lời hắn, "Nội lực phải dùng thế nào?"

A Miên nhất thời câm lặng. Giờ mà muốn giải thích với nàng làm thế nào để dùng nội lực, phỏng chừng cũng mất vài nén hương thời gian. Hắn đứng lên, lại lui về sau mấy bước, "Tóm lại, Hồng Đậu, ngươi phải nỗ lực khắc chế mình."

"Ồ..." Hồng Đậu mê mang gật gật đầu, không nhìn hắn nữa.

Cảnh báo nguy cơ được giải trừ.

A Miên thầm thở phào nhẹ nhõm. Tuy Hồng Đậu rất không đáng tin, nhưng nàng vẫn có tự chủ, thúc tình hương không hành hạ người ta như những loại thuốc độc khác, chỉ cần nhịn qua được là sẽ không có chuyện gì xảy ra.

A Miên lại ngồi trở về, hắn nói: "Nếu như ngươi cảm thấy khó chịu, có thể nghĩ một vài chuyện khác..."

Hắn còn chưa nói xong đã bị đẩy ngã trên mặt đất. Đầu và lưng đột ngột va mạnh xuống nền. Có chút đau. A Miên kêu lên một tiếng, khi mở mắt ra đã thấy Hồng Đậu đang ghé vào trên người mình.

"Hương vị nam nhân..." Mắt Hồng Đậu tỏa ánh sáng hung ác, giọng điệu tham lam, nàng cắn mạnh một cái lên cổ A Miên, thật sự cực giống ác bá bắt nạt phụ nữ đàng hoàng.

Khiến A Miên khủng hoảng không phải điều này, mà là trong khi Hồng Đậu cắn, còn chậm rãi vươn đầu lưỡi liếm cổ A Miên. Hắn như lâm đại địch, muốn đẩy nàng ra, nhưng không đẩy được, "Hồng Đậu, ngươi bình tĩnh một chút."

"Ta nóng quá..." Hồng Đậu ngẩng đầu lên, khóa ngồi trên hông A Miên, nàng hết sức tội nghiệp đưa tay ôm mặt A Miên, "Mà A Miên ngươi thật mát mẻ, sờ lên thật thoải mái..."

Nếu hiện tại có hồ, có sông, Hồng Đậu tuyệt đối sẽ nhảy vào trong nước trước khi lý trí bị mất khống chế. Nhưng bọn họ đang bị nhốt trong địa đạo.

Hồng Đậu đã bắt đầu cởi quần áo A Miên, nàng muốn tiếp xúc càng nhiều da thịt mát mẻ hơn nữa. Chỉ chốc lát sau, một mảng lớn trên ngực A Miên đã bị bại lộ.

A Miên chỉ cảm thấy đôi tay Hồng Đậu dịch chuyển trên thân thể hắn tựa như mang theo một sức mạnh quỷ dị, khiến lửa trong người hắn cũng hoàn toàn bị nhóm lên. Hắn vốn có năng lực tự kiềm chế mà người thường khó có thể tưởng tượng được, muốn khắc phục tác dụng của thúc tình hương đối với hắn không phải là việc khó. Nhưng ngay khi bị Hồng Đậu "quấy rối", hắn liền nghe được tiếng chào "tạm biệt" của năng lực tự chủ mà hắn vẫn tự hào kia.

Hồng Đậu không nhẫn nại được mà cởi đai lưng, yếm màu đỏ liền lộ ra ngoài. Nàng dứt khoát ghé vào trên ngực hắn, cảm giác tiếp xúc với da thịt hắn khiến nàng thoải mái than nhẹ, nhưng sâu trong thân thể lại càng thêm hư không, nàng không biết nên làm thế nào để bổ sung vào sự hư không đó, chỉ có thể cọ tới cọ lui trên người hắn mà thôi.

Sức lực của A Miên không so được với Hồng Đậu. Ít nhất trên thế giới này, không ai có thể đánh thắng được cao thủ đứng đầu (lại không giống cao thủ đứng đầu) là Hồng Đậu. Ý muốn đẩy nàng ra của hắn chấm dứt trong thất bại, mà nàng cũng cọ đến mức khiến hắn khó chịu cả người.

Phản ứng thân thể của A Miên xuất hiện. Có lẽ Hồng Đậu cảm thấy có thứ gì cộm cộm chọc mình không thoải mái, tay nàng liền dứt khoát bắt lấy thứ kia.

Thân thể A Miên cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 286: Sinh mệnh hài hòa

"A Miên?" Một tay Hồng Đậu bắt lấy nơi đó, đầu hơi ngẩng lên, mắt lộ vẻ mê mang, vẻ mặt nàng lộ ra khi chìm sâu trong thung lũng tình ái đặc biệt mê người.

Đây thật sự là lới mời khiến người ta không cách nào cự tuyệt.

A Miên bỗng dùng một tay ấn gáy Hồng Đậu, khiến nàng cúi đầu xuống. Hắn hôn lên môi nàng, không kiêng nể gì mà đưa đầu lưỡi vào trong miệng nàng, cuốn lấy lưỡi nàng cùng nhau dây dưa...

Hồng Đậu cũng không cảm thấy chán ghét. Lưỡi hắn quấn quýt lấy lưỡi nàng, cố chấp mà cuồng dã liếm gặm. Nàng không cách nào đuổi kịp tiết tấu của hắn, lại bị lạc trong cảm giác hít thở không thông mà muốn ngất đi này.

Hô hấp của hắn rất nhanh trở nên thô đục, đầu nàng cũng dần mơ màng không rõ.

Một tay A Miên dần hướng tới dưới thân nàng. Hắn vừa đụng tới nơi đó, Hồng Đậu liền phát ra tiếng "Ưm", âm thanh yêu kiều càng thêm cổ vũ hắn. Theo ngón tay tiến vào đào nguyên, thân thể mềm mại của Hồng Đậu liền tước vũ khí đầu hàng, hai tay cũng chỉ có thể nắm chặt lấy quần áo hắn, đứt quãng than nhẹ.

A Miên thích âm thanh của nàng, liền buông môi nàng ra, hôn lên gương mặt nàng. Hắn ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói: "Hồng Đậu... Hiện tại bảo ta dừng tay, còn kịp."

Nàng mềm mại ghé vào trên người hắn. Ngoại trừ bám vào người hắn rên rỉ những tiếng yêu kiều, nàng không còn lý trí để phát ra âm thanh nào khác.

Cho nên, nàng mất đi cơ hội khiến hắn dừng tay.

Tay hắn lại bỗng nhiên dừng động tác, nàng bất mãn thở phì phò nhìn hắn.

Hắn hỏi: "Hồng Đậu, hiện tại người yêu thương nàng là ai?"

"A Miên..." Nàng thấp giọng trả lời một câu, thần sắc có vẻ quyến rũ khiến người ta rung động.

Đây là lần đầu tiên nàng lộ ra biểu cảm như thế, lại mê người chết đi được.

A Miên vừa xoay người, liền đặt Hồng Đậu ở dưới thân, biến thành tư thế càng thêm thuận tiện. Quần áo hai người đều cởi một nửa, cảnh tượng tràn đầy kiều diễm.

Một tay hắn đặt trên ngực nàng, cách tầng yếm mỏng hưởng thụ xúc cảm thoải mái, một tay kia cũng đã cởi xuống quần lót của nàng. Lửa nóng của hắn nhẹ nhàng chọc vào nơi đó. Chỉ vừa tiếp xúc, Hồng Đậu đã bị nhiệt độ nóng rực này khiến cho khó nhịn mà vòng tay trên cổ hắn.

"A Miên..." Nàng nhìn hắn, trong đôi mắt đều chỉ có hắn.

Cảm giác thỏa mãn này trước nay A Miên chưa từng có. Tóc hắn rũ xuống, chạm tới ngực nàng, tôn lên làn da trắng nõn của Hồng Đậu, ánh sáng trong mắt xẹt qua, hắn nằm bên tai nàng nhẹ nhàng nói, "Đau liền cắn ta..."

Dứt lời, hắn bế nửa người nàng ngồi dậy, một tay đặt trên gáy nàng, để cằm nàng cằm đặt trên vai hắn, mà ngọn nguồn lửa nóng cũng trong chớp mắt phá tan lớp màng mỏng, chính thức đánh dấu tên hắn lên thân thể nàng.

A Miên than nhẹ một tiếng. Nàng khiến hắn trở nên điên cuồng, đặc biệt là cảm ứng giữa Tử Mẫu cổ phản hồi lại cảm giác từ thân thể nàng tới trên người hắn, bất luận là thống khổ hay sung sướng, sau khi kết hợp với nhau lại càng khiến người ta phát điên.

Quả nhiên Hồng Đậu làm theo lời A Miên, nàng đau đớn cắn lên vai của hắn, nàng ôm chặt lấy hắn, toàn thân đều cứng đờ kỳ cục.

Nhưng rất nhanh, sau khi cảm nhận được có thứ gì đó tiến vào thân thể của mình, nàng mê mang chớp chớp mắt, hơi hé miệng ra, nghi hoặc ngẩng đầu gọi một tiếng: "A Miên?"

Thế đã xong rồi?

A Miên trầm mặc một lát, thần sắc cực kỳ phức tạp. Ừm... Làm tiểu xử nam, vào lần đầu tiên trải qua loại chuyện này, chịu kích thích xưa nay chưa từng có, quả thực rất dễ xảy ra chuyện nhanh chóng tước vũ khí đầu hàng.

Nhưng A Miên không nghĩ mình là một nam nhân có vấn đề, đặc biệt là về phương diện đó, cho nên, hắn rất nhanh lấy lại sĩ khí, vừa hôn môi nàng, vừa ôm nàng chuyển động nhấp nhô. Hắn nhẹ giọng: "Sẽ làm nàng thỏa mãn."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 287: Rút X vô tình

A Miên đã nói là làm, để khiến Hồng Đậu cảm thấy thỏa mãn, hắn kiên trì không ngừng nghỉ suốt hơn một canh giờ.

Chờ đến khi tất cả khôi phục bình tĩnh, chỉ còn lại tiếng hít thở thô nặng của nam nhân, cùng tiếng thở dốc khó khăn của nữ nhân, trong không khí còn chưa tan kiều diễm.

A Miên ngồi tựa lưng vào vách tường lạnh băng, Hồng Đậu đang dựa trên ngực hắn, nơi da thịt hai người gắn kết đã ướt át không chịu được.

Dáng vẻ vô lực sau khi nhận hết "yêu chiều" của nàng cực kỳ giống động vật nhỏ khiến người ta yêu thương, A Miên không ngờ mình lại "ngo ngoe rục rịch" tiếp, nhưng nhớ đến đây là lần đầu của nàng, hắn cũng chỉ một tay nâng cằm nàng, hôn thật mạnh một cái lên môi nàng, không làm chuyện kịch liệt như vậy nữa.

Hồng Đậu bị động tiếp nhận nụ hôn nhiệt liệt mà ôn nhu của hắn, cho dù hiệu quả của Hợp Hoan hương đã chậm rãi tan đi, lý trí trở về, khi ý thức được mình đã làm chuyện gì cùng hắn, nàng vẫn không hề thấy hối hận. Hồng Đậu phải thừa nhận rằng, nàng thích được A Miên hôn, cùng hết thảy A Miên mang cho nàng.

Một nụ hôn thật dài kết thúc.

A Miên lại không nỡ rời môi nàng, hắn tiếp tục duỗi đầu lưỡi liếm cánh môi Hồng Đậu, một tay khác nhẹ nhàng xoa eo nàng, giúp nàng giảm bớt đau nhức.

Không khí an tĩnh nhất thời tràn ngập lưu luyến nhu tình.

Nhưng bọn họ không thể im lặng như vậy mãi.

Chờ đến khi sức lực chậm rãi trở về, Hồng Đậu nhẹ nhàng đẩy A Miên ra, nàng khó khăn xuống khỏi người A Miên, nhặt quần áo từ trên mặt đất khoác lên người, nàng đưa lưng về phía hắn, hoảng loạn mặc đồ, "Chuyện này là ta không tốt, ta sẽ không yêu cầu ngươi chịu trách nhiệm, chúng ta coi như chuyện này chưa từng xảy ra."

"Chưa từng xảy ra?" A Miên cũng đứng lên, hắn ngoài ý muốn khi nghe Hồng Đậu nói ra lời này, tiếp theo lại cảm thấy tức giận, hắn bắt lấy tay nàng, khiến nàng nhìn thẳng vào hắn, sau đó ngón tay hắn khẽ chạm lên dấu hôn màu đỏ hắn lưu lại trên chiếc cổ trắng nõn của nàng, "Những dấu vết này vẫn còn đang ở đó... nàng muốn ta coi như chưa xảy ra thế nào?"

Hồng Đậu muốn ngụy trang thành dáng vẻ lạnh lùng, nhưng vẫn thất bại, nàng chỉ có thể bất chấp tất cả mà nói: "Tóm lại... Tóm lại đây là ngoài ý muốn của cả hai bên! Ngươi cũng không chịu thiệt thòi gì, chúng ta hãy coi đây là nhân duyên sương sớm (tình một đêm), giống như một giấc mộng!"

"Có phải nàng còn muốn nói đây chỉ là gặp dịp thì chơi?" A Miên nắm tay nàng càng chặt, hắn cong môi mỉm cười, trong mắt lại tràn đầy sự châm chọc khiến người ta đau lòng, một sự châm chọc với chính hắn, "Hồng Đậu, nàng ghét bỏ ta... đã từng thích một nam nhân, cũng biến mình thành bất nam bất nữ. Nàng ghét bỏ ta, nàng chán ghét ta, có đúng không?"

"Không phải!" Hồng Đậu sốt ruột nói, sao nàng có thể chán ghét hắn đây?

Trên thực tế, ngay từ lúc nàng còn chưa biết A Miên là nam nhân, nàng đã vì hắn mà cảm thấy mình biến thành người lưỡng tính, còn từng rối rắm giữa hắn và "Diệp Thu Bạch" một hồi lâu, mà sau khi biết A Miên là nam nhân, tâm tình nàng bỗng...

Bỗng trở nên thế nào, nàng cũng không nói rõ được. Đối với "Diệp Thu Bạch" chỉ là nàng chấp nhất với bốn chữ "chân mệnh thiên tử" theo lời thúc thúc từng nói với nàng, nhưng cảm giác đối với A Miên trong lòng nàng đến từ đâu, nàng lại không biết.

Nhưng nàng có thể khẳng định, bất luận A Miên là nam hay nữ, nàng vẫn có thể tiếp tục làm bạn với A Miên, nhưng sau khi xảy ra chuyện hôm nay, cho dù Hồng Đậu không muốn thì quan hệ giữa hai người nhất định cũng sẽ biến đổi.

Đôi mắt đẹp của A Miên tối tăm không ánh sáng, hơi thở cũng trở nên trầm lại, hắn nỉ non, "Hồng Đậu, nàng cũng không cần ta sao?"

Trong chớp mắt, cảm giác tội lỗi của Hồng Đậu bùng nổ, nàng muốn ôm đầu hô to, sao lại thế này!? Hiện tại nàng không cần A Miên phụ trách, A Miên lại không vui. Trước kia sau khi nam nữ xảy ra quan hệ, dáng vẻ bị vứt bỏ này chẳng phải đều do bên nữ biểu hiện sao!? Giờ hai người bọn họ lại đổi vai à?!

"Ta... Ta trực tiếp nói với ngươi vậy." Hồng Đậu không dám nhìn thẳng mặt A Miên, nàng cúi đầu, nhìn chằm chằm hòn đá nhỏ trên đất mà nói: "A Miên, tuy cảm giác ở bên cạnh ngươi rất tốt, nhưng ta phải về nhà. Ta không thể làm mất thời gian của ngươi, khiến ngươi lỡ dở."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 288: Bằng hữu

"Ý Hồng Đậu là..." A Miên hỏi nàng, "Người Phương gia sẽ không chấp nhận ta?"

Chỉ nhìn vào quá khứ của A Miên, một gia đình bình thường cũng sẽ không chấp nhận hắn cưới con gái mình.

Hồng Đậu lắc đầu, "Không phải ý đó, điều ta muốn nói là..."

Nàng không biết nên nói ra miệng thế nào, nói nàng không phải người của thế giới này sao? Những người khác nghe xong chắc chắn sẽ nói nàng có bệnh, mà A Miên nghe xong, nhất định sẽ nghĩ nàng đang nói vớ vẩn chỉ để cự tuyệt hắn.

Vậy nàng sẽ có vẻ càng cặn bã hơn.

Hồng Đậu rút tay đang bị A Miên nắm ra, từ bỏ giải thích vấn đề này mà nói thẳng: "A Miên, chúng ta... chúng ta vẫn làm bằng hữu thì tốt hơn."

"Vì sao?" A Miên nhếch nhếch khóe miệng, cười không giống cười, giọng chất vấn của hắn có chút thống khổ, "Vì sao Hồng Đậu có thể ở bên Diệp Thu Bạch, nhưng lại không muốn ở bên ta? Ta biết nàng không phải không có cảm giác với ta, đúng chứ?"

"Ta..." Nàng không còn lời gì để nói.

Không khí nhất thời chìm trong trầm mặc.

Tầm mắt hắn trước sau vẫn khóa chặt trên mặt nàng, chờ đợi nàng nói ra câu hắn muốn nghe kia, rằng nàng nguyện ý ở bên hắn. Nhưng Hồng Đậu vẫn không nói chữ nào.

Một lúc lâu... rất lâu sau.

"Ta biết rồi." A Miên rũ mắt, nhìn tránh sang bên, "Ta sẽ không tiếp tục vọng tưởng thứ không thuộc về mình. Ta và Hồng Đậu, sẽ chỉ là bằng hữu."

Hồng Đậu chợt nghĩ, nếu hiện tại có người khác đứng xem, nàng tuyệt đối sẽ bị mắng máu lạnh vô tình. Trước nay nàng chưa từng đau đầu như vậy, việc xảy ra quan hệ với A Miên không nằm trong dự kiến của nàng. Sớm từ khi bị Tô Kiếm Lai lừa dối, nàng đã rõ ràng nhận thức được, rốt cuộc nàng vẫn không phải người của thế giới này.

Cái gì mà giang hồ ân oán, cái gì mà đấu tranh lục đục, mấy thứ này vốn không liên quan gì tới nàng cả. Nàng không muốn gia nhập giang hồ này, cũng không muốn giết người, nhưng một đường đi tới, bên cạnh nàng luôn có người bỏ mạng. Nàng đã chịu đủ ngày tháng như vậy rồi, cho nên lúc rời khỏi Võ Lâm Minh, nàng cũng càng thêm xác định, nàng phải về thế giới của mình.

A Miên là điều ngoài ý muốn.

Hiện giờ phát triển tới bước này với A Miên, chính là ngoài ý muốn của ngoài ý muốn.

Nàng lén lút nhìn khuôn mặt có vẻ hơi tái nhợt của A Miên, đột nhiên nhớ tới vết thương của hắn còn chưa hoàn toàn lành lại, mà vừa rồi... vừa rồi xảy ra chuyện kích động như thế, nàng cũng không kịp chú ý để khống chế bản thân.

"A Miên..." Hồng Đậu rối rắm hỏi một câu: "Thương thế của ngươi... không sao chứ?"

Mấy ngày nay là nàng chăm sóc hắn, tuy miệng vết thương của hắn đã đóng vảy, nhưng nàng sợ thân thể hắn sẽ xuất hiện sự cố gì.

Một lát sau, A Miên mới cong môi mỉm cười, "Ta không sao."

Nụ cười tươi của hắn giống hệt lúc trước, đã không nhìn thấy vẻ không cam lòng hay cô đơn nào trong đó cả, tựa như đúng theo lời hắn nói, rằng hắn sẽ không tiếp tục vọng tưởng chuyện khác, hắn và nàng chỉ đơn giản là bằng hữu vậy thôi.

Mà từ nay về sau, bọn họ đều sẽ không nhắc tới chuyện xảy ra ở địa đạo này.

Vẻ tươi cười của A Miên làm đau đớn hai mắt Hồng Đậu, nàng biết chuyện này là nàng không đúng, nàng không chịu trách nhiệm với A Miên, ngủ xong liền trở mặt không nhận người... Nàng quả thực chính là đồ cặn bã!

Nhưng... Nhưng nàng lại không có cách tốt hơn.

Đau dài không bằng đau ngắn, hiện tại nói rõ ràng tóm lại vẫn tốt hơn chờ đến khi nàng rời khỏi thế giới này mới khiến A Miên cảm nhận nỗi đau bị vứt bỏ.

Hồng Đậu thật sự đau đầu. Quần áo của nàng và hắn đều có chút hỗn độn, đặc biệt là váy của nàng còn có chút ướt, e lệ muộn màng kéo đến, nàng ho khan một tiếng, nỗ lực bỏ qua tất cả sự không thích hợp mà nói: "Chúng ta nghĩ cách rời khỏi nơi này thôi."

"Ừm." A Miên nhìn nàng một lát mới thu ánh mắt lại, đi nghiên cứu vách đá xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 289: Tiêu Nam Phong bị bắt

Hồng Đậu cũng không thể cứ đứng nhìn, nhưng nàng vừa bước ra nửa bước, đau nhức từ bắp đùi truyền đến đã khiến chân nàng mềm oặt, là A Miên nhanh tay lẹ mắt đỡ nàng từ phía sau mới không khiến nàng té ngã.

Có thể tưởng tượng, tình hình chiến đấu vừa rồi của bọn họ kịch liệt đến đâu.

"Nàng... Nàng nghỉ ngơi trước đi."

Hồng Đậu đỏ mặt gật gật đầu. Nàng rời khỏi ôm ấp của A Miên, đang định ngồi xuống thì bỗng có âm thanh chấn động, cửa đá mở ra.

Minh Châu vội vàng đi tới, "Các ngươi không sao chứ?"

"Không sao!" Hồng Đậu có tật giật mình, trả lời nhanh như chớp, lại vội vàng kéo cổ áo lên, che kín những dấu vết mập mờ.

A Miên thì chẳng nói một câu.

Không khí có chút quái lạ, Minh Châu nghi hoặc nhìn A Miên, lại nhìn sang Hồng Đậu, tiếp theo, nàng ném một nam nhân bị trói gô xuống đất, không chút khách khí nói: "Chính là người này, ta đã trói hắn lại, tùy các ngươi trút giận thế nào cũng được."

Người bị trói không phải Tiêu Nam Phong thì là ai.

Tóc Tiêu Nam Phong tán loạn, từng mảng trên mặt hết xanh lại đen, trang phục làm từ vải dệt quý báu cũng dính chút bùn bẩn, vừa thấy đã biết vừa bị đánh một trận nên thân. Lúc này hắn thật sự rất chật vật, nào còn dáng vẻ cậy thế bắt nạt người trước kia?

"Thế mà hai người các ngươi lại chưa xảy ra chuyện gì." Tiêu Nam Phong nhìn Hồng Đậu và A Miên, chỉ cảm thấy hai người kia không thích hợp, hắn không quan tâm tình cảnh hiện tại của bản thân mà rảnh rang cười nói: "Hợp Hoan hương chính là thuốc thúc tình cao cấp nhất, các ngươi có thể chống đỡ được cũng lạ quá đi."

Vành tai Hồng Đậu đã đỏ bừng, vẫn may địa đạo tối tăm, Minh Châu chưa thấy rõ.

Một chân đá vào người Tiêu Nam Phong, Minh Châu "Phì" một tiếng: "Ngươi đừng quá đề cao bản thân. Phu nhân là ai chứ? Nhớ trước đây ta dùng thúc tình tán với phu nhân và Thẩm Trang chủ, phu nhân còn chống đỡ nổi, cái thứ Hợp Hoan hương vớ vẩn gì đó của ngươi sao so được với thuốc của ta?"

Tiêu Nam Phong không hiểu nổi cách xưng hô của Minh Châu với Hồng Đậu là chuyện thế nào, nhưng hắn vẫn có thể hiểu được đại ý, đó chính là thuốc thúc tình vô tác dụng đối với Hồng Đậu.

Hắn "Xì" một tiếng, cảm thấy vô vị.

Hồng Đậu vội nói sang chuyện khác, "Minh Châu, chẳng phải ngươi bị hắn bắt à? Sao..."

Sao bây giờ tình huống lại trái ngược?

"Tình huống hiện tại chỉ có thể trách hắn quá ít kinh nghiệm giang hồ." Minh Châu ôm cánh tay, nhướng mày nói: "Hắn vốn muốn bắt ta làm con tin để chạy khỏi Tiêu phủ, chỉ là về sau ta giả vờ bệnh cũ tái phát, sắp đi đời nhà ma, hắn thả lỏng cảnh giác nên liền bị ta bắt được."

Tình hình lúc đó là thế này, Minh Châu bỗng nhiên tỏ vẻ thống khổ ngồi trên mặt đất, Tiêu Nam Phong lập tức ngây ra, hắn hỏi nàng thuốc áp chế bệnh tình của nàng ở đâu, Minh Châu liền thừa dịp này xoay chuyển tình thế.

Minh Châu lưu loát trói người lại, liền lập tức quay trở về. Nàng không biết Tiêu Nam Phong đã bày trò gì trong địa đạo nên đã cực kỳ lo lắng, vẫn may là Hồng Đậu không sao, nàng cũng an tâm rồi.

"Tốt!" Minh Châu nói: "Người ta đã trói về, các ngươi muốn xử trí thế nào cũng được!"

Hồng Đậu rất muốn bước đến đánh Tiêu Nam Phong một trận, nhưng tình huống thân thể hiện tại của nàng không cho phép, nàng sợ chỉ cần mình hơi lộ ra dáng vẻ vô lực sẽ bị Minh Châu nhìn ra manh mối, vì thế nàng chỉ có thể nhìn về phía A Miên.

A Miên nhận được ánh mắt Hồng Đậu, hắn tiến lên một bước, nhưng cũng không đánh Tiêu Nam Phong mà chỉ hỏi: "Mật đạo này do ai xây, ngươi có biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 290: Khẩn cầu

"Còn có thể là ai?" Tiêu Nam Phong dù đã bị trói, chật vật không chịu nổi nhưng vẫn giữ thần thái kiệt ngạo ngang tàng, "Chẳng phải là tiểu gia ta sao?"

"Địa đạo này đã tồn tại ít nhất hai mươi năm. Nếu là ngươi xây, chẳng lẽ từ hồi bốn năm tuổi ngươi đã sai người chế tạo?"

Vẻ mặt Tiêu Nam Phong khựng lại, ngoài ý muốn khi A Miên nhìn rõ mọi việc, nhưng hắn vẫn kiên quyết không đổi miệng mà nói: "Tiểu gia nói là ta thì chính là ta, ngươi nói địa đạo này đã có hơn hai mươi năm liền có hơn hai mươi năm, vậy tiểu gia ta nói ngươi là nữ nhân, chẳng lẽ ngươi có thể biến thành nữ nhân chắc?"

"Này..." A Miên cười, "Nếu ta biến thành nữ nhân mà có thể khiến ngươi thừa nhận, vậy cũng chưa chắc ta không thể biến thành nữ nhân."

Thần sắc Tiêu Nam Phong lập tức cứng đờ. Thông thường, chuyện nói một người nam nhân thành nữ nhân là một việc rất bất lịch sự, cũng mang tính khinh miệt đối phương, nhưng nam nhân áo xanh trước mặt hắn này không những không tức giận, mà ngược lại còn tươi cười đầy mặt trả lời hắn, không thể không nói đúng là một người quái lạ.

Hồng Đậu tò mò hỏi Minh Châu, "Vì sao Tiêu Nam Phong lại bị người Tiêu phủ truy bắt?"

"Bởi người Tiêu phủ điều tra ra, chính Tiêu Nam Phong đã hạ độc lão phu nhân nên lão phu nhân mới luôn sinh bệnh như thế. Tiêu lão gia giận dữ, liền hạ lệnh đuổi bắt Tiêu Nam Phong." Minh Châu kể hết mọi chuyện một cách rõ ràng. Lại nói tiếp, chuyện Tiêu lão phu nhân trúng độc là do nàng phát giác, lại không nghĩ rằng sẽ tìm được thuốc độc trong phòng Tiêu Nam Phong.

Hồng Đậu lại hỏi Minh Châu, "Vậy ngươi cảm thấy Tiêu Nam Phong thật sự đã hạ độc sao?"

"Không phải." Minh Châu lắc đầu.

Tiêu Nam Phong khựng lại, tiếp theo hắn ngẩng đầu lên, châm chọc nói: "Tiểu gia ta không chuyện ác nào không làm, vậy mà còn có người ngốc đến mức cho rằng những việc này không phải ta gây ra?"

Minh Châu lại không để bụng thái độ hiện giờ của hắn, dù sao Tiêu Nam Phong cũng là tù nhân dưới tay nàng, "Tiêu Nam Phong, tuy ngươi quả thực là hỗn thế ma vương, nhưng ta vẫn không cho rằng ngươi sẽ kém thông minh đến mức giấu thuốc độc ở trong phòng mình. Chắc ngươi không ngu như vậy nhỉ?"

Tiêu Nam Phong không nói.

Hồng Đậu nhìn Tiêu Nam Phong, lại nói: "Chúng ta cứ rời khỏi đây trước rồi nói sau."

"Ừm." Minh Châu gật đầu, lại xách Tiêu Nam Phong từ dưới đất lên, đoàn người liền đi ra ngoài.

Hồng Đậu cùng A Miên đi đằng sau. Không đi được bao xa, tay nàng đã bị người ta dắt lấy, nàng ngẩng đầu, trong không gian tối tăm, nàng thấy được sườn mặt hoàn mỹ của A Miên.

"Thân thể nàng còn chưa tốt, để ta dắt nàng." A Miên không cúi đầu nhìn nàng, chỉ thấp giọng nói: "Đây là trợ giúp giữa bằng hữu."

Tâm tình Hồng Đậu phức tạp, nàng cúi đầu, nói một tiếng "Cảm ơn".

Đường đi ra ngoài cũng không xa. Mật đạo này thông từ núi giả trong hậu hoa viên Tiêu phủ đến giữa rừng cây bên ngoài. Vào nháy mắt khi ra khỏi địa đạo, A Miên cũng buông tay Hồng Đậu ra.

Hồng Đậu không nói thêm gì. Cả đám thấy người đang đứng bên ngoài địa đạo cũng đều có chút ngoài ý muốn.

Minh Châu mở miệng trước tiên, "Tiêu nhị thiếu gia..."

"Liễu cô nương." Tiêu Bắc Phong nhìn sang Tiêu Nam Phong, Tiêu Nam Phong khinh thường "Hừ" một tiếng, quay đầu đi, Tiêu Bắc Phong lại nói với Minh Châu: "Ta đoán đại ca nhất định đã chạy trốn tới mật đạo. Thấy cô không sao, ta cũng an tâm rồi."

Minh Châu thấy nơi này chỉ có một mình Tiêu Bắc Phong mà không có hạ nhân nào của Tiêu phủ, nàng hỏi: "Nhị thiếu gia, ngươi định?"

"Mong Liễu cô nương chấp nhận một yêu cầu quá đáng của ta." Tiêu Bắc Phong chắp tay, khẩn cầu nói: "Hiện giờ phụ thân, mẫu thân đều cho rằng đại ca là người hạ độc, ma ma bên cạnh mẫu thân đã báo quan. Nếu đại ca bị bắt, nhất định sẽ dữ nhiều lành ít, xin Liễu cô nương có thể đưa đại ca ta rời khỏi Tiêu phủ, tạm thời để huynh ấy trốn ở Liễu phủ một thời gian."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 291: Đưa đồ Ăn

Thỉnh cầu của Tiêu Bắc Phong vượt ra ngoài dự kiến của mọi người, đặc biệt là Tiêu Nam Phong, hắn lập tức bất mãn nói: "Tiểu gia ta không sợ trời không sợ đất, còn lâu mới trốn tránh như kẻ nhát gan!"

Minh Châu đập một cái lên đầu hắn, "Là ai vừa bắt cóc ta chạy trốn để khỏi bị hạ nhân Tiêu gia truy đuổi?"

Tiêu Nam Phong nháy mắt nổi giận, "Này, Liễu Minh Châu, tuy tiểu gia ta coi trọng ngươi không sai, nhưng không có nghĩa tiểu gia ta sẽ liên tục chịu đựng ngươi động tay động chân với ta như thế!"

"Đại ca!" Tiêu Bắc Phong hô một tiếng, lại lần nữa chắp tay với Minh Châu, "Liễu cô nương, ta biết chuyện này có chút đường đột, nhưng ta đã không còn cách nào khác. Chờ đến khi ta điều tra rõ chân tướng, chắc chắn ta sẽ tự mình đón đại ca rời đi."

"Nếu là thỉnh cầu của nhị thiếu gia... Vậy được rồi, ta đồng ý đưa Tiêu Nam Phong đến Liễu gia tạm lánh."

"Đa tạ Liễu cô nương." Tiêu Bắc Phong lại nhìn về phía Tiêu Nam Phong, hắn bước lên phía trước một bước, khi đối mắt với Tiêu Nam Phong, hắn trầm mặc trong chốc lát, nói: "Đại ca, mong huynh tạm thời an tâm đợi ở Liễu gia, ta sẽ nghĩ cách chứng minh huynh trong sạch."

Tiêu Nam Phong chỉ "Hừ" một tiếng, không nói gì thêm.

Vì thế kết quả là, Minh Châu giống như dắt chó mà kéo dây thừng trói Tiêu Nam Phong về tới Liễu gia.

Hồng Đậu vừa đến Liễu gia liền trở về phòng mình, lại kêu Lục Y chuẩn bị nước ấm. Ngâm mình trong thau tắm, đau nhức cả người dường như đều xông ra, rồi lại chậm rãi biến mất, nàng thở một hơi thật thoải mái, nhưng tiếp theo, khi thấy những dấu vết còn chưa biến mất trên người mình, nàng lại không nhịn được mà mặt đỏ tim đập.

Từng màn xảy ra trong địa đạo kia không ngừng tái hiện trong đầu nàng, có tiếng nàng không nhịn được xin tha, cũng có tiếng thở dốc khi hai người hòa hợp, và cả tiếng hắn không ngừng nỉ non gọi tên nàng trong khi mất khống chế...

Mỗi một hình ảnh đó đều khiến người ta huyết mạch sôi sục.

Hồng Đậu dựa vào thau, thân mình hơi trượt xuống, nhắm mắt lại vùi mặt vào trong nước... Làn nước ấm áp bao vây lấy thân thể nàng, giống như độ ấm khi đó hắn ôm nàng vào trong ngực.

Nàng ngoi lên từ trong nước, mở bừng mắt, tiếng nước xôn xao quấy rầy nỗi lòng nàng. Nàng khủng hoảng xưa nay chưa từng có.

Có một nháy mắt, nàng vậy mà lại muốn đi tìm A Miên, nói cho hắn rằng những lời kia của nàng đều không tính nữa, nàng muốn cùng hắn ở bên nhau.

Lắc đầu thật mạnh, Hồng Đậu vứt hết những suy nghĩ này ra khỏi đầu óc.

Quả nhiên, tất cả chuyện này đều là lỗi của Tiêu Nam Phong!

Nếu không phải hắn, nàng cũng sẽ không... cũng sẽ không mất khống chế mà cùng A Miên...

Càng nghĩ càng giận, Hồng Đậu cảm thấy mình phải làm gì đó mới tốt.

Sáng hôm sau, Hồng Đậu vừa rời giường liền gọi Lục Y đến. Nàng muốn hỏi một chút tình hình của Tiêu Nam Phong.

"Tiểu thư nói đến vị công tử được Liễu cô nương mang về kia sao?" Lục Y vốn đã rất thuận lợi nhập bọn với hạ nhân Liễu gia liền nhanh chóng đáp: "Nghe nói Liễu cô nương nhốt vị họ Tiêu kia ở phòng chứa củi. Vì để ngừa Tiêu Nam Phong trốn đi, Liễu cô nương còn hạ thuốc với Tiêu Nam Phong, chạng vạng mỗi ngày Tiêu Nam Phong đều phải ăn một viên thuốc giải, nếu không sẽ bị ngứa ngáy cả người. Tính tình Tiêu Nam Phong kia đúng là không tốt, lần nào cũng mắng người đưa cơm thậm tệ, không phải ngại quá nóng thì cũng ngại quá nguội, nên tất cả mọi người đều không muốn đi đưa cơm cho hắn."

"Người là sắt, cơm là thép, không ăn cơm thì còn làm gì được?" Hồng Đậu cười nói: "Lục Y, lá gan ngươi lớn, hãy đi đưa cơm cho hắn đi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 292: Mông Nhi

"A?" Lục Y nghi hoặc, "Tiểu thư, người quan tâm Tiêu Nam Phong như vậy làm gì?"

Hồng Đậu nói đầy vẻ chính đáng: "Hắn tuy rằng tính tình không tốt, nhưng vẫn là một người sống sờ sờ mà, chúng ta không thể để người ta chết chỉ vì người ta xấu tính được. đúng không? Lục Y, những gì Thẩm Trang chủ các ngươi dạy dỗ lúc trước, ngươi đều đã quên sao?"

"Trang chủ nói tội phạm cũng có tôn nghiêm... Lục Y chưa quên."

"Cho nên ngươi hãy có lòng tốt mà đi đưa cơm cho hắn, hiện giờ hắn nhất định đang đói bụng." Hồng Đậu lại hết sức thần bí ngoắc ngoắc ngón tay, Lục Y lập tức ghé tai qua đó, Hồng Đậu lấy ra một gói giấy, "Nhớ rõ, ngươi hãy bỏ viên thuốc trong gói này vào đồ ăn, việc còn lại ngươi không cần quan tâm nữa."

"Thuốc?"

"Ngươi không biết, Tiêu Nam Phong có bệnh kín, cần ăn chút thuốc này." Hồng Đậu nghiêm trang nói hươu nói vượn: "Ngươi đưa cơm đến rồi lập tức rời đi, về đây báo lại cho ta biết, đã hiểu chưa?"

"Đã hiểu!" Lục Y tiếp nhận đồ, "Nô tỳ lập tức đi đưa cơm cho Tiêu Nam Phong!"

Dứt lời, Lục Y liền nhanh chóng chạy ra ngoài.

Hồng Đậu rót cho mình tách trà, trong lòng hừ hừ nói, Tiêu Nam Phong dám tính kế nàng, vậy nhất định sẽ phải trả giá đắt. Vẫn may là lúc rời khỏi địa đạo, nàng đã nhặt viên Hợp Hoan hương kia lên. Nàng sẽ cho Tiêu Nam Phong biết thế nào là gậy ông đập lưng ông. Chẳng qua, Tiêu Nam Phong có thể sẽ không giống nàng, hắn bị nhốt một mình trong phòng giam, cho dù tình phát, cũng chỉ có thể khốn khổ "tự xử" thôi.

Chỉ chốc lát sau, Lục Y liền trở về báo, "Tiểu thư, đã đưa cơm cho Tiêu Nam Phong theo lời người phân phó."

"Ừm, làm không tệ." Hồng Đậu đột nhiên thấy thể xác và tinh thần thoải mái hơn không ít.

Lục Y lại chưa lui ra, mà nói tiếp: "Tiểu thư, khi nô tỳ trở về đã thấy A Miên cô nương, nàng ấy đang muốn ra phủ, hơn nữa nàng còn nói muốn ta thay nàng nói với phu nhân một tiếng, đa tạ người đã chăm sóc mấy ngày nay."

"A Miên!" Hồng Đậu đột ngột đứng lên. A Miên sắp rời khỏi!

Nàng không nhiều lời, lập tức chạy ra ngoài cửa.

Hiện tại người Miêu Cương còn đang đuổi giết hắn, vết thương của hắn lại chưa lành lặn hoàn toàn, đối mặt với một đám người đuổi giết, nhất định sẽ khó mà đối phó được. Nàng không muốn thấy hắn xảy ra chuyện!

Trên đường cái tấp nập người qua, nhưng nàng lại không thấy bóng hình quen thuộc đó, nàng không biết A Miên đi về hướng nào, chỉ có thể dựa theo cảm giác mà chạy lung tung xuyên qua đám đông. Giờ phút này nàng thật sự buồn bực vì trong thân thể mình bị hắn hạ Tử cổ, chỉ có thể chờ hắn tới tìm nàng mà nàng không thể dựa vào Tử Mẫu cổ để chủ động đi tìm hắn.

Hồng Đậu không dám gọi tên A Miên, vì sợ sẽ khiến người Miêu Cương chú ý. Trong lúc chạy vội, nàng đụng vào một người. Nàng theo bản năng nói xin lỗi, đang định rời khỏi thì người kia lại ngăn cản nàng.

"Ngươi... đang tìm A Miên sao?"

Đây là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, dáng vẻ thanh tú, thoạt nhìn lại cực kỳ già dặn, hắn dáng người đĩnh đạc, khí thế tráng kiện, dưới mày kiếm là một đôi mắt lộng lẫy như sao băng, giờ phút này ánh mắt đó đang khóa chặt Hồng Đậu.

Hồng Đậu trong nháy mắt liền cảnh giác lui ra sau một bước, "Ngươi là ai?"

"Ta là sư đệ của A Miên... Nói đúng ra, sư phụ của A Miên là sư bá ta, nhưng ta cũng phải gọi hắn một tiếng sư huynh." Thiếu niên nói: "Ngươi có thể gọi ta là Mông Nhi."

Hồng Đậu nhớ ra, A Miên đã từng nói, người lúc trước báo cho hắn biết việc hắn bị hãm hại chính là sư đệ hắn. Nàng vội hỏi: "Ngươi có biết A Miên ở đâu không?"

Mông Nhi gật gật đầu, "Hiện tại sư phụ ta đang dẫn người đi bắt hắn, ta cũng không tiện ra mặt. Nhưng ta từng nghe A Miên sư huynh nhắc tới ngươi, võ công của ngươi rất lợi hại, có thể bảo vệ hắn."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 293: Ngươi không được phép rời khỏi ta

Hồng Đậu lại không muốn nói chuyện phiếm với Mông Nhi, "Ngươi mau đưa ta đi tìm hắn!"

"Đi theo ta."

Hồng Đậu đi theo thiếu niên, sau khi xuyên qua vài con phố, tại bờ sông liễu rủ, nàng nhìn thấy A Miên bị vây công.

Trước ngực áo A Miên thấm ra vết máu. Rất rõ ràng, miệng vết thương vốn đã đóng vảy của hắn đã lần nữa nứt ra, hắn bị thương vốn còn chưa khỏe hẳn, lại đối mặt với nhiều địch nhân như vậy, nhất thời sẽ khó tránh việc đối phó không xuể. Sắc mặt hắn tái nhợt, giữa trán hiện lên tầng mồ hôi lạnh.

A Mộc trưởng lão lạnh mặt nói: "A Miên, ngươi giết thầy trộm bảo, tội đáng chết. Mau theo ta về Miêu Cương nhận xử phạt."

"Sư phụ không phải do ta giết..." A Miên nhếch khóe môi, cười nhạt, "Bất luận ta nói bao nhiêu lần, tóm lại, các ngươi vẫn không tin ta."

"Sư huynh chết bởi cổ độc của ngươi, huống chi còn có Thánh Nữ chính miệng nói đã thấy ngươi giết người. Chẳng lẽ Thánh Nữ không oán không thù gì với ngươi còn có thể nói dối sao?"

A Miên lạnh nhạt nói: "Ta không thể nào giết hại sư phụ."

"Những lời này... ngươi vẫn nên giữ lại, đợi đến lúc về Miêu Cương thì hãy nói trên đại hội xét xử!"

A Miên đã là nỏ mạnh hết đà, A Mộc không muốn tiếp tục lãng phí thời gian, người ông ta mang theo hầu hết đều đã bị A Miên đả thương rồi. Không hổ là đại đệ tử của sư huynh ông ta, cho dù bị thương mà vẫn có thể chống chịu lâu như thế.

Cốt sáo trong tay A Mộc trưởng lão vừa động, người cũng phi thân lên. Tuy nhiên ngay ở giữa không trung, gặp một luồng kiếm khí đánh úp lại, ông ta bất đắc dĩ phải xoay người né qua, hạ xuống trên mặt đất.

A Miên ngước mắt, đã thấy một bóng người áo đỏ xuất hiện trước mặt mình.

Vạt áo trong gió phiêu phiêu, đai lụa bay múa, bóng dáng nàng có vẻ càng thêm đơn bạc. Gió còn đang thổi, tóc đen bay phấp phới, những chiếc tua của hoa mai trâm trên đầu nàng dường như cũng đong đưa, hết thảy đều như đang động. Thứ duy nhất không động, chỉ có quyết tâm của nàng muốn che chở hắn.

A Mộc trưởng lão nhíu mày, "Lại là ngươi."

"Chỉ cần có ta ở đây..." Hồng Đậu giơ cành cây lên, chỉ thẳng vào mặt ông lão, trên mặt cũng không biểu cảm, "Ngươi đừng mơ có thể động vào một sợi lông tơ của hắn."

Ánh mắt A Miên khẽ động. Tay hắn khẽ nhúc nhích, muốn chạm vào nàng, nhưng lại nhịn.

A Mộc trưởng lão không muốn sinh thêm chuyện, ông ta chỉ có thể giải thích nói: "Vị cô nương này, người này phạm tội lớn sát sư* (giết thầy), ta đang muốn dẫn hắn về tộc chịu xét xử. Mong ngươi đừng xen vào việc của người khác."

"Ta không tin hắn sẽ làm chuyện này." Hồng Đậu nhấp môi, hơi tạm dừng, sau đó còn nói thêm: "Cho dù hắn thật sự làm, vậy nhất định cũng có lý do. Cho nên, bất luận A Miên rốt cuộc có giết người hay không, ta cũng muốn bảo vệ hắn. Lão gia gia, người Minh gia sắp đến, ta cũng không muốn đánh nhau với ông. Ông nên rời khỏi, nhân lúc còn sớm."

A Mộc không cam tâm buông tha A Miên như vậy, nhưng Mông Nhi bỗng nhiên chạy tới kêu lên: "Sư phụ, người Minh gia tới!"

Đối mặt với Hồng Đậu vốn phần thắng đã không cao, nếu như lại có người Minh gia đến, vậy sẽ càng phiền. A Mộc trưởng lão trầm mặt, nói với Mông Nhi một câu: "Chúng ta đi!"

Một chớp mắt, những người này đều rời khỏi.

Hồng Đậu ném cành cây đi, xoay người vội vàng hỏi: "A Miên, thương thế của ngươi thế nào rồi?"

"Ta... Không sao cả." A Miên nhẹ nhàng lắc đầu, một nụ cười mỉm xuất hiện trên gương mặt tái nhợt.

"Ta đưa ngươi trở về."

A Miên lui ra sau một bước, giờ phút này hắn mặc nữ trang, lại biến thành dáng vẻ nữ nhân như cũ. Hắn hơi rũ mắt, chậm rãi nói: "Dù sao ta cũng phải giải quyết chuyện của mình, không thể cứ một mực tránh ở Liễu gia. Ta rất cảm ơn Hồng Đậu đã chăm sóc, chẳng qua, với tư cách một người bạn bình thường, những gì nàng giúp ta cũng đã quá đủ. Đoạn đường còn lại cứ để ta tự mình đi thôi."

"Ngươi đang thế này, sao ta có thể yên tâm để ngươi đi một mình được!?" Hồng Đậu bước đến cưỡng ép bắt lấy tay hắn, bất chấp tất cả mà nói: "Hiện giờ ngươi mau cùng ta trở về trị thương. Khi nào vết thương của ngươi lành hẳn, ta liền cùng ngươi đi xử lí những việc này!"

"Hồng Đậu, nàng không cần như thế..."

"Ta cứ phải như vậy! Không được sao?" Hồng Đậu chỉ cảm thấy vết máu trên ngực hắn kia đỏ đến ghê người, nàng không kịp bận tâm mà nói năng mềm mỏng, trong lòng tràn ngập tức giận, tức giận vì hắn không yêu quý thân thể mình, "A Miên, ngươi phải về cùng với ta!"

"Hồng Đậu..."

"Mặc kệ thế nào, tóm lại, ta nói sao thì chính là vậy. Ngươi đánh không lại ta thì phải nghe ta nói. A Miên, ta không cho phép ngươi rời khỏi ta!"

Im lặng trong chớp mắt.

Khi ý thức được mình đã nói gì, biểu cảm trên mặt Hồng Đậu chợt ngưng, tiếp theo là ánh mắt hoảng loạn, chìm trong trầm mặc.

Một hồi lâu sau, A Miên cầm lại tay nàng, cố đè nén cảm giác bất định, nỗ lực che giấu niềm mong đợi trong mắt và cả sự thiếu tự tin cực độ trong giọng mình, hắn rũ mắt nhìn nàng, thấp giọng hỏi: "Hồng Đậu, ta không muốn tiếp tục biến thành dáng vẻ nữ nhân. Nàng hy vọng... hy vọng ta mặc nam trang cả đời vì nàng chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 294: Quyết định

Môi Hồng Đậu khẽ mấp máy, lại không phát ra âm thanh. Rất lâu sau, nàng vẫn không nói.

Mong đợi trong mắt A Miên chậm rãi tắt dần, hắn từ từ buông lỏng tay nàng ra, nhẹ nhàng mỉm cười, nói: "Xin lỗi, là ta nói thừa rồi. Nàng... không cần để trong lòng đâu."

Hắn cố cười tỏ vẻ bình tĩnh, như vậy không khiến người ta nhẹ lòng, mà càng khiến người ta thêm khổ sở.

Trái tim Hồng Đậu như bị người ta hung hăng bóp chặt. Trên đường đến đây, nàng đều sợ hãi A Miên sẽ xảy ra chuyện. Trước nay nàng luôn không dám nghĩ, nếu A Miên thật sự xảy ra chuyện, vậy nàng sẽ như thế nào, là cảm thấy bi thương sao? Hay cảm thấy áy náy?

Nàng bỗng nhiên cầm lại tay hắn. A Miên khẽ chớp mắt, an tĩnh nhìn nàng.

"Ta, ta rất nhát gan..." Hồng Đậu lắp bắp nói: "Một khi ta cảm thấy sợ hãi, ta sẽ không nhịn được mà muốn chạy trốn, giống như... giống như trong chuyện Tô Kiếm Lai. Chỉ là, chỉ là... chỉ là cho dù ta đã trải qua chuyện Tô Kiếm Lai, ta bị lừa, nhưng ta cũng không hề cảm thấy tất cả nam nhân trên thế giới này đều là kẻ lừa đảo."

Hồng Đậu từng nghĩ tới một vấn đề, liệu có phải sau khi bị nam nhân lừa gạt một lần, nàng liền đánh mất niềm tin đối với nam nhân và tình cảm hay không. Đáp án của nàng là phủ định. Trên thế giới này cũng có nam nhân tốt giống như cha và thúc thúc của nàng vậy.

Nàng không phải người của thế giới này, nên nàng cũng sẽ không ở lại thế giới này vì A Miên. Nhưng nàng nghĩ tới một biện pháp khác.

"A Miên... Nếu ta nói, ta muốn đi đến một nơi rất xa rất xa, về sau không bao giờ có thể trở lại nữa. Ngươi nguyện ý đi cùng ta không?"

"Đi cùng nàng..." Lông mi A Miên khẽ run rẩy, ánh mặt trời xuyên qua cây liễu, chiếu lên người hắn những đốm sáng loang lổ, khiến dáng người hắn có vẻ hơi đơn bạc, "Ta lấy thân phận gì để đi cùng Hồng Đậu đây?"

"Thân phận..." Hồng Đậu chậm rãi nắm chặt tay hắn, cố gom đủ dũng khí mới nói hoàn chỉnh một câu, "Trượng phu của ta."

A Miên chậm rãi nở nụ cười, màu da trắng nõn của hắn giống như cổ ngọc ngàn năm, không tì vết mà hơi tái nhợt, môi mỏng khẽ mỉm cười liền mang theo ma lực khiến người ta trầm mê. Tay hắn hơi dùng sức, kéo nàng vào trong lòng, Hồng Đậu vội dùng tay đỡ, không để mình va phải miệng vết thương của A Miên, cũng ngửi thấy được mùi máu tươi phát ra trên người hắn.

A Miên lại chẳng chút để ý đến vết thương của mình, hắn thậm chí còn tựa như không hề cảm thấy đau đớn. Vào giờ phút này, tất cả cảm giác của hắn

đã hoàn toàn bị hưng phấn tột đỉnh và thỏa mãn tràn đầy lấn át đi. Một tay nâng cằm nàng, nụ hôn của hắn đặt trên môi Hồng Đậu, mãnh liệt và bá đạo hơn những nụ hôn trước kia rất nhiều.

Hồng Đậu chủ động mở miệng, đáp lại nụ hôn này của hắn. Tuy chìm trong mê tình, nhưng nàng vẫn chú ý không chạm vào miệng vết thương của hắn.

Một lúc lâu sau, A Miên hơi lui ra, nhưng vẫn chưa rời khỏi môi nàng. Đôi mắt đẹp của hắn cong lên, môi lại dán cánh môi nàng, hắn nhẹ nhàng nói: "Hồng Đậu muốn đi nơi nào, ta liền đi nơi đó."

"Vậy về sau chàng..." Giọng Hồng Đậu hơi hổn hển, "Không được tiếp tục mặc đồ nữ."

"Được."

"Cũng không cho phép chưa nói tiếng nào đã đột ngột rời đi."

"Được."

"Quan trọng nhất chính là, về sau chàng chỉ có thể thích một mình ta!"

Hắn lại hôn lên môi nàng, thấp giọng nói: "Được."

A Miên giờ phút này giống như đứa trẻ được kẹo, bất luận nàng nói gì, hắn cũng chỉ nói một chữ "Được" mà thôi.

Khi gió nhẹ nổi lên, Hồng Đậu dắt tay hắn, "Chúng ta trở về đi."

"Được."

Ánh mặt trời kéo bóng người ra dài thêm, rải lên cảnh vật một bức màn yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 295: Tính sai

Hồng Đậu không biết chữa thương, không còn cách nào, nàng chỉ có thể nghĩ đến việc tiếp tục mời Minh Châu trị thương giúp A Miên. Ở trong phòng A Miên, nàng nhìn hắn chậm rãi khôi phục dáng vẻ nam nhân, lại thay sang bộ đồ màu xanh lá. Sau khi đỡ hắn lên giường, nàng đang định sai Lục Y đi mời Minh Châu tới, A Miên đã bắt lấy tay nàng: "Vết thương này ta có thể xử lý."

"Dùng đám cổ độc đó của chàng để dưỡng thương chắc?" Hồng Đậu hỏi lại một câu, lại nói: "Ta không yên tâm như vậy, vẫn phải mời Minh Châu tới."

Lục Y đương nhiên là nghe theo Hồng Đậu, nàng ta vội nói: "Nô tỳ lập tức đến phòng chứa củi tìm Liễu cô nương!"

"Mau đi... Đợi đã!" Hồng Đậu gọi Lục Y lại, "Giờ Minh Châu đang ở phòng chứa củi?"

"Đúng rồi." Lục Y nói: "Liễu cô nương đi đưa thuốc cho Tiêu Nam Phong, hiện giờ còn chưa ra khỏi đó."

Hồng Đậu cảm thấy không ổn, khóe miệng nàng giật giật, ôm chút hy vọng nhỏ nhoi mà hỏi: "Chẳng phải đến chạng vạng Minh Châu mới đưa thuốc cho Tiêu Nam Phong sao?"

"Liễu cô nương nói chiều nay nàng muốn ra cửa hái thuốc, cho nên liền đưa thuốc giải trước cho Tiêu Nam Phong. Tiểu thư, có vấn đề gì à?"

Vấn đề rất lớn!

Hồng Đậu quay đầu lại, nói với A Miên: "Chàng ở lại đây nghỉ ngơi cho tốt. Ta... Ta đi một lát sẽ về."

Dứt lời, nàng lập tức chạy ra khỏi phòng, vội vàng chạy tới phòng chứa củi. Phòng chứa củi vốn hẻo lánh, ngày thường cũng không có ai tới đây, thành ra chỗ này đã trở thành một nơi tách biệt, kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay.

"Không cần nữa... Dừng lại..."

Nghe âm thanh tràn ngập tình dục đó, Hồng Đậu đang muốn đẩy cửa ra liền ngừng lại.

"Nhóm lửa trên thân thể người khác xong, nào có đạo lý ngươi sướng rồi liền dừng lại? Chẳng phải ngươi nói muốn làm ta phát khóc sao? Nói, hiện giờ rốt cuộc là ngươi lợi hại hay ta lợi hại?"

"Ta... Ta chịu thua... Ưm! Nữ nhân xấu xa, đừng liếm nơi đó!"

Hồng Đậu chậm rãi buông tay xuống, đờ đẫn cả mặt.

Nàng không nghe lầm chứ?

Giọng không chịu nổi mà xin tha là của nam nhân, giọng tràn đầy khí thế chiến đấu là của nữ nhân. Nàng vốn lo Minh Châu sẽ trở thành người bị hại, nhưng tình hình này có vẻ Tiêu Nam Phong là người bị hại thì đúng hơn.

Bên trong truyền đến một loạt âm thanh, dường như vị trí nam nữ bị đảo lộn.

"Tiêu Nam Phong... Ngươi chưa ăn cơm sao?" Giọng Minh Châu khí thế mười phần, nhưng cũng lộ vẻ nhu mị khi chìm trong vui thích, "Sức lực của ngươi nhỏ như vậy..."

Giọng Tiêu Nam Phong cũng khàn khàn mê người, "Nếu tiểu gia ta "nhỏ"... hiện giờ ngươi có thể "cắn" chặt tiểu gia ta như vậy sao? Ngoan... mau mở chân ra một chút."

Hồng Đậu nghe góc tường mà câm lặng.

Kia... Thấy bọn họ "Chơi" vui vẻ như thế, nàng vẫn không nên quấy rầy thì tốt hơn.

Nàng che tai lại, không nghe những âm thanh "ưm a" đó nữa, lập tức xoay người rời đi.

Hồng Đậu vào đến phòng A Miên liền đặt một chiếc ghế cạnh giường, sau khi ngồi xuống thì chỉ đỏ mặt, không nói một câu.

A Miên đã bôi thuốc xong cho mình từ sớm, Lục Y cũng đi ra ngoài nói chuyện phiếm với đám tỷ muội mới quen, vì thế lúc này ở trong phòng chỉ còn hai người A Miên và Hồng Đậu.

Đương nhiên A Miên đã nhìn ra vẻ mặt Hồng Đậu khác thường, hắn nắm tay nàng, nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

"A Miên..." Hồng Đậu nhìn lên, sắc mặt rất rối rắm, "Dường như ta đã làm một chuyện xấu, lại giống như đã làm một chuyện tốt."

"Rốt cuộc là chuyện thế nào? Hồng Đậu đừng ngại, cứ nói cho ta nghe."

Hồng Đậu nghĩ một chút, vẫn nói cho hắn chuyện mình trả thù Tiêu Nam Phong, kết quả là hiện giờ Tiêu Nam Phong và Minh Châu đã bất ngờ "trộn lẫn". Nói xong lời cuối cùng, nàng cắn môi, "Ta không nghĩ tới Minh Châu sẽ đến phòng chứa củi vào lúc này."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 296: Sàm sỡ nàng

A Miên cười một tiếng, "Hợp Hoan hương vốn dựa vào việc phát ra mùi hương để phát huy tác dụng, nếu trực tiếp ăn Hợp Hoan hương, vậy hiệu quả của thuốc sẽ lớn gấp vài lần bình thường. Chỉ sợ khi Liễu cô nương vào phòng chứa củi, đối mặt với cô ấy không phải Tiêu Nam Phong mà là một "dã thú" nổi cơn điên."

Dã thú kia sẽ làm ngơ tất cả thương tổn vật lý, cho dù bị thương hay bị đau, hắn cũng muốn đẩy ngã con mồi của mình.

Hồng Đậu hổ thẹn cúi đầu, "Ta sai rồi..."

"Không sao." Đôi mắt A Miên còn thấu suốt hơn cả Hồng Đậu, "Có lẽ chuyện này đối bọn họ mà nói là một cơ hội, cũng giống như chúng ta."

Mặt Hồng Đậu đỏ lên, chỉ cảm thấy nhiệt độ trong phòng như cao hơn mấy độ, lại vừa ngước mắt, liền thấy dung nhan đầy ý cười của A Miên, nàng càng thêm ngượng ngùng, vội nói sang chuyện khác, "Nhưng Tiêu Nam Phong là một hỗn thế ma vương không chuyện ác nào không làm, nếu như Minh Châu ở bên hắn, vậy chẳng phải quá mệt sao?"

"Tiêu Nam Phong cũng không xấu xa như biểu hiện bề ngoài của hắn." Khóe môi A Miên mỉm cười, "Hồng Đậu, trên thế giới này có rất nhiều người quen sống sau lớp mặt nạ. Những gì nàng biết về hắn cũng chưa chắc là con người thật của hắn đâu."

"Chàng nói cũng đúng... Giống kiểu người giang hồ lắm bí mật như chàng vậy, còn lâu mới cho người ta cơ hội thấy rõ mình."

"Nàng đang trách ta lúc trước không nói cho nàng biết ta là nam nhân."

Hồng Đậu "Ha hả" hai tiếng, "Khi ta coi chàng như bạn tốt, lúc đó chàng nhìn ta tắm rửa, còn hơi một chút là sờ ta, hôn ta, nhất định cũng thấy âm thầm thích thú nhỉ."

Sau khi xảy ra quan hệ "gì gì đó" với A Miên, nàng mới nhớ tới những chuyện này. Hiện giờ nhắc lại chuyện xưa, nàng liền có chút khó chịu.

Khóe môi A Miên hơi hiện ý cười, thong thả nói, "Nếu Hồng Đậu cảm thấy bất mãn, vậy để đền bù, lúc trước ta đã làm những gì với nàng, nàng liền làm hết lại một lượt với ta, thế nào?"

Mí mắt Hồng Đậu nhảy lên. Nói dễ nghe nhỉ, kết quả không phải vẫn là nàng chịu thiệt hay sao?

Nàng nhìn mặt hắn chằm chằm trong chốc lát, vẫn ngồi ở mép giường, dần ghé sát vào hắn, nâng một bàn tay lên, ngón tay trắng nõn khẽ vuốt khuôn mặt A Miên. A Miên cũng giơ tay, đặt lên mu bàn tay nàng. Hồng Đậu thấp giọng nói: "A Miên, đừng bao giờ bị thương nữa."

"Được." A Miên nhợt nhạt mỉm cười, "Vì Hồng Đậu, ta sẽ không tiếp tục bị thương."

Quá trình này thực sự không dễ chịu.

Hắn đã từng chỉ có thể lấy thân phận "cô nương" ở bên cạnh nàng, nhìn nàng cố gắng tiếp cận "Diệp Thu Bạch", nhìn nàng vì chuyện thành thân với "Diệp Thu Bạch" mà lo nghĩ, hắn thậm chí còn không dám để lộ thân phận nam nhân trước mặt nàng.

Về sau, quan hệ của bọn họ rốt cuộc cũng tiến triển, khi hắn cho rằng mình đã có hy vọng thì nàng lại lâm trận lùi bước. Hắn biết nàng sẽ không để ý đến thân phận của hắn, cũng sẽ không để ý quá khứ của hắn, nhưng cũng chính vì vậy, hắn mới càng không biết mình phải làm thế nào.

Hồng Đậu cũng chưa bao giờ nghĩ nàng và A Miên sẽ ở bên nhau, nhưng tới cuối cùng, bọn họ vẫn thành đôi thành cặp. Nàng đã quyết định, nếu nàng không cách nào rời bỏ thân nhân, vậy nàng sẽ đưa A Miên đi cùng tới đó.

A Miên nói: "Ta muốn nghỉ ngơi."

"Vậy ta..." Hồng Đậu đang định rời đi, A Miên lại bắt được tay nàng.

A Miên khẽ kéo một chút, Hồng Đậu liền ngã lên giường, hắn ôm nàng cười nói: "Hồng Đậu nghỉ ngơi cùng ta."

"Đừng náo loạn, A Miên..."

Hắn không buông nàng ra, ngược lại còn hôn hôn lên tai nàng, nhẹ nhàng phun ra ba chữ, "Sàm sỡ nàng."

Tim Hồng Đậu đập thình thình. Gia hỏa này... kỹ thuật tán tỉnh không thể khinh thường được!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 297: Hai nữ nhân một đài diễn (1)

Đừng hiểu lầm, A Miên chỉ thuần túy để Hồng Đậu nằm bên cạnh, cùng mình nghỉ ngơi thôi, chuyện khác hắn không hề làm. Nhưng Hồng Đậu nằm trong ngực A Miên thì lại đỏ mặt không thôi vì mình suy nghĩ bậy bạ.

Đến khi mặt trời lặn, Hồng Đậu mở mắt, nhìn vẻ mặt an tĩnh ngủ của A Miên, lòng nàng bỗng nhiên cũng trở nên bình lặng.

A Miên bị thương chưa lành đã đánh một trận với đám A Mộc trưởng lão, quả thực phải nghỉ ngơi cho tốt mới được.

Nàng đưa tay khẽ vuốt mặt A Miên, bỗng nhiên cảm thấy duyên phận đúng là điều khó lý giải, chuyện trước kia chưa bao giờ nghĩ tới, vậy mà lại cứ thế xảy ra... còn hại nàng làm kiêu một thời gian nữa chứ.

Hồng Đậu cũng không biết quyết định ở bên A Miên hiện tại của nàng sẽ tạo ra ảnh hưởng gì về sau, nhưng cũng như một câu nói: làm chuyện vui sướng cùng người có tình, đừng hỏi là duyên hay là kiếp. Dù sao, nàng nhất định sẽ bảo vệ hắn thật tốt khỏi tay đám người Miêu Cương kia.

Nhẹ nhàng nhấc tay A Miên từ trên hông mình xuống, Hồng Đậu lén lút rời giường, đắp chăn cẩn thận cho A Miên rồi mới rón rén ra khỏi cửa. Cả ngày nay A Miên còn chưa ăn gì, hiện giờ khó khăn lắm hắn mới ngủ được, nàng không đành lòng đánh thức hắn. Chẳng qua chờ đến khi A Miên tỉnh, nàng dù sao cũng phải chuẩn bị xong đồ ăn mới được.

Hạ nhân Liễu phủ còn chưa tới mức để khách xuống phòng bếp nấu cơm, chẳng qua Hồng Đậu đã muốn tự làm thì những người khác cũng không ngăn được. Hồng Đậu không biết A Miên thích ăn gì, nên chỉ có thể theo cảm giác mà làm mấy món thanh đạm. Nàng nấu chén canh trứng, lại làm một phần

cháo thịt nạc, vốn nghĩ đến việc người ở thế giới này dường như đều có khẩu vị rất nặng, thích ăn đồ siêu mặn, nên nàng định cho nhiều muối hơn một chút, nhưng xét đến A Miên còn đang bị thương, khẩu vị nặng không thích hợp với hắn, nên nàng liền bỏ qua ý định này.

Hồng Đậu đang chờ cháo chín thì lại có một người bất ngờ đi vào từ cửa phòng bếp.

Bước chân Minh Châu không vững, giữa mày thoáng hiện vẻ kiều mị. So với lúc trước, hiện giờ nàng ấy như đột nhiên có thêm rất nhiều hương vị nữ nhân, nét mặt toả sáng.

Nàng ấy thấy Hồng Đậu đang ngồi trong bếp, liền không khỏi kinh ngạc ngẩn ngơ, tiếp theo liền rất nhanh bình tĩnh lại, cười hỏi: "Phu nhân, sao ngươi lại ở chỗ này?"

"Miệng vết thương của A Miên nứt ra rồi, hắn đang nghỉ ngơi, ta muốn làm chút đồ ăn cho hắn." Hồng Đậu cũng chột dạ cười cười.

Cả hai nữ nhân đều không muốn để đối phương biết mình đã làm gì, đã xảy ra chuyện gì, nên trong khoảng thời gian ngắn, không khí thật ra lại có chút bối rối khó hiểu.

Hồng Đậu thì nhìn thấu mà không nói toạc, còn Minh Châu lại không muốn bị nhìn thấu nên chỉ có thể giả bộ như không có việc gì mà hỏi: "Sao miệng vết thương của A Miên công tử lại nứt ra rồi?"

"Hắn không cẩn thận bị va chạm một chút... liền nứt ra thôi. Không có vấn đề gì, không cần lo lắng." Hồng Đậu lại liếc mắt nhìn gói thuốc trong tay Minh Châu, nàng tò mò hỏi: "Minh Châu, ngươi muốn sắc thuốc sao?"

"Đúng, đúng vậy." Để che giấu thần sắc hoảng sợ của mình, Minh Châu liền cầm lấy ấm thuốc bên cạnh.

Hồng Đậu hỏi lại: "Ngươi là sắc thuốc cho mình sao?"

"Đương nhiên không phải!" Minh Châu lập tức quay đầu lại, nhanh chóng phản bác: "Sao ta có thể sắc thuốc tránh thai cho mình chứ!?"

Hồng Đậu trầm mặc.

Có lẽ nhân ra phản ứng của mình quá kích động, Minh Châu thầm mắng mình một câu đúng là cái hay không nói, lại nói cái dở. Nàng ấy miễn cưỡng cười cười, "Là có một vị tiểu thư chưa xuất giá, không muốn chưa thành hôn đã sinh con, cho nên mới nhờ ta cho một bát thuốc tránh thai."

"Ồ..." Hồng Đậu lịch sự đáp lại một tiếng. Rất hiển nhiên, nàng không tin chuyện ma quỷ của Minh Châu chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 298: Hai nữ nhân một đài diễn (2)

Trong lòng Minh Châu khóc không ra nước mắt, chẳng qua nàng ấy vẫn giữ hy vọng nhỏ nhoi mà nghĩ không một ai khác biết chuyện phát sinh giữa mình và Tiêu Nam Phong, dù sao Hồng Đậu cũng không biết, Minh Châu đoán chắc hẳn Hồng Đậu tuyệt đối sẽ không nghĩ đến chuyện mình và Tiêu Nam Phong dan díu đâu.

Ngẫm lại như vậy, trong lòng Minh Châu liền dễ chịu hơn nhiều.

Minh Châu lại không biết, nàng ấy gặp phải chuyện như vậy, đầu sỏ gây tội còn chính là Hồng Đậu nữa...

Hồng Đậu tránh mắt, không dám nhìn thẳng vào Minh Châu. Nàng tự nhận mình lương tâm hổ thẹn, nếu được như lời A Miên rằng Tiêu Nam Phong còn có thể cứu chữa, thì hắn sẽ là lương duyên tốt đẹp của Minh Châu, nàng cũng xem như đã làm một chuyện tốt, nhưng nếu Tiêu Nam Phong... lại đúng là một kẻ háo sắc hết thuốc chữa thì sao?

"Đúng rồi, Minh Châu." Hồng Đậu khẽ hắng giọng nói, ra vẻ thuận miệng mà hỏi: "Tiêu Nam Phong bị ngươi nhốt lại đã thế nào rồi?"

Nhắc tới Tiêu Nam Phong, mặt Minh Châu lại ngày càng nóng. Hành động càn rỡ và những lời nói lớn mật mà hắn dành cho nàng lúc ban ngày tựa như vẫn hiện lên trước mắt nàng, quanh quẩn bên tai nàng. Tim nàng đập quá nhanh, liền vội đưa lưng về phía Hồng Đậu, không để Hồng Đậu nhìn ra điều bất ổn.

"Tiêu Nam Phong kia, vẫn là dáng vẻ thích ăn đòn như cũ."

Minh Châu nói với giọng cực kỳ ghét bỏ. Hồng Đậu hỏi lại: "Đối với Tiêu Nam Phong kia... ngươi có ý kiến gì?"

"Ta thì có ý kiến gì với hắn?"

"Ví dụ như, ngươi cảm thấy hắn có phải thật sự hết thuốc chữa hay không? Hoặc là, có phải hắn thật sự hạ độc Tiêu gia lão phu nhân không?"

"Cái này à..." Minh Châu suy nghĩ một lát, nói: "Ta không cảm thấy hắn là người hạ độc Tiêu lão phu nhân, hắn hẳn là bị hãm hại. Mà khi hắn bị hạ nhân Tiêu gia truy bắt, hắn rõ ràng có thể đả thương người hay giết người, nhưng hắn lại chỉ một mực trốn chạy tránh né. Ta cảm thấy... Hắn cũng không đến nỗi xấu xa như bề ngoài hắn biểu hiện. Còn Tiêu gia nữa, ta luôn cảm thấy Tiêu gia dường như có không ít bí mật."

"Bí mật?"

"Đúng vậy, bọn họ khiến ta cảm thấy rất có vấn đề." Minh Châu nhíu mày: "Mọi người đều nói Tiêu lão gia và Tiêu phu nhân cực kỳ thương yêu chiều chuộng Tiêu Nam Phong, nhưng khi lục soát ra thuốc độc trong phòng hắn, Tiêu lão gia tuy tỏ ra rất đau lòng, nhưng lại chưa từng ngăn cản hạ nhân đi báo quan... Có hơi kỳ lạ một chút."

Hồng Đậu cũng không quan tâm Tiêu gia có gì không ổn, nàng lại lái sang hướng khác mà hỏi tiếp: "Thoạt nhìn, ngươi có vẻ cũng không chán ghét Tiêu Nam Phong lắm?"

"Chán ghét thì chưa nói tới, chỉ cảm thấy không ưa hắn thôi." Minh Châu vừa xử lý dược liệu trong tay, vừa nói: "Hắn tuy luôn tới tìm ta gây phiền toái, nhưng cũng chẳng lần nào chiếm được lợi. Biết rõ không chiếm được lợi mà còn muốn đưa tới cửa, thật đúng là kẻ cố chấp thích đâm đầu vào tường. Theo ta thấy, hắn chỉ giống một đứa trẻ hư muốn được người khác chú ý mà thôi."

Lần này đi đến Tiêu phủ, Minh Châu cũng phát hiện những nữ nhân nghe nói là bị Tiêu Nam Phong cưỡng ép vào phủ đó, bên ngoài đồn đại cái gì mà Tiêu Nam Phong bá chiếm dân nữ, kỳ thật là những nữ nhân đó đều xuất thân bình dân, ngay từ đầu nếu không phải bán mình làm thiếp thì cũng là bị cha mẹ đưa vào thanh lâu để lấy tiền trả nợ, sau khi các nàng tới Tiêu gia giàu có liền không muốn rời đi.

Nếu các nàng đã không muốn rời đi, vậy Tiêu Nam Phong cũng liền lười không muốn quản.

Hồng Đậu âm thầm gật đầu, xem ra Minh Châu và Tiêu Nam Phong cũng không phải không có triển vọng, chỉ là... vị Tiêu nhị thiếu gia kia dường như sẽ bất hạnh bị loại rồi.

Trong lòng Hồng Đậu yên lặng nói một tiếng "Xin lỗi" với Tiêu Bắc Phong.

Cháo Hồng Đậu nấu đã chín, nàng múc cháo nóng vào trong bát rồi đặt lên khay, "Vậy Minh Châu, ta đi trước nhé."

"Được." Minh Châu gật gật đầu, nhóm lửa sắc thuốc.

Hồng Đậu vội vàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 299: Sinh một đứa trẻ?

Khi Hồng Đậu bưng đồ ăn vào phòng, A Miên cũng vừa lúc tỉnh ngủ. Hắn ngồi dậy từ trên giường, nhìn Hồng Đậu đi từng bước tới, khuôn mặt vốn còn buồn ngủ liền tràn ngập ý cười.

Mỹ nhân lười biếng chớp mắt khẽ cười, tựa như có hào quang phát ra, vô cùng quyến rũ.

Hồng Đậu rất ngượng ngùng, nàng ngồi xuống mép giường, bưng bát cháo nói: "Chàng đã một ngày nay không ăn gì rồi, uống trước một chút cháo lót bụng đi. Ta cũng không biết chàng thích ăn món nào nên làm vài món cơ bản, nếu chàng muốn ăn thứ gì khác thì cứ nói với ta, ta biết thì sẽ làm, không biết thì ta có thể học."

"Hồng Đậu."

"Ừm?"

Hắn cười, "Nàng có cảm thấy, nàng rất giống một hiền thê lương mẫu hay không?"

"Nói bậy!" Mặt nàng đỏ lên, "Ta còn chưa gả chồng, chàng đã muốn nói ta là bà thím già sao?"

"Nàng đang thúc giục ta mau cưới nàng?"

"Không phải!" Dưới ánh mắt chăm chú đầy ý cười của hắn, Hồng Đậu chỉ cảm thấy hết đường chối cãi, nàng quay đầu đi "Hừ" một tiếng, "Lại cố ý trêu chọc ta, ta không thèm tiếp lời nữa. Da mặt ta còn lâu mới dày như của chàng. Ăn cơm đi!"

Nàng quay đầu không nhìn hắn, trực tiếp cầm bát đưa thẳng đến trước mặt hắn, tức là không có ý định "hiền lương thục đức" mà đút cho hắn ăn.

A Miên nhận bát thở dài, "Ta quả nhiên là tự làm tự chịu."

"Chính là chàng tự làm tự chịu!" Hồng Đậu "Hừ" một tiếng, lại cúi đầu. Nàng dùng tay quấn nghịch dây đai áo, đây là thói quen vô thức của nàng mỗi khi bất an, "Khi ta ở phòng bếp đã gặp được Minh Châu, nàng đang nấu thuốc tránh thai cho chính mình."

A Miên nhàn nhạt "Ừm" một tiếng, an tĩnh chờ nàng nói lời tiếp theo.

Quả nhiên, Hồng Đậu cẩn thận nhìn sắc mặt hắn, "Chàng nói xem... liệu ta có cần uống một bát...thuốc tránh thai kia không..."

"Nếu Hồng Đậu sợ mang thai, cũng có thể uống một bát."

Hồng Đậu thấy sắc mặt A Miên vẫn chưa có gì thay đổi, nàng sợ hắn sẽ nghĩ nhiều, nên vội nói thêm: "Chàng đừng hiểu lầm, ta không phải không muốn sinh con cho chàng đâu. Chỉ là ta còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta còn trẻ, có thể hưởng thụ thế giới hai người thêm một thời gian nữa, con cái sẽ sinh sau. Chàng thấy thế nào?"

Một câu cuối cùng thật sự hỏi rất cẩn thận.

A Miên đặt cháo xuống, hắn khẽ cười ôm nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng nói: "Ta không tức giận đâu, nàng đừng lo nghĩ. Đối với ta, có con hay không cũng không sao cả, Hồng Đậu còn chưa muốn có con, vậy chúng ta liền không cần là được."

Hồng Đậu dựa vào trong ngực hắn nhẹ nhõm thở ra.

Đương nhiên không phải nàng không thích trẻ con, mà trên thực tế, nàng còn rất thích các bạn nhỏ. Nhưng thích là một chuyện, tự mình sinh lại là chuyện khác. Có lẽ đối với người của thế giới này, nữ nhân mười lăm mười sáu tuổi sinh con là chuyện rất bình thường, nhưng đối với nàng mà nói, nữ nhân hai mươi tuổi sinh con vẫn được xem là sớm.

Nàng tự nhận là mình còn chưa chững chạc, nên cũng không cách nào phụ trách thêm một sinh mệnh nữa. Tưởng tượng đến con cái, nàng liền nghĩ tới rất nhiều vấn đề, con nàng sinh bệnh, nàng sẽ sốt ruột, nó đến thời kỳ phản nghịch, nàng sẽ tức giận, mà nhỡ con nàng xảy ra chuyện trong cái thế giới giết người không chớp mắt này, vậy nàng nhất định sẽ đau lòng chết mất!

Tóm lại một câu, nàng căn bản còn chưa chuẩn bị tốt để nghênh đón sinh mệnh mới đến với mình!

Ngẫm mà xem, ở nơi cổ đại không có sữa bột này, ngay cả vấn đề cơ bản nhất là cho con bú sữa, nàng cũng phải nhọc lòng... Đợi đã, bú sữa sao...

Mang thai = ngực biến lớn.

Một đẳng thức được thành lập trong đầu, Hồng Đậu bỗng ngẩng đầu trong ngực A Miên mà nói: "A Miên, hay chúng ta vẫn sinh một đứa trẻ để chơi nhé!"

A Miên sớm đã quen với việc Hồng Đậu nhảy đề tài, hắn khẽ cắn lên cánh môi nàng, cười thấp giọng, "Đứa trẻ không thú vị bằng nàng."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 300: Tạo trẻ con

"Nhưng nếu Hồng Đậu muốn sinh một đứa trẻ, ta chắc chắn sẽ toàn lực phối hợp."

Hồng Đậu đỏ mặt tiếp nhận câu bảo đảm này của A Miên.

Mấy ngày sau, Hồng Đậu tiếp tục ôm ấp kỳ vọng "một lần trúng thầu", còn Liễu phủ cũng coi như an lành không có việc gì xảy ra.

Lục Y cuối cùng cũng biết, kỳ thật A Miên cô nương đúng ra phải gọi là A Miên công tử. Nàng ta không có năng lực tiếp thu mạnh như Hồng Đậu, thần trí hoảng hốt vài ngày, cuối cùng tam quan rách nát mới coi như được vá lại.

Nàng ta đã nói mà, sao A Miên cô nương lại bỗng nhiên xuất hiện ở Tiêu phủ, hóa ra vị công tử bị thương gần đây tiểu thư chăm sóc chính là A Miên!

Lục Y vốn đang đối xử ôn hòa với A Miên, hiện giờ lại luôn nhìn hắn bằng ánh mắt giận dữ. Nàng ta hết sức khẳng định rằng, Trang chủ và phu nhân chia tay chắc chắn là do A Miên làm kẻ thứ ba chen chân, mê hoặc Hồng Đậu!

Để phòng ngừa xảy ra xung đột, lúc Hồng Đậu ở cạnh A Miên đều kiên quyết không gọi Lục Y. Đương nhiên, để có được cơ hội "nảy nở" lần thứ hai này (Editor: lần đầu là khi dậy thì nhé), Hồng Đậu không hề uống thuốc tránh thai. Nhưng sự thật luôn khiến nàng thất vọng, "dì cả" của nàng lại đến thăm.

Ngồi trong sân dưới ánh mặt trời, Hồng Đậu vừa đau vì "dì cả", vừa ghé vào lòng ngực A Miên hu hu khóc, "Ta chưa có thai... thật khổ sở quá... A Miên, ngực ta lại không có cách lớn lên nữa rồi..."

Nàng khóc hết sức thảm thiết, A Miên thì lại buồn cười. Hắn còn không thể cười ra tiếng để tránh chọc nàng không vui.

A Miên nhẹ nhàng vỗ lưng Hồng Đậu, nhìn dáng vẻ đáng thương này của nàng, hắn không thấy đồng tình mà chỉ thấy đáng yêu đến lạ, "Chưa mang thai chẳng lẽ không tốt à? Nếu thật sự có một đứa trẻ, nhỡ nó biết Hồng Đậu vì lý do này mới sinh nó ra, chắc chắn sẽ cực kỳ khổ sở."

"Cũng không hoàn toàn vì lý do này..." Hồng Đậu ngước mặt lên, nhìn hắn bằng đôi mắt đầy mờ ảo, "Dù ta chưa thật sự chuẩn bị sẵn sàng, nhưng nếu thật sự có mang, có thể sinh cho A Miên một đứa trẻ... Ta cũng sẽ rất vui."

Trong mắt A Miên tựa như có ánh sáng xẹt qua, khuôn mặt mang ý cười của hắn có hơi thất thần. Một lát sau, khóe môi hắn mới nở nụ cười lần nữa, "Hồng Đậu nguyện ý sinh con cho ta, ta đã rất vui rồi."

"Nhưng dù ta chưa uống thuốc tránh thai, ta vẫn không có bầu..." Hồng Đậu bắt lấy áo hắn, tội nghiệp hỏi: "A Miên, liệu thân thể ta có vấn đề gì hay không? Chàng xem... nơi này của ta còn nhỏ hơn các nữ nhân khác..."

Ngón tay nàng run run chỉ lên ngực mình.

A Miên thấp giọng "Khụ" một tiếng, cố nhịn cười. Dáng vẻ nàng nghiêm trang như thế, hắn thật sự không thể cười, nếu không sẽ khiến nàng mất mặt, vì thế, hắn cũng nghiêm trang nói với nàng: "Chỉ một lần chưa mang thai mà thôi, chúng ta cứ thử thêm vài lần nữa, rồi sẽ đến lúc Hồng Đậu mang thai."

"Ừm..." Nàng gật gật đầu. Thất bại lần này, cũng chỉ có thể hy vọng vào lần tiếp theo.

Đầu óc nàng còn chưa kịp chuyển hóa để hiểu "thử thêm vài lần" có ý nghĩa gì.

Tay A Miên lại lén lút "hoạt động" trên người nàng, cuối cùng đặt trên nơi mềm mại trước ngực. Hắn cúi đầu, hôn hôn lên vành tai nàng, lại thấp giọng nói: "Nơi này vừa vặn có thể dùng một tay nắm giữ, ta rất thích, Hồng Đậu không cần buồn rầu vì chuyện này đâu."

Dứt lời, hắn hơi dùng sức nhéo một chút.

Hồng Đậu run lên, cắn môi yêu kiều rên rỉ thành tiếng.

A Miên nhẹ giọng nói: "Hiện tại vết thương của ta đã lành, chúng ta cùng tạo trẻ con nhé, có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 301: Một đôi trời sinh

Trời vẫn đang sáng rõ, trong đầu Hồng Đậu chỉ có bốn chữ "tuyên dâm ban ngày" to đùng chạy qua.

Lại nói, từ sau một lần bọn họ thân mật tiếp xúc trong địa đạo, đến giờ vẫn chưa có lần thứ hai, hiện giờ A Miên nói như vậy, nàng cũng chợt động lòng...

"Này, các ngươi một nam một nữ đúng là có hứng thú thật nha." Một người cà lơ phất phơ phe phẩy quạt đi tới, không phải Tiêu Nam Phong thì là ai?

Đầu óc Hồng Đậu tỉnh táo lại trong nháy mắt, nàng vội thẹn thùng xuống khỏi đùi A Miên, hung tợn trừng mắt nhìn Tiêu Nam Phong, "Ngươi trốn ra khỏi phòng chứa củi?"

Dứt lời, nàng triển khai tư thế, định đánh hắn sấp mặt.

Tiêu Nam Phong phe phẩy cây quạt lui ra sau một bước, "Ngươi muốn làm gì? Tiểu gia ta chính là được thả ra phơi nắng. Nếu tiểu gia ta muốn chạy trốn thì còn đi đến trước mặt các ngươi sao?"

Ừm, lời này cũng hơi có lý.

Hồng Đậu nhìn Tiêu Nam Phong, vết thương bị Minh Châu đấm ra trên mặt hắn đã không còn, chẳng qua một thân quần áo quý giá này của hắn lại có vẻ cũ nát hơn không ít, tuy nhiên khí chất cao quý trong xương cốt vẫn chưa mất đi.

Tiêu Nam Phong vẫn chưa quên mình vừa nhìn thấy Hồng Đậu và A Miên thân mật, hắn "chậc chậc" hai tiếng, có ý vị khác mà nói: "Ban ngày ban mặt, sáng rõ như gương, trước kia tiểu gia vẫn cho rằng chỉ mình ta mới tùy tâm sở dục như vậy, lại không nghĩ rằng... một tiểu thư bạo lực cuồng thoạt nhìn chưa từng có duyên với nam nhân cũng có thể không biết xấu hổ như thế."

Muốn hỏi điều gì ở Tiêu Nam Phong dù nghèo túng cũng không thay đổi, thì đó chính là cái miệng tiện lúc nào cũng thích châm biếm người ta này.

Hồng Đậu hiện giờ đã quen dần với việc dùng bạo lực để giải quyết vấn đề, nàng tức giận xông lên muốn đánh người, nhưng A Miên giữ tay nàng lại. Nàng nhìn về phía A Miên.

A Miên vẫn ngồi trên ghế đá như cũ. So sánh với Hồng Đậu nóng nảy, hắn có vẻ trầm ổn hơn nhiều. Ưu nhã cười, hắn đưa ra một câu hỏi, "Tiêu thiếu gia, hẳn là Liễu cô nương thả ngươi ra nhỉ. Lại nói tiếp, gần đây rất ít khi nhìn thấy Liễu cô nương, không biết hôm nay nàng ấy lại đang bận việc gì?"

Tiêu Nam Phong lập tức không còn khí thế kiêu ngạo kia nữa. Cũng không biết hắn nghĩ tới điều gì, sắc mặt lại có chút phiếm hồng khả nghi, hắn cố gắng tỏ vẻ bình thản mà nói: "Sao ta biết được nàng ta bận gì? Đại khái là...đang ở trong phòng nghỉ ngơi thôi."

"Thì ra là thế." A Miên đứng dậy, mỉm cười nói: "Vừa vặn ta cũng có mấy điều về dược học muốn thỉnh giáo Liễu cô nương. Hồng Đậu, giờ chúng ta đi tìm Liễu cô nương nhé."

Hồng Đậu liếc mắt nhìn Tiêu Nam Phong đang chột dạ, ngọt ngào nói: "Được nha!"

"Các ngươi không được đi!" Tiêu Nam Phong vội giang hai tay chắn trước mặt bọn họ, thần sắc hoảng loạn vô cùng, "Nàng đang nghỉ ngơi, các ngươi đi quấy rầy nàng làm gì? Có hiểu phép lịch sự hay không?"

"Ồ...." Hồng Đậu cười châm biếm, "Tiểu bá vương Giang Nam mà cũng biết đến hai chữ "lịch sự" này sao?"

Tiêu Nam Phong lắp bắp nói: "Ta, ta biết thì làm sao vậy?"

Trên thực tế, Minh Châu thật sự đang nghỉ ngơi, chẳng qua là vì... đã tiêu tốn quá nhiều thể lực.

Hai người Tiêu Nam Phong và Liễu Minh Châu có thể nói là quan hệ đánh thật ** thật. Đương nhiên, đây là quan hệ mà bọn họ tự đặt ra cho mình, rằng đối phương chỉ là đối tượng "hợp tác thân thể" với mình mà thôi. Rốt cuộc cũng không biết vì sao lại diễn biến tới tình trạng này, mỗi lần Tiêu Nam Phong và Minh Châu gặp mặt đều phải tranh cãi tương đối ầm ỹ vài câu, ai cũng không phục ai, sau đó liền không thể hiểu được mà động thủ.

Cứ thế động thủ không ngừng, tới cuối cùng, là toàn bộ thân thể đều động lên.

Dựa trên ý nghĩa nào đó mà nói... đây cũng có thể xem là một đôi trời sinh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 302: Chê cười

"Tiêu thiếu gia." A Miên khách khí nói: "Chuyện không biết xấu hổ giữa nam và nữ có rất nhiều, chẳng qua nếu nam chưa cưới, nữ chưa gả, lại lưỡng tình tương duyệt (hai bên đều có tình cảm) làm ra những chuyện "không biết xấu hổ" đó, thì người ta sẽ cực kỳ hâm mộ. Nhưng nếu là nam nữ chưa lập gia đình, tâm không đầu, ý không hợp, thì dù có làm nhiều chuyện hơn nữa, vậy cũng sẽ không đơn giản là không biết xấu hổ nữa rồi."

"Không sai." Hồng Đậu ôm cánh tay A Miên phụ họa, "A Miên nhà ta nói gì cũng đúng."

Nàng thật vui vẻ, vì đã có A Miên "trả thù" giúp nàng.

A Miên cười xoa đỉnh đầu nàng.

Tiêu Nam Phong vẫn chưa đến nỗi ngốc, hắn có thể nghe ra A Miên đang châm chọc mình. Hắn không khỏi phải nhìn kỹ lại người nam nhân này, ngoại trừ vẻ đặc biệt ôn nhu lúc A Miên nhìn Hồng Đậu, thì rốt cuộc cũng không thể nhìn ra A Miên có biểu lộ bất cứ cảm xúc dư thừa gì. Tiêu Nam Phong có thể khẳng định, thanh y công tử này nhất định đã nhìn ra hắn và Minh Châu có gì đó.

Tiêu Nam Phong cũng không phải một người yếu thế, hắn hừ hừ nói: "Hai người các ngươi có tình đầu ý hợp thì chắc chắn ít nhiều gì cũng là nhờ viên Hợp Hoan hương ngày đó tiểu gia ta để lại trong địa đạo kia. Nói thế nào thì tiểu gia ta cũng có thể xem như bà mối của các ngươi, ta cũng không yêu cầu các ngươi ba quỳ chín lạy cảm tạ ta, nhưng cũng phải nói một câu cảm ơn chứ."

Tiêu Nam Phong cầm cây quạt trong tay tiêu sái lắc lắc, thái độ cực kỳ kiêu ngạo.

A Miên cười nhạt một tiếng, "Lúc trước vì sao Tiêu thiếu gia lại cứ phải nhằm vào Liễu cô nương mà gây chuyện ầm ĩ?"

"Dĩ nhiên là vì tiểu gia ta coi trọng mỹ mạo của nàng." Tiêu Nam Phong lộ vẻ tươi cười âm hiểm của vai ác, "Nữ nhân tiểu gia ta coi trọng dĩ nhiên phải lập tức tóm vào tay, đáng tiếc Liễu cô nương nàng tính tình quật cường, chẳng qua cũng chính vì sức hút đó của nàng mà tiểu gia ta đã nguyện ý bỏ ra không ít công phu."

A Miên lại khẽ cười, "Nhưng trước khi Tiêu thiếu gia coi trọng Liễu cô nương, dường như Tiêu nhị thiếu gia đã rất có thiện cảm với Liễu cô nương rồi."

"Ồ?" Tiêu Nam Phong ra vẻ ngoài ý muốn mà nói: "Vậy sao? Thế thì thật quá đáng tiếc, số mệnh đã định trước Tiêu Bắc Phong sẽ chẳng thể nào tranh đoạt được với ta."

"Hồng Đậu." A Miên bỗng nhiên rũ mắt nhìn nàng, "Có muốn nghe kể một chuyện xưa không?"

Hồng Đậu lập tức ngẩng đầu, "Muốn!"

A Miên cười, chậm rãi nói: "Trước đây có một đôi huynh đệ xuất thân thế gia, phụ thân bọn họ chỉ trông mong bọn họ có thể đọc sách thật giỏi, tương lai có thể thi đậu công danh. Ca ca ngu dốt, việc học tiến triển chậm chạp nên luôn bị đánh. Đệ đệ thông tuệ, việc học tiến triển nhanh chóng nên luôn được khen. Nhưng kỳ thật..."

"Kỳ thật thế nào?" Hồng Đậu nghe rất hứng thú.

"Kỳ thật đệ đệ cũng không thông tuệ lắm, chỉ vì có ca ca kém thông minh hơn ở phía trước nên đệ đệ liền có vẻ khá hơn nhiều." A Miên cười nói: "Nếu như không có ca ca, thì so với những đứa trẻ nhà bình thường khác, đệ đệ kia cũng sẽ chẳng khác biệt gì."

"Ồ... Ta đã hiểu. Bởi vì có cái kém hơn phụ trợ, cho nên càng khiến cái tốt có vẻ tốt hơn." Hồng Đậu bỗng nhiên khựng lại, nàng không dám tin tưởng nhìn về phía Tiêu Nam Phong thần sắc đã cứng đờ, "Ngươi vẫn luôn tìm Minh Châu gây phiền toái, ngoài miệng nói coi trọng nàng, thật ra là muốn giúp đệ đệ ngươi có cơ hội biểu hiện!"

Tiêu Nam Phong cười ha ha mấy tiếng, "Sao ta có thể làm vậy vì Tiêu Bắc Phong. Đừng nói giỡn!"

A Miên lại nhìn về phía sau Tiêu Nam Phong, "Liễu cô nương, ngươi tới chắc là để đưa thuốc cho Tiêu thiếu gia nhỉ?"

Biểu cảm của Tiêu Nam Phong khựng lại, xoay người liền thấy người nọ không biết đã đứng đó bao lâu.

"Đã đến lúc mặt trời lặn, thiếu chút nữa liền quên đưa thuốc." Minh Châu cong khóe môi cười cười, lại tiến lên vài bước đặt một bình thuốc vào tay Tiêu Nam Phong, "Trong đây có thuốc giải cho bảy ngày. Thời gian này ta muốn nghiên cứu một vị dược liệu nên sẽ không ra cửa, tự ngươi nhớ rõ mỗi ngày ăn một viên thuốc là được. Thuốc đã đưa đến rồi, ta liền không quấy rầy các ngươi nói chuyện."

Dứt lời, Minh Châu xoay người rời đi.

Hồng Đậu nóng nảy, nàng nhìn về phía Tiêu Nam Phong đang ngây ngốc, "Ngươi còn thất thần làm gì? Mau đuổi theo nàng đi!"

Tiêu Nam Phong nhấc chân bước ra một bước, rồi lại ngừng lại, hắn nắm chặt bình thuốc trong tay, lại rời đi theo hướng khác, "Tiểu gia ta đuổi theo nàng làm gì chứ? Có thời gian làm vậy, tiểu gia ta thà đi ngủ thêm một lúc còn hơn!"

Hồng Đậu nhìn bóng dáng Tiêu Nam Phong biến mất, nàng cũng bình tĩnh lại, "A Miên, chàng cố ý."

"Đúng vậy nha, ta cố ý." A Miên gật đầu, thoải mái thừa nhận. Trong đôi mắt cười của hắn lộ ra một tia giảo hoạt, cực kỳ giống dáng vẻ khi hắn nói muốn đi tính kế Nhạc Mân báo thù cho nàng, "Ai bảo Tiêu Nam Phong dám nói Hồng Đậu nhà ta không biết xấu hổ đây?"

Hồng Đậu không muốn thừa nhận A Miên như vậy có chút đáng yêu đến bất ngờ. Nàng đau đầu đỡ trán, "Nhưng Minh Châu nàng..."

"Không cần lo lắng." Khóe môi A Miên hàm chứa ý cười, "Chỉ với danh tiếng của Minh gia "châm vàng", Liễu cô nương cũng không cần lo sẽ không gả đi được. Huống chi, Hồng Đậu cũng đâu muốn bằng hữu của nàng phải gả cho một kẻ nhu nhược ngay cả nữ nhân cũng không dám theo đuổi, đúng không?"

Lời này Hồng Đậu không cách nào phản bác, nàng chỉ có thể cảm thán một câu, "A Miên, có đôi khi... ta cảm thấy chàng cũng thật giỏi tính kế."

Hắn cười, "Người khiến ta phải tính kế nhiều nhất, e là cũng chỉ có một mình Hồng Đậu thôi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 303: Manh mối

Hồng Đậu nhéo một cái lên eo A Miên, nói dỗi: "Ta và chàng đang nói chính sự, đừng có nói giỡn với ta! Hiện tại Minh Châu và Tiêu Nam Phong biến thành như vậy, phải làm sao bây giờ?"

Tuy đúng là việc A Miên ra mặt thay nàng khiến nàng cảm thấy vui vẻ, nhưng nàng cũng chưa từng muốn chọc Minh Châu không vui. Huống chi, đối với việc mình hại quan hệ của Minh Châu và Tiêu Nam Phong xảy ra "biến đổi về chất", nàng vẫn cảm thấy áy náy.

"Hồng Đậu không cần gấp gáp." Hồng Đậu động tay, A Miên lại hết sức nhẫn nhục chịu đựng. Hắn không đau không ngứa mà duỗi tay ôm lấy eo Hồng Đậu, nheo mắt lại, cười nói: "Chuyện tiếp theo nên phát triển như thế nào thì sẽ phát triển thế đó, bất luận có ra sao cũng không có chỗ cho chúng ta nhúng tay vào. Đây là tình cảm của bọn họ, chúng ta là người ngoài, chỉ cần từ từ đợi kết quả là được."

Hồng Đậu nhấp môi, nàng cũng biết A Miên nói không sai. Cho dù nàng muốn quản, cũng không thể nào cứng rắn ép Tiêu Nam Phong đi tìm Minh Châu được. Nếu không phải thật lòng, Minh Châu cũng sẽ không vui vẻ.

"Ta thật là..." Hồng Đậu sụp vai, "Nghiệp chướng nặng nề nha..."

Nàng phải ngẫm lại xem nên làm thế nào để bồi thường Minh Châu mới được.

Minh Châu đã đưa thuốc giải trong bảy ngày cho Tiêu Nam Phong, nàng nói trong bảy ngày này mình không ra khỏi cửa thì liền thật sự không bước ra ngoài. Nếu không phải hàng ngày đều có nha hoàn đi đưa cơm, chắc người ta cũng cho rằng nàng đang tích cốc* thành tiên mất.

(*)Tích cốc: không ăn uống

Nghe nói Tiêu Nam Phong mấy ngày nay lại an tĩnh một cách bất ngờ, hắn không đi lang thang quanh quẩn, cũng không ra ngoài gây phiền toái, thật khiến người ta thấy khó tin.

Vào ngày thứ tư, Tiêu Bắc Phong tới cửa bái phỏng, hắn mang theo quần áo của Tiêu Nam Phong, thậm chí còn mang đến một chút tiền tài.

Tiêu Nam Phong thay một thân quần áo sạch sẽ, lại phe phẩy cây quạt làm bộ làm tịch lên sân khấu, "Tiêu Bắc Phong, vẫn xem như ngươi có lương tâm, chưa quên mất ông anh này."

Đúng lúc đó, Hồng Đậu và A Miên cũng đi từ trong viện của mình ra. Tiêu Bắc Phong không nhìn Tiêu Nam Phong nữa mà tiến đến trước mặt hai người: "Thất lễ, Phương cô nương, không biết vì sao Liễu cô nương mấy ngày nay đều nói không gặp khách?"

Hắn không thấy được Tiêu Nam Phong sau lưng hắn đã hơi biến sắc mặt, cây quạt phe phẩy trong tay cũng không còn lưu loát.

Hồng Đậu liếc mắt nhìn Tiêu Nam Phong, lại trả lời câu hỏi của Tiêu Bắc Phong: "Minh Châu nàng mấy ngày gần đây đang nghiên cứu một loại dược liệu, nói là đóng cửa không ra."

"Thì ra là thế..." Vẻ mặt Tiêu Bắc Phong nhẹ nhàng xuống, "Ta còn tưởng Liễu cô nương xảy ra chuyện gì... Nếu nàng đã không sao thì tốt rồi."

Minh Châu đúng là không có việc gì, chỉ là nàng và ca ca ngươi đã xảy ra quan hệ thân mật nào đó.

Hồng Đậu yên lặng bổ sung một câu, không dám nói ra câu này, càng không dám tiết lộ chuyện mình là đầu sỏ gây ra tội lỗi.

Tiêu Nam Phong đã khó chịu nói: "Này, Tiêu Bắc Phong, hôm nay ngươi rốt cuộc tới để thăm ta, hay là để thăm vị Liễu cô nương kia thế?"

"Nếu không phải vì đại ca, thì sao đến nỗi ta phải lo lắng huynh sẽ gây phiền toái cho Liễu cô nương cơ chứ?" Tiêu Bắc Phong nhíu mày, "Đại ca, mấy ngày nay tới giờ, huynh đã cảm ơn Liễu cô nương chưa vậy?"

Tiêu Nam Phong "Xì" một tiếng, "Nàng vì nể mặt ngươi mới để ta ở lại Liễu phủ, muốn nói cảm ơn cũng nên là ngươi đi nói, liên quan gì đến ta?"

Tiêu Bắc Phong từ bỏ tranh luận vấn đề này với Tiêu Nam Phong. Khác hẳn với vẻ nghiêm túc trước kia, lúc này hắn thận trọng hỏi: "Mẫu thân trúng độc, thuốc độc lại xuất hiện trong phòng huynh. Vậy huynh có manh mối gì đó chứ?"

"Ta có thể có manh mối gì?" Tiêu Nam Phong chẳng thèm để tâm, "Hừ" một tiếng, "Nếu bọn họ đã nghĩ là ta hạ độc, vậy thì chính là ta hạ độc thôi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 304: Thăm dò ban đêm (1)

Đối với việc bản thân bị xem là người đầu độc mẫu thân này, Tiêu Nam Phong thoạt nhìn có vẻ cực kỳ bình tĩnh, không giống một người bị oan uổng nóng lòng rửa sạch tội danh.

Về Tiêu gia, tin tức mà Hồng Đậu biết được còn rất ít, vì thế nàng cũng không nghĩ ra được nguyên do nào, liền theo bản năng nhìn sang A Miên đứng bên cạnh.

A Miên lại chỉ híp mắt nở nụ cười với nàng, thần bí đến kỳ quặc.

Đúng lúc này, Minh Châu đã lâu không thấy bóng người lại bỗng nhiên đi tới.

Tiêu Nam Phong khựng lại.

Tiêu Bắc Phong thì tươi cười ôn hòa chắp tay nói: "Liễu cô nương."

"Nhị thiếu gia." Minh Châu cũng lịch sự cười một tiếng.

Hồng Đậu nhìn Minh Châu mấy ngày nay chưa gặp mà hơi bất ngờ. Biểu cảm của Minh Châu vẫn giống trước kia y như đúc, nhìn không ra có gì khác lạ, nhưng chính bởi không có gì khác lạ, cho nên mới càng thêm kỳ quặc.

Tiêu Bắc Phong nói: "Ta nghe Phương cô nương nói, Liễu cô nương đang nghiên cứu dược liệu nên đóng cửa không ra, vì sao..."

"Ta nghe nha hoàn nói nhị thiếu gia tới, nghĩ thầm nhị thiếu gia nhất định là vì chuyện Tiêu lão phu nhân trúng độc mà đến đây." Minh Châu không thèm liếc mắt nhìn Tiêu Nam Phong một cái mà chỉ cười nói với Tiêu Bắc Phong: "Ta muốn cùng nhị thiếu gia điều tra chuyện Tiêu lão phu nhân trúng độc."

Vẻ mặt Tiêu Bắc Phong cảm kích, "Đa tạ Liễu cô nương."

"Không cần nói cảm ơn." Minh Châu nói: "Đây cũng là để Tiêu đại thiếu gia có thể nhanh chóng rời khỏi Liễu gia, trở lại Tiêu gia."

Cái tay đang phe phẩy quạt của Tiêu Nam Phong ngừng lại, hắn nắm chặt ngân phiến trong tay. Có lẽ ánh mặt trời hôm nay quá chói mắt, nên vẻ tươi cười của Minh Châu đối với Tiêu Bắc Phong mới trở nên chói mắt như vậy.

Hồng Đậu "Wa" một tiếng, nhỏ giọng cảm thán, "Đúng là một trò hay."

"Quả thật là trò hay." A Miên cũng học theo dáng vẻ của nàng mà thấp giọng nói một câu. Chẳng qua nụ cười nơi khóe môi kia, nhìn thế nào cũng cảm thấy ưu nhã.

Từ sau khi A Miên khôi phục nam trang, Hồng Đậu đã ngày càng khó tưởng tượng đến vẻ yêu mị đa tình trước kia của hắn. Hắn ngày càng ôn nhuận như ngọc, cũng ngày càng ưu nhã thánh khiết, tựa như hắn đang chậm rãi biến trở lại thành chính mình trước kia.

Hồng Đậu vì thế mà cảm thấy cao hứng. Giữa lúc lòng tràn đầy vui mừng, nàng lại ngọt ngào ôm lấy cánh tay hắn, rúc vào bên cạnh hắn, bất giác liền biểu lộ tư thái làm nũng.

A Miên không hiểu sao nàng lại nhìn mình với vẻ vui mừng như thế, nhưng chỉ cần nàng vui thì đã là chuyện tốt rồi, tin tức mà Tử cổ truyền đến nói cho hắn biết, nàng vì hắn nên mới vui như vậy.

Cho dù không biết rõ nguyên do, nhưng hắn lại vì nàng sung sướng mà cảm thấy sung sướng, hắn vui vẻ hưởng thụ trạng thái này. Khi hắn rũ mắt nhìn nàng, lại là một nụ cười cực kỳ thanh nhã, mang đến mùa xuân rực rỡ như gió tháng ba.

Trong lòng Hồng Đậu không khỏi càng thêm rộn ràng. Nam nhân đẹp như vậy chính là của nàng đó.

"Khụ..." Tiêu Bắc Phong ngượng ngùng khụ một tiếng.

Hai người đang quên mình kia cũng chưa hề chú ý lại.

Tiêu Bắc Phong nhìn Tiêu Nam Phong và Minh Châu cũng đang im lặng, hắn chỉ có thể khụ một tiếng lớn hơn, "Khụ khụ! Hai vị!"

Hồng Đậu bị tiếng gọi đột nhiên này làm cho hoảng sợ, nàng quay đầu sang, chỉ thấy ba người Tiêu Bắc Phong đều đang nhìn nàng và A Miên không chớp mắt. Mặt nàng đỏ lên, vội vàng buông cánh tay ôm A Miên ra, cũng che giấu sự chột dạ mà khụ một tiếng, "Ừm... Có việc sao?"

"Không phải chuyện lớn." Người nói câu này chính là A Miên, hắn hết sức tự nhiên nắm lấy tay Hồng Đậu, mỉm cười nhìn nàng, "Vài ngày nữa, Tiêu nhị thiếu gia và Liễu cô nương quyết định sẽ đến Tiêu phủ thăm dò vào ban đêm. Bọn họ muốn hỏi Hồng Đậu xem có muốn cùng tham dự hay không đó mà."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 305: Thăm dò ban đêm (2)

Những người khác khẳng định, vừa rồi bọn họ nói chuyện, cho dù A Miên đang cùng Hồng Đậu quên mình khoe ân ái, nhưng A Miên vẫn chưa từng bỏ qua động tĩnh xung quanh. Tuy thế, hắn lại nhất định phải chờ đến khi Hồng Đậu hồi phục tinh thần mới nhìn về phía người khác. Việc đó nói lên điều gì?

Nói lên rằng hắn cố ý xem nhẹ những người này nha!

Đây quả thực chính là cảnh giới cao nhất của khoe ân ái!

Ba người còn lại đang chìm trong quan hệ hỗn loạn cùng tình cảm phức tạp kia quả thực càng nhìn càng thấy không thoải mái.

Hồng Đậu nhất thời xấu hổ không thôi, nàng vỗ vỗ ngực, "Các ngươi muốn ban đêm thám thính Tiêu phủ thì cứ tính ta vào!"

Hồng Đậu võ nghệ cao cường, có nàng tham dự, Tiêu Bắc Phong cũng cảm thấy an toàn thêm một chút. Mà Hồng Đậu đã tham dự, thì sao A Miên có thể không đi đây?

Vì thế rốt cuộc vào mấy ngày sau, một hàng năm người, bao gồm cả Tiêu Nam Phong nhất quyết muốn đi, đều nhân lúc nửa đêm tới Tiêu phủ.

Vừa chạm chân xuống đất, Minh Châu liền nói: "Ta muốn đi xem bình thuốc kia."

"Thuốc kia bị quản gia khóa trong kho, ta biết làm thế nào để lấy được chìa khóa." Tiêu Bắc Phong nói: "Liễu cô nương, cô đi cùng ta."

"Được." Minh Châu gật đầu.

Tiêu Nam Phong cũng xen vào nói: "Ta cũng phải đi."

Hắn vốn tưởng Minh Châu sẽ liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó bảo hắn đừng quấy rối, kết quả Minh Châu vẫn không thèm liếc hắn cái nào.

Chiến trường thảm thiết của ba người bọn họ, Hồng Đậu đương nhiên sẽ không tham dự vào, nàng nắm tay A Miên lui về sau một bước, "Ta và A Miên đi chỗ khác điều tra."

A Miên đương nhiên nghe lời Hồng Đậu.

Vì thế, đoàn người lại chia binh làm hai đường.

Tách ra xong, Hồng Đậu lang thang không có mục tiêu hỏi A Miên, "Trước hết chúng ta làm gì bây giờ?"

"Nếu Hồng Đậu muốn làm..." A Miên nhìn cảnh sắc hoang vắng bốn phía, "Thật ra ta có thể cùng Hồng Đậu làm một hồi trong viện hẻo lánh này đó."

Hồng Đậu với nội tâm không thuần khiết lập tức hiểu lời hắn nói. Mặt nàng nóng lên, nhéo một cái lên eo hắn mà nói: "Ta đang nói chuyện nghiêm túc với chàng!"

Cho nên đừng có hơi một tí lại nói chuyện "đen tối" với nàng được không!

A Miên cầm tay nhỏ của nàng, cười khẽ, "Chúng ta đều không quen thuộc Tiêu phủ, dĩ nhiên là đến chỗ nào thì biết chỗ đó, chuyện của Tiêu Nam Phong sẽ ra sao, vậy chỉ có thể xem hắn và người bên cạnh hắn sẽ lựa chọn thế nào."

Hồng Đậu dừng bước chân.

A Miên rũ mắt nhìn nàng.

Nàng ngây ngốc nói: "A Miên, ta cảm thấy chàng nói chuyện ngày càng thần bí khó lường, giống như... giống như thầy bói lừa đảo vậy."

"Ừm..." A Miên một tay vuốt cằm, híp mắt, nhìn Hồng Đậu từ trên xuống dưới, lại từ dưới đến trên một lần rồi nói: "Vị cô nương này, lão phu ta thấy mạng cô có đào hoa, giữa mày ngầm có ý xuân sắc, hẳn là sao hồng loan chuyển động, nhất định là cô sắp gặp được phu quân tương lai."

Hồng Đậu cười, "Vậy ông nói xem, phu quân tương lai của ta là ai?"

"Xa cuối chân trời..." A Miên chậm rãi cúi đầu, lẩm bẩm một tiếng, "Gần ngay trước mặt..."

Lời thầm thì vừa dứt, dưới hào quang của ánh trăng, hắn hôn lên môi nàng.

Hồng Đậu nhắm mắt lại, vươn đôi tay ôm vòng lấy cổ hắn, không lâu sau, tay của nam nhân đã hạ xuống dưới mông nàng, lại nhẹ nhàng dùng sức một chút, nàng liền thuận thế quấn chân lên hông A Miên, cả người đều treo trên người hắn.

Bế lên một Hồng Đậu thân hình nhỏ nhắn không phải việc khó đối với A Miên. Bước chân hắn nhẹ nhàng, lưng Hồng Đậu liền dựa vào trên cây, mà nụ hôn của hắn cũng đã lướt qua cằm nàng, dừng trên chiếc cổ trắng nõn, tiếp theo cổ áo hơi mở ra, nụ hôn lại dừng trên xương quai xanh tinh xảo của

nàng... sự tra tấn ngọt ngào khiến người ta rung động.

Mặt trăng đã trốn vào mây đen, ánh sáng cũng trở nên ảm đạm.

Hồng Đậu ôm đầu A Miên đang vùi trước ngực mình, nàng dùng tầm mắt mơ hồ nhìn vào bóng đêm, chợt hỏi ra một vấn đề cực kỳ gây mất hứng, "A Miên, làm trong hoàn cảnh tối đen thế này, liệu ta có sinh một đứa bé đen sì hay không?"

Đây đúng là một vấn đề lớn.

A Miên tạm thời dừng động tác, hắn hơi ngước mắt, cũng nói rất nghiêm trang: "Vấn đề này ta cũng chưa nghĩ tới."

"Vậy..." Hồng Đậu nhíu mày, biểu cảm rất rối rắm, nàng không nỡ để A Miên nghẹn, nhưng lại không muốn sinh ra một đứa trẻ đen sì.

A Miên cong môi mỉm cười, "Nhưng nếu không thử, thì sao có thể biết đáp án đây? Nếu làm trong hoàn cảnh tối đen sẽ sinh ra một đứa trẻ đen, vậy về sau khi chúng ta làm thì liền thắp nến. Chờ tới ban ngày, ngay cả ánh nến cũng không cần luôn."

Hồng Đậu cảm thán, là tên thiểu năng trí tuệ nào nói cổ nhân ngu muội hơn người hiện đại? Chẳng phải A Miên hết sức am hiểu suy luận từ thực tiễn ra chân lý hay sao?

Hồng Đậu nói: "A Miên, thắp nến rất phiền toái, chúng ta vẫn nên chuẩn bị một viên dạ minh châu đi."

"Được." A Miên vươn đầu lưỡi, liếm da thịt trên cổ nàng, mỉm cười nói nhỏ: "Sẽ nghe theo Hồng Đậu."

Thảo luận hài hòa như thế, thật sự khiến người ta không nhịn được mà cảm thán một câu, trên thế giới này chắc cũng chỉ có A Miên mới đuổi kịp được sóng điện não của Hồng Đậu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 306: Thăm dò ban đêm (3)

Súng đã cướp cò, đang lúc A Miên muốn "vác súng ra trận", Hồng Đậu lại bỗng nhiên "A" một tiếng, "Bên kia có người đang hoá vàng mã."

Tay A Miên cởi đai lưng nàng không hề ngừng lại, "Người khác hoá vàng mã, thì cứ để người ta đốt đi."

Dứt lời, hắn lại ngăn chặn môi nàng.

Hồng Đậu nhìn trong bóng đêm, bóng người ném giấy vào chậu mơ hồ ở nơi xa kia càng có vẻ kỳ quái. Tuy nàng quả thực rất hưởng thụ nụ hôn của A Miên, chẳng qua nàng cũng không quên hiện tại nàng và A Miên đang ở nơi nào. Tay Hồng Đậu khẽ vỗ lên bả vai A Miên, A Miên hơi lui một chút, kết thúc nụ hôn này, hắn đang nhìn nàng bằng ánh mắt bất mãn.

Hồng Đậu đã nhận ra sự "biến đổi" của thân thể hắn, liền không khỏi càng thêm chột dạ. Cắn môi hồng nhuận, nàng sợ hãi nói: "A Miên, hình như chúng ta tới là để giúp Minh Châu mà... Chúng ta giúp Minh Châu trước đã, chờ sau khi trở về, ta lại làm với chàng, có được không?"

Lời nói thẳng lớn mật như thế, lại kèm với biểu cảm nhút nhát này của nàng, thật đúng là đáng yêu không tả nổi.

A Miên vẫn luôn hết cách với nàng, hắn chỉ có thể thở dài bại trận. Tuy nói là nhận thua với thỉnh cầu của nàng, nhưng hắn cũng không quên kiếm chút ích lợi cho bản thân. Khi thả nàng xuống, hắn cũng lập tức đưa tay nâng cằm nàng, lại nhiệt liệt mà ôn nhu đặt lên môi nàng một nụ hôn thật dài và ướt át rồi mới bỏ qua.

Khi Hồng Đậu thật sự được hắn buông ra, nàng đã phải đỏ mặt thở gấp.

A Miên sửa sang lại quần áo xộc xệch cho nàng, lòng bàn tay còn dừng lại thêm một giây ở ấn ký màu đỏ hắn để lại trên xương quai xanh nàng, rồi mới thay nàng khép cổ áo. Hắn nhẹ nhàng hôn khóe môi Hồng Đậu, "Đi thôi, chúng ta đi xem là ai đang nhóm lửa."

Người kia tốt nhất là đang hoá vàng mã tế điện thân nhân, nếu không phải thế, A Miên cũng sẽ cho kẻ đó có thêm thân nhân cần được hoá vàng.

Hồng Đậu vẫn chưa hiểu ý nghĩ hiện tại của A Miên, nàng nắm tay A Miên hết sức cẩn thận tới gần, nấp phía sau một thân cây quan sát, lại thấy một người đàn ông trung niên khí độ phi phàm đang đốt tiền giấy trong chậu, nhìn thần sắc bình tĩnh của ông ta thật khó đoán được nỗi lòng, chỉ có đôi mắt sắc bén như ưng kia mới hơi lộ ra chút hoài niệm.

"Lão gia..." Một nữ nhân đi tới, nàng ta nhìn lửa trong chậu, thoáng trầm mặc, mới nói: "Người lại đang nhớ đến tiểu thư."

"Sanh Nhi đã đi rất nhiều năm, lại không một ai nhớ rõ nàng." Nam nhân bình đạm như ban đầu mà nói: "Nếu ta không nhớ tới nàng nhiều hơn một chút, ta sợ có một ngày chính mình cũng sẽ quên."

Người đàn ông này đúng là chủ nhân Tiêu phủ hiện nay - Tiêu Chính An, mà nữ nhân trước mặt ông ta hiện tại lại chính là Tần ma ma đi theo bên cạnh Tiêu phu nhân.

Hiện giờ hai người kia đứng một chỗ, thật ra lại có vài phần kỳ quái.

Tiêu Chính An đốt xong, lại đứng lên hỏi: "Tình trạng của phu nhân như thế nào?"

"Vẫn như cũ." Tần ma ma nói: "Hiện tại thời gian hôn mê của phu nhân ngày càng nhiều, cũng không biết vị Liễu cô nương mà nhị thiếu gia nói kia có biện pháp nào đó hay không..."

"Bất luận vị cô nương kia có biện pháp nào không, nàng cũng là bằng hữu của Bắc Phong. Bắc Phong có ý với nàng. Nhớ lấy, nếu lần sau nàng đến quý phủ, nhất định phải lịch sự đối đãi."

"Dạ, lão gia."

"Thu dọn nơi này cẩn thận." Tiêu Chính An nói xong, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Tần ma ma nhìn bóng dáng Tiêu Chính An trong chốc lát, mới bắt đầu ngồi xuống thu dọn đồ đạc.

Hồng Đậu đang nấp phía sau cây nhìn hết sức nghiêm túc, đột nhiên lại cảm nhận được ấm áp trên cổ. Thân mình nàng run lên, lại ngước mắt nhìn, đây chẳng phải là A Miên đang ăn đậu hũ của nàng hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 307: Cầu hôn

A Miên không chỉ hôn lên gáy, mà còn vươn đầu lưỡi liếm lên da thịt nàng. Hồng Đậu run lên, là do bị kích thích. Khóe mắt nàng thấy được Tần ma ma bên kia vẫn chưa đi, liền hạ thấp giọng nói: "A Miên, đừng náo loạn."

Còn tiếp tục như vậy, nàng sợ mình sẽ không kìm được mà kêu ra tiếng mất.

Khóe môi A Miên hàm chứa ý cười, hắn ôm eo nàng, nhẹ nhàng nói: "Hồng Đậu lo việc nhìn của Hồng Đậu, ta lo việc hôn của ta, Hồng Đậu không cần phiền não."

"Đừng nói nữa..." Hồng Đậu giơ tay bưng kín miệng hắn, lại nhìn Tần ma ma bên kia. Tần ma ma thu dọn xong đồ đạc rời đi, Hồng Đậu mới thở phào nhẹ nhõm, trừng mắt nhìn A Miên nói: "Nếu bị người khác phát hiện thì làm sao bây giờ?"

Hắn bắt được tay nàng, thản nhiên nói: "Nếu bị người khác phát hiện, ta móc mắt bọn họ là được thôi."

"Đừng có nghiêm trang nói lời máu me như vậy chứ!" Hồng Đậu cắn chặt quai hàm, "Hơn nữa đùa như vậy cũng không vui. Ta nói này, A Miên..."

"Ừm?" Âm cuối lên cao, mang theo nét gợi cảm mà ngày thường không có.

Hồng Đậu tê dại cả người, đầu quả tim như run lên. Nàng thở dài, giang hai tay ôm lấy hắn, lại cọ cọ mặt vào ngực hắn, nói với vẻ mệt tâm: "A Miên, chờ chuyện của Minh Châu xử lý xong, lại đến Miêu Cương tìm chân tướng việc chàng bị hãm hại, chúng ta liền thành thân, thế nào?"

A Miên ngây người, ngay cả biểu cảm ôn hòa cũng hơi cứng lại, hai chữ "thành thân" lọt vào trong tai hắn dường như biến thành chuyện gì đó không thể tưởng tượng nổi.

Hồng Đậu đã nghĩ kỹ rồi, nếu nàng đã quyết định ở bên A Miên, hơn nữa sẽ đưa A Miên cùng về hiện đại, vậy nàng sớm muộn gì cũng phải kết hôn với A Miên. Kết hôn muộn chi bằng kết hôn sớm, con người nàng vốn rất coi trọng nghi thức, ở hiện đại là kết hôn, ở cổ đại chính là thành thân.

"A Miên, chàng làm sao vậy?" Hồng Đậu thấy hắn lâu không đáp lại, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn hắn, lại hai tay ôm mặt hắn mà nói: "Chàng không muốn thành thân với ta sao?"

"Không phải... Ta chỉ..." A Miên nắm tay nàng, luống cuống nói: "Ta chỉ chưa nghĩ tới..."

Đây vẫn là lần thứ hai Hồng Đậu thấy hắn rụt rè bất an như thế, lần đầu tiên thấy hắn như vậy chính là khi hắn lần đầu mặc nam trang tới gặp nàng.

"Cẩn thận ngẫm lại..." Hồng Đậu chớp chớp mắt, nghịch ngợm cười nói: "Có thể mang danh hiệu phu nhân của A Miên, nghe cũng không tệ chút nào."

"Ta thành thân với Hồng Đậu... Giống như là..." A Miên không rõ mà tạm dừng một chút, qua một giây, hắn mới chậm rãi nói: "Giống như là nam nhân kia có được nương ta sao?"

Hồng Đậu còn nhớ rõ, "nam nhân kia" mà hắn nói chính là phụ thân hắn. Nàng cười cười, lại nhón mũi chân, khẽ hôn lên khóe môi hắn.

A Miên chậm rãi cong khóe môi, hắn vốn mang vẻ thanh quý ưu nhã, khuôn mặt tinh xảo, giữa mày chứa vài phần ôn nhu, sự ôn tồn lịch thiệp mang đầy phong độ trí thức, khiến người ta không kìm được mà muốn đến gần.

Trong mắt hắn giờ phút này đều ánh sáng ấm áp. Không nén nổi, Hồng Đậu đưa tay ôm lấy mặt hắn, lại lần nữa nhón mũi chân, hôn lên môi A Miên.

"A Miên, chờ tất cả chuyện phiền toái đều giải quyết xong, chúng ta liền thành thân, được chứ?"

"Được... Chúng ta thành thân."

A Miên chậm rãi cắn nhẹ lên môi nàng, đầu lưỡi lại xâm nhập, một đường tiến quân thần tốc, quấn quýt lấy cái lưỡi thơm tho của nàng. Dần dần, khi hắn không đè nén nổi sự hưng phấn trong nội tâm, nụ hôn này lại càng thêm cuồng nhiệt dưới sự dẫn dắt của hắn, kịch liệt làm càn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 308: Đứa bé không phải của ta!

Đáng tiếc, trong loại chuyện này A Miên lại không hề biết một vừa hai phải, vẫn may là tự chủ của Hồng Đậu cũng không tệ lắm, nàng cố sức đẩy A Miên ra một phân, "Được rồi, A Miên, tạm dừng trước đã!"

A Miên khẽ nhấp môi mỏng, hắn hơi chớp mắt, lại bất ngờ khiến người ta cảm thấy hắn hiện giờ có chút tội nghiệp.

Hồng Đậu không muốn thừa nhận mình động lòng trắc ẩn, nàng nỗ lực nghiêm nghị nói: "Tóm lại, chàng phải nhớ kỹ ta đã cầu hôn với chàng, chúng ta hiện tại chính là quan hệ hôn phu hôn thê, cho nên chàng nhất định phải quản tốt chính mình, nếu để ta nhìn thấy chàng và nữ nhân khác ở bên nhau, ta liền... Ta liền..."

Nàng suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra được mình sẽ trừng phạt hắn như thế nào. Câu nàng nói ra liền cứ như vậy mà mất sạch khí thế.

A Miên cười nói: "Ta không có hứng thú với nữ nhân."

Hồng Đậu lập tức nóng nảy, "Chẳng lẽ chàng vẫn còn hứng thú với nam nhân hả?"

"Ta cũng không cảm thấy hứng thú với nam nhân." A Miên nâng tay Hồng Đậu, đặt một nụ hôn lên mu bàn tay nàng, trong mắt hắn có ý cười, nhẹ nhàng mềm mại, có bản lĩnh câu hồn người, "Ta chỉ có hứng thú với Hồng Đậu mà thôi. Ừm... Là tính thú*."

(*) Tính thú: hứng thú làm "chuyện kia"

Hồng Đậu chợt nghe hiểu lời hắn nói, má nàng nóng lên, cả người đều nóng. Đối mặt với lời âu yếm full điểm kỹ năng của A Miên, nàng đã xem như không chống đỡ nổi, chỉ có thể bắt lấy tay hắn, lảng sang chuyện khác một cách vụng về, "A Miên... chàng cảm thấy chuyện vừa rồi chúng ta nhìn thấy Tiêu lão gia có tính là một tin tức hữu dụng hay không?"

"Dĩ nhiên là tính." A Miên giơ tay, vén lại tóc nàng đang bị gió thổi loạn, cười nói: "Chân tướng sự việc thường được giấu trong một chi tiết nhỏ không bắt mắt. Trên đời này, muốn hoàn thành kế hoạch mà không lộ dấu vết, cho dù là thần cũng chẳng thể nào làm được."

Mặt Hồng Đậu đờ đẫn, "A Miên, chàng có thể đừng nói thâm ảo như vậy hay không."

"Rất thâm ảo sao?" Mắt A Miên lộ vẻ nghi hoặc, rất nhanh lại thấp giọng cười nói: "Ta cho rằng, nếu ngẫu nhiên ta có thể biểu hiện cao thâm một chút, Hồng Đậu sẽ càng thêm sùng bái ta."

"Ồ..." Hồng Đậu đáp có lệ một tiếng, nàng kéo tay A Miên đi về phía trước, vừa đi vừa nói chuyện: "Chúng ta đi tìm đám Minh Châu thôi, hy vọng bọn họ phát hiện ra tin tức hữu dụng nào đó."

Còn về "tiểu thư" trong miệng Tần ma ma, "Sanh Nhi" trong miệng Tiêu Chính An là ai, hỏi Tiêu Nam Phong một chút sẽ biết. Chẳng qua Hồng Đậu đoán, Sanh Nhi gì đó kia hẳn là con gái của Tiêu Chính An.

A Miên có thể nói là ngoan ngoãn bị Hồng Đậu dắt đi, khóe môi hắn chứa ba phần ý cười, chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm gáy Hồng Đậu, chờ mong Hồng

Đậu có thể bỗng nhiên quay đầu lại hôn hắn một cái.

Đáng tiếc chính là, Hồng Đậu hiện tại không dám nhìn A Miên, nàng sợ mình vừa thấy A Miên sẽ lập tức bị chìm đắm trong cặp mắt động lòng người kia của hắn. Trọng điểm hiện giờ, hắn là giúp Minh Châu giải quyết phiền toái mới phải.

Kỳ thật Hồng Đậu tìm Minh Châu rất dễ dàng, vì nàng trực tiếp đi theo âm thanh đánh nhau là đã thấy được Minh Châu.

Không giống trong tưởng tượng của Hồng Đậu rằng bọn họ đánh nhau với hạ nhân Tiêu gia, mà là Tiêu Nam Phong và Tiêu Bắc Phong đánh nhau. Nói đúng hơn là Tiêu Nam Phong không đánh trả, đơn phương tiếp nhận những cú đánh từ Tiêu Bắc Phong.

Hồng Đậu quay lại nhìn A Miên, A Miên lắc đầu, tỏ vẻ hắn cũng không biết tình huống hiện tại là như thế nào.

Vì thế, Hồng Đậu nhìn về phía Minh Châu sắc mặt hơi bất thường đang đứng bên kia, nàng nắm tay A Miên bước đến hỏi: "Minh Châu, làm sao vậy?"

"Phu nhân..." Minh Châu cũng đang chìm trong trạng thái mờ mịt, tay nàng vô thức đặt trên bụng mà nói: "Ta mang thai..."

Hồng Đậu bị hoảng sợ, lập tức lui ra sau một bước bảo tồn trong sạch, "Đứa bé không phải của ta!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 309: Xem diễn (1)

Không... Minh Châu đâu có định bắt Hồng Đậu chịu trách nhiệm với đứa trẻ của mình.

A Miên vỗ vỗ lên đầu Hồng Đậu đang kinh hoảng thất thố, lại nhìn về phía hai người đang đánh túi bụi bên kia, nhẹ giọng cười nói: "Bảo bối, trò hay ở bên kia."

Hồng Đậu nhìn theo hướng chỉ của A Miên về phía Tiêu Nam Phong, Tiêu Bắc Phong bên kia, nhất thời chưa chú ý tới cách xưng hô buồn nôn của A Miên đối với mình.

Trên người Tiêu Nam Phong bị thương không ít, mà nắm đấm của Tiêu Bắc Phong vẫn rơi xuống không ngừng. Tiêu Nam Phong chưa từng đánh trả, bất luận nắm đấm của Tiêu Bắc Phong có mạnh bao nhiêu, hắn đều im lặng nhận lấy.

Những người khác đều không định nhúng tay.

Hồng Đậu và A Miên là người ngoài cuộc, không có tư cách nhúng tay vào, mà Minh Châu còn đang chìm trong cảm giác hư ảo, khó có thể tin rằng mình thật sự mang thai. Cảm giác hiện tại của nàng... giống như đang nằm mơ vậy.

Thời gian chậm rãi trôi đi, có lẽ Tiêu Bắc Phong đã đánh tới mệt mỏi, cũng có lẽ hắn đã dần tiếp nhận hiện thực này. Hắn bắt lấy cổ áo Tiêu Nam Phong, nét mặt căng cứng, gằn từng chữ một: "Tiêu Nam Phong, huynh đã làm gì?"

Hai mắt Tiêu Nam Phong vẫn thất thần, không lên tiếng.

Ban nãy Minh Châu bỗng nhiên cảm thấy buồn nôn, khi nàng vịn vào cây nôn mửa, là Tiêu Bắc Phong đã nóng ruột cầm lấy tay nàng, do mẫu thân hàng năm có bệnh trong người nên Tiêu Bắc Phong cũng có học qua y thuật, vừa nắm như vậy, hắn liền chẩn ra hỉ mạch trên cổ tay Minh Châu.

Ngay cả Minh Châu cũng phải đến tận tối nay mới biết mình đã thật sự mang thai.

Tiêu Bắc Phong túm lấy cổ áo Tiêu Nam Phong, hắn túm chặt tới mức mu bàn tay nổi gân chằng chịt, "Tiêu Nam Phong, Minh Châu có lòng tốt thu nhận huynh, huynh lại làm gì với nàng ấy!? Ta vốn nghĩ... vốn nghĩ huynh vẫn còn có lương tâm, lại không ngờ... không ngờ tới..."

Cô nương mình yêu thầm lại bị đại ca mình ngủ, chuyện này đối với bất cứ ai cũng đều khó có thể chấp nhận, huống chi là chính Tiêu Bắc Phong đã thỉnh cầu Minh Châu cho Tiêu Nam Phong ở nhờ, vô hình trung, hắn liền cảm thấy Minh Châu bị Tiêu Nam Phong làm bẩn là do lỗi của hắn.

Bất luận Tiêu Bắc Phong làm gì, nói gì, Tiêu Nam Phong cũng đều im lặng. Tiêu Bắc Phong đã mất kiên nhẫn với hắn.

Đẩy Tiêu Nam Phong ra, Tiêu Bắc Phong lại đi đến bên cạnh Minh Châu đang hoảng hốt, trầm giọng nói: "Liễu cô nương... là ta có lỗi với nàng, ta... ta nhất định sẽ đền bù cho nàng thật tốt. Ta vẫn chưa từng nói với nàng, kỳ thật ta đã thích nàng từ lâu, bất luận nàng gặp phải chuyện thống khổ gì, tương lai ta đều sẽ đền bù lại, ta cam đoan với nàng, ta nhất định sẽ cưới nàng, còn về đứa nhỏ này..."

Minh Châu hơi ngẩng đầu, nhìn Tiêu Bắc Phong.

Tiêu Bắc Phong nói: "Đứa nhỏ này, nàng không cần giữ lại, cũng không cần có gánh nặng tâm lý."

Lời vừa nói ra, Tiêu Nam Phong bất động thật lâu bỗng nhiên tỉnh táo lại, trên mặt hắn đầy vết thương xanh tím, khí thế kiêu ngạo ngày xưa đã không còn, hắn nhìn Minh Châu như đang đợi một phán quyết cho số mệnh.

A Miên và Hồng Đậu sớm đã lui đến một bên, mà A Miên cũng lấy ra một gói bánh hoa mai đặt vào trong tay Hồng Đậu. Hồng Đậu vừa cắn bánh hoa mai, vừa nói khẽ: "Vở diễn này thật quá kích thích nha..."

"Nằm trong dự kiến." A Miên khẽ cười, lại không biết lấy từ chỗ nào ra một chiếc khăn trắng tinh, nhẹ nhàng lau vụn bánh trên khóe môi nàng.

Hồng Đậu lại cắn một miếng bánh. Từ sau khi đến cổ đại này, cuộc sống về đêm của nàng vẫn cực kỳ nhàm chán, hiếm khi mới có một "bộ phim lúc 8 giờ" tàm tạm có thể xem, thế nên nàng xem hết sức nhập thần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 310: Xem diễn (2)

Tất cả mọi người đều đang chờ đáp án của Minh Châu.

Tay Minh Châu nhẹ nhàng đặt trên bụng, nàng vẫn chưa cảm nhận được động tĩnh gì truyền ra từ đây, nhưng bất ngờ là nàng dường như có thể cảm nhận được sinh mệnh nhỏ bên trong hoạt bát cỡ nào.

Tầm mắt nàng nhìn sang Tiêu Nam Phong, cũng đồng thời chạm đến ánh mắt hắn, nhưng nàng đợi mọt lúc lâu vẫn chưa thấy Tiêu Nam Phong mở miệng nói chuyện.

Vì thế, nàng thất vọng rũ mắt xuống, "Đứa nhỏ này là của ta, ta sẽ không từ bỏ nó."

Đôi mắt Tiêu Nam Phong khẽ run.

Tiêu Bắc Phong cũng không bất ngờ với đáp án đó, hắn chậm rãi mỉm cười, "Không sao cả, Liễu cô nương không đành lòng từ bỏ đứa bé này, ta cũng có thể hiểu được, chỉ là ta hy vọng Liễu cô nương có thể biết, nếu nàng nguyện ý gả cho ta... Ta chắc chắn sẽ coi đứa bé này như con ruột."

Giọng nói của Tiêu Bắc Phong có một sức mạnh bao dung khiến người ta yên lòng, càng có sức thuyết phục khiến người khác không thể hoài nghi.

Hồng Đậu nghe thế cũng không nhịn được mà muốn vỗ tay, "Nam nhân tốt..."

Đối với cách làm của Tiêu Bắc Phong, A Miên chỉ cười không nói. Tuy nhiên, thấy Hồng Đậu đã ăn hết một gói bánh hoa mai, hắn lại không biết lấy từ đâu ra một gói hạt thông đặt vào trong tay nàng.

Hồng Đậu nhìn không rời mắt, chăm chăm chú ý đến tình thế bên kia, trong tay cầm được thứ gì thì nàng liền ăn cái đó, một chút cũng không nghĩ tới, rốt cuộc A Miên đã chuẩn bị bao nhiêu đồ ăn vặt trên người.

Minh Châu nói một tiếng "Xin lỗi" với Tiêu Bắc Phong, "Đứa nhỏ này ta sẽ tự mình nuôi nấng, nhị thiếu gia không cần cảm thấy áy náy với ta. Bản lĩnh nuôi nấng một đứa trẻ lớn lên, ta vẫn phải có."

"Liễu cô nương..." Tiêu Bắc Phong còn muốn nói thêm gì đó.

Minh Châu cũng đã xoay người chuẩn bị rời đi, "Ta muốn sinh hạ đứa nhỏ này không vì bất cứ ai, vẫn mong chư vị đừng cảm thấy áy náy."

Sau khi dứt lời, nàng đã phi thân lên, ra bên ngoài bức tường viện.

Hồng Đậu nhìn Tiêu Nam Phong ngây ngốc bất động thì liền nóng nảy, nàng không không nhìn được nữa mà đứng ra hỏi trực tiếp: "Tiêu Nam Phong, chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới vì sao Minh Châu lại mang thai à?"

Đúng vậy, Minh Châu giỏi nhất chính là y thuật, chẳng lẽ nàng ấy lại không biết cách tránh thai?

Tiêu Nam Phong ngây ngốc nhìn về phía Hồng Đậu.

Hồng Đậu dứt khoát nói thẳng: "Minh Châu là một đại phu, nếu có tiếp xúc thân mật với người khác, phản ứng đầu tiên của nàng ấy chắc chắn là phòng ngừa bản thân mang thai đứa trẻ, nhưng nếu nàng ấy thật sự có mang, có nghĩa là nàng căn bản chưa từng uống thuốc tránh thai. Nói cách khác, nàng không định tránh mang thai con của ngươi, lại nói cách khác nữa, chính là nàng nguyện ý sinh con với ngươi đó, cái đồ đầu gỗ như ngươi còn không rõ sao?"

Vẻ mặt Tiêu Nam Phong vừa động, bước chân đã lập tức đuổi theo hướng Minh Châu rời đi.

Hồng Đậu thở phào nhẹ nhõm. Quả nhiên nàng vẫn không chịu nổi cái gì mà nam nữ vì tự tôn quá cao hay vì hiểu lầm gì đó mà chơi ngược tâm các kiểu, cho dù trước kia có đọc tiểu thuyết thì nàng cũng chỉ chọn tiểu thuyết ngốc bạch ngọt mà coi thôi.

Chẳng qua, chờ đến khi Hồng Đậu nhìn thấy còn một Tiêu Bắc Phong đang đứng bất động vì chịu đả kích nặng nề... nàng liền đưa ánh mắt xin giúp đỡ về phía A Miên.

Xong rồi, chỉ vì chắp vá cho Tiêu Nam Phong và Minh Châu mà nàng quên mất đây là cuộc tình tay ba, luôn có một người sẽ thành kẻ thất bại.

Đương nhiên là A Miên muốn giúp vợ mình thu dọn cục diện rối rắm. Hắn tiến lên một bước, nói: "Tiêu nhị thiếu gia, ngươi không cam lòng cứ như vậy buông tay để Liễu cô nương và Tiêu đại thiếu gia ở bên nhau."

"Sao có thể cam tâm được?" Tiêu Bắc Phong cười khổ một chút, nhưng hắn không cách nào phủ nhận, Hồng Đậu nói cũng không sai.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 311: Xem diễn (3)

Minh Châu nguyện ý sinh con cho Tiêu Nam Phong, việc đó nói lên điều gì?

Trong lòng mọi người đều rất rõ.

A Miên cười nói: "Nếu không cam lòng, vậy Tiêu nhị thiếu gia cũng có thể giết Tiêu đại thiếu gia, rồi nghĩ cách để Liễu cô nương uống thuốc phá thai vào, đến lúc đó ngươi lại xuất hiện bên cạnh nàng, nói không chừng liền có cơ hội."

"Này, A Miên!" Hồng Đậu kinh hãi kéo tay A Miên, hắn đang an ủi người ta hay xúi giục người ta phạm tội thế!?

A Miên chỉ tươi cười hết sức hữu hảo.

Tiêu Bắc Phong cũng bị lời A Miên nói làm cho hơi kinh ngạc, hắn chính là một người ôn hoà hiền hậu, từ nhỏ đến lớn vẫn chưa từng giết ai, tuy rằng tập võ nhưng lại chỉ vì cường thân kiện thể. Một lát sau, hắn mới lắp bắp nói: "Công tử nói đùa, bất luận thế nào, ta cũng sẽ không hạ sát thủ với huynh trưởng của mình. Huống chi... trong bụng Liễu cô nương cũng là một sinh mệnh nhỏ, nếu Liễu cô nương không muốn, ta cũng không dám làm chuyện dư thừa."

Hồng Đậu lại lần nữa cảm thán tự đáy lòng, đây thật đúng là một nam nhân tốt nha! Ngay cả nàng cũng không nhịn được phải khen ngợi hắn!

Nhưng sự bội phục tán thưởng của Hồng Đậu đối với Tiêu Bắc Phong, A Miên lại đều có thể cảm nhận được.

A Miên khẽ nhếch môi, "Tiêu nhị thiếu gia cứ như vậy mà từ bỏ tình yêu trong lòng, nhất định là vạn phần thống khổ."

"Nỗi thống khổ cầu mà không được..." Tiêu Bắc Phong dừng một chút, càng thêm vài phần thương cảm, "Liệu có mấy người có thể hiểu được đây?"

A Miên nhìn Hồng Đậu, lại hơi mỉm cười, cực kỳ sung sướng nói: "Quả thực ta không cách nào hiểu nổi."

"Phập phập phập" vài tiếng, tựa như có vô số lưỡi dao sắc bén đâm trúng trái tim Tiêu Bắc Phong. Sắc mặt hắn càng thêm xám trắng, đến cười khổ cũng không cười được. Nhìn dáng vẻ không thiết sống của hắn hiện tại, nói ngày mai hắn muốn đi nhảy lầu cũng sẽ có người tin.

Hồng Đậu đau đầu đỡ trán, "A Miên..."

"Ừm?" A Miên vô tội nhìn nàng.

Nàng nhờ hắn giúp dọn dẹp cục diện rối rắm do nàng gây ra, chứ không phải kêu hắn làm cục diện rối rắm hơn nữa!

Thôi được rồi...

Hồng Đậu từ bỏ việc gửi gắm hy vọng vào A Miên, nàng tự mình đứng ra nói: "Tiêu nhị thiếu gia, chỉ với tài hoa của ngươi, diện mạo của ngươi, gia thế của ngươi, về sau muốn tìm cô nương nào mà không được? Tục ngữ nói, chân trời nơi nào không có cỏ, hà tất đơn phương một cành hoa..."

A Miên lạnh giọng tiếp lời: "Cỏ ở chân trời tuy không ít, nhưng vẫn chẳng thể tốt bằng nàng."

Sắc mặt Tiêu Bắc Phong lần thứ hai trắng bệch, đã chìm sâu vào nỗi đau thất tình không thể thoát ra.

Mày Hồng Đậu dựng thẳng, nàng bắt lấy tay A Miên kéo hắn sang một bên, thấp giọng nói: "A Miên, chàng muốn khuyên cho hắn mất niềm tin mà đi tự sát đấy hả?"

"Hồng Đậu vì sao lại nghĩ ta ác độc như thế?" A Miên nói hết sức tủi thân.

Hồng Đậu lập tức cảm thấy liệu có phải mình đã nói rất quá đáng hay không, nhưng A Miên lại bồi thêm một câu ngay sau đó: "Ta chẳng qua chỉ cảm thấy hắn xuất gia làm hòa thượng là được rồi, chưa từng nghĩ tới việc khuyên hắn tự sát."

Không... A Miên, chàng như vậy là đã ác độc lắm rồi đó.

A Miên lại nói: "Tiêu nhị thiếu gia hắn..."

"A Miên." Hồng Đậu đau đầu ngắt lời hắn, "Chàng vẫn nên giữ im lặng thì hơn."

A Miên thấy vẻ mặt nàng không tốt lắm, hắn liền thật sự nghe lời ngậm miệng.

Hồng Đậu quay đầu định tới khuyên giải an ủi Tiêu Bắc Phong, lại không thấy Tiêu Bắc Phong đâu cả, nàng kinh ngạc: "Tiêu Bắc Phong đâu?"

A Miên duỗi tay, chỉ về phía hồ nhân tạo cách đó không xa. Trên mặt hồ phẳng lặng chỉ nổi lên một đám bọt khí.

Hồng Đậu kinh hoảng thất sắc chạy tới bên hồ, "Tiêu Bắc Phong nhảy hồ tự sát! A Miên chàng sao không nói sớm cho ta!?"

A Miên chớp chớp mắt, dùng ánh mắt để nói: Chẳng phải nàng muốn ta ngậm miệng à?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 312: Xem diễn (4)

Hồng Đậu đương nhiên muốn cứu Tiêu Bắc Phong. Nếu Tiêu Bắc Phong mà chết, vậy chính nàng sẽ đổ trách nhiệm lên đầu mình, nhưng Hồng Đậu vẫn chưa xuống nước, A Miên đã bắt được tay nàng.

Hồng Đậu vội la lên: "A Miên, mau thả ta ra, ta muốn đi cứu người!"

"Không cần phải phiền toái như thế." A Miên thản nhiên cười cười, lại nói một câu nhẹ bẫng: "Tiêu nhị thiếu gia, nếu ngươi xảy ra chuyện, chỉ sợ Tiêu gia sẽ trách tội Liễu cô nương. Liễu cô nương đã không còn người nhà nào khác, đến lúc đó đối mặt với Tiêu gia gây khó dễ, chỉ sợ..."

A Miên chưa nói hết, nhưng chỉ cần không phải kẻ ngốc thì đều có thể hiểu lời hắn có ý gì.

Tiếp theo, một kỳ tích xuất hiện!

Hồng Đậu mở to hai mắt, nhìn mặt hồ vốn ngay cả bọt khí cũng đã biến mất bỗng vọt lên một bóng người, nàng "Oa" một tiếng, ánh mắt nhìn A Miên đã không đơn giản là sùng bái nữa rồi.

A Miên chỉ cười, "Hồng Đậu cảm thấy ta rất lợi hại sao?"

"Ừm ừm!" Hồng Đậu liều mạng gật đầu.

A Miên lại cười, hắn hơi cúi đầu, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Lập tức, Hồng Đậu liền nhón mũi chân lên, hôn môi hắn một cái.

A Miên mở đôi mắt cười, hết sức quyến rũ. Tuy nụ hôn chuồn chuồn lướt nước này thật ngắn ngủi, nhưng hắn vẫn rất vừa lòng.

Tiêu Bắc Phong cả người ướt lộc cộc đi tới chợt dừng chân, đại khái là lại có cảm giác bị dao nhỏ đâm "phập phập phập". Chẳng qua hiện tại có thể nói hắn đã quen rồi, vì thế hắn tiếp tục chán nản lê bước, đi lên bờ.

A Miên rất thân thiện mà vô hại nói: "Tiêu nhị thiếu gia, bất luận xảy ra chuyện gì, đều phải kiên cường sống sót."

Tiêu Bắc Phong ngay cả mí mắt cũng không nâng lên, tỏ vẻ không muốn nhìn hắn, thậm chí còn muốn tặng kèm A Miên hai chữ "Ha hả" thật to.

Hồng Đậu ngượng ngùng "Khụ" một tiếng, thấy Tiêu Bắc Phong ướt dầm dề, trên người còn đang nhỏ nước "tí tách", dáng vẻ đáng thương này thật sự khiến người ta không nhịn được mà đồng cảm. Nàng chỉ có thể hết sức cẩn thận khuyên giải: "Tiêu nhị thiếu gia, cái này... chuyện tình cảm có miễn cưỡng cũng không được, dưa hái xanh không ngọt, ngươi... ngươi vẫn nên nhìn thoáng một chút đi."

"Hồng Đậu nói không sai." A Miên cũng cười, "Nghĩ thoáng ra nào. Ngươi biết đấy, so với những người lầm tưởng con của thê tử mình và người đàn ông khác thành con thân sinh mà nuôi dưỡng, thì cảnh ngộ của ngươi đã tốt hơn rất nhiều."

Hồng Đậu lập tức nhéo eo A Miên, nhìn Tiêu Bắc Phong xấu hổ cười cười, "Tiêu nhị thiếu gia, ngươi đừng nghe A Miên nói bậy. Minh Châu không đồng ý ở bên ngươi chính là bởi nàng không muốn lừa gạt ngươi, cũng không muốn lợi dụng ngươi. Ta nghĩ, Minh Châu nhất định đã coi ngươi như bằng hữu."

"Phương cô nương..." Tiêu Bắc Phong rốt cuộc cũng có phản ứng, hắn ngẩng đầu, tóc ướt dán lên mặt, khiến sắc mặt hắn càng có vẻ tái nhợt hơn. Hắn miễn cưỡng cười một cái còn khó coi hơn khóc, "Ngươi không cần an ủi ta, ta biết... Liễu cô nương không thích ta."

"Ách... Này..." Hồng Đậu không biết phải nói sao. Nàng thật sự không có kinh nghiệm khuyên bảo thanh niên thất tình, nàng cũng không dám đưa ánh mắt xin giúp đỡ về phía A Miên nữa. Nếu để A Miên nói chuyện, hắn vừa mở miệng có khi sẽ khiến Tiêu Bắc Phong càng muốn đi chết hơn.

Tiêu Bắc Phong nâng tay lên, lau qua đôi mắt, cũng không biết lau nước hay nước mắt nữa. Rốt cuộc, hắn tỏ vẻ bình thản nói: "Đúng như Phương cô nương nói, dưa hái xanh không ngọt, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng. Liễu cô nương có thể ở bên người nàng thích, ta... ta cũng thật lòng vui vẻ thay nàng."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 313: Xem diễn (5)

"Nhưng mà..." Hồng Đậu rối rắm nói: "Tiêu nhị thiếu gia, dáng vẻ ngươi thoạt nhìn như muốn khóc..."

Tiêu Bắc Phong lại lần nữa lau đôi mắt, "Đó là vì ta đang rất vui... rất vui..."

"Ồ..." Hồng Đậu đáp có lệ một tiếng, quyết định giả vờ tin chuyện ma quỷ của Tiêu Bắc Phong.

A Miên cười nói: "Nếu Tiêu nhị thiếu gia đã điều chỉnh tốt tâm tình, vậy ta nghĩ chúng ta cũng có thể nói chuyện chính sự."

Hửm?

A Miên, con mắt nào của chàng thấy tâm tình Tiêu Bắc Phong đã được điều chỉnh tốt vậy?

Hắn hiện còn đang đau lòng đến không thể kềm chế nổi có được không?

Hồng Đậu nhìn A Miên chớp chớp mắt, nhưng A Miên chỉ dắt tay Hồng Đậu, lại mỉm cười hỏi Tiêu Bắc Phong một câu: "Có thể nói chuyện chính sự chưa? Đêm đã khuya rồi, ta không muốn lãng phí thời gian ngủ buổi tối."

Tiêu Bắc Phong chỉ có thể cố gắng gượng trả lời: "Ta đã...ổn."

Cho dù hắn hiện tại ướt rượt cả người, rất chật vật, còn cả vẻ mặt của hắn, hết sức đau lòng nhưng vẫn phải gắng gượng. Đại khái là cảm thấy quá mức xấu hổ, hắn chỉ có thể dời lực chú ý bằng cách vắt khô nước ở ống tay áo, Hồng Đậu còn có thể nhìn thấy một vết bớt nhạt hình trăng non trên cánh tay Tiêu Bắc Phong.

Chợt nhớ tới trên cánh tay mình cũng có vết bớt, Hồng Đậu bỗng hơi trầm mặc, nhớ tới lúc trước chỉ vừa đến thế giới này, nghĩ lại hiện giờ, nàng có cảm giác như đã trải qua mấy đời vậy.

A Miên không biết tại sao tâm tình Hồng Đậu bỗng dưng phiền muộn như thế. Hắn nắm tay nàng, mỉm cười với nàng, tâm tình Hồng Đậu lúc này mới tốt lên một chút. A Miên lại nhìn về phía Tiêu Bắc Phong hỏi: "Không biết Tiêu lão gia đối đãi với Tiêu nhị thiếu gia và huynh trưởng ngươi thế nào?"

"Cha ta ông ấy..." Tiêu Bắc Phong hơi điều chỉnh một chút ngữ điệu chua xót của mình, chậm rãi nói: "Cha ta và nương ta giống nhau, bất luận đối xử với ta, hay với đại ca cũng đều rất tốt."

"Nhưng ta nghe nói, dường như Tiêu đại thiếu gia rất được chiều chuộng?"

"Lời này nói như vậy... cũng không sai." Tiêu Bắc Phong nói: "Đại ca là đích trưởng tử Tiêu gia, trước nay Tiêu gia đều do đích trưởng tử kế nghiệp, cho nên cha mẹ càng thêm chú ý tới huynh ấy, lại không ngờ kết quả hoàn toàn ngược lại, khiến đại ca ỷ vào sự yêu thương của cha mẹ mà dần dần trở nên kiêu ngạo ương bướng, còn rước lấy danh hiệu Giang Nam tiểu bá vương."

"Chỉ vì có thân phận đích trưởng tử, mà dù hắn là một kẻ không học vấn không nghề nghiệp lại háo sắc, hắn cũng là người kế thừa của Tiêu gia. Còn ngươi tốt hơn huynh trưởng cả về nhân phẩm lẫn danh tiếng lại chỉ vì sinh ra chậm một chút mà liền mất đi tư cách kế thừa Tiêu gia. Tiêu nhị thiếu gia, ngươi không cảm thấy như vậy rất không công bằng sao?"

Tiêu Bắc Phong khựng lại, tiếp theo, ánh mắt hắn ảm đạm xuống, thoạt nhìn có thể biết, hắn cũng không phải chưa từng rối rắm vấn đề này.

Hồng Đậu kinh ngạc nhìn A Miên, không hiểu vì sao hắn phải nhắc tới đề tài mẫn cảm như vậy.

Quả thực, đây là một chuyện rất không công bằng. Luận về cách làm người, Tiêu Bắc Phong ôn hòa có lễ, là chính nhân quân tử, luận về bản lĩnh, hắn có tài văn chương xuất chúng, cũng đã từng tham dự không ít vụ làm ăn của gia tộc, bất luận là điểm nào, hắn cũng đều hơn hẳn Tiêu Nam Phong, nhưng lại chỉ vì hắn là đệ đệ, nên hắn chưa bao giờ được cha mẹ coi trọng cả.

Nhưng Tiêu Bắc Phong từ nhỏ đã lớn lên trong hoàn cảnh này, cho dù cảm thấy bất công thì sao? Hắn đã sớm tiếp nhận vận mệnh này, hơn nữa, Tiêu Nam Phong là ca ca hắn, hắn tuyệt đối sẽ không làm bất cứ chuyện gì thương tổn Tiêu Nam Phong.

"Ta cảm thấy chuyện này công bằng hay không công bằng thì thế nào đây?" Tiêu Bắc Phong rũ mắt, thần sắc tràn đầy bất đắc dĩ sau khi nhận mệnh. Hắn thấp giọng nói: "Cha mẹ là cha mẹ ta, đại ca trước sau cũng là đại ca ta, nếu ông trời khiến ta trở thành đệ đệ, vậy ta liền tiếp nhận vận mệnh của ta là được rồi, chờ sau này đại ca kế thừa gia nghiệp Tiêu gia, ta sẽ phụ tá huynh ấy thật tốt, như vậy là đủ."

"Tiêu nhị thiếu gia." Hồng Đậu không nhịn được cảm thán, "Ngươi quả nhiên là chính nhân quân tử."

Chính trực đến mức khiến người ta không nhịn được mà hoài nghi liệu hắn có phải là kẻ ngốc hay không nữa. Nhưng phàm là người, tóm lại cũng phải có chút lòng riêng chứ nhỉ?

Tiêu Bắc Phong nhìn về phía Hồng Đậu, "Phương cô nương..."

"Ý Hồng Đậu là ngươi rất ngốc." A Miên mỉm cười, "Chứ không phải có ý khen ngươi."

Tiêu Bắc Phong: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 314: Xem diễn (6)

Hồng Đậu lại xấu hổ cười cười.

A Miên thì bình tĩnh hỏi: "Tiêu nhị thiếu gia, không biết Tiêu phủ từng có vị tiểu thư nào tên Sanh Nhi không?"

"Tiểu thư tên Sanh Nhi..." Tiêu Bắc Phong nhíu mày lắc đầu, "Ta chưa từng nghe đến. Huống chi, hẳn là Tiêu phủ chỉ có hai vị công tử là ta và đại ca ta mới đúng, chúng ta không có huynh đệ tỷ muội nào khác cả."

"Vậy thì thật kỳ quái." Hồng Đậu vuốt cằm, nghi hoặc: "Sanh Nhi mà chúng ta nghe được từ miệng Tiêu lão gia lại là ai đây?"

"Đây là cái tên cha ta nói ra sao?" Tiêu Bắc Phong cũng kinh ngạc, "Ta chưa bao giờ nghe cha ta nhắc tới cái tên này."

Vốn dĩ Tiêu Chính An nhắc tới một cái tên là chuyện rất nhỏ, nhưng sau khi cả Tiêu Bắc Phong từ nhỏ sống trong Tiêu phủ cũng nói hắn chưa từng nghe đến tên vị Sanh Nhi tiểu thư này, chuyện liền trở nên kỳ quái.

Có hỏi tiếp cũng không thêm được tin tức gì, A Miên nắm tay Hồng Đậu rời đi, còn rất có lòng tốt mà để lại một câu: "Tiêu nhị thiếu gia, hy vọng ngươi cố hết khả năng sống sót. Dù hiện tại mất mát, cũng không có nghĩa ngươi sẽ không nhìn thấy kỳ tích trong tương lai."

Sau khi nói dứt lời, A Miên ôm eo Hồng Đậu bay ra khỏi Tiêu phủ.

Sau khi ra khỏi tường cao của Tiêu phủ, Hồng Đậu bất an: "Nếu Tiêu Bắc Phong luẩn quẩn trong lòng lại đi làm mấy chuyện nguy hiểm thì làm sao bây giờ?"

"Sẽ không đâu." Đi trên đường không người giữa đêm khuya, A Miên sợ Hồng Đậu lạnh, liền cởi áo ngoài của mình xuống, khoác lên trên người Hồng Đậu, lại một lần nữa cầm tay nàng, cười nói: "Tiêu Bắc Phong là một "tình si". Nếu hắn vì tổn thương tình cảm mà chết đi, Tiêu phủ sẽ tìm đến Liễu cô nương gây phiền toái. Hắn sẽ không nỡ để Liễu cô nương bị người Tiêu phủ làm khó đâu."

"A Miên..." Hồng Đậu đờ đẫn mặt nhìn hắn, "Sao ta lại cảm thấy khi chàng nói ra hai chữ "tình si" này có vẻ rất châm chọc nhỉ?"

"Hồng Đậu cảm nhận không sai, ta vốn đang châm chọc." A Miên vô tội cười, "Chỉ vì người trong lòng thích nam nhân khác mà liền muốn đi tự sát, còn chưa đủ khiến người ta châm chọc sao?"

Trong lòng Hồng Đậu khinh bỉ, người ta muốn tự sát chẳng phải vì trước đó bị chàng châm ngòi hay sao!? Nàng không vui nhấp môi, "Vậy còn chàng? Nếu ta thích nam nhân khác, chàng sẽ làm sao?"

"Sẽ không có ngày này." A Miên cười như không cười nhướng mày nói: "Trước khi Hồng Đậu thay lòng, nam nhân kia tất nhiên đã chết dưới tay ta, mà Hồng Đậu không thích ta giết người nhất, cho nên Hồng Đậu chắc chắn sẽ không rời khỏi ta."

Câu trả lời máu me như vậy... thật đúng là phong cách trước nay của hắn.

A Miên thích nói giỡn nửa thật nửa giả, Hồng Đậu sớm đã biết, nàng giả vờ buồn rầu nói: "Thôi được thôi được, vì hoà bình thế giới, ta cũng nhất định sẽ không thích người khác."

A Miên cong khóe mắt, khen ngợi vỗ vỗ đỉnh đầu nàng, "Cô gái thông minh."

"Chẳng phải vậy à, ta hơi bị thông minh đó." Hồng Đậu còn nói thêm: "Chẳng qua ta không nghĩ tới chàng thế mà lại khích lệ Tiêu Bắc Phong một câu trước khi đi, ta còn tưởng là chàng rất ghét hắn."

A Miên mỉm cười, "Ta quả thực rất ghét hắn, hơn nữa, đó cũng không tính là khích lệ."

"Vậy tính là gì?" Hồng Đậu khó hiểu nhìn hắn.

A Miên cảm thấy dáng vẻ khó hiểu của nàng thật sự rất đáng yêu, liền không nhịn được mà dùng ngón tay khẽ chọc chọc khuôn mặt nàng, "Ta khuyên Tiêu Bắc Phong phải tận lực sống sót, là vì ta đã có dự cảm, bí mật mà Tiêu phủ cất giấu sẽ khiến tất cả mọi người chấn động, hơn nữa bí mật này... đối với huynh đệ Tiêu thị tuyệt đối không tính là chuyện tốt. Sao hắn có thể chưa thấy bí mật này mà đã chết đây? Vậy sẽ chẳng thú vị chút nào."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 315: Cõng ta

Quả nhiên, A Miên tự dưng có lòng tốt mới là lạ.

Hồng Đậu hiện tại ngay cả ánh mắt xem thường cũng lười cho A Miên. Bỗng nhiên, nàng dừng chân lại.

A Miên rũ mắt nhìn nàng, “Làm sao thế?”

Hồng Đậu cũng không phải vì lời hắn nói mà tức giận với hắn. Hắn có thể cảm nhận được cảm xúc của nàng, tâm tình nàng hiện tại... là một loại tâm tình A Miên không cách nào mô tả được, giống như chạm vào nơi mềm mụp nào đó trên người, lại giống như ăn vào thứ gì đó chua chua ngọt ngọt, loại cảm giác kỳ dị đến mức người ta khó có thể hình dung này... khiến người ta giống như lên cơn nghiện mà chỉ muốn trải nghiệm càng nhiều.

“Ta không đi nổi.” Hồng Đậu giậm chân, giương mắt nhìn hắn.

A Miên sửng sốt vài giây, khi hắn bỗng ý thức được nàng đang làm nũng, cảm giác kỳ diệu trong lòng hắn đã dần biến thành sung sướng tràn đầy. Hắn cười nói: “Ta cõng nàng.”

Rất tốt, bạn trai này đúng là không quan tâm đến thể diện.

Hồng Đậu rụt rè trong chốc lát, cũng không quá lâu, nàng liền tung ta tung tăng ghé vào sau lưng hắn. A Miên cõng nàng lên hết sức dễ dàng.

Tay Hồng Đậu đặt trên đầu vai A Miên, nàng nhìn chằm chằm sườn mặt hắn, càng nhìn càng thấy đẹp, càng xem càng cảm thấy vui trong lòng, vì thế, nàng liền hôn lên sườn mặt hắn.

A Miên cười khẽ một tiếng, “Có mệt không?”

“Ừm, mệt.” Giọng nàng ngoan ngoãn đến đáng yêu.

“Vậy ngủ trước một lát đi, rất nhanh chúng ta sẽ về đến Liễu phủ.”

“Không cần, ta không muốn nhắm mắt lại ngủ.”

A Miên hơi nghiêng đầu nhìn nàng, "Vì sao?"

"Vì nhắm mắt lại sẽ không nhìn thấy A Miên."

Lời âu yếm bỗng nhiên xuất hiện, đặc biệt khiến người ta rung động trong lòng.

Giống như vừa rồi nàng đột nhiên dừng chân lại, A Miên cũng dừng bước chân.

Hồng Đậu thắc mắc, cũng hỏi một câu giống hệt, "Làm sao thế?"

"Hồng Đậu."

"Ừm?"

"Ta muốn hôn nàng."

Mặt Hồng Đậu ửng hồng, bởi hắn nói quá trực tiếp, nên đôi mắt nàng cũng không dám nhìn vào hắn, "Nếu chàng muốn hôn... thì cứ hôn đi... sao phải nói trắng ra như vậy..."

Không biết nàng sẽ thẹn thùng sao?

A Miên lại khẽ cười, thấp giọng nói: "Không chỉ hôn, ta còn muốn làm chuyện "quá mức" hơn với Hồng Đậu."

Hồng Đậu đương nhiên biết chuyện "quá mức" kia là gì. Mặt nàng nóng lên, từ lúc nàng và A Miên ở bên nhau đến nay, ngoại trừ một lần ngoài ý muốn trong địa đạo kia, thì sau đó, vì vết thương của A Miên, lại thêm hết chuyện này đến chuyện nọ, nên bọn họ tuy có đôi khi sẽ nghỉ ngơi trên cùng một giường, nhưng trước sau vẫn chưa làm "chuyện khác người" kia thêm lần nào cả.

"Khụ..." Hồng Đậu thấp giọng khụ một tiếng, tiến đến bên tai hắn nói: "Sẽ không lại giống lần kia... rất nhanh liền kết thúc chứ?"

Bỗng nhiên, bên tai nàng vang lên tiếng gió.

A Miên thế mà lại đột ngột dùng khinh công!

Liễu phủ đêm khuya tĩnh lặng, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng khó mà nghe thấy.

Trong khách phòng tốt nhất của Liễu phủ, mơ hồ có tiếng giường gỗ kêu kẽo kẹt truyền ra, còn có giọng một nam nhân "tài xế mới" đang không ngừng hỏi.

"Như vậy có thoải mái không?"

"..."

"Không nói lời nào tức là không thoải mái?" Động tác của hắn hơi ngừng, "Vậy chúng ta lại đổi kiểu khác thôi."

"Thoải, mái..." Hồng Đậu thở dốc nói.

Hắn lại chuyển động, "Vậy còn thế này? Có thích không?"

"Thích, thích..."

Một canh giờ sau, Hồng Đậu rốt cuộc cũng hiểu rõ cái gì gọi là họa từ miệng mà ra. Nàng không nên nghi ngờ sức bền của hắn!

Cũng không biết là lần thứ mấy ý thức trở về từ trong vui sướng cùng cực, nàng lại nghe được giọng nói ôn nhu của hắn, "Động như vậy, có thích không?"

"A Miên... Ta, ta xin ngưng chiến..."

Hắn đã nâng một chân nàng lên đặt trên đầu vai mình, "Như thế... được chứ?"

Hồng Đậu ngay cả sức lực để đáp lại cũng không còn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 316: Chuyện phiền toái (1)

Ngày thứ hai, Hồng Đậu ngủ tới lúc mặt trời lên cao mới tỉnh dậy. Nàng tùy ý động tay một chút, liền cảm thấy cả người đều đau nhức không thôi. Hồng Đậu ghé đầu vào trên gối khóc không ra nước mắt, quyết định mình sẽ không bao giờ thốt ra lời nghi ngờ năng lực của A Miên nữa!

A Miên đã ăn mặn dĩ nhiên không còn là tiểu xử nam "ba giây đã tắt" trong lần đầu tiên, Hồng Đậu vốn còn nghĩ A Miên là "tài xế mới", nàng cần phải dẫn đường cho hắn nhiều hơn, kết quả là tưởng tượng thì tốt đẹp, hiện thực lại tàn khốc, A Miên đã trực tiếp biến từ "tài xế mới" ngây ngô thành "tài xế lão làng" thuộc từng con đường ngõ hẻm.

Thiên phú không cần thầy dạy cũng hiểu này, Hồng Đậu hổ thẹn không bằng hắn.

A Miên còn đang nằm trên giường cùng nàng, kỳ thật hắn đã sớm tỉnh, chẳng qua là nằm với nàng thêm một lúc mà thôi.

Nàng mở mắt ra cũng chỉ có thể nhìn thấy ngực hắn, bao gồm dấu răng rõ rệt nàng để lại trên khuôn ngực kia.

Nàng cuống quít dời tầm mắt.

Cho đến khi nàng nhận ra, cái tay vòng trên eo nàng đã chậm rãi "hành động".

Hồng Đậu cảnh giác,

"A Miên?"

"Sợ nàng lạnh."

A Miên nói: "Muốn đắp lại chăn."

Hồng Đậu im lặng trong chốc lát, "A Miên, thứ chàng sờ đến không phải chăn."

Đó là bộ ngực không lớn lắm của nàng!

"Ta cũng nghĩ thứ ta sờ đến không phải chăn."

A Miên nghiêm trang nói: "Xúc cảm của chăn không tốt như vậy."

Hắn trả lời tự nhiên thật đấy!

Tự nhiên đến mức khiến người ta không nhịn được hoài nghi mình cảnh giác hắn như vậy có phải là nhầm lẫn hay không!

Cảm giác được tay hắn vẫn còn đang mò mẫm, chân mày Hồng Đậu dựng thẳng, "Cho nên chàng có thể dừng tay chưa?"

Đêm qua bị hắn lăn lộn quá tàn nhẫn, thân thể nàng hiện tại còn chưa đỡ mỏi, thật sự không muốn điên loan đảo phượng với hắn lần nữa đâu.

"Chưa được."

A Miên cười một tiếng, "Ta thích sàm sỡ nàng."

Hồng Đậu: "..."

Đại khái là lo nàng sẽ tức giận, A Miên lại dùng giọng thương lượng mà hỏi: "Hay là... ta cũng cho nàng sờ nhé?"

Hồng Đậu rất muốn tặng A Miên hai chữ "Ha hả" to đùng. Hắn đúng là thông minh thật, bất luận thế nào người được hưởng phúc cũng đều là hắn.

Đáng tiếc chính là, hiện tại nàng đã bị hắn trêu chọc đến mức cả người nóng lên, bảo ngừng thì chính nàng cũng hơi luyến tiếc...

Hồng Đậu không bao giờ chịu thiệt, vì thế, nàng quyết đoán xoay người nằm lên phía trên A Miên, "Ta cho chàng nửa canh giờ thời gian."

A Miên vừa lòng cười.

Sự thật chứng minh, A Miên có bản lĩnh biến một canh giờ thành hai canh giờ. Khi sắp sửa tiến tới canh giờ thứ ba... Hồng Đậu dứt khoát giả bộ bất tỉnh.

Có lẽ là A Miên cũng cảm thấy mình thật quá đáng, nên sau giờ ngọ, hắn rốt cuộc cũng thiện lương lựa chọn buông tha nàng.

Khi Hồng Đậu lần nữa bước ra khỏi phòng đã là lúc hoàng hôn, nàng ôm cái eo già cỗi mỏi không chịu được của mình, lại hung hăng trừng mắt nhìn nam nhân đứng bên cạnh, lúc này mới đi về phía sân viện của Minh Châu.

Hồng Đậu vì chuyện mình trọng sắc khinh bạn mà hổ thẹn một phen. Bởi vì trầm mê trong "ôn nhu hương" mà tới bây giờ nàng mới có thời gian đi hỏi

thăm Minh Châu một chút.

Nhưng Hồng Đậu còn chưa nhìn thấy Minh Châu, đã thấy Tiêu Nam Phong đứng trước cửa phòng đóng chặt của Minh Châu không biết bao lâu rồi.

Trên mặt Tiêu Nam Phong còn có thương tích, quần áo trên người cũng là bộ ngày hôm qua, hắn bưng đồ ăn đứng ở cửa, vẻ mặt bối rối không biết làm thế nào có thể khiến người ta nhìn mà bùng phát lòng thương.Hóa ra ngay cả một hỗn thế ma vương cũng có lúc hoang mang mờ mịt như vậy, đúng là lạ lẫm.

Chẳng qua Hồng Đậu lại cảm thấy hơi buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 317: Chuyện phiền toái (2)

Hồng Đậu và A Miên nhìn nhau. Nàng tò mò bước đến hỏi: "Ta nói này Tiêu Nam Phong, ngươi đứng đây làm người gỗ đấy à?"

"Ta…" Giọng Tiêu Nam Phong có chút nghẹn ngào, hắn lại hơi ngừng trong chốc lát, mới nói thêm: "Minh Châu đã một ngày chưa ra, ta sợ nàng bị đói…"

Hồng Đậu khoanh tay, nói với giọng không thân thiện: "Ngươi đang lo Minh Châu bị đói, hay là lo đứa trẻ trong bụng nàng đói vậy?"

"Đương nhiên là Minh Châu!" Tiêu Nam Phong không chút do dự trả lời, vẻ mặt hắn tiều tụy, thoạt nhìn hẳn là từ sau khi trở về ngày hôm qua vẫn chưa nghỉ ngơi chút nào hết. Vẻ kiệt ngạo khó thuần trước kia vào lúc này đã hoàn toàn biến mất, ngược lại còn thêm vài phần ý vị "phụ nam đàng hoàng", khiến người ta rất không quen.

Thấy trong mắt Hồng Đậu lộ vẻ nghi ngờ, Tiêu Nam Phong nói thêm: "Tuy ta thật sự không học vấn không nghề nghiệp, nhưng ta rất rõ ràng nữ nhân mang thai sinh con là chuyện lớn, nếu hơi vô ý một chút… Minh Châu có thể sẽ lập tức…"

Hồng Đậu thấy Tiêu Nam Phong đang thật sự lo lắng, nàng lại không nhịn được hỏi một câu: "Lúc trước không phải ngươi còn tính toán tác hợp Minh Châu với đệ đệ ngươi sao? Thế nào? Hiện tại biết nàng mang thai con của ngươi, ngươi liền thay đổi thái độ?"

"Ta…" Mắt Tiêu Nam Phong hơi rũ xuống, mu bàn tay hắn cũng nổi gân xanh, "Ta chỉ cảm thấy, ta không xứng với nàng."

Đúng như lời người khác nói, bất luận là về mặt nào, Tiêu Bắc Phong cũng đều mạnh hơn Tiêu Nam Phong. Tiêu Nam Phong cũng rất rõ ràng, hắn tuyệt đối không phải một trượng phu tốt, một phụ thân tốt. Bắt đầu với Minh Châu chỉ đơn giản là ngoài ý muốn, cùng nàng trầm mê trong mối quan hệ thể xác mà bọn họ đều tự nhận là không có tình cảm này, càng là một chuyện ngoài ý muốn.

Tiêu Nam Phong cũng không cảm thấy mình là người tốt. Nếu hắn là người tốt, vậy hắn sẽ không bất giác trầm mê chỉ sau một lần có "nhân duyên ngắn ngủi" với Minh Châu, hắn hết lần này tới lần khác nói cho chính mình không thể tiếp tục như vậy, nhưng cũng hết lần này tới lần khác, hắn vứt lại lời cảnh cáo đó ra sau đầu. Hắn rõ ràng có thể tìm đếb nữ nhân khác, nhưng hắn không làm được, hắn không nỡ đoạn tuyệt quan hệ với Minh Châu như thế. Trong mơ hồ, hắn cũng bắt đầu có loại ham muốn chiếm hữu không cách nào miêu tả.

Cho dù hắn không xứng với Minh Châu, hắn cũng không muốn nhường nàng cho Tiêu Bắc Phong.

Làm người, ai cũng đều ích kỷ.

Một câu Minh Châu nguyện ý sinh con cho hắn kia của Hồng Đậu đã hoàn toàn đánh thức hắn. Minh Châu thích hắn, hắn nguyện ý vì phần "thích" này mà vứt lại tất cả, thành đôi với nàng

Nhưng bắt đầu từ đêm qua khi trở lại Liễu phủ, Minh Châu đã không chịu ra cửa gặp hắn. Tiêu Nam Phong hiện tại đối đãi với Minh Châu bất cứ lúc nào cũng cực kỳ cẩn thận, hắn sợ mạnh mẽ phá cửa sẽ càng khiến nàng phản cảm hơn nữa, rồi lại không yên tâm về nàng, nên chỉ có thể cách một lúc lại bưng đồ ăn nóng tới, mỗi chốc lát lại nhẹ nhàng gõ cửa, nhỏ giọng nói: "Minh Châu… ra ăn chút cơm được chứ?"

Nhưng trong phòng cũng không có âm thanh nào đáp lại.

Vì thế, Tiêu Nam Phong liền cứ như vậy duy trì tần suất cách một nén nhang lại gõ cửa một lần, đến tận khi Hồng Đậu cùng A Miên tới.

A Miên cười nói: "Liễu cô nương còn đang tức giận. Về chuyện Tiêu đại thiếu gia muốn nhường nàng ấy cho Tiêu nhị thiếu gia, không biết Liễu cô nương còn có thể tha thứ cho Tiêu đại thiếu gia không đây? Rốt cuộc thì nàng ấy chính là người trong mắt không chứa nổi một hạt cát."

A Miên nói với giọng hớn hở vui mừng, thái độ này hoàn toàn là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, hắn cũng chẳng thèm để ý Tiêu Nam Phong đang thấp thỏm đến mức nào.

Hồng Đậu đỡ trán, nàng đã quen với cái miệng thiếu đạo đức này của A Miên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 318: Chuyện phiền toái (3)

"Tiêu Nam Phong, ngươi cũng không cần bi quan quá." Hồng Đậu sợ Tiêu Nam Phong sẽ luẩn quẩn trong lòng mà đi tự sát giống như Tiêu Bắc Phong. Nàng vội nói: "Thứ nhất, Minh Châu hiện tại đang mang thai, nàng chắc chắn sẽ không làm chuyện gì không tốt, cho nên ngươi có thể yên tâm, nàng có thể tự chăm sóc tốt cho mình. Thứ hai, mặc kệ nói thế nào thì đứa trẻ trong bụng nàng cũng là của ngươi, chỉ cần có một tầng quan hệ như vậy, thì so với nam nhân khác, ngươi vẫn chiếm ưu thế rất lớn."

Tiêu Nam Phong nghe xong, sắc mặt trắng bệch liền hơi tốt lên một chút. Hắn đưa ra một thỉnh cầu, "Phương cô nương…"

Hồng Đậu lập tức dựng thẳng mày, Tiêu Nam Phong lễ phép như vậy, nàng thật sự rất không quen.

Tiêu Nam Phong tiếp tục nói: "Phương cô nương, ngươi là bằng hữu của Minh Châu, Minh Châu hiện tại không muốn gặp ta, nhưng có lẽ nàng sẽ bằng lòng gặp ngươi. Ngươi có thể giúp… đưa thức ăn này vào trong đó không?"

"Được, được rồi…" Hồng Đậu tiếp nhận khay thức ăn, nàng gõ gõ cửa, "Minh Châu, là ta, có thể để ta đi vào chứ?"

Chỉ chốc lát sau, cửa mở ra một cái khe.

Hồng Đậu nhìn Tiêu Nam Phong, đẩy cửa đi vào. Tiêu Nam Phong bất giác muốn vào theo thì liền "Rầm" một tiếng, cửa đóng lại.

Tiêu Nam Phong mất mát đứng tại chỗ, không khỏi nhìn về phía A Miên đang trầm mặc.

A Miên như đang suy nghĩ điều gì. Một lát sau, hắn cười nói, "Quả nhiên là biện pháp hay."

"… Cái gì?" Tiêu Nam Phong khó hiểu.

A Miên cười, "Tiêu đại thiếu gia vậy mà lại nghĩ ra biện pháp dùng đứa trẻ để trói buộc Liễu cô nương. Quả nhiên là biện pháp tốt."

Tiêu Nam Phong trầm lặng. Hắn đang nghĩ vị thanh y công tử này có phải đã hiểu lầm gì đó hay không?

Có con là chuyện ngoài dự đoán, hắn cũng chưa từng nghĩ tới việc dùng đứa trẻ để trói buộc Minh Châu cả đời, cho nên mới nói, sự xuất hiện của đứa trẻ chỉ xem như một việc ngoài ý muốn, nhưng vị công tử tên A Miên này… dường như lại không cho là vậy.

Nói đến bên kia.

Hồng Đậu sau khi vào cửa liền sợ ngây người.

Trên ghế nằm, mấy thứ như đồ ăn vặt hay thoại bản cũng đều không ít, mà Minh Châu đứng bên cạnh nàng… có lẽ là ảo giác của Hồng Đậu, nên nàng mới tự dưng cảm thấy Minh Châu dường như hơi béo ra.

"Phu nhân, tới đây ngồi này." Minh Châu kéo tay Hồng Đậu ngồi xuống bên cạnh bàn, thuận tiện đẩy một đống đồ ăn vặt đến trước mặt Hồng Đậu, "Muốn ăn gì, tùy ý lấy."

Nói xong, Minh Châu liền cầm một viên ô mai táo chua nhét vào trong miệng. Trước khi phát hiện mang thai thì không cảm thấy, nhưng từ sau khi biết bản thân có bầu, nàng liền phát hiện khẩu vị của mình đã thật sự thay đổi. Rõ ràng trước kia nàng đều thích đồ ngọt, giờ tự dưng lại đặc biệt thích ăn chua.

Hồng Đậu thì chưa mang thai cũng thích ăn chua, nàng không khách khí cầm bánh táo chua lên cắn một miếng, lúc này mới cảm thán: "Ngươi để Tiêu Nam Phong lo lắng đứng ngoài cửa suốt một ngày một đêm, giờ vẫn còn đang ở ngoài lo lắng ngươi không ăn cơm sẽ đói bụng, cả khuôn mặt đều tiều tụy không ít. Ngươi thì tốt rồi, ở chỗ này ăn uống vui vẻ, hơn nữa còn chơi đùa thoải mái."

Nàng không khỏi có chút đồng cảm với Tiêu Nam Phong kia.

"Nam nhân thúi Tiêu Nam Phong kia…" Nhắc tới hắn, biểu cảm của Minh Châu liền lập tức khó coi, "Trước kia lúc nào cũng đeo bám ta, còn nói cái gì mà nhìn trúng mỹ mạo của ta, ba ngày hai bữa liền tới nháo chuyện. Kết quả thế nào? Tất cả cũng chỉ để giúp đệ đệ hắn có cơ hội biểu hiện trước mặt ta thôi. Nếu hắn đã muốn nhường ta cho nam nhân khác, vậy ta còn gặp hắn làm cái gì?"

"Ngươi tức giận như vậy…" Hồng Đậu cười hì hì, "Liền chứng minh rằng ngươi thích hắn."

"Ta… Ta…" Tâm sự trong lòng bị nói toạc ra, Minh Châu liền đột nhiên nói lắp. Cuối cùng, nàng dứt khoát bất chấp tất cả mà nói: "Không sai, đúng là ta thích hắn!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 319: Chuyện phiền toái (4)

Có đôi khi nói tình yêu cũng có thể "làm" ra được, những lời này quả thật không sai.

Đối với hiểu biết về Tiêu Nam Phong, Minh Châu mới đầu cũng chỉ giống những người khác, cảm thấy hắn chính là một đại thiếu gia bị chiều hư. Khi xảy ra chuyện Tiêu phu nhân trúng độc, nàng lại thấp thoáng cảm thấy, Tiêu Nam Phong cũng không đơn giản như những gì hắn thể hiện ra ngoài, lại tới sau đó… quan hệ giữa bọn họ xảy ra biến đổi về chất.

Nói thực ra, cho dù là lúc động tình, nhưng Tiêu Nam Phong nói năng nhỏ nhẹ với nàng quả thực cũng khiến nàng có cảm giác khác biệt.

Minh Châu bỗng nhiên tò mò, Tiêu Nam Phong kỳ thật có thể rất ôn nhu, nhưng vì sao bên ngoài hắn lại muốn tỏ ra kiêu ngạo ương ngạnh đến thế?

Khi một nữ nhân cảm thấy tò mò đối với một nam nhân, đây chính là dấu hiệu nàng ta sắp thích hắn.

"Ôi…" Minh Châu bỗng nhiên thở dài, "Sao ta lại coi trọng Tiêu Nam Phong đây?"

Nàng tự nhận trước kia mình thích Thẩm Lạc Ngôn, mà Thẩm Lạc Ngôn cũng có thể coi là mẫu người lý tưởng trong suy nghĩ của nàng. Nhưng cái tên Tiêu Nam Phong này! Hoàn toàn ngược lại với mẫu người lý tưởng của nàng đó! Sao mắt nàng lại bị mù mà coi trọng hắn đây!?

Minh Châu nghĩ trăm lần cũng không ra.

Hồng Đậu thấp giọng ho khan một tiếng, nàng khẽ hắng giọng, lại chuẩn bị cảm xúc trong chốc lát, mới không quá tự tin mà nói: "Minh Châu… kỳ thật ngươi và Tiêu Nam Phong xảy ra chuyện đó, là… là do ta."

"Có ý gì?" Minh Châu khó hiểu.

Hồng Đậu thấy vẻ mặt mờ mịt của Minh Châu thì càng chột dạ, nàng hít sâu một chút, lưu loát nói hết một câu, "Kỳ thật là vì ta muốn trả thù Tiêu Nam Phong dùng Hợp Hoan hương với ta, nên ta đã thả Hợp Hoan hương vào đồ ăn của hắn, cho nên các ngươi mới xảy ra chuyện như vậy!"

Một hơi nói xong, Trong lòng Hồng Đậu giống như có tảng đá rơi xuống. Cứ luôn nghẹn chuyện này, trong lòng nàng liền tràn đầy cảm giác tội lỗi. Nói ra rồi, lòng nàng liền dễ chịu hơn.

Nhưng hiện tại, nàng lại mang tâm tình thấp thỏm chờ Minh Châu đáp lại.

Hồng Đậu trăm triệu lần không nghĩ tới, sau khi nàng nói xong, Minh Châu chỉ hết sức bình thản "Ồ" một tiếng, "Ta đã sớm biết chuyện này."

"Đã, đã sớm biết?"

"Đúng vậy." Minh Châu bình tĩnh uống ngụm trà, "Tiêu Nam Phong bỗng nhiên động dục, cản cũng không cản nổi, tư thái điên cuồng như vậy, nhất định là do đã ăn loại dược thúc tình nào đó. Hắn không thể nào tự mình ăn, mà trong phủ chúng ta lại không có ai khác vướng mắc ân oán với hắn, suy nghĩ một chút, khẳng định cũng chỉ có thể do phu nhân làm."

Đây là câu trả lời khiến người ta ngoài ý muốn, Hồng Đậu lại càng thêm xấu hổ, "Minh Châu, ta không có ý định…"

"Ta biết, phu nhân không có ý định hại ta, chuyện này chỉ có thể nói là vừa khéo, ta cũng chưa từng trách ngươi, chỉ là…" Minh Châu cảm thán, "Trước kia ta khiến phu nhân ngửi phải thúc tình hương, lần này phu nhân khiến ta thua bởi Hợp Hoan hương, không thể không nói vận mệnh đúng là một thứ rất thần kỳ, chẳng qua… phu nhân không ở bên Thẩm Trang chủ, mà ta và Tiêu Nam Phong cũng…"

Minh Châu không nói nữa, nàng bắt đầu trầm mặc, tâm tình hiện tại cũng không coi là tốt.

Hồng Đậu lập tức nói: "Duyên phận đúng là một thứ thật kỳ diệu, nhưng Minh Châu ngươi cũng không cần bi quan như thế. Ngươi và Tiêu Nam Phong cũng đâu không giống ta và Thẩm Trang chủ. Ta và Thẩm Trang chủ đều không thích đối phương, mà ngươi và Tiêu Nam Phong lại đều có tình ý! Nếu cứ như vậy mà từ bỏ, chia tay, tương lai các ngươi nhất định sẽ hối hận cả đời!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 320: Người có tình trở thành quyến thuộc (1)

"Ta…" Minh Châu ngập ngừng, nàng rối rắm bắt lấy cái chén trong tay, cắn môi không biết nên nói gì.

Hồng Đậu cũng biết, lúc này Minh Châu chắc chắn không dễ chịu, nên nàng suy nghĩ một lát rồi nói: "Hiện tại ngươi không muốn tiếp nhận Tiêu Nam Phong không chỉ vì giận hắn, mà còn vì sợ hắn nguyện ý ở bên ngươi chỉ vì đứa trẻ trong bụng ngươi, đúng không?"

Minh Châu đỡ trán, cảm xúc phức tạp "Ừm" một tiếng. Đừng nhìn Minh Châu biểu hiện hết sức không tim không phổi trước mặt Tiêu Nam Phong, chỉ cần là nữ nhân thì đều sẽ so đo việc mình có vị trí quan trọng thế nào trong lòng nam nhân mình yêu.

Hồng Đậu nói: "Ta có một biện pháp, có thể hóa giải nghi hoặc trong lòng ngươi."

Minh Châu thắc mắc nhìn nàng.

Một nén nhang sau, trong phòng bỗng nhiên truyền ra tiếng Hồng Đậu kêu to, "Không tốt, Minh Châu té xỉu!"

"Minh Châu!" Tiêu Nam Phong lập tức xông vào phòng, sau khi thấy Minh Châu gục vào trên bàn bất tỉnh nhân sự, hắn lại nôn nóng bế người lên đặt ở trên giường.

A Miên thì lại không nhanh không chậm bước vào từ ngoài cửa, Hồng Đậu lập tức mở một tờ giấy ra, để A Miên nhìn thấy chữ nàng viết. Tuy rằng… chữ Hồng Đậu viết bằng bút lông cũng không đẹp lắm, nhưng A Miên vẫn đọc hiểu. Hắn nhướng mày, mỉm cười gật gật đầu.

Hồng Đậu lúc này mới vừa lòng cất tờ giấy đi.

"Minh Châu… Minh Châu…" Bất luận Tiêu Nam Phong gọi thế nào, Minh Châu cũng không có phản ứng. Hắn nóng nảy, nhìn về phía Hồng Đậu hỏi: "Rốt cuộc chuyện là như thế nào? Sao Minh Châu lại bỗng nhiên té xỉu!"

"Ta… Ta cũng không biết, ta đang nói chuyện với nàng ấy, nàng ấy bỗng nhiên liền như vậy…" Hồng Đậu lại kéo kéo tay A Miên, "A Miên, chàng biết y thuật, mau giúp nhìn xem Minh Châu làm sao?"

"Đừng nóng vội." A Miên tốt bụng trấn an một chút, lúc này mới đi tới mép giường. Tiêu Nam Phong vội vàng tránh ra nhường chỗ, A Miên ngồi xuống mép giường bắt mạch cho Minh Châu. Chỉ chốc lát sau, hắn nói: "Sầu lo quá nhiều, Liễu cô nương đã động thai khí, tình huống không lạc quan."

Tiêu Nam Phong vội hỏi: "Vậy phải trị liệu như thế nào?"

"Ở đây ta có hai vị thuốc." A Miên chậm rãi nói: "Một trong đó có thể giúp Liễu cô nương khôi phục thân thể, nhưng đứa trẻ trong bụng nàng… sẽ không thể tồn tại được. Một vị thuốc khác có thể giúp Liễu cô nương an thai, chẳng qua sau khi sinh xong đứa trẻ, thân thể nàng ấy sẽ có di chứng không cách nào chữa khỏi được."

Tiêu Nam Phong không chút do dự nói: "Dùng vị thuốc thứ nhất!"

"Cái này sao…" A Miên đứng dậy, đứng bên cạnh Hồng Đậu.

Hồng Đậu nghiêm trang nói: "Tiêu Nam Phong, đứa nhỏ này cũng là của ngươi, vốn không liên quan gì tới chúng ta cả, cho nên ngươi quyết định thế nào cũng đều là lựa chọn của ngươi và Minh Châu. Ngươi nói phải cho Minh Châu dùng vị thuốc thứ nhất, nhưng khi Minh Châu tỉnh lại, nàng ấy không nhất định sẽ nghĩ thế."

"Minh Châu hiện tại còn đang hôn mê, cho nàng dùng vị thuốc thứ nhất, nàng cũng sẽ không biết được…" Tiêu Nam Phong ngồi xuống mép giường, nắm tay Minh Châu nói: "Nếu nàng tức giận, cứ giận ta là được rồi."

"Chính theo lời ngươi nói, Liễu cô nương hiện tại còn đang hôn mê…" A Miên khẽ cười một tiếng: "Nên ngươi đưa ra quyết định gì, nàng cũng sẽ không biết được."

Ví dụ như, giữ lại đứa trẻ.

Những lời này vốn không nằm trong kịch bản của Hồng Đậu. Nàng nhìn A Miên, hết sức tán thưởng, không hổ là nam nhân của nàng, ngay cả diễn vai ác mê hoặc nhân tâm cũng thuyết phục như thế.

Ừm… A Miên không biết vì sao lại đột nhiên cảm giác được nha đầu này càng thêm sùng bái mình, chẳng qua hắn khẽ cong môi, cảm giác này luôn làm hắn sung sướng.

Tiêu Nam Phong lại không chút do dự, "Ta có thể không cần đứa trẻ, ta chỉ cần Minh Châu."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 321: Người có tình trở thành quyến thuộc (2)

Hồng Đậu cười ha hả, "Ngươi nói dễ nghe như vậy, ai biết được có phải ngươi vừa quay đầu đi sẽ lại tính toán nhường Minh Châu cho đệ đệ ngươi không."

"Sẽ không!" Tiêu Nam Phong theo bản năng trả lời xong, lại rũ mắt nhìn dung nhan ngủ say của Minh Châu, trong mắt hắn ánh lên vẻ kiên định vững vàng. Hắn nắm tay Minh Châu càng thêm chặt mà nói: "Ta sẽ không nhường Minh Châu cho bất cứ kẻ nào."

Hồng Đậu bỗng nhiên thở dài, "Được rồi, Minh Châu, vậy là đủ rồi chứ."

Minh Châu mở mắt, ánh mắt đầu tiên đã nhìn thấy Tiêu Nam Phong, nàng nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng.

"Minh Châu, nàng không sao chứ?" Tiêu Nam Phong ngạc nhiên, ngay cả Minh Châu nắm lấy tay mình lúc nào cũng không biết.

Hồng Đậu kéo kéo tay A Miên, A Miên hiểu ý, cùng nàng ra khỏi phòng. Hồng Đậu đóng cửa lại, nhẹ nhàng nói: "Chuyện còn lại liền giao cho chính họ giải quyết thôi."

"Hồng Đậu hóa ra còn có thiên phú làm Hồng Nương* (bà mối)."

"Chàng cũng đừng cười ta." Hồng Đậu hết sức ngượng ngùng, "Nói thế nào thì chuyện này cũng do ta gây ra, hiện tại có thể có kết cục viên mãn, ta rốt cuộc cũng không cần tiếp tục tự trách như vậy. Tiếp theo, cũng chỉ còn chuyện Tiêu Nam Phong bị hãm hại thôi."

"Khi Hồng Đậu và Liễu cô nương nói chuyện phiếm, có thêm được tin tức hữu dụng gì không?"

Hồng Đậu gật gật đầu, "Minh Châu nói cho ta biết, đúng là Tiêu phu nhân trúng độc, nhưng độc đó lại là loại thuốc độc mãn tính, phải chậm rãi tích lũy, lan ra từng chút một trong thân thể người. Nàng còn nói, chuyện Tiêu phu nhân trúng độc, ít nhất cũng phải mười mấy năm, tuy nói đúng là đã lục soát ra thuốc độc trong phòng Tiêu Nam Phong, nhưng nàng còn chưa kịp nói ra điều này, Tiêu phủ đã bắt đầu phái người truy bắt hắn."

"Thì ra là thế." A Miên nhất thời như suy nghĩ điều gì.

"Vậy còn chàng?" Hồng Đậu nắm lấy tay A Miên, ngọt ngào hỏi: "Chàng có được tin tức hữu dụng gì từ phía Tiêu Nam Phong không?"

Tiêu Nam Phong vốn không muốn nói ra chuyện địa đạo cho người khác, nhưng Hồng Đậu tin tưởng, kỹ năng xã giao của A Miên chính là hạng nhất. Hắn và Tiêu Nam Phong cùng đứng ngoài cửa lâu như vậy, nhất định đã có thể hỏi ra chuyện gì đó.

Quả nhiên, A Miên hơi khom lưng, in lại một nụ hôn trên ấn đường nàng, sau đó nói: "Địa đạo kia, là do Tiêu Nam Phong ngẫu nhiên phát hiện trong lúc lén theo sau phụ thân hắn."

"Tiêu lão gia?"

"Đúng vậy." A Miên lại nói: "Không chỉ thế, Tiêu đại thiếu gia còn biết vị cô nương tên Sanh Nhi kia là ai."

"Là ai?" Trực giác của Hồng Đậu mách bảo, phía sau điều này khẳng định có bát quái.

A Miên cười nói: "Vị Sanh Nhi tiểu thư kia, là muội muội của Tiêu lão gia."

"Muội muội?" Hồng Đậu nhíu mày, nàng vốn đang tưởng đó là tình nhân cũ gì đó của Tiêu Chính An, vậy thì suy đoán của nàng mới có thể thành lập.

A Miên nói: "Tiêu Sanh đã qua đời vào hai mươi bốn năm trước, nghe nói là do Tiêu Sanh bị nhà chồng hưu bỏ nên tự sát mà chết. Chuyện này cũng không vinh quang gì, cho nên Tiêu lão gia vẫn ngậm miệng không đề cập tới chuyện của Tiêu Sanh, cũng bởi vậy mà con cháu Tiêu gia cũng không biết Tiêu phủ đã từng có một vị tiểu thư."

"Vậy thì sao Tiêu Nam Phong lại biết?"

"Khi còn bé, trong lúc ngẫu nhiên, hắn nghe được Tiêu phu nhân và Tần ma ma nói chuyện." A Miên nói: "Hắn không chỉ biết được sự tồn tại của Tiêu Sanh, mà còn biết… Tiêu nhị thiếu gia kỳ thật cũng không phải con ruột của Tiêu phu nhân, mà là con của Tiêu Sanh và chồng cũ."

Hóa ra là lúc Tiêu Sanh bị hưu bỏ trở lại Tiêu gia mới phát hiện mình có thai. Sau khi sinh hạ đứa trẻ, nàng liền thắt cổ tự sát.

Hồng Đậu càng cảm thấy chuyện khó bề phân biệt, nàng rất khó xâu chuỗi mọi chuyện lại với nhau, liền đau đầu nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 322: Muốn một đứa trẻ

A Miên giơ tay, vuốt phẳng vết nhăn giữa mày nàng. Cười một tiếng, hắn nhẹ giọng: "Đây là chuyện của bọn họ, không liên quan gì tới chúng ta, đừng nghĩ nhiều quá, chỉ cần làm người đứng xem là được."

"Chàng nói không sai…" Hồng Đậu bắt lấy tay hắn, "Nhưng Minh Châu là bằng hữu của ta, ta cũng muốn giúp nàng ấy giải quyết chuyện này."

Khóe môi A Miên mỉm cười, "Ta hiểu, Hồng Đậu là một cô nương tốt, bằng hữu có việc, Hồng Đậu luôn không thể làm ngơ. Chẳng qua cũng may, bằng hữu của Hồng Đậu cũng coi như không quá nhiều, nếu không Hồng Đậu lãng phí quá nhiều thời giờ cho bọn họ, ta sẽ không cao hứng."

Chậm rãi nói xong, hắn lại cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi nàng.

Nhưng Hồng Đậu lại giơ tay ôm lấy mặt hắn, không cho hắn rời đi nhanh như vậy. Nàng trước tiên khẽ liếm gặm trên môi hắn, lại vươn lưỡi chui vào trong miệng hắn.

Đây vẫn là lần đầu tiên nàng chủ động lớn mật hôn hắn như vậy. Ánh mắt A Miên sáng ngời, mang theo loại cảm giác sung sướng mới lạ, hắn kiềm chế chính mình, chỉ bị động đáp lại nụ hôn của nàng mà không nắm giữ quyền chủ động.

Hắn cảm nhận được ý vị lấy lòng của nàng, cực kỳ giống con mèo nhỏ hắn nuôi khi còn nhỏ, luôn lấy lòng bằng cách vươn đầu lưỡi liếm bàn tay hắn.

Thương nàng kiễng chân quá mệt mỏi, A Miên đưa một tay ôm vòng lấy eo nàng, một tay kia giữ lấy mông nàng, lại nhẹ nhàng dùng lực một chút, Hồng Đậu đã thuần thục dùng cả hai chân cuốn lấy eo A Miên, treo mình trên người hắn.

A Miên đặc biệt thích ôm nàng như vậy, tư thế này sẽ khiến hắn có cảm giác thỏa mãn cực đại, nàng chỉ có thể dựa vào hắn, chỉ có thể toàn thân toàn tâm tin cậy hắn, giống như hoa tầm gửi, chỉ có thể bám vào trên cây khác mới có thể sinh tồn.

Kỹ thuật hôn của Hồng Đậu và A Miên có thể nói là cùng nhau tiến bộ, hai người này đều là lần đầu tiên của nhau, lại đều không nguyện ý để đối phương đi luyện tập cùng với khác, bọn họ đương nhiên cũng chỉ có thể cùng nhau tiến bộ.

Triền miên một lát, Hồng Đậu rốt cuộc cũng kiên trì không nổi, nàng hơi lui lại, kết thúc nụ hôn này, hai má ửng đỏ.

A Miên khẽ cong đôi mắt có chứa ý cười ôn nhu, không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, dịu dàng thắm thiết. Trên môi hắn đẫm nước, đặc biệt mê người.

Đối với A Miên, Hồng Đậu trước nay đều không có sức chống cự, vì thế, nàng không nhịn được lại tiến lên liếm liếm môi hắn, cất giấu nỗi lòng tràn đầy vui mừng, nàng nói: "Ta còn nguyện ý dành thời gian cả đời cho A Miên đấy."

Cho nên không cần ghen, dù nàng có dành thời gian cho bè bạn, thì nàng vẫn thích A Miên hơn cả.

A Miên thấp giọng cười một tiếng, lại vùi đầu, hắn nhẹ nhàng cắn lên da thịt trắng nõn trên cổ nàng, không khiến người ta cảm thấy đau, mà ngược lại khiến trái tim người ta râm ran khó nhịn.

Hồng Đậu ôm cổ hắn, ngượng ngùng nheo mắt lại, "A Miên, chúng ta về phòng đi."

"Được." A Miên mỉm cười, ôm nàng về phòng.

Hôm nay nàng vốn đã bị hắn lăn lộn đến sau giờ ngọ mới có thể ra cửa, còn quyết định phải nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày, bỗng nhiên tâm huyết dâng trào mà mời gọi A Miên, chẳng qua là nàng thuận theo cảm xúc.

Trong phòng, không khí kiều diễm.

Hồng Đậu ánh mắt mê ly nhìn nóc giường, khi nam nhân vùi đầu trước ngực khẽ cắn nụ hồng, nàng không nhịn được đan tay vào mái tóc đen của hắn. Không đau, chỉ kích thích ngoài ý muốn.

"A Miên… Giống như Minh Châu đối với Tiêu Nam Phong… Ta cũng… Ta cũng nỗ lực sinh cho chàng một đứa trẻ, được không?"

Động tác của A Miên khựng lại, lát sau, hắn cũng chỉ cười một tiếng, hôn lên môi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 323: Ngoài dự đoán (1)

Hồng Đậu vẫn chưa có khái niệm về việc sinh con này, ít nhất, trước kia nàng căn bản chưa từng nghĩ tới, cho dù ở bên A Miên, nàng cũng cảm thấy mình và A Miên đều còn trẻ, bọn họ không cần vội có con, nhưng ý nghĩ của một người luôn có thể thay đổi vì đủ loại chuyện.

Nhìn Minh Châu mang thai, nàng cũng không khỏi muốn sinh cho A Miên một đứa trẻ. Không có lý do gì, nàng chỉ có suy nghĩ như vậy.

Khiến Hồng Đậu vui mừng chính là, A Miên rất tích cực phối hợp với nàng, ít nhất mỗi lần ở trên giường… hắn đều sẽ giao vài lần "Lương bổng", tuy rằng di chứng chính là nàng rất mệt… nhưng nếu là để mang thai bé cưng, Hồng Đậu cảm thấy chút khổ này nàng vẫn có thể chịu được!

"A Miên, ta sẽ nỗ lực mang thai bé cưng." Nàng bắt lấy một bàn tay hắn đặt trên bụng mình, lại ghé đến gần hôn hắn một cái, "Ngủ ngon!"

Tiếp theo, nàng liền mang theo kỳ vọng tốt đẹp nhắm hai mắt ngủ.

A Miên một tay chống đầu, nằm nghiêng nhìn nàng. Cái tay bị nàng bắt lấy đặt trên bụng nàng có thể cảm giác được độ ấm rõ ràng trên da thịt bóng loáng kia, ngoài ý muốn làm hắn có ý nghĩ "tham luyến".

Hồng Đậu mệt muốn chết rồi, nhắm mắt lại không lâu liền truyền đến tiếng hít thở dài khe khẽ, nàng đã ngủ say.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ, ôn nhu chiếu trên khuôn mặt nàng, tôn lên ngũ quan của nàng, khiến chúng càng thêm nhu hòa tinh xảo, lông mi trước mắt nàng phủ xuống một bóng đen, dưới chiếc mũi nhỏ xinh xắn là đôi môi mềm mại, trên môi vẫn còn màu hồng nhuận lưu lại sau nụ hôn triền miên, đang quyến rũ người ta âu yếm.

Trên thực tế, A Miên cũng làm như vậy.

Hắn nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, lại không nhịn được lần nữa dùng đầu lưỡi liếm lên cánh môi, tiếp theo vươn tay, ôm cả người nàng vào trong lòng ngực.

Cằm hắn đặt trên đỉnh đầu nàng, cảm thụ được hơi thở của nàng khẽ phả trên ngực hắn. Hắn bỗng nhiên nghĩ, trò chơi nuôi con hắn vẫn chưa chơi bao giờ, có thể cùng Hồng Đậu sinh một đứa, dường như cũng không tệ.

Sáng sớm hôm sau, Hồng Đậu và Minh Châu gặp nhau ở cửa nhà ăn, đều không hẹn mà cùng che miệng ngáp một cái vì ngủ chưa đầy giấc. Sau đó, Hồng Đậu nhìn Tiêu Nam Phong bên cạnh Minh Châu, Minh Châu nhìn A Miên bên cạnh Hồng Đậu, hai người đều xấu hổ buông tay xuống, hết sức ăn ý không nói một câu mà cùng vào nhà ăn.

Sau khi bốn người ngồi xuống, để phá vỡ bầu không khí xấu hổ này, Hồng Đậu dẫn đầu mở miệng, "Các ngươi định khi nào sẽ thành thân?"

Minh Châu khựng lại.

Tiêu Nam Phong ngẩn ra.

A Miên múc một bát cháo đặt trên bàn trước mặt Hồng Đậu, bình tĩn nói, "Liễu cô nương và Tiêu đại thiếu gia còn chưa nghĩ tới vấn đề này."

"Đợi đã…" Hồng Đậu kinh ngạc, "Không phải chứ? Minh Châu cũng đã mang thai rồi, chẳng lẽ các ngươi định sinh con ra rồi mới thành thân?"

Minh Châu là con gái, loại chuyện thành thân này đương nhiên không nên do nàng ấy mở miệng, vì thế nàng ấy "Hừ" một tiếng, cũng không nhìn Tiêu Nam Phong mà chỉ cầm đại một chiếc màn thầu lên gặm.

"Ta, ta, ta…" Tiểu bá vương Tiêu Nam Phong chưa có kinh nghiệm ứng phó loại chuyện này, hắn lập tức khẩn trương, "Minh Châu, nếu nàng nguyện ý, hôm nay chúng ta liền thành thân!"

Minh Châu bình tĩnh, "Ta cự tuyệt."

"Vì, vì, vì sao?" Tiêu Nam Phong vội la lên: "Nàng không muốn gả cho ta sao?"

Hồng Đậu "chậc chậc" hai tiếng, nhìn bộ dạng lắp bắp lúng túng này của Tiêu Nam Phong, làm gì còn khí thế tiểu bá vương Giang Nam lúc trước?

Minh Châu liếc Tiêu Nam Phong một cái, "Chàng hiện tại bị xem là hung thủ giết người độc hại mẫu thân, ta thành thân với chàng thế nào được?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 324: Ngoài dự đoán (2)

Nghe được Minh Châu không phải không muốn gả cho mình, Tiêu Nam Phong thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng tiếp theo, hắn lại thấp thỏm hỏi: "Minh Châu, nàng để ý thân phận hung thủ độc hại mẫu thân của ta sao?"

"Không phải ta để ý." Minh Châu bỏ màn thầu xuống, xụ mặt: "Mà là con của ta để ý."

Biểu cảm của Tiêu Nam Phong lập tức trở nên phức tạp, hết sức rối rắm.

Bên kia đang rối rắm, bên này Hồng Đậu uống một ngụm cháo liền nhíu mày, "Nóng…"

A Miên lấy khăn ra nhẹ nhàng lau chút cháo dính trên khóe miệng Hồng Đậu, lại cầm lấy thìa cháo thổi nguội bớt rồi mới đưa đến bên miệng Hồng Đậu.

Hồng Đậu uống một ngụm cháo, cũng không nhìn sang bên kia, mà chỉ dùng đôi mắt cười nhìn A Miên nói: "Tiêu Nam Phong, ngươi cứ như vậy muốn đeo trên lưng tội danh độc hại mẫu thân, là định gánh tội thay ai thế?"

Dứt lời, nàng lại há miệng, mỹ mãn uống một ngụm cháo.

So với Hồng Đậu và A Miên tình chàng ý thiếp bên kia, không khí giữa Tiêu Nam Phong và Minh Châu bên này có vẻ hơi căng thẳng.

Tiêu Nam Phong nhấp môi không nói, câu hỏi của Hồng Đậu khiến hắn cảm thấy khó xử.

Minh Châu thấy hắn còn chưa chịu nói thật, liền không khỏi cầm bát đặt thật mạnh xuống bàn. Nàng tức giận!

Nàng hiện tại là thai phụ, nàng lớn nhất, nàng dễ nổi giận, cũng là việc đương nhiên!

Tiêu Nam Phong run cả người, lại kéo kéo tay áo Minh Châu, "Minh Châu… nàng đừng để mình bị đói…"

Dáng vẻ này thật giống cô vợ nhỏ.

Minh Châu "Hừ" một tiếng thật mạnh, quay đầu đi không nhìn hắn.

Vẻ mặt Tiêu Nam Phong càng thêm khổ sở.

Hồng Đậu lại nói: "Tiêu Nam Phong, ngươi phải hiểu rõ, nếu trên lưng ngươi mang tội danh mưu hại mẫu thân, vậy tương lai con của ngươi sẽ phải chịu bao nhiêu ánh mắt khác thường? Nó lại phải nhận áp lực bao lớn? Đổi lại vị trí mà tự hỏi, ngươi cũng sẽ không muốn mình có một người cha xấu xa như vậy đúng không?"

"Còn cả Liễu cô nương." A Miên cũng nói: "Nếu Liễu cô nương chưa chồng mà có con, tất nhiên sẽ rước lấy rất nhiều lời đàm tiếu. Bị những người khác nói ra nói vào, vậy thì cuộc sống về sau cũng sẽ không quá suôn sẻ."

Hồng Đậu cùng A Miên kẻ xướng người hoạ, thành công khiến Tiêu Nam Phong càng thêm đau đầu. Quả thực, hắn hiện tại không chỉ có một mình, hắn cũng cần suy nghĩ cho Minh Châu và con bọn họ.

Minh Châu lạnh nhạt nhếch miệng, lại hạ liều thuốc nặng sau cùng, "Cùng lắm nếu về sau không sống nổi, ta đành phải cùng đứa trẻ chọn một con đường thôi."

"Không được!" Tiêu Nam Phong hợp tình hợp lý bắt lấy tay Minh Châu, "Ta sẽ không để nàng xảy ra chuyện!"

Hồng Đậu đã ăn no, A Miên vừa cầm khăn tay lau miệng cho nàng, vừa cười nói: "Cho nên, Tiêu đại thiếu gia chuẩn bị ăn ngay nói thật?"

"Ta… Thôi được rồi." Tiêu Nam Phong thất bại nói: "Kỳ thật ta nguyện ý gánh tội danh này, là vì… vì Bắc Phong."

Minh Châu nhíu mày, "Chuyện này liên quan gì tới Tiêu nhị thiếu gia?"

"Bắc Phong hắn thật ra là… thật ra là nhi tử của cô cô ta." Tiêu Nam Phong bất đắc dĩ nói: "Mà ta cũng chưa bao giờ gặp cô cô, chỉ là trong lúc vô tình nghe được nương và Tần ma ma nói chuyện, thế mới biết, ta còn có một cô cô qua đời nhiều năm, mà Bắc Phong… kỳ thật là con của cô cô. Cô cô ta rời khỏi nhân thế, cũng là do nương ta…"

Hồng Đậu hứng thú, "Vì sao nói cái chết của cô cô ngươi có liên quan tới nương ngươi vậy?"

“Bởi vì năm đó cô cô bị nhà chồng hưu bỏ, cũng chính là do nương ta.”

Minh Châu nghi vấn, “Lời này có ý gì?”

“Nói như vậy là bởi vì khi đó… cô cô dan díu với người khác…” Nói lên điều này, Tiêu Nam Phong cũng rất không tự nhiên, “Về sau, chính nương ta tố giác chuyện cô cô dan díu, nên… nên cô cô mới bị nhà chồng hưu bỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 325: Ngoài dự đoán (3)

Chuyện này… cũng thật không biết phải đánh giá ra sao.

Cho dù Tiêu Sanh là cô cô của Tiêu Nam Phong, chẳng qua Tiêu Nam Phong cũng tự thừa nhận, một khi đã tư thông với người khác, đây đúng là chuyện đáng bị xem là vô liêm sỉ. Hắn tiếp tục nói: “Sau khi cô cô bị hưu bỏ, chỉ có thể trở lại Tiêu gia, nhưng hạ nhân Tiêu gia cũng bàn tán rất nhiều, cô cô uất ức thành bệnh, sau khi sinh hạ Bắc Phong thì liền không thể chịu đựng được mà lựa chọn tự sát.”

Đây là việc xấu trong nhà, cho nên Tiêu lão gia mới tránh nhắc tới chuyện Tiêu Sanh, dần dần, mọi người cũng liền quên mất Tiêu gia từng có một Tiêu tiểu thư như vậy.

Hồng Đậu nghe xong câu chuyện này, rất nhanh liền hiểu rõ vì sao Tiêu Nam Phong muốn gánh lấy tội danh, “Người hạ độc kỳ thật là Tiêu Bắc Phong, bởi hắn cảm thấy mẫu thân mình xảy ra chuyện là do Tiêu phu nhân làm hại.”

“Ta không rõ nhờ đâu mà Bắc Phong biết được thân phận mình, chẳng qua…”

Minh Châu tức đến đập bàn, “Nếu Tiêu Bắc Phong thật sự là người hạ độc, vậy hắn giấu thuốc độc trong phòng chàng liền cho thấy rõ hắn muốn hại chàng. Hắn đã xấu xa như vậy, sao chàng còn muốn giúp hắn!?”

“Minh Châu, nàng đừng tức giận.” Tiêu Nam Phong vội nhẹ giọng trấn an, “Cô cô xảy ra chuyện, quả thực có một phần nguyên nhân là do nương ta. Tuy nhiều năm như vậy, tất cả mọi người vẫn chưa nói chân tướng cho chúng ta biết, nhưng thái độ của nương đối với Bắc Phong vẫn luôn rất lãnh đạm, cho dù ta không học hành gì cũng có thể được nương khen thưởng, còn Bắc Phong dù có nỗ lực bao nhiêu cũng rất khó được nương khen một câu. Ta vẫn biết, kỳ thật so với ta, Bắc Phong vừa nỗ lực lại có thiên phú càng thích hợp trở thành người thừa kế Tiêu gia hơn nhiều.”

A Miên cười hỏi: “Cho nên Tiêu đại thiếu gia vẫn luôn tỏ ra kiêu ngạo ương ngạnh như thế là muốn để cha mẹ thất vọng về ngươi, thuận tiện nhường vị trí người thừa kế cho Tiêu nhị thiếu gia đúng không?”

“Không sai…” Tiêu Nam Phong rũ mắt, “Bắc Phong vốn dĩ giỏi hơn ta nhiều, vị trí này hắn nên có được. Ta hy vọng… sau khi chuyện này qua đi, hắn có thể buông bỏ thù hận. Ta muốn nói cho hắn, ta có thể không cần thân phận người thừa kế Tiêu gia, chỉ cần hắn đừng tiếp tục sống trong thù hận là tốt rồi.”

Hồng Đậu nghe được thiếu chút nữa muốn vỗ tay, “Đúng là nhìn không ra nha, Tiêu Nam Phong, hóa ra ngươi là một ca ca tốt như vậy.”

“Huynh thừa nhận là huynh hạ độc…” Một người không biết đã đứng ở cửa tự bao giờ, biểu cảm phức tạp nói: “Tất cả đều vì ta.”

Người này không phải Tiêu Bắc Phong thì là ai?

Tiêu Nam Phong cả kinh, hắn lập tức theo bản năng hỏi: “Vì sao ngươi lại ở chỗ này?”

“Đã quên nói.” Khóe môi A Miên chứa một nụ cười nhạt, mắt đào hoa đầy vẻ hứng thú, “Ta gửi một phong thư cho Tiêu nhị thiếu gia, bảo hắn tới Liễu phủ một chuyến, thương lượng công việc tiếp theo.”

Ý A Miên chính là việc Tiêu Bắc Phong đến đây nghe được lời Tiêu Nam Phong nói chẳng qua chỉ là vừa khéo thôi.

Chỉ mình Hồng Đậu mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm A Miên, nàng còn lâu mới tin đây là “vô tâm mắc lỗi”.

Tiêu Bắc Phong đi vào nhà ăn, hắn đứng trước mặt Tiêu Nam Phong, gằn từng chữ một hỏi: “Huynh tình nguyện đeo trên lưng tội danh độc hại mẫu thân, đều là vì ta?”

Minh Châu nắm chặt tay Tiêu Nam Phong, Tiêu Nam Phong mới có dũng khí trả lời: “Phải… Ta biết từ nhỏ đến lớn, ngươi đều sống rất vất vả, cho nên…”

“Cho nên huynh liền cảm thấy rất có lỗi với ta?” Tiêu Bắc Phong nâng tay lên, khi nắm tay sắp nện lên khuôn mặt Tiêu Nam Phong, lại dừng lại, hắn nghiến răng nghiến lợi nói: “Tiêu Nam Phong, ta không cần huynh phải đền bù cho ta!”

Từ nhỏ đến lớn, Tiêu Bắc Phong vẫn luôn cảm thấy huynh trưởng này của mình bất tài vô dụng đến không thể vô dụng hơn, nhưng hôm nay hắn bỗng nhiên ý thức được, huynh trưởng hắn vẫn luôn khinh thường này làm nhiều chuyện như vậy lại chỉ để nhường vị trí người thừa kế cho hắn, còn vì hắn mà gánh vác tội danh “có lẽ có” kia. Trong lòng Tiêu Bắc Phong chợt có một loại cảm xúc khó lòng diễn tả.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 326: Ngoài dự đoán (4)

Tiêu Nam Phong nói: “Đây không phải đền bù, từ nhỏ đến lớn, ngươi vẫn nỗ lực hơn ta, kiên cường hơn ta, cũng hiểu chuyện hơn ta. Vị trí người thừa kế Tiêu gia nên là của ngươi! Tiêu Bắc Phong, đây là thứ ngươi nên có được. Chỉ cần ta gánh tội mưu hại mẫu thân, vậy cha mẹ sẽ không thể giữ nguyên quy củ đích trưởng tử kế thừa gì đó. Tiêu gia ở trên tay ngươi nhất định sẽ phát triển càng tốt hơn.”

“Huynh nói linh tinh gì thế!?” Tiêu Bắc Phong không biết cảm xúc hiện tại nơi đáy lòng mình ra sao, chỉ có thể phát tác tức giận, “Ai cần huynh gánh giúp tội danh gì? Người hạ độc nương căn bản không phải là ta!”

Tiêu Nam Phong khựng lại, “Cái gì?”

Vốn tưởng rằng tiếp theo sẽ trình diễn một hồi tiết mục huynh đệ vướng mắc, lại không nghĩ tới chuyện càng trở nên khó bề phân biệt, Hồng Đậu không khỏi dồn hết mười hai vạn phần chú ý.

Tiêu Bắc Phong cắn răng nói: “Cái vẻ mặt không dám tin này của huynh là có ý gì? Tiêu Nam Phong, đừng nói trước hôm nay ta vẫn không biết thân thế của mình, mà cho dù ta đã biết, ta cũng sẽ không hạ độc mẫu thân, ta lại càng không… càng không giá họa chuyện này cho huynh! Tiêu Bắc Phong ta… ở trong mắt huynh chẳng lẽ lại đê tiện như vậy!?”

Tiêu Bắc Phong dưới cơn giận dữ đập nát cả cái bàn.

Ngày thường tất cả mọi người đều nói hắn là một quân tử, tính tình rất tốt, nhưng một người tốt tính lại không có nghĩa hắn không biết giận, huống chi những chuyện hắn liên tiếp biết được trong hôm nay đã khiến hắn chịu đả kích không nhỏ, ví dụ như, hắn không phải con thân sinh của cha mẹ, ví dụ như, mẫu thân ruột thịt của hắn thế mà lại phản bội phụ thân hắn tư thông với người ta, lại ví dụ như, vị đại ca này của hắn từ nhỏ đến lớn vẫn tỏ ra hư hỏng hết thuốc chữa chỉ vì muốn nhường vị trí người thừa kế Tiêu gia cho hắn!

Tất cả chuyện này dồn hết vào nhau, Tiêu Bắc Phong căn bản là chưa có thời gian để tiêu hóa!

Minh Châu ngẩng đầu nhìn ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Nam Phong, lại nhìn về phía Tiêu Bắc Phong, “Ta cũng không tin Tiêu nhị thiếu gia sẽ là người hạ độc. Nhị thiếu gia, lần này ngươi tới đây là vì có manh mối khác?”

“Xin lỗi…” Đối mặt với Minh Châu, thái độ của Tiêu Bắc Phong lúc này mới tốt hơn một chút, “Ta đã tra xét từng nha hoàn, thị vệ. Vào ngày hôm đó, không ai thấy có người nào từng ra vào phòng của… đại ca.”

Bất luận nói thế nào, tới hiện tại, hắn vẫn nguyện ý gọi Tiêu Nam Phong một tiếng đại ca.

“Ta cả gan hỏi một câu.” A Miên bỗng nhiên khách khí hỏi: “Không biết … tình cảm giữa Tiêu lão gia và Tiêu phu nhân thế nào?”

Tiêu Nam Phong nói: “Tình cảm của cha mẹ vẫn luôn rất tốt. Từ khi ta có ký ức đến nay, vẫn chưa từng thấy họ cãi nhau, thậm chí ngay cả ý kiến bất đồng cũng không có… A Miên công tử, ngươi hỏi như vậy là có ý gì?”

Tất cả mọi người nhìn về phía A Miên, A Miên lại mỉm cười nhìn về phía Hồng Đậu.

Hồng Đậu nghi hoặc chớp mắt, không hiểu vì sao hắn lại muốn nhìn mình. Tiếp theo, nàng sáng tỏ nói: “Một đôi phu thê dù tình cảm có tốt đến mấy thì sao có thể không bao giờ giận dỗi đây? Một đồ vật hoàn mỹ vô khuyết sẽ cần phải tỉ mỉ giữ gìn, nhưng nếu quá mức tỉ mỉ giữ gìn một mối quan hệ, sớm hay muộn gì cũng sẽ mệt.”

Minh Châu nói: “Nhưng Tiêu phu nhân ốm đau trên giường, Tiêu lão gia cũng hết sức khẩn trương lo lắng.”

“Không sai!” Tiêu Bắc Phong cũng nói: “Thân thể nương không tốt, cha cũng thường xuyên tự mình chăm sóc, ông cũng chưa từng oán trách bao giờ cả.”

“Một đồ vật càng hoàn mỹ, lại càng có khả năng là giả.” Hồng Đậu hỏi: “Thuốc Tiêu phu nhân uống chính là do Tiêu lão gia nấu sao?”

“Không phải.” Tiêu Nam Phong nói: “Thuốc uống của nương vẫn luôn do Tần ma ma nấu.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 327: Ngoài dự đoán (5)

“Tần ma ma?” Hồng Đậu ngẩng đầu nhìn A Miên, “Chẳng lẽ là người xuất hiện cùng Tiêu lão gia mà chúng ta nhìn thấy đêm đó.”

A Miên gật đầu, “Hẳn là bà ta.”

“Đợi đã…” Tiêu Nam Phong giật giật khóe miệng, “Các ngươi sẽ không cho rằng, người hạ độc nương ta, là cha ta chứ?”

Minh Châu bỗng nhiên như suy tư điều gì mà nói: “Nói như vậy… cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.”

“Liễu cô nương?” Tiêu Bắc Phong khó hiểu.

Hồng Đậu nói: “Minh Châu nói Tiêu phu nhân trúng độc đã mười mấy năm. Người có thể hạ độc mười mấy năm vẫn không bị phát hiện, ngoại trừ Tiêu lão gia thì còn có ai đây? Hơn nữa, nghe nói lúc ấy chuyện hạ độc vừa xảy ra, Tần ma ma đã lập tức đi báo quan, cũng tương đương với việc khiến Tiêu Nam Phong hết đường chối cãi.”

“Không thể nào!” Tiêu Nam Phong lập tức phản bác nói: “Tần ma ma là nha hoàn thân cận nương dẫn theo khi gả vào Tiêu phủ, bà ấy là người nhìn ta lớn lên, sao lại muốn…”

Tiêu Nam Phong nghĩ tới điều gì, hắn đang nói đột nhiên im bặt.

Tiêu Bắc Phong bàng hoàng bổ sung lời Tiêu Nam Phong nói, “Trừ phi… Tần ma ma là người của cha.”

“Nhưng chuyện này vẫn có điều không rõ.” Minh Châu cảm thấy tay Tiêu Nam Phong ngày càng lạnh, hai tay nàng đều nắm chặt tay hắn, “Nếu người hạ độc thật sự là Tiêu lão gia, vậy vì sao lại muốn giá họa chuyện hạ độc này cho Nam Phong. Nam Phong chính là con ông ấy!”

A Miên cong khóe môi, nở một nụ cười phong hoa tuyệt đại rung động lòng người, “Từ xưa đến nay, người thường chỉ biết mẹ quý nhờ con, lại không biết cũng có một câu, là ‘họa mẹ gây ra, con dính vạ’.”

Giọng Minh Châu đã có phần miễn cưỡng, “Mặc kệ nói thế nào… Nam Phong cũng đều là đại thiếu gia Tiêu phủ, hơn nữa… hơn nữa Tiêu lão gia cũng không có lý do làm như vậy…”

Dù Tiêu Chính An thật sự cho rằng Tiêu phu nhân là người hại Tiêu Sanh, nhưng cũng không đến mức vì muội muội mình mà tự tay hãm hại con trai mình chứ!

Khuôn mặt Tiêu Nam Phong và Tiêu Bắc Phong đều trắng bệch, đặc biệt là Tiêu Nam Phong. Chỉ có Minh Châu cảm giác được, tay hắn đang run nhẹ.

A Miên khẽ mỉm cười, “Nếu muốn biết suy đoán này có chính xác hay không, có một cách rất đơn giản. Chúng ta làm một thí nghiệm là được rồi.”

Đại sảnh nhất thời yên tĩnh không tiếng động.

Tiêu phủ trong đêm giống như bị bao phủ trong một tấm lưới lớn vô hình.

Tiêu Chính An đi tới sân viện, khoác một chiếc áo ngoài lên thân mình một người phụ nữ có dáng người gầy yếu, ông ta nói: “Thân thể nàng còn chưa khỏe, không thích hợp ở bên ngoài hóng gió. Đêm đã khuya rồi, nàng vẫn nên trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Đêm nay ánh trăng vừa tròn, ta vẫn muốn ở lại thêm một lúc.” Nữ nhân nhìn trăng tròn cười nhạt, khuôn mặt xưa nay vẫn tái nhợt, dưới ánh trăng tựa như có một vẻ đẹp ốm yếu, bà nói: “Ánh trăng đêm nay, thật giống ánh trăng vào ngày chúng ta mới gặp.”

Người phụ nữ đó tên là Nghiêm Doanh, đúng là chủ mẫu hiện nay của Tiêu gia, cũng chính là thê tử Tiêu Chính An cưới hỏi đàng hoàng. Thân thể bà vẫn luôn không được khỏe, may mà có Tiêu Chính An vẫn luôn không rời không bỏ chăm sóc bà. So với hoa dung nguyệt mạo trước khi lập gia đình, nhiều năm qua ốm đau đã khiến bà gầy yếu đi không ít, vẻ mỹ diễm cũng giảm đi nhiều, chỉ có khí chất tiểu thư khuê các từ trong ra ngoài kia vẫn bất biến.

Tiêu Chính An cũng nhìn ánh trăng, “Vào buổi tối ta và phu nhân gặp mặt lần đầu, ánh trăng bị giấu sau mây đen, nào có sáng như ánh trăng đêm nay vậy?”

“Ít nhiều có lão gia nhắc nhở…” Nghiêm Doanh cười nói: “Buổi tối lần đầu gặp lão gia đó đã cách đây nhiều năm, ta lại chỉ có thể mơ hồ nhớ rõ, đêm hôm đó ánh trăng đặc biệt mỹ lệ, lão gia đạp ánh trăng đi tới, ta liền nghĩ đến hai chữ “vận mệnh” mà trước kia mẫu thân đã nói với ta.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 328: Ngoài dự đoán (6)

Lần đầu vừa gặp đã yêu. Lần thứ hai gặp mặt là lúc Tiêu Chính An tới Nghiêm phủ cầu hôn. Lần thứ ba gặp, chính là trên hôn lễ.

Tiêu Chính An hỏi: "Phu nhân tối nay dường như đặc biệt đa sầu đa cảm. Vì đang nghĩ đến chuyện của Nam Phong sao?"

"Nam Phong… ta có thể không nghĩ đến nó sao?" Vẻ mặt đạm nhiên của Nghiêm Doanh có thêm vẻ lo lắng, "Nam Phong từ nhỏ đến lớn đều chưa từng chịu khổ, cũng không biết hiện giờ nó sống thế nào, bị đói, bị lạnh thì phải làm sao bây giờ đây?"

Biểu cảm của Tiêu Chính An lạnh xuống, "Nghiệt tử kia, phu nhân cứ xem như chưa từng sinh ra nó là được. Cũng do chúng ta chiều hư nó, nên mới khiến nó vô pháp vô thiên như hiện tại."

"Lão gia…"

"Được rồi, phu nhân." Tiêu Chính An nói: "Sắc trời đã tối, suy nghĩ cho thân thể của nàng, vẫn nên mau chóng về phòng nghỉ ngơi đi."

Nghiêm Doanh thở dài, bà khẽ nhún người hành lễ, xoay người vào phòng.

Tiêu Chính An lại đứng một lát dưới ánh trăng. Một lúc sau, ông ta muốn xoay người trở về phòng, trước mặt lại có vài bóng người hạ xuống, ông ta kinh ngạc, "Các ngươi!"

"Tiêu lão gia!" Minh Châu vội la lên: "Mong ông đừng hoảng loạn, ta có việc gấp cần tìm ông."

Tiêu Chính An nhìn về phía Minh Châu, chỉ thấy bên cạnh Minh Châu là Tiêu Nam Phong, phía sau nàng là Tiêu Bắc Phong, chẳng qua trên trán hai huynh đệ bọn họ đều toát ra một tầng mồ hôi lạnh, biểu cảm cũng thật sự thống khổ. Tiêu Nam Phong là do Minh Châu đỡ, Tiêu Bắc Phong lại do một vị thanh y công tử đỡ.

Còn Hồng Đậu… thôi được rồi, A Miên không muốn để nàng chạm vào nam nhân khác, cho nên nàng thuần túy chỉ tới đây xem diễn.

Tiêu Chính An nhíu mày, "Liễu cô nương, đây là có chuyện gì?"

"Tiêu lão gia… Không dám gạt ông, kỳ thật ta được Tiêu nhị thiếu gia nhờ cậy, mấy ngày nay vẫn luôn để Tiêu đại thiếu gia tránh trong phủ ta. Hôm nay nhị thiếu gia tới gặp đại thiếu gia, nhị thiếu gia trách đại thiếu gia ngày thường chỉ biết lông bông, không học vấn không nghề nghiệp, hai người liền đánh nhau, đúng lúc đụng phải một loại thuốc độc ta vẫn đang nghiên cứu…"

Tiêu Chính An hoảng loạn bước lên một bước, "Bọn họ trúng độc!"

"Đúng…" Minh Châu thẹn thùng nói: "Nhưng ta chỉ chuẩn bị một phần thuốc giải, nếu lại đi làm một phần thuốc giải khác thì thời gian cũng không còn kịp. Tiêu lão gia, ta nghĩ… hai vị công tử rốt cuộc cũng đều là con của ông, cho nên, quyết định này hẳn nên do ông đưa ra là tốt nhất."

Trúng độc có hai, thuốc giải lại chỉ có một.

Một vấn đề lựa chọn đơn giản, cứu một người, chết một người.

Tiêu Chính An tiếp nhận bình thuốc Minh Châu đưa qua, chậm chạp bất động.

"Cha…" Tiêu Nam Phong miễn cưỡng mở mắt ra, trong ánh mắt mang theo khẩn cầu, "Con biết trước kia con rất không nghe lời… Con sai rồi… Nhưng… nhưng hiện giờ con chưa muốn chết…"

Nhìn dáng vẻ thống khổ của con trai lớn, tay Tiêu Chính An khẽ siết chặt chiếc bình.

Lúc này, Tiêu Bắc Phong cũng cố nén thống khổ nói: "Cha… con biết từ nhỏ đại ca đã được cha mẹ yêu thương hơn con nhiều… Nhưng con còn rất nhiều chuyện chưa làm… con muốn sống tiếp…"

Cả hai đều là đứa con mình nhìn từ nhỏ tới lớn, Tiêu Chính An lại chỉ do dự trong chớp mắt, ông ta đi tới trước mặt Tiêu Nam Phong.

Ánh mắt Tiêu Nam Phong hơi sáng lên.

"Nam Phong…" Tiêu Chính An nói: "Kiếp sau đầu thai, đừng làm nhi tử Tiêu gia nữa."

Vẻ mặt Tiêu Nam Phong cứng đờ.

Gió đêm như ngừng lại trong nháy mắt.

Tiêu Chính An đã đi tới trước mặt Tiêu Bắc Phong, ông ta lấy thuốc giải ra từ trong bình thuốc, "Bắc Phong, mau uống thuốc giải!"

Tiêu Bắc Phong bất động. Sau một lúc lâu, hắn nói: "Cha, người không cứu đại ca sao?"

"Vận mệnh của đại ca con đã như vậy." Giọng Tiêu Chính An bình thản không gợn sóng, "Không trách được ai."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 329: Ngoài dự đoán (7)

Dường như có một trận gió cực lạnh thổi qua, thổi trúng Tiêu Nam Phong khiến thân thể hắn phát run, hắn như mất hết sức lực dựa vào người Minh Châu, vùi đầu trên cổ nàng.

Minh Châu ôm chặt hắn, không ngừng thì thầm, "Nam Phong… có ta ở đây, còn có ta ở đây nữa…"

Trong ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Chính An, Tiêu Bắc Phong chậm rãi đứng thẳng người, ánh mắt hắn bình tĩnh kỳ lạ, "Đây rốt cuộc là vì sao?"

Tiêu Chính An nói: "Con không hề trúng độc."

"Phải, con không trúng độc." Ngữ điệu của Tiêu Bắc Phong dần thay đổi, "Phụ thân, vì sao người lại lựa chọn như vậy? Đại ca mới là nhi tử ruột thịt của người, con chẳng qua chỉ là con của muội muội người thôi, không phải sao!?"

Tiêu Bắc Phong cũng không biết vì sao mình lại tức giận đến vậy, có lẽ là do cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, hoặc có lẽ vì… có lẽ vì cảm thấy bất bình thay cho Tiêu Nam Phong.

"Con đã biết cả rồi à." Tới lúc này, Tiêu Chính An đã có thể khôi phục vẻ bình tĩnh xử sự như trước kia.

A Miên đi đến một bên, cầm tay Hồng Đậu đứng xem diễn. Hắn cười hỏi: "Có thể đoán được, vị Tiêu Sanh tiểu thư kia nhất định có ý nghĩa không tầm thường đối với Tiêu lão gia nhỉ."

Tiêu Chính An không hổ là người đã từng gặp sóng to gió lớn, ông ta nhìn Tiêu Nam Phong bên kia, lại thu mắt, bình tĩnh nói: "Sanh Nhi là muội muội ta bảo vệ từ nhỏ đến lớn. Khi đó việc làm ăn của Tiêu gia nguy ngập, cha mẹ chúng ta trước sau không chịu nổi mà lần lượt ra đi, tình nghĩa sống nương tựa lẫn nhau của ta và Sanh Nhi, bất luận kẻ nào cũng không hiểu hết được."

"Cho nên…" Tiêu Nam Phong chậm rãi nhìn về phía phụ thân mình, "Cha trách nương hại chết muội muội mình, nên vẫn luôn hạ độc bà ấy, tới cuối cùng… còn muốn hãm hại con."

Tiêu Chính An trầm mặc trong chốc lát, mới lạnh nhạt nói: "Nam Phong, muốn trách, thì hãy trách ngươi không nên có mẫu thân như vậy."

Hồng Đậu quả thực không nhìn nổi nữa, "Ta nói này đại thúc, đầu óc ông không có vấn đề chứ hả? Muội muội ông tư thông bị hưu bỏ, đó là vấn đề của nàng ta, ông cũng đâu thể đổ hết trách nhiệm lên đầu Tiêu phu nhân chứ? Còn nữa, Tiêu Nam Phong chính là con ông, vậy mà ông có thể không chút lưu tình hãm hại hắn như thế, ông vẫn được xem là phụ thân à?"

"Chuyện trên thế gian đều có nguyên nhân mới có kết quả." Tiêu Chính An vẫn bình tĩnh như cũ, "Nếu muốn đạt được mục đích, thì phải chuẩn bị trước sẽ hy sinh hết thảy."

A Miên vuốt đỉnh đầu Hồng Đậu để xoa dịu nàng. Hắn nói: "Hẳn mục đích của Tiêu lão gia chính là khiến Tiêu phu nhân thống khổ gấp bội."

"A, ngươi đúng là đã nhìn thấu hết rồi." Tiêu Chính An liếc mắt nhìn kỹ A Miên một cái.

Phương pháp khiến Nghiêm Doanh thống khổ nhất, không gì hơn chính là để bà trải qua cảm giác bị nhi tử mình yêu thương nhất hạ độc.

A Miên gật đầu, "Vì muốn trả cho người khác nỗi thống khổ lớn gấp trăm lần của mình mà có thể coi tất cả mọi người như quân cờ để tính kế, điểm này thật ra cũng không phải không lý giải được."

"A Miên!" Hồng Đậu tức giận kéo tay hắn, không biết hắn đang đứng về phía bên kia hay bên này nữa.

A Miên hơi mỉm cười, lại bồi thêm một câu: "Chẳng qua, nếu không có bản lĩnh thực hiện chu toàn, vậy thì phải chuẩn bị tư tưởng nhận kết cục không kịp hối tiếc, đặc biệt là người phát rồ như Tiêu lão gia ông vậy, ngay cả con thân sinh cũng có thể tính kế."

"Đợi đã…" Não Hồng Đậu chợt chấn động mạnh, nàng nói: "Nam nhân tư thông với Tiêu Sanh kia sẽ không phải chính là ca ca như ông chứ?!"

Mọi người cả kinh.

Sắc mặt Tiêu Chính An rốt cuộc cũng biến đổi, mặt ông ta tối sầm, tức giận, "Ngươi coi Tiêu Chính An ta là ai? Sanh Nhi là muội muội ta, ta và nàng sao có thể… làm sao có thể…"

Thật sự là khó có thể mở miệng! Tiêu Chính An nói không nên lời câu kế tiếp.

Tiêu Bắc Phong thở phào nhẹ nhõm, không thể không nói, câu suy đoán không chịu trách nhiệm kia của Hồng Đậu đã khiến tim hắn nhảy lên tận họng rồi.

Hồng Đậu ngượng ngùng né ra phía sau A Miên, "Cái đó… chỉ vì ta thấy mọi người quá căng thẳng, cho nên mới muốn điều tiết chút không khí thôi mà."

Trong lòng nàng lại yên lặng bổ sung một câu, chẳng phải đều do biểu hiện của Tiêu Chính An này cực kỳ giống kẻ cuồng em gái đến tẩu hỏa nhập ma sao, nàng đọc nhiều tiểu thuyết huynh muội luyến như vậy, đương nhiên sẽ khó tránh khỏi nghĩ tới phương hướng đó!

A Miên nhìn bộ dạng sợ sệt kia của nàng mà bật cười, hắn xách nàng từ phía sau mình ra, "Không cần sợ hãi, có ta chống lưng cho nàng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 330: Ngoài dự đoán (8)

Lời A Miên nói thật sự khiến Hồng Đậu rất cảm động, nếu không phải không khí hiện giờ không thích hợp để khoe ân ái, nàng tuyệt đối muốn hôn hắn một cái nha!

Dưới ánh trăng, tình thế giằng co vẫn đang tiếp tục.

Ngoài dự đoán chính là, so với nhi tử ruột thịt Tiêu Nam Phong, thì Tiêu Bắc Phong vốn chỉ xem như con nuôi lại càng thêm tức giận, "Ông vì muốn báo thù cho muội muội mà có thể độc hại thê tử, giá họa cho con trai, Tiêu lão gia… không ngờ ông đã phát rồ đến vậy!"

Hiện giờ, Tiêu Bắc Phong ngay cả một tiếng phụ thân cùng đều không muốn gọi.

Tiêu Chính An nói: "Muội muội ta không phải là người khác, mà là mẫu thân ruột thịt của con."

"Thì đã sao nào?" Tiêu Bắc Phong tiến lên một bước, giận dữ nói: "So với người mẫu thân vừa sinh hạ ta đã vứt bỏ ta mà đi tự sát, thì vị nuôi dạy ta lớn lên kia mới là mẫu thân ta nhận định, cho dù… cho dù nương có yêu thương đại ca hơn một chút. Trước kia ta chỉ cho rằng, đó là vì đại ca là người thừa kế Tiêu phủ, hiện tại ta đã hiểu ra, đó là vì đại ca mới là nhi tử ruột thịt của nương. Nhưng ngần ấy năm qua, nương cũng chưa bao giờ khắc nghiệt với ta, cũng chưa bao giờ là tổn thương ta cả. Ngược lại, chính ông… đầu tiên ông hạ độc nương, sau đó lại đổ tội cho đại ca, ông mới là người khiến ta cảm thấy đáng sợ!"

"Bắc Phong!" Tiêu Chính An nhíu mày, "Ở Tiêu phủ này, chỉ có ta mới thật lòng đối tốt với con!"

Tiêu Chính An có thể chịu đựng những người khác nói ông ta ngoan độc, nói ông ta âm hiểm, nhưng chỉ không tiếp nhận được Tiêu Bắc Phong nói ông ta như thế. Nếu nói đến người được Tiêu Chính An thật lòng che chở trong toàn bộ Tiêu phủ, thì ngoại trừ Tiêu Bắc Phong, tuyệt đối sẽ không có người thứ hai. Tiêu Chính An vì muốn báo thù mà tính kế Nghiêm Doanh, tính kế Tiêu Nam Phong, nhưng lại chưa bao giờ tính kế Tiêu Bắc Phong cả.

Tiêu Bắc Phong cười lạnh một tiếng, "Cái gọi là thật lòng này của ông, chẳng qua cũng chỉ vì mẫu thân thân sinh của ta mà thôi."

Tiêu Chính An không cách nào phản bác những lời này.

Hồng Đậu kéo kéo tay A Miên, "Sao ta lại cảm thấy Tiêu Bắc Phong còn kích động hơn Tiêu Nam Phong thế nhỉ?"

"Đó đương nhiên cũng là vì Tiêu Nam Phong." A Miên cười như không cười cảm thán, "Thật đúng là tình huynh đệ khiến người ta cảm động nha."

Hồng Đậu đại khái là hiểu rõ, đôi huynh đệ Tiêu Nam Phong và Tiêu Bắc Phong này, ngày thường tuy thoạt nhìn quan hệ rất không hòa thuận, nhưng khi thật sự tới thời khắc mấu chốt, kỳ thật tình huynh đệ của bọn họ lại rất sâu. Ví dụ như, Tiêu Nam Phong nguyện ý nhường vị trí người thừa kế cho Tiêu Bắc Phong, kiêu ngạo ương ngạnh nhiều năm như vậy, mà ngay cả chuyện gánh tội thay cũng có thể làm, Tiêu Bắc Phong thì giúp Tiêu Nam Phong trốn thoát khi hắn bị đeo trên lưng tội danh hạ độc, hiện tại còn vì bất bình thay cho Tiêu Nam Phong mà phản cảm với Tiêu Chính An như thế.

Chẳng qua Hồng Đậu vẫn nhéo A Miên một cái, "Lúc chàng nói chuyện có thể đừng dùng ngữ điệu âm dương quái khí như vậy hay không, khiến lần nào ta nghe cũng cảm thấy chàng đang giễu cợt người khác."

A Miên vô tội chớp chớp mắt, Hồng Đậu không cảm nhận sai nha, hắn vốn chính là đang giễu cợt người khác đó.

Nếu nói hiện giờ còn ai có thể dẫn dắt cảm xúc của Tiêu Chính An, thì cũng chỉ có Tiêu Bắc Phong là người duy nhất, ông ta hãm hại Nam Phong, ngoại trừ để trả thù Nghiêm Doanh thì chẳng phải cũng là để khiến Bắc Phong danh chính ngôn thuận trở thành người thừa kế Tiêu gia sao?

Nhưng Tiêu Bắc Phong biết được chân tướng, lại không thấu hiểu ý tốt của ông ta.

"Bắc Phong… Hự!" Tiêu Chính An thống khổ kêu lên một tiếng, giọng cũng đột nhiên im bặt.

Mùi máu tươi chậm rãi tản ra trong gió đêm, thân hình vốn gầy yếu dưới sự khắc họa của ánh trăng lại càng thêm đơn bạc.

Phía sau Tiêu Chính An là một người phụ nữ sắc mặt tái nhợt, dao găm trong tay bà đâm thật sâu vào thân thể trượng phu, máu tí tách nhỏ giọt, khiến không khí đột ngột an tĩnh lại có thêm một tia quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 331: Ngoài dự đoán (9)

Tình huống ngoài dự đoán khiến mọi người chấn kinh.

Tiêu Nam Phong lẩm bẩm nói: "Nương…"

Một tiếng này dường như là đánh thức thần trí của Nghiêm Doanh, lông mi bà khẽ run rẩy, rút dao găm ra, miệng vết thương sau lưng Tiêu Chính An chảy càng nhiều máu, lảo đảo một bước, ông ta quỳ rạp xuống đất, mất máu quá nhiều khiến sắc mặt của ông ta rất nhanh tái nhợt. Chậm rãi, ông ta nhìn về phía người phụ nữ kia.

"Keng" một tiếng, dao găm rơi xuống đất, Nghiêm Doanh nhẹ nhàng chớp mắt, bà thì thầm: "Ngươi không nên xuống tay với con ta…"

Hành động này dường như đã tiêu phí tất cả sức lực của bà, Nghiêm Doanh vô lực lui ra phía sau một bước, Tiêu Nam Phong gọi một tiếng "Nương", vội vàng tiến lên đỡ mẫu thân mình.

"Cha!" Tiêu Bắc Phong lại vọt tới bên cạnh Tiêu Chính An, hắn vội la lên: "Liễu cô nương, cô cứu cha ta với!"

"À… Ừm!" Minh Châu sửng sốt trong chốc lát, mới bước nhanh tới bên cạnh Tiêu Chính An, chỉ cần liếc mắt một cái, nàng liền nói: "Ta cần một nơi sạch sẽ để cầm máu cho Tiêu lão gia!"

"Được!" Tiêu Bắc Phong lại vội vàng cõng Tiêu Chính An lên, bước nhanh vào trong phòng.

Khi ngang qua bên cạnh Nghiêm Doanh, đôi mắt đen nhánh của Tiêu Chính An giống như mặt hồ phẳng lặng, rốt cuộc nổi lên một tia gợn sóng, "Hận ta đi, ngươi càng hận ta… ta mới càng vui vẻ."

Ánh mắt Nghiêm Doanh bất động, thần sắc cũng không biến đổi, bà không nói lời nào, một lúc lâu sau, bà bình tĩnh nói: "Xong một dao này… Ta sẽ chẳng còn hận ngươi."

Ánh mắt Tiêu Chính An run lên, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Tiêu Bắc Phong nhìn mẫu thân, cúi đầu cõng Tiêu Chính An vào phòng.

Hồng Đậu giật nhẹ tay A Miên, "Làm sao bây giờ? Chuyện dường như đã vượt quá tầm kiểm soát."

"Không cần lo lắng." Khóe môi A Miên mỉm cười, tâm tình tốt xoa đầu Hồng Đậu, "Tất cả những việc này cũng không liên quan gì tới chúng ta cả. Xem kịch mới là thú vui của chúng ta."

Mí mắt Hồng Đậu giật giật, "A Miên, tính cách chàng thật ác liệt."

"Nhưng Hồng Đậu lại thích ta như vậy, chẳng phải sao?" Hắn nhướng mày cười, phong hoa tuyệt đại, thần thái hiện vẻ tự hào.

Hồng Đậu không còn lời gì để nói.

"Nương…" Bên kia Tiêu Nam Phong đỡ mẫu thân ngồi xuống ghế đá, hắn quan tâm hỏi: "Thân thể người có khỏe không?"

"Ta không sao." Nghiêm Doanh dịu dàng khẽ cười, bà nâng tay lên, ống tay áo hơi mỏng khẽ trượt xuống, lộ ra cẳng tay càng thêm trắng nõn. Bà cầm tay Tiêu Nam Phong, "Nam Phong, thấy con không có việc gì, ta liền an tâm."

Tiêu Nam Phong nghĩ thầm, tuy cha hắn coi hắn như một quân cờ để lợi dụng, nhưng ít ra mẫu thân vẫn thật sự yêu thương hắn, chuyện tới bây giờ, hắn đã hiểu rõ tất cả, "Nương, bên ngoài gió lớn, con đưa người trở về phòng được không?"

"Nam Phong." Nghiêm Doanh hơi dừng một chút, hỏi: "Con không còn chuyện gì muốn hỏi ta sao?"

"Con…" Giữa mày Tiêu Nam Phong nhíu chặt, hắn nhìn sang bên kia, trong căn phòng đó, Minh Châu nhất định đang nỗ lực cứu trị phụ thân hắn. Một lát sau, hắn dời ánh mắt về phía Nghiêm Doanh, "Chuyện của…nương Bắc Phong năm đó, thật sự do nương mật báo sao?"

Nghiêm Doanh biết hắn nhất định muốn hỏi điều này, bà đã chuẩn bị tốt câu trả lời từ lâu, bởi vậy, sắc mặt bà không thay đổi nói: "Đúng là ta."

Tiêu Nam Phong hiện vẻ mặt 'quả nhiên không ngoài dự đoán', chỉ là hơi cảm thấy thất vọng.

Nghiêm Doanh lại nhìn người bên kia, "Hai vị… Là bằng hữu của Nam Phong sao?"

"Phu nhân, chào bà, ta là Phương Hồng Đậu." Hồng Đậu có chút xấu hổ, nàng lại chỉ chỉ A Miên bên cạnh nói: "Vị này chính là… vị hôn phu của ta."

A Miên khẽ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 332: Cảm khái

"Nếu hai vị đã là Bằng hữu của Nam Phong, vậy ta cũng không có gì phải giấu giếm." Nghiêm Doanh chậm rãi nói: "Tiêu Sanh là tiểu thư Tiêu phủ, cũng là bạn tốt của ta trước khi ta quen biết lão gia, mà người Tiêu Sanh gả cũng không phải ai khác, đó chính là huynh trưởng ta. Bởi vậy nàng còn là thiếu phu nhân của Nghiêm gia ta nữa."

Quan hệ phức tạp này… Hồng Đậu chậm nhịp hơn nửa ngày mới ngẫm ra. Nói cách khác, trước khi Nghiêm Doanh quen biết Tiêu Chính An, bà cũng đã làm bạn với Tiêu Sanh rồi, không chỉ có thế, về sau Tiêu Sanh còn thành đại tẩu của Nghiêm Doanh, mà Nghiêm Doanh sau khi gả vào Tiêu gia, cũng trở thành đại tẩu của Tiêu Sanh.

Quả thật không phải người một nhà không tiến vào một cửa nha.

"Lúc đầu, khi phát hiện Tiêu Sanh tư thông với người ngoài, ta chưa báo chuyện này cho bất kỳ ai, chỉ khuyên nàng hãy dừng lại, cùng đại ca ta chung sống cho tốt." Nghiêm Doanh nói đến đây, lại nhẹ nhàng thở dài, "Nhưng nàng vẫn không nghe ta. Trượng phu của nàng là người khác thì cũng thôi, nhưng đó lại là đại ca ta, ta không cách nào bỏ mặc, cho nên…"

Cho nên, bà nói chuyện này cho ca ca biết. Huynh trưởng của bà cũng không phải không có tình ý với Tiêu Sanh, chỉ cần Tiêu Sanh nguyện ý từ bỏ nam nhân đó, huynh trưởng của Nghiêm Doanh sẽ có thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra. Nhưng dù Tiêu Sanh có thấy thẹn với phu quân, nàng ta vẫn không từ bỏ được.

Người nam nhân nào cũng đều có sĩ diện, Nghiêm gia hoàn toàn tức giận, hưu bỏ Tiêu Sanh ra khỏi cửa. Sau khi Tiêu Sanh trở lại Tiêu gia, cũng không chịu được nhiều đồn đại linh tinh mà liền tự sát sau khi sinh hạ đứa trẻ.

"Nam Phong…" Nghiêm Doanh ngẩng đầu, "Ta cũng chưa từng muốn Tiêu Sanh chết, nhưng nàng rốt cuộc đã chết rồi, con muốn trách ta cũng là điều dễ hiểu."

"Không…" Tiêu Nam Phong lắc đầu, "Ban đầu con không biết cô cô là thê tử của cữu cữu, chuyện này… chuyện này nương không sai. Nương bị kẹt giữa tình thân và tình bạn, mới là người thống khổ nhất."

Nghiêm Doanh cười, bà nói: "Nam Phong trưởng thành rồi, ta thật vui vẻ, nhưng có một số việc, tóm lại vẫn phải có người đi gánh vác. Ta biết cha con vẫn luôn canh cánh trong lòng cái chết của Tiêu Sanh, ngay cả việc Tần ma ma biến thành người của hắn, ta cũng biết được. Ta có thể chịu đựng hắn trả thù ta, nhưng lại không chịu được khi hắn muốn đụng đến con ta, hôm nay ta đâm hắn một dao, tội danh đả thương người này, ta sẽ tự mình gánh vác."

"Không được! Nương!" Tiêu Nam Phong cực lực phản đối, "Nương cũng chỉ vì tình thế cấp bách nên mới như vậy! Đây là do cha sai, là ông ấy không đúng!"

Nghiêm Doanh nói: "Chuyện đã tới nước này, đâu ra chuyện ai đúng ai sai nữa đây?"

Không biết vì sao, thấy mẫu tử bọn họ như thế, Hồng Đậu chợt cảm thấy trong lòng có chút không dễ chịu.

Nàng kéo kéo tay A Miên, "A Miên, chúng ta trở về đi."

Phần xuất sắc nhất của vở kịch đã kết thúc, có xem tiếp cũng không mấy thú vị.

A Miên duỗi tay ôm lấy eo Hồng Đậu, hai người không lâu sau đã ra bên ngoài bức tường của Tiêu gia.

Trời vẫn chưa đến nỗi quá khuya, trên đường phố vẫn còn người bán hàng rong và người đi đường như cũ.

A Miên nắm tay Hồng Đậu, cảm nhận được cảm xúc trong lòng nàng, "Hồng Đậu dường như rất thương cảm chuyện xảy ra với Tiêu gia."

"Ta chỉ cảm thấy… một đôi phu thê, cùng chung chăn gối hơn hai mươi năm, trượng phu lại tính kế thê tử hơn hai mươi năm, thật khiến người ta cảm thấy đáng sợ, hơn nữa Tiêu lão gia vì muốn trả thù thê tử mà ngay cả con mình cũng có thể tính kế. Đây hẳn đã có thể xem là lục thân bất nhận*."

(*)Lục thân bất nhận: không nhận người thân (cha, mẹ, anh, em, vợ, con), không để tâm tới tình máu mủ.

"Lục thân bất nhận sao?" A Miên cười nói: "Tiêu Chính An chẳng phải vẫn đối xử khá tốt với Tiêu Bắc Phong à?"

"Đó cũng là vì Tiêu Bắc Phong là nhi tử của Tiêu Sanh nha."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 333: Tướng công

"Nếu Hồng Đậu nghĩ như vậy, thì cứ cho là vậy đi."

Dáng vẻ hết sức thần bí của hắn gợi lên lòng hiếu kỳ của Hồng Đậu, nàng bắt lấy tay hắn, truy hỏi: "Có phải chàng đã phát hiện ra điều gì không? Mau nói cho ta biết, đừng có thừa nước đục thả câu!"

"Hồng Đậu thông minh như vậy, nếu ta phát hiện ra điều gì, sao Hồng Đậu lại không phát hiện được đây?"

Hồng Đậu bĩu môi, "A Miên… chàng đáng ghét!"

Một xiên kẹo hồ lô đỏ mọng quơ quơ trước mắt nàng.

A Miên hồi tưởng, "Vừa rồi là ai nói ta đáng ghét ấy nhỉ?"

"A Miên chàng tốt nhất!" Hồng Đậu nhảy lên, muốn lấy kẹo hồ lô từ trong tay hắn, nhưng A Miên vừa đưa tay lên, nàng có nhảy cũng không với tới được. Sau vài lần như thế, nàng tức giận, "Chàng không cho ta, ta tự mua được!"

"Nàng mang theo tiền sao?"

Tay Hồng Đậu đang muốn lấy túi tiền bên hông liền khựng lại, nàng quả thật không mang tiền theo.

"Hồng Đậu ngoan." A Miên cúi người xuống, thấp giọng cười: "Như vậy đi, nàng hôn ta một cái, ta liền đưa kẹo hồ lô cho nàng."

Hồng Đậu nhìn người đi đường xung quanh, làm hành vi thân mật trước công chúng thật sự không phù hợp với phong cách của nàng. Vì thế, nàng lại nhìn chằm chằm mặt hắn trong chốc lát, bỗng nhiên buột miệng thốt ra hai chữ, "Tướng công."

A Miên sửng sốt.

Nàng thấy dáng vẻ ngây ngốc khó gặp của hắn liền nghịch ngợm cười, lập tức đoạt lấy kẹo hồ lô về tay, lại hoả tốc lui ra sau một bước, "A Miên, chàng muốn đấu với ta sao, vẫn còn non lắm."

A Miên bật cười, đôi mắt phượng như hai hồ nước trong kia, có lúc lạnh nhạt nhìn người, có khi lại cất giấu đa tình nhu mị, lại luôn có một vẻ trong sáng khó tả. Hắn nói: "Gọi lại lần nữa đi."

"Không gọi!" Hồng Đậu xoay người, nhảy nhót tiến lên phía trước.

A Miên đuổi kịp bước chân nàng, nắm lấy một bàn tay nàng, ôn tồn nói: "Hồng Đậu ngoan, lại kêu một tiếng tướng công nghe chút nào."

"Không gọi." Hồng Đậu cắn kẹo hồ lô, căn bản là không liếc mắt nhìn hắn một cái.

A Miên tiếp tục dỗ nàng, "Nàng kêu thêm một tiếng, về sau ngày nào ta cũng mua kẹo hồ lô cho nàng ăn."

"Ta tự có tiền, ta cũng có thể mua." Hồng Đậu rốt cuộc ngẩng đầu nhìn hắn, nghiêm trang nói: "Hơn nữa, chúng ta hiện tại còn chưa thành thân, ta gọi chàng là tướng công còn ra thể thống gì?"

Dáng vẻ đứng đắn hiện tại này của nàng cứ như thể người vừa gọi "Tướng công" kia không phải là nàng vậy.

A Miên chớp chớp mắt, phía dưới lông mi thật dài là ánh mắt trong suốt thuần tịnh, bất chợt xuất hiện thêm một vẻ đáng thương, "Hồng Đậu, gọi một tiếng nữa, không được sao?"

Hồng Đậu ôm ngực, bị đáng yêu chết rồi! Nàng mãnh liệt chỉ trích, "A Miên, bán manh* là phạm quy! Chàng không thể cố ý giả bộ đáng thương được!"

(*)Bán manh: tỏ vẻ đáng yêu

"Hồng Đậu…" Hắn thấp giọng gọi tên nàng, "Ta cho nàng sàm sỡ. Gọi một tiếng tướng công nữa, được không?"

Một kích nhập hồn!

Hồng Đậu nỗ lực duy trì thần sắc thoạt nhìn có vẻ sẽ không dao động của mình, nàng lại thấp giọng khụ một tiếng, "Chàng đừng nói nữa, ta là một người có nguyên tắc."

Ừm, nàng đúng là một người có nguyên tắc, sẽ không khuất phục trước đồ ăn ngon, cũng sẽ không khuất phục trước sắc đẹp…

"Đêm nay ở trên giường, Hồng Đậu muốn lăn lộn ta thế nào cũng được…" A Miên cúi đầu, ở bên tai nàng thấp giọng thong thả nói: "Chỉ cần Hồng Đậu nguyện ý gọi ta thêm một tiếng tướng công."

Lăn lộn như thế nào cũng được… Nói cách khác, mấy trò như trói dây hay sắm vai nhân vật cũng đều có thể!?

Mũi Hồng Đậu nóng lên, nàng thuần thục che mũi lại, không cho máu mũi chảy ra, lại ngước mắt nhìn A Miên, quyết đoán ngọt ngào kêu một tiếng, "Tướng công!"

A Miên sung sướng cười.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 334: Xong chuyện

Sự thật chứng minh, về việc vận động hỗn hợp nam nữ ở trên giường này, bất luận ban đầu quyền chủ động có do ai nắm giữ, tới cuối cùng, quyền chủ động cũng sẽ trở lại vào tay bên có thể lực mạnh hơn.

Ví dụ như, cuối cùng Hồng Đậu bị trói hai tay, lăn qua lộn lại bị người ăn sạch sẽ, lại ví dụ như, nàng vừa xin tha còn vừa phải kêu to: "Chủ nhân… Cầu xin ngài bỏ qua cho ta lần này…"

Ừm… cái gì mà trói dây, cái gì mà sắm vai nhân vật, quả thật vẫn khiến người chơi rất vui vẻ, nhưng chỉ có mỗi A Miên chơi vui thôi!

Khi Hồng Đậu đỡ cái eo già cỗi ngồi dậy từ trên giường, nhìn A Miên thần thái sáng láng liền tiện tay vơ cái gối ném qua, A Miên nhẹ nhàng tiếp được, hắn đã mặc xong quần áo, lại ngồi xuống bên mép giường, tri kỷ xoa cái eo đau nhức của Hồng Đậu, hắn cười, "Sáng sớm đã có sức lực ném đồ, xem ra đêm qua ta không đủ nỗ lực."

"A Miên!" Hồng Đậu cắn răng, "Trong vòng ba ngày, không cho chàng chạm vào ta!"

Nàng muốn ngưng chiến, nàng muốn nghỉ ngơi lấy lại sức lực!

A Miên gật đầu, "Được."

Hửm?

Trả lời nhanh như vậy, nhất định có vấn đề!

Nhưng A Miên chỉ cười. Hồng Đậu có hoài nghi cũng vô dụng, nàng vẫn chưa biết, nếu A Miên lại muốn nàng, hắn có thể hết sức dễ dàng bày ra các loại dáng vẻ quyến rũ, người đầu tiên không kìm lòng được tuyệt đối sẽ chính là Hồng Đậu.

A Miên rất rõ ràng, sức chống cự của Hồng Đậu với hắn bằng không.

Không lâu sau, Minh Châu tất bật một đêm ở Tiêu phủ rốt cuộc đã trở lại, nghe tin này, Hồng Đậu cũng không buồn nằm ỳ ra nữa mà vội rời giường kéo A Miên đi tìm Minh Châu.

Nhưng ở trong viện của Minh Châu chỉ thấy một mình Tiêu Nam Phong thần sắc tiều tụy, hắn vừa thấy Hồng Đậu đã biết nàng tới để làm gì, liền nói ra: "Minh Châu bận rộn một đêm, ta lo cho nàng nên đã để nàng về phòng nghỉ ngơi trước."

"Ồ…" Hồng Đậu đáp lại, nàng vốn đang định hỏi Minh Châu một chút xem mọi chuyện rốt cuộc thế nào, hiện tại chỉ có Tiêu Nam Phong ở đây, nếu hỏi hắn chuyện Tiêu gia hình như có chút không tốt lắm.

Nhưng A Miên lại trực tiếp hỏi: "Tiêu đại thiếu gia, chuyện Tiêu gia rốt cuộc xử lý như thế nào?"

Hồng Đậu đưa một ánh mắt về phía A Miên, A Miên cũng nhìn nàng, khó hiểu chớp chớp mắt.

Hồng Đậu mệt tâm từ bỏ.

Tiêu Nam Phong miễn cưỡng nói: "Cha ta ông ấy… bị nhát dao kia làm tổn thương đến xương sống. Minh Châu nói, trừ phi có thể tìm được thuốc gắn xương nối mạch, nếu không cho dù vết thương có lành, ông ấy cũng chỉ có thể cả đời ngồi trên xe lăn."

Tiêu Chính An đáng bị tê liệt cả đời trên giường, Hồng Đậu không cảm thấy đồng tình chút nào hết. Nàng lại hỏi: "Vậy Tiêu phu nhân thì sao?"

"Nương ta hiện đang có Bắc Phong chăm sóc." Tiêu Nam Phong nói: "Ta cũng tung ra tin tức, người đâm bị thương cha ta … kỳ thật là ta. Mong hai vị không nói ra chuyện đêm đó."

Mà người biết chân tướng đều hiểu trong lòng, Tiêu Nam Phong làm như vậy chẳng qua là để bảo vệ mẫu thân hắn.

A Miên nói: "Ngươi làm như vậy là không định rửa sạch oan khuất trở lại Tiêu gia."

"Phải, ta không định trở lại Tiêu gia." Tiêu Nam Phong thở ra nói: "Cho dù có rửa sạch oan khuất chuyện ta hạ độc, thì người đời cũng đều sẽ biết, cha ta mới là thủ phạm hạ độc nương ta … Ta làm như vậy sẽ bảo vệ thanh danh Tiêu gia, cũng bảo vệ danh dự cha ta, càng bảo vệ nương ta, như vậy là tốt rồi."

Hồng Đậu lại thấy không cam lòng thay hắn, "Vậy còn ngươi? Trong chuyện này, người vô tội nhất rõ ràng là ngươi, kết quả lại chỉ có mình ngươi mang tiếng xấu, thật quá không công bằng!"

"Nhưng đây là kết quả tốt nhất." Tiêu Nam Phong rất bình tĩnh. Khi đưa ra quyết định này, hắn đã chuẩn bị tốt việc từ bỏ hết thảy ở Tiêu gia. Chỉ hy sinh một mình hắn mà có thể đổi lấy sự yên ổn của Tiêu gia, rất đáng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 335: Tiêu phu nhân

A Miên nhìn thấu hết thảy, "Chuyện này hẳn ngươi đã thương lượng xong với Liễu cô nương."

"Ừm…" Tiêu Nam Phong gật đầu, "Minh Châu không trách ta, về sau, ta sẽ vứt bỏ thân phận Đại thiếu gia Tiêu gia này, sống với danh nghĩa một người họ Tiêu bình thường mà thôi."

Hồng Đậu thở dài, "Thôi được, nếu Minh Châu cũng nguyện ý chấp nhận rồi, vậy chúng ta cũng liền không còn gì để nói."

Nhớ lại lúc mới gặp Tiêu Nam Phong, dáng vẻ ngông cuồng tự đại kia của hắn, một thế hệ tiểu bá vương Giang Nam thật đúng là kiêu ngạo ương ngạnh, lại nghĩ đến bây giờ, với quyết định tự mình hy sinh này của hắn, cũng không biết là nên nói hắn ngu xuẩn, hay nói hắn vĩ đại.

Bị phụ thân ruột thịt của mình lợi dụng, hắn nhất định cũng không dễ chịu trong lòng, huống chi một khi vứt bỏ thân phận đại thiếu gia Tiêu gia, hắn sẽ càng khó vào Tiêu phủ thăm mẫu thân, chẳng qua cũng may, vẫn còn có Minh Châu bên cạnh hắn.

Chuyện Tiêu gia xem như được giải quyết như vậy.

Chuyện Hồng Đậu muốn cùng A Miên tới Miêu Cương cũng liền được đem ra bàn bạc, chẳng qua lúc này Minh Châu lại nói với nàng, nàng ấy muốn tổ chức hôn lễ với Tiêu Nam Phong.

Nhờ các mối giao thiệp của Minh Châu, Tiêu Nam Phong hiện tại đã thay đổi thân phận, hắn không còn là Đại thiếu gia Tiêu gia ở Giang Nam nữa, mà là người đến từ Đại Mạc, nhất kiến chung tình với tiểu thư Liễu gia, rất nhanh liền tư định chung thân, hai bên đều là người không cha không mẹ, nên hôn lễ liền nhanh chóng tiến hành.

Minh Châu đã có thai rồi, cũng đến lúc nên tổ chức hôn lễ, bởi Minh Châu không muốn mình vác bụng to mặc áo cưới chút nào. Hiện tại thành thân, tám tháng sau sinh con cũng có thể nói là sinh sớm, nàng ấy sẽ không phải mang tiếng chưa kết hôn đã có thai. Hơn nữa, nàng ấy đau lòng Tiêu Nam Phong vì chuyện Tiêu gia mà rầu rĩ, nên tổ chức một hôn lễ dỗ hắn vui vẻ cũng tốt.

Ừm… Hôn lễ này, mục đích chính vẫn là để dỗ Tiêu Nam Phong vui vẻ.

"Chờ ta châm cứu cho Tiêu phu nhân xong, phu nhân hãy cùng ta đi chọn áo cưới nhé."

Vì lời đề nghị này nên Hồng Đậu đã cùng Minh Châu một lần nữa bước vào Tiêu phủ.

Tiêu Chính An hạ độc nhiều năm, trong thân thể Nghiêm Doanh đã tích lũy không ít độc tố, nếu muốn loại bỏ toàn bộ cũng không dễ dàng, cho nên Nghiêm Doanh vẫn phải liên tục dùng thuốc Minh Châu điều chế, cách một khoảng thời gian nhất định, Minh Châu cũng cần tự mình tới cửa châm cứu.

Tuy nhiên, lúc này sau khi châm cứu xong, Nghiêm Doanh lại giữ Minh Châu và Hồng Đậu ở lại, cùng ngồi xuống cạnh ao cá chép.

"Liễu cô nương." Nghiêm Doanh áy náy nói: "Cô sắp thành thân với Nam Phong, liền xem như con dâu của ta, nhưng… ta lại không thể tham gia hôn lễ. Ta rất xin lỗi."

"Tiêu phu nhân, bà không cần phải nói xin lỗi!" Minh Châu vội nói: "Bà không phản đối ta và Nam Phong ở bên nhau, ta đã rất vui rồi."

Nghiêm Doanh cười một tiếng, "Liễu cô nương tốt như vậy, sao ta lại phản đối được chứ? Nam Phong có thể cưới được cô là phúc khí của nó, chỉ là đáng tiếc cho Bắc Phong."

Lời này không tiện đáp lại, Minh Châu chỉ ngượng ngùng cười.

"Chiếc vòng ngọc này…" Nghiêm Doanh giơ tay, tháo chiếc vòng ngọc trên cổ tay xuống, "Đây là trang sức mà khi ta xuất giá, nương ta đã tặng cho ta, hiện giờ ta tặng chiếc vòng ngọc này cho cô, mong Liễu cô nương sau này có thể bao dung Nam Phong nhiều hơn một chút."

"Ta…"

"Liễu cô nương chớ chối từ." Nghiêm Doanh nói: "Theo lý mà nói, ta vốn phải chuẩn bị sính lễ, mà hiện giờ… cũng chỉ có thể tặng một chiếc vòng tay. Vẫn mong cô nhận lấy."

"Vâng…" Minh Châu nhận lấy vòng ngọc, "Vậy ta liền đa tạ Tiêu phu nhân."

Bọn họ nói chuyện của bọn họ, Hồng Đậu từ đầu đến cuối chỉ dùng trà ăn điểm tâm, đến tận khi Tiêu Bắc Phong đi tới, nàng mới ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn một cái.

"Liễu cô nương, cô ở chỗ này thật đúng lúc, ta đã tìm người mua được một số thuốc lạ đến từ Tây Vực, phiền cô nhìn xem có hữu hiệu với thân thể nương không."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 336: Thợ săn thực sự (1)

Hiện tại việc Tiêu Chính An tê liệt nửa người đã không cách nào thay đổi. Bây giờ Tiêu Bắc Phong coi như gia chủ chân chính của Tiêu gia, vẫn đang huy động một lượng lớn sức người sức của để chữa cho Nghiêm Doanh khỏe lại.

Nghiêm Doanh hiện tại cũng xem như mẹ chồng của Minh Châu, Minh Châu đương nhiên cũng mong thân thể Nghiêm Doanh có thể khỏe lại, vì thế nàng ấy nói với Nghiêm Doanh: "Tiêu phu nhân, ta đi theo nhị thiếu gia nhìn xem."

"Được." Nghiêm Doanh gật đầu.

Hồng Đậu nhìn Minh Châu theo Tiêu Bắc Phong rời đi, nàng liền ngay cả trà bánh cũng ăn không vào. Nàng và Tiêu phu nhân đâu có thân cơ chứ! Hiện tại hai người các nàng ngồi chỗ này rất xấu hổ có được không!

"Phương cô nương." Tựa như nhìn thấu ý nghĩ của Hồng Đậu, Nghiêm Doanh dịu dàng cười nói: "Không cần khẩn trương, ta không phải hồng thủy mãnh thú gì, sẽ không ăn cô."

Hồng Đậu xấu hổ cười, "Đâu có… Ta đâu có nghĩ như vậy."

"Ta thấy cô thích ăn điểm tâm này, để ta gọi người đưa lên một phần nữa." Nghiêm Doanh cười nhẹ, thoáng hiện lúm đồng tiền trên má: "Tần ma ma, lại đến phòng bếp mang một đĩa điểm tâm tới đây."

"Vâng, phu nhân." Tần ma ma hành lễ, xoay người rời đi.

Hồng Đậu giật giật khóe miệng, "Thần sắc Tần ma ma thoạt nhìn dường như có chút tiều tụy."

"Đúng là có một chút." Nghiêm Doanh bưng một cách trà lên, điềm nhiên nói: "Bà ấy ban ngày phải làm việc của hạ nhân, buổi tối còn phải đi hầu hạ lão gia, khó tránh khỏi sẽ tiều tụy một chút."

Hồng Đậu chợt cảm giác được, có một kiểu người mà khí chất của họ quả thật không ai có thể học tới, ví dụ ngay như Nghiêm Doanh trước mặt nàng, trong lúc lơ đãng bà ấy luôn lộ ra vẻ cao quý khiến nữ nhân khác không dám nhìn gần.

Ngay cả cố ý chỉnh đốn người ta, cũng nói thản nhiên như vậy.

"Phương cô nương." Nghiêm Doanh lại cười hỏi: "Cô định khi nào sẽ thành thân với vị hôn phu của cô đây? Đến lúc đó, ta nhất định cũng phải tặng một phần lễ."

"Chuyện này sao… Chúng ta còn có chút chuyện phải xử lý, chờ xử lý xong, chúng ta sẽ thành thân."

Bàn tay trắng trẻo của Nghiêm Doanh nhẹ nhàng khẽ chỉnh lại cây trâm, phát ra tiếng vang thanh thúy như tiếng nước chảy, bà lại cười, "Có thể nhìn ra được, Phương cô nương và vị hôn phu của cô nhất định có thể trở thành một đôi bạn đời thắm thiết."

Hồng Đậu liếc nhìn cổ tay Nghiêm Doanh, rồi lại liếc nhìn thêm lần nữa.

Nghiêm Doanh chợt hỏi: "Phương cô nương, cô tin tưởng vào trực giác chứ?"

"Tin tưởng…" Hồng Đậu cũng uống một ngụm nước, bình ổn cảm xúc lại.

Đôi môi đỏ của Nghiêm Doanh khẽ mở, "Trực giác của ta nói cho ta, Phương cô nương đã phát hiện một số chuyện mà người khác không phát hiện được."

Tay cầm chén của Hồng Đậu run lên, cười khan mà nói: "Tiêu phu nhân đang nói gì vậy? Ta nghe không hiểu lắm."

"Phương cô nương cũng là một người thông minh." Nghiêm Doanh bình thản cong môi, "Sẽ không muốn chăm lo quá mức những chuyện không liên quan tới mình."

Hồng Đậu ấp úng cười.

Ánh mắt Nghiêm Doanh nhìn ra khoảng không, "Nhưng có đôi khi, quá mức thông minh cũng không tốt. Giống như ta vậy, vào hai mươi năm trước khi ta phát hiện trượng phu đầu độc mình, suốt hai mươi năm qua, ta đều sống trong sự lừa mình dối người."

Hồng Đậu rất rõ ràng, lời kế tiếp không phải điều nàng nên nghe. Nàng muốn cáo từ, nhưng ý nghĩ muốn xác định trong lòng kia lại không cho nàng đứng dậy rời đi.

Nghiêm Doanh nói: "Phương cô nương, nếu cô là ta, cô sẽ làm như thế nào?"

"Ta… Ta sẽ không nhịn được mà một đao giết hắn."

Nghiêm Doanh lắc đầu bật cười, "Cho nên mới nói, Phương cô nương dù sao vẫn chưa từng trải qua loại chuyện này. Có đôi khi cái chết sẽ chỉ cho người ta sự giải thoát. Khiến người kia sống không bằng chết, mới là phương pháp tốt nhất để báo thù."

Vì thế, nhát dao kia của Nghiêm Doanh, chỉ làm bị thương xương sống của Tiêu Chính An, chứ không hề lấy mạng.

Cho nên nói bà chỉ vô tình làm bị thương xương sống của Tiêu Chính An sao?

Đây chẳng qua là cách nhìn của người ngoài cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 337: Thợ săn thực sự (2)

Hồng Đậu tuy sớm đã có suy đoán, nhưng khi nghe được Nghiêm Doanh chính miệng nói ra, nàng vẫn có chút lạnh cả người.

Nghiêm Doanh cầm một miếng điểm tâm, bẻ một khối nhỏ ném vào trong hồ cá, lập tức có một đám cá chép đỏ tụ tập lại, trong mắt bà có ý cười đạm mạc, hồi tưởng lại năm đó, "Năm đó lần đầu gặp lão gia là ở lễ hội hoa đăng, Tiểu Sanh hẹn ta ra ngoài chơi, ta liền gặp được lão gia tới tìm Tiểu Sanh. Đêm hôm đó, ánh trăng không quá tròn, cũng không quá sáng, nhưng ta vẫn luôn cảm thấy, đó là ánh trăng đẹp nhất mà cả đời ta từng thấy được."

"Bởi vì gặp người quan trọng … cho nên dù có mây đen che trăng, phong cảnh ngày hôm đó cũng sẽ là đẹp nhất."

"Phương cô nương nói không sai." Cánh môi Nghiêm Doanh nhiễm ý cười nhợt nhạt, "Ở lễ hội hoa đăng vừa gặp đã chung tình với hắn, lần thứ hai gặp ở Nghiêm phủ là lúc hắn tới đưa sính lễ, gặp lần ba ở Tiêu phủ, là ngày đại hôn của chúng ta. Tất cả đều nhanh đến mức khiến ta có cảm giác như đang nằm mơ vậy. Gả cho lang quân như ý là kỳ vọng của mỗi một nữ nhi gia, nhưng trên thế giới này, lại lấy đâu ra nhiều nhất kiến chung tình như vậy? Lão gia chọn ta trở thành thê tử của hắn, chẳng qua chỉ vì nhìn trúng việc ta dịu dàng rộng lượng, ta không thích nói nhiều, tính tình lại nhút nhát không dám can thiệp chuyện gì mà thôi. Cho nên về sau ta nói ra chuyện tư thông của Tiểu Sanh, hắn đã tức giận đến không biết bao nhiêu mà kể."

Nhắc tới điều này, Nghiêm Doanh cười cao hứng.

Hồng Đậu buông tách trà trong tay xuống, nàng hoảng sợ vén tóc mình ra sau tai, có một trực giác mãnh liệt, chuyện tiếp theo mới là vở kịch lớn.

Quả nhiên, Nghiêm Doanh cười nói: "Đêm hôm đó, vấn đề mà Phương cô nương hỏi lão gia, ta cũng nghe được. Hắn đã tức giận phủ nhận chuyện đó. Nhưng nếu chuyện đúng như hắn phủ nhận, thì địa đạo thông ra ngọn núi phía sau ấy lại tính là gì? Ngay dưới sườn bên kia của ngọn núi đó, lại chính là nhà mẹ đẻ ta, Nghiêm phủ nha."

Hồng Đậu bỗng nhiên ho khan kịch liệt, là vì bị sặc nước miếng, nàng vội uống một ngụm trà, làm mình nhanh chóng bình tĩnh lại.

Nghiêm Doanh khẽ cong môi, "Lão gia và Tiểu Sanh đều có vận khí không tệ, đứa trẻ Tiểu Sanh sinh ra cũng không bị thiếu tay thiếu chân hay có vấn đề khác, là một đứa trẻ khỏe mạnh nha. Đáng tiếc lúc ấy lão gia ở nơi khác, không kịp chứng kiến đứa nhỏ này sinh ra."

Đó là điều dễ hiểu, vì ngay cả khi họ hàng gần sinh con, thì tỷ lệ sinh ra đứa trẻ mắc dị tật cũng không phải một trăm phần trăm.

Hồng Đậu hoàn toàn nghe không hiểu những lời này của Nghiêm Doanh rốt cuộc là đang châm chọc hay phẫn nộ, trên mặt Nghiêm Doanh trước sau vẫn hiện vẻ tươi cười ôn hòa, bà nói rất bình tĩnh, tựa như đang nói một chuyện chẳng liên quan tới mình.

"Bọ ngựa bắt ve, hoàng tước ở phía sau, mà con ve này, lại trở thành hoàng tước đứng sau cùng đó." Nghiêm Doanh cảm thán cười cười, "Thợ săn tự cho là bắt được con mồi, cuối cùng lại chết dưới tay con mồi, vở kịch này mới xem như thực sự thú vị."

"Tiêu phu nhân…" Hồng Đậu thu cảm xúc lại, nghi vấn, "Vì sao phải nói với ta nhiều như vậy?"

"Một chuyện ta đã nghẹn hơn hai mươi năm, khó khăn lắm mới tìm được người để nói, nói ra xong ta sẽ thấy thoải mái hơn nhiều."

Đương nhiên, còn có một lý do lớn hơn nữa, tất cả mọi chuyện đều đã có kết cục, cho dù bà có nói ra nhiều hơn nữa, thì ai lại có thể thay đổi đây?

Hồng Đậu không đợi Minh Châu, vội vàng cáo từ rời khỏi Tiêu phủ. Vừa bước ra cổng lớn Tiêu phủ, nàng liền thấy được nam nhân đứng trước cổng không biết đã đợi bao lâu.

"A Miên…" Hồng Đậu buồn bực giang hai tay, bước đến ôm lấy A Miên, cả người đều chôn trong lòng hắn, mới thở phào nhẹ nhõm, nàng nói: "Chàng đã sớm biết, đúng hay không?"

A Miên nhẹ nhàng vuốt đỉnh đầu nàng, "Hồng Đậu đang nói chuyện Tiêu Chính An và Tiêu Sanh huynh muội dan díu, hay là chuyện Tiêu phu nhân đổi con?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 338: Thợ săn thực sự (3)

Nghiêm Doanh đã đánh tráo con mình với con của Tiêu Sanh, đây là chuyện Hồng Đậu mới xác định không lâu trước đó.

Trên người Tiêu Bắc Phong có một vết bớt hình trăng non, đêm đó trên cổ tay Nghiêm Doanh cầm dao găm, Hồng Đậu cũng thấy được một vết bớt hình trăng non giống như vậy, chẳng qua sự thật đó quá mức không thể tưởng tượng, nên nàng vẫn không thể tin nổi. Cho đến tận hôm nay, khi Nghiêm Doanh chỉnh lại cây trâm, Hồng Đậu lại thấy được vết bớt hình trăng non kia, cùng với…cuộc nói chuyện phiếm không giống nói chuyện phiếm giữa nàng và Nghiêm Doanh.

Nàng liền có thể xác định, Tiêu Bắc Phong mới là nhi tử ruột thịt của Nghiêm Doanh, mà Tiêu Nam Phong… mới là nhi tử của Tiêu Sanh, là nhi tử của Tiêu Sanh và Tiêu Chính An.

Tiêu Chính An tự cho là thông minh, lại không nghĩ rằng Nghiêm Doanh mới là người thao túng bàn cờ thực sự. Thời điểm sinh con của Nghiêm Doanh và Tiêu Sanh không chênh lệch nhau lắm, khi đó Tiêu Chính An cũng không ở Giang Nam, chờ đến khi Tiêu Chính An trở về, Tiêu Sanh đã sớm thắt cổ tự sát.

Cũng có thể nói, Nghiêm Doanh không hổ là người hiểu Tiêu Chính An nhất. Khi bà phát hiện Tiêu Chính An và Tiêu Sanh dan díu với nhau, Nghiêm Doanh có tâm tình ra sao, không ai biết được, có lẽ chính Nghiêm Doanh cũng đã quên, chẳng qua việc bà có thể xác định chính là, chỉ với địa vị của Tiêu Sanh ở trong lòng Tiêu Chính An, Tiêu Chính An cũng tuyệt đối sẽ trách tội bà về việc Tiêu Sanh chết.

Rốt cuộc thì ngay cả Nghiêm Doanh cũng nghĩ cái chết của Tiêu Sanh có một phần trách nhiệm của mình. Tiêu Chính An trả thù bà, bà có thể nhận, nhưng Tiêu Chính An đã là một người không màng luân lý đạo đức, vậy sự trả thù của ông ta có lẽ sẽ lan đến cả con trai bà. Tiêu Chính An không cho Nghiêm Doanh cơ hội làm một thê tử tốt, nhưng Nghiêm Doanh vẫn có thể làm một mẫu thân tốt, vì thế trước khi Tiêu Chính An trở về, bà liền đánh tráo hai đứa nhỏ.

Trẻ con ấy mà, lại đều là cốt nhục của Tiêu Chính An, hẳn sẽ có vài phần tương tự, ai có thể phát hiện kỳ thật đứa trẻ đã bị đổi đây?

Cho nên, bất luận là Tiêu Chính An hay Nghiêm Doanh cũng đều đối xử với Tiêu Nam Phong cực tốt, ít nhất là mặt ngoài, bất luận Tiêu Nam Phong làm sai chuyện gì, Tiêu Chính An và Nghiêm Doanh cũng đều chỉ nói hắn một tiếng liền thôi, muốn có cái gì liền có cái đó. Ở trong mắt người ngoài, đây là sự cưng chiều của cha mẹ, kỳ thật, đây chính là "thả rông".

Tiêu Nam Phong lớn lên trong sự "yêu thương" của Nghiêm Doanh trở nên ngày càng kiêu ngạo, ngày càng bừa bãi, Tiêu Chính An liền cũng thấy vậy vui mừng, tóm lại, ông ta cũng chưa bao giờ định trao vị trí người thừa kế Tiêu gia cho Nam Phong.

Vì thế, Tiêu Nam Phong có bị nuôi đến càng ngày càng hư hỏng cũng không ai để ý, đáng tiếc chính là Tiêu Chính An không hề biết, Tiêu Nam Phong mới là nhi tử của Tiêu Sanh.

Hồng Đậu nhớ tới đây, liền khẽ run một chút, "A Miên… chàng nói xem phu thê trên thế giới này, vì sao có người lại tới mức phải tính kế lẫn nhau đây?"

"Bởi vì lòng người hiểm ác nha." A Miên vuốt tóc nàng cười một tiếng, "Nha đầu ngốc."

So với biểu hiện khó tiếp nhận của Hồng Đậu khi biết được chân tướng, A Miên lại có vẻ bình thản hơn nhiều, có lẽ ở trong mắt hắn, ngay cả khi người ăn thịt người cũng sẽ không khiến hắn cảm thấy đáng sợ.

Hồng Đậu lại không thể bình thản được như A Miên, nàng nhíu mày nói: "Nhưng A Miên … ta vẫn cảm thấy con người Tiêu phu nhân không xấu."

"Vì sao?" A Miên rũ mắt hỏi.

Hồng Đậu nói: "Cho dù tới cuối cùng, Tiêu phu nhân vẫn không nói ra thân thế của Tiêu Nam Phong. Rõ ràng nói ra thân thế của Tiêu Nam Phong mới khiến Tiêu lão gia chịu đả kích lớn nhất, nhưng bà ấy vẫn không làm."

A Miên cười nói: "Lòng người hiểm ác không giả, chẳng qua, lòng người cũng mềm."

Nghiêm Doanh rốt cuộc lại mềm lòng, có lẽ ban đầu lúc lập ra kế hoạch, bà đã nghĩ tới nhiều năm sau đó, khi Tiêu Chính An thua, bà sẽ ở trước mặt ông ta nói ra thân thế của Tiêu Nam Phong. Bà có thể làm vậy, nhưng bà đã từ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 339: Quà cưới

Lòng người cũng mềm, Hồng Đậu tình nguyện tin tưởng rằng nhiều năm ở chung như vậy, Nghiêm Doanh cũng có một tia tình cảm mẫu tử đối với Tiêu Nam Phong, chứ không muốn tin Nghiêm Doanh sẽ biến thành người như Tiêu Chính An.

Tiêu Nam Phong đã không còn là đại thiếu gia Tiêu gia nữa, để hắn thoải mái vui vẻ sống bên ngoài vẫn tốt hơn là hắn phải đeo trên lưng thân thế khiến người ta xấu hổ kia.

Hồng Đậu không biết Nghiêm Doanh có còn lương tri hay không, tóm lại, chuyện này rốt cuộc cũng coi như kết thúc.

Hôn lễ của Minh Châu và Tiêu Nam Phong được tổ chức vào mười ngày sau, ngày lành tháng tốt, có một số bằng hữu của Minh gia trên giang hồ tới chúc mừng, Tiêu Nam Phong bên này chỉ có Tiêu Bắc Phong thay mặt mẫu thân tới tặng lễ. Nói thực ra, nhìn nữ nhân mình thích gả cho đại ca mình, dù là ai cũng sẽ không dễ chịu, nhưng Tiêu Bắc Phong nhìn Tiêu Nam Phong đầy mặt vui mừng thì liền mất đi tất cả dũng khí quấy rối.

Bên trong ván cờ này của phu thê Tiêu gia, chỉ có Tiêu Nam Phong mới là vật hy sinh.

Hồng Đậu nhìn đôi phu thê tân hôn này đối bái thiên địa, nàng ôm mặt, mang ảo tưởng tốt đẹp mà vui vẻ cười.

A Miên hỏi nàng: "Muốn thành thân?"

"Ừm!" Nàng gật gật đầu, một chút cũng không e lệ.

A Miên cười, dắt lấy tay nàng, lại nói: "Ta tặng Hồng Đậu một hôn lễ long trọng có được không?"

Hồng Đậu ngước mắt nhìn hắn, tuy A Miên cười cũng không khác ngàsách yòng, nhưng nàng có thể xác nhận, một khi nàng gật đầu nói "Được", e rằng cái "hôn lễ long trọng " này liền không chỉ đơn giản là long trọng như nàng nghĩ, nhưng nàng trước nay là một người không thích phô trương, vì thế, nàng mỉm cười ngọt ngào nói: "Không cần long trọng. Có chàng, có ta, là đủ rồi."

Hôn lễ vốn là chuyện hai người, quá mức long trọng, chính nàng cũng chê mệt.

"Phải." Khóe mắt A Miên hơi cong, con ngươi đen sậm giống như đêm tối yên lặng và thần bí, bên trong lộ ra ánh sáng khiến người ta không nắm bắt được, lẳng lặng mà nhìn Hồng Đậu, dường như muốn nhìn sâu vào trong lòng nàng, "Có ta, có nàng, là đủ rồi."

Hồng Đậu cười hì hì ôm lấy cánh tay hắn.

Dáng vẻ tràn đầy vui mừng này của nàng, thật khiến người ta muốn giữ gìn trân trọng.

Màn đêm buông xuống, người giang hồ tham gia xong tiệc cưới thì đều tản đi như gió vậy, Tiêu Bắc Phong cũng không ở lâu, chỉ uống thêm một ngụm rượu rồi rời khỏi, cho nên tối nay sẽ không có ai nháo động phòng. Minh Châu và Tiêu Nam Phong an an ổn ổn, nhẹ nhàng vào động phòng hoa chúc.

A Miên thật ra lại hiếm khi có hứng thú, cùng Hồng Đậu ngồi trong viện ngắm trăng, Hồng Đậu ngồi trên đùi hắn, bắt lấy một bàn tay hắn sờ tới sờ lui hỏi: "Ta còn chưa hỏi chàng, chàng tặng quà cưới gì cho Minh Châu đấy?"

Hồng Đậu tự nhận bây giờ A Miên và nàng đều cùng trên một "hộ khẩu"* (ý là như vợ chồng một nhà), đối với chuyện chọn quà này, nàng vẫn luôn đau đầu khó quyết, vì thế nhiệm vụ này liền quyết đoán giao cho A Miên. Nhưng A Miên rốt cuộc đã tặng gì, Hồng Đậu đến bây giờ mới nhớ ra để hỏi.

Khóe miệng A Miên khẽ cong lên, tròng mắt nhuộm ánh trăng êm dịu, "Nghĩ một chút, vẫn tặng một quyển "Y đạo minh kinh"."

"Nghe tên… đây là sách y hả?"

"Đúng vậy."

"Ồ…" Hồng Đậu gật gật đầu, nếu Minh Châu học y, vậy tặng một quyển sách y cho nàng cũng coi như thích hợp. Hồng Đậu chỉ nghĩ đây là một quyển sách y bình thường, lại không biết, nếu đã thay mặt nàng tặng lễ, thì sao A Miên có thể tặng thứ bình thường được đây?

"Y đạo minh kinh" là sách do tổ tiên Minh gia viết, bên trong ghi lại Tố Vấn cửu châm mà Minh gia hiện tại đã thất truyền. Năm đó khi cả nhà Minh gia chuyển từ Đại Mạc đến Giang Nam, không biết vì sao quyển sách này lại bỗng nhiên không thấy tung tích.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 340: Miêu Cương

..Có thể tưởng tượng, nếu Minh Châu có rảnh xem quà cưới, nhìn thấy quyển "Y đạo minh kinh" này sẽ kinh ngạc đến đâu.

Chẳng qua Hồng Đậu đã định trước sẽ không thấy được dáng vẻ Minh Châu kinh ngạc giật này mình, bởi sáng sớm ngày hôm sau, nàng đã cùng A Miên rời khỏi Liễu gia. Còn về Lục Y, Hồng Đậu để lại một phong thư, bảo Lục Y tạm thời đợi ở Liễu gia. Nàng sắp cùng A Miên đến Miêu Cương giải quyết một chuyện rất nguy hiểm, không thể dẫn theo Lục Y đi cùng, mà rời đi từ sáng sớm cũng là do Hồng Đậu không muốn trải qua cảnh ly biệt.

Trên đường đến Miêu Cương, A Miên đã tiến hành bổ sung kiến thức cho Hồng Đậu, Miêu Cương tổng cộng có bốn vị trưởng lão, trước kia là do sư phụ A Miên là Nguyên Nhất trưởng lão làm chủ quản. Sau khi Nguyên Nhất trưởng lão qua đời thì liền do nhị sư thúc của A Miên là A Mộc trưởng lão

làm chủ. A Mộc bọn họ nếu đã nhận định A Miên là hung thủ giết người, vậy chuyến đi tìm chân tướng này nhất định sẽ không quá suôn sẻ.

Hồng Đậu đã chuẩn bị tâm lý xong, may mà trong Miêu trại cũng có không ít người Hán cư trú, người Miêu Cương cũng biết nói tiếng Hán, lại thêm có lệnh bài thông hành Mông Nhi để lại làm bằng chứng, nên Hồng Đậu và A Miên liền cùng nhau thuận lợi vào Miêu trại. Đương nhiên, bọn họ đều đã dịch dung.

Lần đầu tiên dịch dung, Hồng Đậu còn thấy rất mới lạ, nàng ôm gương nhìn mặt mình một hồi lâu, mới bằng lòng rời khỏi nhà trọ nghỉ tạm bên ngoài, đi vào Miêu trại cùng với A Miên.

Trong Miêu trại tuy có người Hán, chẳng qua đa số vẫn là người Miêu, Hồng Đậu nhìn trang phục trên người các cô nương Miêu Cương, những đồ trang sức bạc đó kêu lên leng keng, hoạt bát động lòng người, đôi mắt nàng đều sáng lên, kéo kéo tay áo A Miên nói: "Ta cũng muốn mặc trang phục Miêu Cương."

"Được." A Miên bật cười, "Sau khi tìm được nhà trọ đặt chân, ta liền đi mua một bộ Miêu phục."

Hồng Đậu vui vẻ gật đầu.

Bởi mấy năm gần đây việc làm ăn giữa Miêu Cương và người Hán đã gia tăng không ít, vì thế trong Miêu trại cũng có mấy nhà trọ dành cho mấy người từ bên ngoài đến nghỉ chân, chẳng qua nhà trọ A Miên quen thuộc nhất vẫn nhà nhà trọ có tên "Duyệt Lai" này.

Thấy khách đến khí độ phi phàm, ông chủ Tiền Cương vội tươi cười tiến lên đón khách, "Hai vị muốn ăn cơm, hay là ở trọ?"

"Chúng ta ở trọ." Hồng Đậu cười hì hì.

Tuy nói cô nương này diện mạo bình thường, chẳng qua cười rộ lên, đôi mắt kia vẫn cực kỳ đẹp. Ông chủ cũng cười nói: "Đúng lúc nhà trọ chúng tôi còn dư lại hai gian phòng…"

"Ông chủ, cho hai gian phòng thượng hạng." Ngoài cửa có hai nam nhân đi vào, một người thân hình cao ráo, mặt lại bình thường, một người thân hình hơi gầy yếu, khuôn mặt cũng cực kỳ âm nhu.

Tiền Cương nhìn Hồng Đậu và A Miên, lại vội nói với hai vị khách mới đến: "Hai vị khách quan, thật không khéo, bổn tiệm chỉ còn lại có hai gian phòng cho khách, cái này…"

Nam nhân kia cũng nhìn Hồng Đậu và A Miên, liền dứt khoát nói: "Hai vị này một nam một nữ, không phải phu thê chính là tình nhân, bọn họ ở một gian là được, còn lại một gian cho chúng ta."

Lời vừa nói ra, công tử nhỏ gầy đứng phía sau nam nhân kia liền biến sắc.

Chưởng quầy cũng không dám tùy tiện đồng ý, ông ta khách khách khí khí hỏi Hồng Đậu, "Cô nương… Không biết vị công tử này nói vậy, ý của ngươi thế nào?"

"Ta không có ý kiến." Hồng Đậu cong môi hoạt bát cười nói: "Ta và tướng công ta ngủ một gian là được rồi, chẳng qua… e là vị tiểu công tử này không muốn cùng ở một gian phòng với vị công tử kia."

A Miên cũng cười mà không nói.

Tiền Cương vì thế lại chỉ có thể đau đầu nhìn về phía tiểu công tử đang nhíu mày bên kia, "Vị cô nương này…"

Thốt ra lời này, tiểu công tử kia liền kinh hãi, "Ông gọi ta là gì?"

"Cô nương không cần hoảng hốt." Tiền Cương vội nói: "Ta mở cửa hàng nhiều năm như vậy, người nữ giả nam trang cũng đã thấy nhiều, cô nương không hề giống một nam nhân, ta liếc mắt một cái liền nhìn ra được."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 341: Trang điểm

"Ta…" Bị người ta vạch trần, tiểu công tử á khẩu không trả lời được.

Người nam nhân bên cạnh nàng ta lại thản nhiên cười nói: "Chưởng quầy có con mắt tinh tường thật."

Tiền Cương nói một tiếng đa tạ khích lệ, lại nói: "Vậy không biết vị cô nương này, có nguyện ở chung một phòng với vị công tử này không?"

Đây cũng chính là một cách hỏi khác cho câu ngươi và vị công tử này có quan hệ gì vậy.

"Không muốn." Tiểu công tử bước một bước cách xa khỏi nam nhân bên cạnh, muốn cho thấy quan hệ của mình và hắn còn chưa tới mức này.

"Vậy…" Tiền Cương suy nghĩ một lát, ánh mắt lại dừng trên người Hồng Đậu.

Hồng Đậu lập tức ôm lấy cánh tay A Miên, "Ta muốn ngủ cùng một phòng với tướng công ta. Ta còn lâu mới để tướng công ta ngủ chung với nam nhân khác!"

Tuy rằng A Miên rất vui vì Hồng Đậu nói như vậy, chẳng qua hắn cũng muốn nói một câu, rằng cách nói này của Hồng Đậu … dường như nghe có hơi kỳ quái.

Chưởng quầy càng thêm khó xử, ông ta nhìn về phía hai người đến sau kia mà nói: "Hai vị cũng đều thấy được, nhà trọ nhỏ này làm ăn buôn bán, luôn phải nói đến thứ tự trước sau, ngày hiến tế Nữ Oa đã sắp tới, người đến Miêu trại xem náo nhiệt cũng không ít, các nhà trọ khác có khi đều đã chật cứng người, một gian phòng cuối cùng của nhà trọ chúng tôi, có ở hay không liền tùy vào các vị."

Cuối cùng, Hồng Đậu thấy dưới sắc mặt xanh lét của vị tiểu công tử kia, đồng bạn của nàng ta dõng dạc nói, "Ở".

Phòng mà Hồng Đậu và A Miên ở chính là phòng đầu tiên sau khúc quanh trên tầng hai, cách vách chính là đôi nam nữ đến sau đó. Nhân lúc Hồng Đậu tắm gội, A Miên cũng quả thực đã đi mua về một bộ Miêu phục.

Hồng Đậu hết sức hứng thú mặc vào. Sau khi thay xong quần áo, nàng vui vẻ bước ra ngoài bình phong, xoay một vòng trước mắt A Miên, trang sức màu bạc chạm vào nhau, leng keng rung động, "Đẹp chứ?"

Nàng đã bỏ dịch dung, trên người đang mặc bộ váy tím nhạt theo phong cách dân tộc Miêu, trên tà váy là những nếp gấp cách đều, đai lưng gấm bao lấy vòng eo thon nhỏ một tay là có thể ôm hết, mặt để mộc, tươi mát thanh nhã, không mang nét hăng hái của nữ tử Miêu tộc mà lại thêm mấy phần nghịch ngợm đáng yêu. Đôi chân trắng như tuyết xỏ vào giày hoa nhỏ, cổ tay trắng muốt đeo vòng bạc, chưa hề trang điểm vẫn thanh tân động lòng người, tựa như đóa sen mới nở trong mùa hè rực rỡ.

A Miên bước đến cầm tay nàng, trong mắt có ý cười, hắn nhẹ nhàng nói một tiếng, "Đẹp."

Không chỉ đơn giản là đẹp như vậy, nàng lúc này mang vẻ phong tình của vùng đất khác, có một sự diễm lệ kinh tâm động phách không giống ngày thường.

Dưới ánh mắt ôn nhu chăm chú của hắn, Hồng Đậu cũng dần cảm thấy ngượng ngùng.

A Miên khẽ xoa mái tóc buông dài chưa chải của nàng, trước hết nắm tay dắt nàng ngồi xuống bên bàn, lại lấy tới một chiếc khăn lông, đứng phía sau nàng giúp nàng lau tóc. Đến khi làm xong, hắn lại tết từng lọn tóc đẹp đen nhánh của nàng những bím tóc nhỏ nghịch ngợm, chỉ cắm một chiếc trâm hoa mai, trán đeo trang sức rủ xuống mi tâm, càng thêm động lòng người.

Hồng Đậu nhìn mình trong gương đồng, nàng như vậy thoạt nhìn hoàn toàn giống một nữ tử Miêu Cương. Nàng không nhịn được ngẩng đầu nhìn A Miên nói: "A Miên, chàng thật lợi hại!"

Nói đoạn, nàng lại bỏ gương xuống, nhảy lên thuần thục treo trên người hắn đúng kiểu gấu Koala. Một ông xã thông minh khéo tay như vậy đúng là không dễ tìm!

Đôi mắt đào hoa của A Miên nhiễm ý cười, tựa như nước hồ xuân gợn sóng, trong đôi mắt tích tụ bao tâm tình, tựa như có hàng vạn luồng sáng, "Hồng Đậu thích là tốt rồi."

Không thể không nói, trang điểm cho nàng thành dáng vẻ một nữ tử Miêu Cương, loại cảm giác mới lạ này hắn cũng lần đầu tiên cảm nhận được.

Hồng Đậu rất không có chí khí mà nói: "A Miên về sau phải luôn chải đầu, trang điểm cho ta đó nhé."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 342: Gặp lại nam nữ chủ

"Vậy ta chẳng phải sẽ rất mệt sao?" A Miên vừa cười nói, vừa ôm nàng ngồi ở mép giường.

Hồng Đậu dẩu miệng bất mãn nói: "Nhưng ta không biết tạo kiểu tóc, ta chỉ biết tết đuôi ngựa thôi, hơn nữa ta cũng không biết trang điểm…"

"Những việc đó, ta đều có thể dạy nàng."

"Không cần." Bản chất Hồng Đậu là một người rất lười, "Có A Miên ở đây rồi, ta không muốn học tập."

A Miên cười, "Một khi đã vậy… thì ta chỉ có thể cố mà đồng ý thôi."

Hồng Đậu lúc này mới vừa lòng dán mặt lên ngực hắn, nàng nâng tay lên nhẹ nhàng quơ quơ, vòng bạc trên tay va vào nhau, phát ra tiếng vang thanh thúy, mặt nàng đỏ rực hỏi: "A Miên… chàng có thích ta mặc như vậy hay không?"

"Thích." A Miên cảm nhận được nỗi lòng nàng, khẽ hôn lên đỉnh đầu nàng.

Nàng cho rằng nàng mặc bộ xiêm y của tộc hắn, sẽ khiến hắn vui vẻ mà giảm bớt sầu lo về việc hắn bị hoài nghi là hung thủ sát hại sư phụ.

A Miên duỗi tay, nhẹ nhàng vỗ về gương mặt nàng. Nàng không biết rằng bất kể nàng mặc gì, hắn cũng đều cảm thấy đẹp. Đương nhiên, ở trước mặt hắn, hắn vẫn thích nhất dáng vẻ nàng không mặc gì.

Hồng Đậu nắm lấy tay hắn đang đặt trên mặt mình, nàng cọ cọ, giống như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn. Nàng híp mắt thoải mái nói: "Hai người hôm nay chúng ta gặp, người nữ giả nam trang đó kỳ thật là Phượng di nương nha."

"Ừm, là Phượng Khuynh Liên."

Phượng Khuynh Liên cũng không hề dịch dung, chỉ đổi sang mặc nam trang mà thôi. Nàng ta vốn cũng không tính là người trong giang hồ, một khi vứt bỏ thân phận thiếp của Thẩm Lạc Ngôn thì người trong giang hồ căn bản sẽ không ai biết nàng ta cả, cho nên nàng ta cũng không cần dịch dung làm gì cho phiền toái. A Miên đã từng gặp Phượng Khuynh Liên, nên hắn có thể nhận ra Phượng Khuynh Liên cũng là điều hợp lý.

Hồng Đậu dựa vào trong ngực A Miên, lại nhíu mày nói: "Chẳng qua… vị công tử hôm nay đứng chung một chỗ với nàng, lại có vẻ không giống Thẩm Trang chủ dịch dung."

Chủ yếu là khí chất quá mức khác biệt.

A Miên thản nhiên nói: "Đó là Giáo chủ Thánh giáo."

"Giáo chủ Thánh giáo…" Hồng Đậu khẽ nhắc lại lời này. Thánh giáo, cũng chính là Ma giáo theo lời người ngoài, "Hắn là Du Tử Tức?"

"Không sai."

Hồng Đậu bừng tỉnh, nghĩ như vậy cũng rất hợp lý. Du Tử Tức chính là nam chủ, tuy nói cốt truyện không biết đã đi lạc tới phương trời nào, chẳng qua hắn đương nhiên vẫn phải thành đôi với Phượng Khuynh Liên, nhưng nếu Phượng Khuynh Liên đã có thể đi lại bên ngoài cùng Du Tử Tức, vậy nói cách khác, hiện tại Thẩm Lạc Ngôn đã giải trừ quan hệ với Phượng Khuynh Liên?

Ngay sau đó, Hồng Đậu lại nghĩ tới một vấn đề khác, mặt nàng không biểu cảm nhìn A Miên, "Ta thậm chí còn chưa ngửi được hương vị lẳng lơ vô hạn trên người Du Tử Tức, sao chàng biết đó là hắn được?"

"Khụ." A Miên mất tự nhiên thấp giọng khụ một tiếng, lại rất chột dạ nói: "Kỳ thật… Du Tử Tức hắn là sư đệ ta."

"Ồ… Hắn là sư đệ chàng." Hồng Đậu gật gật đầu, tiếp theo liền kêu lên, "Cái gì? Hắn là sư đệ chàng á?"

"Ừm…" A Miên e dè nói: "Ta và sư đệ đã quen biết nhau từ mười mấy năm trước. Chưa nói cho nàng là vì ta cảm thấy không quá quan trọng."

"Cho nên… chàng ngay cả nhắc đến cũng không nhắc chút nào?"

"Hồng Đậu." A Miên khẽ chớp mắt, "Quan hệ của chúng ta, sẽ không bao giờ bị những người khác ảnh hưởng, đúng không?"

Câu hỏi này khiến Hồng Đậu đang hùng hổ định tra khảo hắn hoàn toàn tắt lửa.

Nàng vẫn chưa biết, một người cải trang thành công chính là người có thể thay đổi cả mùi hương và khí chất của mình. Ngày đó ở trên cầu Thiên Lý, Hồng Đậu có thể liếc mắt một cái liền nhận ra Du Tử Tức cải trang, chẳng qua cũng vì Du Tử Tức không định giấu giếm thân phận của mình thôi. Mà hiện tại, Hồng Đậu không nhận ra Du Tử Tức, là vì Du Tử Tức đã hoàn toàn thu lại khí tức của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 343: Chuyện cũ của Du Tử Tức

Với giao tình mười mấy năm của A Miên và Du Tử Tức, có thể nói ngay cả thủ pháp dịch dung của bọn họ cũng đều học từ cùng một thầy. Đối phương dịch dung, sao bọn họ có thể không nhìn ra chứ?

Cho nên, thật ra lúc vừa gặp mặt, không chỉ A Miên nhận ra Du Tử Tức, Du Tử Tức cũng nhận ra A Miên.

Nhìn thấu nhưng không nói toạc ra, đây là sự giữa hai sư huynh đệ bọn họ.

Hồng Đậu còn đang nghĩ chuyện A Miên thế mà lại là sư huynh của Du Tử Tức. Việc này quá bất ngờ, nàng vẫn cảm thấy không thể nào tin nổi, "Chàng nói Du Tử Tức là sư đệ chàng, vậy hắn cũng là người Miêu Cương?"

"Nói đúng ra… Hắn cũng không hoàn toàn là người Miêu Cương." A Miên nói: "Phụ thân hắn là Giáo chủ Thánh giáo tiền nhiệm, mẫu thân hắn là Thánh Nữ tiền nhiệm của Miêu Cương."

Cho nên nói, Du Tử Tức là người Miêu Cương một nửa.

"Đợi đã… Giáo chủ Ma giáo tiền nhiệm không phải họ Nam Cung sao?"

"Sư đệ theo họ mẹ." A Miên nói: "Mẫu thân hắn, cũng chính là Thánh Nữ Miêu Cương tiền nhiệm, tên là Tử Cơ. Thánh Nữ thông hôn với người ngoại tộc là tội lớn. Hơn hai mươi năm trước, chính sư phụ ta và các trưởng lão khác đã đi bắt Tử Cơ về, sau đó nữa, Giáo chủ Thánh giáo tiền nhiệm bị thương qua đời trong một cuộc đại chiến, Tử Cơ dùng điều kiện bồi dưỡng ra một Thánh Nữ mới, vào bảy năm trước, mới đổi được cơ hội dẫn theo con mình trở lại Trung Nguyên. Không lâu sau khi sư đệ kế thừa ngôi vị Giáo chủ, Tử Cơ cũng liền đi theo trượng phu."

Hồng Đậu nghe xong đoạn chuyện xưa như vậy, liền không khỏi nhớ tới khoảng thời gian ở Quỷ thôn, về chuyện xảy ra sau khi Du Tử Tức mất trí nhớ. Nàng không rõ mà hỏi A Miên, "Nương của Du Tử Tức … có phải đối xử với hắn rất tệ hay không?"

"Sao lại hỏi như vậy?"

"Bởi ta đã từng ở cạnh Du Tử Tức mất trí nhớ một thời gian, nhìn dáng vẻ của hắn… dường như hắn rất sợ hãi mẫu thân mình." Nói là sợ hãi, tựa như vẫn còn chưa đủ độ.

A Miên hơi thở dài, nói: "Sư đệ từng sống một khoảng thời gian ở Miêu Cương, ta cũng coi như tương đối hiểu hắn. Tử Cơ cho rằng sư đệ không thể làm mất thể diện của cha hắn, liền đối xử với hắn hết sức nghiêm khắc, có đôi khi người khác nhìn vào cũng sẽ sinh lòng thương cảm, mà trong thân thể sư đệ cũng bị Tử Cơ hạ đủ loại kỳ độc."

"Hạ độc?" Hồng Đậu cả kinh, "Vì sao?"

Chẳng lẽ Tử Cơ cũng là một người phát rồ như Tiêu Chính An vậy?

A Miên nói: "Trên thế giới này, có thể khiến một người bách độc bất xâm, chỉ có hai loại phương pháp. Một loại, là uống Tị Độc Đan được kết hợp từ các loại dược liệu vô cùng trân quý, nhưng hiện nay phương thuốc chế Tị Độc Đan đã thất truyền, nên chỉ có thể dùng phương pháp thứ hai, đó chính là nuốt vạn loại độc mà không chết, như vậy sẽ có thể không bao giờ bị độc vật khác ảnh hưởng."

So với dùng Tị Độc Đan, loại phương pháp thứ hai có thể nói là bàng môn tà đạo. Tuy đúng là có câu nói lấy độc trị độc, nhưng đồng thời, thuốc độc trong cơ thể người cũng sẽ xung khắc với nhau, đem đến cho người ta thống khổ cực đại. Không một ai biết, năm đó khi Du Tử Tức bị mẫu thân ném vào hồ vạn độc đã chịu nỗi thống khổ khó tưởng tượng cỡ nào.

Hồng Đậu lại nghĩ tới Du Tử Tức mất trí nhớ ngây ngô lúc trước vẫn luôn ỷ lại và sợ hãi mẫu thân, nàng chợt có chút thương cảm cho hắn. Nhưng cũng chỉ là một chút thương cảm mà thôi, Hồng Đậu nhích lại gần tựa vào ngực A Miên, thấp giọng nói: "Đều nói người đáng thương tất có chỗ đáng giận, nhưng Du Tử Tức thì lại khiến ta cảm thấy người đáng giận tất có chỗ đáng thương."

"Hồng Đậu cảm thấy sư đệ đáng giận?"

Hồng Đậu gật gật đầu. Nếu dựa theo sự phát triển của cốt truyện ban đầu thì nàng còn bị Du Tử Tức ngược không biết bao nhiêu lần đấy, chẳng qua còn có một điểm, nàng nhíu mày nói: "Ban đầu Du Tử Tức rõ ràng thích Phương Tử Mạch, đảo mắt một cái liền quay sang thích Phượng Khuynh Liên. Đúng là cặn bã mà, ta còn lâu mới đồng cảm với hắn."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 344: Đã lâu không gặp

A Miên chỉ nghĩ Hồng Đậu biết Du Tử Tức từng thích Phương Tử Mạch là do khoảng thời gian mất trí nhớ kia của Du Tử Tức. Hồng Đậu nhắc tới chuyện này, A Miên cũng suy nghĩ một lát, nói: "Quả thực, sư đệ hắn từng thích quá Phương nhị tiểu thư."

Phương Tử Mạch là muội muội của Hồng Đậu, nên hiện giờ Hồng Đậu oán giận như thế cũng lẽ thường tình.

"Chẳng qua…" Hồng Đậu vẫn lẩm bẩm: "Tử Mạch hiện tại cũng đã gả chồng, hy vọng về sau Du Tử Tức đừng bao giờ xuất hiện trước mặt nàng nữa, để nàng yên lành sống tốt là được rồi."

Nhớ tới Kỳ Chiêu còn đang đi tìm vợ, trong lòng Hồng Đậu liền yên lặng nhỏ nước mắt đồng tình vì hắn. Không biết con mọt sách kia có tìm được Phương Tử Mạch hay không, càng không biết hắn có thể thành công sử dụng mấy phương pháp không chút khoa học mà nàng đã truyền thụ cho hắn lúc ở Thẩm Gia Trang không nữa.

"A Miên…" Hồng Đậu bắt lấy tay hắn, ngước mắt nhìn hắn, "Chờ chuyện ở đây giải quyết xong, chúng ta liền về Phương gia xem một chút, được không?"

"Được." A Miên cười gật đầu, cúi đầu hôn lên môi nàng.

thân thể Hồng Đậu bị đặt lên giường, nàng cuống quít giơ tay, chống lên ngực hắn, trang sức bạc trên người leng keng leng keng vang, nàng nhân cơ hội thở dốc mà nói: "Không thể làm… quần áo của ta sẽ bị nhàu mất."

"Vậy cởi quần áo ra." Quả thực, bàn tay linh hoạt của A Miên đã bắt đầu cởi quần áo nàng, thuận tiện lại cúi đầu, hôn lên xương quai xanh nàng.

Nàng thấp giọng hừ hừ, "Còn kiểu tóc của ta… Vừa mới chải xong…"

"Ngày mai ta sẽ giúp Hồng Đậu chải." Thấp giọng nói xong, hắn đã trầm thân tiến vào.

Cả người Hồng Đậu đều khẽ run rẩy, trong loại chuyện này, nàng đã cực kỳ quen với cảm giác hắn tạo cho nàng, nhưng Hồng Đậu vẫn còn chút sầu lo mà hỏi: "A Miên, chúng ta không tiết chế như vậy, có phải sẽ không tốt cho thân thể lắm hay không?"

"Vẫn để cho nàng còn thời gian nghĩ mấy thứ như vậy, đúng là ta làm còn chưa tốt lắm…" Dứt lời, hắn liền ôm nửa người trên của nàng lên, nhẹ nhàng cắn cổ nàng thấp giọng nói: "Hiện giờ ngoại trừ tiếng ngâm nga của Hồng Đậu, những âm thanh khác ta đều không muốn nghe."

Kích thích càng sâu tiến đến quả nhiên khiến Hồng Đậu không nói nên lời, nàng bị A Miên ôm vào trong ngực chìm chìm nổi nổi, đầu óc mơ hồ nghĩ, không biết có phải A Miên có khuynh hướng S hay không, lần nào cũng thích cắn mấy cái trên người nàng.

Hồng Đậu chưa từng uống thuốc tránh thai, nhưng bụng nàng vẫn chưa có một chút động tĩnh nào cả, điều này khiến nàng có chút buồn bực, nhưng A Miên lại có vẻ chẳng hề để ý, làm cho một câu của Hồng Đậu "A Miên chàng biết y thuật, có thể nhìn xem thân thể ta có phải có vấn đề gì đó hay không" dù thế nào cũng không nói nên lời được.

Sáng sớm hôm sau, A Miên thật sự lại tạo chải tóc cho Hồng Đậu, Hồng Đậu vẫn dịch dung như cũ, cũng mặc một thân Miêu phục đẹp đẽ, lúc nàng cùng A Miên ra khỏi phòng đến đại sảnh dùng cơm, chưởng quầy lại nói: "Hai vị khách bên kia đã gọi đồ ăn ngon cho hai vị rồi."

Hồng Đậu nhìn lại, trong góc kia có một nam một nữ đang ngồi, không phải Du Tử Tức dịch dung và Phượng Khuynh Liên đã khôi phục đồ nữ thì còn là ai?

Hồng Đậu ngẩng đầu nhìn A Miên, tỏ vẻ mình nghe theo hắn.

A Miên gật gật đầu, nắm tay Hồng Đậu bước qua.

"Sư huynh, đã lâu không gặp nha." Du Tử Tức tuy đã cải trang thành một gương mặt bình thường, chẳng qua lúc giơ tay nhấc chân vẫn tràn đầy phong tình vạn chủng.

Trước kia A Miên luôn muốn so với Du Tử Tức một lần xem ai giơ tay nhấc chân mới là đẹp nhất, chẳng qua hiện tại A Miên đã cảm thấy làm vậy chẳng thú vị chút nào, hắn ngồi chung một bên với Hồng Đậu, chỉ lạnh nhạt nói một tiếng, "Phải, đã lâu không gặp."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 345: Thử lần nào cũng linh

Nào biết thái độ bình tĩnh như vậy của A Miên lại chọc cho Du Tử Tức không bình tĩnh nổi, ngữ khí của hắn như nuốt phải một con ruồi, khiến người ta khó mà tiếp nhận, "Ta nói này pê đê chết tiệt, ngươi rốt cuộc làm sao thế? Không chỉ khôi phục nam trang, còn không yêu mị như vậy nữa, ngươi uống lộn thuốc hả?"

"Ngươi mới uống lộn thuốc thì có!" Hồng Đậu "Hừ" một tiếng, lại ngẩng mặt nói: "Bởi vì A Miên muốn thành thân với ta, hắn là nam nhân của ta."

Du Tử Tức cười nhạo một tiếng, "Ngươi lại là nữ nhân từ trong trại nào ra vậy? Lại có thể có mị lực lớn như thế?"

"Đồ con rùa, ngươi không nhớ rõ nương ngươi hả?" Hồng Đậu cười ác liệt, "Nhớ trước đây, ngươi còn nói phải hiếu kính nương đây thật tốt cơ mà, sao nào, hiện tại đã quên?"

Lời vừa nói ra, sắc mặt Du Tử Tức liền biến đổi, tiếp theo là nghiến răng nghiến lợi, "Phương, Hồng, Đậu!"

Phượng Khuynh Liên vốn còn trầm mặc không nói, sau khi nghe thấy cái tên này cũng kinh ngạc ngước mắt lên.

Không trách Du Tử Tức không nghĩ ra nữ nhân dịch dung này là Phương Hồng Đậu, bởi vì hắn thật sự không tưởng tượng nổi A Miên sẽ thực sự động lòng với nàng, hắn vốn dĩ cho rằng, A Miên chỉ có hứng thú nhất thời với Hồng Đậu mà thôi, chờ hứng thú không còn nữa, hắn tự nhiên sẽ không thèm để ý tới Phương Hồng Đậu.

Giống như A Miên hiểu rõ vì sao Du Tử Tức lại về Miêu Cương vậy, Du Tử Tức cũng rõ ràng lý do A Miên về Miêu Cương. Nhưng A Miên vậy mà lại dẫn theo Phương Hồng Đậu trở về Miêu Cương xử lý chuyện sư phụ bị hại bỏ mình, điều này cũng đủ nói lên, ở trong lòng A Miên, Hồng Đậu có vị trí không tầm thường.

Nói thực ra, Du Tử Tức cũng không muốn gặp Hồng Đậu, vì vừa nhìn thấy Hồng Đậu, hắn sẽ liền nhớ tới những ngày tháng mình mất trí nhớ ngốc không chịu được ở Quỷ thôn kia. Đây là sỉ nhục trong đời hắn, chỉ cần Hồng Đậu không chết, sự sỉ nhục của hắn vẫn sẽ luôn tồn tại, nhưng… càng bi thảm hơn, hắn đánh không lại nữ nhân bạo lực Hồng Đậu này.

Hồng Đậu cười hì hì nói: "Thôi được, đồ con rùa, ta không làm nương ngươi nữa, chẳng qua hiện giờ ta là vị hôn thê của A Miên, liệu có phải ngươi cũng nên gọi ta một tiếng "sư tẩu" nghe một chút?"

"Không sai." A Miên rất bình tĩnh gật đầu, "Sư đệ, ngươi là người mẫu mực tuân thủ lễ pháp, lớn nhỏ có thứ tự, nhớ phải tôn kính gọi Hồng Đậu một tiếng đại tẩu."

Du Tử Tức đường đường là Giáo chủ Thánh giáo! Còn mẫu mực tuân thủ lễ pháp, lớn nhỏ có thứ tự?

Chắc phải hỏng não mới có thể nghĩ như vậy!

Du Tử Tức đập bàn một cái, "Đừng có nói hươu nói vượn! Nếu muốn ta gọi nữ nhân này là sư tẩu, pê đê chết tiệt, ngươi cứ đánh bại ta trước rồi nói sau!"

A Miên và Du Tử Tức tuy đều là đệ tử của Nguyên Nhất trưởng lão, nhưng thứ A Miên học chỉ là ngoại công cơ bản và thuật dùng cổ độc, còn thứ Du Tử Tức học lại võ công hàng thật giá thật, cho nên, nếu bỏ qua điểm dùng độc này, A Miên có thể nói là một cọng bún sức chiến đấu bằng 5, nếu không ngày đó ở địa đạo, lúc Hồng Đậu bị ảnh hưởng từ Hợp Hoan hương mà mạnh mẽ đẩy ngã A Miên, A Miên đã có thể phản kháng được rồi.

Nói cách khác chính là A Miên am hiểu công kích bằng thuật pháp, chứ không am hiểu công kích vật lý, Hồng Đậu ít nhiều cũng đã nhận ra được. Đối với lời khiêu chiến của Du Tử Tức, A Miên còn chưa nói gì, Hồng Đậu liền híp mắt cảnh cáo nói: "Du Tử Tức, là ta không quản được, hay gần đây ngươi đã quá tự tung tự tác rồi, muốn bị đánh sao?"

"A…" Du Tử Tức nhếch môi, "Phương Hồng Đậu, nếu thật sự nghiêm túc đánh một trận, cũng chưa chắc là ta sẽ thua. Ngươi cũng đừng mong dùng biện pháp nuôi chó lúc trước để đối phó ta, lúc này bất luận ngươi ném cái gì, ta cũng sẽ không…"

"Đồ con rùa!" Hồng Đậu ném một chén trà ra xa, "Mau đi nhặt lại!"

Phượng Khuynh Liên chỉ cảm thấy bên cạnh mình có trận gió thổi qua, Du Tử Tức ngồi ngay cạnh nàng ta đã không thấy bóng người.

Lại nhìn ra cửa, người đang dùng miệng đớp lấy chén trà kia, không phải Du Tử Tức thì còn là ai nữa?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 346: Trao đổi

Phượng Khuynh Liên không còn gì để nói.

A Miên lắc đầu thở dài.

Hồng Đậu một tay chống cằm cười hì hì, "Thứ đã dưỡng thành bản năng rồi, không phải ngươi nói không còn là có thể không còn được nhé."

Mặt Du Tử Tức xanh mét, chén trà trong tay hắn lập tức ném về phía Hồng Đậu.

Hồng Đậu giơ tay, nhẹ nhàng đón được, đặt chén trà lên bàn xong, nàng nhướng mày, ý vị mười phần khiêu khích.

A Miên lại lấy ra một chiếc khăn, lau bàn tay vừa cầm chén trà của Hồng Đậu, "Trên đó nói không chừng còn có nước miếng của tiểu sư đệ, vẫn nên lau khô thì tốt hơn."

"Các ngươi!" Du Tử Tức giận không thể át, tư thái quyến rũ đã không còn, nhưng hắn rất nhanh nghĩ đến, mình tỏ ra càng phẫn nộ cũng sẽ chỉ khiến kẻ địch càng vui vẻ mà thôi, vì thế, hắn cố hết sức bình sinh đè lửa giận xuống, lại ép mình nở một nụ cười hoàn hảo, sửa sang lại quần áo của mình, ngồi về chỗ lúc trước, dùng giọng điệu 'lão tử cao quý, lão tử mặc kệ các ngươi' mà nói: "Ta không thèm so đo với các ngươi."

Nhưng chẳng ai có lòng tốt mà tiếp một câu 'Du Giáo chủ đúng là đại nhân có đại lượng'.

A Miên đang đút cháo cho Hồng Đậu, Phượng Khuynh Liên đang cúi đầu cắn màn thầu, không ai thèm để ý đến Du Tử Tức, vì thế Du Tử Tức liền càng thêm xấu hổ.

Sắc mặt Du Tử Tức đen đến không thể đen hơn, an tĩnh cầm đũa lên tùy tiện gắp một món, lại bỏ vào trong miệng. Ngay sau đó, sắc mặt hắn càng thêm phức tạp. Con mẹ nó, dưa muối này cũng thật mặn!

Chờ đến lúc đoàn người dùng xong bữa sáng, đã là một nén nhang sau.

Hồng Đậu được hầu hạ hết sức thoải mái, vỗ vỗ bụng, hỏi Phượng Khuynh Liên, "Phượng di… Không đúng, là Phượng cô nương, ngươi đi theo Du Tử Tức tới Miêu Cương không sợ nguy hiểm à?"

"Cái này không cần ngươi bận tâm." Du Tử Tức đoạt lời Phượng Khuynh Liên, mở miệng trước: "Ta sẽ chăm sóc tốt cho tiểu phượng hoàng, ngươi vẫn quản tốt chính ngươi đi."

"Nếu ý ngươi là cảm thấy ta đánh không lại mấy vị trưởng lão của Miêu Cương các ngươi, vậy thì ngươi có thể không cần lo lắng." Hồng Đậu nói nhẹ như bông: "Ta và A Mộc trưởng lão kia đã giao thủ, ông ta không phải đối thủ của ta nha."

Khóe miệng Du Tử Tức giật giật, thấp giọng khinh bỉ, "Cũng không biết vì sao ngươi tuổi còn trẻ mà lại có võ công thâm hậu như vậy…"

Cho dù là người có thiên phú, muốn đạt tới cảnh giới hiện tại của Hồng Đậu cũng phải mất hai mươi năm thời gian, nhưng Hồng Đậu năm nay chẳng qua mới chỉ mười bảy.

Hồng Đậu kiêu ngạo hừ hừ, "Thế giới của thiên tài, ngươi chỉ có thể nhìn lên ngưỡng mộ."

Du Tử Tức lại tức điên.

Chuyện phiếm đã hàn huyên không ít, cũng đến lúc nên nói chính sự. A Miên cười nói: "Tiểu sư đệ, ngươi định điều tra hung thủ giết hại sư phụ bằng cách nào?"

"Nếu Thánh Nữ đã tự mình làm chứng nói nhìn thấy ngươi giết sư phụ, vậy đương nhiên phải đi tìm nàng ta trước." Quả nhiên, chỉ cần không phải đối đáp với Hồng Đậu, tâm tình Du Tử Tức sẽ liền thoải mái hơn không ít.

Người Miêu Cương đều nói là A Miên giết sư phụ, lại đánh cắp thánh vật Miêu Cương, nhưng những lời này, Du Tử Tức không tin một câu nào cả. Đó đương nhiên không phải vì hắn tin tưởng A Miên là người tốt biết tôn sư trọng đạo gì cả, mà vì hắn biết rõ, A Miên tuyệt đối sẽ không để lại nhiều chứng cứ chứng minh mình là hung thủ như vậy. Nói cách khác chính là A Miên bị hãm hại.

Nói thực ra, quan hệ của Nguyên Nhất trưởng lão và Du Tử Tức chẳng qua chỉ là quan hệ giữa người truyền thụ và người học tập bình thường, nhưng nhận công dạy dỗ của Nguyên Nhất trưởng lão suốt nhiều năm cũng là thật, nếu Nguyên Nhất trưởng lão xảy ra chuyện, dù sao Du Tử Tức vẫn phải về điều tra ra hung phạm mới phải lẽ.

"Đi tìm Thánh Nữ trước, sư đệ nghĩ rất giống ta."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 347: Là may mắn của ta

Phượng Khuynh Liên lâu chưa lên tiếng lại đột nhiên hỏi: "Vị Thánh Nữ kia có thù oán với A Miên công tử sao?"

A Miên lắc đầu.

Hồng Đậu nói: "Chính bởi Thánh Nữ và A Miên không có thù, lại nói A Miên là hung thủ, cho nên chuyện này mới càng thêm kỳ quái."

"Không sai." Du Tử Tức khó có lúc đồng ý với Hồng Đậu, hắn nói, "Thánh Nữ chỉ phụ trách việc hiến tế và cầu thần trong tộc, không có liên quan tới bất cứ thế lực nào trong Miêu Cương, nhưng nàng lại bỗng nhiên chỉ chứng A Miên là hung thủ, chuyện này không hợp lý."

A Miên nói: "Tối nay liền đi Thần điện gặp Thánh Nữ, Mông Nhi sẽ ở Thần điện tiếp ứng chúng ta."

Du Tử Tức cũng không có ý kiến, chuyện cứ như vậy được quyết định xong, mà kế tiếp còn có thời gian ban ngày, A Miên có thể đưa Hồng Đậu ra ngoài đi dạo.

Đây là lần đầu tiên Hồng Đậu đi vào Miêu Cương, phong thổ nơi này đều cực kỳ khác biệt với Trung Nguyên, nàng thích những lúc mình bước đi, trang sức bạc trên người đều sẽ leng keng va chạm, có lẽ sẽ có người cảm thấy âm thanh này quá ồn, nhưng nàng lại thấy cực kỳ thú vị.

Nàng không khỏi nhớ tới vị nữ tử Đường Môn trên người luôn đeo lục lạc kia. Không biết về sau Lý Tùy Phong có đi gặp cô nương Đường Môn này hay không, ít nhất ở trong mắt Hồng Đậu, vị cô nương Đường Môn kia và Lý Tùy Phong vẫn có vẻ rất xứng đôi.

Đi đến trước một sạp bán hàng, Hồng Đậu không nhịn được mà dừng chân, nàng cầm lấy tượng con hổ nhỏ nặn bằng đất, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng hưng phấn nói: "Tướng công, ta muốn cái này!"

Từ sau khi đi vào Miêu trại, để phòng ngừa tên A Miên sẽ bị những người khác nghe thấy, trước mặt người ngoài, Hồng Đậu đều gọi A Miên là tướng công. Nàng biết, A Miên thích nàng gọi hắn như vậy.

Quả nhiên, A Miên đã cười thả tiền vào tay người bán hàng rong, hắn lại ôn hòa nói: "Tượng đất này phải mua một đôi thì ngụ ý mới tốt, Hồng Đậu lại chọn một cái nữa đi."

"Cũng phải… Chỉ mua một cái, dường như cũng quá cô đơn." Hồng Đậu lại nhìn tượng đất đặt trên sạp, không chút do dự cầm lấy một con thỏ đất, nàng đặt con thỏ vào trong tay A Miên, nháy mắt một cái, nghịch ngợm nói: "Con thỏ này là chàng, lão hổ này là ta, nếu chàng không nghe lời, ta liền ăn chàng luôn đó!"

"Ừm…" A Miên trầm ngâm trong chốc lát, "Xem ra ta nên ngẫm lại thật kỹ, coi về sau làm thế nào mới có thể luôn biểu hiện không nghe lời đây."

"A Miên… ăn mà ta nói không phải là ăn kiểu kia!"

A Miên "A" một tiếng, "Ăn mà ta nói cũng không phải "ăn" như Hồng Đậu nói nha."

Vấn đề này mà tranh luận tiếp thì liền tiến vào vòng tuần hoàn vô hạn.

Hồng Đậu đỏ mặt "Hừ" một tiếng, ôm con hổ nhỏ liền quay đầu rời đi.

A Miên không nhanh không chậm đi theo bên cạnh nàng, bâng quơ hỏi một câu: "Tức giận?"

"Không phải." Hồng Đậu quyết đoán trả lời. Nàng chỉ cảm thấy, A Miên "đen tối" như vậy khiến nàng không còn gì để nói, thật sự quá mất mặt!

A Miên nắm lấy tay nàng, khi nhìn về phía nàng, trong mắt hắn lại có thêm ý cười ôn nhu, "Hồng Đậu, cảm ơn nàng nguyện ý cùng ta tới Miêu Cương."

Hồng Đậu cũng không rảnh chơi dỗi vặt, nàng nắm lại tay hắn, ngước mắt nói: "Chuyện của chàng chính là chuyện của ta, chàng bị người ta đổ oan, ta nhất định phải giúp chàng tra ra chân tướng. Chàng bị người ta đả thương, vậy ta chắc chắn phải đánh lại, đừng lo lắng, võ công của ta rất lợi hại, ta sẽ bảo vệ chàng thật tốt."

Rốt cuộc hắn cũng là nam nhân của nàng, chỉ một mình nàng mới có thể bắt nạt.

"Có thể có Hồng Đậu bên cạnh, là may mắn của ta." Giọng nói thanh nhã của A Miên có mị lực hấp dẫn người, con ngươi sáng ngời như sao kia cũng có ma lực khiến người ta chìm đắm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 348: Biện pháp mang thai?

Hồng Đậu cười hì hì, "Chàng đẹp, chàng nói gì cũng đúng."

A Miên bật cười, trong lúc khen hắn đẹp, nàng cũng không quên nhân tiện đề cao bản thân.

Hồng Đậu lại liếc mắt nhìn xung quanh, thấy người xung quanh không tới gần, nàng hết sức thần bí ngoắc ngón tay.

A Miên khom lưng cúi đầu, nghe xem nàng muốn thì thầm gì với hắn.

"A Miên…ở Miêu Cương, có thuốc gì có thể giúp người ta mang thai không?"

A Miên nhất thời câm lặng, sau một lúc lâu sau, hắn mới bất đắc dĩ xoa xoa đầu Hồng Đậu, cũng học theo dáng vẻ nhỏ giọng nói chuyện của nàng mà nói: "Miêu Cương thờ phụng thần Nữ Oa, chỉ tôn sùng thụ thai tự nhiên, không có thuốc gì giúp người ta mang thai cả."

Hồng Đậu thất vọng bĩu môi.

"Hiện tại có mình ta ở bên Hồng Đậu không tốt à?" A Miên cười nói: "Chuyện con cái, không cần sốt ruột như vậy."

"Nhưng ta vẫn không nhịn được mà sốt ruột đó." Hồng Đậu hạ thấp giọng nói: "Chúng ta đã ở bên nhau hơn hai tháng rồi, nhưng đến bây giờ ta vẫn chưa mang thai được, nếu… nếu thân thể ta thật sự có vấn đề, không mang thai được thì biết làm sao?"

"Cho dù Hồng Đậu thật sự không thể mang thai, cũng không sao cả." A Miên mỉm cười, "Con cái không phải nhu yếu phẩm trong cuộc sống. Nàng mới phải."

Thôi được rồi…

Hồng Đậu thừa nhận lời A Miên nói khiến tâm nàng có chút tê tê. Quả thực, nàng cảm thấy vui vẻ, nhưng nàng vẫn không cam lòng, "Nhưng … một gia đình luôn phải có phụ thân, mẫu thân, và cả con cái nữa chứ. Có thể sinh cho A Miên một đứa trẻ, ta sẽ rất vui."

"Hồng Đậu thật sự không phải muốn có con là để biến màn thầu nhỏ của nàng thành bánh bao lớn đấy chứ?"

A Miên liếc mắt một cái đã nhìn thấu, khiến Hồng Đậu rất xấu hổ. Nàng mím môi, bất chấp tất cả mà nói: "Đó chỉ là một phần nguyên nhân. Nguyên nhân lớn hơn nữa đương nhiên là vì ta muốn sinh con cho A Miên mà."

Hồng Đậu vẫn chưa hiểu, con cái đôi khi chỉ là trói buộc.

"Có lẽ…" A Miên nói nửa đùa nửa thật: "Chính là vì Hồng Đậu vẫn luôn vội vã muốn có con, áp lực quá lớn, cho nên mới không hoài thai được."

Hồng Đậu cả kinh, "Là vì nguyên nhân này sao?"

"Cảm xúc con người cũng sẽ ảnh hưởng đến thân thể, không biết chừng là vì nguyên nhân này cũng nên."

Hồng Đậu cẩn thận ngẫm lại, quả thật điều này có lý, nói không chừng chính là vì nàng quá khẩn trương, khiến bản thân chịu áp lực quá lớn, sau đó nội tiết liền mất cân đối, sau đó nữa là… Tóm lại cảm xúc con người rất phức tạp, cảm xúc tạo ảnh hưởng đến thân thể là chắc chắn.

Nàng bắt lấy tay A Miên, thận trọng gật đầu nói: "Ta sẽ cố hết sức không khẩn trương, không tạo áp lực cho mình, như vậy, ta sẽ liền mang thai đứa trẻ của A Miên."

A Miên mỉm cười xoa đỉnh đầu nàng, nhìn dáng vẻ nàng nỗ lực như vậy, thật khiến hắn không khỏi muốn cùng nàng "nỗ lực" nhiều hơn mới tốt.

Việc thảo luận đề tài mang thai đến đây là kết thúc, Hồng Đậu quyết định, trừ phi về sau nàng thật sự mang thai, nàng sẽ không bao giờ nhắc tới chuyện này để tạo áp lực tâm lý cho mình nữa.

Hết một ngày đi dạo quanh Miêu trại, cuối cùng trở lại nhà trọ, Hồng Đậu ôm trong ngực không ít đồ chơi nhỏ, nàng đặt hết mấy đồ chơi đó ở trong phòng, đặc biệt là chú hổ nhỏ kia, nàng đặt hẳn vào trong túi tiền, không chỉ có thế, nàng còn cầm túi tiền của A Miên, cũng nhét tượng thỏ con vào trong đó.

A Miên nhìn hành động ấu trĩ của nàng, chỉ cười cười, cũng tùy nàng luôn. Khi nàng đưa trả lại túi tiền cho hắn, hắn liền nghe lời đeo túi lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 349: Chi Chi

Màn đêm buông xuống, là thời điểm tốt cho kẻ trộm… Phi, không phải kẻ trộm, là đi điều tra Thánh Nữ kia!

Hồng Đậu ghé vào trên lưng A Miên, nghe tiếng gió bên tai thổi vù vù, yên lặng sửa lại lời mình nói. Lại nhìn sang bên cạnh, chính là Du Tử Tức, chẳng

qua hắn không dẫn theo Phượng Khuynh Liên. Phượng Khuynh Liên không biết võ, nếu nàng ta đi theo sẽ chỉ tăng thêm một phần nguy hiểm.

Cửa sau Thần điện đang để mở, cũng không có ai tuần tra qua nơi này, đây đương nhiên là kiệt tác của Mông Nhi.

Sau khi thấy một đám người từ trên trời hạ xuống, Mông Nhi liền nói: "A Miên sư huynh, Phương sư tẩu, Du sư huynh."

"Tiểu Mông Nhi, buổi tối tốt lành." Hồng Đậu xuống khỏi lưng A Miên. Một tiếng sư tẩu kia của Mông Nhi thật sự khiến nàng vui sướng cả thể xác lẫn tinh thần.

Du Tử Tức lại cười tủm tỉm nói với Mông Nhi: "Mông Nhi, ngươi gọi nữ nhân này trước cả gọi ta, là vì lâu lắm chưa gặp Du sư huynh ta, nên tình nghĩa sư huynh đệ giữa chúng ta đã phai nhạt hửm?"

Nụ cười này, có thể nói rõ là giả mù sa mưa.

Mông Nhi lại lập tức đi đến trước mặt A Miên mà nói: "Thánh Nữ hiện tại đang ở chính điện cầu thần, chỉ có một mình nàng, chúng ta mau đi."

"Ừm, được." A Miên dắt tay Hồng Đậu, cùng Mông Nhi rời đi.

Chỉ còn một mình Du Tử Tức âm thầm tự phẫn nộ. Hắn vừa dịch dung che đi dung nhan tuyệt thế kia của mình, vậy mà đám phàm phu tục tử nông cạn này đã không thèm nhìn hắn!

Hừ!

Tuy tức giận, nhưng hắn vẫn thành thành thật thật đi theo.

Cửa chính điện vẫn có thị vệ canh gác, chẳng qua Mông Nhi đã chuẩn bị đầy đủ, hắn giơ tay, một con thằn lằn màu đỏ đã bỏ ra khỏi ống tay áo hắn, ngoan ngoãn nằm trên lòng bàn tay hắn thè lưỡi ra.

Hồng Đậu vốn sợ các loại côn trùng và mấy động vật không xương mềm nhũn, nhưng con thằn lằn đỏ này nàng không hề sợ, còn xem rất vui vẻ. Nàng cảm thán, "Con Tiểu Hồng này nhìn thật đáng yêu."

"Nó không gọi là Tiểu Hồng." Mông Nhi nói: "Nó tên Chi Chi."

"Ồ…" Hồng Đậu gật gật đầu, ngẩng đầu hỏi A Miên: "Ta cũng có thể nuôi một con Tiểu Hồng chứ?"

"Tiểu Hồng là thằn lằn lửa hiếm gặp, toàn Miêu Cương hiện tại chỉ có một con, muốn bồi dưỡng thêm một con thằn lằn lửa khác, vậy sẽ phải mất mấy năm thời gian." Chẳng qua A Miên trước nay vẫn luôn chiều Hồng Đậu, vì thế hắn lại cười bổ sung một câu, "Nhưng nếu Hồng Đậu muốn, vậy ta cũng có thể nuôi ra một con thằn lằn lửa."

"Sư huynh." Mông Nhi ngay thẳng nói: "Nó tên là Chi Chi, không phải Tiểu Hồng."

"Mất nhiều năm mới có thể nuôi ra được một con Tiểu Hồng à…" Hồng Đậu tiếc nuối nhấp môi, "Vậy thì thôi đi, so với lãng phí nhiều thời gian như vậy để nuôi một con sủng vật, còn không bằng dành thêm thời gian ở bên cạnh ta."

Mông Nhi lại nói: "Đây là Chi Chi, không phải Tiểu Hồng."

"Nếu Hồng Đậu thật sự muốn Tiểu Hồng…" Tầm mắt A Miên dừng trên tay Mông Nhi.

Mông Nhi có cảm giác nguy cơ rất mạnh mà rụt tay về, Chi Chi vốn đang nằm trong lòng bàn tay hắn cũng lập tức trốn về trong tay áo, "Chi Chi là bằng hữu của ta."

Hồng Đậu cười khúc khích, "Tiểu Mông Nhi đừng khẩn trương, ta sẽ không đoạt Tiểu Hồng của ngươi."

Du Tử Tức xem diễn mà cạn lời. Cho nên nói, hai người Phương Hồng Đậu và A Miên kia không định gọi tên Chi Chi chính xác lấy một lần hả?

Mông Nhi rốt cuộc vẫn chỉ là một thiếu niên mười bốn tuổi, vẫn chưa có năng lực tiếp nhận mạnh mẽ như Du Tử Tức, cho dù là ông cụ non, thì khuôn mặt vẫn luôn giữ vẻ thành thục ổn trọng kia lúc này cũng không khỏi hiện vẻ ủy khuất.

Ách… Hình như đã lỡ bắt nạt bạn nhỏ mất rồi, Hồng Đậu kéo kéo ống tay áo A Miên.

A Miên liền nói: "Mông Nhi sư đệ đừng lo lắng, chúng ta không có sở thích ăn thằn lằn."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 350: Thiếu nữ xinh đẹp!

Vì thế vừa rồi các người định nướng Chi Chi của ta ăn sao!?

Mông Nhi nhấp môi không nói, trong mắt có ánh lệ.

Đúng là… đặc biệt đáng thương.

Du Tử Tức bỗng cảm thấy cơ hội lên sân khấu của mình đã đến, hắn thấp giọng khụ một tiếng, khẽ hắng giọng, miễn cưỡng dùng giọng điệu ôn nhu của người lớn dỗ trẻ con mà nói: "Mông Nhi sư đệ, đừng đau lòng, chẳng phải ngươi vẫn có Du sư huynh ta ở đây sao?"

Hồng Đậu hỏi: "Tiểu Mông Nhi, ngươi định dẫn dắt mấy thị vệ đó rời đi như thế nào?"

"Ta…" Mông Nhi che kín cánh tay mình, trong tay áo là tiểu đồng bọn Chi Chi của hắn, hắn vốn định dùng Chi Chi dẫn dắt những thị vệ đó rời đi, nhưng hiện tại hắn không dám thả Chi Chi ra nữa.

A Miên thân thiện mỉm cười, "Tiểu sư đệ, thật sự không cần lo lắng cho chúng ta sẽ ăn Tiểu Hồng."

Huynh dùng dáng vẻ này nói chuyện sẽ càng khiến người ta không thể tin được có biết không!?

Mông Nhi tính cảnh giác rất cao lui về sau một bước.

Du Tử Tức: "…"

Rất tốt, mọi người lại ăn ý phớt lờ hắn thêm một lần.

"Tiểu Mông Nhi vẫn chưa nghĩ ra biện pháp sao? Cũng đúng, không thể tất cả mọi chuyện đều dựa vào một đứa trẻ như ngươi." Hồng Đậu vuốt cằm, bỗng nhiên mắt sáng lên, "Ta có biện pháp!"

Chỉ bằng đầu óc của nàng, thực sự khiến người ta không tin được nàng có thể nghĩ ra biện pháp gì tốt, cũng bởi vậy mới khiến người ta càng thêm tò mò.

Du Tử Tức hỏi: "Biện pháp gì…"

Hắn còn chưa nói dứt, thân thể đã bay lên không, cứ như vậy bị người ta ném ra ngoài.

Thị vệ canh cửa chợt thấy trong trời đêm có một đường parabol xẹt qua, lại "Bộp" một tiếng, có thứ gì rơi vào lùm cây, tuân thủ theo nguyên tắc nghiêm túc chịu trách nhiệm, bọn họ vội đi về phía lùm cây bên kia xem tình huống.

"Chúng ta mau vào đi!" Hồng Đậu nắm lấy tay A Miên, lập tức chạy nhanh về phía chính điện.

Mông Nhi sửng sốt một lúc lâu mới kịp phản ứng lại, cũng đi theo.

Cửa chính điện mở ra, ba người đi vào, lại lần nữa đóng lại.

Người đang quỳ trên mặt đất cầu thần hoảng hốt đứng lên.

Là một tiểu cô nương mười một mười hai tuổi, môi hồng răng trắng, là một mỹ nhân đẹp từ trong trứng nước, đợi sau này nẩy nở thêm, nhất định cũng sẽ là một mỹ nhân tươi tắn yêu kiều.

Đặc biệt là trang phục hiến tế dày nặng mang nét độc đáo của Miêu Cương mà nàng mặc, lại càng có một phong vị khác.

"Thiếu nữ xinh đẹp!" Hồng Đậu kêu lên một tiếng, liền buông tay A Miên, lao về phía kia.

Chẳng qua nàng vừa giang tay muốn ôm lấy thiếu nữ xinh đẹp, một bàn tay từ phía sau đã bắt được cổ áo nàng, xách nàng lên.

Là A Miên.

A Miên vô hại cười, "Hồng Đậu, ôm ta còn chưa đủ sao?"

Hồng Đậu lập tức sợ hãi, cúi đầu chọt chọt ngón tay vào nhau.

Cũng thừa dịp hiện tại tránh được một kiếp, tiểu cô nương đại kinh thất sắc chạy tới phía sau Mông Nhi, nàng bắt lấy áo Mông Nhi, chỉ dám ló đầu ra từ phía sau hắn, dùng đôi mắt to ngập nước sợ hãi nhìn chằm chằm Hồng Đậu.

A… khiến thiếu nữ xinh đẹp sợ hãi rồi…

Hồng Đậu khóc không ra nước mắt, quyết định sâu sắc tự kiểm điểm mình.

“Thánh Nữ đừng sợ.” Mông Nhi nỗ lực khiến giọng mình hòa hoãn hơn một chút, “Bọn họ… là bằng hữu của ta, sẽ không làm tổn thương cô.”

A Miên đã buông cổ áo Hồng Đậu. Hồng Đậu lấy lòng cười cười, “Đúng rồi đúng rồi, chúng ta sẽ không làm tổn thương ngươi.”

Thiếu nữ xinh đẹp liền rụt về, hoàn toàn tránh sau lưng Mông Nhi không chịu ló mặt.

Điều này khiến Hồng Đậu đau lòng quá mức!

Thiếu nữ xinh đẹp không chịu gặp nàng!

Nàng thật ưu thương! Thật khổ sở đó!

A Miên nhàn nhạt liếc mắt sang, nàng lập tức ưu thương khổ sở gì cũng không dám có, đứng thẳng tắp lại, như một học sinh ngoan chờ Chủ nhiệm phòng Giám thị tới dạy bảo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 351: Tang Tang

Thiếu nữ xinh đẹp trong lời Hồng Đậu tên là Tang Tang. Bảy năm trước, cũng chính là lúc Tang Tang năm tuổi, nàng ấy đã trở thành Thánh Nữ tân nhiệm của Miêu Cương, cho nên từ nhỏ đến giờ, nàng sống trong Thần điện vốn không nhiều người lắm, những người khác đều coi nàng như sứ giả của thần linh mà đối đãi, việc hiếm khi tiếp xúc với người thường liền khiến nàng đặc biệt nhát gan.

Nàng rất dễ dàng bị kinh sợ, một khi đã kinh sợ thì liền tránh sau lưng người mình quen.

Nếu có thị nữ khác ở đây, nàng nhất sẽ muốn tránh sau lưng những thị nữ đó, nhưng nơi này chỉ có một Mông Nhi, tuy nàng mới chỉ gặp Mông Nhi vài lần, chưa giao lưu nhiều lắm, nhưng so với A Miên dịch dung và Hồng Đậu, thì Mông Nhi cũng được xem là “người quen” của nàng.

“Thánh Nữ.” A Miên tháo mặt nạ, nhẹ nhàng nói: “Ta là A Miên.”

Chỉ thấy từ sau lưng Mông Nhi thập thò ló ra một khuôn mặt nhỏ, sau khi thấy quả thật là A Miên, nàng càng sợ hãi rụt đầu về. Xem ra lúc này bất luận người khác nói gì đi nữa, nàng cũng sẽ không vươn đầu ra nhìn người ta.

Mông Nhi bị coi như một tấm chắn … tâm tình nhất thời thật sự vi diệu.

Hắn dù sao cũng không thể thô bạo lôi Thánh Nữ từ phía sau mình ra được!

A Miên tiếp tục nói: “Có lẽ Thánh Nữ sẽ không tin tưởng, nhưng hung phạm giết sư phụ ta không phải là ta, mà là một người khác. Hiện tại người Miêu Cương đều đang đuổi giết ta, ta lại vào Thần điện, chính là để điều tra tin tức về hung thủ. Thánh Nữ nói đã chính mắt nhìn thấy ta giết chết sư phụ, không biết có phải thật thế hay không?”

Sau một lát, vẫn không có tiếng trả lời.

Hồng Đậu chớp chớp mắt, chẳng lẽ thiếu nữ xinh đẹp này là người câm?

A Miên và Hồng Đậu đều muốn thấy Tang Tang, nhưng Tang Tang lại nấp ở phía sau Mông Nhi, vì thế bọn họ cũng chỉ có thể nhìn chằm chằm Mông Nhi.

Mông Nhi cảm thấy cả người đều không thoải mái, hắn quay đầu nhìn ra sao, lại quay đầu lại mà nói: “Thánh Nữ nói là thật.”

Hóa ra là lúc Mông Nhi nhìn qua, Tang Tang khẽ gật đầu.

A Miên lại hỏi: “Thánh Nữ thấy được khuôn mặt hung thủ giết người là mặt ta?”

Mông Nhi lại lần nữa quay đầu nhìn Tang Tang phía sau, rồi thuật lại, “Thánh Nữ nói thấy được.”

“Có thể là dịch dung hay không?” Hồng Đậu chen vào một câu, “Người giang hồ các ngươi chẳng phải đều biết dịch dung à? Vậy hung thủ kia có lẽ đã dịch dung thành dáng vẻ A Miên, lại đổ vấy chuyện giết người cho A Miên không biết chừng.”

A Miên kiên nhẫn giảng giải cho Hồng Đậu, “Nguyên nhân chính là vì trên giang hồ có rất nhiều người biết dịch dung, nhưng người thực sự tinh thông thuật dịch dung lại không nhiều lắm, cho nên kỹ năng đầu tiên mà mỗi người gia nhập giang hồ cần phải học chính là phân biệt một người có đang dịch

dung hay không, Thánh Nữ từ lúc hai tuổi đã được Tử Cơ dẫn theo bên cạnh để bồi dưỡng, khi nàng ba tuổi đã có thể phân biệt ra các loại thuật dịch dung tinh xảo rồi."

Cho nên, nếu có kẻ dịch dung tới giết người, cũng sẽ không thể qua mắt được Tang Tang.

"Vậy nếu không phải dịch dung… thì là gì đây?" Hồng Đậu nghĩ trăm lần cũng không ra, cảm thán thủ đoạn của mấy người giang hồ này đúng là còn phức tạp hơn khoa học kỹ thuật hiện đại nhiều lắm.

"Nếu muốn khiến một người nhận sai đối tượng, thfi trên giang hồ cũng không chỉ có một phương pháp là thuật dịch dung." A Miên cười cười, lại hỏi: "Thánh Nữ có thể nói lại một lần những gì hôm đó ngươi thấy không?"

Lúc này, Mông Nhi quay đầu lại nhìn Tang Tang một lúc, mới thuật lại: "Thánh Nữ nói đó là một ngày đầu xuân, trước đó đã mưa rất nhiều ngày, nhưng hôm đó bỗng nhiên tạnh, hoa thi nhau đua nở, những con nhện đáng yêu, bầy côn trùng hoạt bát, còn cả thanh xà đẹp đẽ đều chạy ra…"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 352: Nhất

Hồng Đậu càng nghe càng thấy da đầu tê dại, thiếu nữ xinh đẹp này có phải đã có hiểu lầm gì với hai chữ "đẹp đẽ" hay không? Nhưng A Miên vẫn chưa lên tiếng ngắt lời, nàng cũng liền không dám lên tiếng.

Rốt cuộc, sau khi Mông Nhi nói một tràng dài tả cảnh, mới nói tới trọng điểm, "Những người khác đều đi chuẩn bị đồ hiến tế, lúc Thánh Nữ đang ở tế đàn chơi đùa cùng đám thanh xà, bỗng nhiên nhìn thấy Nguyên Nhất trưởng lão vội vàng chạy qua, còn có người ở phía sau đuổi theo ông ấy, Thánh Nữ tránh sau một thân cây, nhìn thấy người kia dùng bách trùng cổ giết trưởng lão, nàng cũng thấy được người kia… chính là A Miên sư huynh."

Toàn bộ người Miêu Cương đều biết, Thánh Nữ sẽ không nói dối, mà toàn bộ người Miêu Cương cũng đều biết, bách trùng cổ có thể khiến toàn thân người ta xuất hiện vết thương như bị sâu gặm cắn, cuối cùng chết trong thống khổ, mà người am hiểu dùng bách trùng cổ nhất, chính là môn sinh đắc ý của Nguyên Nhất trưởng lão, A Miên. Đến đây, A Miên liền bị chứng thực chính là hung phạm giết Nguyên Nhất trưởng lão.

Bất luận ở Trung Nguyên hay ở Miêu Cương, giết thầy đều là tội nặng nhất, cũng là hành vi trơ trẽn nhất, A Miên hiện tại bị tất cả người Miêu Cương truy bắt, nói là kẻ địch chung của toàn bộ Miêu Cương cũng không quá.

"A Miên sư huynh…" Mông Nhi hỏi: "Huynh có thể tìm ra được chỗ nào có vấn đề không?"

"Tạm thời còn chưa phát hiện." A Miên lắc lắc đầu, biểu cảm cực kỳ bất đắc dĩ.

Hồng Đậu cầm tay hắn, "Không cần gấp, rồi chúng ta sẽ phát hiện ra chỗ có vấn đề."

Một người không dịch dung, lại mang khuôn mặt của A Miên đi giết người, trừ phi là huynh đệ sinh đôi, nếu không đây đúng là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Cho dù tất cả chứng cứ đều chỉ về phía A Miên, nhưng chỉ cần A Miên không thừa nhận, Hồng Đậu sẽ vĩnh viễn tin tưởng hắn.

"A Miên sư huynh, huynh còn gì muốn hỏi không?"

"Thánh Nữ có biết, trong khoảng thời gian sư phụ ta bị hại đó, có người ngoài, hoặc người nào từng ra khỏi Miêu Cương đột nhiên quay trở lại Miêu Cương không?"

Mông Nhi quay đầu lại nhìn Tang Tang, Tang Tang mở to mắt lắc đầu, vì thế Mông Nhi quay đầu lại nói: "Thánh Nữ nói không có, hơn nữa A Miên sư huynh, ta cũng nhớ rõ, khi đó cũng không có đợt hiến tế lớn hay buổi lễ nào, ngoại trừ thương nhân, rất ít người ngoại tộc tới Miêu trại chúng ta."

"Thôi được." A Miên nói: "Ta không có gì muốn hỏi."

"Ta còn có một vấn đề!" Hồng Đậu nhấc tay.

Mông Nhi hiện tại rất không muốn tiếp lời Hồng Đậu. Tiếp lời nàng chắc chắn không có chuyện gì tốt, nhưng hắn là một đứa trẻ lễ phép, vì thế trong lòng hắn cũng chỉ lưỡng lự chưa đến một giây, liền nói: "Phương sư tẩu muốn hỏi gì?"

"Cái đó…" Hồng Đậu đỏ mặt, dáng vẻ ngượng ngùng xoắn xuýt, giống như một thiếu nữ hoài xuân.

A Miên nhướn mi, chờ xem nàng muốn nháo ra trò gì nữa.

“Ta muốn hỏi … thiếu nữ xinh đẹp có thể để ta ôm một chút được không?” Hồng Đậu vươn một ngón tay, “Ta bảo đảm, chỉ một chút!”

Mông Nhi khựng lại một lát, quay đầu nhìn ra sau.

Tang Tang bắt lấy áo hắn liều mạng lắc đầu, khuôn mặt nhỏ sợ hãi đến độ muốn khóc ra.

“Xin lỗi, Phương sư tẩu.” Mông Nhi rành rọt nói: “Thánh Nữ không muốn bị ngươi ôm.”

Hồng Đậu khổ sở muốn lao vào tường.

A Miên cười tủm tỉm hỏi: “Hồng Đậu dường như rất thích Thánh Nữ?”

Hửm?

Ngữ khí nguy hiểm này!

Hồng Đậu mê muội trong sắc đẹp lập tức hồi phục tinh thần, nàng vội lắc lắc đầu nói: “A Miên, chàng đừng hiểu lầm, người ta thích nhất đương nhiên chỉ có chàng thôi!”

“Ừm.” A Miên gật gật đầu, thản nhiên nói: “Nhất là một chữ có tính tương đối. Nói cách khác, người Hồng Đậu thích nhất là ta, nhưng cũng còn thích người khác nữa, đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 353: Lóe mù mắt

Hồng Đậu: “…”

Nàng cúi đầu, nghĩ vẫn nên không nói thì hơn, hiện tại ở trước mặt A Miên, nàng quả thực là nói nhiều sai nhiều.

Có lẽ do bầu không khí giữa Hồng Đậu và A Miên có chút đặc thù, Tang Tang lại lén lút vươn đầu ra phía sau Mông Nhi, đôi mắt to lộ ra ánh sáng tò mò.

A Miên nhàn nhạt hỏi: “Còn muốn ôm thiếu nữ xinh đẹp không?”

“Từ bỏ rồi…”

“Về sau nhìn thấy tiểu cô nương sẽ lập tức buông tay ta ra tiến thẳng lên trước chứ?”

“Sẽ không…”

“Nói, người duy nhất nàng thích là ai?”

“Là A Miên…”

Ừm, thái độ nhận sai này rất tốt, khiến người ta rất dễ chấp nhận.

A Miên nói: “Đưa móng vuốt tới đây.”

Hồng Đậu quả thực đưa móng vuốt… ồ, không, là tay, nàng cúi đầu ngoan ngoãn duỗi tay ra. Vừa vươn tới, lập tức đã bị tay A Miên nắm lấy, nàng lúc này mới có dũng khí, hơi ngước mắt nhìn hắn.

Điều thu hút ánh mắt người ta nhất của A Miên vĩnh viễn không phải khuôn mặt tuấn nhã của hắn, mà là đôi mắt, con ngươi màu đen tựa như còn đen nhánh hơn người thường ba phần, giống như một tia sáng cũng không thể chiếu lọt, lại có một loại ưu nhã quỷ dị đến động lòng người, hắn nói: “Nắm được tay ta rồi, về sau liền không được dễ dàng buông ra.”

“Ừm…” Hồng Đậu nghiêm túc gật gật đầu, cũng nắm chặt tay hắn.

“Vậy…”

Mông Nhi vừa lên tiếng, A Miên và Hồng Đậu đều nhìn về phía hắn.

Chỉ thấy Mông Nhi đã bưng kín đôi mắt Tang Tang, Tang Tang cũng không né không nháo, ngoan ngoãn để hắn che hai mắt mình. Mông Nhi nói: "Nơi này còn có trẻ nhỏ, có thể phiền các người quan hệ nam nữ chú ý một chút không?"

Nói cách khác, nơi này còn có trẻ nhỏ, phiền toái hai người các ngươi khoe ân ái cũng nên chú ý hoàn cảnh một tẹo.

Hồng Đậu xấu hổ.

A Miên bình tĩnh, "Các ngươi xem nhiều chút cũng tốt, Mông Nhi có thể học thêm mấy thủ đoạn lừa nữ nhân, Thánh Nữ cũng có thể nhìn xem nam nhân gạt người như thế nào, để tránh về sau bị người ta lừa đi dễ như trở bàn tay."

Lời này rất có đạo lý, Hồng Đậu gật gật đầu, chẳng qua rất nhanh, nàng lại nhíu mày nhìn về phía A Miên, "Cái gì gọi là thủ đoạn lừa nữ nhân? Ta thoạt nhìn dễ lừa như vậy hả?"

Nàng tuy không tính là người có chỉ số thông minh nổi trội, nhưng nàng tốt xấu cũng coi như thông minh ngang người thường chứ?

Khóe miệng A Miên ngậm cười, minh tuấn không gì sánh được, đặc biệt là đôi mắt, hiện ra khí chất ôn nhu linh động, "Nếu Hồng Đậu gặp gỡ nam nhân khác, chỉ sợ là bị bán còn muốn giúp người ta đếm tiền, cũng may, nàng gặp ta."

"Chàng có ý gì?"

"Ta sẽ không bán Hồng Đậu cho những người khác, sẽ chỉ cất giấu Hồng Đậu thật kỹ mà thôi." A Miên sung sướng nheo mắt lại, "Ai cũng không đoạt đi được."

Ngữ khí này, giống như một đứa trẻ đang kiêu ngạo ôm món đồ chơi của mình, mà lại vì năng lực của nó thật sự không tệ, nên các bạn nhỏ khác dù có muốn chơi cũng căn bản không đoạt được với nó.

Hồng Đậu thở dài, quả nhiên có một câu nói rất đúng, nam nhân đều là đứa trẻ không lớn được, hiện tại nàng đã được trải nghiệm rồi. Nàng cũng lẩm bẩm nói: "Ta cũng sẽ không nhường A Miên cho những người khác nha…"

"Đây là dĩ nhiên." Khuôn mặt tuấn tú của A Miên mang ý cười ôn nhu, tình cảm tràn đầy lưu luyến dường như muốn tràn ra từ trong ánh mắt, hắn hơi cúi đầu, ở bên tai nàng nhẹ giọng cười nói: "Chỉ có chúng ta mới là trời sinh một đôi, bất luận là về tâm hồn, hay là về thân thể."

Mặt Hồng Đậu đỏ lên, thẹn thùng nhéo eo hắn một cái.

"Cho nên…" Mông Nhi từ che mắt Tang Tang, chuyển sang che lỗ tai cô bé, mặt hắn không biểu cảm nói: "Các người có thể chú ý một chút nơi này vẫn còn có trẻ con không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 354: Hiến tế

Cuối cùng, vì sự phát triển giáo dục trẻ nhỏ, Hồng Đậu và A Miên đều bị Mông Nhi đuổi ra khỏi Thần điện. Tuy nói những lời này dường như có chút không đúng, bởi vì chính Mông Nhi cũng chỉ là một đứa trẻ.

Nhưng dưới vẻ mặt không biểu cảm của đứa trẻ này, bọn họ vẫn rất có áp lực tâm lý mà tự giác đi ra ngoài.

Khi trở lại nhà trọ đã là rạng sáng, những người khác sớm đã nghỉ ngơi, Phượng Khuynh Liên lại vẫn luôn ngồi ở sảnh đường, nhìn thấy Hồng Đậu cùng A Miên trở lại, nhưng không nhìn thấy Du Tử Tức, thần sắc trước nay vẫn bình thản của Phượng Khuynh Liên khó tránh khỏi hơi hiện âu lo, nàng ta hỏi: "Du Tử Tức không cùng các ngươi trở về sao?"

"Du Tử Tức hắn…" Hồng Đậu chột dạ nhìn về phía A Miên, nàng ngượng ngùng nói với Phượng Khuynh Liên, nàng đã ném Du Tử Tức ra ngoài làm mồi.

Loại thời điểm thế này vẫn chỉ có A Miên đáng tin, hắn cười, nhàn nhạt nói: "Du sư đệ trở về Thần điện, gặp không ít người quen, hiện tại hẳn còn đang ôn chuyện, ta và Hồng Đậu cũng không quấy rầy hắn, liền về trước thôi."

"Ừm ừm!" Hồng Đậu cũng ra sức gật đầu.

Phượng Khuynh Liên đang bán tín bán nghi, liền nghe thấy từ cửa truyền đến một tiếng gầm, "Ta ôn chuyện đại gia ngươi!"

Chỉ thấy nam nhân ở cửa trên người dính không ít bùn đất, trên tóc còn có chút cỏ dại, giờ phút khuôn mặt nhuốm đầy bùn bẩn của hắn đang tràn đầy vẻ phẫn nộ, nhưng so với lửa giận mãnh liệt thiêu đốt của hắn, dáng vẻ chật vật lúc này của hắn lại càng khiến người ta chú ý hơn.

A Miên hữu hảo mỉm cười, "A, sư đệ, nhanh như vậy đã ôn chuyện xong rồi?"

"Pê đê chết tiệt!" Du Tử Tức đi bước một tới, đầu tiên là hung tợn trừng mắt nhìn A Miên "trợ Trụ vi ngược"(giúp Trụ Vương làm điều ác), lại hung tợn trừng mắt nhìn Hồng Đậu, "Phương, Hồng, Đậu! Ta đã nhịn ngươi lâu lắm rồi!"

Hồng Đậu vô tội chớp chớp mắt, "Vì sao ngươi phải nhịn ta? Nếu ngươi thấy ta không vừa mắt, vậy tới đánh ta là được."

Đúng vậy, Giáo chủ Ma giáo ngày thường cương quyết, thủ đoạn cứng rắn, nên giết thì liền giết, cũng không hề nhân từ nương tay, nếu hắn không ưa Hồng Đậu, vậy đánh nàng là được rồi.

Nhưng tiền đề là, hắn có thể đánh thắng được Hồng Đậu!

Du Tử Tức nhìn Hồng Đậu tỏ vẻ vô tội, đã bị tức đến cắn răng.

Phượng Khuynh Liên lại cảm thấy mờ mịt, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Có thể nói, đây là dáng vẻ chật vật nhất của Du Tử Tức mà nàng ta từng thấy được.

"Kỳ thật chuyện là thế này…"

"Phương Hồng Đậu!" Du Tử Tức nhanh chóng ngắt lời Hồng Đậu, "Ngươi câm miệng cho ta!"

Đối với Du Tử Tức mà nói, bị Hồng Đậu ném một phát văng ra làm mồi, đây chính là sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời hắn! Đặc biệt là hiện tại ở đây còn có Phượng Khuynh Liên, hắn không muốn mất mặt với cô nương mình thích!

Mỗi người đều có sĩ diện, Giáo chủ Thánh giáo lại càng sĩ diện hơn!

Du Tử Tức nhìn về phía Phượng Khuynh Liên, nhanh chóng nói: "Vì để bọn họ gặp được Thánh Nữ, ta đánh lạc hướng thủ vệ ở cửa cho bọn họ rời đi, mới có thể biến thành thế này."

Nhìn xem, hình tượng của hắn liền lập tức trở nên vĩ đại.

Hồng Đậu bĩu môi, lại "Xì" một tiếng.

"Thì ra là thế." Phượng Khuynh Liên gật đầu, lại quan tâm hỏi: "Vậy lần này các ngươi đi, có thu hoạch gì không?"

Du Tử Tức nói: "Cái này phải hỏi bọn hắn."

Vì thế, Du Tử Tức cùng Phượng Khuynh Liên đều chuyển ánh mắt về phía Hồng Đậu và A Miên.

A Miên nói: "Lời của Thánh Nữ vẫn giống lúc trước."

Du Tử Tức hỏi: "Thánh Nữ vẫn nói là thấy ngươi giết người?"

"Không sai."

Du Tử Tức nhíu mày, "Chuyện này, càng ngày càng không đơn giản."

Giống như A Miên, Du Tử Tức cũng biết Tang Tang rất rõ, Tang Tang không thể nào bị thuật dịch dung lừa được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 355: Lập kế hoạch

Nhưng nếu bỏ qua yếu tố thuật dịch dung này, thì vì sao Tang Tang không biết nói dối lại một mực chắc chắn là A Miên giết Nguyên Nhất trưởng lão?

Du Tử Tức lại nói: "Nếu không cách nào tìm ra manh mối từ chỗ Tang Tang, vậy chỉ có thể suy nghĩ theo hướng khác. Sư phụ là chủ sự Miêu Cương, ở Miêu Cương, địa vị của ông ấy là cao nhất, một khi sư phụ không còn nữa, ai sẽ đạt được lợi ích lớn nhất đây?"

"Là vị A Mộc trưởng lão kia sao?" Hồng Đậu rất nhanh nhớ tới ông lão khó ưa thoạt nhìn rất không dễ nói chuyện kia, "Sớm từ lúc ở Trung Nguyên, ông ta đã liên tục dẫn người đi bắt A Miên rồi."

Phượng Khuynh Liên cũng nói: "Ta nghe những người khác ở Miêu Cương từng nhắc tới, địa vị của Nguyên Nhất trưởng lão đứng trên A Mộc trưởng lão, hiện tại bởi vì Nguyên Nhất trưởng lão không còn, cho nên A Mộc trưởng lão liền trở thành người chủ sự của Miêu Cương, nghĩ như vậy, ông ta quả thật có hiềm nghi rất lớn."

"Lão già kia vẫn luôn đặc biệt muốn bắt A Miên, nói không chừng… ông ta đang muốn nhanh chóng bắt A Miên trở về để gánh tội thay mình đó!" Hồng Đậu càng nghĩ càng thấy có khả năng, nàng vội bắt lấy cánh tay A Miên nói: "A Miên, ta đi bắt ông ta nhé!"

Lời này nàng nói ra nhẹ bẫng, hoàn toàn không nghĩ tới bên cạnh A Mộc trưởng lão sẽ có bao nhiêu người, mà nơi ông ta sống lại ẩn giấu bao nhiêu độc vật.

A Miên giơ tay xoa xoa đỉnh đầu Hồng Đậu, để nàng tạm thời đừng nóng nảy, "Không cần gấp như vậy, nơi này dù sao cũng là địa bàn của A Mộc trưởng lão, còn cần bàn bạc kỹ hơn."

"Đúng là nữ nhân không có đầu óc." Du Tử Tức bĩu môi, nói mỉa Hồng Đậu, chờ đến khi nhìn thấy Hồng Đậu cầm lên một chén trà trên bàn, hắn lập tức thay đổi sắc mặt.

Hồng Đậu cầm chén trà ném qua ném lại trên hai tay, tròng mắt A Miên cũng liền không tự chủ được mà đảo qua đảo lại theo chiếc chén, Hồng Đậu cười tủm tỉm nói: "Đồ con rùa, ngươi nói chuyện chú ý một chút cho ta."

Sắc mặt lúc này của Du Tử Tức … khó coi dị thường.

Chẳng qua hắn rốt cuộc cũng không lắm miệng nữa.

Phượng Khuynh Liên liếc mắt nhìn Du Tử Tức, lại bình tĩnh nói: "A Mộc trưởng lão ở Miêu Cương là nhân vật cấp bậc nguyên lão, có lẽ ông ta biết biện pháp không cần đến thuật dịch dung cũng có thể khiến những người khác tưởng lầm A Miên công tử là hung thủ giết người, có lẽ chúng ta quả thực nên xuống tay từ chỗ ông ta."

"Chúng ta nghe Mông Nhi nói." Hồng Đậu nói: "Ngay từ mấy ngày trước, A Mộc trưởng lão đã về tới Miêu Cương, ngày mai chính là đại điển hiến tế, ông ta nhất định sẽ xuất hiện."

Phượng Khuynh Liên hỏi: "Phương cô nương định làm thế nào?"

"Rất đơn giản." Hồng Đậu ngẩng đầu nhìn A Miên, "Mấy đám sâu của A Mộc giao cho chàng đối phó, còn lão ta thì để ta đối phó."

Bỏ qua mấy thứ sâu độc rắn độc này, A Mộc hoàn toàn không phải đối thủ của nàng.

Biện pháp theo như lời Hồng Đậu này, thật ra tất cả mọi người đều không có ý kiến.

Thương lượng xong một số chi tiết hành sự, bốn người đều tự trở về phòng mình, khi Hồng Đậu muốn cùng A Miên vào phòng, Phượng Khuynh Liên lại bỗng nhiên gọi một tiếng, "Phương cô nương."

Hồng Đậu dừng chân lại, nghi hoặc quay đầu, "Ngươi gọi ta có việc sao?"

"Ta…" Phượng Khuynh Liên nhìn thoáng qua A Miên, "Ta muốn nói chuyện riêng với Phương cô nương."

A Miên nhìn về phía Hồng Đậu, Hồng Đậu gật gật đầu, hắn mới vào phòng. Vì thế lúc này, ở cửa chỉ còn lại hai người Hồng Đậu cùng Phượng Khuynh Liên, không khí nhất thời trầm mặc.

Lần thứ hai mở miệng, Phượng Khuynh Liên rất cảm khái nói: "Không nghĩ tới sau khi rời khỏi Thẩm Gia Trang lại tương ngộ với Phương cô nương thế này."

Hồng Đậu và A Miên ở bên nhau, Phượng Khuynh Liên theo Du Tử Tức, mà A Miên và Du Tử Tức lại là sư huynh đệ, Hồng Đậu cùng Phượng Khuynh Liên lại đã từng là thê thiếp của Thẩm Lạc Ngôn, không thể không nói, vận mệnh đúng là thứ thần kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 356: Trên đầu chữ sắc

Nếu Phượng Khuynh Liên đã cảm khái, Hồng Đậu cũng liền cười khan đáp một câu: "Không nghĩ tới Phượng cô nương ngươi… lại cũng rời khỏi Thẩm Gia Trang."

Không đúng, nàng đương nhiên biết Phượng Khuynh Liên sẽ rời khỏi Thẩm Lạc Ngôn để ở bên Du Tử Tức, nói như vậy, chẳng qua là dựa theo ý nghĩ của người bình thường mà tiếp chuyện thôi.

Bất chợt, Hồng Đậu thấy có chút đáng thương cho Thẩm Trang chủ. Thẩm Lạc Ngôn chỉ có một thê hai thiếp, Hồng Đậu thì chắc chắn phải rời khỏi Thẩm Gia Trang, hơn nữa hiện tại nàng đã thuận lợi lấy được hưu thư đoạn tuyệt quan hệ với Thẩm Gia Trang rồi, mà Liễu Y Y chẳng qua chỉ là một thân phận ngụy trang của Minh Châu, hiện tại Minh Châu cũng đã hành thân với Tiêu Nam Phong, Minh Châu còn đang mang thai nữa, nói vậy tương lai cũng là một đôi khiến người ta ao ước, lại nói đến Phượng Khuynh Liên, nàng chính là nữ chủ, đương nhiên sẽ không ở cạnh một nam phụ như Thẩm Lạc Ngôn, như vậy tính ra, Thẩm Lạc Ngôn đã thành công biến thành một người cô đơn rồi.

Có thể không khiến người ta cảm thấy đáng thương sao?

"Tâm của Thẩm Trang chủ đã không ở chỗ ta." Phượng Khuynh Liên thoải mái cười, "Ta cần gì phải ở mãi bên cạnh hắn không chịu rời đi đây?"

Cho nên nói, Phượng Khuynh Liên bởi vẫn cho rằng Thẩm Lạc Ngôn thích Phương Tử Mạch, không thích mình, nên mới rời khỏi Thẩm Lạc Ngôn, chờ đến sau khi chia tay, Thẩm Lạc Ngôn mới có thể phát hiện, mình đã có tình cảm sâu đậm với Phượng Khuynh Liên, chẳng qua hắn hối hận cũng không còn kịp rồi.

Tuy rằng theo Hồng Đậu thấy, hiện tại đã có rất nhiều chuyện không theo sắp xếp của cốt truyện ban đầu, nhưng hướng đi của cốt truyện vẫn không hề khác.

Hồng Đậu càng thêm xác định mình phải nhanh chóng thu thập đủ bốn tờ Mao gia gia, dẫn theo A Miên sớm ngày rời khỏi thế giới giết người không chớp mắt này. Nàng xấu hổ cười cười, "Cho nên… Phượng cô nương ngươi hiện tại tìm ta có chuyện gì à?"

"Ta… Ta chỉ muốn hỏi một chút, Phương cô nương và Thẩm Trang chủ có còn liên hệ không?" Sắc mặt Phượng Khuynh Liên nhìn qua có vẻ muốn nói lại thôi, sau một lúc lâu mới hỏi một vấn đề mà Hồng Đậu không thể nào hiểu được.

Hồng Đậu thật sự khó hiểu một hồi lâu, mới trả lời: "Từ sau khi tách ra với Thẩm Trang chủ ở Võ Lâm Minh, ta liền không có liên hệ gì với hắn."

Xem ra, Thẩm Lạc Ngôn còn chưa nói cho Hồng Đậu, nàng là muội muội hắn.

Nếu Thẩm Lạc Ngôn còn chưa nói, Phượng Khuynh Liên cũng liền không nhiều lời, nàng cong môi mỉm cười, "Chỉ tùy ý hỏi một chút thôi, Phương cô nương không cần để trong lòng. Sau khi xử lý xong chuyện A Miên công tử bị người ta vu hãm, Phương cô nương sẽ cùng A Miên công tử về Phương gia sao?"

"Ừm." Hồng Đậu gật gật đầu, "Nói thế nào ta và A Miên đã ở bên nhau rồi, cũng nên dẫn A Miên về Phương gia nhìn xem."

"Vậy hẳn là hôn sự của các ngươi cũng không còn xa nữa." Phượng Khuynh Liên cười nói: "Khi Phương cô nương thành hôn, nhất định phải cho ta biết một tiếng, ta nhất định sẽ chuẩn bị một phần lễ lớn."

"Ừm, được." Hồng Đậu ngượng ngùng cười cười.

Phượng Khuynh Liên nói thêm vài câu khách khí liền rất nhanh chóng rời đi. Hồng Đậu đẩy cửa vào phòng, lại đóng cửa cho kỹ, xoay người vừa thấy cảnh tượng trước mắt liền ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy A Miên đã nằm nghiêng trên giường, mái tóc đen huyền của hắn không búi lại, buông xõa sau lưng, bóng loáng mềm mượt rũ xuống như tơ lụa thượng hạng, dưới đôi diệp mi thanh tú tựa nữ tử là một đôi mắt mỹ lệ câu hồn nhiếp phách, khóe mắt hơi nhướn lên, càng tăng thêm vẻ quyến rũ phong tình. Trọng điểm là ở chỗ, y phục trên người hắn đã cởi một nửa, lồng ngực trắng nõn như ẩn như hiện dưới ánh nến, mỹ diễm không gì sánh được. Giờ phút này hắn môi mỏng khẽ nhấp, cười như không cười nhìn Hồng Đậu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 357: Có một cây đao

Mũi Hồng Đậu nóng lên, nàng rất rõ loại cảm giác này là gì, liền vội bưng kín mũi mình.

Khóe môi A Miên ngậm cười, "Vi phu đã chờ lâu rồi, nương tử còn chưa tới hưởng dụng sao?"

"A, A Miên…" Tâm can nhỏ bé của Hồng Đậu không ngừng rung động, hỏi: "Hôm nay chàng làm sao vậy?"

Đột nhiên quyến rũ như thế, quả thực khiến cái eo nàng vất vả mà!

A Miên cười càng thêm mỹ diễm, từ sau khi hắn mặc lại nam trang, Hồng Đậu vẫn chưa từng thấy hắn lộ dáng vẻ quyến rũ người ta như vậy, hiện tại hắn

mặc nam trang lộ ra thần thái này, quả thực còn khiến Hồng Đậu mềm chân hơn cả lúc mặc nữ trang trước kia!

"Chỉ nghe thấy Hồng Đậu nhắc tới vị Thẩm Trang chủ kia… vi phu liền buồn bực trong lòng." A Miên vừa thản nhiên nói, vừa như lơ đãng hơi kéo y phục của mình ra.

Trái tim Hồng Đậu đã sắp nhảy lên yết hầu, nàng nuốt một ngụm nước miếng, trước sau vẫn không nhịn được mà dịch một bước về phía mép giường, "Không phải ta muốn nhắc tới Thẩm Trang chủ… Là Phượng cô nương nhắc tới trước thôi…"

Cho nên nàng vô tội!

Trong lòng nàng chỉ một nam nhân là A Miên hắn!

A Miên có thể rõ ràng cảm nhận được khát vọng hiện giờ của Hồng Đậu đối với hắn. Hắn lại làm bộ không biết, chỉ ngồi dậy từ trên giường, y phục rộng mở hơi trượt xuống, hoàn toàn lộ ra đầu vai hắn, cùng lồng ngực trắng nõn hữu lực kia. Âm thanh nuốt nước miếng của Hồng Đậu dường như lớn hơn nữa, hắn vừa lòng cong môi cười, quả nhiên là phong lưu vô hạn.

"Có muốn hôn ta không?"

"Ừm…" Hồng Đậu lại dịch lên phía trước một bước.

A Miên gợi lên một lọn tóc dài trước ngực, híp mắt cười hỏi: "Có muốn được ta ôm không?"

"Muốn…" Hồng Đậu lại lau lau miệng mình, dáng vẻ hết sức trung thực ngồi bên cạnh A Miên, mắt nàng trông mong nhìn hắn, chỉ thiếu điều viết lên trên mặt mấy chữ "giống như chết đói" thật to.

A Miên lại tàn nhẫn hạ quyết tâm không dễ dàng mềm lòng như vậy, hắn tiếp tục kéo y phục ở một bên đầu vai khác xuống, "Hôm nay dường như hơi nóng nha."

Không khéo, trên đầu vai này của hắn còn lưu lại dấu vết Hồng Đậu cắn trong lúc "chiến đấu kịch liệt" đêm qua, chỉ vừa nhìn thấy dấu vết này, Hồng Đậu lập tức nhớ tới sự điên cuồng đêm trước, liền không khỏi càng thêm tâm ngứa khó nhịn.

Nàng cắn môi, đôi mắt ngập nước nhìn chằm chằm hắn, đáng thương hề hề gọi một tiếng, "A Miên…"

Hắn cố ý mà!

Nhất cử nhất động đều bày ra tư thái quyến rũ như vậy, rồi lại không ôm nàng, lại không hôn hôn nàng, chỉ ở đó xem nàng dục hỏa đốt người thôi!

Y phục trên người A Miên trượt xuống, dễ dàng lộ ra đường nhân ngư, bộ vị phía dưới lại bị y phục che đậy, nhưng chính bởi vì nhìn không thấy, cho nên càng thêm khiến người ta ngứa ngáy tâm can.

Hồng Đậu biết, trong thân thể thoạt nhìn có chút gầy ốm này của A Miên, ẩn giấu sức mạnh lớn chừng nào.

Nàng tự nhận mình không phải một cô nương háo sắc, nhưng tất cả tự nhận này, khi gặp được A Miên, đều không còn sức thuyết phục.

A Miên không nhìn Hồng Đậu, chỉ lần nữa kéo y phục lên trong ánh mắt bất mãn của Hồng Đậu, kỳ quái lẩm bẩm, "Không biết vì sao, dường như lại không nóng nữa."

"Huhu…" Hồng Đậu vươn tay bắt lấy ống tay áo hắn, phát ra một tiếng nức nở bày tỏ mình khó có thể tiếp nhận, "A Miên, chàng không yêu ta…"

A Miên rốt cuộc cũng không nhịn nổi quá lâu, hắn rũ mắt nhìn nàng, "Ta có phải người quan trọng nhất của Hồng Đậu hay không?"

Có câu nói rất đúng, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt… Không đúng, là trên đầu chữ sắc có một cây đao.

Hồng Đậu không chút nghĩ ngợi liền gật đầu, "A Miên là người quan trọng nhất của ta."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 358: Đại điển hiến tế

"Hồng Đậu có phải chỉ cần một mình ta là đủ rồi không?"

"Ta chỉ cần một mình A Miên là đủ rồi."

Tóm lại, bất luận A Miên hỏi gì, Hồng Đậu liền nói theo cái đó, không do dự chút nào.

A Miên lúc này mới hơi cong khóe miệng, trong mắt cũng có ba phần ý cười, cho người ta cảm giác thân cận, "Hồng Đậu, nàng phải nhớ kỹ lời nàng nói nha."

"Ừm… Ta sẽ nhớ rõ lời ta nói." Hồng Đậu sâu sắc cảm thấy mình giống như một ông chồng đang dỗ vợ vui vẻ.

Ơ, so sánh này hình như có chút không đúng?

A Miên dang tay ra, Hồng Đậu lập tức cười, nhào vào trong ngực hắn, ngửi được hương vị quen thuộc trên người hắn, nàng mới hoàn toàn thả lỏng.

Một tay A Miên nâng cằm nàng, một nụ hôn ôn nhu liền hạ xuống, Hồng Đậu nhắm hai mắt lại, đã lưu loát luồn tay vào trong áo hắn, dán lên ngực hắn.

Quả nhiên, sắc đẹp trước mặt, vẫn là tận hứng quan trọng nhất.

Không lâu sau, trong phòng đã chỉ còn lại tiếng hít thở thô nặng của nam nhân cùng tiếng thở dốc của nữ nhân.

Lại qua một ngày, liền tới đại điển hiến tế.

Người Miêu Cương thờ phụng thần Nữ Oa, bởi Nữ Oa là vị thần thân người đuôi rắn, cho nên người Miêu Cương liền coi rắn là bằng hữu của mình, hơn nữa còn đối đãi với chúng như vật của thần linh.

Trên đại điển hiến tế, kỳ thật cũng chính là sau khi một đám thần hầu nhảy xong điệu múa cầu thần, Thánh Nữ sẽ tự tay đưa cống phẩm đã tỉ mỉ chuẩn bị đến trước mặt một con mãng xà màu đen cực lớn.

Nghe nói, mãng xà đen này đã sống mấy trăm năm, mỗi một đời Thánh Nữ đều tế bái đại xà này.

Hồng Đậu là không thích rắn, huống chi còn là con rắn lớn như vậy. Loài bò sát như rắn này sẽ khiến cả người nàng đều nổi da gà, chẳng qua vì bắt được A Mộc trưởng lão, nàng cũng nhịn!

Bên ngoài tế đàn đã vây đầy người xem náo nhiệt, Hồng Đậu cùng A Miên, còn cả Phượng Khuynh Liên cùng Du Tử Tức, hai cặp đôi này bởi vì đã dịch dung, không còn vẻ bề ngoài xuất sắc, nên sẽ rất khó khiến người ta chú ý giữa một đống người như vậy.

Rốt cuộc, điệu múa cầu thần đã nhảy xong, đám thần hầu quy củ lui về hai bên, Tang Tang trên người mặc trang phục lộng lẫy bưng cống vật đi lên tế đàn, bước chân nàng thong thả, hơi động một chút, trang sức bạc trên đầu và trên người liền va chạm, vang lên tiếng leng keng.

Có lẽ tiếng leng keng này là một loại âm thanh quen thuộc, đại xà màu đen vốn đang cuốn quanh tượng thần Nữ Oa liền mở mắt, nó vặn vẹo thân thể, duỗi đầu ra.

Từ lúc năm tuổi chính thức kế nhiệm Thánh Nữ, đây đã là năm thứ bảy Tang Tang tiến cống vật phẩm cho xà thần, cho nên nàng cũng không sợ đại xà, ngược lại còn thích thân cận với mấy động vật thế này hơn cả những con người vốn hay nói dối kia.

Tang Tang nâng cao chiếc mâm trong tay, "Xà thần, thỉnh ngài thay chúng ta truyền đạt tín ngưỡng đối với thần Nữ Oa, phù hộ cho những tín đồ như chúng ta."

Đại xà mở miệng to như chậu máu, một ngụm nuốt xuống cả mâm cống vật.

Thần hầu xung quanh thấy vậy, lập tức liền hưng phấn "hét to" lên, đây liền xem như điềm lành.

A Mộc trưởng lão đứng giữa mấy trưởng lão khác, rốt cuộc chuyện ông ta cần lo vẫn rất nhiều, nhìn thấy hiến tế thuận lợi hoàn thành, ông ta cũng liền không cùng những người khác tham gia hoạt động chúc mừng nữa, mà chỉ nói một tiếng với người xung quanh rồi rời đi.

Ngoại trừ những chuyện cần quyết sách của Miêu Cương, A Miên còn chưa bị đem ra công lý, lúc này A Mộc trưởng lão chưa bắt được A Miên đã trở về cũng là vì muốn tham dự đại điển hiến tế, ông ta là một người nghiêm túc với trách nhiệm, tất cả mọi chuyện đều phải xử lý tốt mới có thể an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 359: Giằng co

A Mộc trưởng lão quả thực là một người luôn làm hết phận sự, cho dù lúc đang đi trên đường cũng vẫn lo nghĩ đại sự của Miêu Cương, chẳng qua ông ta cũng thật sự là một người có bản lĩnh. Khi đi qua rừng cây, ông ta dừng chân lại, "Bằng hữu ở chỗ tối kia, theo ta lâu như vậy, cũng đến lúc xuất hiện

rồi chứ.”

“Đã lâu không gặp, thính lực của nhị sư thúc vẫn tốt như vậy.” Du Tử Tức dịch dung dẫn đầu bước ra cười nói.

A Mộc trưởng lão lại nhìn đến Hồng Đậu, A Miên, sau đó liền nhíu mày, về phần Phượng Khuynh Liên… ông ta chưa từng gặp nàng ta, bởi vậy cũng liền xem nhẹ, “A Miên, chúng ta vẫn luôn truy bắt ngươi, không nghĩ tới chính ngươi lại tự đưa tới cửa.”

“Nhị sư thúc.” A Miên thản nhiên mỉm cười, “Nếu ta không tới, thì sao có thể điều tra rõ ràng rốt cuộc ai muốn hãm hại ta đây?”

“Đã tới nước này, ngươi còn muốn giảo biện!” A Mộc trưởng lão giận không thể át, “Nói vậy ngươi cũng đã gặp Thánh Nữ, Thánh Nữ sẽ không nói dối, cũng sẽ không bị thuật dịch dung mê hoặc, hơn nữa sư huynh còn chết dưới cổ độc của ngươi, ngươi còn có gì để nói?”

“Này, ta nói nhé lão gia gia, ông nói chuyện cũng đừng lớn lối chèn ép người ta như vậy được không hả?” Hồng Đậu chắp tay lên eo nói: “Ông nói A Miên giết sư phụ hắn, vậy ông nói thử xem nào, vì sao hắn lại muốn giết sư phụ hắn đây? Giết sư phụ hắn thì hắn có lợi gì? Giết người thì cũng phải có động cơ chứ.”

A Mộc trưởng lão đã khôi phục bình tĩnh, “Mấy vấn đề này, chờ khi tới Tài Quyết Hội, tất nhiên đều có thể hỏi ra được.”

“Chờ khi tới Tài Quyết Hội…” Du Tử Tức lạnh lẽo hỏi: “Vậy A Miên còn có cơ hội đi ra khỏi đó à? Tài Quyết Hội, chẳng phải là nơi do nhị sư thúc chưởng quản sao?”

Chỉ cần mấy vị trưởng lão liên hợp thông qua phán quyết A Miên có tội, vậy A Miên sẽ chính là một tội nhân của Miêu Cương, bất luận hắn nói gì cũng vô dụng, quyết định của Hội Trưởng Lão chính là đại biểu cho chân lý.

A Mộc trưởng lão nhăn mày, “A Miên, ngươi không định phối hợp với việc điều tra của Miêu Cương?”

“Nhị sư thúc.” A Miên hơi mỉm cười, “So với điều tra ta, ta càng muốn biết rõ ràng, trong chuyện sư phụ bị hại này, ông sắm vai nhân vật gì đấy?”

Giọng A Mộc đè nén tức giận, “Lời này của ngơi có ý gì? Ngươi đang hoài nghi ta hại Đại sư huynh?”

“Chuyện này cũng không phải không có khả năng.” A Miên nói: “Nhị sư thúc hiện tại chẳng phải đã thành người chưởng sự Miêu Cương sao?”

A Mộc giận dữ, “Hiện tại ta trở thành người chưởng sự Miêu Cương, đó cũng là vì sư huynh bị hại, ta xưa nay kính nể cách làm người của sư huynh, lại ở cạnh huynh ấy nhiều năm, nếu ta muốn hại huynh ấy thì đã sớm động thủ, cần gì phải chờ tới bây giờ?”

Du Tử Tức nói nhẹ như không: “Cho dù nhị sư thúc nói vậy, thế nhưng, nhị sư thúc cũng không cách nào phủ nhận được, bởi vì sư phụ chúng ta bị hại mà ông đã có được lợi ích lớn nhất.”

“Hoang đường đến cực điểm!” A Mộc trưởng lão vung tay áo, đã không còn kiên nhẫn tiếp tục giằng có với những người này, ông ta nói: “A Miên, nếu ngươi không muốn ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, vậy đừng trách ta không khách khí!”

Dứt lời, ông ta liền muốn thổi cốt sáo trong tay.

Hồng Đậu lập tức cảnh giác, định động thủ theo kế hoạch đã bàn, nhưng A Miên lại cầm tay nàng, nàng ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn hắn.

A Miên cười cười, nói: “Nếu Nhị sư thúc không sợ Thánh Nữ xảy ra chuyện, thì cứ gọi người tới bắt chúng ta.”

A Mộc trưởng lão khựng lại, “Ngươi nói gì?”

“Nếu A Mộc trưởng lão đã biết ta từng gặp Thánh Nữ, mà hiện giờ ta lại dám xuất hiện trước mặt ông, thì nên biết, ta sẽ không thể nào không có chuẩn bị.” A Miên cười, “Trong người Thánh Nữ đã có cổ trùng của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 360: Tranh luận

A Mộc trưởng lão biến sắc.

A Miên lại bồi thêm một câu, “Nhị sư thúc, ông hẳn rất rõ ràng, cổ thuật của ta được chân truyền từ sư phụ, chỉ cần ta muốn, vậy trên đời này, bất luận kẻ nào cũng không thể phát giác ta hạ cổ vào người bọn họ.”

Lời A Miên nói, không có chút khuếch đại nào.

Sắc mặt A Mộc đã khó coi đến cực điểm.

Mà Hồng Đậu lại bất mãn lôi kéo tay A Miên, nàng thấp giọng nói: "Rõ ràng chàng đã để lại hậu chiêu, vì sao tối hôm trước khi ta nói ra kế hoạch, chàng còn vui vẻ đồng ý như vậy?"

"Ta đồng ý với kế hoạch của Hồng Đậu, cũng không có gì không tốt." Khóe mắt A Miên khẽ cong, "Nếu Hồng Đậu muốn nói, vậy ta liền vui vẻ nghe, chẳng qua là hiện tại có thể giúp Hồng Đậu không cần động thủ, bớt chút khí lực mà thôi. Hồng Đậu giữ sức để cùng ta làm một số chuyện có ý nghĩa, không phải càng tốt hơn sao?"

Hồng Đậu đỏ mặt, thuần thục nhéo eo hắn, còn có nhiều người như vậy ở đây đó! Thế mà hắn lại nói chuyện đen tối với nàng!

Vẫn may bên kia còn một A Mộc trưởng lão đang phẫn nộ, ông ta vừa mở miệng, liền thu hút sự chú ý của mọi người qua đó, "A Miên! Mau giao thuốc giải ra đây!"

"Nhị sư thúc có thể yên tâm, chỉ cần ông không làm chuyện dư thừa, vậy cổ trùng trong cơ thể Thánh Nữ cũng sẽ không làm chuyện dư thừa." A Miên nói hết sức hữu hảo vô hại, nhưng đây lại chính là trắng trợn uy hiếp.

Miêu Cương muốn bồi dưỡng ra một Thánh Nữ cũng không dễ dàng, nếu không năm đó khi Tử Cơ bỏ trốn cùng Giáo chủ Ma giáo của Trung Nguyên kia, Miêu Cương cũng không cần mất công bắt Tử Cơ về, đợi đến khi bà ta bồi dưỡng ra được một Thánh Nữ mới, bọn họ mới bằng lòng thả người.

Thánh Nữ có thiên phú đặc thù, một là có thể nhận biết sự giả dối, một là có thể giao tiếp với sinh linh trên thế gian, cho nên không phải ai cũng có thể làm Thánh Nữ được, mà thiên phú này của Thánh Nữ, lại phải cần Thánh Nữ tiền nhiệm giúp khai mở, nói cách khác, nếu Tang Tang xảy ra chuyện, vậy Thánh Nữ của bọn họ Miêu Cương liền coi như tuyệt tích.

A Mộc trưởng lão có thể không khẩn trương sao?

A Miên lại lễ độ nói: "Nhị sư thúc, ta có mấy vấn đề, hy vọng ông có thể giải đáp cho ta."

"Ngươi muốn hỏi gì… Nói đi." A Mộc trưởng lão cắn răng nói.

"Nhị sư thúc nói sư phụ ta bị hại bỏ mình, rồi lại nói thánh vật của tộc ta bị trộm, đó là chuyện thế nào?"

A Mộc vốn muốn châm chọc một câu cái tên đầu sỏ gây tội như ngươi giả đò vô tội ở đây làm gì chứ, nhưng nghĩ đến an nguy của Tang Tang còn đang bị A Miên nắm trong tay, ông ta liền thành thành thật thật nói: "Cùng ngày sư huynh bị hại, chúng ta phát hiện ở ngay trong phòng sư huynh, khóa mật thất đã bị người ta động đến. Trong mật thất đó chính là thánh vật của Miêu Cương ta, Trường Sinh Quyển."

Du Tử Tức lại trực tiếp phản bác, "Chuyện này không có khả năng, chúng ta đều biết, gian mật thất kia của sư phụ cần hai nửa chìa khóa mới có nửa mở ra được, một nửa ở chỗ sư phụ, một nửa khác ở chỗ A Miên, nếu không có hai chiếc chìa khóa này, thì căn bản không mở được mật thất."

Mà nguyên nhân không cho Du Tử Tức giữ chìa khóa, là vì Du Tử Tức là Giáo chủ Thánh giáo, bắt đầu từ lúc hắn đi Trung Nguyên, Nguyên Nhất trưởng lão đã nói, duyên phận sư đồ của bọn họ rốt cuộc kết thúc.

"Điều này chúng ta đương nhiên cũng biết." Đôi mắt A Mộc trưởng lão không hề vẩn đục, còn cực kỳ sáng rõ, ông ta nói: "Sư huynh vì an toàn của thánh vật, liền chia chìa khóa thành hai phần, A Miên là đệ tử huynh ấy tín nhiệm nhất, huynh ấy liền giao một nửa chìa khóa cho A Miên, A Miên giết sư huynh, cho nên hắn mới có hai nửa chìa khóa, lúc này mới có thể mở được mật thất!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 361: Hung thủ thực sự

"Đây là chuyện không có khả năng." A Miên thu lại nụ cười trên mặt, trong giọng nói lộ ra một tia lạnh lẽo, "Phần chìa khóa kia vẫn luôn ở trên người ta, chưa bao giờ rời khỏi, không ai có thể lấy được chìa khóa của ta, rồi mở cửa mật thất."

A Mộc trưởng lão cười lạnh một tiếng, "Ngươi còn giảo biện, tất cả chứng cứ đều chỉ về phía ngươi, bao gồm cửa mật thất từng bị động tới kia nữa, hết thảy việc này, đều chỉ mình ngươi mới có thể làm được!"

Du Tử Tức trầm mặc xuống, có lẽ hiện tại hắn cũng đang hoài nghi, một loại hoài nghi không rõ.

Hồng Đậu nhìn Du Tử Tức, lại nhìn sang trưởng lão A Mộc, nàng chắn ở trước người A Miên, lớn tiếng nói: "A Miên nói hắn không phải hung thủ, hắn liền không phải hung thủ! Các người không thể đổ oan cho hắn!"

"Ngươi là nữ nhân của hắn, ngươi tin lời hắn, ta cũng không còn lời nào để nói cả." A Mộc trưởng lão liếc mắt nhìn Hồng Đậu, lại chuyển ánh mắt về phía A Miên, "Nhưng, nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm, nếu ngươi vì thánh vật tộc ta mà có thể gây ra tội lớn tự tay giết hại sư phụ, cho dù ngươi hiện tại có thể tránh được một kiếp, thì sớm hay muộn có một ngày, thần Nữ Oa cũng sẽ giáng tội ngươi!"

"Ta có một vấn đề…" Phượng Khuynh Liên nãy giờ vẫn chưa nói lại mở miệng, "A Mộc trưởng lão, nếu ông cho rằng A Miên công tử là vì thánh vật Miêu Cương mới muốn giết thầy đoạt chìa khóa, vậy không biết ông đã vào mật thất xem Trường Sinh Quyển kia có phải thật sự đã mất hay không chưa?"

A Mộc trưởng lão nói: "Ngày ấy khi hung thủ từ trong mật thất đi ra, liền bị người của chúng ta phát hiện, trong lúc hắn vội vàng đào tẩu, chỉ thấy hắn quả thật có ôm thứ gì đó, trong quá trình đánh nhau, hắn vô ý đánh rơi một phần chìa khóa, một phần khác vẫn ở trên người hắn. Chỉ có một nửa chìa khóa này, ta đương nhiên không cách nào tiến vào mật thất để dò xét."

"Ông xem cũng chưa xem, dựa vào cái gì mà trách A Miên nhà ta vì trộm bảo bối gì kia của các ngươi mà giết sư phụ hắn?" Hồng Đậu nói đầy vẻ không vui, nếu không phải A Miên lôi kéo nàng, nàng còn cảm thấy đánh một trận với ông lão này thì tiện hơn nhiều lắm.

Sắc mặt A Mộc giận dữ, còn định nói gì, Phượng Khuynh Liên lại lý trí nói: "Nếu A Miên công tử nói chìa khóa của hắn chưa bao giờ rời khỏi người, mà trong tay trưởng lão ông lại có một nửa chìa khóa, vậy không ngại thì liền dùng hai phần chìa khóa này mở mật thất ra xem là được, nếu đồ vật bên trong vẫn còn, đương nhiên cũng sẽ không cách nào nói A Miên công tử vì muốn có Trường Sinh Quyển kia mà giết người."

Du Tử Tức cũng khó có khi thu hồi thái độ tuỳ tiện, mà trầm giọng nói: "Không sai, ta không tin A Miên là người giết hại sư phụ."

Không khí nhất thời an tĩnh lại.

Sau một lát, A Mộc trưởng lão "Hừ" một tiếng, "Nếu các ngươi muốn xem, vậy liền đi xem là được. Ta thật muốn nhìn coi, đến lúc đó bằng chứng như núi, các ngươi còn muốn giảo biện như thế nào!"

Dứt lời, A Mộc trưởng lão xoay người đi về phía nơi ở của Nguyên Nhất trưởng lão, đoàn người liền theo sau ông ta. Nơi ở của Nguyên Nhất trưởng lão cũng không xa, vẫn được người ta quét tước rất sạch sẽ.

A Mộc trưởng lão gõ nhẹ vài cái vào tường, bất chợt, một mặt tường chuyển động, lộ ra cửa đá, trên cửa có hai lỗ khóa, A Mộc trưởng lão trước lấy ra một phần chìa khóa lắp vào, lại nhìn về phía A Miên.

A Miên không nói, cũng chỉ lấy ra chìa khóa của mình, khi hắn lắp chìa khóa vào lỗ khóa, cửa đá mở ra.

Đi vào trong cửa đá, quả thật có một gian phòng, mà nổi bật nhất trong đó, không gì hơn là một chiếc hộp đặt trên bàn sách.

"Sao lại thế…" A Mộc trưởng lão kinh ngạc bước đến, nhấc chiếc hộp kia lên, "Trường Sinh Quyển vậy mà lại vẫn còn ở đây!"

"Đúng như ta đoán." A Miên cười một tiếng.

A Mộc ngẩng đầu, "Lời này có ý gì?"

"Nhị sư thúc, ông giết sư phụ, lại bịa đặt có người mở cửa đá lấy cắp thánh vật, chẳng qua là vì hôm nay mà thôi." A Miên híp hai mắt lại, "Nếu ta nóng lòng chứng minh trong sạch, vậy nhất định sẽ cùng ông mở mật thất, Trường Sinh Quyển trong mật thất sẽ liền trở thành vật trong tay ông."

Hồng Đậu bừng tỉnh đại ngộ, nàng duỗi tay chỉ vào A Mộc, "Hóa ra ông xấu xa như vậy!"

"Hoang đường!" A Mộc trưởng lão lớn tiếng nói: "Ta sẽ không vì loại chuyện này mà giết sư huynh ta!"

Du Tử Tức tiến lên một bước chất vấn: "Nếu không phải ông, vậy thì là ai giết sư phụ chứ?"

"Tóm lại không phải ta!"

Du Tử Tức bỗng nhiên thở dài một hơi, lại ngước mắt, bất chợt, hắn đã dùng tới mười thành công lực đánh một chưởng trúng ngực A Mộc trưởng lão.

A Mộc trưởng lão ngã văng xuống đất, đồng thời, chiếc hộp trong tay ông ta cũng rớt ra, bị Du Tử Tức tiếp được.

Hắn xuất thủ đột ngột, nằm ngoài dự kiến của mọi người.

Mà lúc mọi người ở đây còn chưa lấy lại tinh thần, A Miên đã giơ tay, bắt được một cánh tay cầm dao găm đâm về phía sau lưng Hồng Đậu.

Hồng Đậu khựng lại, quay đầu nhìn, chỉ thấy Phượng Khuynh Liên hai mắt vô thần đang nắm dao găm, thần sắc đờ đẫn muốn đâm Hồng Đậu, nhờ A Miên bắt được tay nàng ta, Hồng Đậu mới tránh được một dao này.

A Miên nói: "Sư đệ, hết thảy chuyện này, quả nhiên đều là tác phẩm của ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 362: Trường Sinh Quyển

A Mộc trưởng lão nằm trên mặt đất phun ra một búng máu, ông ta miễn cưỡng vịn tường đứng lên, cắn răng, "Du Tử Tức…"

"Nhị sư thúc không cần gọi tên ta. Ta biết mình tên là gì." Du Tử Tức cười, mở chiếc hộp trong tay ra, lấy đồ vật trong đó rồi ném hộp đi, cảm thán nói: "Vì lấy bảo bối Trường Sinh Quyển này mà ta mất không ít công phu."

Hắn tuy đang cảm thán mình lãng phí nhiều thời gian, chẳng qua ý tự hào trong giọng nói lại rất rõ ràng, bởi vì kế hoạch của hắn trước sau vẫn thành công.

Hồng Đậu lại nhìn cái gọi là thánh vật kia, ngẩn ngơ. Trường Sinh Quyển gì chứ? Chẳng qua chính là một tờ Mao gia gia màu đỏ thôi mà!

Đợi đã… Đầu tiên Mao gia gia bị xem là Bản đồ Tuyết sơn, tiếp theo lại bị Miêu Cương cho là thánh vật Trường Sinh Quyển gì đó, đây không khỏi cũng quá mức kỳ quặc nha!

Theo nàng thấy, Mao gia gia chính là một tờ Mao gia gia thôi mà! Ngoại trừ để tiêu dùng, căn bản là không có tác dụng gì khác! Không… thứ có thể tiêu dùng, về mặt ý nghĩa nào đó mà nói, đã là có tác dụng rất lớn.

Hiện tại cũng không phải là lúc tự hỏi vấn đề kỳ quái này, Hồng Đậu nhìn Phượng Khuynh Liên đã mất đi thần trí giống hệt như rối gỗ, lại nhìn về phía Du Tử Tức, "Nguyên Nhất trưởng lão là do ngươi giết, ngươi tới Miêu Cương, chẳng qua là muốn mượn cơ hội này để vào mật thất thôi."

Du Tử Tức chỉ cười không nói, xem như chấp nhận.

Không sai, người giết Nguyên Nhất trưởng lão là hắn, chính vì để hoàn thành kế hoạch lớn này.

Đầu tiên là giết Nguyên Nhất, lại lấy đi chìa khóa trên người ông ta. Chỉ có một phần chìa khóa, Du Tử Tức dĩ nhiên không mở cửa mật thất ra được, vì thế, hắn ngụy trang giả bộ như mình vừa chạy ra khỏi mật thất, hơn nữa cố tình "đánh rơi" chìa khóa trong lúc đánh nhau để A Mộc nhặt được, chính là để đến khi A Miên muốn chứng minh mình vô tội sẽ lấy ra một nửa chìa khóa khác, mở ra cánh cửa này.

Tới cuối cùng, Trường Sinh Quyển, liền trở thành đồ của hắn.

Trường Sinh Quyển trong truyền thuyết kỳ thật là bản đồ kho báu, mà kho báu này, cũng không chỉ có vàng bạc châu báu, mà còn có bí tịch võ lâm. Tờ Bản đồ Tuyết sơn kia dù sao cũng là đồ bị toàn bộ người trong võ lâm mơ ước, muốn cướp được quả thật có chút phiền toái, nhưng bất luận là Bản đồ Tuyết sơn hay Trường Sinh Quyển, chỉ cần ngươi có thể nhìn thấu bí mật trong đó, vậy liền có thể đạt được tuyệt thế võ công là không sai. Một khi đã như vậy, Du Tử Tức sao lại không ra tay với Trường Sinh Quyển đây?

Nói thực ra, Du Tử Tức vẫn luôn là một người rất có dã tâm, chẳng qua dã tâm muốn đạt được bí tịch võ lâm tuyệt thế của hắn cũng chưa lớn đến độ muốn giết thầy, là Hồng Đậu xuất hiện, đã khiến hắn có tâm tư khác.

Du Tử Tức không phải chưa từng gặp đối thủ ngang tay với mình, nhưng lại chưa có đối thủ nào đã trẻ tuổi hơn hắn, lại còn có thể một chưởng đánh bại hắn.

"Tiểu Du, con phải trở thành người lợi hại nhất trên đời này, không thể sợ hãi, không thể khủng hoảng, cũng không thể bại bởi người khác, bởi vì, con là nhi tử của phụ thân con."

Trong đầu Du Tử Tức luôn hiện hữu lời mẫu thân hắn dạy từ nhỏ, ngày qua ngày, tựa như vĩnh viễn không bao giờ dừng lại, cho nên, hắn liền ra tay với Nguyên Nhất trưởng lão.

"Sư phụ sẽ không có lòng nghi ngờ với ngươi." A Miên nói: "Ngươi có thể dễ như trở bàn tay đánh lén ông ấy, giống như hôm nay ngươi đánh lén nhị sư thúc vậy."

Du Tử Tức quyến rũ cười một tiếng, "Ta rất hiểu kì, thế nào mà ngươi lại bắt đầu hoài nghi ta, còn biết đề phòng ta?"

Nhắc tới hai chữ "đề phòng", Du Tử Tức lại không dấu vết nhìn thoáng qua Phượng Khuynh Liên đã bị Hồng Đậu cầm dây thừng trói lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 363: Huyễn thuật

Từ sau chuyện bị Ma giáo đánh lén ở sau núi Thẩm Gia Trang, Hồng Đậu liền cảm giác sâu sắc, về sau nếu gặp được chuyện tương tự, cũng không thể lại đi tháo dây lưng quần của người khác ngay tại chỗ để trói người, cho nên, trên người nàng vẫn luôn chuẩn bị một sợi dây thừng, hiện giờ đúng lúc dùng tới.

Hồng Đậu không phải người trói thừng chuyên nghiệp, nên nàng cũng không trói ra kiểu đặc sắc gì, chỉ suy xét đến Phượng Khuynh Liên vẫn là một nữ chủ xinh đẹp, nàng liền thắt một cái nơ con bướm ở cuối dây trói, việc trói người lúc này mới đại công cáo thành.

Trong đôi mắt đẹp của A Miên có vài phần ý cười không hữu hảo, hắn trước sau như một, thản nhiên nói: "Ta còn nhớ rõ, Thánh Nữ tiền nhiệm, cũng chính là mẫu thân ngươi, chuyện bà ấy dạy dỗ ngươi nhiều nhất chính là, ngoại trừ chính mình, ai cũng không thể tin tưởng. Khi gặp được ngươi ở Miêu Cương, ngươi liền cứ thế tin tưởng ta không phải hung thủ giết sư phụ, còn tiến tới hành động cùng ta và Hồng Đậu, ta liền cảm thấy có chút kỳ quái."

"Chỉ kỳ quái mà thôi." Du Tử Tức cười nói: "Rốt cuộc chúng ta có bao nhiêu năm tình nghĩa sư huynh đệ, ta tin tưởng ngươi như thế, cũng là lẽ thường tình không phải sao? Cho nên, chỉ với việc ta tin tưởng ngươi, ngươi liền cảm thấy ta là hung thủ giết người, điểm này vẫn chưa đủ để thuyết phục ta."

"Quả thực, không thể chỉ có vậy liền hoài nghi ngươi." A Miên nói: "Thực sự hoài nghi ngươi, là lúc sau khi gặp mặt Thánh Nữ."

"Hay là Thánh Nữ nói gì khác với ngươi?"

"Cũng không phải." A Miên lắc đầu, mỉm cười nói: "Tất cả mọi người đều biết, Thánh Nữ sẽ không nói dối, cũng không ai có thể dùng thuật dịch dung để lừa gạt Thánh Nữ, nhưng ta cũng rất rõ ràng, không phải là ta giết sư phụ. Mọi người đều sẽ theo bản năng mà nghĩ theo hướng dịch dung, nhưng lại quên còn một phương pháp khác đơn giản hơn, có thể khiến Thánh Nữ nhìn đến cảnh ta giết người."

Du Tử Tức "Ồ" một tiếng, cảm thấy hứng thú hỏi: "Phương pháp gì?"

"Chính là huyễn thuật." A Miên nhàn nhạt nhìn Phượng Khuynh Liên còn chưa khôi phục thần trí, "Giống như vị Phượng cô nương hiện tại này vậy, ngươi vận dụng huyễn thuật, đúng là lô hỏa thuần thanh*." (*thuần thục nhuần nhuyễn)

Hồng Đậu càng nghe càng mơ hồ, "Huyễn thuật?"

"Huyễn thuật, là một loại công phu có cùng hiệu quả như mị thuật." A Miên ôn hòa giải thích, "Khác biệt chính là, mị thuật chuyên kích thích tình dục, mà huyễn thuật, lại khiến người ta sinh ra một loại ảo giác, người trúng huyễn thuật sẽ cho rằng cảnh tượng mình chứng kiến đều là thật sự, mà người thi thuật chỉ cần một mệnh lệnh đơn giản, liền có thể thao túng hành động của bọn họ."

Hồng Đậu ước chừng đã nghe hiểu, cái gọi là huyễn thuật này, kỳ thật cũng giống như "thôi miên", nàng sáng tỏ nói: "Thánh Nữ đã trúng huyễn thuật của Du Tử Tức."

"Đúng là như thế." A Miên cười cười với Hồng Đậu, lúc này mới lại nhìn về phía Du Tử Tức, "Ngươi khiến Thánh Nữ tin rằng ảo giác nàng chứng kiến là thật, như vậy, toàn bộ Miêu Cương đều sẽ tin tưởng, là ta giết sư phụ."

Về việc Nguyên Nhất trưởng lão chết do Bách Trùng cổ, nếu Du Tử Tức cũng là đệ tử của Nguyên Nhất trưởng lão, cho dù hắn không tinh thông thuật dùng cổ, thì có biết dùng một hai loại cổ mà sư phụ tinh thông cũng là việc bình thường.

Du Tử Tức không phản bác suy đoán của A Miên, cũng có nghĩa là chấp nhận lời A Miên nói đều là sự thật.

"Huống chi…" A Miên lại nói: "Khi bước vào phòng sư phụ, thấy phòng vẫn được dọn dẹp sạch sẽ như cũ, liền có thể biết nhị sư thúc đối đãi với sư phụ vẫn rất để tâm. Nhị sư thúc không phải hung thủ giết hại sư phụ, vậy hung thủ thực sự, trừ ngươi ra thì còn ai nữa chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 364: Con tin

"Sư huynh, quả nhiên không thể xem thường ngươi nha." Du Tử Tức cong môi cười, khuôn mặt tuấn tú tựa như yêu nghiệt.

A Miên mỉm cười ôn nhu khiêm tốn, tựa như ánh mặt trời mùa đông, chậm rãi phát ra linh khí ấm áp, đúng là một vị quân tử như ngọc, nói là tiên nhân hạ phàm cũng không quá, "Sư đệ, ta cũng không nên xem thường ngươi."

Vị trí Giáo chủ Thánh giáo dường như có một ma lực thần kỳ, có thể khiến người ngồi trên vị trí đó bất tri bất giác trở nên càng ngày càng tàn nhẫn, càng ngày càng vô tình.

Không thể xem thường Du Tử Tức.

Hắn hiện giờ đã có thể xuống tay với sư phụ mình, cũng có thể tính kế sư huynh mình, thậm chí còn có thể tính kế người mình thích.

Đầu óc Hồng Đậu trong loại chuyện này trước nay đều không ngu dốt, nàng nói: "Ngươi khiến Phượng Khuynh Liên xuống tay với ta, là vì sợ ta sẽ giúp A Miên, ngươi liền không cách nào giết A Miên được."

"Nói như vậy… Cũng không sai." Du Tử Tức cũng không phủ nhận.

Hồng Đậu đối với hắn quả thực là một uy hiếp rất lớn, trước kia hắn không biết Hồng Đậu sẽ thành đôi với A Miên thì thôi, hiện tại nếu hắn đã biết, vậy sự tồn tại của Hồng Đậu đối với hắn mà nói, là trăm hại mà không một lợi.

A Miên chậm rãi nói: "Ta đoán, Phượng cô nương hiện tại đã chìm sâu trong hồi ức thống khổ gia tộc bị giết năm đó, ngươi khiến nàng ta nhìn thấy ảo giác, rằng người mặc áo đỏ chính là kẻ thù của nàng ta."

Cho nên, Phượng Khuynh Liên mới tấn công Hồng Đậu, giống như lúc trước ở Thẩm Gia Trang, khi Phượng Khuynh Liên tập kích Thẩm Lạc Ngôn vậy.

Hồng Đậu nghe xong, nhíu mày hỏi: "Du Tử Tức, ngươi vậy mà lại tính kế Phượng Khuynh Liên như thế, chẳng lẽ ngươi không thích nàng sao?"

"Dĩ nhiên là thích." Du Tử Tức trả lời không hề do dự.

Hồng Đậu lại nói: "Ngươi lợi dụng người ngươi thích như vậy, sau khi Phượng Khuynh Liên biết, ngươi không sợ nàng sẽ tức giận sao?"

"Nữ nhân sao, dỗ một chút là được." Du Tử Tức cười thoải mái.

Hồng Đậu bỗng nhiên nhớ tới, Du Tử Tức chính là Giáo chủ Ma giáo giết người như ma, tuy nói hắn cũng có tư tình nhi nữ, nhưng ở trên tư tình nhi nữ, còn có đại nghiệp giang hồ của hắn. Phượng Khuynh Liên vẫn chưa đủ để khiến hắn từ bỏ đại nghiệp giang hồ, đương nhiên đây là giai đoạn trước của cốt truyện, tới giai đoạn sau, bởi vì Du Tử Tức càng ngày càng tìm đường chết, Phượng Khuynh Liên muốn rời đi, hắn mới đột nhiên ý thức được, Phượng Khuynh Liên quan trọng hơn nhiều so với dã tâm giang hồ gì đó kia của hắn.

Mà Du Tử Tức chính là nam chủ hàng thật giá thật, hắn không giống Thẩm Lạc Ngôn vĩnh viễn bỏ lỡ mất Phượng Khuynh Liên như vậy, mà là đúng lúc giữ lại Phượng Khuynh Liên, thật sự cùng nàng ta như hình với bóng.

Du Tử Tức vẫn còn dừng lại ở trình độ nhận thức cố định của tất cả nam nhân ở thế giới này đối với nữ nhân, hắn cảm thấy, nữ nhân, cho dù là nữ nhân tính tình đi chăng nữa, cũng vẫn chỉ là hoa tầm gửi phải phụ thuộc vào nam nhân mà thôi.

Hồng Đậu nghĩ đến việc bây giờ Du Tử Tức còn chưa bị Phượng Khuynh Liên dạy dỗ xong, nàng liền không cãi cọ với hắn về vấn đề lợi dụng người mình thích này nữa, chẳng qua, nàng lại có thể thử làm một chuyện khác.

Hồng Đậu xách Phượng Khuynh Liên đang bị trói ra, tay nàng nắm lấy cổ Phượng Khuynh Liên, "Du Tử Tức, hiện tại Phượng Khuynh Liên đang ở trên tay ta, ngươi có bằng lòng dùng đồ vật trên tay ngươi để trao đổi không?"

Phượng Khuynh Liên còn chưa khôi phục thần trí, bên trong ánh mắt chỉ có mờ mịt.

A Miên thì lại an tĩnh không nói, Tử cổ truyền đến cảm xúc từ nội tâm Hồng Đậu, dường như nàng có một sự chấp nhất khó hiểu đối với Trường Sinh Quyền kia.

Lúc đó ở Võ Lâm Minh, Du Tử Tức bắt lấy Hồng Đậu ép "Diệp Thu Bạch" giao ra Bản đồ Tuyết sơn, hôm nay Hồng Đậu lại bắt lấy Phượng Khuynh Liên ép Du Tử Tức giao ra Trường Sinh Quyền, không thể không nói một câu, đúng là phong thủy luân chuyển, thế sự vô thường nha.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 365: Uy hiếp

Du Tử Tức lại cười, "Ngươi muốn động thủ, thì cứ động thủ là được."

"Du Tử Tức…" Hồng Đậu cố gắng duy trì biểu cảm tàn nhẫn, "Ngươi thật sự không sợ ta giết Phượng Khuynh Liên?"

Du Tử Tức chẳng hề để ý mà cười, "Phương Hồng Đậu, ngươi có lá gan giết người sao?"

Hồng Đậu mím môi, bàn tay bóp cổ Phượng Khuynh Liên mãi vẫn không thể nào dùng lực.

Nàng và Du Tử Tức từng có vài lần giao thủ, Du Tử Tức rất rõ ràng, Hồng Đậu chưa từng giết người, cũng không dám giết người, tay nàng thật sạch sẽ, chưa bao giờ từng nhiễm máu tanh, cho nên, nàng sẽ không giết người.

Nhưng vào lúc này, A Miên lại nắm lấy bàn tay đang bóp cổ Phượng Khuynh Liên của Hồng Đậu, để nàng buông xuống, sau đó hắn nâng một tay khác của mình lên, bóp lấy cổ Phượng Khuynh Liên. Chỉ dùng một chút lực, cho dù thần trí không ở đây, Phượng Khuynh Liên cũng vì đau đớn trên thân thể mà khẽ kêu lên một tiếng.

Con ngươi của Du Tử Tức co chặt lại một phần.

A Miên cười, phong hoa tuyệt đại, "Hiện tại, Du sư đệ ngươi đã nguyện ý trao đổi chưa?"

A Miên lại không phải người nhân từ nương tay như Hồng Đậu, hắn từng giết người, chính hắn cũng không nhớ rõ là bao nhiêu, nhưng có một điều sẽ không sai, cho dù Phượng Khuynh Liên là một mỹ nhân điềm đạm đáng yêu, hắn cũng tuyệt đối sẽ không có tâm thương tiếc.

Du Tử Tức cũng rất rõ điểm này.

Đầu tiên Hồng Đậu chớp chớp mắt, tiếp theo nàng liền ôm mặt, nhìn chăm chú vào A Miên, trong lòng nàng kêu lên, thật không hổ là nam nhân nàng nhìn trúng, ngay cả diễn vai ác cũng diễn giống như vậy! Chân thật như vậy! Trái lại chút kỹ thuật diễn của nàng thật đúng là khiến nam nhân của nàng mất mặt!

Thông qua liên hệ giữa Tử Mẫu cổ, A Miên cảm nhận rất rõ ràng sự sùng bái khó có thể kiềm chế của Hồng Đậu đối với hắn, tuy sự sùng bái này xuất hiện có chút khó hiểu, chẳng qua nghĩ đến Hồng Đậu là một nữ nhân không thể suy đoán theo lẽ thường, hắn liền vui vẻ tiếp nhận.

"Du sư đệ…" Sức lực trên tay A Miên lại tăng lên một chút, sắc mặt Phượng Khuynh Liên đã có chút xanh. Hắn cười nói: "Kiên nhẫn của ta trước nay không nhiều lắm, ngươi cũng biết mà."

Du Tử Tức nhìn Phượng Khuynh Liên, thần sắc đã khôi phục như thường, hắn thoải mái nói: "Sư huynh, giết người chính là một chuyện rất tàn nhẫn, chẳng lẽ ngươi định thật sự giết người trước mặt Phương Hồng Đậu sao?"

"Có gì không thể?" A Miên thản nhiên cười khẽ, giống như trước kia, khi hắn cố ý dụ dỗ Tiêu Nam Phong lựa chọn đứa trẻ mà không chọn Minh Châu vậy, chỉ cần hắn muốn làm chuyện xấu, sự sùng bái của Hồng Đậu đối với hắn sẽ liền tăng thêm một phần, ví dụ như hiện tại.

Hồng Đậu không chỉ không tỏ ra bất mãn, ngược lại còn rất tri kỷ phối hợp với "màn biểu diễn" của A Miên, "Du Tử Tức, ngươi nói không sai, ta không dám giết người, nhưng A Miên nhà ta lại dám nha. Hơn nữa, ta sẽ không giết người, cũng không có nghĩa ta muốn ngăn cản A Miên giết người, không phải sao?"

Du Tử Tức nhất thời không đoán được, lời Hồng Đậu nói rốt cuộc có phải thật sự hay không, chẳng lẽ nàng ta thật sự muốn mặc kệ A Miên giết người?

A Miên lại nói: "Du sư đệ, ta hỏi một lần cuối cùng, ngươi muốn Phượng Khuynh Liên, hay muốn Trường Sinh Quyển?"

A Miên dứt lời, trong ánh mắt trống rỗng của Phượng Khuynh Liên dần dần xuất hiện tiêu cự, thần trí nàng ta đang chậm rãi trở về. Không lâu sau, nàng ta khẽ chớp mắt, thấy cảnh tượng trước mặt thì hơi ngây người, tiếp theo liền hiểu rõ.

Trên mặt Phượng Khuynh Liên vẫn chưa có bất cứ biểu cảm đau lòng khổ sở nào, cũng không kêu gào ầm ĩ, nàng ta rất an tĩnh, đương nhiên, nàng ta cũng không có tư cách chất vấn Du Tử Tức vào lúc này. Nàng ta vốn đã biết từ đầu, hắn là Giáo chủ Ma giáo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 366: Mù

Du Tử Tức rốt cuộc cũng không phải Thẩm Lạc Ngôn, hắn nắm chặt Trường Sinh Quyển trong tay, Hồng Đậu nhìn tờ giấy bị hắn cầm đến nhăn rúm ró liền khẩn trương trong lòng, chỉ sợ Du Tử Tức vừa kích động liền làm rách tờ Mao gia gia mỏng manh kia.

Ngay khoảnh khắc Du Tử Tức trầm mặc, tiếng cốt sáo bỗng nhiên vang lên, một con rắn xanh rớt xuống từ trên tường, đáp lên người Du Tử Tức. Du Tử Tức hoàn hồn, phản ứng rất nhanh dùng chưởng khí đẩy con rắn ra, nhưng vẫn vô ý bị cắn một cái. Đúng vào lúc này, A Mộc trưởng lão đã điều tức hồi lâu cầm cốt sáo lao tới, đánh ra một độc chưởng, Du Tử Tức hoàn hồn nâng tay lên đỡ, hai chưởng tiếp nhau, trong chốc lát trở thành so nội lực.

Hồng Đậu nhắm chuẩn thời cơ, cũng phi thân mà lên, đặt tay lên sau lưng A Mộc trưởng lão, nội lực hùng hậu truyền qua tay A Mộc trưởng lão mà đánh vào người Du Tử Tức. Du Tử Tức không thể chống đỡ được lực này, lập tức miệng phun máu tươi, liên tiếp lui ra sau vài bước.

Đúng lúc vào lúc này, một bàn tay liền nhẹ nhàng đoạt lấy đồ vật trong tay Du Tử Tức, là A Miên.

Phượng Khuynh Liên không biết từ khi nào đã được cởi trói, nàng ta đỡ Du Tử Tức, không nói một câu.

Du Tử Tức bị thương nặng nhìn về phía nàng ta, ánh mắt khẽ động, nhưng cũng không nói lời nào.

Hồng Đậu đi tới bên cạnh A Miên, nàng không hề cho rằng mình giúp A Mộc trưởng lão có gì không đúng, nếu Du Tử Tức đã không để tâm tới quang minh chính đại, đạo nghĩa giang hồ, thì hai người bọn họ đánh một mình hắn cũng không có gì không ổn.

A Mộc trưởng lão giận dữ nói: "Du Tử Tức, ngươi giết thầy đoạt bảo, tội này đáng diệt!"

"Nhị sư thúc, ông đang nói gì đây?" Du Tử Tức tuy rằng bị thương nặng, nhưng hắn còn có tâm tình cười một tiếng, vết máu trên khóe môi lại vì nụ cười của hắn mà tăng thêm một phần mỹ cảm quỷ dị, "Ta chính là Giáo chủ Thánh giáo nha. Giáo chủ Thánh giáo giết người vô số, ai cũng có thể giết, nói cái gì mà tội này đáng diệt, chẳng phải ông đang nói lời vô nghĩa sao?"

"Ngươi!" A Mộc trưởng lão tức giận trong lòng, miệng vết thương lần thứ hai bị tác động, sắc mặt không khỏi biến xanh.

A Miên cũng cười, "Du sư đệ, trước đây ngươi làm chuyện gì, ta đều nguyện ý giúp ngươi, chỉ là hiện giờ, đầu tiên ngươi giết sư phụ, lại giá họa tội danh cho ta. Nếu ta lại giúp ngươi nữa, thì đúng là chẳng nói xuôi được."

"Trên giang hồ này người muốn giết ta có rất nhiều. A Miên, cho dù là ngươi, chỉ sợ cũng phải xếp sau một hàng mới có thể tới giết ta đó."

Hồng Đậu lúc này lại chợt khẩn trương. Nàng còn chưa quên, Du Tử Tức chính là nam chủ, hắn không thể chết được, nhưng theo tình huống hiện tại, Du Tử Tức rất có khả năng sẽ chết ở Miêu Cương. Khi Hồng Đậu đang không biết làm thế nào cho phải, Phượng Khuynh Liên lại bỗng nhiên lấy ra một thứ ném trên đất, trong nháy mắt, sương khói tràn ngập, còn mang theo hương vị làm sặc người ta, tầm mắt càng nhất thời mơ hồ không rõ.

Hồng Đậu cố hết sức chớp mắt, khi thật sự phát hiện trước mắt mình đen kịt, nàng đưa tay sờ soạng, bất an kêu một tiếng: "A Miên…"

Rất nhanh, tay nàng được một bàn tay to ấm áp cầm lấy.

"Đừng sợ, có ta ở đây." A Miên không rảnh quan tâm việc đuổi theo Du Tử Tức, mà vội ôm Hồng Đậu vào trong ngực.

Về phần A Mộc trưởng lão bên kia, ông ta vốn bị thương, vừa rồi lại dùng nhiều nội lực, nên hiện tại càng không cách nào đuổi theo.

Hồng Đậu nắm chặt lấy tay A Miên, sợ hãi nói: "Ta không nhìn thấy."

"Chỉ tạm thời mà thôi." A Miên có thể cảm nhận được nàng hiện tại thấp thỏm lo âu đến chừng nào, hắn nhẹ nhàng hôn lên ấn đường nàng, nhẹ giọng nói: "Loại khói này, nếu không nhịn thở đúng lúc, thì sẽ khiến người ta mất thị giác tạm thời. Hồng Đậu yên tâm, qua một canh giờ rồi sẽ tốt."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 367: Vấn đề

"Ừm…" Hồng Đậu dựa vào trong ngực hắn, yếu ớt lên tiếng. Bất luận nàng mở mắt ra như thế nào, trước mắt cũng chỉ là màu đen, nàng sợ hãi như vậy cũng là lẽ thường tình.

"Nhị sư thúc." A Miên nhìn A Mộc trưởng lão đang vịn tường, "Chúng ta vẫn nên ra ngoài trước đi."

A Mộc trưởng lão gật đầu.

A Miên bế ngang người Hồng Đậu lên, dẫn đầu đi ra khỏi gian mật thất.

Hồng Đậu đã không còn ngửi thấy mùi hương gay mũi kia, nàng đoán, bọn họ hẳn đã rời khỏi căn phòng đó. Nàng an an tĩnh tĩnh dựa vào ngực A Miên, an tĩnh đến mức không giống nàng trước kia nữa.

"Có ta ở đây." A Miên lại nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu nàng, hạ giọng nói, ôn nhu khiến người ta động tâm, "Đừng sợ, Hồng Đậu, có ta ở đây mà."

Hồng Đậu thấp giọng "Ừm" một tiếng, lại nắm chặt góc áo hắn, nghe tiếng tim đập truyền đến từ lồng ngực hắn, nàng dần dần cảm thấy an tâm.

Cũng không biết đi bao lâu, Hồng Đậu nghe được âm thanh mở cửa, lại bị A Miên ôm đi một đoạn, hình như nàng đã được hắn ôm ngồi trên giường.

Từ đầu đến cuối, nàng đều nắm chặt lấy góc áo hắn không bỏ ra, như sợ mình bị ném xuống, lại như chỉ có hắn là chỗ dựa duy nhất mà thôi, giống như —— hoa tầm gửi mà hắn đã từng nhắc tới.

Bỗng nhiên, Hồng Đậu nghe được A Miên thấp giọng cười một tiếng, nàng dựa vào ngực hắn hỏi: "Chàng cười gì?"

"Ta đang cười Hồng Đậu trước kia còn nói muốn ăn ta, nhưng hiện tại, Hồng Đậu lại chỉ có thể ôm chặt ta." A Miên nói, lại ôm nàng chặt hơn một chút.

Hồng Đậu mím môi, "Ta đã như vậy rồi, chàng còn nói giỡn."

"Chính là vì Hồng Đậu như vậy, không vui đùa một chút thì sao được đây?" A Miên nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, "Hồng Đậu, nàng quá lo lắng."

"Đó cũng là vì ta không nhìn thấy… Cho dù A Miên hiện tại đang cười với ta, ta cũng không thấy được."

"Không sao cả, Hồng Đậu hiện tại không nhìn thấy, nhưng cảm nhận thì vẫn còn." A Miên nắm một bàn tay nàng lên, đặt trên khuôn mặt mình, "Hồng Đậu, ta vẫn ở nơi này."

Tay Hồng Đậu chạm đến da thịt hắn, trong lòng rốt cuộc cũng dễ chịu hơn một chút, nàng thấp thỏm hỏi: "Thật sự sẽ không bỏ mặc ta sao?"

"Sẽ không." A Miên mỉm cười nói: "Nàng chính là trân bảo ta vất vả lắm mới có được, bất luận xảy ra chuyện gì, ta đều sẽ không bỏ mặc nàng."

Hồng Đậu lại hỏi: "Vậy có một ngày, liệu chàng có giống như Du Tử Tức hôm nay, vì đạt tới mục đích gì đó, mà lợi dụng ta hay không?"

"Vì sao Hồng Đậu lại hỏi như vậy?" A Miên vuốt ve tay nàng, rốt cục vẫn không nhịn được hôn lên môi nàng, hiện tại Hồng Đậu chỉ coi hắn là duy nhất, đúng là khiến người ta không nhịn được mà động tâm.

Hồng Đậu bị động thừa nhận nụ hôn này, giữa lúc gắn bó như môi với răng, nàng đứt quãng nói: "Bởi vì Du Tử Tức… Hắn nói hắn thích Phượng Khuynh Liên… Nhưng… Nhưng hắn vẫn lợi dụng nàng ấy…"

"Nếu Hồng Đậu là Phượng Khuynh Liên…" A Miên liếm liếm khóe môi nàng, "Nàng sẽ làm thế nào đây?"

"Ta…" Hồng Đậu suy nghĩ một lát, nói: "Ta chắc chắn sẽ không tha thứ cho hắn giống như Phượng Khuynh Liên. Đã bị lừa gạt một lần, nói không chừng về sau sẽ luôn bị hắn lừa."

Tín nhiệm là một thứ rất xa xỉ, chỉ có một lần, mà Hồng Đậu lại là một người nhát gan danh xứng với thực. Phượng Khuynh Liên có hào quang nữ chủ, đó chính là sau khi nàng ta cùng Du Tử Tức thật sự ở bên nhau, sẽ không có chuyện Du Tử Tức lợi dụng nàng ta lần nữa, nhưng Hồng Đậu thì không giống vậy, nàng không có hào quang nữ chủ cường đại như thế.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 368: Điên cuồng

A Miên có thể cảm nhận được cảm xúc của Hồng Đậu lúc này, hắn ôm nàng cười nhẹ một tiếng, Hồng Đậu chỉ cảm thấy mình bị đặt trên giường, ngay sau đó, là thân thể nam nhân áp lên.

A Miên lại hôn nhẹ lên môi nàng, nhẹ nhàng nói: "Ta không phải Du Tử Tức, Hồng Đậu cũng không phải Phượng Khuynh Liên, chúng ta không giống bọn họ. Ta sẽ nắm chặt Hồng Đậu trong lòng bàn tay, để nàng không đi đâu được cả."

Lời nói bá đạo ngoài ý muốn, còn khiến người ta rung động kỳ lạ.

Hồng Đậu còn chưa kịp hỏi lại gì, nàng đã cảm giác được bàn tay A Miên luồn vào y phục nàng, di chuyển trên làn da nàng, mặt nàng tối sầm, "A Miên!"

Nàng đã như vậy, hắn còn có hứng thú lăn giường!

A Miên khẽ nhéo một chút trên "bánh bao nhỏ", cười nhẹ nói: "Hồng Đậu không phải rất sợ hãi vì không nhìn thấy sao? Toát một chút mồ hôi, có thể càng nhanh chóng loại bỏ dược tính của khói. Rất nhanh, nàng liền có thể nhìn thấy được."

"Thật, thật sao?" Nàng nửa tin nửa ngờ, ngay cả tay hắn đang đặt trong y phục nàng cũng quên luôn.

A Miên nói: "Dĩ nhiên là thật, chờ đến lúc nàng có thể thấy ta, sẽ không phải hỏi lại chút vấn đề nhàm chán như vậy nữa."

Ừm, ở trong mắt hắn, đó quả thật là vấn đề nhàm chán mà.

Hồng Đậu chỉ cảm trên người chợt lạnh, y phục trên người nàng đã bị cởi bỏ, chiếc yếm đỏ bị tháo dây ném sang một bên, A Miên có thể có thể trực tiếp vùi đầu ngậm xuống.

Hồng Đậu nhận lấy kích thích khẽ rên lên một tiếng. Tiếp theo, khi hắn phát hiện đã "mở màn" xong, liền chôn lửa nóng vào thân thể nàng.

Bởi vì không nhìn thấy, cho nên trong tối tăm, cảm giác trên thân thể liền bị phóng đại thêm vài lần, Hồng Đậu cắn chặt môi, ngoài ý muốn cảm thấy hiện tại, so với những lần thân mật trước kia còn khiến người ta cảm thấy vui sướng hơn, đến mức muốn điên cuồng.

Vài giọt mồ hôi nhỏ xuống trước ngực nàng, là A Miên.

Hắn đang cực lực khắc chế bản thân không càn rỡ quá mức, để tránh làm nàng bị thương. Nói thực ra, Hồng Đậu càng ỷ lại hắn, sẽ càng khiến hắn có một loại cảm giác thích ngược khó nhịn, muốn hôn nàng, muốn cắn nàng, muốn nuốt nàng vào trong bụng, bọn họ từ đây máu thịt giao hòa bên nhau, sẽ không thể nào tách ra nữa.

"So với trước kia… Hôm nay Hồng Đậu cắn ta đặc biệt mạnh…" Đặt hai đùi nàng lên đầu vai mình, hắn tiến vào càng sâu, lại cúi xuống hôn, khẽ cắn xương quai xanh nàng, "Là vì quá mức thoải mái sao?"

"Không phải…" Nàng cắn môi, đỏ mặt phủ nhận.

Nhưng cảm giác vẫn không lừa được người, A Miên có thể cảm nhận được rõ ràng Tử cổ truyền toàn bộ vui thích của nàng tới thân thể hắn, loại cảm giác này đủ để khiến hắn điên cuồng, cũng làm tự chủ của hắn trong nháy mắt biến thành hư vô.

"Hồng Đậu…" A Miên ôm nàng ngồi dậy, động tác thay đổi, làm cảm giác của cả hai sâu thêm một phần. Hắn cắn lên cổ nàng, "Chúng ta hôm nay… lại chơi kịch liệt một chút, được chứ?"

Đầu óc Hồng Đậu đã ở trong trạng thái mơ hồ, A Miên hỏi gì, nàng căn bản là không nghe rõ, chỉ vô lực dựa vào đầu vai hắn, "Ừm" một tiếng có lệ.

A Miên cười khẽ một tiếng, vuốt gáy nàng, ôn nhu nói một tiếng: "Cô bé ngoan…"

Ngược lại với lời nói ôn nhu này của hắn, là động tác kịch liệt hung mãnh kéo đến dồn dập.

Hồng Đậu theo bản năng khẽ kêu một tiếng, tiếp theo hai tay ôm vòng lên cổ hắn, vô thức dùng móng tay quẹt ra từng dấu vết trên lưng A Miên.

Đối với Hồng Đậu mà nói, mưa rền gió dữ vào giờ phút này ập lại, còn phải rất lâu sau mới có thể dừng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 369: Xà thần hiển linh

Nửa đêm về sáng, mưa rơi.

Hồng Đậu cả người đầy dấu vết thuộc về A Miên, khi A Miên rốt cuộc ăn no buông tha cho nàng, hai mắt nàng liền nhắm lại, rất nhanh chui trong ngực hắn ngủ rồi.

Nếu để Hồng Đậu nói, thì so với việc nói hôm nay nàng cùng hắn hoan hảo, chi bằng nói nàng bị hắn cường bạo thì giống hơn. Nàng không hề có sức phản kháng, mặc hắn ta cần ta cứ lấy, hắn muốn nằm úp, nàng không thể nằm ngửa, hắn muốn ngồi, nàng liền không thể nằm.

Quan trọng hơn là, tối nay A Miên không biết làm sao, so với ngày thường tới lại càng thêm càn rỡ, ít nhất có rất nhiều lần, Hồng Đậu đều bị hắn cắn đến khóc lên, tuy hắn rất nhanh sẽ lại ôn nhu xuống, nhưng khi hắn nghe nàng xin tha, sự sung sướng khó lòng giải thích kia của hắn ngay cả nàng cũng đều có thể cảm nhận được.

Nhưng Hồng Đậu thật sự không còn sức lực, không rảnh lo tìm A Miên gây phiền toái, đã rất không có ý chí mà ngủ rồi.

Không khí kiều diễm trong phòng còn chưa biến mất, thiếu nữ trên giường không mặc gì cả, trên dưới toàn thân nàng đầy vết đỏ lưu lại, có thể khiến người ta nhớ tới một hồi "chiến tranh" thảm thiết vừa rồi kia, cũng rất dễ dàng khơi gợi cảm giác thích ngược của nam nhân.

Như búp bê bị chơi hỏng…

Không thể quá mức, nàng còn rất mỏng manh.

A Miên khó có khi được tận hứng, khẽ hôn lên khuôn mặt nàng, bôi thuốc mỡ vào nơi đã bị tra tấn đến sưng đỏ lên của nàng. Cho dù hắn bôi thuốc như vậy, nhưng nàng đã mệt muốn chết cũng không hề có dấu hiệu tỉnh.

A Miên đắp chăn cẩn thận cho nàng, quyết định lần sau vẫn nên bớt đi một chút, điên cuồng như vậy đối với nàng mà nói vẫn khó có thể tiếp nhận được,

khiến nàng bị thương một lần là đủ rồi, khi triền miên cùng nàng, bất luận là tiếng nàng khóc hay tiếng nàng xin tha, đều sẽ khiến hắn cảm thấy hưng phấn dị thường, nhưng xong việc nghĩ đến, chính hắn cũng khó tránh khỏi có chút hối hận.

"Xin lỗi…" A Miên duỗi tay, phủ lên gương mặt nàng, nhẹ giọng chậm rãi nói: "Sẽ không có lần sau."

Ngừng lời, hắn thở dài thật sâu, ôm nàng đang ngủ say vào trong lòng.

Thứ càng yêu thích, lại càng muốn phá hủy, hắn phải sửa tật xấu này thôi.

Tiếng gió xen lẫn tiếng mưa rơi, cũng cho thấy dấu hiệu khác thường, A Miên khẽ híp mắt, nhẹ nhàng chậm rãi buông Hồng Đậu ra, lại lặng lẽ xuống giường, mặc xong y phục, hắn mở cửa phòng đi ra ngoài.

Chỉ thấy ngoài cửa đứng một ông lão y phục tả tơi, y phục trên người còn đang nhỏ nước, càng khiến người ta ngạc nhiên chính là, trên người ông ta không hề có hơi thở người sống, lại còn thoáng toát ra mùi hôi của thi thể, ngay cả làn da trên người ông ta cũng xuất hiện đốm xác.

Đây là một người chết.

Nhưng người chết này, hiện tại đang mở một đôi mắt màu lục đậm, tròng dựng thẳng như mắt rắn nhìn chằm chằm A Miên.

A Miên không động.

Ông lão cũng không động.

Xung quanh, trên sàn nhà, trên vách tường, trên tay vịn cầu thang, đều có vô số rắn đang ẩn núp, tròng mắt dựng thẳng lạnh băng của chúng nó đều nhìn chằm chằm vào A Miên, phun lưỡi liên tục, tựa đang chờ một hiệu lệnh công kích.

Loại tình cảnh khiến người ta da đầu tê dại này, A Miên lại có thể mặt không đổi sắc.

A Miên vẫn chưa từng gặp ông lão chết đi này, đương nhiên, hắn có từng giết thân nhân của ông lão này hay không thì hắn cũng không biết, chẳng qua hắn cũng không buồn tự hỏi vấn đề này, mà chỉ nói một câu nói, "Dùng phấn hoa Tái y, liền có thể giải cổ."

Không khí lần nữa rơi vào trầm mặc.

Sau một lát, ông lão y phục tả tơi nhắm mắt lại, ngã xuống đất, tất cả rắn đều rời đi.

Chưởng quầy Tiền Cương té ngã trên hành lang, run run rẩy rẩy nói: "Ông lão này… Những con rắn đó…"

"Sợ cái gì?" A Miên cười một tiếng, "Thi thể này chôn là được, về phần đám rắn này sao… Xà thần hiển linh ở nhà trọ của ông, ông nên cảm thấy vinh hạnh mới phải."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 370: Đau lòng

Sau một đêm mưa, tới sáng, trời trong xanh trở lại.

Hồng Đậu dĩ nhiên là ngủ tới lúc mặt trời lên cao, đôi mắt nàng còn chưa mở, phản ứng đầu tiên chính là duỗi tay mò sang bên cạnh. Ổ chăn vẫn ấm, nhưng lại không có người. Nàng mở to mắt, A Miên quả nhiên không ở đây.

Hồng Đậu ôm chăn ngồi dậy, chỉ là vừa động một chút, nàng liền cảm thấy cả người đều ê ẩm, không chỉ có vậy, từ nơi bí ẩn còn truyền đến cảm giác âm ỉ đau, nàng kéo cổ áo ra nhìn, liền thấy hai tiểu màn thầu không lớn trước ngực đã bị đỏ lên, dấu răng nam nhân lưu lại cũng chưa biến mất. Nàng buông cổ áo, lại thử động chân, lập tức, bộ vị từ đùi trở lên, từ eo trở xuống kia liền càng thêm đau nhức.

Nàng đoán, nơi đó nhất định đã sưng lên.

Hồng Đậu cắn môi, thầm nghĩ sao mình lại bị lật thuyền trong mương cơ chứ, rõ ràng nàng mới là người võ nghệ cao cường, hẳn phải là nàng đè A Miên làm gì gì đó mới đúng, thế mà đêm qua lại bị A Miên lăn qua lộn lại thê thảm như vậy.

Hơn nữa vào đêm qua, hắn trong lúc ôn nhu, còn rất bạo ngược.

Hồng Đậu thừa nhận, ngẫu nhiên chơi kích thích một chút có thể tăng tiến tình cảm phu thê, nhưng việc "chơi" của A Miên đêm qua, đã không đơn giản là "chơi" như vậy nữa!

Nàng thiếu chút nữa cho rằng mình sẽ chết trong ngực hắn cơ!

Vốn dĩ định tỉnh ngủ liền tìm hắn hỏi tội, nhưng gia hỏa kia thế mà lại bỏ nàng một mình ở đây liền biến mất, nàng tức giận a!

Hồng Đậu cầm gối đập xuống giường. Cửa phòng đúng lúc này mở ra.

A Miên gió xuân đắc ý bước vào, cười hỏi: "Chuyện gì khiến Tiểu Hồng Đậu vừa tỉnh đã tức giận như vậy thế?"

"Còn không phải đều trách chàng!" Hồng Đậu ném gối đầu về phía hắn.

A Miên lại nhẹ nhàng tiếp được, hắn đi đến mép giường ngồi xuống, cầm tay nàng, "Hồng Đậu hiện giờ đã có thể nhìn thấy."

"Ta…" Hồng Đậu hơi chớp mắt, lúc này mới ý thức được thị giác của mình đã thật sự khôi phục, nàng cao hứng ôm lấy hắn, "Ta có thể nhìn thấy rồi!"

Vừa kích động làm ra hành động như vậy, nơi khó nói trên người nàng kia lại đau thêm một chút. Lập tức, nàng hung hăng nhéo eo hắn một phen, lại hung tợn trừng mắt nhìn hắn.

Biểu cảm nhẫn nhục chịu đựng của A Miên thật sự khiến người ta cảm thấy hắn cực kỳ vô tội.

Hồng Đậu lại "Hừ" một tiếng, quay đầu đi không nhìn hắn.

A Miên lại thấp giọng khụ một tiếng, lấy lòng nói: "Đêm qua là ta không đúng, Hồng Đậu giận ta cũng phải, chỉ là Hồng Đậu đánh ta mắng ta đều tốt, ngàn vạn lần không nên tức giận hại thân. Nếu Hồng Đậu vẫn không thể nguôi giận… vậy chuyện ban đêm ta làm với nàng kia, nàng lại làm một lần như thế với ta cũng được."

Hồng Đậu nắm tay lại, đấm một cái lên ngực A Miên, "Chàng đứng đắn một chút cho ta! Ta mới không muốn nói giỡn với chàng!"

Nào biết A Miên ăn một quyền này của nàng liền kêu lên một tiếng, thần sắc nhất thời suy yếu tái nhợt.

"A Miên…" Hồng Đậu thấy hắn có vẻ không thích hợp, liền không khỏi nóng nảy, nàng sốt ruột bắt lấy cánh tay hắn: "Chàng làm sao vậy?"

"Không có việc gì…" A Miên cười cười, dường như không sao cả mà nói: "Đừng lo, ta chỉ hơi thất thần chút mà thôi."

Hồng Đậu còn lâu mới tin lời hắn nói!

Nàng lo lắng liệu có phải mình không khống chế tốt nội lực mà ngộ thương hắn hay không, cuống lên vội nắm lấy y phục hắn, "A Miên, có phải ta đã đả thương chàng hay không…"

Chờ đến khi y phục bị xé mở, lộ ra một mảng ngực trắng nõn, không hề thấy miệng vết thương, Hồng Đậu lại nôn nóng ngẩng đầu hỏi: "Có phải nội thương không? Chúng ta đi tìm đại phu!"

"Ta không có việc gì." Đôi mắt A Miên hơi rũ, hai tròng mắt đen nhánh có ánh sáng ôn nhu xẹt qua, hắn mỹ mãn ôm lấy nàng, "Hồng Đậu, nàng vẫn thương ta lắm."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 371: Ngẫu nhiên gặp được ở tửu lầu

Hồng Đậu khựng lại, trong lòng nàng biết mình chắc hẳn lại bị hắn lừa, đang chuẩn bị mắng hắn xối xả, ngẩng đầu lên liền chìm trong ánh mắt ôn nhu lại hết sức trìu mến của A Miên, nàng chợt nói không nên lời.

"Ta cho rằng… sau khi xảy ra việc đêm qua, Hồng Đậu sẽ sợ hãi ta, sẽ không còn thích ta nữa." A Miên cúi đầu, vùi vào cổ nàng, hắn thỏa mãn lại may mắn nói: "Thật tốt, Hồng Đậu vẫn để ý đến ta."

Hồng Đậu không rõ gia hỏa A Miên này đang thật lòng nói chuyện, hay là lại giả đáng thương lừa nàng, chẳng qua…

Nàng thở dài thật sâu, ôm lấy eo hắn, bất luận hắn có phải đang vờ đáng thương hay không, chỉ cần nhìn dáng vẻ hắn hiện tại yếu ớt như thế, nàng cũng nguyện ý không so đo, chỉ an tĩnh ôm hắn như vậy là tốt rồi, không cần để ý tới trần thế bên ngoài ồn ào náo động, giờ phút này, chỉ có hắn cùng nàng.

"Hồng Đậu."

"Ừm?" Hồng Đậu lên tiếng, nhàm chán giơ tay thuận tiện vuốt mái tóc dài sau lưng A Miên. Trước kia chỉ có A Miên thích vuốt tóc nàng, bởi vì đều là nàng ghé vào trong lòng hắn, hiện tại đến phiên nàng có cơ hội vuốt tóc A Miên, cảm giác đúng là có chút mới lạ.

A Miên hít sâu một hơi, quanh chóp mũi đều là mùi hương trên người nàng, hắn thấp giọng hỏi: "Từ lúc ban đầu nam giả nữ trang, tới hiện tại, ta cũng đã lừa gạt Hồng Đậu không ít lần, vì sao… Hồng Đậu trước nay đều không trách ta?"

"Cái này sao…" Hồng Đậu suy nghĩ trong chốc lát, nói: "Bởi vì A Miên là người ta thích, ta biết A Miên là sẽ không thương tổn ta, tuy rằng tuổi ta nhỏ hơn A Miên, nhưng ta lại cảm thấy có đôi lúc, A Miên mới là đứa trẻ cần được người ta bao dung."

"Hồng Đậu đang nói ta ấu trĩ?" Hắn ngẩng đầu nhìn nàng, môi mỏng hơi mím, thoạt nhìn có chút bất mãn với hai chữ này.

Hồng Đậu lắc đầu, cười nói: "Ta vẫn chưa nói chàng ấu trĩ, những lời này là chính chàng nói, A Miên chỉ có chút tính trẻ con mà thôi, còn chưa xem như ấu trĩ mà."

Có lẽ là vì khi còn bé A Miên khuyết thiếu tình thương của cha, Hồng Đậu liền hết sức nguyện ý bao dung tính trẻ con của hắn, như vậy ngẫm lại… nàng có được tính là có tình thương của mẹ không đây?

Hồng Đậu ngẫm lại như vậy, liền bởi ý nghĩ của mình mà có chút hết chỗ nói nổi.

Đối với đáp án này của Hồng Đậu, A Miên vẫn xem như vừa lòng, hắn bật cười, xoa xoa đỉnh đầu nàng, "Đói bụng rồi chứ, ta dẫn nàng ra bên ngoài ăn ngon."

"Được nha!" Nhắc tới ăn ngon, Hồng Đậu lập tức cười đồng ý.

Hồng Đậu mặc vào bộ Miêu phục nàng yêu tha thiết kia, A Miên lại làm tóc cho nàng, tuy nói thân thể nàng còn có chút không thoải mái, nhưng cũng chưa tới mức hành động khó khăn, bởi vậy, nàng cực kỳ nghiêm túc cự tuyệt ý định của A Miên muốn ôm nàng ra ngoài, nàng vẫn còn cần mặt mũi.

Hiện tại đã tới lúc dùng cơm trưa, A Miên và Hồng Đậu không ăn ở nhà trọ, mà hắn dẫn nàng đến một tửu lâu tên là "Vạn dặm phiêu hương".

Nhà trọ rốt cuộc cũng chỉ là nơi để ở, nếu muốn thưởng thức được đồ ngon rượu tốt thì phải đến tửu lầu chuyên môn. Không khéo, ở cửa tửu lầu này bọn họ vừa lúc gặp gỡ Mông Nhi, còn cả Tang Tang tránh sau lưng Mông Nhi nữa.

"Thiếu nữ xinh đẹp!" Hồng Đậu hưng phấn kêu lên một tiếng, đã bị A Miên bắt lấy cổ áo kéo lại.

Tang Tang sợ hãi, càng trốn biệt phía sau Mông Nhi, chỉ dám ló đầu ra một chút nhìn Hồng Đậu cùng A Miên. Hôm nay Tang Tang xem như lặng lẽ ra ngoài, cho nên nàng chỉ mặc một thân Miêu phục bình thường, chứ không mặc tế phục long trọng tựa như có thể đè chết người ta kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 372: Rắn

A Miên một tay giữ chặt cổ áo Hồng Đậu không cho nàng lao ra, vừa cười hỏi: "Mông Nhi, sao lại cùng Thánh Nữ ra đây thế?"

"Ta…" Mông Nhi đại khái là có chút chột dạ, liền ấp a ấp úng nói: "Là ta thấy Thánh Nữ chưa từng ra khỏi phạm vi Thần điện, cho nên mới muốn dẫn nàng ra xem thế giới bên ngoài."

Tang Tang tựa như một con búp bê được đám thần hầu nuôi trong Thần điện, ngoại trừ phụng dưỡng xà thần, cầu nguyện thần Nữ Oa, thì nàng cũng không còn cuộc sống thuộc về mình nữa. Có lẽ cũng có thể nói như này, bị "nuôi nhốt" trong Thần điện lâu như vậy, Tang Tang căn bản còn chưa ý thức được một chuyện rất quan trọng, đó chính là nàng cần phải có cuộc sống thuộc về chính mình.

Vì thế, Mông Nhi quyết định dẫn nàng ra thế giới bên ngoài quan sát.

A Miên mỉm cười, "Mông Nhi sư đệ, thật đúng là có lòng tốt nha."

"Thánh Nữ cũng là người, nàng hẳn nên có cuộc sống của bản thân." Mông Nhi vẫn giữ nguyên biểu cảm nghiêm túc, hoàn toàn không có biểu hiện mặt đỏ hay ngượng ngùng.

Hồng Đậu bị xách cổ áo cùng A Miên nhìn nhau một cái, rất có ăn ý nghĩ tới cùng một điểm, Mông Nhi này, đầu óc vẫn còn chưa thông suốt, hắn dẫn Tang Tang ra ngoài quả thật chỉ là vì cảm thấy Tang Tang đáng thương, không có ý gì khác cả.

Không đúng… Hồng Đậu lập tức lắc đầu, nàng đúng là ở cổ đại lâu rồi, ngay cả tư duy cũng đều sắp bị đồng hóa. Tang Tang mới mười hai tuổi, Mông Nhi cũng mới mười bốn tuổi, bọn họ còn nhỏ như vậy, biết yêu cái con khỉ nha!

Hồng Đậu phỉ nhổ mình một phen, nàng lại tận lực bày ra vẻ thân thiết, cười tủm tỉm hỏi: "Thiếu nữ xinh đẹp, có muốn cùng chúng ta ăn cơm không?"

Tang Tang giương mắt nhìn Mông Nhi.

Mông Nhi gật gật đầu, "Thôi được, chỉ là sư tẩu, xin tẩu đừng có làm chuyện quá phận."

Hồng Đậu dựng thẳng lông mày, "Ta làm chuyện quá phận gì?"

"Ví dụ như…" A Miên lạnh căm căm nói: "Vô duyên vô cớ liền muốn xông lên ôm người ta, lại hôn người ta."

Hồng Đậu rụt cổ, lại nắm thật chặt y phục, ngoan ngoãn cúi đầu không nói một câu.

Đoàn người chọn một phòng bao. A Miên biết khẩu vị Hồng Đậu, cho nên chuyện gọi món ăn không cần Hồng Đậu phải nhọc lòng. Hồng Đậu ngồi cạnh A Miên, chỉ nhìn chằm chằm Tang Tang ngồi đối diện, càng nhìn càng cảm thấy đáng yêu, quả thực trái tim cũng sắp tan chảy!

Đến tận khi… Tang Tang nâng tay lên, trêu đùa một con rắn đen nhỏ quấn trên cổ tay mình.

Hồng Đậu khựng lại, tiếp theo liền cứng đơ nghiêng đầu nhìn A Miên bên cạnh.

A Miên mỉm cười, dùng ánh mắt nói với nàng: "Cho nên, nàng hẳn biết vì sao ta không cho nàng tùy tiện ôm người ta chứ?"

Hồng Đậu nghĩ mà sợ gật gật đầu, thành thành thật thật cúi đầu ăn cơm, quyết định không bao giờ muốn tiến lên ôm thiếu nữ xinh đẹp nữa.

Người Miêu Cương mang theo trên người mấy độc vật kỳ kỳ quái quái là chuyện rất bình thường, phải nói, không mang theo độc vật mới là không bình thường đó, giống như Mông Nhi có một con thằn lằn lửa, trong tay Tang Tang cũng có một con rắn nhỏ màu đen, về phần A Miên… Thôi được, Hồng Đậu biết, A Miên thích giấu mấy con sâu của hắn trong một ống trúc nhỏ.

Người Miêu Cương… Thật đúng là không ai không biết dùng cổ trùng độc vật, chỉ khác biệt chỉ ở chỗ, bọn họ có người cổ thuật lợi hại, có người cổ thuật nông cạn mà thôi.

Hồng Đậu lại nghĩ tới ngày hôm qua khi A Mộc trưởng lão và A Miên giằng co, A Miên nói với A Mộc trưởng lão rằng hắn đã hạ cổ Tang Tang, nàng chỉ đơn thuần tưởng hắn đang lừa A Mộc trưởng lão, lại không nghĩ rằng A Miên thật sự hạ cổ Tang Tang, chẳng qua hiện tại cổ trong cơ thể Tang Tang đã được giải.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 373: Bà dì quái dị

A Miên lại gắp một miếng cá hầm cải chua bỏ vào trong bát Hồng Đậu, Hồng Đậu không chút suy nghĩ liền gắp lên ăn, chờ đến khi nàng ý thức được miếng thịt cá này vậy mà lại không có xương cá, nàng mới ngây ngốc ngẩng đầu, nhìn về phía A Miên bên cạnh.

Chỉ thấy trên bàn trước mặt A Miên có không ít xương cá, hiện tại hắn đang nhặt xương miếng cá trong bát, chờ đến khi nhặt xong rồi, hắn lại gắp miếng cá này bỏ vào trong bát Hồng Đậu, thấy Hồng Đậu đang ngây ngốc nhìn chằm chằm mình, khóe môi hắn nở một nụ cười tươi đẹp, "Không thích ăn sao?"

"Thích…" Hồng Đậu vội cúi đầu tiếp tục nhìn bát, gắp miếng cá lên đưa vào trong miệng, trong lòng đặc biệt ngọt ngào.

Nàng kỳ thật không thích ăn cá lắm, bởi vì nàng luôn cảm thấy cá có mùi tanh, chỉ là món cá hầm cải chua của tửu lầu này không biết dùng loại nước chấm gì mà nàng lại cảm thấy cực kỳ mỹ vị.

Dĩ nhiên, nàng tuy ăn nhiều như vậy, nhưng lại hoàn toàn chưa từng phải tự nhặt xương cá.

Bên kia Tang Tang thấy vậy, đầu tiên nàng ấy mê mang chớp chớp mắt, đoán rằng nhặt xương cá cho người ta là một chuyện khiến người ta vui vẻ, Tang Tang học theo, cũng gắp một miếng thịt cá, ngồi đó tỉ mỉ nhặt xương ra.

Hồng Đậu không khỏi lén liếc mắt nhìn, nàng thầm nghĩ, tuy nói Tang Tang tuổi còn nhỏ, chẳng qua thanh mai trúc mã, hai nhỏ vô tư phát triển lên, loại tình yêu này cũng rất tốt đẹp nha!

Hồng Đậu cứ như vậy nhìn Tang Tang nhặt xương cá, chờ mong tiếp theo Mông Nhi sẽ có loại biểu cảm gì. Nhưng chuyện Hồng Đậu chờ mong lại không hề xảy ra, bởi vì sau khi Tang Tang chọn xương cá xong, nàng ấy liền gắp miếng thịt cá đút cho tiểu hắc xà…

Hồng Đậu không nói gì, ánh mắt nhìn về phía Mông Nhi lại thêm đồng cảm.

Mông Nhi vẫn đang ăn cơm, tiếp nhận ánh mắt đồng tình của Hồng Đậu liền cảm thấy không thể hiểu nổi.

Lúc này, một con cú mèo bay vào từ bên ngoài, đậu trên cửa sổ. Cú mèo kêu vài tiếng, lại đập đập cánh.

"Đây là cú mèo sư phụ nuôi." Mông Nhi buông đũa xuống, liếc mắt một cái liền nhận ra con cú mèo này.

Tang Tang bỗng nhiên nhỏ giọng nói: "A Mộc trưởng lão muốn con chim này truyền tin, hiện tại A Mộc trưởng lão đã ở dưới tửu lầu, mời A Miên công tử cùng Mông Nhi ca ca xuống đó, có việc cần bàn."

Thần sắc Mông Nhi nhất thời phức tạp, A Mộc trưởng lão nếu đã phái cú mèo tới truyền tin, vậy khẳng định là biết nơi này còn có một vị Thánh Nữ biết giao tiếp với động vật, nói cách khác, chuyện Mông Nhi lén dẫn Thánh Nữ ra ngoài chơi, A Mộc trưởng lão đã biết.

Mông Nhi không biết làm thế nào nhìn về phía A Miên.

A Miên cười, "Miêu Cương là địa bàn của nhị sư thúc, hiện giờ ngươi và ta cũng không dịch dung, nhị sư thúc sao có thể không biết hành tung của chúng ta được?"

"A Miên sư huynh…"

"Nếu có việc cần bàn, vậy chúng ta liền đi xuống dưới lầu nhìn xem." A Miên đứng dậy, lại vỗ vỗ đỉnh đầu Hồng Đậu nói: "Ngoan ngoãn ở chỗ này chờ ta, ta sẽ rất nhanh trở lại."

Hồng Đậu gật gật đầu.

A Miên cùng Mông Nhi liền rời khỏi phòng.

Giờ phút này, trong phòng chỉ còn lại hai người Hồng Đậu cùng Tang Tang.

Mông Nhi mình quen biết đã đi rồi, Tang Tang lại có chút sợ hãi, đặc biệt là ánh mắt bà dì quái dị kia của Hồng Đậu … Thật sự quá khủng bố!

Hồng Đậu cũng ý thức được ánh mắt nhìn thiếu nữ xinh đẹp của mình quá mức đói khát, nàng xấu hổ ho khan một tiếng, đẩy bát canh đến trước mặt Tang Tang, "Bát canh này rất ngon miệng, ngươi có muốn uống một chút không?"

Tang Tang lắc đầu, không nói lời nào.

"Vậy… Nếu không ngươi ăn thịt viên này đi," Hồng Đậu nhiệt tình đẩy mạnh tiêu thụ, "Ta cảm thấy thịt viên này cũng rất ngon."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 374: Xà thần (1)

Tang Tang lại lắc đầu.

Hồng Đậu đau đầu, nàng vẫn chưa từng ở cạnh trẻ con, thật sự không biết làm thế nào mới khiến trẻ con vui vẻ được! Muốn nàng trực tiếp ôm lấy thiếu nữ xinh đẹp này, Hồng Đậu lại sợ con rắn trên người Tang Tang sẽ cắn mình một cái, nhìn con rắn kia đen thui, nhất định là rắn siêu cấp độc!

Hồng Đậu đang không biết nên làm thế nào cho phải, liền thấy Tang Tang bỗng nhiên nói: "Không thể ăn!"

Cái gì không thể ăn?

Hồng Đậu đang cảm kỳ quái, liền thấy con cú mèo vốn đang đậu trên cửa sổ kêu một tiếng bay lên, lao về phía Tang Tang, mục tiêu chính là con rắn đen nhỏ quấn trên tay Tang Tang.

Đúng rồi, cú mèo và rắn, có thể xem là thiên địch!

Chiếc đũa trong tay Hồng Đậu đang chuẩn bị ném về phía cú mèo, lại thấy không khí trong phòng đột nhiên biến đổi, tiểu hắc xà trong tay Tang Tang rơi xuống đất, thể tích trong chớp mắt bỗng nhiên lớn lên, cứ như vậy chỉ trong nháy mắt, tiểu hắc xà đã thành đại mãng xà to lớn, chiếm cả nửa căn phòng. Mãng xà cuộn quanh người Tang Tang, hướng về phía cú mèo mở cái miệng to như chậu máu. Cú mèo kêu một tiếng, khuất phục theo bản năng động vật, lập tức quay đầu từ cửa sổ bay ra.

Chiếc đũa trong tay Hồng Đậu rơi trên mặt đất, trợn mắt há hốc mồm.

Đại mãng xà màu đen này… Chẳng phải là con rắn lớn được Miêu Cương tôn là xà thần trên tế đàn ngày đó sao!?

Trên đại điển hiến tế ngày đó, đại mãng xà này quấn quanh tượng thần Nữ Oa cao lớn, hiện tại nó lại quấn quanh người Tang Tang, nếu không phải thần sắc Tang Tang hiện tại rất bình thường, Hồng Đậu cũng liền cho rằng đại xà này sẽ muốn coi Tang Tang như đồ ăn mà cuốn chết rồi nuốt vào bụng!

Không đúng!

Còn có một vấn đề quan trọng hơn!

Con rắn này đã biến từ nhỏ thành lớn ngay trước mặt nàng!

Đợi đã!

Hồng Đậu ôm lấy đầu mình, chẳng lẽ thế giới này không chỉ đơn giản là thế giới giang hồ, mà còn có giả thiết huyền huyễn sao!?

Chờ một chút!

Trong Giang hồ không phải cũng có súc cốt công gì đó à? Vậy một con rắn có vẻ đã sống mấy trăm năm, biết súc cốt công dường như… Cũng… Không có gì không đúng nhỉ…

Hồng Đậu đang cố gắng biến không khoa học thành khoa học, Tang Tang bên kia đã ôm đại mãng xà, tội nghiệp nhìn Hồng Đậu, cố lấy dũng khí mới chậm rãi mở miệng, "Đại, đại tỷ tỷ…"

"A?" Hồng Đậu ngây ngốc đáp lời.

"Ta chưa nói cho ai biết chuyện đưa xà thần ra ngoài… Nếu đám thần hầu biết, ta sẽ bị trách phạt… Ngươi có thể đừng nói cho người khác được không?" Nói với người không thân một chuỗi dài như vậy đã là cực hạn của Tang Tang, đôi mắt nàng ấy đỏ lên, đã sắp khóc ra đến nơi rồi.

Thiếu nữ xinh đẹp mà khóc, vậy Hồng Đậu cũng sẽ đau lòng, nhưng nàng còn chưa kịp nói gì, mãng xà màu đen kia đã phun lưỡi, cái đuôi thật lớn vừa động, liền trực tiếp quật ra một vết lõm lớn trên sàn nhà ngay bên cạnh Hồng Đậu.

Hồng Đậu: "…"

"Không thể… Không thể uy hiếp người…" Tay Tang Tang đặt trên thân rắn, nàng sợ hãi nói: "Uy hiếp… Là một chuyện rất không tốt …"

Đầu đại xà màu đen tiến đến gần hơn trước mặt Tang Tang một chút, lại mở miệng rộng của mình ra, tim Hồng Đậu đã sắp nhảy lên tới họng, chỉ sợ con rắn này sẽ một ngụm nuốt trọn Tang Tang, nhưng Tang Tang thần sắc vẫn như thường, một chút cũng không sợ hãi.

Chỉ là, Tang Tang vẫn thút thít, "Không thể đả thương người… Huhuhu… Xà thần đại nhân, ngươi không thể đả thương người…"

Đại xà màu đen ngậm miệng, có lẽ là ảo giác, con mắt với tròng thẳng đứng màu xanh của nó, dường như biểu lộ tràn đầy bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 375: Xà thần (2)

"Đại tỷ tỷ…" Tang Tang khóc lóc thút thít nói: "Xà thần đại nhân sẽ không đả thương người, ngươi đừng sợ…"

Không… dáng vẻ ngươi vừa khóc vừa bảo người ta đừng sợ như vậy, có chút không hài hòa nha.

Hồng Đậu yên lặng nuốt lại suy nghĩ trong lòng, nàng sợ rắn từ trong tiềm thức, đặc biệt còn nhìn thấy một con rắn to như vậy, sớm đã chấn kinh đến mức đi không nổi. Nàng nỗ lực tập trung ánh mắt về phía Tang Tang, "Đây là… Xà thần, nó nghe lời ngươi hả?"

"Không phải…" Tang Tang nức nở nói: "Ta mới là Thánh nữ phụng dưỡng xà thần đại nhân, ta phải nghe lời xà thần đại nhân nói."

Nhưng lời ngươi nói, dường như ngược lại với tình huống thực tế mà…

Hồng Đậu yên lặng nuốt vào một câu này, lại nhìn cảnh tượng trước mắt, Tang Tang người nhỏ, tiếng khóc cũng nhỏ, mà kia cự mãng kia quấn quanh trên người nàng. Tang Tang rốt cuộc cũng không cao lớn được như tượng thần Nữ Oa, đại xà không cách nào quấn hẳn trên người cô bé, liền đặt mình trên mặt đất,cuộn mình thành vòng tròn với Tang Tang ở trung tâm.

Đúng là không cần nói, cự mãng hung ác đáng sợ màu đen cùng tiểu cô nương khóc như hoa lê dính hạt mưa … thực sự có chút cảm giác người đẹp và dã thú.

Hồng Đậu vỗ đầu mình một cái, hiện tại không phải lúc để nghĩ những thứ khẩu vị nặng kia. Nàng vội nói: "Ngươi yên tâm, ta sẽ không nói chuyện này ra, ngươi đừng khóc."

Không sai, Tang Tang khóc thút thít, từ đầu tới đuôi đều không phải vì sợ hãi đại xà màu đen này, mà vì sợ Hồng Đậu sẽ nói chuyện này ra. Nàng ấy từ nhỏ đã được người trong Thần điện người dạy dỗ, chưa bao giờ làm chuyện khiến bọn họ không vui, giống như một học sinh ngoan cho tới nay đều rất nghe lời, sẽ sợ những người khác tố cáo với giáo viên chuyện mình làm sai, khiến giáo viên thất vọng vậy, Tang Tang cũng sợ Hồng Đậu sẽ nói ra chuyện này.

Nghe được Hồng Đậu bảo đảm, Tang Tang cũng liền chậm rãi ngừng khóc, nàng ấy nức nở nói: "Đại tỷ tỷ… Ngươi đúng là một người tốt…"

Hồng Đậu nhận tấm thẻ người tốt này, thật đúng là một chút cũng không vui, chẳng qua nàng vốn cũng không phải người thích nhiều chuyện, nếu Tang Tang không muốn, vậy nàng sẽ không nói thêm gì, đại xà này có vẻ sẽ không cắn người loạn, thần kinh căng chặt của Hồng Đậu thả lỏng một chút, nàng hỏi: "Xà thần này… Thông hiểu nhân tính sao?"

"Đúng vậy." Tang Tang nói: "Xà thần đại nhân đã sống gần 500 năm, cũng không phải là rắn bình thường."

Hồng Đậu kỳ quái, "Không đúng… Một động vật bình thường, có thể sống lâu như vậy sao?"

Đây lại không phải tiểu thuyết tiên hiệp gì đó mà động vật còn có thể tu luyện thành tinh.

"Xà thần đại nhân nói, ở Trung Nguyên 500 năm trước, ngài ấy ngẫu nhiên có được một tia thần lực của thần Nữ Oa, cho nên mới có thể sống đến bây giờ."

Hồng Đậu vốn là một người theo thuyết vô thần, nhưng hiện tại nàng cũng không khỏi hoài nghi, "Chẳng lẽ thế giới này thật sự có thần?"

"Xà thần đại nhân nói, từ rất lâu trước kia các thần đã ẩn tích, thế giới này đã không có thần." Tang Tang nói lại bưng kín miệng, "Xong rồi, ta đã đồng ý với xà thần đại nhân không nói ra chuyện thế giới này không có thần…"

Đại xà màu đen tùy ý nâng đuôi lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ đỉnh đầu Tang Tang.

Miêu Cương xưa nay thờ phụng thần Nữ Oa, nếu bọn họ biết thế giới này đã không có thần, vậy lập tức sẽ mất đi tín ngưỡng, vấn đề sẽ lớn lắm nha.

Hồng Đậu lại tò mò hỏi: "Vì sao các thần lại ẩn tích?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 376: Xà thần (3)

Tang Tang nhìn xà thần, thấy xà thần cũng không phản đối, liền nói cho Hồng Đậu, "Xà thần đại nhân nói cho ta, các thần viễn cổ sớm đã tiêu tán giữa thiên địa, ở Thiên giới đều là tân thần, mà rất lâu trước kia có một truyền thuyết, kỳ thật nhân tộc sống dưới sự thống trị của thiên thần, phàm nhân giống như nô lệ của thiên thần vậy. Về sau có một ngày, nữ thần mà Thiên Đế thích đã cùng quân vương Đoan quốc của thế gian yêu nhau, hơn nữa còn sinh hài tử, mà Đại Tư Tế Thiên giới đã bói được rằng, đứa nhỏ này chính là kẻ dũng trong truyền thuyết có thể nghịch đảo sự thống trị của thiên thần đối với nhân tộc, Thiên Đế liền hạ lệnh, muốn tàn sát sạch sẽ con dân Đoan quốc, nhưng đứa bé kia vẫn chạy trốn được."

A… Câu chuyện này, những vị thần được nhắc tới đó, Hồng Đậu chưa từng nghe nói qua, nên chỉ có thể suy đoán, trong thế giới hư cấu này, e là ngay cả những thiên thần trong truyền thuyết đó cũng đều là hư cấu cả.

"Đứa trẻ có thể khuynh đảo Thần giới trong truyền thuyết đã không thấy tung tích, Thiên giới hoảng loạn, Đại Tư Tế lần thứ hai bói toán, nói rằng nếu muốn tiên đoán kia không thành sự thật, vậy chỉ có thể để Thiên Đế thành hôn với Thiếu Tư Tế. Thiếu Tư Tế chính là nữ nhi của Đại Tư Tế. Sau khi Thiếu Tư Tế trở thành Thiên Hậu, vì ghen ghét với thần nữ mà Thiên Đế thích, liền giết thần nữ kia." Tang Tang nói tiếp: "Thiên Đế giận tím mặt, muốn xử Thiên Hậu cực hình, Thiên Hậu vì yêu mà sinh hận, cùng Phong Lưu Thần Quân họp mưu muốn giết Thiên Đế. Thiên Đế trước gặp phản bội, sau lại gặp thần nữ đến trả thù cho nhi tử, đối phó không xuể được, nên chỉ có thể tự phong bế Thần giới, cắt đứt tất cả liên hệ với thế gian cho tới khi Thần giới an ổn. Đây là ngọn nguồn của việc thần linh ẩn tích."

Hồng Đậu lần đầu tiên nghe được truyền thuyết như thế, nàng vuốt cằm nói: "Cho nên… kỳ thật trước đây thế giới này có thần, chỉ là về sau xảy ra một chút chuyện, thế giới này mới không còn thần nữa."

"Chuyện xưa mà Xà thần đại nhân nói cho ta là như vậy."

Hồng Đậu bĩu môi, "Vì thế, câu chuyện này chính là về một huyết án do Thiên Hậu ghen ghét thành cuồng gây ra, nhằm biểu đạt ý nghĩa nữ nhân chính là tai họa?"

"Ta không biết có tính là như thế không…" Tang Tang chớp chớp mắt, "Xà thần đại nhân nói câu chuyện này rất ít người biết được, chẳng qua đánh giá về Tô Mộc Thiên Hậu, xà thần đại nhân thật ra lại nói giống đại tỷ tỷ, gì mà … Nữ nhân chính là tai họa….vậy đó"

"Chẳng phải vậy sao, nếu không phải Thiên Hậu kia phản bội, Thiên Đế cũng sẽ không cần phong bế Thiên giới… Đợi đã!" Hồng Đậu bỗng nhiên lấy lại tinh thần, "Ngươi nói Thiên Hậu kia tên là gì?"

"Tên Tô Mộc nha." Tang Tang nói: "Xà thần đại nhân nói, tên của Tô Mộc Thiên Hậu đã bị khắc lên Tội Khiên Thạch ở Thần giới, bất luận là thế sự xoay vần, hay sao dời vật đổi, tên trên Tội Khiên Thạch đều sẽ không bị mất đi."

Mí mắt Hồng Đậu giật giật, Tô Mộc? Có lẽ là Tô Mạc, hoặc là Tô Mộc* (*Gội đầu – khác với từ Mộc có nghĩa là "gỗ" ở đầu câu) cũng nên? Hẳn là chỉ cùng âm thôi nhỉ… Dù sao cũng chỉ là một chuyện xưa mà thôi, hoàn toàn không cần để ý!

Tang Tang còn nói thêm: "Hơn nữa… Xà thần đại nhân cũng nói, đại tỷ tỷ không phải người ở thế giới này của chúng ta."

Hồng Đậu lập tức lấy lại tinh thần, nàng kinh ngạc nói: "Ngươi nói gì?"

Đại xà màu đen lại nhàm chán động động cái đuôi, Tang Tang nói: "Xà thần đại nhân nói, đại tỷ tỷ không phải người ở thế giới này của chúng ta."

"Lợi hại như vậy à!" Hồng Đậu đã nhìn đại xà bằng ánh mắt sùng bái, hiện tại ở trong mắt nàng, con rắn này một chút cũng không đáng sợ, một chút cũng không khủng bố, quả thực là tràn ngập cảm giác thần thánh mà. Nàng lại vội hỏi: "Vậy xà thần, ngươi có thể đưa ta về thế giới của ta không?"

NỮ PHỤ: CÔ ẤY KHÔNG ONLINE (CHƯƠNG 376)

P/s: Có ai nhận ra tác giả đang PR khéo cho Vai ác đại lão không:)))), nghe cốt truyện quá khứ có vẻ ngược, cơ mà nội dung truyện đó chính là hành trình "bầm dập mặt mũi" theo đuổi lại vợ mình của Thiên Đế, nhưng đến tận cuối truyện cũng có theo đuổi được đâu:v:v

Nói thế thôi chớ mình nói trước là truyện "Vai ác đại lão" này không hợp gu mình lắm (nên drop rồi) và kết OE đó, nhấn mạnh là OE nên đừng ai ngạc nhiên nha =)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 377: Nam Quốc

Xà thần phun lưỡi, phát ra tiếng "zz zz".

"Xà thần đại nhân nói…" Tang Tang phiên dịch: "Chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng ta là đại thần chắc? Ngươi cầu khẩn ta phù hộ gia đình yên ổn, sinh con nhiều phúc còn được, chứ ta không có bản lĩnh xé rách thời không."

Có thể nói, lời Tang Tang thuật lại không châm chọc bằng một phần nhỏ giọng điệu của xà thần.

Hồng Đậu thất vọng nghĩ, quả nhiên mình vẫn chỉ có thể nghĩ cách làm theo lời Tô Mộc nói. Nhưng rất nhanh, nàng lại hưng phấn hỏi: "Cái gì!? Có thể cầu khẩn sinh con sao?"

Tang Tang nghi hoặc chớp chớp mắt, "Đại tỷ tỷ… Ngươi muốn cầu khẩn sinh đứa bé?"

"Đúng! Ta chỉ cầu điều này!" Hồng Đậu liều mạng gật đầu, nàng kinh hỉ nói: "Hóa ra xà thần đại nhân còn có bản lĩnh lợi hại như vậy, ta quả là thất kính, thất kính!"

Khi không biết xà thần thực sự có bản lĩnh, liền có lệ kêu nó là xà thần, hiện tại biết nó có bản lĩnh rồi, liền luôn miệng gọi xà thần đại nhân, xà thần đại nhân.

Xà thần liếc đôi mắt màu xanh biếc về phía Hồng Đậu, người mẫn cảm có thể nhận ra lúc này nó đang tập trung nhìn.

Tang Tang là nhân sĩ chuyên nghiệp, nàng nói: "Tuy xà thần đại nhân còn chưa lột xác thành Thanh Long, nhưng thần tính thì tương tự. Thanh Long chủ quản sinh sôi, phát triển, chỉ cần thành tâm cầu khẩn, liền có thể đạt thành tâm nguyện."

"Ta thành tâm cầu khẩn!" Hồng Đậu ôm một bát cơm, ở trên cắm ba chiếc đũa, nhắm mắt lại nghiêm túc thì thầm: "Xin xà thần phù hộ ta, có thể để ta mang thai con của A Miên, tốt nhất là một bé gái xinh xắn!"

Cái đuôi xà thần đảo qua, "Bộp" một tiếng, bát cơm cắm ba chiếc đũa trong tay Hồng Đậu kia liền rơi xuống đất.

Hồng Đậu tủi thân, "Xà thần đại nhân, điều kiện có đơn sơ một chút, nhưng tâm ta thực sự chân thành mà, cùng lắm thì ngươi phù hộ ta trước, về sau ta lại chuẩn bị một chút hương nến tế phẩm cho ngươi."

"Đại… Đại tỷ tỷ…" Tang Tang ôm lấy xà thần, để tránh nó tức giận không khống chế được bản thân, nàng nhỏ giọng nói: "Hương nến tế phẩm… Là để cung phụng người chết và quỷ thần…"

"A?" Hồng Đậu ngây ngốc, "Hình như là vậy…"

Xà thần là một con rắn rất chú ý đến thể diện, lấy lễ tiết dành cho người chết để cung phụng nó, vậy không phải hoàn toàn đang khiêu khích nó sao!?

Hồng Đậu biết mình làm sai, nàng chột dạ cười cười, "Xà thần đại nhân, là ta không hiểu chuyện, ngươi đừng trách móc, ngươi đại nhân đừng chấp kẻ tiểu nhân, có thể cầu xin ngươi phù hộ ta mang thai một đứa trẻ không vậy?"

Xà thần lại "Zz" vài tiếng, có thể nghe ra ngữ khí của nó cực kỳ không thân thiện, đương nhiên, khi thuật lại bằng lời của Tang Tang, sự không thân thiện kia đã hoàn toàn biến mất, "Xà thần đại nhân nói… Cầu con là chuyện của hai người, một mình đại tỷ tỷ ngươi muốn sinh con, cũng là vô dụng."

"Ý xà thần đại nhân là, bảo ta và A Miên cùng tới xin ngươi sao?"

Nhắc tới A Miên, đôi mắt xanh của xà thần xẹt qua dị sắc, đại khái là cảm thấy quá phiền toái, nó dứt khoát lại qua loa có lệ phát ra mấy tiếng.

Tang Tang lại thuật lại, "Được rồi được rồi, ta đã phù hộ ngươi, ngươi liền trở về yên ổn chờ mang thai sinh con đi."

Hồng Đậu rốt cuộc vui vẻ.

Không lâu sau đó, A Miên cùng Mông Nhi rốt cuộc trở lại, xà thần sớm đã biến trở về thành một con rắn nhỏ quấn trên cổ tay Tang Tang, chờ đến khi Mông Nhi dẫn Tang Tang rời đi, không còn người ngoài nữa, Hồng Đậu ôm chặt A Miên nói: "A Miên, chàng nói xem con của chúng ta đặt tên là gì mới tốt?"

"Chẳng phải đã nói không nhắc tới chuyện con cái nữa sao?" A Miên dùng khóe mắt quét tới sàn nhà bị vỡ, còn cả bát cơm rơi trên đất kia, như suy tư gì đó mà nhướng mày.

Hồng Đậu ôm hắn nói: "Đằng nào cũng sẽ có con, chúng ta nghĩ trước cũng vậy mà."

"Không vội." A Miên mỉm cười, "Con chúng ta trong tương lai ngay cả là nam hay là nữ cũng chưa biết đâu đấy."

Nàng không thuận theo không buông tha, "Vậy con trai lấy một tên, con gái cũng lấy một tên là được."

Hôm nay có xà thần kia phù hộ, nàng tin tưởng, bụng mình khẳng định rất nhanh sẽ có động tĩnh!

A Miên bất đắc dĩ thở dài, lại thấy nàng chấp nhất với chuyện này như vậy, liền hơi suy nghĩ trong chốc lát, nói: "Nếu tương lai chúng ta có con, bất luận nam nữ, đều gọi là Nam Quốc đi."

"Nam Quốc?" Hồng Đậu khó hiểu.

A Miên cười nhẹ, "Hồng Đậu sinh Nam Quốc* đó."

(*) Hồng đậu sinh Nam quốc: Câu đầu trong bài thơ "Tương tư" của Vương Duy, có nghĩa là "Đậu hồng (đậu đỏ) sinh ra ở nước Nam", nhưng A Miên chơi chữ, đổi thành ý "Hồng Đậu sinh ra Nam Quốc" để lấy cớ đặt tên con là Nam Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 378: Nơi quan trọng

"Chàng lại đùa ta!" Hồng Đậu bất mãn đá A Miên một cái. Đương nhiên, nàng không dùng bao nhiêu sức lực, bảo nàng thật sự đá hắn một cú nàng cũng không nỡ, chỉ là đặt một cái tên "Nam Quốc" tùy tiện như vậy cho con, nàng liền cảm thấy bất mãn cực kỳ.

A Miên cong môi mỉm cười, hắn hơi khom lưng, ghé gần hơn vào mặt Hồng Đậu, thậm chí còn có thể cảm nhận được hơi thở nàng thoáng chốc gấp gáp hơn. Hắn cười, "Hồng Đậu tức giận?"

"Ta có thể không tức giận sao!?" Hồng Đậu "Hừ" một tiếng, "Cái gì mà Hồng Đậu sinh Nam Quốc… Tương lai nếu con chúng ta biết tên của nó có nguồn gốc thế này, khẳng định nó sẽ không vui!"

"Nhưng ta lại rất thích tên này nha." A Miên cười bế nàng lên ngồi trên ghế, hắn vừa vén tóc mai nàng, vừa cúi đầu khẽ hôn lên khóe môi nàng, như buồn rầu mà nói: "Làm sao bây giờ? Tên ta thích, Hồng Đậu lại không thích."

"Suy xét đến việc chàng là phụ thân của con ta…" Hồng Đậu nhíu mày, không vui thỏa hiệp, "Vậy được rồi, tên đứa bé đầu tiên liền do chàng đặt, chờ có đứa thứ hai, chàng chỉ có thể nghe theo ta."

A Miên bật cười, "Tiểu nha đầu, để ta nhắc nhở nàng một câu, hiện tại nàng ngay cả một đứa trẻ cũng chưa mang thai đâu đó."

Cho nên nàng không khỏi đã nghĩ quá xa rồi.

"Gấp cái gì?" Hồng Đậu vỗ vỗ bụng mình, "Nơi này sớm hay muộn cũng sẽ có tiểu Nam Quốc!"

A Miên có lệ, "Phải phải phải, Hồng Đậu sớm hay muộn cũng sẽ có tiểu Nam Quốc."

Thôi được, tuy rằng hắn nói rất có lệ, chẳng qua Hồng Đậu vẫn quyết định không so đo với hắn. Xà thần kia dường như cũng thực sự có chút bản lĩnh, nói không chừng ngày mai sau một giấc ngủ dậy, nàng liền thật sự có mang! Tuy rằng xà thần không thể đưa nàng trở lại thời không trước đó, điểm này có chút đáng tiếc, nhưng có thể phù hộ nàng nhanh chóng mang thai đứa trẻ cũng là một chuyện rất tốt rồi.

Nhắc tới chuyện trở lại thời không của mình, Hồng Đậu liền lập tức nhớ tới chuyện phải thu thập bốn tờ Mao gia gia, nàng sốt ruột kéo tay áo A Miên, "A Miên, có phải chàng đã đưa tờ Mao gia gia kia cho A Mộc trưởng lão rồi không?"

"Mao gia gia?"

"Chính là Trường Sinh Quyển mà các người nói đó!"

"Hóa ra Hồng Đậu nói đến thứ này." A Miên lấy ra một tờ giấy màu đỏ, "Ta thấy Hồng Đậu dường như rất để ý đến Trường Sinh Quyển, vì thế liền trả lại một tờ giả cho A Mộc trưởng lão. Thế nào, Hồng Đậu muốn thứ này sao?"

"Muốn!" Hồng Đậu lập tức đoạt lấy Mao gia gia từ trên tay A Miên, nàng thở phào nhẹ nhõm, "Vẫn may A Miên chàng chưa trả Mao gia gia lại, nếu không ta còn phải nghĩ cách trộm về từ chỗ A Mộc trưởng lão."

"Sao Hồng Đậu lại muốn có được Trường Sinh Quyển thế?" A Miên hỏi: "Tuy có nghe đồn Trường Sinh Quyển là một tờ bản đồ kho báu, nhưng đến nay vẫn chưa ai có thể khám phá ra bí mật trên Trường Sinh Quyển, huống chi, Hồng Đậu cũng không phải kiểu người dã tâm muốn đoạt kho báu."

Nhưng phản ứng của Hồng Đậu đối với Trường Sinh Quyển đã biểu đạt rất rõ, nàng cực kỳ coi trọng thứ này.

Hồng Đậu thầm nghĩ, đây chẳng qua là một tờ Mao gia gia bình thường, lại không phải bản đồ kho báu thật sự, có thể khám phá ra bí mật gì mới là lạ. Nàng cẩn thận cất tờ Mao gia gia này vào người, lại cười tủm tỉm nói: "Không phải ta đã nói, về sau ta muốn dẫn A Miên đến một nơi rất xa sao? Chỉ khi có thứ này, ta mới có thể dẫn theo A Miên cùng nhau rời đi."

"Vậy sao?" Khóe mắt A Miên khẽ nhếch, nhẹ nhàng cười, "Hẳn là nơi đó… nhất định rất quan trọng đối với Hồng Đậu."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 379: Trên đường

Hồng Đậu ngước mắt nói: "Chính là vì rất quan trọng, nên ta mới muốn dẫn A Miên đi cùng."

Nàng hiện tại còn chưa định nói cho A Miên, rằng nàng đến từ thời không khác, nàng quyết định chờ đến khi gom đủ bốn tờ Mao gia gia, rồi sẽ tự mình nói cho A Miên.

A Miên thấy Hồng Đậu không muốn nhiều lời, hắn cũng liền tri kỷ mà không hỏi thêm, chỉ là trong trong đôi mắt cười vẫn như suy tư điều gì đó.

Hồng Đậu tò mò hỏi: "Vậy A Mộc trưởng lão vừa gọi chàng và Mông Nhi đi, là muốn thương lượng chuyện gì thế?"

"Là chuyện về Du Tử Tức." A Miên trầm giọng nói: "Hiện giờ tội danh của ta đã rửa sạch, nhưng Du Tử Tức giết sư phụ cũng là sự thật, không thể để hung phạm ung dung ngoài vòng pháp luật như thế. Trong tương lai, không chỉ A Mộc trưởng lão, ta cũng sẽ nhằm vào Du Tử Tức, đến tận khi… báo được thù cho sư phụ. Hồng Đậu không thích ta giết người, nhưng ta lại không thể không làm chuyện Hồng Đậu ghét."

Hồng Đậu ủ rũ dựa vào ngực A Miên. Trên lý trí, nàng có thể hiểu được suy nghĩ của A Miên, đối với người cổ đại mà nói, nếu sư phụ đã có một chữ "phụ" trong đó, vậy có thể nói địa vị của sư phụ và phụ thân cao như nhau. A Miên muốn tìm Du Tử Tức báo thù, đây là lẽ thường tình.

Nhưng Hồng Đậu đã định trước sẽ không thể giúp A Miên giết Du Tử Tức. Du Tử Tức vừa chết, thế giới này liền sụp đổ, huống chi, Du Tử Tức vốn đã có hào quang nam chính, sao có thể để A Miên muốn giết là giết được?

Vì thế, nàng cũng chỉ có thể nói: "Có lẽ ta không thể giúp gì, chẳng qua ta sẽ bảo vệ chàng thật tốt."

"Hồng Đậu có thể nói vậy… Ta đã rất vui." A Miên ôm nàng cười, kế tiếp hai người đều an tĩnh không tiếng động.

Thân phận hung thủ giết người của A Miên được tẩy sạch, chuyện ở Miêu Cương cũng coi như kết thúc. Việc Du Tử Tức giết thầy bị đưa ra ánh sáng, hắn cũng không có thể nào tiếp tục ở Miêu Cương, cho nên, muốn tìm Du Tử Tức, liền muốn phải ra khỏi Miêu Cương để tìm kiếm.

Mà lúc này rời khỏi Miêu Cương, bọn họ còn phải dẫn theo Mông Nhi.

Miêu Cương nhận được thư Đường Môn gửi đến, lão môn chủ Đường Môn qua đời, các đạo nhân mã đều phải đến phúng viếng, có ý là, Đường Môn xưa nay đều là một thế gia đại tộc buôn bán ám khí, cũng bởi vậy, ở cả hai đạo hắc bạch, Đường Môn đều xem như có danh vọng rất lớn, nói cách khác, chính là lần này đi phúng viếng, sẽ có người bạch đạo người, cũng sẽ có người hắc đạo.

Mà Đường Môn ở Thục Trung lại rất gần với Miêu Cương, cũng bởi vậy, Miêu Cương và Đường Môn vẫn liên hệ với nhau nhiều nhất. Theo lý mà nói, lão môn chủ Đường Môn qua đời, A Mộc trưởng lão hẳn nên tự mình đi phúng viếng, nhưng ông ta đang bị trọng thương, lại có sự vụ chồng chất như núi cần phải giải quyết, nên chỉ có thể để Mông Nhi thay mặt đi phúng viếng thôi.

Mục đích của A Miên vốn dĩ không ở Đường Môn, chẳng qua nếu A Mộc trưởng lão đã nhờ, hắn liền quyết định cùng Mông Nhi đến Đường Môn một chuyến.

Ngồi trong xe ngựa, Hồng Đậu một tay vuốt cằm, nhìn Mông Nhi ngồi đối diện nói: "A Mộc trưởng lão vậy mà lại để ngươi một mình đến Đường Môn, chẳng lẽ ông ta không sợ ngươi người nhỏ lá gan cũng nhỏ sao?"

"Cho nên, sư phụ mới nhờ A Miên sư huynh đi cùng ta." Mông Nhi cũng có chút ngượng ngùng.

Hồng Đậu lại gật gật đầu, nói: "Nếu đã để ngươi một mình rời khỏi Miêu Cương, xem ra A Mộc trưởng lão đang có ý muốn ngươi xông xáo giang hồ, trở nên độc lập một chút."

"Sư phụ cũng nói… để ta nhân cơ hội này trau dồi một chút kiến thức." Mông Nhi không quen ở cùng một chỗ với nữ tử, hắn không được tự nhiên mà nói: "Hay là cứ để ta ra ngoài đánh xe đi, còn A Miên sư huynh vào ngồi cùng sư tẩu."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 380: Một đôi phu thê (1)

"Không cần." Hồng Đậu đưa hai tay chống cằm nói: "Ngươi vẫn là một đứa trẻ, nếu những người khác nhìn thấy chúng ta để ngươi đánh xe, sẽ nói ta và A Miên ngược đãi trẻ con."

Mông Nhi lập tức nói: "Ta không nhỏ…"

"Mới mười bốn tuổi thôi, còn nhỏ mà." Hồng Đậu cầm lên một quyển thoại bản ném qua, "Nếu ngươi ngại nhàm chán, vậy ngươi liền đọc sách đi."

Mông Nhi nhặt sách lên, chỉ có thể bất đắc dĩ mở ra đọc.

Bỗng nhiên, A Miên đánh xe bên ngoài nói: "Nhìn sắc trời, hẳn rất nhanh sẽ mưa, nên tìm một chỗ tránh mưa trước."

Không lâu sau, xe ngựa dừng trước một tòa miếu đổ, lúc này mưa đã nặng hạt.

Mông Nhi xuống xe trước, tiếp theo, A Miên cởi áo ngoài xuống khoác lên người Hồng Đậu, lúc này mới đỡ Hồng Đậu xuống xe. Hồng Đậu nắm tay hắn chạy nhanh tới dưới mái hiên.

Hồng Đậu được che chở rất tốt, chỉ có giày thêu màu trắng hơi ướt mà thôi, nàng lại ngược mắt, thấy A Miên đã ướt đẫm cả người, vội vàng nói: "Nếu cảm lạnh thì không tốt, chúng ta mau vào miếu đốt lửa sưởi thôi."

Dứt lời, nàng dắt tay A Miên vào tòa miếu đổ, vừa bước vào đã thấy bên trong có người tránh mưa, là một nam một nữ, nam nhân một thân cẩm y hoa phục thân hình ốm yếu, tuy khuôn mặt tuấn mỹ, nhưng sắc mặt lại tái nhợt, hiện vẻ bệnh trạng, mà nữ tử mặc váy lưu tiên xanh ngọc bên cạnh hắn lại thiên

sinh lệ chất, dịu dàng khả nhân.

Một nam một nữ này vốn đang ngồi bên lửa hong khô xiêm y, nhìn thấy có người tới, nữ tử bích sam yểu điệu đứng dậy, khẽ thở ra, cười hỏi: "Các vị cũng vào đây tránh mưa đúng không?"

"Phải…" Hồng Đậu cũng cười chào một tiếng, "Chào cô."

"Cô nương khách khí." Nữ tử bích sam lại hành lễ cười nói: "Tòa miếu đổ này cũng không phải của chúng ta, các vị cứ tùy ý là được."

Hồng Đậu lại gật gật đầu, bắt lấy tay A Miên, dẫn theo Mông Nhi ngồi xuống một góc khác của tòa miếu.

Tòa miếu đổ đã có không ít cành khô cỏ khô, chuyện nhóm lửa, Mông Nhi một mình đã làm xong hết, Hồng Đậu dựng một cái giá, vắt áo ngoài của A Miên lên giá cạnh đống lửa để hong khô. Bận rộn làm xong hết thảy, nàng mới ngồi xuống bên cạnh A Miên, kéo kéo tay áo hắn nói: "Về sau mưa lớn như vậy, chàng trước hết đừng lo cho ta, nếu chàng cảm lạnh, ta sẽ rất đau đầu."

A Miên cười, "Nếu Hồng Đậu cảm lạnh, ta sẽ càng đau đầu hơn."

"Để phòng ngừa đối phương đau đầu, vậy về sau chúng ta đều không thể cảm lạnh." Hồng Đậu cầm tay A Miên.

A Miên cười gật đầu.

Mông Nhi không nói gì, an tĩnh cầm một cây gậy điều chỉnh đám củi, để lửa cháy lớn hơn.

Lúc này, Hồng Đậu thấy nữ tử bích sam* (*áo xanh ngọc) bên kia lấy ra một túi nước, lại đưa một viên thuốc màu đen cho nam tử cẩm y trầm mặc ít lời kia, Hồng Đậu nghi hoặc chớp chớp mắt, nhỏ giọng nói: "Bọn họ… hẳn là phu thê nhỉ?"

"Dĩ nhiên là phu thê." A Miên thuận miệng đáp lời, ngoan ngoãn cong eo thấp xuống một chút, nhìn Hồng Đậu giúp hắn lau nước mưa dính trên mặt, trên tóc.

Hồng Đậu chưa từng chăm sóc ai, nhưng khi lau vệt nước cho A Miên, động tác của nàng lại cực kỳ mềm nhẹ, nàng lại nhìn vị nữ tử bích sam kia, có chút băn khoăn mà nói: "Ta luôn cảm thấy… Ta dường như đã gặp vị cô nương này ở nơi nào rồi."

"Ta đoán… đây đại khái là ảo giác của Hồng Đậu."

Hồng Đậu gợi lên một lọn tóc ướt dán bên tai A Miên, dùng khăn lau khô, nàng hỏi: "Vì sao lại là ảo giác của ta?"

"Bởi vì đại tiểu thư Đường Môn từ nhỏ đã yếu ớt nhiều bệnh, nên hàng năm vẫn ở Giang Nam điều dưỡng thân thể, sau khi thành thân gả chồng vào một năm trước, liền theo trượng phu tới sống ở một trấn nhỏ hẻo lánh tại Thục Nam, chưa bao giờ lộ mặt trên giang hồ."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 381: Một đôi phu thê (2)

Cho nên nói, Hồng Đậu còn chưa từng lang bạt giang hồ, sao có thể sẽ quen biết đại tiểu thư Đường Môn đây?

Hồng Đậu mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm A Miên, "Nếu người ta đã chưa từng lộ mặt trên giang hồ, sao chàng lại biết nàng chính là Đại tiểu thư Đường Môn? Nói, có phải chàng yêu thầm người ta hay không, nên mới chú ý nàng như vậy."

Nói thực ra, ở trong mắt Hồng Đậu, vị cô nương bích sam kia, thực sự cũng là một đại mỹ nhân nhu nhược động lòng người.

A Miên thở dài, "Hồng Đậu nhất thiết không thể hiểu lầm vi phu, lòng ta thực sự chỉ có một mình nàng. Ta biết thân phận vị cô nương kia, là vì ta nhận ra trượng phu nàng ấy."

"Trượng phu nàng ấy?" Hồng Đậu lại lén lút nhìn vị công tử cẩm y kia, thấy rõ nhất chính là nam nhân này có vẻ ngoài rất đẹp, cho dù thoạt nhìn như hắn đang sinh bệnh, nhưng hắn cũng rất đẹp, tuy nhiên ngoại trừ đẹp ra, thì Hồng Đậu lại không thấy đặc điểm khác biệt nào ở người nam nhân đó.

A Miên cười nói: "Hồng Đậu có chú ý, trên tay phải vị công tử kia thiếu một ngón tay?"

Hồng Đậu nhìn lại, quả nhiên là thiếu một ngón út, nàng kinh ngạc nhìn về phía A Miên, chờ hắn giải thích.

"Vị kia, chính là Ngụy Thức, cháu ngoại của lão gia tử Đường Môn mới qua đời, vốn là thiếu gia của Ngụy gia Phích Lịch Đường, nhưng mấy năm trước, Phích Lịch Đường bị kẻ thù tiêu diệt, cha mẹ hắn cũng chết thảm, tuy nói về sau Đường Môn đã báo thù cho Phích Lịch Đường, nhưng Ngụy Thức tuổi

còn nhỏ, lại không có nơi để đi, lão gia tử Đường Môn liền đưa đứa cháu ngoại này về sống bên cạnh mình, tự mình nuôi nấng." A Miên nói: "Lúc Ngụy Thức còn thiếu niên, vì cứu người dưới tay mã tặc, mới bị chặt đứt một ngón tay, cũng bởi vì bị thương nặng trong trận đánh đó, cho nên mới để lại bệnh căn, thân thể cho tới nay vẫn không được tốt."

Nếu người này là Ngụy Thức, vậy đi theo bên cạnh hắn, đương nhiên chính là thê tử hắn, Đại tiểu thư Đường Môn Đường Linh Linh.

A Miên vậy mà lại biết nhiều thứ như thế, Hồng Đậu ôm mặt không nhịn được sùng bái nói: "A Miên, chàng cũng thật lợi hại."

Quả thực chính là bách khoa toàn thư di động nha.

A Miên cong môi mỉm cười, xoa đỉnh đầu nàng.

"Công tử quan sát rất tỉ mỉ." Ngụy Thức bên kia ngước mắt, ánh mắt thanh lãnh, lại ho khan một tiếng, hắn lễ phép cười cười, "Công tử có thể nhìn ra thân phận của ta, ta lại không nhìn ra thân phận công tử."

A Miên cũng lễ phép cười cười, "Tại hạ A Miên, đến từ Miêu Cương, hiếm khi đặt chân đến Trung Nguyên, Ngụy công tử không nhìn ra thân phận của ta cũng phải."

Mà Ngụy Thức nghe được hắn và Hồng Đậu nói chuyện, cũng là đương nhiên.

"Hóa ra các vị đến từ Miêu Cương."

Hồng Đậu nghe xong, không phản bác, dù sao nàng cũng chưa thừa nhận, cứ đơn giản để Ngụy Thức nghĩ nàng cũng đến từ Miêu Cương là được.

Đường Linh Linh dịu dàng nói: "Các vị từ Miêu Cương đến, hẳn là định tới Đường Môn để phúng viếng ông nội."

"Đúng vậy." A Miên nói: "Lão gia tử Đường Môn qua đời, là một tiếc nuối lớn của giang hồ, mong hai vị có thể nén bi thương."

Vẻ mặt Ngụy Thức cũng ẩn vẻ đau buồn, hắn thở dài: "Ông ngoại đã hơn bảy mươi tuổi, đây là hỉ tang."

Người trong giang hồ, tính mạng như bị treo trên lưỡi đao, có biết bao người đã chết oan chết uổng, mà lão gia tử có thể bình bình an an đi đến cuối sinh mệnh, điều này đã xem như khiến người ta cảm thấy an ủi.

Trong giọng nói của A Miên cũng có tiếc hận, "Hiện giờ trong võ lâm chính đạo, đầu tiên là Tô Kiếm Lai Tô minh chủ vô cớ mất tích, sau đến lão trang chủ Thẩm Gia Trang đột nhiên qua đời, hiện tại lão gia tử Đường Môn cũng đi rồi, tam đại tông sư đều đã ra đi, thật sự là tổn thất của võ lâm chính đạo."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 382: Đường Môn

A Miên nói không phải không có lý, trong võ lâm chính phái hiện tại, hào kiệt trẻ tuổi cũng có không ít, nhưng so với cấp bậc như Tô Kiếm Lai, Thẩm An, Đường Cửu Ca vẫn có cách biệt một trời, nhưng Ma giáo thì vẫn đang liên tục khuếch trương thế lực, sau khi lão gia tử Đường Môn mất đi, chỉ sợ về sau đám người đó sẽ càng không kiêng kỵ.

Mà đối với Đường Môn, quan trọng hơn là, dưới tình huống lão môn chủ vừa đi, lại tuyển ra môn chủ mới, không để Đường Môn cứ thế xuống dốc như vậy.

Ngụy Thức bình tĩnh nói: "Chờ đến khi môn chủ mới được chọn ra, hết thảy đều sẽ tốt."

"Chỉ hy vọng như thế." A Miên cười một tiếng,

Kế tiếp, người hai bên đều không tiếp tục nói chuyện.

Ước chừng qua nửa canh giờ, mưa dần dần tạnh, Ngụy Thức cùng Đường Linh Linh nói một tiếng cáo từ, liền rời khỏi tòa miếu đổ, lên xe ngựa của mình rời đi.

Hồng Đậu nhìn theo bóng dáng đôi phu thê này biến mất, nàng nghiêng đầu, như đang có chuyện gì chưa hiểu rõ.

"Hồng Đậu cho rằng ta có hứng thú với nữ nhân khác…" A Miên lạnh lẽo nói: "Sao ta lại cảm thấy Hồng Đậu mới có hứng thú với nữ nhân khác đây?"

"Không không!" Hồng Đậu lập tức hồi phục tinh thần xua xua tay, nàng vội giải thích, "Ta chỉ cảm thấy có chút kỳ quái."

"Có gì kỳ quái?"

"Chính là… Vị cô nương Đường Linh Linh kia, nàng gọi lão gia tử Đường Môn là ông nội, mà vị công tử Ngụy Thức kia, hắn lại gọi lão gia tử Đường Môn là ông ngoại, vậy chẳng phải là …"

A Miên gật đầu, "Không sai, bọn họ là biểu huynh muội."

"Biểu, biểu huynh muội…" Thái dương Hồng Đậu giật giật.

A Miên hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không… Không có gì." Hồng Đậu lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ, đây không phải hiện đại, mà là ở cổ đại, ở cổ đại, biểu huynh muội kết hôn, đó chính là chuyện thường, có thể nói đây là thân càng thêm thân, huống chi… sau khi đã trải qua chuyện của đôi phu thê Tiêu Chính An và Nghiêm Doanh, Hồng Đậu lại cảm thấy, biểu huynh muội kết hôn còn dễ tiếp nhận hơn so với huynh muội ruột ở bên nhau nhiều.

Đoạn đường còn lại cũng không xa, đại khái là qua khoảng hai canh giờ, bọn họ rốt cuộc tới Đường Môn, lúc này mặt trời đã sắp lặn.

Hồng Đậu xuống xe ngựa, nhìn bậc thang nối tiếp nhau thật dài, nàng liền suy sụp, "Không phải chứ! Còn phải leo nhiều bậc thang như vậy sao!"

"Hồng Đậu không muốn đi lên bậc thang, ta cõng nàng là được."

"Không được!" Hồng Đậu nhìn đệ tử Đường Môn canh giữ hai bên bậc thang, cho dù đáy lòng nàng rất tán thành đề nghị của A Miên, nhưng nàng là một người sĩ diện. Hồng Đậu cắn răng, quyết đoán nói: "Đi thôi!"

Mông Nhi nhìn bóng dáng tràn đầy nhiệt tình của Hồng Đậu, kỳ quái, "Sao sư tẩu lại đột nhiên động lực lớn như vậy?"

Trong ấn tượng của Mông Nhi, Hồng Đậu có võ công rất lợi hại, nhưng đồng thời cũng là một người rất lười biếng.

Khóe mắt A Miên khẽ cong, nhoẻn miệng cười, cực kỳ am hiểu mà nói: "Ngoại trừ sợ mất mặt, còn có một nguyên nhân rất quan trọng."

"Là nguyên nhân gì?"

Đương nhiên là rèn luyện nhiều, càng có thể sinh hạ một đứa trẻ khỏe mạnh hơn.

A Miên không nói câu này ra, hắn nhàn nhạt quét mắt nhìn Mông Nhi, nói: "Chúng ta cũng đi thôi."

Mông Nhi mờ mịt nhìn A Miên đuổi theo bóng dáng Hồng Đậu, hắn khó hiểu chớp chớp mắt, vẫn đi lên theo.

Tất cả đèn lồng ở Đường Môn đều đổi thành màu trắng, mà biểu cảm của đệ tử Đường Môn cũng đều không tốt lắm, loại không khí trang trọng bi thương này rất dễ dàng khiến mỗi người đều bị ảnh hưởng.

Hồng Đậu ngậm miệng, không dám cười, cũng không dám ồn ào lớn tiếng, nàng chỉ ngoan ngoãn đi theo bên cạnh A Miên, nhìn A Miên giáo thiệp với người tiếp đãi khách của Đường Môn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 383: Ghen tuông

Đường Môn sắp xếp cho ba người Hồng Đậu hai gian phòng cho khách, Hồng Đậu cùng A Miên một gian phòng, Mông Nhi một mình một gian, hai gian phòng ở ngay cách vách, Hồng Đậu còn đặc biệt dặn dò Mông Nhi một câu: "Có chuyện gì có thể tới tìm ta và A Miên."

Mông Nhi "Ừm" một tiếng, lúc này mới vào phòng mình.

Hồng Đậu vẫn đứng ở cửa sầu lo, "Tiểu Mông Nhi còn nhỏ như vậy, buổi tối ngủ ở nơi xa lạ, liệu có sợ hãi hay không?"

"Hồng Đậu." A Miên cười, "Mông Nhi có sợ hay không thì ta không biết, chẳng qua nếu nàng không ngủ cùng ta, ta sẽ rất sợ."

Hồng Đậu câm nín một hồi lâu, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, ngoan ngoãn cúi đầu cùng A Miên vào phòng dành cho bọn họ.

A Miên và vị lão gia tử Đường Môn này không có giao tình gì, nói đúng ra, nếu không phải A Mộc trưởng lão nhờ vả, hắn cũng sẽ chẳng có hứng thú tới Đường Môn. Lão gia tử Đường Môn chết đi, hắn thậm chí còn chẳng hề thương cảm, về phần lời nói ban ngày với Ngụy Thức kia, chẳng qua đều là lời khách sáo, ai tin người đó thua.

Mà mỹ nhân ở ngay bên cạnh, nếu thật sự muốn A Miên chỉ đơn thuần ôm Hồng Đậu ngủ một đêm, hắn đương nhiên không làm được, dù thế nào cũng phải nghĩ cách lăn lộn Hồng Đậu một phen mới tốt. Hồng Đậu sợ hiệu quả cách âm ở gian nhà này không tốt, chỉ có thể liều mạng nhẫn nại không cho mình phát ra âm thanh kỳ quái, tới khi không nhịn được, liền cắn lên bả vai A Miên.

Dáng điệu bất an kìm nén như vậy của nàng… thật sự rất dễ dàng kích động cảm giác thích ngược của đàn ông.

Chẳng qua có bài học từ lần trước, A Miên đã biết điều hơn, hắn sẽ không làm nàng bị thương nữa, nếu không đến lúc đó nghỉ ngơi lại sức phải mất vài ngày, người khổ cũng là chính hắn.

Chờ đến lúc hết thảy trong phòng đều gió êm sóng lặng, Hồng Đậu mềm như bông ghé vào trên người A Miên, nhắm mắt lại liền chẳng muốn động đậy nữa.

A Miên nhẹ nhàng xoa lên eo nàng, bản lĩnh mát xa này khiến nàng lần nào cũng không nhịn được, thoải mái muốn hừ lên thành tiếng.

Ngay khi Hồng Đậu sắp ngủ, A Miên lại bỗng nhiên nói: "Lần này lão gia tử Đường Môn qua đời, giang hồ sẽ có rất nhiều người đến phúng viếng, có lẽ, chúng ta sẽ còn gặp phải mấy người quen."

"Ừm…" Hồng Đậu mơ màng sắp ngủ, không rảnh nghĩ ngợi hàm nghĩa trong lời của A Miên, chỉ đáp cho có lệ.

A Miên rũ mắt, nhìn đỉnh đầu nàng một hồi lâu, ôm nàng chặt hơn một chút, "Diệp Thu Bạch là Võ Lâm Minh chủ, hắn chắc chắn sẽ tới, phụ thân của Thẩm Lạc Ngôn và lão gia tử Đường Môn là bằng hữu, hắn cũng nhất định sẽ tới đây."

"Ừm…" Hồng Đậu nhẹ nhàng đáp lời, thật sự đã sắp ngủ.

A Miên thấp giọng hỏi: "Hồng Đậu không có ý nghĩ gì sao?"

"A?" Hồng Đậu rốt cuộc ý thức được có điều không ổn, nàng mơ hồ mở mắt ra, lại thấy thần sắc A Miên có chút kỳ quái, lúc này nàng mới ý thức được, A Miên nói sẽ có rất nhiều người tới đây, không đề cập đến Đan Tiểu Phiến, không đề cập đến Lý Tùy Phong, lại cố tình chỉ nhắc đến Thẩm Lạc Ngôn và Diệp Thu Bạch, nàng trầm mặc trong chốc lát, "A Miên… Chàng sẽ không cho rằng ta có tình cảm với bọn họ chứ?"

"Ai biết được?" A Miên thản nhiên nói một tiếng, lại rất dễ dàng để người ta nhận ra ngữ khí hiện tại của hắn là đang giận lẫy.

Cơn buồn ngủ của Hồng Đậu đều bay biến, đôi tay nàng chống lên ngực A Miên, hơi nâng nửa người trên lên, nói: "Ta đã làm gì để chàng xuất hiện ảo giác này vậy, ta sửa lại còn không được sao?"

"Hồng Đậu rất tốt." A Miên gợi lên một lọn tóc dài trước ngực nàng, nhàn nhạt nói: "Hồng Đậu cũng không cần thay đổi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 384: Trêu chọc

"Vậy chàng ghen làm gì?" Hồng Đậu dẩu miệng, "Từ đầu tới đuôi, ta vẫn chưa từng nhớ tới hai người chàng nhắc đến kia, nếu không phải chàng nói ra, ta cũng sắp quên đến nơi rồi, nếu chàng không thích ta thấy bọn họ, vậy hiện tại chúng ta rời khỏi Đường Môn là được thôi."

A Miên hơi thở dài, "Ta không có ý này."

"Vậy chàng có ý gì?"

Mi mắt A Miên hơi rũ, mất tự nhiên nói: "Thẩm Lạc Ngôn là Trang chủ Thẩm Gia Trang, tác phong chính phái, là chính nhân quân tử được tôn sùng trong giang hồ, Diệp Thu Bạch là Minh chủ Võ Lâm Minh, thành danh từ niên thiếu, là tuấn tài tiêu biểu mà võ lâm chính đạo hướng vào, cũng là rồng phượng trong loài người. Trong bọn họ … bất luận là ai, đều có thân phận cao quý hơn ta, cách làm người cũng đều quang minh lỗi lạc hơn ta, thanh danh của ta trong giang hồ nếu so với bọn họ, cũng là khác nhau một trời một vực, cái gì của ta cũng kém hơn bọn họ, chỉ có chút khôn vặt mà thôi, nhưng ngay cả chút khôn vặt đó cũng đều dùng để hại người."

"A Miên…" Hồng Đậu trực tiếp khóa ngồi trên eo hắn, cũng mặc kệ cảnh xuân tốt đẹp trước ngực mình đều bại lộ trong tầm mắt nam nhân, nàng hơi cúi xuống, hai tay ôm mặt hắn nói: "Ta biết chàng không phải một người tốt, nhưng ta lại không thích người tốt nha, người khác có tốt thì cũng có ích lợi gì? Người ta thích, chỉ có A Miên mà thôi."

Trên thế giới này không có người hoàn mỹ, nhưng lại có rất nhiều người gần như hoàn mỹ, Hồng Đậu không phủ nhận, nam nhân như vậy sẽ rất dễ khiến người ta rung động, nhưng đây chỉ là chuyện có thể xảy ra lúc nàng chưa thích A Miên. Có người từng nói, chung tình chính là vô tình, trong lòng nàng có A Miên, liền không thấy được nam nhân nào khác.

A Miên nâng một bàn tay lên, đặt trên mu bàn tay của nàng, đôi mắt an tĩnh nhìn nàng, vẫn chưa nói chuyện.

Hồng Đậu lại cúi đầu khẽ hôn lên môi mỏng của hắn một chút, tóc dài của nàng rũ lên trên ngực hắn, có chút nhột.

"A Miên, đừng lo lắng, Hồng Đậu chỉ thích chàng mà thôi." Hồng Đậu chậm rãi nói: "Bất luận A Miên có bao nhiêu khuyết điểm, cũng bất luận A Miên đã từng làm bao nhiêu chuyện xấu, không có thân phận cao quý cũng được, không có thanh danh dễ nghe cũng thế, ta đều sẽ ở bên cạnh chàng."

"Hồng Đậu… nàng vẫn có thể có lựa chọn tốt hơn."

"Ta không cách nào lựa chọn." Hồng Đậu bắt lấy một bàn tay hắn, dán lên trên bụng nhỏ của mình, "Bởi vì nơi này đã quyết định, sẽ chỉ mang thai Tiểu Nam Quốc của A Miên."

Khóe miệng A Miên chậm rãi nhếch lên, ý cười hơi mở rộng, tia sáng trong mắt xẹt qua, như ẩn giấu một ngôi sao đẹp.

"Cho nên, nam nhân khác có tốt thì ích lợi gì đây?" Hồng Đậu mỉm cười ngọt ngào nói: "Nam nhân khác dù tốt, vậy cũng là của người khác, chỉ có A Miên, mới thuộc về ta, cho dù về sau già rồi, nếu như A Miên đi trước, vậy ta cũng muốn đi cùng chàng."

Nghe vậy, Ánh mắt A Miên khẽ nhúc nhích, có một tia cảm xúc người khác xem không hiểu.

Hồng Đậu cũng đã bắt lấy tay A Miên đặt trên môi mình, "Nơi này chỉ mình A Miên có thể hôn… Nơi này cũng chỉ mình A Miên có thể cắn… Nơi này chỉ mình A Miên có thể chạm vào…"

Nàng bắt lấy tay hắn đặt lên xương quai xanh mình, trước ngực mình… Một đường thẳng xuống phía dưới, tới nơi khiến người ta khó có thể mở miệng, nàng đỏ mặt, đánh bạo nói: "Còn có nơi này, cũng chỉ mình A Miên mới có thể tiến vào… Ưm!"

Nàng kêu rên một tiếng, vị trí đảo ngược, trong nháy mắt đã bị người kia áp đảo trên giường, môi bị hung hăng hôn lấy, ngay cả một tiếng rên rỉ yêu kiều cũng không lọt ra được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 385: Vì Tiểu Nam Quốc

Ngày hôm sau lúc Hồng Đậu tỉnh lại, vẫn như cũ thống hận mình trước một phen, không có chuyện gì sao lại tự dưng đi trêu chọc A Miên cơ chứ? Đã bị ăn khổ nhiều lần như vậy rồi, nàng vẫn chưa học khôn lên được!

Chẳng qua rất nhanh…

Nhìn nam nhân trong lúc ngủ mơ vẫn nắm chặt tay mình, Hồng Đậu nhẹ nhàng thở ra một tiếng, thôi được, lần này vất vả như thế mà có thể khiến hắn ngủ một giấc an ổn như vậy, cũng đáng giá.

Trong trí nhớ của Hồng Đậu, đây vẫn là lần đầu tiên A Miên ngủ sâu đến thế, như đã buông xuống tất cả đề phòng cùng trói buộc, chỉ ở chỗ này nghỉ ngơi thật tốt.

Nàng lại tiến đến gần, khẽ hôn lên đôi môi mỏng của hắn, kìm nén vui sướng tràn đầy trong lòng, từ rất lâu trước kia, nàng đã quyết định muốn dẫn theo A Miên cùng nhau rời đi. Sự thật chứng minh, nàng tuyệt đối muốn dẫn hắn đi cùng, bởi nàng căn bản không bỏ được người nam nhân này.

Gương mặt yên giấc của A Miên thật sự quá mức mê người, Hồng Đậu không nhịn được, lại tiến đến gần hôn khẽ, nhưng lần này vừa dán lên đôi môi kia, gáy nàng liền bị một bàn tay giữ chặt, cùng lúc đó, nàng lần thứ hai bị nam nhân đè dưới thân.

Buổi sáng ấy mà… Nam nhân đều sẽ có phản ứng sinh lý, đây là chuyện thường tình, Hồng Đậu cảm thấy A Miên ngo ngoe rục rịch. Khi A Miên buông tha môi nàng, chuyển sang gặm mút da thịt bên gáy nàng, nàng ôm đầu hắn khóc không ra nước mắt nói: "A Miên… Chúng ta ngủ tiếp trong chốc lát không được sao?"

"Ta đang ngủ cùng Hồng Đậu." A Miên nhẹ nhàng cắn lên một đóa màu son trước ngực nàng, ừm … "Ngủ" mà hắn nói này, quả là động từ đúng nghĩa.

Hồng Đậu trước kia chưa từng có nam nhân khác, nàng không hiểu có phải nam nhân đều "Sinh long hoạt hổ" như vậy hay không, hay là vì A Miên luyện võ, cho nên thể lực và khả năng khôi phục của hắn mới mạnh hơn những người khác như vậy, nhưng tóm lại bất luận là nguyên nhân nào, Hồng Đậu cũng biết nếu tiếp tục như vậy, cho dù có bồi bổ thế nào, dinh dưỡng của nàng cũng bù đắp không kịp.

Ngay khi nụ hôn của A Miên dừng trên bụng nhỏ của nàng, cửa phòng bị gõ vang, Hồng Đậu khựng lại, nhưng động tác của A Miên vẫn chưa ngừng.

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Mông Nhi, "Sư huynh, sư tẩu, hai người rời giường chưa?"

"Ta…" Hồng Đậu vừa nói ra một chữ, miệng nàng đã bị tay A Miên che lại.

A Miên ngẩng đầu lên, híp mắt mỉm cười, ngón trỏ một tay khác của hắn đặt trên môi, "Suỵt ——"

Hắn không mặc gì cả, giờ phút này cực kỳ giống ác ma sa đọa đang mê hoặc người.

Tiếp theo, hắn cong lưng, vùi đầu vào giữa hai chân nàng.

Vẫn may có tay A Miên che lại miệng Hồng Đậu, nếu không nàng nhất định sẽ không chịu nổi kích thích này mà kêu lên thành tiếng, ngón chân nàng đã căng chặt, muốn thoát khỏi sự vui thích này, nhưng một tay khác của hắn giữ chặt lấy vòng eo nàng, khiến nàng không lui được mảy may.

Tiếng đầm nước khẽ vang lên trong không khí, nàng sớm đã đỏ bừng mặt, xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Hồng Đậu nghe được tiếng bước chân ngoài cửa dần dần biến mất, nghĩ hẳn là Mông Nhi không nghe thấy tiếng đáp lại đã đi rồi, đáy lòng nàng vừa thở phào nhẹ nhõm, lại lập tức bất ngờ bị A Miên "khuấy động", trong nháy mắt liền vui thích gần chết, toàn thân co rút lại.

A Miên thu hồi bàn tay che lại miệng nàng, nàng ngây ngốc nhìn nóc giường, tiếng thở dốc dồn dập từng đợt.

Chuyện vẫn còn chưa xong, A Miên tiến nhập vào cơ thể nàng, mang đến một trận kích thích mới, một bàn tay hắn dán lên bụng nhỏ của nàng, lười nhác cười, ôn hòa như ngọc, không giống như yêu nghiệt, mà là thần tiên.

Hắn nói: "Như vậy… Tiểu Nam Quốc của chúng ta mới nhanh tới nha."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 386: Gặp lại Thẩm Lạc Ngôn (1)

Tiểu Nam Quốc có thể tới nhanh hay không, Hồng Đậu không biết, nàng chỉ biết gần đây A Miên ngày càng chăm chỉ lăn lộn người!

Quả thực là hỏa lực toàn bộ phát huy, nàng hoàn toàn không thể tiếp nhận!

Sau khi vận động buổi sáng kết thúc, mặc kệ A Miên nói gì, Hồng Đậu cũng nhanh chóng mặc y phục xuống giường, nàng sợ nếu mình nằm lại lâu một chút, sẽ lại bị A Miên lừa thêm một lần, cho dù nàng thích A Miên không sai, nhưng nàng cũng muốn để thân thể yếu ớt của mình nghỉ ngơi một chút!

"Sư tẩu…" Mông Nhi rót một chén trà đặt trước mặt Hồng Đậu, thật thà hỏi: "Vì sao ngươi khát lại muốn chạy đến chỗ này của ta uống nước vậy?"

Chẳng phải mỗi gian phòng cho khách đều có sẵn nước trà sao?

Hồng Đậu liếc mắt nhìn Mông Nhi một cái, nghiêm trang nói hươu nói vượn: "Ta chỉ muốn nếm thử, xem có phải nước trà trong mỗi gian khách phòng có hương vị khác nhau hay không."

"Ồ." Mông Nhi thầm nghĩ, hay là người Trung Nguyên uống trà cũng phải chú ý như vậy? Hắn cũng uống một ngụm trà, cảm thấy tất cả nước trà đều là một vị, thật sự không phân biệt nổi có gì khác nhau.

Hồng Đậu đương nhiên cũng không phân biệt được, nàng chạy đến chỗ này của Mông Nhi, đơn giản là vì muốn trốn A Miên, chỉ cần nàng không ở cùng một chỗ với A Miên, vậy A Miên tuyệt đối sẽ không có biện pháp dụ nàng lên giường.

Mông Nhi hỏi: "A Miên sư huynh đâu?"

"Chúng ta… dậy muộn, đồ ăn ở nhà ăn đã nguội hết, A Miên đi phòng bếp nấu cơm." Hồng Đậu chột dạ cười cười, A Miên đi nấu cơm là sự thật, về phần chuyện dậy muộn sao… Cũng may Mông Nhi vẫn là một đứa trẻ, nên không hiểu gì, nàng có thể yên tâm thoải mái mà lừa dối cho qua.

Mông Nhi trêu đùa Chi Chi nằm trong lòng bàn tay, thuận miệng nói: "Như trong sách vẫn nói, chuyện phòng the phải có tiết chế mới tốt cho thân thể."

"Phốc!" Hồng Đậu phun ra ngụm nước chưa kịp nuốt vào, nàng vội lấy khăn ra lau miệng, kinh hãi nhìn về phía Mông Nhi, "Ngươi nói gì?"

Mông Nhi ngẩng đầu, đại khái là không hiểu vì sao Hồng Đậu kinh hãi, hắn chớp chớp mắt, nói: "Chuyện phòng the nếu không tiết chế, bất luận là đối với nam nhân, hay đối với nữ nhân, đều là một chuyện rất hại cho thân thể, đây là thường thức, sư tẩu ngươi không biết sao?"

"Thường, thường thức!?" Hồng Đậu đương nhiên biết đây là thường thức, nhưng mà mấu chốt không phải là hai chữ thường thức nha! "Ngươi cái tên

nhóc này sao lại biết được thường thức đó!?"

"Trong sách vỡ lòng hồi sáu tuổi chúng ta được học đã nói đến điều này rồi." Mông Nhi khó hiểu, "Có vấn đề gì sao?"

Hồng Đậu cạn lời, không thể nghĩ được giáo dục giới tính của Miêu Cương lại tiên tiến như vậy, dạy từ nhỏ đến lớn… Sau một lúc lâu, nàng ấp úng nói: "Không, không có gì, ngươi nói rất đúng."

Nếu A Miên có thể hiểu thường thức này thì tốt rồi…

"Chi Chi muốn ở bên ngoài phơi nắng, sư tẩu chúng ta vào trong viện ngồi đi."

Hồng Đậu ước gì có thể phá vỡ bầu không khí xấu hổ này, liền vội vàng gật đầu.

Ngồi xuống ghế đá trong sân, Mông Nhi nhìn Chi Chi lười biếng ghé vào trên bàn đá, hắn lại tò mò hỏi: "Sư tẩu, ta nghe sư phụ nói, trước kia ngươi không phải thê tử của sư huynh, mà là phu nhân Thẩm Gia Trang ở Trung Nguyên, vì sao về sau ngươi lại rời khỏi Thẩm Gia Trang, ở bên A Miên sư huynh thế?"

"Đó đương nhiên là vì ta thích sư huynh ngươi." Thái độ của Hồng Đậu rất thản nhiên, nàng cũng chưa từng nghĩ có thể che giấu sự thật mình là người từng gả một lần.

Mông Nhi nghi hoặc, "Nhưng… ta nghe rất nhiều nữ tử Trung Nguyên nói, các nàng đều muốn gả cho Thẩm Trang chủ, chẳng lẽ A Miên sư huynh còn lợi hại hơn Thẩm Trang chủ sao?"

"Đó là đương nhiên." Hồng Đậu lém lỉnh cười nói: "Ngươi không cần nghĩ tên Thẩm Lạc Ngôn kia quá lợi hại, ngươi không biết đó thôi, gia hỏa Thẩm Lạc Ngôn kia ấy mà, có chút ngơ ngốc, luôn bị nữ nhân lừa, hơn nữa tuy hắn cưới một đống nữ nhân, nhưng lại không thích chạm vào nữ nhân, ngươi đoán vậy là vì sao?"

Mông Nhi bị khơi lên hứng thú, "Vì sao?"

"Bởi vì trong lòng hắn đã có người nha." Hồng Đậu hạ thấp giọng, không muốn để Mông Nhi đi sùng bái Thẩm Lạc Ngôn, nàng liền nói như thật: "Kỳ thật bên cạnh Thẩm Lạc Ngôn nha, vẫn luôn có một người tên Lý Tùy Phong đi theo, giao tình của bọn họ rất sâu, hơn nữa luôn như hình với bóng, nữ nhân khác cũng không chen vào lọt… Đau!"

Hồng Đậu che lại gáy mình, nhìn viên đá rơi trên mặt đất, lại quay đầu lại, chỉ thấy một bóng người cao gầy đã lâu không gặp.

Thẩm Lạc Ngôn kìm nén tức giận, vẻ mặt không đổi, nghiến răng nghiến lợi gằn từng chữ: "Phương, Hồng, Đậu!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 387: Gặp lại Thẩm Lạc Ngôn (2)

Không thể không nói, ở niên đại mà cả người và sự vật đều biến đổi nhanh chóng này, dáng vẻ tức giận của Thẩm Lạc Ngôn lại đúng là không thay đổi.

Không… Hiện tại không phải là lúc nên cảm thán.

Hồng Đậu cứng đờ đứng lên, cười khan một tiếng, cố nặn ra câu chào hỏi, "Thẩm Trang chủ… Đã lâu không gặp."

"Quả thực là đã lâu không gặp." Thẩm Lạc Ngôn đen mặt đến gần, "Bản lĩnh khiến người ta bực bội của ngươi cũng không giảm chút nào."

Hồng Đậu cúi đầu, sợ sệt chọt chọt đầu ngón tay vào nhau.

Thẩm Lạc Ngôn nhìn chằm chằm đỉnh đầu nàng một hồi lâu, bỏ chút thời gian để điều chỉnh cảm xúc, sau một lát, hắn bình tĩnh như nước hỏi: "Sau khi rời khỏi Võ Lâm Minh, vì sao không tới tìm ta?"

Chuyện Tô Kiếm Lai lấy trộm thân phận của Diệp Thu Bạch nhiều năm, hơn nữa vì muốn thê tử mình sống lại mà tính toán lợi dụng Hồng Đậu, Thẩm Lạc Ngôn cũng biết, sau khi nhận được thư Diệp Thu Bạch gửi đến, hắn liền vô cùng lo lắng chạy tới Võ Lâm Minh, nhưng Hồng Đậu đã rời khỏi.

Phương gia cách Võ Lâm Minh khá xa, Hồng Đậu muốn một mình về Phương gia, đây không phải là việc đơn giản, so với trở về Phương gia, nàng hẳn nên lựa chọn Thẩm Gia Trang gần hơn để đặt chân mới phải, nhưng Thẩm Lạc Ngôn chờ mãi chờ mãi, cũng không chờ được Hồng Đậu trở về tìm hắn.

Lão gia tử Đường Môn qua đời là một chuyện lớn, chỉ với giao tình của Thẩm Gia Trang và Đường Môn, Thẩm Lạc Ngôn cũng phải đến phúng viếng, hắn chưa từng nghĩ đến sẽ gặp được Hồng Đậu.

"Cái đó…" Hồng Đậu ngước mắt, kỳ quái chớp chớp mắt nói: "Ta đã không còn là người của Thẩm Gia Trang nữa, không có lý do gì mà sau khi rời khỏi Võ Lâm Minh lại đi tìm ngươi nha…"

Lời nàng nói chính là lời thật, nhưng không rõ tại sao Thẩm Lạc Ngôn lại có chút tức giận, "Cho dù duyên phận phu thê giữa ngươi và ta đã hết, nhưng cũng từng ở chung nhiều ngày, tuy không thể xưng là bạn bè chí cốt, nhưng nếu ngươi gặp nạn, ta cũng chắc chắn tương trợ hết lòng. Ở lại Thẩm Gia Trang, tóm lại cũng tốt hơn ngươi lưu lạc bên ngoài."

"Ta… không lưu lạc nha…" Hồng Đậu nhỏ giọng sửa đúng quan điểm của hắn.

Nào biết Thẩm Lạc Ngôn càng giận dữ, "Thần sắc của ngươi tiều tụy như vậy, nếu không phải vì sống không tốt, thì có thể là vì sao?"

"Xin lỗi, ta nghĩ đây là bởi vì ta." Trong tay A Miên bưng cháo thịt nạc đi tới, hắn đứng bên cạnh Hồng Đậu, hai mắt híp lại, cười thuần lương mà hữu hảo, "Đều do ta đêm qua khiến Hồng Đậu ngủ muộn quá, nên thần sắc nàng thoạt nhìn mới có chút tiều tụy."

Sắc mặt Hồng Đậu đỏ lên, giơ tay đỡ trán.

Lời của A Miên có thể gọi là hàm nghĩa phong phú, người trưởng thành nào cũng có thể nghe hiểu, Thẩm Lạc Ngôn nhíu chặt mày, "Các hạ lại là vị nào?"

"Tại hạ A Miên."

Thẩm Lạc Ngôn khựng lại, đúng như mọi người đoán, lúc này hắn chỉ cảm thấy không dám tin tưởng.

A Miên lại cười, "Đã lâu không gặp, hay là Thẩm Trang chủ đã quên mất nô gia rồi?"

"Là ngươi… Vậy mà lại là ngươi!" Thẩm Lạc Ngôn bỗng nhiên lớn giọng, hắn chất vấn: "Độc Tiên Tử âm quỷ xảo trá, ngươi lại đang chơi trò gì nữa?"

Chỉ đơn thuần xem xét ngữ khí hỏi chuyện này của Thẩm Lạc Ngôn, liền biết được hắn nhất định đang hiểu lầm A Miên là nữ giả nam trang.

A Miên cười cười, trước hết đặt đồ vật trong tay lên bàn đá, tiện đà nắm lấy tay Hồng Đậu, hắn mỉm cười nói: "Thẩm Trang chủ, trước kia ta chỉ lấy nữ trang xuất hiện trước mặt người khác, liền quên nói cho ngươi, kỳ thật ta là nam nhân."

Biểu cảm của Thẩm Lạc Ngôn khựng lại trong chốc lát, ngay sau đó, hắn chuyển ánh mắt trầm mặc về phía Hồng Đậu.

Hồng Đậu đột nhiên cảm thấy áp lực mười phần, nàng đứng sau lưng A Miên, lúc này mới cứng đờ cười nói: "A Miên nói không sai, chàng ấy quả thực là nam nhân."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 388: Gặp lại Thẩm Lạc Ngôn (3)

Chuyện quá mức không thể tưởng tượng, tin chắc rất nhiều người nhất thời đều khó mà tiếp nhận được.

Tay Thẩm Lạc Ngôn nắm chặt chuôi kiếm, lại hơi phát run, đôi mắt sáng của hắn nhìn chằm chằm A Miên, "Ngươi là nam nhân?"

"Ta quả thực là nam nhân." A Miên tâm tình tốt trả lời Thẩm Lạc Ngôn, lại cười bồi thêm một câu: "Ta cũng là phụ thân của con Hồng Đậu."

Thẩm Lạc Ngôn lại im lặng dừng tầm mắt trên người Hồng Đậu.

Hồng Đậu vội xua xua tay, "Ta còn chưa mang thai đâu!"

"Sớm hay muộn cũng sẽ có." A Miên xoa đỉnh đầu Hồng Đậu, cười tủm tỉm nói: "Chờ con của chúng ta sinh ra, nhận Thẩm Trang chủ làm cữu cữu (cậu) cũng được."

A Miên quả là mỗi giờ mỗi khắc đều tích cực biểu lộ tâm tình vui sướng của bản thân.

Mà Hồng Đậu lại thấy đặc biệt xấu hổ, khoe ân ái trước mặt chồng cũ gì đó, trong rất nhiều thời điểm thoạt nhìn có thể khiến người ta vui vẻ cực kỳ, nhưng hiện tại khoe ân ái trước mặt Thẩm Lạc Ngôn đã giải tán hết hậu viện, thật giống như đang bỏ đá xuống giếng.

Mà khi A Miên nhắc tới hai chữ "cữu cữu", ánh mắt Thẩm Lạc Ngôn chợt ảm đạm, qua vài giây, hắn hỏi Hồng Đậu: "Ngươi thật sự ở bên hắn?"

“Phải…” Hồng Đậu không chút do dự gật đầu, chuyện dính dáng tới quan hệ của nàng và A Miên, nàng nhất định sẽ không phủ nhận.

Tay nắm kiếm của Thẩm Lạc Ngôn lại lần nữa siết chặt, “Hắn không phải quân tử.”

Trước kia, Thẩm Lạc Ngôn biết A Miên là nữ tử luôn làm chuyện quái đản, yêu thích phá hoại gia đình người khác trong lời đồn, hắn trước nay vẫn xem thường loại người này, nhưng loại người này cũng không liên quan tới hắn, cho nên chỉ cần A Miên không làm việc gì đại gian đại ác, hắn vẫn có thể mặc kệ, nhưng hiện tại, sau khi hắn biết được A Miên kỳ thật là nam nhân, cảm giác này liền không giống thế.

Một người nam nhân, vậy mà lại cải trang thành nữ nhân lang bạt giang hồ, đây rõ ràng không phải chuyện một người bình thường sẽ làm, huống chi, Độc Tiên Tử luôn bị phê bình là hành sự phóng đãng, yêu thích quyến rũ đàn ông, nên nếu nói A Miên không có sở thích khác lạ gì, bất luận kẻ nào cũng không tin nổi.

Cho nên A Miên đối với Hồng Đậu, rốt cuộc là chân tình, hay chỉ là giả ý do nhất thời cảm thấy hứng thú đây?

Thẩm Lạc Ngôn càng tin tưởng là cái sau hơn. Hồng Đậu… Hồng Đậu tuy không còn quan hệ phu thê với hắn, nhưng quan hệ huyết thống đã được Vấn Uyên xác nhận kia là không thể phủ nhận, cho dù hắn vẫn không tính nói cho Hồng Đậu biết quan hệ giữa bọn họ, nhưng hắn cũng sẽ không đứng im nhìn Hồng Đậu bị một nam nhân việc xấu đầy rẫy lừa gạt.

A Miên không phải là quân tử.

Đây là ngữ khí hết sức khẳng định.

Bởi vì bóng ma tâm lý đối với kết cục nguyên bản, lúc đối mặt với Thẩm Lạc Ngôn, Hồng Đậu vẫn luôn sợ hãi, nhưng ngẫu nhiên nàng cũng sẽ có dũng khí phản bác Thẩm Lạc Ngôn, “Thẩm Trang chủ, A Miên có lẽ không được tốt như ngươi nghĩ, nhưng theo ý ta, A Miên cũng không cần tốt như vậy, A Miên thế này mới là A Miên ta thích.”

A Miên khẽ nhếch khóe môi, kéo ra một nụ cười, hắn không cần nói gì cũng đã là người thắng.

Thẩm Lạc Ngôn vẫn không nhìn A Miên, tầm mắt hắn chỉ gắn chặt vào Hồng Đậu, “Ngươi cũng biết, ngươi ở bên một người như vậy, tương lai nhất định sẽ phải chịu đủ phê bình?”

“Người chung sống với A Miên chỉ là ta mà thôi, những người đó có phê bình nhiều đến đâu chăng nữa, đối với ta cũng không quan trọng chút nào.” Hồng Đậu cười, “Thẩm Trang chủ, ta rất cảm ơn ngươi quan tâm ta, nhưng ta cũng không phải trẻ con, chuyện của mình, ta có thể tự quyết định, bất luận lựa chọn đúng hay sai, ta đều có thể gánh vác kết quả.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 389: Huynh trưởng

Hồng Đậu tuy không thích xen vào việc của người khác, nhưng từ nhỏ nàng chính là một người rất có trách nhiệm, từ tiểu học cho đến đại học, bất luận giáo viên giao bài tập thế nào, nàng cũng chưa bao giờ nợ bài tập cả, nếu đến ngày trực nhật của nàng, vậy nàng tuyệt đối sẽ quét tước phòng học cực kỳ sạch sẽ.

Nàng từ nhỏ đã được thúc thúc dạy dỗ, phải làm một người có trách nhiệm, bất luận là đối với người, hay đối với chuyện, nếu nàng đã quyết định nhúng tay, vậy nàng nhất định sẽ phải phụ trách đến cùng.

Đừng nhìn Hồng Đậu ngày thường có vẻ dễ bắt nạt, nhưng một khi nàng quyết định chuyện gì, sẽ không ai có thể khiến nàng đổi ý.

Thẩm Lạc Ngôn thấy lời của Hồng Đậu đã lộ rõ sự kiên quyết, hắn liền biết mình đã nhiều lời vô ích rồi, mà khi nhìn thấy hai tay của Hồng Đậu và A Miên nắm lấy nhau, hắn cũng không thể không thừa nhận, tâm tình của hắn có một loại cảm giác vi diệu khó mà miêu tả.

Loại cảm giác này, so với khi ăn phải món điểm tâm khó ăn mà Hồng Đậu làm ở Võ Lâm Minh ngày đó, còn khiến người ta không vui hơn.

Có lẽ là vì trước sau hắn cũng là huynh trưởng của nàng, đối với loại chuyện gặp “em rể” này, hắn sẽ có bất mãn trời sinh, có lẽ cũng là do nguyên nhân khác… nhưng rốt cuộc là nguyên nhân gì, Thẩm Lạc Ngôn không muốn nghĩ nhiều.

“Ngươi… tự giải quyết cho tốt.” Thẩm Lạc Ngôn xoay người, sau khi bước ra một bước, hắn lại nói: “Nếu tương lai gặp nạn, ngươi có thể tới Thẩm Gia Trang tìm ta.”

Dứt lời, hắn cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Đây vẫn là lần đầu tiên Hồng Đậu cảm nhận được thiện ý Thẩm Lạc Ngôn biểu lộ ra với nàng, nàng khó hiểu lẩm bẩm: “Chẳng lẽ Thẩm Lạc Ngôn hôm

nay uống lộn thuốc?"

"Ừm." A Miên gật đầu, "Người uống lộn thuốc, chúng ta vẫn nên rời xa mới phải."

Hồng Đậu câm nín nhìn A Miên, không hề cảm thấy lời này của hắn là đang nói đùa.

"Hóa ra hắn chính là Thẩm Trang chủ." Mông Nhi vẫn luôn im lặng bỗng nhiên nói: "Hắn thoạt nhìn quả thực giống chính nhân quân tử mà người Trung Nguyên vẫn nói."

Ngoại trừ việc không rõ mình thích ai, thì Thẩm Lạc Ngôn có thể nói là chính nhân quân tử khiến người ta không thể bắt bẻ, lời này không sai, cho nên Hồng Đậu cũng không cảm thấy Mông Nhi nói lời này có gì không đúng.

Nhưng Hồng Đậu không nói gì, A Miên lại không vui, hắn liếc mắt nhìn Mông Nhi, nhàn nhạt nói: "Nếu Mông Nhi sư đệ cảm thấy Thẩm Trang chủ rất tốt, vậy không ngại thì để ta đi gọi Thẩm Trang chủ về, nhờ hắn dẫn ngươi đến Thẩm Gia Trang ở một thời gian nhé?"

"A Miên sư huynh, ta chỉ thuận miệng nói thôi, không thể coi là thật." Mông Nhi biết lễ nghi của Trung Nguyên phiền phức cực kỳ, hắn ở Đường Môn đã cảm thấy cả người mất tự nhiên, nếu còn đi Thẩm Gia Trang, vậy không phải tự tìm phiền phức cho mình sao? Hắn vội gọi tên Chi Chi một tiếng, thằn lằn lửa bò lại lên tay hắn, Mông Nhi lập tức quay đầu rời đi, "A Miên sư huynh ta còn có việc, về phòng trước đây."

"Rầm" một tiếng, Mông Nhi vào phòng đóng cửa lại.

Hồng Đậu nhìn A Miên, "Chàng dọa sợ Mông Nhi rồi."

"Ta chỉ suy nghĩ cho hắn thôi, không hề định dọa hắn." A Miên nắm tay Hồng Đậu ngồi trên ghế đá, hắn đặt bát cháo kia tới trước mặt nàng, nhẹ nhàng nói: "Lúc còn trên giường liền nghe nàng kêu đói, cháo vẫn nóng, tranh thủ uống đi."

Nếu không phải nàng nói vậy… còn không biết có thể thuận lợi xuống giường hay không đâu.

Hồng Đậu chột dạ bưng cháo lên uống một ngụm, nàng lại thuận miệng hỏi: "A Miên, lễ tang của lão gia tử Đường Môn, rốt cuộc định sắp xếp như thế nào?"

"Trước hết đặt linh cữu ở linh đường bảy ngày, sau bảy ngày mới hạ táng, hiện tại người đến Đường Môn phúng viếng cũng đều tính chờ đến khi lão gia tử Đường Môn nhập thổ vi an mới cáo từ rời đi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 390: Cặp phu thê kỳ quặc

Hôm nay đã là ngày thứ ba mở linh đường, nói cách khác, bọn họ còn phải đợi ở đây bốn ngày nữa.

Hồng Đậu thở dài, "Chúng ta còn phải ở đây bốn ngày nữa mới có thể rời đi nha."

"Hồng Đậu không thích Đường Môn?" A Miên vuốt cằm, nghiêm túc suy xét trong chốc lát, nói: "Nếu không thì diệt Đường Môn nhé."

Loại ngữ khí này … giống như trong truyện tổng tài mà Hồng Đậu đọc hồi thiếu nữ, tổng tài ác ma đứng bên cửa sổ thở dài, nhàn nhạt nói: "Trời lạnh rồi, làm XX phá sản đi."

Hồng Đậu bắt lấy tay A Miên, A Miên nghi hoặc nhìn nàng, nàng nhìn gương mặt đẹp đến nhân thần cộng phẫn này của A Miên, thật sự không muốn để hắn biến thành phong cách ác ma như vậy, nàng vội vàng nói: "A Miên, đồng ý với ta, về sau đừng nói đùa kiểu như vậy nữa, được không?"

Đây không phải tiểu thuyết tổng tài, bọn họ không nên đến nhầm phim trường mới tốt.

Thấy Hồng Đậu nghiêm túc cầu khẩn, A Miên nhẹ nhàng cười một tiếng, "Thôi được, về sau ta sẽ không nói đùa như vậy nữa."

Hồng Đậu thoáng yên tâm một chút.

"Chờ đến lúc đem lão gia tử Đường Môn đi chôn, chúng ta liền rời khỏi chỗ này."

Đem lão gia tử Đường Môn đi chôn…

Hắn đối với vị lão môn chủ Đường Môn được giang hồ tôn vinh này, thật đúng là không đủ tôn trọng.

Hồng Đậu lại uống một ngụm cháo, nói: "Kỳ thật ta cũng không phải không thích Đường Môn, chỉ là vì lão môn chủ vừa qua đời, trên dưới Đường Môn đều bị không khí bi thương bao phủ, ta không thích loại cảm giác này."

"Ta cũng không thích." A Miên vừa nói, vừa vén tóc mai nàng ra sau tai.

Hồng Đậu ngẩng đầu, mỉm cười ngọt ngào với hắn. Hắn cũng cười.

Bỗng nhiên, cách đó không xa truyền đến tiếng nam nhân hét lớn, "Các ngươi đang làm gì!?"

Hồng Đậu khựng lại, liền lập tức theo bản năng nghĩ có phải có người muốn nói nàng cùng A Miên ban ngày ban mặt lại quá mức thân mật hay không, nhưng nàng quay đầu lại nhìn xung quanh, cũng không nhìn thấy người nào.

"Ở bên kia." A Miên chỉ chỉ bên kia tường.

Hồng Đậu nhìn về phía bức tường cao đó, lại nghe được một tiếng gầm lên, "Ban ngày ban mặt, không biết tự kiềm chế, trong lúc Đường Môn ta có tang, không biết liêm sỉ như vậy, thật sự đáng giận!"

"Ai nha, Đường nhị gia, ngươi kích động như vậy làm gì?" Giọng nữ nhân không chút để ý truyền đến, "Chuyện ta muốn làm cùng tướng công ta hiện tại, chẳng lẽ ngươi còn chưa làm cùng phu nhân của ngươi chắc?"

"Ngươi! Đầy miệng hồ ngôn loạn ngữ!"

Giọng một nam nhân khác truyền đến, "Đường nhị gia sao phải kích động như vậy? Loại chuyện này cũng không phải ngươi chưa từng làm, yên tâm là được."

Giọng một nam một nữ này, nghe có chút quen thuộc.

khóe miệng Hồng Đậu giật giật, nghĩ tới điều gì, "Chẳng lẽ… lại là đôi phu thê kỳ quặc kia?"

"Hồng Đậu cảm thấy hứng thú, chúng ta liền đi xem." A Miên dắt tay Hồng Đậu, phi thân lên một cây cao, ngồi trên thân cây, đúng lúc có thể mượn lá cây rậm rạp che giấu thân hình bọn họ, đồng thời cũng có thể từ trên cao nhìn xuống chuyện xảy ra bên ngoài tường.

Ngoài tường chỉ có ba người, một nam nhân trung niên, còn có một đôi nam nữ trẻ tuổi, không cần đoán, đôi nam nữ trẻ tuổi kia đúng là Ngọc Lang cùng Ngọc Nương, mà nam nhân trung niên kia ấy mà, nếu Ngọc Lang gọi ông ta là Đường nhị gia, vậy ông ta chắc hẳn là con trai thứ hai của lão gia tử Đường Môn, Đường Tri Lễ.

Về chuyện vì sao ba người này lại tranh cãi, nghe bọn họ nói, lại liên tưởng đến sự tích kỳ quặc về phu thê họ Ngọc, nguyên nhân cũng liền không khó đoán.

Hồng Đậu nhỏ giọng nghi vấn, "Phu thê họ Ngọc cũng tới phúng viếng lão môn chủ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 391: Đường Linh Linh (1)

"Bọn họ không giao thiệp với Đường Môn, nên việc tới phúng viếng lão môn chủ cũng không hợp lý, ta đoán…" A Miên có ý vị khác cười, "Bọn họ nhất định tới để tìm kiếm kích thích."

Tìm kiếm kích thích…

Hồng Đậu vừa nghe đến bốn chữ này, trong đầu liền không tự chủ được mà bùng nổ, nàng thầm nghĩ phu thê họ Ngọc lúc này đã làm thật sự quá đáng, Đường Môn còn đang tổ chức tang sự, kết quả hai người này lại trực tiếp lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường mà OOXX. OOXX cũng liền thôi, lại còn không cẩn thận bị người ta bắt ngay tại trận.

Đường Tri Lễ cả giận nói: "Hai tiểu bối đồi phong bại tục các ngươi, coi môn quy của Đường Môn chúng ta như không có, trong lúc tổ chức tang sự của phụ thân ta, còn dám lớn mật làm chuyện như vậy, đúng là không để ta vào mắt, cũng không để Đường Môn chúng ta vào mắt!"

"Đường nhị gia, cái gì gọi là không để Đường Môn các ngươi vào mắt?" Ngọc Lang nhướn mi, miệng hơi bĩu, lời nói ra có thể tức chết người, "Nếu không phải xét thấy Đường Môn các ngươi địa linh nhân kiệt, chúng ta còn đến Đường Môn các ngươi sao?"

"Không sai!" Ngọc Nương cũng phụ họa nói: "Đúng là vì coi trọng Đường Môn các ngươi, cho nên phu thê chúng ta mới đến chỗ này, Đường nhị gia, ngươi vừa tới liền chụp cho chúng ta cái mũ không tôn trọng Đường Môn lớn như vậy, chúng ta không nhận nổi đâu!"

Đường Tri Lễ là một người nghiêm khắc tuân theo lễ giáo, chú ý nhất chính là một chữ "Lễ", trước kia người ông ta gặp không phải giang hồ hào kiệt thì cũng là quân tử chính phái, cho dù gặp một hai giáo đồ Ma giáo thì cũng chỉ ném ám khí muốn lấy mạng người mà thôi, đã bao giờ từng tranh chấp với người không biết xấu hổ như phu thê họ Ngọc cơ chứ?

Muốn Đường Tri Lễ mặt dày la lối khóc lóc không nói lí như phu thê họ Ngọc, ông ta dĩ nhiên trăm triệu lần không làm nổi, vì thế cũng chỉ có thể tức đến đỏ mặt, trong chốc lát không thể nói nên lời.

Đúng lúc vào lúc này, một cô nương bích sam dáng người thướt tha đi tới, nàng đi đến bên cạnh Đường Tri Lễ, dịu dàng gọi một tiếng: "Cha."

Đây đúng là Đường Linh Linh đã từng gặp mặt một lần với Hồng Đậu ở tòa miếu đổ, phía sau Đường Linh Linh còn có một nam nhân phong lưu tuấn dật đi theo, không phải phu quân Ngụy Thức của nàng ấy, mà là một người Hồng Đậu không quen biết.

Vị công tử kia nhìn phu thê họ Ngọc, lại nói với Đường Tri Lễ: "Dượng, xảy ra chuyện gì thế?"

"Đây là thân thích bên nhà mẹ của Đường Linh Linh." A Miên dán sát bên tai Hồng Đậu, thấp giọng nói: "Thiếu gia của Mạc gia Lĩnh Nam, Mạc Quân Hoài, cũng không phải là người giang hồ, mà là một người đọc sách, đang làm quan, sang năm chuẩn bị nhậm chức tri phủ Lĩnh Nam. Trong quan trường, tiền đồ của hắn không thể hạn lượng."

"Người đọc sách?" Hồng Đậu lại liếc mắt nhìn Mạc Quân Hoài một cái, tiếp theo liền gật gật đầu.

A Miên nhẹ giọng hỏi: "Hồng Đậu đang nghĩ gì?"

"Ta chỉ vừa thấy vị Mạc Quân Hoài này, liền nhớ tới một người đọc sách khác mà thôi." Hồng Đậu lẩm bẩm nói: "Chẳng qua người đọc sách kia thoạt nhìn lại không khôn khéo giỏi giang như Mạc Quân Hoài này, hắn hoàn toàn chính là con mọt sách, cũng khó trách không thi đậu công danh."

Đây vẫn là lần đầu tiên Hồng Đậu nhìn thấy người làm quan ở thế giới này. Trong thế giới này, triều đình và giang hồ hoàn toàn không can thiệp vào chuyện của nhau, đột nhiên lại có thể nhìn thấy một người của triều đình có liên quan đến giang hồ, chuyện đó đúng là khiến người ta thấy lạ.

A Miên cũng không hỏi con mọt sách Hồng Đậu nhắc tới kia là ai, hắn cầm tay Hồng Đậu, nhàn nhạt nói: "Mạc Quân Hoài này cũng chưa bao giờ liên quan đến chuyện giang hồ, hiện tại hắn có mặt ở Đường Môn, cũng là vì lão môn chủ qua đời thôi."

Một người qua đời, phàm là người có chút quan hệ thân thích đều phải đến đây phúng viếng, Mạc Quân Hoài cũng không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 392: Đường Linh Linh (2)

Đường Tri Lễ "Hừ" một tiếng, "Một nam một nữ này, muốn làm việc cẩu thả ở đây, bị ta bắt gặp, bọn họ lại không biết hối cải, ngược lại còn không ngừng mở miệng châm chọc, đúng là đồi phong bại tục mà!"

"Đường nhị gia, ta khuyên ngươi vẫn nên bình tĩnh một chút." Ngọc Lang có lòng tốt nói: "Những năm gần đây, phu thê chúng ta cũng gặp không ít người ngoan cố không thay đổi như ngươi vậy, nhưng bất luận những người này lòng đầy căm phẫn ra sao, kết quả là bọn họ cũng chỉ tự khiến mình tức giận."

Hai người Ngọc Nương Ngọc Lang kia da mặt rất dày, chưa từng biết xấu hổ, cho nên bọn họ sẽ không bởi vậy mà tức giận, nói cách khác, bất luận những người khác có nói bọn họ đồi phong bại tục thế nào, vậy cũng vô tác dụng.

Đường Linh Linh bỗng nhiên cười hỏi: "Hai vị chính là đôi phu thê trên giang hồ nổi danh không ưu phiền tâm sự, chỉ tham muốn thưởng hoan – Ngọc Lang công tử, cùng Ngọc Nương phu nhân?"

"Chính là chúng ta." Ngọc Nương cũng che miệng cười, "Đường đại tiểu thư đúng là biết ăn nói, không ưu phiền tâm sự, chỉ tham muốn thưởng hoan, ta rất thích những lời này đấy."

Ngọc Lang và Ngọc Nương chỉ quan tâm đến tận hưởng lạc thú trước mắt, đâu thèm cái gì mà long trời lở đất, thương hải tang điền? Cho nên Đường Linh Linh nói một câu này, đúng là cực hợp khẩu vị bọn họ.

Đường Linh Linh lại khách khách khí khí nói: "Trước nay đối với chuyện giang hồ ta không hiểu biết nhiều lắm, chẳng qua tên tuổi hai vị lại như sấm bên tai. Hai vị đều là người có cá tính, không thể chịu được nhiều quy củ, tiêu sái như thế thật ra lại khiến người khác cực kỳ hâm mộ, hai vị hôm nay tới Đường Môn, thực sự khiến ta vô cùng kinh ngạc."

Đường Tri Lễ nghe Đường Linh Linh nói chuyện khách khí như thế, liền không khỏi muốn mở miệng tiếp tục mắng, nhưng Mạc Quân Hoài lại ngăn cản Đường Tri Lễ, mặt hắn mỉm cười nói: "Dượng, không ngại liền nghe một chút xem biểu muội nói thế nào đi."

Đường Tri Lễ lúc này mới tạm ngưng lửa giận.

Ngọc Nương tâm tình tốt nói: "Chúng ta cũng là vì nghe nói Đường Môn địa linh nhân kiệt, lại thấy dọc đường đi mọi người đều tiến về hướng Đường Môn, liền đi theo đám đông cùng tới, phong cảnh Đường Môn quả thực là đẹp, chẳng qua… đạo đãi khách có kém một chút."

Nói xong, Ngọc Nương còn liếc mắt nhìn Đường Tri Lễ, Đường Tri Lễ lại tức đến mức râu cũng run lên.

Đường Linh Linh cười khổ, đôi mắt đẹp cũng lộ sắc thái bi thương, lại càng có cảm giác nhu nhược động lòng người, cho dù là nữ nhân, nhìn cũng sẽ không nhịn được mà sinh lòng đồng cảm, "Ông nội mới qua đời không lâu, trên dưới Đường Môn đều chìm trong đau buồn, khó tránh khỏi sẽ có điểm không chu toàn khi đối đãi khách quý. Nếu hai vị để ý, ta liền thay mặt Đường Môn ở chỗ này nói xin lỗi với hai vị."

"Phu thê chúng ta cũng không phải người tính toán chi li." Ngọc Lang nói: "Đường đại tiểu thư cứ yên tâm, chúng ta sẽ không ra bên ngoài nói Đường Môn đãi khách không chu toàn."

Ngọc Nương cũng gật gật đầu.

Phu thê bọn họ tuy tam quan có khác hẳn người thường, nhưng bọn họ cũng chuyên ăn mềm không ăn cứng, ngươi muốn cứng rắn với bọn họ, vậy bọn họ cũng sẽ không nhận thua, nếu ngươi nói chút lời hay, bọn họ vui, thì cũng liền không gây phiền toái.

Đường Linh Linh thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Hai vị không ngại thì tốt rồi, hai vị đều là người tính tình chân thật, tục nhân chúng ta dĩ nhiên kém xa, hai vị nói chuyện làm việc, tục nhân chúng ta vốn cũng không nên quấy rầy, chẳng qua… hai vị cũng biết, ông nội của ta mới qua đời, rất nhiều khách nhân tới đây, tuần tra của Đường Môn đã tăng cường rất nhiều, ban ngày cũng liền thôi, vào ban đêm, sẽ thường xuyên có đệ tử cầm theo đèn lồng trắng tuần tra qua lại, hơn nữa hẳn hai vị cũng biết, đệ tử Đường Môn đều đeo mặt nạ bạc, hiện giờ mặt nạ bạc cũng đổi hết thành mặt nạ trắng dùng cho tang sự rồi…"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 393: quot;Giang hồ Thập bát thứcquot;

Ngọc Nương cười cứng đờ, "Đường đại tiểu thư nói chuyện này làm gì vậy?"

"Ta nói điều này, là vì sợ đến lúc đó hai vị ban đêm ra ngoài ngắm hoa ngắm trăng, quá mức mê mẩn, lại đột nhiên nhìn thấy đệ tử Đường Môn đeo mặt nạ trắng cầm đèn lồng trắng sẽ bị dọa sợ, lúc này mới nhắc vài câu." Đường Linh Linh suy nghĩ chu toàn mà nói: "Chẳng qua hai vị cũng có thể yên tâm, đệ tử Đường Môn chúng ta cứ mỗi một nén nhang lại tuần tra một chuyến, hẳn là … cũng sẽ không quấy rầy hứng thú thưởng cảnh của hai vị."

Ngọc Lang nghe xong, kéo kéo tay Ngọc Nương, kề tai nói nhỏ: "Ngọc Nương, một nén nhang thời gian này, sao mà đủ cho ta giải quyết?"

Ngọc Nương thầm nghĩ cũng phải, một nén nhang thời gian, cũng chỉ mới vừa đủ cho bọn họ tiến vào trạng thái, diễn biến chính còn chưa bắt đầu đâu, mới thế đã bị người ta cắt ngang, vậy thật đúng là khiến người ta khó chịu.

"Đường Môn này ấy mà, quả thực phong cảnh rất tốt." Ngọc Nương cười cười, nói: "Chẳng qua phong cảnh nơi này chúng ta cũng đã xem, nên đến nơi khác nhìn ngắm một chút, phu thê chúng ta cáo từ tại đây vậy."

Đường Linh Linh lập tức giữ lại: "Đường Môn còn chưa chiêu đãi hai vị thật tốt, sao hai vị có thể rời đi?"

"Đường đại tiểu thư không cần giữ khách." Ngọc Lang cũng nói: "Ta và Ngọc Nương ở chán một chỗ, dĩ nhiên liền rời đi thôi."

Mặt Đường Linh Linh lộ vẻ tiếc nuối, "Nhưng mà…"

"Cũng không cần tiễn khách, chúng ta cáo từ tại đây." Ngọc Nương ngắt lời Đường Linh Linh, nói xong một câu liền kéo tay Ngọc Lang xoay người đi thẳng.

Hai người kia đi khuất dạng, Đường Linh Linh mới nghiêng đầu nhìn về phía Đường Tri Lễ, "Cha, lần này người coi như không phải xử lý phiền toái như vậy nữa."

"Tuy bọn họ chủ động rời khỏi Đường Môn, nhưng vẫn còn không biết sai…"

"Ai nha, dượng." Mạc Quân Hoài cười lắc đầu, nói: "Có một câu gọi là mời thần dễ tiễn thần khó, phu thê họ Ngọc vốn có tính tình không biết liêm sỉ, cãi nhau với bọn họ cũng chỉ là tự hạ thấp thân phận, khiến người ngoài nhìn vào chê cười mà thôi, huống chi hiện tại đang là thời điểm tổ chức tang sự cho lão môn chủ, không nên gây ra động tĩnh lớn như thế. Biện pháp tốt nhất đương nhiên chính là nghĩ cách để bọn họ tự rời khỏi Đường Môn."

Mạc Quân Hoài lại nhìn về phía Đường Linh Linh, hơi mỉm cười nói: "Một năm không gặp, biểu muội vẫn không khác trước."

Đường Linh Linh lễ phép đáp lại một nụ cười, cũng không nói gì cả.

Mà trên đại thụ phía bên kia tường cao, sau khi Hồng Đậu nhìn màn diễn này, tự đáy lòng liền đánh giá, "Đường đại tiểu thư có thể nhìn ra phu thê họ Ngọc ăn mềm không ăn cứng, đúng là lợi hại."

"Đường Linh Linh quả thực hết sức thông minh." A Miên cũng theo Hồng Đậu đánh giá một câu, mỉm cười đưa tay phủi đi mảnh lá rụng rơi trên đỉnh đầu nàng.

Hồng Đậu nhớ tới lúc trước khi nàng xảy ra xung đột với phu thê họ Ngọc, còn phải bồi thường một quyển "Giang hồ thập bát thức" mình quý trọng từ lâu. Nhớ đến chuyện này, nàng liền đau lòng không thôi, nhưng rất nhanh nàng lại nghĩ tới khi mình cùng A Miên ân ái… Những chiêu thức ùn ùn không dứt đó, lại nghĩ tới A Miên còn từng cầm quyển "Giang hồ thập bát thức" kia xem cẩn thận …

Hồng Đậu ngẩng đầu, ánh mắt nhìn A Miên liền thay đổi.

A Miên mỉm cười, "Hồng Đậu nhìn chằm chằm ta như thế, chẳng lẽ vì cảm thấy ta lại đẹp lên?"

"A Miên…" Hồng Đậu cạn lời trong chốc lát, hỏi: "Quyển sách "Giang hồ thập bát thức" kia, rốt cuộc chàng nghiên cứu bao lâu vậy?"

"Không lâu." A Miên một chút cũng không do dự, cong môi mỉm cười, quyết đoán trả lời: "Chỉ có bốn tháng lẻ năm ngày mà thôi."

Hồng Đậu nghĩ một chút, đó chính là bắt đầu từ lúc nàng nhìn thấy A Miên cầm quyển sách đó. Nàng lại cạn lời trong chốc lát, "Khi đó chàng đã nghiêm túc nghiên cứu quyển sách này làm gì?"

"Bởi vì khi đó ta đã muốn 'vỗ tay ân ái*' với Hồng Đậu rồi nha." A Miên cười như ánh mặt trời.

(*) Vỗ tay ân ái: Tức là XXOO

Hồng Đậu đỏ mặt: "…"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 394: Bắt một cô nương

A Miên cực thích "vỗ tay ân ái", nói đúng ra, là cực thích "vỗ tay ân ái" cùng Hồng Đậu.

Đây là vào buổi tối, hắn đặc biệt nói bên tai nàng.

Gợi cảm chết người, cũng mê người chết đi được.

So với Hồng Đậu và A Miên sống trong ngày tháng ngọt ngào như đường mật, cả ngày ăn không ngồi rồi chỉ biết no ấm nghĩ **, Mông Nhi lại có vẻ thành thục ổn trọng hơn nhiều, hắn cũng không hay ra khỏi sân phòng mình, chẳng qua một khi hắn đi ra ngoài dạo một vòng, trở về liền nhất định thu được rất nhiều tin tức hữu dụng.

Ví dụ như, gần đây không chỉ từ trên xuống dưới Đường Môn, mà ngay cả khách khứa tới đây cũng đều thảo luận cực kỳ sôi nổi về việc môn chủ đời kế tiếp của Đường Môn sẽ là ai.

Lão gia tử Đường Môn cả đời có hai con trai một con gái, đại nhi tử Đường Tri Nghĩa đã qua đời mười mấy năm, tiểu nữ nhi vào hơn hai mươi năm trước gả cho Đường chủ Phích Lịch Đường, khi Phích Lịch Đường bị huỷ diệt, vị tiểu nữ nhi này cũng theo đó mà hương tiêu ngọc vẫn, nên hiện tại, lão gia tử Đường Môn cũng chỉ còn lại một người con thứ hai, Đường Tri Lễ.

Theo lý mà nói, Đường Tri Lễ là người có khả năng trở thành Môn chủ tiếp theo nhất, nhưng Đường Môn lại còn mấy người trẻ tuổi nữa, ví dụ như Đại tiểu thư Đường Môn Đường Linh Linh, nhị tiểu thư Đường Môn Đường Nhất Nhất, và cả biểu thiếu gia Đường Môn Ngụy Thức.

Môn chủ Đường Môn, xưa nay đều không chỉ nam nhân mới có thể làm, ngay trong lịch sử Đường Môn cũng đã có vài nữ chưởng môn, mà nghe nói, lúc lão gia tử Đường Môn còn tại thế, ông ấy đã hết sức kỳ vọng vào Đường Nhất Nhất, và cả Ngụy Thức nữa.

Hai người kia tuy bối phận có hơi nhỏ, nhưng trước khi lão gia tử Đường Môn qua đời đã giao phó cho các đại trưởng lão, nhất định phải chiếu cố cho Ngụy Thức và Đường Nhất Nhất nhiều hơn. Ý tứ của chuyện này, đúng là có thể khiến người ta suy tính vô hạn.

Lão gia tử Đường Môn vẫn chưa kịp để lại di ngôn cho biết môn chủ tiếp theo là ai liền bỗng nhiên qua đời, vấn đề người được chọn cho vị trí môn chủ

đời kế tiếp đã trở nên khó bề quyết định. Dựa theo quy củ, ai có thể đạt được sự tán thành của mấy đại trưởng lão Đường Môn, người đó liền có thể trở thành môn chủ đời kế tiếp.

Ngụy Thức rốt cuộc cũng không phải họ Đường, thân thể hắn hiện tại lại không tốt, cho nên người khả năng nhất bây giờ, cũng chỉ có hai người Đường Nhất Nhất cùng Đường Tri Lễ mà thôi.

Trong viện dưới tàng cây, Mông Nhi ngồi trên ghế đá nói: "Đừng nhìn hiện tại tất cả mọi người đều đắm chìm trong bi thương vì Đường Môn lão môn chủ qua đời, kỳ thật sâu bên trong đã là nước ngầm mãnh liệt, không chừng một ngày nào đó sẽ vì vị trí môn chủ này mà bộc phát ra một trận xung đột."

"Cho nên…" Hồng Đậu nhìn chằm chằm nữ nhân bị trói gô ném trên đất, "Đây là lý do ngươi trói một cô nương về hả?"

"Ưm!" Cô nương bị trói tay chân kia, trong miệng cũng bị một miếng vải rách nhét vào, chỉ có thể phát ra tiếng ưm ưm, không thể nói ra lời.

Mông Nhi nói: "Là A Miên sư huynh kêu ta trói về."

"A Miên?" Ngữ khí của Hồng Đậu lập tức trở nên bén nhọn, "Không phải hắn đi phòng bếp làm đồ ăn cho ta à?"

"Trên đường ta trở về, đúng lúc liền gặp A Miên sư huynh đi phòng bếp, lúc ấy trong tay huynh ấy đã xách theo cô nương này, huynh ấy nói huynh ấy còn phải làm điểm tâm, nên đã kêu ta mang về trước." Mông Nhi trả lời thành thật, không thêm mắm thêm muối chút nào, hoàn toàn là lời nói thật, nhưng hắn không rõ, vì sao Hồng Đậu nghe xong ngay cả ánh mắt cũng đều thay đổi.

Xuất phát từ giác quan thứ sáu không đáng tin cậy của nữ nhân, Hồng Đậu liền lập tức đập bàn, cả giận nói: "Giỏi lắm A Miên! Thật quá đáng giận!"

"Sư tẩu…" Mông Nhi vội vàng nói tốt cho A Miên, "A Miên sư huynh không phải là người như vậy…"

"Ngươi đừng nói tốt cho hắn!" Hồng Đậu cắn răng, "Cho dù hắn thương tiểu Mông Nhi luôn cô đơn một mình, cũng không thể đi bắt một cô nương về cho ngươi được!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 395: Tuyết Phân Phân

Mông Nhi: "…"

Nói xem… nữ nhân bình thường nghe được tình lang của mình bắt một cô nương về, không nghĩ nhiều cũng liền thôi, nếu nghĩ nhiều, chẳng lẽ lại cảm thấy tình lang của nàng bắt cô nương cho những người khác sao?

Dựa theo tư duy bình thường mà nói, Hồng Đậu hẳn nên hiểu lầm A Miên muốn có Tề nhân chi phúc mới phải, đúng không!?

Hồng Đậu đi tới, vỗ vỗ vai Mông Nhi, "Mông Nhi, sư tẩu tin tưởng ngươi không cần dựa vào loại phương pháp này cũng có thể tìm được bạn gái!"

Mông Nhi trầm mặc. Hắn một chút cũng không cảm thấy cao hứng, cảm ơn.

Hồng Đậu lại đi đến trước mặt cô nương kia, nàng ngồi xổm xuống, lấy miếng vải bố trong miệng cô nương kia ra, nàng cố hết sức cười thân thiện, nói: "Cô nương, ngươi đừng sợ…"

"Phương Hồng Đậu!" Nào biết cô nương này vừa nói được, đã kinh hãi giận dữ thốt lên: "Ngươi quả nhiên là một nữ nhân đáng sợ!"

Hồng Đậu dựng thẳng mày, "Này… Cô nương, người trói ngươi lại cũng không phải ta nha, sao ngươi lại nói ta là nữ nhân đáng sợ?"

"Ta ngụy trang tốt như vậy, nếu không phải ngươi nhìn thấu thân phận của ta, bảo A Miên cô nương… không phải, là A Miên công tử bắt ta lại, hiện giờ ta có thể bị khống chế như vậy sao!?" Cô nương này vừa nói, nước mắt liền tủi thân rớt ra, "Mệnh ta sao lại khổ như vậy chứ! Lần nào cũng thua dưới tay ngươi. Ta không phục!"

Hồng Đậu nhìn thấy nữ nhân khóc, liền sợ tới mức lui một bước về sau.

Mông Nhi lạnh lạnh nói: "Ngươi khiến nàng ta khóc rồi."

"Này, sao lại nói thế được! Là chính nàng khóc có được không!" Hồng Đậu không gánh nổi tội danh chọc con gái khóc, nàng trước nay đều thương hương tiếc ngọc, việc chọc khóc con gái là trăm triệu lần không thể!

Mông Nhi lại lạnh lạnh nhìn Hồng Đậu, tiếp tục lạnh lạnh nói một câu: "Nhưng nàng ta thật sự là vì ngươi mới khóc."

Hồng Đậu trầm mặc, nàng bất đắc dĩ lại đến gần một bước, ngồi xuống trước mặt cô nương kia, nàng khụ khụ, khẽ hắng giọng nói: "Cô nương… ngươi có thể đừng khóc được không?"

"Oa!" Nào biết cô nương kia còn khóc lớn hơn nữa, "Vì sao mệnh ta lại khổ như thế! Lần đầu tiên ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, đã phải làm chân chạy việc, lại phải ăn điểm tâm độc, còn bị chính khói mê của mình làm cho té xỉu! Hiện tại còn bị người ta bắt trói! Phương Hồng Đậu! Ngươi là khắc tinh của ta sao!?"

Nói đoạn, tiếng khóc của nàng còn thảm hại hơn.

Hồng Đậu nghe xong, như suy tư điều gì, nàng vươn tay ra xoa lên mặt cô nương này, lại kéo kéo da mặt nàng ta, tiếp theo lại xoa xoa, mặt cô nương này bị tra tấn đến đỏ lên rồi.

"Kẻ sĩ thà chết chứ không thể chịu nhục!" Thiếu nữ khóc thút thít đến đỏ hồng cả mắt, rất có cốt khí nói: "Ngươi giết ta là được rồi, còn muốn làm gì ta nữa!?"

"Không phải…" Hồng Đậu hậm hực thu tay, "Trên mặt ngươi không có mặt nạ dịch dung à?"

"Đây là mặt thật của ta! Có thể có mặt nạ gì!"

Hồng Đậu ngượng ngùng cười, "Vậy… ngươi không phải Tuyết Phi Phi à?"

"Ta hiện tại đã đổi tên!" Thiếu nữ vừa khóc vừa nói: "Ta không gọi là Tuyết Phi Phi nữa! Ta tên Tuyết Phân Phân!"

Hồng Đậu không nhịn được, "Phụt" một tiếng bật cười.

"Ngươi cười cái gì! Ta đổi tên còn không phải đều do ngươi à!" Sự bi thương của Tuyết Phân Phân đã ngược dòng thành sông rồi, "Nếu không phải vì ngươi… Ta cũng không cần đeo trên lưng tội danh giết một chưởng môn, tất cả nhân sĩ chính đạo hiện tại nghe thấy tên Tuyết Phi Phi liền đồng loạt xông tới giết ta, lúc này ta mới bất đắc dĩ sửa tên lại!"

Ừm… Tên này, còn là do Du Tử Tức tự mình đặt.

Du Tử Tức là Giáo chủ, một thuộc hạ như nàng ta chỉ có thể coi như không thấy sự vui vẻ tà ác trong mắt Giáo chủ mà nhận cái tên mới này.

July 29, 2019

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 396: Lừa gạt (1)

Nhìn kỹ ra, Tuyết Phi Phi… hiện tại hẳn nên gọi là Tuyết Phân Phân, Tuyết Phân Phân cũng chẳng qua cũng chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt trái xoan, ngũ quan tinh xảo, lúc này nàng ta khóc như đau lòng muốn chết đi, không khiến người ta cảm thấy nhếch nhác, ngược lại còn khiến người ta cảm thấy có chút đáng yêu.

Hồng Đậu cũng không nói lời nào, chỉ chờ Tuyết Phân Phân khóc đủ, khóc đến khi không còn sức lực, tiếng khóc trở nên đứt quãng, nàng mới hỏi: "Hiện tại chúng ta có thể tâm sự thật tốt chưa?"

"Ngươi, ngươi muốn nói gì?" Tuyết Phân Phân nức nở, khóc quá lâu, hiện tại nàng ta muốn ngừng cũng không ngừng ngay được.

"Ta cũng không muốn nói gì nha, chỉ là…" Trong mắt Hồng Đậu lộ vẻ thương hại nói: "Một nữ tử xinh đẹp như vậy, không mỉm cười mà khóc thút thít, thật lãng phí gương mặt đẹp này của ngươi nha."

Tiếng khóc lập tức ngừng lại, hai mắt đẫm lệ mờ mịt một lúc, tiếp theo, nàng ta như hiểu ra điều gì, lại nói với giọng nức nở: "Ta thiếu chút nữa liền mắc bẫy của ngươi rồi! Ngươi cố ý khen ngợi, muốn lôi kéo làm thân với ta, để thuận tiện hỏi ta Giáo chủ đã giao cho ta nhiệm vụ gì đúng không!? Phương Hồng Đậu, ngươi quả thật là một nữ nhân đáng sợ!"

Hồng Đậu không hiểu sao mình lại biến thành nữ nhân đáng sợ lần nữa, nàng khụ một tiếng, nở một nụ cười hỏi: "Vậy ngươi tới Đường Môn, rốt cuộc là đã nhận nhiệm vụ đặc biệt gì từ Du Tử Tức?"

Tuyết Phân Phân căm giận nói: "Ngươi quả nhiên muốn dụ ta nói! Ta còn lâu mới dễ dàng mắc mưu như vậy!"

"Phải phải phải… Ngươi không dễ dàng mắc mưu như thế." Hồng Đậu vuốt cằm, lại cà lơ phất phơ nói: "Chẳng qua … Ngươi không nói, ta cũng có thể

đoán được.”

“Ngươi có thể đoán được?” Tuyết Phân Phân bán tín bán nghi nhìn Hồng Đậu, tuy nói với đầu óc của nàng ta, có nhìn kỹ cũng không ra thứ gì, chẳng qua theo như lời Giáo chủ nói, khi ngươi nhìn chằm chằm vào mắt một người mà không nháy mắt, không nói lời nào, chỉ trầm mặc, người bị ngươi nhìn chằm chằm kia sẽ chột dạ.

Cho nên lúc này không phải chơi thông minh, mà là chơi khí thế.

Hồng Đậu lại một chút cũng không hề tỏ ra chột dạ, nàng bình thản ung dung khẽ cười, nghiêm trang nói: “Ta đương nhiên có thể đoán được. Ngươi đừng quên, ta là người thế nào? Ta chính là Phương Hồng Đậu thông minh bác học, nếu không phải ta nói cho A Miên, sao A Miên lại trói ngươi cơ chứ?”

Trong nháy mắt này, Tuyết Phân Phân liền không khỏi nhớ tới đủ chuyện trong quá khứ, nàng ta nằm vùng ở Võ Lâm Minh như thế nào, lại bị Hồng Đậu chỉnh đến sống không bằng chết ra sao, thậm chí cuối cùng, nàng ta còn phải vì Phương Hồng Đậu mà gánh tội danh giết Chưởng môn Phái Không Động trên lưng!

Phương hướng phát triển nghề nghiệp của Tuyết Phân Phân là trở thành một gián điệp nằm vùng giỏi giang khôn khéo, nhưng từ khi gặp Hồng Đậu, thân phận nằm vùng của nàng ta cũng kết thúc luôn.

Chính như lời nàng ta nói, Phương Hồng Đậu quả thực là một nữ nhân đáng sợ.

Hồng Đậu ung dung tự tại nói: “Tuyết Phân Phân, ngươi nói xem nào, trên thế giới này có chuyện gì có thể giấu được mắt ta sao? Vì sao ngươi lại đến Đường Môn, mục đích này ta vừa xem đã hiểu.”

“Ngươi… Ngươi đều biết?”

“Đó là dĩ nhiên.” Hồng Đậu “Hừ” một tiếng, đứng lên, hai tay chắp sau lưng, giống như thần côn* mà nói: “Đường Môn tuy là võ lâm chính phái, đối với Ma giáo quả thực cũng là thế bất lưỡng lập. Khi mới nhìn qua, thì Ma giáo phái người tới Đường Môn nằm vùng cũng không có gì khó hiểu, nhưng giang hồ nhiều võ lâm chính phái như vậy, Du Tử Tức lại chỉ phái ngươi tới Đường Môn, hàm nghĩa trong đó, quả thực khiến người ta nghiền ngẫm.”

(*) Thần côn: người lấy danh nghĩa quỷ thần để lừa đảo (có thể hiểu là dáng vẻ giả bộ thần bí thâm sâu)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 397: Lừa gạt (2)

Tuyết Phân Phân chợt khẩn trương, ánh mắt nàng ta bất an, lộ vẻ hoảng loạn.

Hồng Đậu lại nói tiếp: “Tuyết Phân Phân, ngươi sẽ không cho rằng ta cũng giống như người khác, chỉ biết đơn giản cho rằng ngươi bị Du Tử Tức phái tới Đường Môn nằm vùng thôi đấy chứ? Ngươi biết đấy, ta không ngu xuẩn như vậy, Du Tử Tức sai ngươi tới, đương nhiên là vì có chuyện quan trọng hơn nằm vùng, chẳng qua, để khỏi đả kích ngươi, nếu ngươi không muốn nói, vậy ta cũng không nói làm gì, ngươi coi như ta không biết là được.”

Hồng Đậu càng nói, sắc mặt Tuyết Phân Phân cũng ngày càng khó coi. Nói thật, sắc mặt khó coi này của nàng ta, phối hợp với khuôn mặt nhỏ hoa lê dính mưa này, quả thật có chút buồn cười đến đáng yêu.

Tuyết Phân Phân không nói, Hồng Đậu cũng liền không nói gì, nàng chỉ bày vẻ mặt hiểu rõ nhìn Tuyết Phân Phân, rất có cảm giác ‘hết thảy mọi chuyện đều nằm hết trong tính toán của ta rồi’.

Sau một lát, rốt cục thì phòng tuyến tâm lý của Tuyết Phân Phân vẫn yếu ớt hơn, liền sụp đổ trước, nàng ta sụt sịt, hết sức tủi thân nhìn Hồng Đậu nói: “Vì sao… Bất luận ta có nhiệm vụ gì đều bị thua trên tay ngươi, ở Võ Lâm Minh còn chưa tính, lúc này ở Đường Môn cũng vậy…”

Nàng ta nức nở hết sức thương tâm, thật khiến người nghe đau lòng, người thấy rơi lệ.

Hồng Đậu cực kỳ đồng cảm gật gật đầu, “Ta cảm thấy áy náy sâu sắc về điều này, nhưng vận mệnh luôn khiến chúng ta gặp nhau, ta cũng không có cách nào.”

“Lúc này … Lúc này ta khó khăn lắm mới được Giáo chủ giao cho nhiệm vụ quan trọng như vậy, chỉ cần giúp Mai công tử giết Đường Tri Lễ là xong, hiện giờ thân phận của ta bị nhìn thấu, ta lại không hoàn thành được nhiệm vụ rồi!”

“Oa” một tiếng, Tuyết Phân Phân đau lòng khó nén mà gào khóc lên.

Hồng Đậu nghe đến lỗ tai chấn động, không hiểu sao một người lại có thể liên tiếp khóc nhiều lần như thế mà nước mắt mãi không hết, nhưng nàng cũng

bắt được trọng điểm trong lời của Tuyết Phân Phân, "Ngươi nói ngươi tới Đường Môn, là để giúp một người tên Mai công tử giết Đường Tri Lễ?"

Tuyết Phân Phân khóc nức nở, "Chẳng phải ngươi đều biết rồi sao? Còn hỏi ta làm gì?"

"Sư tẩu vốn không biết." Mông Nhi xem diễn hồi lâu nhàn nhạt nói: "Những gì nàng vừa nói đều là lừa ngươi."

Tiếng khóc của Tuyết Phân Phân liền khựng lại.

Hồng Đậu cười hắc hắc, nói hết sức ngượng ngùng: "Đúng vậy, những lời ta vừa nói đều là lừa ngươi, kỳ thật ta căn bản không biết ngươi tới Đường Môn rốt cuộc có nhiệm vụ gì."

Tuyết Phân Phân đầu tiên mấp máy môi, tiếp theo là bả vai run rẩy, ngay sau đó, là toàn thân đều rúng động, khi nàng ta lại muốn "Oa" một tiếng gào lên, thì vừa mở miệng, một viên đá liền đánh trúng bả vai phải nàng ta, có gào cũng không ra tiếng.

Hồng Đậu quay đầu lại, thấy được nam nhân đi tới, liền cao hứng kêu một tiếng: "A Miên!"

"Bánh táo chua mới ra lò." A Miên đưa một đĩa điểm tâm tới trước mặt Hồng Đậu, khẽ mỉm cười, "Thử xem có hợp khẩu vị không."

"Ừm!" Hồng Đậu duỗi tay cầm lấy một miếng điểm tâm, nàng cắn một cái, liền vui mừng nói: "Ăn ngon, A Miên làm gì cũng ngon hết."

A Miên bật cười, lúc này mới rảnh nhìn về phía Tuyết Phân Phân đang ngồi dưới đất, không thể phát ra âm thanh, "Tiểu Tuyết Nhi, trước kia ta chưa nói với ngươi, ta không thích có người gây ồn à?"

Tuyết Phân Phân không cách nào trả lời được.

A Miên lại không chút để ý nói: "Người không nhớ lâu, miệng sẽ bị khâu lại đó."

Thân mình Tuyết Phân Phân cứng đờ, hiện tại cho dù có thể nói, thì nàng ta cũng không dám nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 398: Chuyện thú vị

Hồng Đậu vừa cắn điểm tâm, vừa nói: "Ta vừa lừa được nàng chính miệng nói ra đó, ta lợi hại không?"

"Lợi hại." A Miên nghiêm túc khích lệ một câu, thấy nàng ăn xong điểm tâm trong tay, lại cầm đĩa đưa ra phía trước, Hồng Đậu dứt khoát nhận đĩa luôn, nhìn hắn khẽ cười, dáng vẻ có chút ngu si.

A Miên lại cảm thấy đáng yêu dị thường, hắn không nhịn được xoa đỉnh đầu nàng, nhẹ giọng nói: "Ngoan, ăn nhiều một chút, có thể thêm được chút thịt."

Hồng Đậu thiếu chút nữa cho rằng hắn còn muốn thêm một câu 'có thể bán được giá tốt'. Nàng hỏi: "A Miên, hiện tại chàng đang coi ta như heo mà nuôi chắc?"

"Sao lại thế được?" A Miên thuần lương cười nói: "Ta chỉ coi Hồng Đậu thành mẹ của con ta mà nuôi thôi."

Đột nhiên không kịp phòng ngừa lại gặp phải một màn khoe ân ái, Mông Nhi mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, trước sau như một coi như mình không phát hiện.

Hồng Đậu miễn cưỡng tiếp nhận đáp án này, nàng cắn một miếng điểm tâm, khẽ cong khóe miệng, nói: "Vừa rồi Tuyết Phân Phân nói, nàng vì nhận được nhiệm vụ Du Tử Tức giao cho mới đến Đường Môn, nhiệm vụ của nàng là giúp một người tên Mai công tử giết Đường Tri Lễ."

"Mai công tử… Đây là một danh hào chưa từng nghe qua." Đôi mắt cười của A Miên hướng về phía Tuyết Phân Phân, chân hắn vừa động, một viên đá trên mặt đất liền đánh trúng bả vai Tuyết Phân Phân. Hắn hỏi: "Mai công tử là ai, ngươi biết chứ?"

"Ta…" Sau khi Tuyết Phân Phân phát hiện mình có thể nói chuyện, khẽ ho khan một chút rồi nói: "Ta chỉ nhận được nhiệm vụ giúp Mai công tử giết Đường Tri Lễ, nhưng Giáo chủ cũng chưa nói cho ta biết Mai công tử là ai."

Hồng Đậu nghi hoặc, "Hắn chưa nói cho ngươi biết Mai công tử là ai, vậy ngươi giúp hắn thế nào?"

"Giáo chủ nói, chờ sau khi ta tới Đường Môn, vào giờ Tý buổi tối ngày mười lăm liền đến tiểu đình sau núi chờ là được." Tuyết Phân Phân trả lời rất nhanh, thật sự không giống người vừa khóc sướt mướt vừa rồi.

Hồng Đậu lại cười, "Ngươi vừa rồi còn vì không làm được nhiệm vụ mà khóc đến đau lòng không kềm chế được, sao hiện tại lại không có cốt khí, nói ra tất cả mọi chuyện thế?"

"Trước thủ đoạn của A Miên công tử … Không thể có cốt khí." Tuyết Phân Phân nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, bộ dạng nước mắt chưa khô của nàng ta lúc này, thực sự rất giống một động vật nhỏ bị bắt nạt.

"Thủ đoạn của A Miên?" Hồng Đậu tò mò, "A Miên có thủ đoạn gì?"

"Ví dụ như…" Tuyết Phân Phân ngước mắt, vừa nhìn đến khuôn mặt cười như không cười của A Miên, nàng ta liền thành thật ngậm miệng.

Hồng Đậu càng thêm tò mò, "Sao ngươi lại không nói?"

Tuyết Phân Phân nào dám nói nha, thủ đoạn của A Miên nàng ta đã từng thấy, ví dụ như, chặt tay hoặc chân người ta, sau đó liền ghép lại cho người này. Đương nhiên, là ghép ngược lại.

Nghe nói, đây là thực nghiệm y thuật gì đó của hắn, nhưng mà thực nghiệm này, nhìn thật đúng là có thể khiến người ta bị ám ảnh cả đời.

"A Miên, lời Tuyết Phân Phân nói có ý gì?"

A Miên cười nói: "Đơn giản chính là Tiểu Tuyết Nhi cảm thấy ta trước kia mặc nữ trang khiến người ta quá ghê tởm thôi."

Hồng Đậu khựng lại, nàng trước nay đều không muốn để A Miên nhắc tới chuyện này, liền hoả tốc ngậm miệng, lôi kéo tay hắn, đổi đề tài mà hỏi: "A Miên, bắt Tuyết Phân Phân, tiếp theo chàng tính làm thế nào?"

Lợi dụng Tuyết Phân Phân tìm được Du Tử Tức, sau đó báo thù giết sư phụ sao?

Hồng Đậu không nghĩ ra được cách gì, liền chỉ có thể nhìn hắn.

A Miên cũng hiểu Hồng Đậu nghĩ gì, cho nên hắn trước hết nói một câu "Không vội", tiếp theo lại nói: "Nếu chúng ta hiện tại đang ở Đường Môn, mấy ngày nay cũng không có chuyện gì nghiêm trọng, không ngại thì làm chút chuyện thú vị cũng tốt."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 399: Gặp lại Lý Tùy Phong

Hồng Đậu: "Ví dụ như?"

"Công khai thân phận của vị Mai công tử kia." A Miên cười, cực kỳ ác liệt.

Hồng Đậu hiểu rõ, A Miên chỉ đơn thuần cảm thấy đưa bí mật của một người ra ánh sáng là chuyện rất thú vị mà thôi, chứ chẳng phải vì tinh thần trọng nghĩa muốn bắt được kẻ gian xảo có ý đồ mưu hại Đường nhị gia gì cả, nhưng… A Miên có thú vui ác liệt thì thế nào? Dù sao đợi ở Đường Môn cũng rất nhàm chán, tìm việc vui để chơi một chút cũng không tồi.

Vì thế, Hồng Đậu và A Miên cùng cười tủm tỉm nhìn về phía Tuyết Phân Phân.

Tuyết Phân Phân cứng đờ người, chỉ cảm thấy mình bị thứ gì đáng sợ theo dõi, khóe miệng nàng ta giật giật, cảnh giác hỏi: "Các ngươi muốn làm gì?"

"Ngươi nói xem…" Hồng Đậu chậm rãi nói: "Tới giờ Tý đêm mười lăm, vị Mai công tử kia sẽ đến tiểu đình sau núi theo hẹn?"

A Miên cũng thong thả mà ưu nhã nói: "Mai công tử hẳn cũng không phải tên thật của hắn, nếu phải dùng tên giả để liên lạc với người ta, có thể thấy thân phận thật của hắn cũng sẽ không dễ dàng bại lộ."

"Nói như vậy, muốn biết rõ thân phận của hắn…" Hồng Đậu cười, "Chuyện này liền có tính khiêu chiến rồi đây."

Hai người bọn họ người kẻ xướng người họa, phối hợp ăn ý cực kỳ.

Tuyết Phân Phân đau cả đầu, "Các ngươi!"

"Ôi, ngươi không cần nói gì cả." Hồng Đậu ngắt lời Tuyết Phân Phân, khóe môi nhếch lên, cười hì hì nói: "Dù ngươi không muốn chúng ta phá hư nhiệm vụ Du Tử Tức giao cho ngươi cũng không còn kịp rồi, bởi ta và A Miên đã quyết định làm như vậy."

A Miên nhàn nhạt nói: "Mông Nhi, trước hết nhốt nàng ta ở trong phòng ngươi đi."

Mông Nhi sửng sốt, lập tức hỏi: "Vì sao lại là ta?"

"Bởi vì ta không thích trong phòng của ta và A Miên có nữ nhân thứ hai." Hồng Đậu săn sóc nhếch miệng cười, "Hơn nữa tìm một người đến ở cùng Tiểu Mông Nhi, chúng ta cũng không cần lo ngươi sẽ cảm thấy hư không tịch mịch, ban đêm còn có người nói chuyện phiếm với ngươi, thật tốt."

Mông Nhi căn bản không thể nào cảm động được!

Nhưng không cần nghĩ, Mông Nhi cũng có thể biết, một mình hắn thì không cách nào thắng được hai người Hồng Đậu và A Miên, hắn trước nay là một người chín chắn thành thục, cũng không thích làm chuyện vô dụng, vì thế, hắn chỉ có thể không nói một lời nhặt lên dây thừng trói Tuyết Phân Phân, kéo nàng ta vào phòng.

Hồng Đậu lại lần nữa cầm một miếng điểm tâm lên ăn, nàng ngẩng đầu hỏi A Miên, "Hôm nay chính là mười lăm đấy, muốn hành động không?"

"Nếu Hồng Đậu cảm thấy hứng thú, đương nhiên chúng ta liền hành động đêm nay." A Miên cười, lại giơ tay cọ cọ chóp mũi nàng, ôn hòa nói: "Bánh táo chua không thể ăn quá nhiều, sẽ đau răng."

Hắn nói để nàng ăn nhiều thêm thịt, chẳng qua là nói vui thôi.

Hồng Đậu lắc đầu, lại cắn một miếng, không chút để ý nói: "Không sao cả, răng ta tốt, hơn nữa A Miên lại làm đồ ăn ngon như vậy, nếu không ăn hết thật quá đáng tiếc."

"Nghe được Hồng Đậu nói vậy, ta rất vui." A Miên mặt mang ý cười, trong đầu thì nghĩ, về sau mình không thể làm quá nhiều đồ ăn như vậy, có câu nói cái gì quá cũng không tốt, nàng không thương răng nàng, hắn lại rất thương nha.

Đúng lúc này, một bóng người bỗng nhiên bay từ đầu tường xuống. Nhìn thấy có người, cô gái kia hơi sửng sốt, tiếp theo nghe được tiếng bước chân cách đó không xa, nàng ấy chỉ có thể chạy tới nói: "Mong hai vị không nói cho người khác biết ta ở chỗ này."

Dứt lời, nàng ấy vội trốn ra phía sau đại thụ.

Hồng Đậu còn chưa kịp phản ứng, đã có một bóng người khác hạ xuống từ đầu tường, nhìn thấy Hồng Đậu cùng A Miên, hắn cũng sửng sốt một lúc, mới nói: "Phương cô nương?"

"Lý Tùy Phong?" Hồng Đậu cũng nghi vấn kêu lên một tiếng.

Lý Tùy Phong lại nhìn A Miên, "Vị này chính là?"

Hắn chỉ từng thấy A Miên mặc nữ trang, chứ chưa từng thấy A Miên mặc nam phục.

Hồng Đậu cười khan nói, "Đây là A Miên."

□□□□ Đôi lời muốn nói với các chế! Là sau chương này ta sẽ đăng sang phần 3 nha!!! Hãy ủng hộ và tương tác nha mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 400: Đường Nhất Nhất

"Ồ, là A Miên công tử."

Hồng Đậu vừa nghe giọng nói bình tĩnh này của Lý Tùy Phong, liền biết hắn nhất định chỉ nghĩ A Miên này trùng tên với A Miên "Cô nương" kia mà thôi. Nàng đang không biết nên giải thích thế nào, A Miên bên cạnh đã nở một nụ cười hoàn mỹ.

"Ta chính là A Miên mà Lý công tử gặp ở Võ Lâm Minh kia." A Miên mỉm cười, "Chẳng qua hiện tại ta đổi về nam trang mà thôi."

Lý Tùy Phong ngây ngẩn.

Hồng Đậu tâm mệt thở dài, quả thật bất luận là Thẩm Lạc Ngôn hay Lý Tùy Phong, lúc nghe được A Miên công tử chính là A Miên cô nương, đều sẽ lộ ra biểu cảm không dám tin tưởng như vậy.

Sau một lát, Lý Tùy Phong hồi thần, hắn lựa chọn quên đi sự thật A Miên này chính là A Miên kia, mà quay sang hỏi Hồng Đậu, "Ngươi có nhìn thấy một vị cô nương mặc áo lục đi tới đây không? Nàng đại khái cao như vậy, nhìn còn rất đáng yêu, chẳng qua tính tình có chút không tốt…"

Vừa nói, Lý Tùy Phong còn vừa khoa tay múa chân miêu tả.

Hồng Đậu không hiểu đây là phương thức hình dung gì, chẳng qua nàng cũng đoán được, "Ngươi đang tìm một vị cô nương Đường Môn."

"Đúng vậy." Lý Tùy Phong vội nói: "Nàng chính là người Đường Môn."

Hồng Đậu ngẩng đầu liếc mắt nhìn A Miên một cái, A Miên cũng liền cười tiếp một câu: "Vị cô nương Đường Môn kia, còn là người ngươi thích."

Vẻ mặt Lý Tùy Phong rất mất tự nhiên, lại không trả lời vấn đề này.

Hồng Đậu hừ hừ cười nói: "Không chỉ có thế, vị cô nương này, còn là vị cô nương Đường Môn ngươi vẫn luôn trốn tránh."

Lý Tùy Phong hiện tại không muốn nghe những người này trêu chọc, hắn vừa không phủ nhận, cũng không biện giải, lại hỏi lần nữa: "Phương cô nương, các ngươi rốt cuộc có nhìn thấy nàng hay không?"

"Có thấy." Hồng Đậu quyết đoán trả lời.

Lý Tùy Phong hỏi: "Nàng ở đâu?"

"Ồ…" Hồng Đậu duỗi tay chỉ chỉ một phương hướng, "Trước khi ngươi tới, chúng ta nhìn thấy có một cô nương áo lục chạy về hướng kia."

"Đa tạ đã báo!" Lý Tùy Phong chắp tay, vội chạy về hướng đó. Tốc độ này đã dùng đến cả khinh công.

Chờ đến lúc Lý Tùy Phong đi rồi, vị cô nương trốn sau cây kia cũng đi ra, trước hết nàng ấy có lễ nói một tiếng cảm tạ với Hồng Đậu và A Miên, tiếp theo ánh mắt lại rất mất tự nhiên dừng lại trên người Hồng Đậu, "Vị cô nương này, ngươi…"

Nàng ấy nói không nổi nữa, nhìn qua có vẻ muốn nói lại thôi.

"Ta?" Hồng Đậu vươn một ngón tay chỉ vào mình, nàng khó hiểu, "Ta làm sao vậy?"

Cô nương kia lại nhìn A Miên, thấy Hồng Đậu cùng A Miên thân mật đứng chung một chỗ, giọng nàng ấy có một tia nghi hoặc, "Cô nương và Lý Tùy Phong, không phải phu thê sao?"

"Ha?" Hồng Đậu ngốc.

A Miên "Ồ ～" một tiếng, âm cuối lên cao khiến người ta cảm thấy như lâm đại địch.

Hồng Đậu vội hỏi: "Ta và hắn là phu thê? Ngươi nghe ai nói vậy?"

"Ngày đó, ta thấy cô nương khoác y phục của Lý Tùy Phong trên người …"

Hồng Đậu suy nghĩ hồi lâu, mới nhớ tới lúc ở Võ Lâm Minh, khi nàng và cô nương này vô tình chạm mặt, trên người nàng quả thực khoác y phục của Lý Tùy Phong. Hồng Đậu nhớ đến lời mình nói lúc trước, nàng liền vỗ gáy mình, "Là lúc ấy ta nói chưa rõ, lúc ấy tay áo ta bị rách, Lý Tùy Phong mới cho ta mượn y phục. Ta và hắn nhiều nhất cũng chỉ xem như bằng hữu, nhưng giữa chúng ta vô cùng thanh bạch, quan hệ gì cũng không có!"

"Các ngươi… Các ngươi không phải phu thê?"

"Đương nhiên không phải!" Hồng Đậu vội ôm lấy cánh tay A Miên, "Phu quân của ta chỉ có một, đó chính là A Miên!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 401: Kẻ điên nguy hiểm

Hồng Đậu tỏ lòng trung thành như vậy, chỉ mong A Miên đừng tức giận mới tốt!

A Miên cũng cười, "Ta là phu quân duy nhất của Hồng Đậu nha."

Nữ tử áo lục há hốc miệng, không nói được lời nào, sau một lúc lâu, nàng ấy mới như vừa tỉnh mộng, lẩm bẩm, "Hóa ra, hắn… Hắn còn chưa thành thân…"

Nói cách khác, liệu nàng cũng có thể nhận định, rằng hắn còn chưa có người hắn thích hay không?

Hồng Đậu hiện tại đã biết vì sao vị cô nương Đường Môn lại trốn tránh Lý Tùy Phong, nàng ngượng ngùng hỏi: "Vị cô nương này, ta tên Phương Hồng Đậu, xin hỏi ngươi là?"

"Ta là Đường Nhất Nhất." Nữ tử áo lục lấy lại tinh thần nói: "Xin lỗi, ta thất thố."

Đường Nhất Nhất?

Đó chẳng phải là người đứng đầu trong danh sách đề cử vị trí môn chủ Đường Môn kế tiếp, Đường Môn nhị tiểu thư hay sao?

Hồng Đậu đã xem như hiểu được, vì sao trước kia Lý Tùy Phong lại luôn muốn trốn tránh người mình thích, thậm chí còn thốt ra lời cảm khái không thể khiến minh châu nhiễm bụi, hóa ra người hắn thích là thiên kim Đường Môn. So sánh với thiên kim Đường Môn, Lý Tùy Phong chẳng qua là sát thủ trên tay vấy máu, không có xuất thân hiển hách, cũng không có thân phận cao quý, khó trách sao hắn lại muốn trốn tránh Đường Nhất Nhất, không phải vì hắn không thích nàng, mà vì hắn cảm thấy mình không xứng với nàng.

Hồng Đậu vội nói: "Đường cô nương, nếu ngươi đã biết Lý Tùy Phong vẫn chưa thành thân, hiện tại hiểu lầm cũng được giải trừ, ngươi vẫn nên nhanh chóng đi tìm Lý Tùy Phong nói rõ ràng đi."

"Không… Vẫn nên thôi đi." Đường Nhất Nhất cô đơn cười cười, "Ta đã quyết định từ bỏ, nếu hắn cảm thấy… không có ta đuổi theo phía sau hắn, hắn sẽ sống càng tự do hơn, vậy về sau ta cũng sẽ không tiếp tục cố chấp."

Hồng Đậu hiện tại đã không thể nào hiểu rõ, trước kia Đường Nhất Nhất một lòng một dạ theo đuổi Lý Tùy Phong, Lý Tùy Phong biết lại một mực trốn tránh, thậm chí còn trốn tránh nhiều năm ở Quỷ thôn, nhưng hiện tại vị trí lại đảo ngược, Đường Nhất Nhất thì trốn, Lý Tùy Phong lại đuổi theo phía sau.

Dù có là trò mèo vờn chuột, thì cũng không phải chơi như vậy chứ!

"Phương cô nương… Xin lỗi, quấy rầy các ngươi, ta cáo từ trước." Đường Nhất Nhất miễn cưỡng cười, xoay người rời đi.

Không bao lâu, bóng dáng Đường Nhất Nhất cũng biến mất.

Hồng Đậu trầm mặc trong chốc lát, "Ta thật sự không rõ…"

"Có gì không rõ?" A Miên rũ mắt nhìn nàng, khóe môi mang ý cười, dưới ánh chiều tà càng hiện ôn nhu.

Hồng Đậu cảm thán, "Vì sao người thích nhau lại không ở cùng nhau, mà còn muốn trốn qua trốn lại, liên tục đuổi theo đây? Ở bên nhau không tốt à?"

"Người trên đời này, luôn có quá nhiều cố kỵ." A Miên nhẹ nhàng nói: "Gia thế, địa vị, quyền lợi… Đây đều là tiêu chuẩn dùng để cân nhắc giá trị một người, có khi ngay cả chính mình đối đãi với mình cũng không tránh được tiêu chuẩn đó."

"Cho nên… Lý Tùy Phong liền bởi vì những thứ như vậy, mà cảm thấy mình không xứng với người mình thích sao?"

"Đây là lẽ thường tình." A Miên nói: "Hắn không muốn bởi vì ở bên hắn mà người hắn thích bị những người khác bàn tán không hay. Nói cách khác, hắn chẳng qua cũng là bị mấy chữ môn không đăng hộ không đối này trói buộc."

Suy nghĩ này của Lý Tùy Phong, Hồng Đậu cũng không phải không hiểu được, nàng bỗng nhiên cảm tưởng, "Trước kia có người đã nói với ta, nếu một người thật sự có thể vứt bỏ hết thảy cố kỵ, bất luận là trách nhiệm hay nghĩa vụ đều có thể ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ sống không kiêng nể gì, người này nhất định là một kẻ điên."

"Đúng vậy, người này nhất định là kẻ điên." Giọng A Miên thản nhiên, nhàn nhã cực kỳ, khóe môi mỉm cười, khí chất như tiên. Đôi mắt khẽ cong, hắn nói: "Nhất định là một kẻ điên rất nguy hiểm."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 402: Ngụy Thức

Thảo luận về kẻ điên … Kỳ thật cũng không kéo dài lâu lắm.

Hồng Đậu dù sao cũng là một người bình thường, đối với loại đề tài này nàng cũng không cảm thấy hứng thú. Màn đêm vừa kéo xuống, nàng đã nằm trong ngực A Miên ngủ rồi, A Miên ôm nàng về phòng, chẳng qua khi gần tới giờ Tý, A Miên lại nhỏ giọng đánh thức nàng.

Hồng Đậu mơ mơ màng màng mở mắt, trước hết liền nghênh đón một nụ hôn hết sức dịu dàng của A Miên, sau khi một nụ hôn kết thúc, nàng xoa xoa mắt hỏi: "A Miên… Làm sao vậy?"

“Không phải đã nói muốn đi tóm vị Mai công tử kia sao?” A Miên bắt lấy tay nàng, không cho nàng dùng tay dụi mắt, như vậy không tốt cho mắt, hắn khẽ hôn lên khóe mắt nàng, hỏi: “Hồng Đậu muốn tiếp tục ngủ, hay là chúng ta cùng đến tiểu đình sau núi?”

“Đến tiểu đình!” Hồng Đậu lập tức tỉnh táo, nàng ngồi dậy từ trên giường, giang hai tay nói: “A Miên, cả người ta không còn sức lực, chàng cõng ta đi!”

A Miên xoa đỉnh đầu nàng, thật sự làm theo lời nàng nói, cõng nàng đi về phía sau núi.

Hồng Đậu kỳ thật vẫn có chút buồn ngủ, ghé vào trên lưng A Miên, mặt nàng dán lên lưng hắn, mở nửa mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh, còn mơ màng sắp ngủ.

Nơi xa còn có thể nhìn thấy, trong bóng đêm, đệ tử tuần tra Đường Môn cầm theo đèn lồng trắng, sáng thành một điểm nhỏ chập chờn. Gió tối nay cũng có chút lạnh, tiếng côn trùng kêu vang cũng không có.

A Miên nhẹ nhàng hỏi: “Hồng Đậu, ngủ rồi sao?”

“Chưa…” Hồng Đậu hữu khí vô lực trả lời, hiện tại đang là đêm khuya, nếu không có chuyện gì có thể khiến nàng hưng phấn, vậy nàng xác định cũng chỉ có thể giữ nguyên trạng thái biếng nhác, hữu khí vô lực này.

A Miên lại nhẹ giọng nói một câu: “Ban đêm lạnh, ngủ rồi sẽ dễ cảm mạo, nếu nàng thật sự mệt, chúng ta liền trở về đi.”

“Không cần…” Hồng Đậu ngáp một cái, lười biếng nói: “Chàng đã cõng ta đến nơi này rồi, ta còn lâu mới muốn trở về dễ dàng như vậy.”

A Miên bất đắc dĩ, chỉ có thể nghe nàng.

Bỗng nhiên, một tiếng sáo dễ nghe truyền đến. Có chuyện!

Hồng Đậu mừng rỡ, vỗ vỗ bả vai A Miên, nhỏ giọng nói: “Để ta xuống đi.”

A Miên hơi khom lưng, buông nàng xuống, nàng lập tức bắt lấy tay A Miên, hưng phấn nói: “Nửa đêm sau núi lại truyền đến tiếng sáo, khẳng định có vấn đề!”

“Âm thanh kia truyền đến từ đỉnh núi, chúng ta lên xem thôi.” A Miên dắt lấy tay Hồng Đậu, hai người tiếp tục đi.

Càng tới gần đỉnh núi, tiếng sáo lại càng rõ ràng. Rất xa, có thể nhìn thấy trong đình xuất hiện một bóng người.

Hồng Đậu cùng A Miên nấp sau một thân cây, nàng híp mắt nhìn hơn nửa ngày mới thấy rõ được người nọ, nàng hơi bất ngờ, “Đó là Ngụy Thức sao?”

“Quả thực là Ngụy Thức.” Thị lực của A Miên tốt hơn Hồng Đậu nhiều, hắn liếc mắt một cái liền nhìn thấy được, ở trong đình thổi sáo chính là thân hình gầy yếu kia.

“Một mình hắn buổi tối lại chạy tới đây làm gì?” Hồng Đậu ban đầu nghi hoặc, tiếp theo liền cả kinh, “Chẳng lẽ hắn chính là vị Mai công tử kia?”

Hồng Đậu vừa có suy đoán này, rất nhanh lại ngậm miệng, bởi vì nàng thấy lại có người tới. Người tới lúc này, là một nữ nhân dáng người thướt tha.

Tiếng sáo ngừng.

“Thân thể chàng không tốt, đừng nên ra ngoài hóng gió ban đêm.” Đường Linh Linh khoác một chiếc áo ngoài lên người Ngụy Thức, nàng ấy lại nắm một bàn tay hắn, quan tâm nói: “Tay chàng thật lạnh. Gió đêm lạnh quá, thân thể chàng không chịu nổi đâu, chúng ta trở về được chứ?”

“Không cần khẩn trương như vậy.” Ngụy Thức nói: “Thân thể ta, chính ta rất rõ, tối nay ánh trăng rất đẹp, ta muốn ngắm thêm một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 403: Rộng lượng

“Tướng công…”

“Không có việc gì.” Ngụy Thức trước nay là một người ít khi cười nói, hiện nay trên khuôn mặt tái nhợt của hắn lại hiện một nụ cười hiếm hoi, tuy nụ cười này rất nhạt, nhưng cũng khiến người ta an lòng, “Tình trạng thân thể ta như thế, ta cũng không biết mình còn có thể ngắm ánh trăng như vậy bao nhiêu lần. Tối nay đã có thể ngắm trăng, hy vọng Linh Linh đừng đoạt đi cơ hội ta khó có được này.”

Đường Linh Linh khẽ nhíu mày, không vui nói: “Chàng đang nói bậy bạ gì vậy? Cơ hội ngắm trăng về sau nhất định còn rất nhiều, chờ thân thể tướng

công tốt lên một chút, ta liền cùng tướng công ngắm trăng."

"Linh Linh…" Ngụy Thức trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên thở dài một tiếng ngắn ngủi, "Lúc trước… có phải ta không nên thành thân với nàng hay không?"

"Vì sao lại nói như vậy?"

"Nếu nàng chưa gả cho ta, Mạc công tử nhất định sẽ trở thành lang quân như ý của nàng." Ngụy Thức rút bàn tay đang bị Đường Linh Linh nắm lấy, bước chân hắn khẽ dời, nhìn về cảnh đêm dưới chân núi. Cây cối theo gió đêm lay động, cũng như tâm tình của hắn, đang lay động không ngừng.

Đường Linh Linh lại vội kêu lên: "Gả cho chàng là ta tự nguyện, không ai ép ta, cho nên, chàng không thể nói mấy chuyện không có khả năng xảy ra rồi tự mình suy đoán. Nếu trước khi gả cho chàng ta đã không lựa chọn ở bên Mạc biểu ca, vậy cho dù không có chàng, ta cũng sẽ không ở bên Mạc biểu ca."

"Nhưng mà, ta làm trễ nải hạnh phúc của nàng là sự thật." Ngụy Thức rũ mắt, trong mắt ảm đạm không ánh sáng, "Ta tuy xuất thân hiển hách, nhưng Ngụy gia đã bị diệt môn, thân thể ta lại không khỏe, ngay cả mười thành công lực lúc trước, cũng chỉ còn lại có ba thành, nói không chừng bất cứ lúc nào cũng có thể đi đời nhà ma. Ta vừa chết, nàng liền thành góa phụ trong miệng người ta, có lẽ… lúc trước ta lựa chọn thành thân với nàng, chính là đã sai."

"Chàng không sai." Đường Linh Linh bất đắc dĩ cười một tiếng, ngoại trừ giữa mày tích tụ buồn bã, mặt khác vẫn dịu dàng như ban đầu, "Ta có thể thành thân với chàng, đó là duyên phận. Ta thích chàng, liền gả cho chàng, chuyện chính là đơn giản như vậy. Thành thân với chàng là ta cam tâm tình nguyện, chẳng có gì là trễ nải hay không trễ nải."

Đây không phải lần đầu tiên Ngụy Thức sầu lo chuyện năm đó mình không nên cưới Đường Linh Linh, thân thể hắn không tốt, chết đi liền xong hết mọi chuyện, nhưng Linh Linh lại không thể như thế.

"Linh Linh." Ngụy Thức: "Nếu về sau ta không còn nữa, nàng liền quên ta, tìm một phu quân tái giá đi, cho dù… người kia là Mạc công tử, cũng không sao hết."

Đường Linh Linh an tĩnh hồi lâu, khi gió đêm lại nổi, nàng ấy lần nữa dắt tay hắn, nhẹ giọng nói: "Gió nổi lên rồi, trở về thôi."

Lúc này Ngụy Thức không cự tuyệt nữa, mà an tĩnh không nói gì để Đường Linh Linh nắm tay, hai người một trước một sau chậm rãi bước ra khỏi đình, đi xuống núi.

Hồng Đậu tuy đứng ở xa, nhưng cũng không biết vì sao, nàng có thể nghe rõ lời bọn họ nói, lại càng không biết vì sao, nghe bọn họ nói chuyện xong, trong lòng nàng chợt có chút buồn bã nói không nên lời, "A Miên, chàng cảm thấy Ngụy Thức có phải là Mai công tử không?"

"Có khả năng." A Miên khách quan công chính nói: "Còn cần thêm thời gian xác định."

"Nhưng bất luận Ngụy Thức có phải Mai công tử kia hay không, sao ta nghe hắn nói chuyện với Đường đại tiểu thư lại giống như đang dặn dò hậu sự… Nói cái gì mà sau khi hắn chết, để Đường đại tiểu thư lần nữa tìm một nam nhân tốt gả cho, còn nói cái gì mà tìm Mạc Quân Hoài cũng không ngại…" Hồng Đậu vuốt cằm, "Có nên nói Ngụy Thức là một người rất rộng lượng không?"

Hay là nói, giữa Đường Linh Linh và Mạc Quân Hoài có gì đó, mới khiến Ngụy Thức nói ra lời như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 404: Nhu nhược

"Ừm, để nữ nhân của mình ở bên nam nhân khác … đây là rộng lượng sao?" A Miên hỏi lại Hồng Đậu một vấn đề.

Hồng Đậu chớp chớp mắt, chưa kịp hiểu ra mà trả lời: "Hắn sợ sau khi mình chết rồi, ngày tháng của Đường đại tiểu thư sẽ trôi qua trong khổ sở, lúc này mới muốn để nàng tìm người một tốt gả lần hai, đây hẳn cũng có thể gọi là rộng lượng."

"Ta lại cảm thấy, đây chỉ là hành vi của người nhu nhược."

Hồng Đậu hơi bất ngờ với những lời này của A Miên, nàng nghi hoặc, "Vì sao nói đây là hành vi của người nhu nhược?"

"Nếu hắn thật sự không nỡ để người mình thích chịu khổ trên thế giới này, vậy thì hẳn nên giác ngộ được, trên thế giới này chỉ một mình hắn mới có thể đem lại hạnh phúc cho người hắn yêu." Mái tóc đen của A Miên rũ xuống eo, trong gió đêm hơi phất động, trên người hắn là một bộ thanh y, tựa như mang theo phong độ trí thức nhàn nhạt, giờ phút này, khóe môi hắn mang ba phần ý cười, khiến người ta không nhịn được muốn thân cận, lại không dám khinh nhờn ý vị thần thánh này.

Hồng Đậu đã rất quen thuộc với A Miên, nhưng thấy hắn như vậy, nàng cũng ngây ngốc vài giây mới nói: "Vậy theo A Miên, nếu chàng cũng ở trong hoàn cảnh giống như Ngụy Thức, chàng sẽ làm thế nào đây?"

"Rất đơn giản." A Miên cười, "Nếu không cách nào yên tâm giao người yêu vào tay một người khác, vậy trước khi ta chết, ta sẽ dùng hết sức lực cuối cùng, để giết người ta yêu thương."

Thần sắc Hồng Đậu cứng lại.

Đôi mắt đen nhánh thâm thúy của hắn mềm mại mà ấm áp, ngũ quan tuấn dật, dáng người thon dài, đẹp đến không bút mực nào tả xiết.

Nói là thần tiên cũng không quá.

Gió đêm lần thứ hai thổi đến, hơi lạnh lẽo, khiến nam nhân thiếu chút nữa bộc lộ hết tâm tư tăm tối của mình hồi thần lại.

A Miên hơi rũ mắt, nhìn Hồng Đậu đang ngây ra, trong mắt hắn có một tia hoảng loạn không dễ phát hiện, hắn rất nhanh lại cong khóe môi, nở một nụ cười nhẹ động lòng người, "Ta chẳng qua chỉ thuận miệng nói, Hồng Đậu nhất thiết đừng cói là thật."

"A Miên…" Hồng Đậu thấp giọng gọi tên hắn.

A Miên bỗng nhiên có xúc động muốn thở dài, trách hắn khống chế tốt bản thân, vậy mà lại nói ra như vậy, khiến nàng sợ hãi. Hồng Đậu là một nha đầu nhát gan, nếu nàng cảm thấy sợ hãi, nàng nhất định sẽ chạy đi không quay đầu lại.

A Miên đang nghĩ xem nên trói Hồng Đậu lại nhốt trong phòng, hay trực tiếp đánh ngất Hồng Đậu, chờ nàng tỉnh lại liền nói cho nàng đây chỉ là ảo giác thì tốt hơn, thì bỗng nhiên, một thân thể mềm mại lao vào trong ngực hắn.

Là Hồng Đậu.

Hồng Đậu vùi đầu trong ngực hắn, buồn rầu nói: "Như vậy thật tốt."

"Cái gì?" A Miên ôm eo nàng, giọng nói ôn hòa nhiễm chút mê mang.

Hồng Đậu nói: "A Miên nói, trước khi chàng chết, chàng sẽ dùng hết sức lực cuối cùng để mang người mình thích đi theo. Ta nói như vậy thật tốt."

Thần sắc A Miên hơi khựng lại, "Ta không rõ."

Khó có khi hắn lại không hiểu nổi.

Hồng Đậu nói: "A Miên biết đấy, ta nhát gan, lại sợ đau, nếu… nếu chàng thật sự xảy ra chuyện gì, ta tuyệt đối sẽ không dám tự giết mình. Ta nói, có A Miên động thủ, như vậy liền rất tốt."

"Hồng Đậu…" Giọng A Miên hơi khô khốc, "Ta vẫn không rõ."

"Ý của ta rất đơn giản." Hồng Đậu hơi ngước mắt, nhìn hắn nói: "Ta không hy vọng A Miên đi trước ta, cũng không hy vọng mình là người bị bỏ lại, chỉ có thể chịu đau khổ."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 405: Mạc Quân Hoài

Giống như người lữ hành đi nhiều năm trên sa mạc, khi hắn đã quen với việc thiếu nước, hắn lại tìm thấy một ốc đảo.

A Miên không biết nên hình dung tâm tình của mình thế nào, thậm chí chính hắn cũng không rõ tâm tình hiện tại của mình rốt cuộc ra sao.

Cánh tay ôm Hồng Đậu dần tăng sức lực, hắn vốn giỏi về đối đáp, nhưng lúc này lại bỗng nhiên nghèo từ.

Hồng Đậu cũng không mở miệng, chỉ lẳng lặng dựa vào trong ngực hắn. Nói thực ra, hôm nay gặp được Ngụy Thức cùng Đường Linh Linh, nghe bọn họ nói chuyện, Hồng Đậu cũng không khỏi bắt đầu nghĩ tới vấn đề sinh tử.

Có người nói, con người từ khi sinh ra, chính là để nghênh đón cái chết, trọng điểm chỉ ở chỗ, bạn là người ra sao khi nghênh đón tử vong.

Hồng Đậu không hiểu mấy thứ triết học này, nàng chỉ biết, là người thì ai cũng phải chết, nhưng nàng không muốn làm người chết cuối cùng. Người chết sau vĩnh viễn sẽ phải thống khổ đau lòng vì người chết trước.

Nàng không muốn trong tương lai mình sẽ phải trải nghiệm loại thống khổ này.

Dường như qua hồi lâu, khi gió đêm lại nổi, Hồng Đậu kéo tay A Miên, "Chúng ta trở về thôi."

"Được." A Miên lại muốn cõng nàng.

Nàng lại nắm tay hắn nói: "Chúng ta cùng đi bộ về."

Thái độ kiên quyết hiếm thấy.

A Miên cười cười, thấp giọng nói: "Được."

Gió đêm tuy lạnh, nhưng lòng bàn tay A Miên như đang không ngừng truyền đến độ ấm, Hồng Đậu cũng liền không cảm thấy lạnh. Nàng bỗng nhiên cảm thấy may mắn vì lúc trước mình đã không chật vật trốn tránh, mà đánh bạo lựa chọn ở bên A Miên, bọn họ không phải trải qua sự hối tiếc như của Đường Nhất Nhất và Lý Tùy Phong, cũng không cần tiếc nuối như Đường Linh Linh và Ngụy Thức, đây đã là may mắn lớn bằng trời.

Hồng Đậu cùng A Miên xuống núi, khi đi đến giữa sườn núi, họ lại vô tình chạm mặt một người nam nhân.

Có lẽ cả hai bên đều không nghĩ lúc này còn có thể đụng phải người tới "ngắm trăng", nên đều có chút ngoài ý muốn.

Vị công tử kia chủ động chắp tay nói: "Tại hạ Mạc Quân Hoài, hai vị hẳn là khách của Đường Môn?"

"Mạc công tử." Hồng Đậu và A Miên nhìn nhau một cái, mới đáp lễ Mạc Quân Hoài, cười nói: "Chúng ta đúng là khách của Đường Môn. Ta họ Phương, đây là phu quân của ta, A Miên."

A Miên cũng lịch sự gật đầu.

Mạc Quân Hoài cười nói: "Không nghĩ tới lúc này còn có thể gặp hai vị ở đây, cũng xem như một loại duyên phận. Chẳng qua, không phải hai vị lên núi ngắm cảnh đấy chứ?"

Mạc Quân Hoài hỏi trắng ra như thế, khiến Hồng Đậu nhất thời không biết chống đỡ thế nào.

"Chúng ta lên núi, đương nhiên không phải vì ngắm cảnh." A Miên đạm nhiên cười, "Hẳn Mạc công tử lên núi cũng không phải để ngắm cảnh, đúng không?"

Mạc Quân Hoài hào phóng cười, "Giống với hai vị, tại hạ cũng không phải vì ngắm cảnh."

A Miên và Hồng Đậu đi lên núi không phải để ngắm cảnh, vậy là vì cái gì? Nhưng bọn họ không có nghĩa vụ trả lời Mạc Quân Hoài, cũng như Mạc Quân Hoài không có nghĩa vụ trả lời câu hỏi ngược của A Miên.

Hồng Đậu lại âm thầm nghĩ, Mạc Quân Hoài lựa chọn thời gian này để tới đây… chỉ sợ cũng không đơn giản.

Mạc Quân Hoài lắc đầu, bất đắc dĩ mỉm cười nói, "Giang hồ, quả nhiên cũng như triều đình, đối thoại với nhau đều là lời sắc bén, không sơ ý được. Vẫn may ta không nghe lời dượng mà tiến vào giang hồ, nếu không chạy qua chạy lại giữa giang hồ và triều đình, ta nhất định không chống đỡ nổi."

"Không vào giang hồ là chuyện tốt." A Miên mỉm cười rất hữu hảo thuần lương, "Một khi vào giang hồ, liền phải nhuốm máu tanh, tuy nói… Mạc công tử làm quan ở triều đình nhiều năm, nhất định cũng đã dính không ít máu."

P.s hãy ấn vào cái nho nhỏ để mình có động lực tiếp tục đăng truyện nha các bạn:)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 406: Giở giọng quan

"A Miên công tử đang nói đến phạm nhân bị ta phán tử hình sao?" Mạc Quân Hoài có chút tiếc nuối thở dài, "Có lẽ người làm quan không thể thoải mái trả ân báo thù như người giang hồ, rốt cuộc so với người giang hồ quyết đoán quyết tuyệt, nha môn quan trường đều có pháp luật quản chế riêng, cho dù là biết sai hối cải, chúng ta cũng không thể cho phạm nhân một cơ hội hối cải để làm con người mới, chỉ có thể theo nếp xử trí thôi. Điều này tuy bất đắc dĩ, nhưng cũng là vì cân nhắc rộng hơn."

Khóe môi A Miên chứa nụ cười nhạt, "Chỉ có như thế, mới có thể khiến người khác cảnh giác thận trọng, nhất thiết không thể phạm sai lầm."

“Đúng là như vậy.” Mạc Quân Hoài lại thở dài một tiếng, “Cho nên A Miên công tử nói tay ta nhiễm không ít máu, những lời này cũng không sai.”

Lúc này, ngay cả Hồng Đậu cũng cảm thấy Mạc Quân Hoài không đơn giản, nàng giống như tò mò hỏi: “Vậy các ngươi làm quan, chẳng lẽ sẽ không xuất hiện khả năng xử sai sao? Ví dụ như, sau khi giết một người, mới phát hiện người đó bị oan uổng.”

“Loại tình huống này cũng không phải không có.” Đề cập đến điều này, Mạc Quân Hoài liền đau đầu nhíu mày, “Tuy nói mỗi quan viên đều cực lực tránh xử sai án, nhưng những năm gần đây, cũng sẽ ngẫu nhiên có chuyện như vậy xảy ra, cho dù chỉ là xác suất rất nhỏ, nhưng cũng không thể bỏ qua.”

Mạc Quân Hoài quả thực là một vị quan tốt vì nước vì dân, nhìn biểu hiện bây giờ của hắn liền biết.

Hồng Đậu lại có cảm giác,người làm quan không hổ là người làm quan, bạn nói một chuyện với bọn họ, bất luận nói tới đông nam tây bắc, bọn họ đều có thể cho bạn một câu trả lời cực kỳ chuẩn mực kiểu nhà nước.

A Miên bỗng nhiên cười nói: “Chúng ta vừa gặp được Ngụy công tử cùng Đường đại tiểu thư, bọn họ mới rời đi không lâu.”

“Vậy sao?” Mạc Quân Hoài nói: “Biểu muội cùng biểu muội phu trước nay ân ái, cùng nhau tới ngắm cảnh, cũng là hứng thú tốt đẹp. Hẳn do bọn họ đã rời khỏi Đường Môn thời gian dài, nên cực kỳ nhung nhớ.”

“Theo ta được biết, Ngụy công tử trước kia vẫn luôn ở tại Đường Môn.” A Miên hỏi: “Vì sao sau khi thành thân với Đường đại tiểu thư lại rời đến một trấn nhỏ xa xôi ở Thục Nam?”

Mạc Quân Hoài cười một tiếng, “A Miên công tử quả nhiên hỏi một vấn đề rất hay, thân thể Ngụy Thức vốn dĩ không khỏe, đi đến nơi yên tĩnh ít người, cũng là để điều dưỡng thân thể thôi.”

“Nếu vì điều dưỡng thân thể, tài nguyên của Đường Môn không phải càng tốt sao?” Khóe mắt A Miên hơi cong, cười như không cười nói: “Hay là, ở Đường Môn, dưới tình huống thân thể lão môn chủ không tốt, có người sợ hắn sẽ tranh đoạt vị trí Môn chủ Đường Môn, nên mới nghĩ cách để hắn đi Thục Nam.”

“Cái này sao…” Mạc Quân Hoài sờ mũi, “Ta chỉ nghe nói, lúc trước Ngụy Thức muốn mưu hại lão môn chủ, nên mới bị đuổi ra khỏi Đường Môn, lý do Ngụy Thức rời khỏi Đường Môn lại không chỉ đơn giản là dưỡng bệnh như vậy, nhưng về phần chuyện này có phải sự thật hay không, ta cũng không tiện vọng đoán.”

Ngụy Thức là bị đày đi Thục Nam, trấn nhỏ kia cũng không giàu có, tuy Đường Tri Lễ thương xót nữ nhi sẽ lặng lẽ phái người gửi qua đó một chút tiền tài, nhưng cũng không thể làm quá lộ liễu được, hắn Đường Linh Linh và Ngụy Thức đều chịu không ít khổ.

Hồng Đậu là một nữ nhân, cho nên nàng hỏi ra một vấn đề mà nữ nhân thường hay bát quái, “Đường đại tiểu thư đi theo Ngụy công tử chịu khổ, ngươi liền không đau lòng sao?”

“Dĩ nhiên là đau lòng.” Mạc Quân Hoài biểu hiện hết sức thoải mái hào phóng, khiến người ta không thể suy đoán được, hắn rốt cuộc là vì tình huynh muội mà nói như vậy, hay là vì tình cảm khác. Hắn hào phóng nói: “Ta vẫn luôn cảm thấy Ngụy Thức không phải là lương xứng, biểu muội đi theo hắn sẽ chịu khổ, cho nên lúc trước khi Ngụy Thức cầu thân, ta cũng tới cầu thân. Đáng tiếc chính là, biểu muội lựa chọn hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 407: Tin tưởng ta

Nhắc tới năm đó, Mạc Quân Hoài lắc đầu thở dài, chẳng qua hắn cũng nói: “Nếu biểu muội và Ngụy Thức tách ra, muốn ta cưới biểu muội cũng không thành vấn đề.”

Mà nhìn tình huống của Ngụy Thức, đại khái hẳn là không được bao lâu nữa sẽ đi đời nhà ma.

“Chúc Mạc công tử có thể hoàn thành tâm nguyện.” A Miên cười tủm tỉm nói một câu.

Hồng Đậu ngước mắt nhìn A Miên, mẫn cảm nhận ra A Miên dường như có chút tán thưởng Mạc Quân Hoài này. Lại nói, A Miên vốn không phải một người tuân theo lễ pháp, Mạc Quân Hoài lại nói cái gì mà chờ Đường Linh Linh ly hôn rồi cưới, thực sự rất xung đột với thân phận quan viên đương triều của hắn, cũng quả thực có vẻ càng tổn hại lễ pháp.

Hồng Đậu trầm mặc, đối với Mạc Quân Hoài, nàng vẫn không tán thưởng nổi, vạn nhất người này chính là Mai công tử thì sao?

A Miên nói: “Ban đêm gió lớn, chúng ta xin cáo từ trước.”

“Hai vị đi thong thả.” Mạc Quân Hoài chắp tay.

A Miên dắt tay Hồng Đậu, dần dần đi xa.

Chờ khuất bóng Mạc Quân Hoài, Hồng Đậu tò mò hỏi: "Chàng hàn huyên với Mạc Quân Hoài lâu như vậy, có phát hiện gì không?"

"Có phát hiện một chút."

Nàng vội hỏi: "Là gì?"

"Hắn tuy không phải người giang hồ, nhưng lại biết che giấu bản thân hơn người giang hồ nhiều lắm." A Miên có hứng thú cong khóe môi, nở nụ cười nhẹ như tắm mình trong gió xuân, "Những lời kia của hắn thoạt nghe như lời thật móc tim móc phổi, nhưng lại chỉ khiến người ta cảm thấy hắn khó nắm bắt hơn."

"A Miên!" Hồng Đậu dừng bước chân, bắt lấy tay hắn, bình tĩnh nhìn hắn.

A Miên thấy nàng tức giận, không khỏi khó hiểu hỏi: "Làm sao vậy?"

"Có phải hiện tại chàng rất có hứng thú với Mạc Quân Hoài kia không!?"

"Đúng là có một chút." A Miên gật đầu, lại cười, "Hắn là người giữ gìn lễ pháp, nhưng chính hắn lại không coi trọng lễ pháp, đây là một chuyện rất thú vị."

"Chàng có hứng thú với hắn…" Hồng Đậu bẹp miệng, đã tủi thân đến sắp khóc, nàng hỏi: "Vậy ta thì sao?"

A Miên biết được vì sao nàng tức giận liền không khỏi bật cười. Hắn ôm nàng vào lòng, vỗ nhẹ lưng nàng, nói: "Hồng Đậu đương nhiên không giống những người khác, so sánh với Hồng Đậu, bọn họ đều chỉ là người có cũng được không có cũng chẳng sao thôi."

Ví dụ như, Hồng Đậu là nhu yếu phẩm trong cuộc sống, mà những người thú vị kia, chẳng qua là vật phẩm phụ mà thôi.

Tục ngữ nói, sinh ra hứng thú đối với một người, đó chính là cách không xa với thích.

Xét lại chuyện lúc trước của A Miên, Hồng Đậu rất lo A Miên sẽ thích nam nhân lần nữa, trước kia không thành đôi với A Miên thì cũng thôi, hiện tại đã thành đôi với hắn, nàng liền không nhịn được mà bắt đầu thấp thỏm.

A Miên chợt buông tiếng thở dài, "Xin lỗi, ta đã khiến Hồng Đậu cảm thấy bất an."

"Không sao cả…" Hồng Đậu dựa vào trong ngực hắn rầu rĩ nói một câu, cảm xúc vẫn không tốt lắm.

A Miên đưa tay nâng cằm nàng, liền nhìn thấy nàng mím môi bất an, hắn hơi im lặng trong chốc lát, mới cúi đầu khẽ hôn lên môi nàng, "Ta là của nàng, hết thảy của ta đều là của nàng. Hồng Đậu, tin tưởng ta. Trước đây ta chưa bao giờ có cảm giác như vậy, cảm giác muốn một người có thể vĩnh viễn ở bên cạnh ta, đời đời kiếp kiếp. Mà người đó, không phải nàng thì không thể."

Đôi môi đang mím của Hồng Đậu khẽ thả lỏng, rốt cuộc cũng không thể ức chế mà cong lên một góc độ.

A Miên dán lên môi nàng, nỉ non, "Ta sẽ đưa tất cả những thứ tốt nhất trên thế giới này đến trước mặt nàng."

"Ta không cần thứ khác, A Miên chính là tốt nhất trên thế giới rồi." Nàng đưa tay vòng lấy cổ hắn, ngoan ngoãn cười.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 408: Gặp lại Diệp Thu Bạch

A Miên khẽ cong môi mỏng, lần thứ hai hôn lên môi nàng.

Tuổi nàng còn nhỏ, nàng còn không rõ, trên đời này mỗi người đều có ham muốn, có thể là quyền lợi, hay tài phú, hoặc cũng có thể là mỹ nhân.

Mà thứ A Miên muốn, lại lớn hơn tất cả những thứ này.

Hồng Đậu không rõ cũng không sao, nàng chỉ cần vui vẻ mà sống, tất cả mọi chuyện, hắn đều sẽ giải quyết tốt.

Cuối cùng vẫn là A Miên cõng Hồng Đậu xuống núi. Hồng Đậu đã ghé vào trên lưng hắn ngủ rồi. A Miên bước đi rất vững vàng, nàng ngủ thật sự sâu.

Giống như lời A Miên vậy, nàng chỉ cần an tâm là đủ rồi.

Đêm này A Miên cũng không 'giày vò' nàng, ngày hôm sau Hồng Đậu vẫn ngủ tới lúc mặt trời lên cao mới dậy. Nàng ngáp một cái, híp mắt, lẳng lặng để A Miên rửa mặt chải đầu trang điểm cho mình, chờ đến khi uống xong một bát cháo đi ra khỏi cửa phòng. Khi nhìn thấy nam nhân ngồi trong viện, nàng liền sửng sốt, ngay sau đó quay đầu lại, nhìn A Miên đứng bên cạnh mình.

A Miên rất bình tĩnh bước đến, còn chào hỏi một câu: "Diệp Minh chủ."

Người phong thần tuấn lãng này, đúng là Diệp Thu Bạch.

Diệp Thu Bạch đứng dậy, cười nói một tiếng: "A Miên công tử, còn cả Phương cô nương, chúng ta lại gặp mặt."

"Diệp Minh chủ…" Hồng Đậu nghi hoặc chớp chớp mắt, "Ngươi cũng tới phúng viếng lão môn chủ sao?"

"Đúng vậy." Diệp Thu Bạch gật đầu, "Nghe nói Phương cô nương cũng ở chỗ này, ta liền đến thăm."

Một bóng người nhỏ xinh vọt ra từ sau lưng Diệp Thu Bạch, "Còn cả ta! Bổn tiểu thư cũng tới!"

Vừa nghe giọng này, Hồng Đậu liền biết đây là Đan Tiểu Phiến. Đan Tiểu Phiến là đại tiểu thư Thiên Kim Các, nghe nói trước kia Thiên Kim Các và Đường Môn cũng có chút sâu xa, nàng ấy thay mặt Thiên Kim Các tới Đường Môn cũng không kỳ quái.

Diệp Thu Bạch nói: "Trên đường gặp được Đan cô nương, chúng ta liền cùng nhau tới."

"Bổn tiểu thư đúng là không nghĩ tới…" Đan Tiểu Phiến khoanh tay, đi tới đi lui quét mắt nhìn A Miên và Hồng Đậu, "Hai người các ngươi vậy mà lại ở cùng nhau."

A Miên cười, "Hồng Đậu không ở bên ta, thì Đan cô nương cảm thấy Hồng Đậu nên ở bên ai vậy?"

"Thẩm Lạc Ngôn nha!" Đan Tiểu Phiến tỏ vẻ đương nhiên nói: "Lúc trước Thẩm Lạc Ngôn bảo vệ Phương Hồng Đậu như vậy, ta còn tưởng Phương Hồng Đậu ngươi sẽ đi theo Thẩm Lạc Ngôn cơ. Chẳng qua, có câu nói cũng rất đúng, gọi là ngựa tốt không quay đầu ăn cỏ cũ, ngươi và Thẩm Lạc Ngôn không có duyên phận, đó chính là không có duyên phận."

Đan Tiểu Phiến còn nhỏ, về thứ gọi là tình tình ái ái này, nàng ấy còn chưa hiểu rõ, lời nói ra tất cả đều dựa theo cảm giác của mình.

"Ừm, Đan cô nương nói có lý." A Miên làm như thật mà gật đầu, lại cười như không cười nói: "Ta vốn cũng cho rằng Đan cô nương sẽ đi cùng Đại Mạc Phi Ưng Mạc công tử, lại không nghĩ rằng Đan cô nương sẽ đi cùng Diệp Minh chủ tới đây, quả nhiên là không có duyên phận, đó chính là không có duyên phận."

Đan Tiểu Phiến cắn môi, khuôn mặt nhỏ tủi thân hết sức.

Cái gì gọi là gậy ông đập lưng ông?

A Miên chính là đang làm như vậy.

Hồng Đậu có một loại ảo giác quỷ dị rằng A Miên đang bắt nạt trẻ nhỏ. Nàng cũng không muốn thảo luận với Đan Tiểu Phiến chuyện về Thẩm Lạc Ngôn, liền chỉ có thể nhìn sang Diệp Thu Bạch, "Diệp Minh chủ, thân thể ngươi đã tốt hơn chưa?"

Còn nhớ Đan Tiểu Phiến đã từng nói, bởi vì Diệp Thu Bạch bị Tô Kiếm Lai ép uống thuốc nhiều năm như vậy, nên đầu óc hắn sẽ bị rơi vào trạng thái ngây ngốc trong khoảng thời gian rất dài, nhưng hôm nay gặp Diệp Thu Bạch, nàng lại cảm thấy nhìn hắn cũng có vẻ không vấn đề gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 409: Pháo hoa

Diệp Thu Bạch ôn hòa cười cười, "Phiền Phương cô nương quan tâm, ta hiện tại khôi phục rất tốt, cũng không có vấn đề gì lớn."

Đó chính là còn có chút vấn đề nhỏ.

Hồng Đậu thấy Diệp Thu Bạch không nói, nghĩ thầm có lẽ là vì hắn không tiện nói ra, vậy nàng cũng sẽ không hỏi nhiều. Nàng cười nói: "Nếu không sao, vậy là tốt rồi."

"Lần này ta tới đây, là để tặng lễ." Diệp Thu Bạch lấy ra một chiếc hộp, đưa tới trên tay Hồng Đậu, "Nghe nói Phương cô nương và A Miên công tử đã

kết làm phu thê, ta lại chưa kịp thời tặng lễ, rốt cuộc vẫn cảm thấy không ổn, hiện tại mới bổ sung, hy vọng hai vị không lấy làm phiền lòng.”

Hồng Đậu thầm nghĩ mình còn chưa đi ‘đăng ký’ với A Miên đâu, vậy mà Diệp Thu Bạch đã đưa lễ tới, chẳng qua hiện tại tất cả mọi người đều cảm thấy Hồng Đậu và A Miên đã thành thân, nàng cũng lười phủ nhận. Ở trong mắt người cổ đại, phỏng chừng họ sẽ cảm thấy ở chung trước hôn nhân là một chuyện rất không tốt, cho nên nàng nhận lấy lễ vật, lại khô khốc nói một tiếng: “Cảm ơn.”

“Bổn tiểu thư tới vội vàng, chưa chuẩn bị lễ.” Đan Tiểu Phiến ngước đầu lên, kiêu ngạo nói: “Vậy bổn tiểu thư liền cho ngươi miễn phí hỏi Thiên Kim Các một vấn đề. Thông thường hỏi Thiên Kim Các chúng ta một câu phải mất ngàn lượng vàng đấy, ngươi đã kiếm lời rồi nha.”

Hồng Đậu: “Vậy…”

“Bổn tiểu thư không trả lời vấn đề riêng tư!” Đan Tiểu Phiến lập tức bổ sung một câu, nàng vẫn nhớ rất rõ chuyện Hồng Đậu hỏi mình mấy tuổi thì hết đái dầm.

“Vậy ta liền không có gì để hỏi.” Hồng Đậu hết hứng thú bĩu môi.

Đan Tiểu Phiến tức đến ngứa răng, bất chợt, nàng ấy cảm thấy bên chân có thứ gì cọ cọ, vừa cúi đầu, liền thấy là một con thằn lằn đỏ. Đan Tiểu Phiến hét lên một tiếng, lập tức trốn ra sau lưng Diệp Thu Bạch. Đừng hỏi vì sao là Diệp Thu Bạch, bởi vì Diệp Thu Bạch cách nàng ấy gần nhất.

Đan Tiểu Phiến kêu to, “Có sâu!”

“Đây không phải sâu.” Mông Nhi từ trong phòng đi ra, hắn khom lưng cúi người xuống, thằn lằn lửa liền chạy về lòng bàn tay hắn. Hắn lại đứng thẳng lên, nói: “Đây là Chi Chi.”

“Còn là một con sâu đầy thịt!” Đan Tiểu Phiến khủng hoảng, “Thật buồn nôn!”

Thôi được rồi…

Mông Nhi từ bỏ tranh luận. Đầu tiên là Hồng Đậu cùng A Miên hoàn toàn xem nhẹ tên Chi Chi, một mực gọi là Tiểu Hồng, giờ lại thêm Đan Tiểu Phiến gọi là sâu, hắn cảm thấy mình cứ quen đi là được.

Đan Tiểu Phiến kêu to quả thực có thể nói là ma âm xuyên nhĩ, Diệp Thu Bạch đau đầu, “Đan cô nương, con thằn lằn này hẳn là sủng vật do vị tiểu công tử này nuôi, sẽ không cắn người.”

“Ta không sợ nó cắn người!” Đan Tiểu Phiến giậm chân, căm giận nói: “Ta sợ chính là vì nó xấu!”

Thôi được, lý do này, ngay cả Diệp Thu Bạch cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Hồng Đậu cầm chiếc hộp kia thấy mỏi tay, nàng liền đưa cho A Miên cầm. Không để ý tới Đan Tiểu Phiến sợ hãi một mực tránh phía sau Diệp Thu Bạch không dám ra, nàng cười hì hì hỏi Mông Nhi, “Tiểu Mông Nhi, ngày hôm qua nghỉ ngơi có tốt không?”

Mông Nhi mang quầng thâm mắt thành thật trả lời: “Không tốt.”

A Miên cười, “Quen đi là tốt rồi. Mông Nhi sư đệ, đây cũng là một loại rèn luyện.”

Mông Nhi chỉ nghĩ “Ha hả”.

Tuyết Phân Phân cảm khái sao mình lại mệnh khổ gặp phải Hồng Đậu, vừa mở miệng là có thể cảm khái cả tối, Mông Nhi bất đắc dĩ, chỉ có thể điểm huyệt câm của nàng ta, nhưng ánh mắt của Tuyết Phân Phân lại thật sự rất khiến người ta sợ hãi, Mông Nhi nhắm mắt lại cũng có thể cảm nhận được sự u oán của nàng ta. Cuối cùng, hắn chỉ có thể dứt khoát đánh ngất cô nàng.

Bỗng nhiên, trên bầu trời xám xịt nở rộ một bông pháo hoa màu xanh lá, chớp mắt liền tan đi.

Hồng Đậu cảm thán, “Đường Môn còn bắn pháo hoa, quả nhiên là sợ khách nhân quá nhàm chán.”

“Pháo hoa đó là để đưa tin!” Đan Tiểu Phiến nói: “Nếu có người của Đường Môn bỏ mình, liền dùng tín hiệu đó để thông báo tới người Đường Môn.”

Nói cách khác, Đường Môn lại có người chết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 410: Đường Tri Lễ chết

Lão môn chủ Đường Môn vừa mới qua đời, Đường Môn lại có người chết … Dường như chỉ trong nháy mắt, Hồng Đậu liền nghĩ tới người vị Mai công tử kia muốn giết – Đường Tri Lễ.

Tiếng bước chân ngoài cửa viện dồn dập hết đợt này đến đợt khác, đoàn người trong viện đều không nói lời nào, rất có ăn ý đồng thời ra khỏi viện, cùng những người khác đi về hướng đại sảnh.

Người chết kia quả thật là Đường Tri Lễ, nghe nói Đường Tri Lễ luôn luôn dậy sớm luyện công, có nha hoàn đi đưa đồ ăn sáng gõ cửa nhưng không thấy đáp lại, lúc này mới phát hiện Đường Tri Lễ đã chết.

Đường Tri Lễ bị hại hay tử vong tự nhiên, hiện tại còn chưa rõ ràng lắm, nhưng lão môn chủ Đường Môn mới qua đời không lâu, Đường Tri Lễ lại bỗng nhiên chết, bất luận nghĩ thế nào, chuyện này đều khiến người ta cảm thấy không thích hợp.

Rốt cuộc, Đường Tri Lễ cũng là người được đề cử đứng đầu cho vị trí Môn chủ Đường Môn đời kế tiếp.

Đường Tri Lễ chết, đau lòng nhất không ai khác ngoài Đường Linh Linh, Ngụy Thức cùng Đường Linh Linh ở trong phòng, mà người duy nhất có thể chủ trì đại cục hiện tại chỉ còn duy nhất một người là huyết mạch dòng chính Đường gia —— Đường Nhất Nhất.

Đường Nhất Nhất lần đầu tiên phải đối mặt với nhiều người trong võ lâm như vậy, nàng ấy cũng có chút khẩn trương, nhưng nàng cũng biết rõ thân phận của mình, thúc thúc qua đời, đường tỷ đã gả đi, vậy muốn vực dậy Đường Môn cũng chỉ có mình nàng.

"Cảm tạ chư vị quan tâm." Đường Nhất Nhất nói: "Thúc thúc bỗng nhiên qua đời, chuyện này cũng khiến ta cảm thấy đột ngột, thúc thúc rốt cuộc là vì sao mà chết, chờ đến lúc chuyện điều tra rõ ràng, ta sẽ thông báo cho thiên hạ."

Có người nói: "Mấy ngày trước nhìn thấy Đường nhị gia, thân thể ông ấy còn rất tốt, cũng không có vẻ bệnh tật gì, hẳn là ông ấy không phải chết vì bệnh?"

"Luyện võ vốn là việc cường thân kiện thể, người trong võ lâm lại có mấy ai chết bệnh?" Một người khác cũng nói: "Chỉ sợ Đường nhị gia chính là bị người hại chết."

Lúc này, dăm ba câu đều ra, "Đường nhị gia võ công cao cường, nơi này lại là địa bàn của Đường Môn, có người muốn mưu hại Đường nhị gia, chỉ e không phải việc đơn giản."

Bất chợt vang lên một tiếng cười nhạo: "Có phải các ngươi còn định nói đây là người quen gây án hay không?"

Hồng Đậu đứng bên ngoài xem náo nhiệt nhìn theo tiếng nói kia, chỉ thấy đó là Lý Tùy Phong đã dịch dung. Hồng Đậu có thể nhận ra, đương nhiên là vì có Thẩm Lạc Ngôn bên cạnh hắn.

Thẩm Lạc Ngôn cũng đúng lúc nhìn sang Hồng Đậu, Hồng Đậu khựng lại, mất tự nhiên dịch ra phía sau A Miên.

Nàng nhớ tới chiếc vòng tay Thẩm Lạc Ngôn cho nàng lúc trước, thật sự cảm thấy đây là một củ khoai lang phỏng tay, nhất định phải tìm cơ hội trả chiếc vòng tay kia về mới được.

Thẩm Lạc Ngôn không biết Hồng Đậu muốn trốn cái gì, sau khi hắn tiếp xúc với ánh mắt cười như không cười của A Miên, hắn mơ hồ có cảm giác hổ thẹn như mình đang mơ ước thê tử của người khác, cho dù thê tử này trước kia trên danh nghĩa còn là của Thẩm Lạc Ngôn hắn.

Thẩm Lạc Ngôn rất mất tự nhiên thu hồi tầm mắt, sau một lát mới âm thầm nói, hắn vì sao phải chột dạ? Hắn nhìn muội muội mình không được sao?

Khi lại lần nữa nhìn qua, A Miên đã hoàn toàn che đi thân ảnh của Hồng Đậu.

Thẩm Lạc Ngôn chỉ có thể lần nữa yên lặng thu hồi ánh mắt.

Lúc này, Diệp Tri Thu cũng đứng ra nói: "Đây là chuyện của Đường Môn, đáng ra nên do Đường Môn xử lý mới phải, trước khi có kết quả, người khác không thể tùy tiện suy đoán."

Mấy người muốn thừa dịp khoe khoang chỉ số thông minh kia liền tối mặt, bọn họ ngượng ngùng ngậm miệng, cũng không tiện nói thêm điều gì.

Đường Môn vẫn là địa bàn của người Đường Môn.

Đường Nhất Nhất cũng không nhìn Lý Tùy Phong nhiều thêm một cái, nàng chỉ nói với mọi người: "Chuyện của Đường Môn, Đường Môn sẽ xử lý tốt, trước khi có kết quả, liền không nhọc các vị lo lắng."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 411: Tuyết Phân Phân đáng thương

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người hậm hực rời đi.

Mấy người Hồng Đậu không thân với Đường Nhất Nhất, cho nên bọn họ cũng chỉ nói một câu nén bi thương, liền cùng những người khác rời khỏi đại sảnh.

Hồng Đậu và A Miên đi cùng nhau, nàng vuốt cằm nói: "Xem ra Mai công tử kia, cho dù không có sự trợ giúp của Ma giáo vẫn tự mình động thủ, không chỉ động thủ, mà còn thành công."

"Đường nhị gia bị hại, hung thủ nếu không phải người có võ nghệ cao cường hơn ông ta, thì chính là tiểu nhân ra tay đánh lén." A Miên cười nói: "Nghĩ như vậy, hắn phạm vi liền mở rộng không ít."

Hồng Đậu cũng biết đạo lý này, nhưng nàng vẫn nghi hoặc ở một điểm khác, "Vì sao Mai công tử kia nhất định phải giết Đường nhị gia?"

"Giết người, thông thường chỉ có ba loại nguyên nhân."

Hồng Đậu lập tức nói: "Loại thứ nhất, là Đường nhị gia có thù oán với hắn, loại thứ hai, là giết Đường nhị gia, hắn có thể được lợi, nhưng loại nguyên nhân thứ ba … lại là gì đây?"

Hồng Đậu có thể không chút khó khăn nói ra hai loại khả năng trước, nhưng lại đoán không ra nguyên nhân thứ ba theo lời A Miên là gì.

"Loại nguyên nhân thứ ba …" A Miên nheo mắt, khẽ mỉm cười, "Có khả năng vị Mai công tử kia chính là một kẻ giết người làm vui, người càng khó giết, hắn sẽ càng có cảm giác thành tựu."

Trên thế giới quả thật không phải không có loại người biến thái này.

Hồng Đậu gật gật đầu, lại sùng bái cười nói: "Không hổ là A Miên, vậy mà còn có thể nghĩ đến nguyên nhân này!"

A Miên sung sướng cong khóe môi, cảm thấy nha đầu này đúng là không lúc nào không lộ vẻ sùng bái đối với hắn, khiến hắn hết sức vui mừng. Hắn nói: "Có lẽ, chúng ta còn có thể lại đi tìm Tuyết Phân Phân hỏi chút tin tức."

Hồng Đậu đương nhiên nghe lời.

Đáng thương cho Tuyết Phân Phân, vừa mới hôn mê tỉnh lại, đã bị tiếng đá văng cửa dọa cho giật mình.

Hồng Đậu thu chân, vui vẻ bước vào, "Tiểu Tuyết Nhi, chúng ta tới thăm ngươi, ngươi có vui hay không nào?"

Tuyết Phân Phân co lại trên giường, nhìn Hồng Đậu đang cười tủm tỉm, lại nhìn sang A Miên cũng cười tủm tỉm, có lẽ là ảo giác của nàng ta, nàng ta thế mà lại cảm thấy một nam một nữ này ngay cả tươi cười cũng giống nhau như đúc, chính là loại tươi cười nói rõ 'ta muốn hố ngươi'.

A Miên vuốt cằm gật đầu, "Ta nghĩ Tiểu Tuyết Nhi hẳn rất vui."

"Ta cũng nhìn ra nàng ta rất vui!" Hồng Đậu nhìn A Miên, khi lại nhìn về phía Tuyết Phân Phân, đôi mắt cũng sáng rực.

Mắt các ngươi mù à!? Nàng ta thấy rất vui khi nào chứ!?

Tuyết Phân Phân trầm mặc rụt rụt về phía thành giường.

Hồng Đậu lại nhìn hoàn cảnh xung quanh, bất ngờ nói: "Tiểu Tuyết Nhi ngươi ngủ trên giường, nơi này lại chỉ có một cái giường, nói cách khác, đêm qua, ngươi cùng Tiểu Mông Nhi…"

Hồng Đậu nói một nửa lại ngừng, khiến người ta mơ màng khôn kể.

Tuyết Phân Phân lúc này thực sự không nhịn được nữa, nàng ta kêu lên: "Ngươi đừng nói hươu nói vượn! Đêm qua là ta ngủ giường, hắn ngủ đất!"

"Tiểu Mông Nhi vậy mà lại ngủ dưới đất?" Hồng Đậu "chậc chậc" hai tiếng, "Không nhìn ra Tiểu Mông Nhi tuổi nhỏ như vậy, nhưng lại phong độ mười phần nha."

"Tính tình Mông Nhi vốn là như thế." A Miên không hề cảm thấy ngoài ý muốn, hắn cười, "Mông Nhi chính là người dễ nhân nhượng nhất."

Mông Nhi hiện tại đang ở bên ngoài, giống như những người giang hồ khác chờ đợi kết quả về việc Đường Tri Lễ chết như thế nào, nếu hắn ở đây, nghe được A Miên và Hồng Đậu khen hắn có phong độ, hắn nhất định cũng giữ nguyên mặt không biểu cảm.

"Được rồi, chúng ta không tán gẫu nữa." Hồng Đậu nhếch môi cười, "Tiểu Tuyết Nhi, về chuyện Mai công tử, ngươi có còn biết tin tức khác hay không?"

"Những, những gì ta biết không phải đều đã nói cho các ngươi sao?" Tuyết Phân Phân hết sức đáng thương co người trên giường, Mông Nhi đúng là một người có phong độ, không để nàng ta bị trói đi ngủ, chỉ hạ cổ lên người nàng ta, khiến nàng ta không có can đảm trốn đi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 412: Ngươi ngu xuẩn

A Miên nói: "Ta hiểu Du Tử Tức, chuyện không có lợi, hắn sẽ không hỗ trợ đâu, nếu hắn phái ngươi tới giúp vị Mai công tử kia giết Đường Tri Lễ, liền cho thấy rõ…"

"Giáo chủ phái ta tới, đương nhiên cho thấy ngài ấy nhất định rất coi trọng chuyện này." Tuyết Phân Phân vốn đang co người lại, vừa nghe nhắc tới Giáo chủ mà nàng ta sùng bái, liền lập tức tự tin lên.

A Miên cười, "Du Tử Tức phái ngươi tới, hoàn toàn cho thấy, hắn căn bản không để tâm tới chuyện này."

Tuyết Phân Phân ngẩn ngơ, "Những lời này của ngươi có ý gì?"

"Rất đơn giản." Hồng Đậu nói: "Nếu Du Tử Tức thật sự coi trọng chuyện này, hắn nhất định sẽ phái một thuộc hạ đáng tin cậy hơn tới chấp hành nhiệm vụ, sao có thể phái một gà mờ như ngươi tới đây?"

"Ta?" Tuyết Phân Phân vươn ngón tay ra chỉ vào mình, "Gà mờ?"

Hồng Đậu gật đầu, "Đúng rồi, ngươi, gà mờ."

"Đừng, đừng nói giỡn!" Tuyết Phân Phân kích động đứng lên, đầu lại va phải nóc giường, nàng ta kêu đau một tiếng, lại từ trên giường nhảy xuống nói: "Ta chính là nội ứng có thực lực nhất! Bất luận là diễn kịch hay thủ đoạn ám sát, năm nào ta cũng đứng nhất cả, không phải ta khoe khoang, Thánh giáo chúng ta ngoại trừ Giáo chủ, còn chưa ai có thể đánh thắng được ta! Nếu ngươi không tin, ngươi hỏi A Miên công tử, xem ta nói có phải sự thật hay không."

A Miên gật đầu, "Tiểu Tuyết Nhi nói đều là sự thật."

"Ồ ～" Hồng Đậu mặt thờ ơ đáp có lệ.

"Nhưng …" Quả nhiên, A Miên vẫn còn phần sau, "Tuy thực lực của Tiểu Tuyết Nhi là số một số hai ở Thánh giáo, lại bởi vì trí lực của Tiểu Tuyết Nhi theo không kịp, cho nên thông thường ngay cả một phần mười thực lực cũng phát huy không ra, cũng bởi vậy mà những người khác sớm đã đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, Tiểu Tuyết Nhi mới bắt đầu nhận được nhiệm vụ đầu tiên trong đời trước đó không lâu."

Nhiệm vụ đầu tiên này, chính là nghĩ cách để Hồng Đậu rời khỏi Thẩm Lạc Ngôn, nàng ta còn hiểu lầm thành muốn giết Hồng Đậu.

Tuyết Phân Phân ngây ngốc hỏi: "Lời này của ngươi có ý gì?"

"Chính là nói ngươi ngu xuẩn đó." Hồng Đậu ôm cánh tay A Miên, dựa vào trên người hắn, cười hì hì nhìn Tuyết Phân Phân, nói: "A Miên nói ngươi quá ngu xuẩn, cho nên ngươi căn bản không thể phát huy được tác dụng gì."

Tuyết Phân Phân lại không tin, nàng ta cả giận nói: "Nếu ta vô dụng, vì sao Giáo chủ không đuổi ta đi, hoặc để ta ở Thánh giáo làm việc vặt, mà còn muốn phân phối nhiệm vụ cho ta?"

"Cái này sao…" Hồng Đậu ngẩng đầu nhìn A Miên.

Khóe môi A Miên mỉm cười, thản nhiên nói: "Dĩ nhiên là vì, ở Thánh giáo, bất luận là bồi dưỡng nội ứng hay sát thủ cũng đều tiêu phí lượng lớn nhân lực vật lực, tuy rằng trí lực Tiểu Tuyết Nhi thấp kém, nhưng nói thế nào ngươi cũng ăn cơm của Thánh giáo, dùng đồ của Thánh giáo, nếu không để ngươi làm chân chạy cho Thánh giáo, Du Tử Tức sẽ cảm thấy mình nuôi một người rảnh rỗi. Đây chính là một vụ làm ăn thua lỗ, chỉ với tính tình cao ngạo của hắn, cũng sẽ không thừa nhận mình bị lỗ như vậy."

"Hóa ra là thế này." Hồng Đậu bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, "Đây cũng giống như ta mua về một đồ chơi nhỏ đẹp đẹp về nhà, nhưng thứ đồ chơi đó ngoại trừ đẹp lại không có tác dụng gì cả, vậy để không khiến mình cảm thấy lãng phí, cho dù thứ này không có tác dụng, ta cũng phải bày ra, cho dù để kê góc bàn cũng tốt."

"Chính là đạo lý này." A Miên mỉm cười, thật sự thích cách so sánh này của Hồng Đậu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 413: Tuyết Phân Phân suy sụp

Tuyết Phân Phân không muốn thừa nhận mình là một "thứ kê chân bàn", miệng nàng ta mếu máo, tủi thân không thôi, "Các ngươi nói bậy, Giáo chủ coi trọng ta như thế, ngài ấy còn lâu mới đối xử với ta như vậy."

"Ngươi cần gì phải tự lừa mình dối người đây?" Hồng Đậu đồng tình thở dài, "Nhận thức rõ về mình, đây là một chuyện tốt, tựa như ta thừa nhận mình xấu xí vậy, ngươi cũng có thể thừa nhận mình ngu xuẩn nha, không ai chê cười ngươi đâu."

Cái gì?

Nàng xấu xí?

Tuyết Phân Phân trước tiên khựng lại, tiếp theo liền òa khóc, "Ngươi còn cố ý chế nhạo ta! Ngươi quá độc ác!"

"Ta không chế nhạo ngươi mà…" Hồng Đậu không rõ nguyên do, nàng luống cuống nói: "Ngươi đừng khóc nha, ta biết phải thừa nhận mình không tốt như trong tưởng tượng là một chuyện thực sự khó khăn, nhưng chỉ cần ngươi vượt qua khó khăn này, tất cả đều sẽ tốt. Ngươi xem, ta thừa nhận rất rõ ràng, ta xấu xí, chẳng phải vẫn tìm được A Miên sao?"

Tuyết Phân Phân cảm giác sâu sắc mình đang bị vũ nhục, nàng ta khóc lóc thảm thiết, hết xoay người ghé vào trên giường, lại co lại vào góc giường, còn chui cả người vào trong chăn.

Mắt Hồng Đậu lộ vẻ thương hại, tràn đầy cảm khái nói: "Thật hy vọng Tiểu Tuyết Nhi có thể kiên cường một chút, trên thế giới này, không có khó khăn nào không thể vượt qua."

"Hồng Đậu."

Hồng Đậu ngẩng đầu, "Ừm?"

"Kỳ thật…" A Miên nhìn khuôn mặt nhỏ mờ mịt của Hồng Đậu, hắn sắp xếp lại một chút lời nói, vẫn quyết định nói trắng ra: "Ta cảm thấy Tiểu Tuyết Nhi hiện tại khổ sở, chính là vì cái miệng nhỏ này của nàng."

"Ý của A Miên … ta đã hiểu." Hồng Đậu mím môi, trong mắt hiện sáng tỏ, nàng lại cúi đầu, nhìn "con nhộng" ở góc giường nói: "Tiểu Tuyết Nhi, ngươi đừng khổ sở, vẻ ngoài của mỗi người đều là trời sinh, mặc dù ngươi cảm thấy miệng của ta đẹp hơn của ngươi, nhưng ngươi vẫn rất xinh đẹp, nếu ngươi không tin, chúng ta liền đi ra ngoài tùy tiện tìm một người để hỏi xem, rốt cuộc là ngươi đẹp hay ta đẹp, được chứ?"

Tiếng khóc trong ổ chăn ngừng một giây, bỗng nhiên, tiếng khóc truyền ra lại càng lớn hơn nữa.

So sánh với khuôn mặt diễm như đào lý của Hồng Đậu trước mặt người ngoài?

Đây không phải thuần túy khiến mình càng xấu hổ hay sao?

A Miên quay đầu đi, nhẹ thở dài một tiếng.

Hồng Đậu càng thêm cảm thấy không thể hiểu nổi, nàng chớp chớp mắt, lại lén lút kéo tay A Miên, "Tiểu Tuyết Nhi vì sao vẫn khóc không ngừng thế? Ta không bắt nạt nàng mà."

Nàng không bắt nạt nàng ta, chẳng qua người ta lại cảm thấy nàng đang dùng ngôn ngữ để châm chọc mình.

Đương nhiên, A Miên sẽ không nói như vậy, hắn giơ tay, xoa xoa đỉnh đầu Hồng Đậu, cong môi cười, ôn hòa nhẹ nói, "Đó là vì Tiểu Tuyết Nhi nghe Hồng Đậu nói mà cảm động, nghĩ đến ở Thánh giáo chẳng có ai quan tâm đến nàng ta như Hồng Đậu cả."

"Thì ra là thế." Nghe A Miên nói xong, Hồng Đậu càng thương thay cho Tuyết Phân Phân, giọng nàng nhu hòa hơn rất nhiều, "Tiểu Tuyết Nhi, ngươi yên tâm, về sau ta sẽ quan tâm ngươi nhiều hơn nữa."

"Ngươi đi đi!" Chăn giật giật, là Tuyết Phân Phân đạp một chân, nàng ta vừa khóc vừa cả giận nói: "Ta không cần ngươi quan tâm!"

Hồng Đậu cảm thấy hứng thú "Ồ ～" một tiếng, "Ngạo kiều cũng có chút đáng yêu nha."

Tuyết Phân Phân đương nhiên không hiểu "ngạo kiều" là gì, nàng ta chỉ nghe ngữ khí của Hồng Đậu liền biết nàng khẳng định không quan tâm tới những gì mình nói, nàng ta thật muốn đánh một trận với Hồng Đậu, nhưng nàng ta chỉ có một mình, cũng không đánh lại Hồng Đậu được!

"Oa!"

Ngày hôm nay, tiếng khóc của Tuyết Phân Phân liền không hề ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 414: Nguyên nhân chết

Khi Mông Nhi trở về, liền nhìn thấy Hồng Đậu và A Miên ngồi dưới tàng cây thản nhiên tự đắc ăn điểm tâm uống trà. Dĩ nhiên, ăn điểm tâm chính là Hồng Đậu, uống trà chính là A Miên.

Mông Nhi bước đến, vừa thấy đĩa bánh táo chua liền cảm thấy ê răng, lại không rõ vì sao Hồng Đậu luôn có thể ăn vui vẻ như vậy, còn thường xuyên thấy Hồng Đậu quấn lấy A Miên đòi làm cho nàng mấy đĩa. Chỉ là A Miên lo cho nàng, nên mới có thể kiên trì không làm thêm mấy đĩa dù bị nàng làm nũng.

"Tiểu Mông Nhi, ngươi đã trở lại." Hồng Đậu cười cười với Mông Nhi, lại cầm một miếng điểm tâm đưa cho hắn, "Ăn đi!"

Mông Nhi trước nay vẫn không thể thích ứng với loại khẩu vị kỳ quặc này của Hồng Đậu, cho nên hắn chỉ ngồi xuống nói một tiếng: "Ta không ăn, cảm ơn."

"Ồ." Hồng Đậu thuận tay liền nhét điểm tâm vào miệng mình. Để nàng cho Mông Nhi ăn điểm tâm ngon như vậy, nàng còn không nỡ đâu.

A Miên buông chén trà trong tay, cười hỏi: "Mông Nhi, có tin tức gì?"

"Về nguyên nhân chết của Đường nhị gia, đã điều tra ra rồi." Mông Nhi nói: "Trên người Đường nhị gia không có miệng vết thương, cũng không nhìn ra có chỗ nào không thích hợp, những người nghiệm thi đó đều nói Đường nhị gia chỉ đột tử mà thôi, chẳng qua…"

"Chẳng qua cái gì?" Hồng Đậu tập trung tinh thần, ngay cả bánh táo cũng không rảnh lo ăn.

Mông Nhi có chút mất tự nhiên nói: "Chẳng qua, ta cảm thấy không phải đơn giản là đột tử như vậy, ta liền… liền chủ động đứng lên, nói với Đường nhị cô nương rằng ta muốn thử một chút. A Miên sư huynh, có phải ta không nên đứng ra hay không?"

Mông Nhi không rõ, bởi vì trước khi rời khỏi Miêu Cương, A Mộc trưởng lão đã đặc biệt dặn dò hắn, giang hồ là một nơi quan tâm đến tư lịch* (*lai lịch, kinh nghiệm), Mông Nhi tuổi còn nhỏ, nhất thiết không thể khoe khoang bừa bãi, nếu không sẽ chỉ rước lấy tai họa.

Nhưng mà lúc ấy, Mông Nhi thấy những người khác đều không nhìn ra nguyên nhân, hắn lại càng muốn thử. Đây không phải là vì ham muốn thể hiện gì cả, mà là vì… hắn muốn thử xem, bản lĩnh y độc của Miêu Cương và Trung Nguyên, rốt cuộc ai mạnh ai yếu.

A Miên liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra Mông Nhi nghĩ gì, hắn cười nói: "Không sao, cạnh ngươi còn có ta và Hồng Đậu, không ai dám xem nhẹ ngươi. Nói đi, kết quả thế nào?"

Mông Nhi lúc này mới khẽ nở nụ cười, hắn nói: "Ta dùng phấn hoa Tái Y. Phấn hoa Tái Y có thể phóng đại mùi máu tươi, lại để Chi Chi lần theo mùi máu tươi mà đi. Trên thi thể của Đường nhị gia, chỗ ngực hắn xuất hiện một điểm đỏ trước đó chưa từng xuất hiện, chỗ điểm đỏ đó có một cái ngân châm. Chính ngân châm đó đã đâm xuyên qua trái tim Đường nhị gia."

"Quả nhiên, cái chết của Đường Tri Lễ không đơn giản như vậy." Khóe mắt A Miên khẽ cong, có chút hứng thú.

Hồng Đậu cảm thán, "Nếu không phát hiện được chiếc ngân châm kia trong thân thể Đường nhị gia, như vậy tất cả mọi người đều sẽ cảm thấy Đường nhị gia chỉ là đột tử mà thôi, chuyện này cũng liền không giải quyết được gì. Tiểu Mông Nhi, ít nhiều vẫn nhờ có ngươi, nếu không phải có ngươi ở đó, cũng không ai có thể phát hiện nguyên nhân chết của Đường nhị gia."

Khích lệ cách làm người của Mông Nhi, Mông Nhi sẽ không ngượng, nhưng khích lệ bản lĩnh của hắn, hắn lại cảm thấy rất thẹn thùng. So với A Mộc trưởng lão, Mông Nhi tuy chỉ mới hơn mười tuổi, nhưng hắn lại càng thêm say mê thuật cổ độc, ngay cả A Miên trước kia cũng đã nói, có lẽ chỉ cần qua thêm mấy năm, thuật cổ độc của Mông Nhi liền có thể vượt qua hắn.

A Miên lại cười nói: "Hiện tại trên dưới Đường Môn hẳn là đang tra rõ xem ai giết Đường Tri Lễ đi."

"Đúng vậy." Mông Nhi gật gật đầu, "Khi ta rời đi, đã nghe thấy Đường nhị cô nương phân phó đệ tử Đường Môn điều tra xem lúc Đường nhị gia xảy ra chuyện đã gặp qua người nào."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 415: Thiên kiến môn hộ

Hồng Đậu một tay chống cằm, cảm khái nói: "Muốn tìm ra hung thủ, chỉ sợ không dễ dàng như vậy đâu."

Chuyện tìm hung thủ không liên quan gì tới Mông Nhi, cho nên hắn không quan tâm điều này.

Hồng Đậu lại nói: "Đường Môn vốn đang tổ chức tang sự cho lão môn chủ, hiện tại lại thêm một tang sự của Đường Tri Lễ, thật đúng là chuyện này chưa xong, chuyện khác đã tới rồi."

"Đại môn đại phái, luôn khó có thể yên bình." A Miên rót một chén trà, đưa đến trước mặt Hồng Đậu.

Hồng Đậu liên tiếp ăn vài miếng điểm tâm, đúng lúc cảm thấy có chút khát, nàng nhận lấy chén trà, uống một ngụm trà, lại nói với A Miên: "Vẫn may hai chúng ta đều không phải người của đại môn phái, nếu không hôm nay chết một người, ngày mai lại chết một người, vậy cũng thật đáng sợ."

"Cho nên…" A Miên cười, "Người thông minh, đều sẽ chỉ làm kẻ giết người, chứ không làm kẻ bị người giết."

Hồng Đậu buông chén trà, lại cầm một miếng điểm tâm lên ăn, thuận miệng nói: "A Miên, chàng không nên thường xuyên nói như vậy, nếu không người khác nghe nhiều sẽ cảm thấy chàng là người xấu."

A Miên chỉ cười không nói.

Những người khác nghe xong, cũng sẽ không giống như Hồng Đậu – cảm thấy A Miên đang đóng giả vai ác một cách chân thực – mà bọn họ sẽ cảm thấy A Miên chính là một trùm phản diện hàng thật giá thật, cần phải bị chủ nghĩa nhân đạo tiêu diệt gấp.

"Chẳng qua …" Hồng Đậu còn nói thêm: "Con cháu của lão môn chủ Đường Môn cũng chỉ có mấy người như vậy, Đường nhị gia đã chết, Ngụy Thức thì khác họ, thân thể lại không tốt, mà Đường Linh Linh lại đã gả ra ngoài, hiện tại cũng chỉ còn một Đường Nhất Nhất đang ở Đường Môn. Nói cách khác, nàng ấy liền nhất định là môn chủ đời kế tiếp của Đường Môn nhỉ."

"Hẳn là như thế." A Miên nói: "Đường nhị cô nương tuổi còn trẻ đã phải gánh vác chức vị Môn chủ Đường Môn, chỉ sợ còn cần rèn luyện nhiều hơn nữa."

Hồng Đậu lại nghĩ tới một chuyện khác, "Sau khi Đường nhị cô nương trở thành Môn chủ Đường Môn … vậy thân phận của nàng sẽ càng tôn quý, rất nhiều chuyện sẽ càng thân bất do kỷ, vậy giữa nàng và Lý Tùy Phong, chẳng phải sẽ có chướng ngại lớn hơn nữa sao?"

A Miên chỉ nhàn nhạt nói: "Giang hồ này, thế gia có thể xứng với Đường Môn cũng không nhiều, nhưng công tử thế gia có thể xứng với Đường nhị cô nương lại không phải không có, huống chi, Đường nhị cô nương tuổi còn trẻ, chọn một hôn phu môn đăng hộ đối, sẽ có lợi hơn cho nàng ta trong việc trấn áp những tiếng nói nghi ngờ trong Đường Môn và chi phối đám trưởng lão. Về tình về lý, nàng ta đều không nên lựa chọn Lý Tùy Phong từng là đệ nhất sát thủ của Bách Lý Lâu. Cho dù nàng ta nguyện ý, từ trên xuống dưới Đường Môn cũng sẽ không nguyện ý."

Bất luận là triều đại gì, hay ở đâu chăng nữa, thiên kiến môn hộ đều luôn luôn tồn tại.

Hồng Đậu có chút phiền muộn, nói thế nào thì nàng và Lý Tùy Phong cũng coi như bằng hữu, lại không biết nên giúp hắn như thế nào. Nàng cũng không phải tiểu cô nương sống trong cổ tích mà có thể nói tình yêu đích thực chiến thắng hết thảy… Lấy đâu ra dễ dàng như vậy?

Trước không đề cập tới thân phận sát thủ trước kia của Lý Tùy Phong, ngay cả khi hắn không phải sát thủ, chỉ là một người giang hồ bình thường, không có thân phận hiển hách, hắn cũng không xứng với Đường Nhất Nhất.

Lý Tùy Phong trước kia trốn tránh Đường Nhất Nhất 5 năm, không phải chính là vì thấy rõ điểm này sao?

Đợi đã… Hắn trốn tránh Đường Nhất Nhất 5 năm?

Mà hiện tại Đường Nhất Nhất, thoạt nhìn chẳng qua mới mười bảy mười tám tuổi mà thôi.

Khóe miệng Hồng Đậu giật giật, "A Miên, chàng có biết rốt cuộc Lý Tùy Phong dính líu với Đường Nhất Nhất lúc nàng ấy bao nhiêu tuổi không?"

"Ừm… Ước chừng là khi Đường Nhất Nhất mười ba tuổi." A Miên nghĩ một chút, nói: "Lúc ấy Lý Tùy Phong nhận được một nhiệm vụ giết người, đúng lúc bị Đường Nhất Nhất gặp phải."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 416: Tâm tư hóng hớt không nên có

Hóa ra, vào 5 năm trước, Lý Tùy Phong nhận được một nhiệm vụ ám sát như bình thường, lần này người cần ám sát là một ông lão ẩn cư ở một thôn nhỏ nhiều năm.

Không khéo, ngay lúc đó Đường Nhất Nhất cũng theo Đường Linh Linh và Ngụy Thức đi ngang qua thôn kia, Đường Nhất Nhất thấy Lý Tùy Phong muốn giết một ông lão, đương nhiên muốn ngăn cản, chẳng qua nàng ấy người thì nhỏ, công lực cũng không cao, đối mặt với Lý Tùy Phong không khác gì châu chấu đá xe cả.

Nhưng Lý Tùy Phong làm sát thủ cũng có nguyên tắc, đó chính là hắn không giết trẻ con, cho nên Đường Nhất Nhất sống sót dưới kiếm hắn, nhưng sau đó lại vì mã phi* (*đạo tặc cưỡi ngựa) bỗng nhiên đột kích, hơn nữa Ngụy Thức và Đường Linh Linh lại hiểu lầm Lý Tùy Phong muốn xuống tay với Đường Nhất Nhất, nên hỗn chiến cứ như vậy bùng nổ.

Lý Tùy Phong bị thương cũng chỉ có thể bất đắc dĩ bắt cóc Đường Nhất Nhất rời đi. Nói là bắt cóc, chẳng qua cũng chỉ là diễn kịch thôi, mà ngay trong quá trình đó, Đường Nhất Nhất mới mười ba tuổi lại nhận định người nam nhân này, hơn nữa còn không chút thẹn thùng tuyên bố: "Lý Tùy Phong, chờ ta cập kê, chàng liền tới cưới ta, nếu chàng không tới cưới ta, vậy ta liền quấn lấy chàng cả đời không bỏ!"

Lý Tùy Phong chạy trối chết, không lâu sau liền tuyên bố thoát ly Bách Lý Lâu, cứ như vậy chậu vàng rửa tay, giang hồ cũng không còn bóng dáng hắn.

Không ai biết, hắn là vì trốn một tiểu cô nương, hơn nữa vừa trốn lần này, chính là trốn suốt 5 năm.

Hồng Đậu không chú ý hỏi A Miên sao lại biết câu chuyện này, giờ phút này nàng chỉ có một cảm thán rất khó lý giải, "Người của thế giới này … đều trưởng thành sớm như vậy sao? Chính là kiểu như… mười ba tuổi đã biết mình phải gả cho nam nhân như thế nào…"

"Mười ba tuổi đã không tính là sớm." A Miên bình tĩnh uống trà, "Có không ít người từ trước tuổi đó đã đính hôn, cho nên, Hồng Đậu cũng đừng luôn coi Mông Nhi như trẻ con mà đối đãi, Mông Nhi đã sớm tới tuổi có thể tìm người trong lòng."

Mông Nhi vẫn giữ nguyên vẻ mặt, không có bất cứ dao động gì. So với cái gọi là "người trong lòng" này, hắn vẫn cảm thấy cổ độc thú vị hơn.

Hồng Đậu đỡ trán thở dài, nói cho mình nhất định phải vứt bỏ cách nhìn tuổi tác hiện đại để đối đãi với người cổ đại. Ở hiện đại, hai mươi tuổi kết hôn sinh con cũng đều xem là sớm, mà ở cổ đại này, nếu ngươi hai mươi tuổi vẫn chưa kết hôn sinh con, vậy ngươi chính là gái lỡ thì không đáng giá tiền.

Giống như thân phận "Phương Hồng Đậu" mà nàng tiếp nhận này, không phải cũng mười sáu tuổi liền gả tới Thẩm Gia Trang sao?

Hồng Đậu tự mình điều chỉnh xong, nàng lại ngẩng đầu lên, nhìn Mông Nhi nói: "Mông Nhi, ngươi quả thực tuổi không còn nhỏ, phải tranh thủ thời gian tìm một cô nương tốt nha, ta cảm thấy Thánh Nữ kia của Miêu Cương các ngươi rất không tệ."

Nàng hiện tại gọi tên Mông Nhi, đã không còn thêm chữ "Tiểu" ở phía trước.

Mông Nhi không cảm xúc nói: "Trước kia trong Thần điện, cũng có thần hầu trẻ tuổi muốn theo đuổi Thánh Nữ."

Hồng Đậu lập tức hỏi: "Thế về sau thì sao?"

"Về sau những người đó đều bị xà thần nuốt vào trong bụng."

Hồng Đậu: "…"

Mông Nhi nói: "Tế tự đã xem quẻ, nói Thánh Nữ chung thân không có duyên cùng người, ai muốn động tâm tư với Thánh Nữ, tất sẽ có số con rệp, cho nên sư tẩu, về sau ngươi cũng đừng nghĩ biện pháp nói ta và Thánh Nữ là một đôi, ta đối với Thánh Nữ chỉ có tôn kính, cũng không có ý gì khác."

Hồng Đậu ngượng ngùng giật giật khóe miệng, "Vậy về sau ta không nói nữa…"

Mông Nhi đứng dậy, "Ta trở về phòng."

Hồng Đậu không dám nói lời dư thừa nào cả.

A Miên cười nói: "Tâm tư hóng hớt không nên có."

Nàng "Hừ" một tiếng, quay đầu đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 417: Nhóc con

Hồng Đậu ban đầu vốn cảm thấy Mông Nhi yêu đương bây giờ là quá sớm, sau khi nghe A Miên nói xong, nàng liền cảm thấy Mông Nhi hiện tại yêu đương thật sự không tính là sớm, chờ đến khi âm thanh đóng cửa vang lên, Hồng Đậu mới nhớ tới điều gì, "Xong rồi, quên nói với Mông Nhi tình huống trong."

"Không sao." A Miên như cũ bình tĩnh, hắn mỉm cười, "Mông Nhi ứng phó được."

Nói đến bên kia, Mông Nhi vừa đóng cửa phòng lại, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền sửng sốt.

Chỉ thấy trên giường hỗn độn, Tuyết Phân Phân cả người giống như con nhộng, bị cuộn trong chăn trói dây thừng bên ngoài, trong miệng nàng ta còn bị nhét giẻ, nước mắt trên mặt còn chưa khô. Nhìn thấy Mông Nhi bước vào, nàng ta cũng chỉ nhàn nhạt liếc mắt, liền thu ánh mắt về.

Không khóc cũng không nháo, thoạt nhìn đã từ bỏ hy vọng.

Mông Nhi nhìn cảnh trước mắt liền có thể đoán được đã xảy ra chuyện gì, hắn chậm rãi bước đến, lấy giẻ trong miệng Tuyết Phân Phân ra, tràn đầy cảm xúc hỏi: "Sư huynh và sư tẩu ta đã tới à?"

"Hừ!" Tuyết Phân Phân quay đầu đi, "Các ngươi đều không phải người tốt!"

"Ngươi cũng không phải người tốt gì."

Từ Ma giáo ra, không có ai tốt cả.

Tuyết Phân Phân mếu máo, "Ta chưa trở thành một người xấu đủ tư cách, ta đã phụ kỳ vọng của Giáo chủ!"

"Từ bỏ đi." Mông Nhi hiếm khi có lòng tốt nói: "Ngươi đấu không lại sư huynh, sư tẩu ta."

"Người Thánh giáo sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy?" Tuyết Phân Phân cả giận nói: "Đồ nhóc con như ngươi không hiểu được sự kiên trì của người lớn chúng ta!"

"Ồ." Mông Nhi đáp lời có lệ, trực tiếp nhét lại mớ giẻ vào trong miệng nàng ta.

Tuyết Phân Phân phẫn nộ trừng hắn, vặn vẹo thân thể, lại chỉ có thể phát ra: "Ô ô ô!"

"Nhớ kỹ." Mông Nhi chớp mắt, "Ta không thích người khác nói ta là nhóc con."

"Ô ô ô!"

Mông Nhi rũ mắt, giơ tay, một thanh dao găm xuất hiện, "Nếu ngươi lại gọi ta là nhóc con, ta liền khắc lên mặt ngươi mấy chữ này."

Tuyết Phân Phân lập tức im bặt, cũng bất động, đôi mắt to lộ vẻ sợ hãi, dần dần, trong mắt liền có ánh lệ.

Mông Nhi thu hồi dao găm, ngồi ở mép giường, sau một lúc lâu mới nói thêm: "Ngươi khóc thật khiến người ta phiền lòng."

Tuyết Phân Phân nức nở một tiếng, chậm rãi dịch thân mình, muốn chuyển phương hướng, đáng tiếc nàng ta đã bị trói trong chăn thành "nhộng", căn bản không nhích được thân, vì thế dáng vẻ nỗ lực hiện tại của nàng ta liền có chút buồn cười.

Nhưng nàng ta lại sợ tên nhóc khiến người ta sợ hãi này sẽ mất kiên nhẫn, vì thế liền càng sốt ruột, nước mắt không khống chế được, còn rớt càng mau.

Mông Nhi ngồi mép giường nhìn trong chốc lát, chợt nâng tay lên.

Hắn thật sự muốn hủy dung mình!

Tuyết Phân Phân nhắm chặt mắt lại, cả người căng cứng, nhưng đau đớn trong dự đoán không thấy đến, ngược lại khóe mắt nàng ta đụng phải gì thứ gì đó mềm mại, nàng ta hơi mở mắt, lại thấy Mông Nhi cầm một chiếc khăn tay, đang lau nước mắt trên khóe mắt nàng ta. Tuyết Phân Phân cứng đờ người.

"Sư tẩu nói, nữ tử không phải dùng để khóc thút thít." Mông Nhi bình tĩnh nói: "Tuy rằng ngươi lớn hơn ta, thoạt nhìn là một bà dì già cả, nhưng miễn cưỡng cũng là nữ."

Bà, bà dì già cả…

Khóe mắt Tuyết Phân Phân co giật, nàng ta năm nay cũng mới mười sáu tuổi có được không!?

Nàng ta nói không ra lời, chỉ có thể dùng ánh mắt kháng nghị, chẳng qua rất nhanh, nàng ta lại nhíu mày, mơ hồ cảm thấy khăn tay này dường có mùi gì

quái quái. Ánh mắt nàng ta dừng trên chiếc khăn, rồi lại nhìn về phía Mông Nhi.

Mông Nhi cũng nhìn khăn, phản ứng lại mà nói: "Khăn này vốn dùng để lau cho Chi Chi."

Chi Chi?

Con thằn lằn màu đỏ kia?

Tuyết Phân Phân khẽ sụt sịt, đôi mắt đỏ lên, nước mắt đã không thể nào ngưng được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 418: Lý Tùy Phong xin giúp đỡ (1)

Ngày hôm sau, lại là một ngày mặt trời rực rỡ.

Hồng Đậu lười biếng ghé vào bàn đá trong viện phơi nắng, một chút cũng không muốn động.

Nàng nói muốn điều tra vị Mai công tử thần bí kia là ai, nhưng vì vị Mai công tử kia cũng không liên quan gì tới nàng cả, nên nàng cũng không dành mấy tâm tư, nếu bảo Hồng Đậu lựa chọn giữa Mai công tử và nghỉ ngơi, nàng nhất định chọn nghỉ ngơi.

Nhưng Hồng Đậu muốn nghỉ ngơi, người khác lại không cho nàng thời gian để nghỉ.

"Phương cô nương, ta thật sự không có cách nào, chỉ có thể tìm ngươi." Lý Tùy Phong ngồi đối diện Hồng Đậu. Hắn hiện đang dịch dung thành một ông lão, bày ra dáng vẻ tội nghiệp, thật đúng là thuận buồm xuôi gió.

Hồng Đậu đau đầu đỡ trán, "Ngươi tìm ta làm gì? Ta cũng đâu có hiểu người trong lòng ngươi."

Lý Tùy Phong đã lảm nhảm hơn nửa canh giờ. Mông Nhi đã sớm mang theo Tuyết Phân Phân đi ra ngoài hít thở không khí, Hồng Đậu bỗng nhiên thay đổi khẩu vị, muốn ăn đồ ngọt, A Miên xuống núi đi chợ mua bánh hoa quế cho nàng, nói cách khác, hiện tại những người khác đều không ở đây, Hồng Đậu thực sự có một loại xúc động muốn một chưởng đập chết gia hỏa quấy nhiễu người ta này.

Lý Tùy Phong vẻ mặt đưa đám nói: "Nhưng đều là nữ tử, ta nghĩ ngươi cũng là nữ, tốt xấu cũng sẽ hiểu rõ vì sao nàng vẫn luôn trốn tránh ta, không chịu gặp ta."

"Vậy ngươi đi hỏi tỷ tỷ của Đường Nhất Nhất không phải càng thuận tiện sao?" Trong lời nói của Hồng Đậu ngầm chứa hỏa khí, nàng không cùng A Miên xuống núi chính là vì thói quen muốn ngủ một giấc sau giờ ngọ, nhưng hôm nay nàng còn chưa kịp lên giường, đã bị Lý Tùy Phong kéo ra đây đông xả tây xả hơn nửa ngày.

Lý Tùy Phong thở dài nói: "Đường Linh Linh vì chuyện Ngụy Thức mà đến bây giờ vẫn không ưa ta, sao nàng ta lại giúp ta được?"

"Chuyện Ngụy Thức?" Hồng Đậu nghi hoặc, "Ngươi và Ngụy Thức lại có ân oán tình thù gì?"

Vì muốn Hồng Đậu dùng thân phận nữ giới giúp mình phân tích vấn đề Đường Nhất Nhất, Lý Tùy Phong chỉ có thể một năm một mười nói ra: "Năm đó không phải ta tiếp nhận một nhiệm vụ ám sát sao? Khi đó đúng lúc gặp mấy người Nhất Nhất bọn họ, Đường Linh Linh và Ngụy Thức cho rằng ta muốn đả thương Nhất Nhất, liền đánh nhau với ta …"

"Đợi đã!" Hồng Đậu vốn mẫn cảm cỡ nào, nàng liền lập tức ngắt lời Lý Tùy Phong, hỏi: "Ngụy Thức bị đứt một ngón tay, sẽ không phải là chính ngươi chém đứt chứ?"

Lý Tùy Phong thần sắc mất tự nhiên gật gật đầu.

Hồng Đậu đập bàn một cái, "Khó trách Đường Linh Linh người ta không ưa ngươi, nếu ngươi dám chặt đứt ngón tay tướng công ta, ta tuyệt đối muốn chém ngươi!"

"Chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách ta chứ…" Lý Tùy Phong tủi thân biện giải cho mình, "Công lực của Ngụy Thức và của ta ngang nhau, nếu ta hơi thả lỏng một chút, liền mất mạng dưới kiếm của hắn. Chẳng qua ta cũng chưa bao giờ mua bán lỗ vốn cả, không ai mua mạng hắn với ta, đương nhiên ta sẽ không giết hắn. Lúc ấy một kiếm của ta đã đâm ra, với võ công của hắn, hắn đương nhiên có thể tránh được, ai biết bỗng nhiên có mã phỉ tới gây rối, hắn tránh đi mũi tên của mã phỉ, nên không né được kiếm của ta. Khi thấy một ngón tay hắn bị chặt đứt, ta cũng rất kinh ngạc."

"Vậy ngươi cũng là đồng lõa!" Hồng Đậu liếc mắt nhìn Lý Tùy Phong, nói: "Thân thể Ngụy Thức hiện tại rất không khỏe, nghe nói chính là vì lúc trước chống lại mã phỉ bị thương nghiêm trọng. Ta đoán, lúc ấy ngươi đã bắt Đường Nhất Nhất chạy đi rồi, để lại Ngụy Thức đã mất ngón tay và Đường Linh

Linh đối phó những tên mã phỉ đó đúng không?"

Lý Tùy Phong ngượng ngùng cười cười, "Quả thực là thế."

Hắn lại không phải người tốt gì, có thể thoát thân đương nhiên phải quyết đoán chạy, chẳng lẽ còn ở lại làm người tốt việc tốt, tiêu diệt mã phỉ hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 419: Lý Tùy Phong xin giúp đỡ (2)

Trong mắt Hồng Đậu lộ vẻ khinh bỉ, ghét bỏ nói: "Cho dù ngươi chưa nghĩ tới việc giết Ngụy Thức, nhưng ngươi cũng không thể phủ nhận, đều là do ngươi nên Ngụy Thức mới từ một thanh niên tài tuấn võ nghệ cao cường biến thành dáng vẻ suy yếu hấp hối hiện tại. Ngươi thì hay rồi, bắt được Đường Nhất Nhất xong liền chạy, thuận tiện còn mang theo luôn cả trái tim của Đường Nhất Nhất bỏ trốn. So với ngươi cái gì cũng chưa tổn thất, còn đạt được trái tim mỹ nhân mà nói, Ngụy Thức liền thật sự quá thảm."

"Thôi được thôi được, ta thừa nhận lúc ấy ta không cùng bọn họ đối phó mã phỉ là ta sai." Lý Tùy Phong bất đắc dĩ nói: "Nhưng chuyện cũng đã qua rồi, ta lại không có khả năng trở về quá khứ để thay đổi kết cục năm đó."

"Ngươi đương nhiên không trở về được." Hồng Đậu bưng chén trà lên, uống một ngụm rồi nói: "Ta cam đoan với ngươi, niệm tình chúng ta xem như bằng hữu, nếu Đường Linh Linh muốn giết ngươi, ta tuyệt đối…"

"Ngươi sẽ giúp ta đối phó nàng?"

"Không." Hồng Đậu cười hì hì, "Ta sẽ không ngăn nàng, nhưng ta sẽ hậu táng ngươi, ngươi cứ yên tâm đi."

Khóe mắt Lý Tùy Phong giật giật, "Tình bằng hữu của ngươi lạnh lùng như vậy?"

"Đừng đùa, giữa chúng ta có tình bằng hữu thật sự gì cơ chứ?" Hồng Đậu không chút để ý nói: "Giữa chúng ta chỉ có hữu nghị giá rẻ thôi."

Lý Tùy Phong cảm khái, "Phương cô nương, ngươi quả nhiên rất bạc tình. Từ sau khi ngươi rời đi, Thẩm Lạc Ngôn quả thật là ngày ngày nhớ mong ngươi, ngươi thì tốt rồi, đến một lần cũng chưa trở về nhìn hắn một cái."

"Ôi, sao tự dưng lại nhắc tới Thẩm Lạc Ngôn làm gì?" Hồng Đậu bĩu môi, "Thẩm Lạc Ngôn và ngươi là bạn tốt, vậy ngươi đi mà tìm hắn hỗ trợ nha, sao phải tới tìm ta?"

"Thẩm Trang chủ cũng đâu phải nữ nhân, sao hắn hiểu tâm nữ nhi được?"

"Hắn tuy không phải nữ nhân, nhưng hắn từng cưới mấy nữ nhân nha." Hồng Đậu lẩm bẩm, "Chưa ăn thịt heo chẳng lẽ còn chưa thấy heo chạy chắc? Thẩm Trang chủ nhiều ôn nhu hương như vậy, hắn sẽ phải hiểu một hai về tâm lý nữ nhân chứ."

"Chỉ với tình trạng… đã không còn thê, lại không có thiếp của Thẩm Trang chủ hiện giờ sao?"

Hồng Đậu ngậm miệng. Nàng thiếu chút nữa đã quên, hiện tại bên cạnh Thẩm Lạc Ngôn chính là một nữ nhân cũng không có, hơn nữa hắn còn là một bệnh nhân "ung thư thẳng nam" trầm trọng, để Thẩm Lạc Ngôn bày mưu tính kế cho Lý Tùy Phong, vậy Đường Nhất Nhất khẳng định sẽ còn chạy xa hơn nữa.

"Được rồi được rồi, nếu ngươi thành tâm cầu ta, vậy ta liền giúp ngươi phân tích một chút." Hồng Đậu một tay chống cằm. Nàng thấy dáng vẻ ngồi nghiêm chỉnh, chuẩn bị nghe giảng thật kỹ của Lý Tùy Phong, liền đảo tròng mắt nói: "Trước đây, Đường Nhất Nhất theo đuổi ngươi 5 năm, ngươi liền trốn 5 năm, đúng không?"

"Không sai." Lý Tùy Phong gật đầu, dáng vẻ còn rất 'biết vậy chẳng làm'.

Hồng Đậu "Xì" một tiếng trong lòng, "Nàng hiện tại không theo đuổi ngươi, ngươi lại chuyển sang theo đuổi nàng. Lý Tùy Phong, có câu nói 'không chiếm được vĩnh viễn không yên lòng', ngươi xác định không phải bởi vì ngươi thiếu tự trọng, cảm thấy Đường Nhất Nhất không theo đuổi ngươi, ngươi liền cảm thấy không quen đấy chứ?"

"Ta… ta đây là…" Lý Tùy Phong ấp úng một chút, mới mất tự nhiên nói: "Trước kia, ta nghĩ nếu ta không chịu gặp nàng, nàng liền có thể từ bỏ, tìm một nam nhân tốt hơn, nhưng hết năm này qua năm khác, nàng từ một tiểu nha đầu biến thành một đại cô nương yêu kiều duyên dáng, về sau, ta cũng không khỏi nhận định, nàng chắc chắn sẽ không từ bỏ ta. Cho đến khi Đường Môn xảy ra chuyện, ta lo lắng cho nàng, đi theo Thẩm Lạc Ngôn cùng tới Đường Môn, nàng lại làm như không thấy ta, coi ta như một người xa lạ… ta mới bừng tỉnh ý thức được, Nhất Nhất nàng ấy sẽ không chỉ vì ta mà dừng lại."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 420: Lý Tùy Phong xin giúp đỡ (3)

"Ồ, mất đi mới hối hận." Hồng Đậu nói trắng ra: "Đây không phải là ngươi thiếu tự trọng, tự mình rước tội vào thân sao?"

Lý Tùy Phong rũ mắt xuống, "Quả thực, ta tuy đã sống hơn hai mươi năm, nhưng đối với tình cảm, ta vẫn chưa thành thục. Ta vẫn luôn nghĩ, tuổi Nhất Nhất còn nhỏ, nàng không hiểu cảm giác nhất thời mê luyến đối với ta kia không phải tình cảm chân chính, kỳ thật người không hiểu, mới chính là ta."

Đối với việc Đường Nhất Nhất bỗng nhiên từ bỏ, Lý Tùy Phong cảm thấy sợ hãi chưa từng có. Hắn cũng từng nghĩ tới, đây là chuyện tốt, Nhất Nhất nguyện ý từ bỏ hắn, nàng liền có thể tìm được nam nhân thích hợp với nàng hơn, nhưng hắn lại không thể tiếp nhận thái độ coi hắn như người xa lạ của Đường Nhất Nhất. Hắn muốn giúp nàng điều tra rõ âm mưu sau lưng Đường Môn, nhưng nàng cự tuyệt ý tốt của hắn, hơn nữa còn nói, hai người bọn họ chỉ là người xa lạ mà thôi.

Đường Nhất Nhất là người quan trọng nhất của Lý Tùy Phong, hắn có thể tiếp nhận nàng không thích hắn, nhưng lại không cách nào tiếp nhận, nàng muốn xóa hắn khỏi trí nhớ của mình.

Vì thế, tình huống hiện tại liền diễn biến thành dạng này, hắn truy, nàng trốn.

Hồng Đậu thở dài, "Kỳ thật ấy mà, ta cảm thấy tình huống như bây giờ cũng không phải vì Đường Nhất Nhất không thích ngươi. Nàng coi ngươi như người xa lạ, muốn phân rõ quan hệ với ngươi chỉ vì nàng hiểu rõ trách nhiệm bản thân phải gánh vác mà thôi."

"Trách nhiệm… nàng phải gánh vác …"

"Ngươi nghĩ xem, lão gia tử Đường Môn và Đường nhị gia trước sau lần lượt qua đời, người có thể tiếp nhận vị trí gia chủ Đường gia, liền chỉ còn Đường Nhất Nhất." Hồng Đậu nói: "Nàng hiện tại không chỉ còn là tiểu thư Đường gia, có thể vì một nam nhân mà xông pha trời nam đất bắc, nàng hiện tại chính là người sẽ trở thành Môn chủ Đường Môn, nàng không chỉ có một mình nàng, trên lưng nàng còn là toàn bộ trên dưới Đường Môn. Đệ tử Đường Môn đều trông lên nàng, ngươi nói xem, nàng còn có thể một thân nhẹ nhàng đi theo ngươi xông pha trời nam đất bắc sao?"

Lý Tùy Phong lúng túng rũ mắt xuống, hắn rót một chén trà cho mình, "Ta hiểu rõ, nàng đã trưởng thành."

"Đúng vậy, con người ai cũng phải lớn lên." Hồng Đậu đưa hai tay chống cằm, cũng cảm khái nói: "Người càng lớn, trách nhiệm gánh vác cũng càng lớn hơn, chỉ có trẻ con mới có thể sống vô tư không chút kiêng kỵ."

"Nhưng ta một chút cũng không cảm thấy vui mừng." Lý Tùy Phong vô thức nâng chén trà lên, hơi nhấp một ngụm, qua một hồi lâu, hắn mới hậu tri hậu giác nhíu mày, "Thật chua…"

"Ngươi cảm thấy chua xót cũng là đương nhiên." Hồng Đậu dùng ánh mắt đồng tình nhìn hắn, "Nỗ lực giúp mình vượt qua trắc trở này đi."

Lý Tùy Phong đờ mặt, "Ta nói trà chua."

"Ồ…" Hồng Đậu lại uống một ngụm nước, nhàn nhạt nói: "Đây không phải trà, là nước mơ chua."

Lý Tùy Phong buông chén trà xuống, cũng giống như những người khác, hắn không thể lý giải nổi khẩu vị của Hồng Đậu. Hắn đứng dậy, "Cuộc nói chuyện hôm nay, đa tạ ngươi."

"Không cần đa tạ." Hồng Đậu hỏi: "Vậy ngươi tính toán sau này làm như thế nào?"

"Ta biết, mọi người, ngay cả chính ta cũng đều cảm thấy, ta không xứng với Nhất Nhất, mà Nhất Nhất, nàng vì chờ ta có dũng khí nguyện ý tiếp nhận nàng, đã đợi 5 năm." Lý Tùy Phong trầm mặc trong chốc lát, lại nói tiếp: "Ta có dự cảm, nếu ta không bước ra một bước này, vậy ta và nàng sẽ vĩnh viễn bỏ qua nhau, mà ta sẽ hối tiếc cả đời. Ta không biết sau khi mình có dũng khí liệu có thể thành công hay không, nhưng dù sao ta vẫn muốn thử một lần."

"Ngươi muốn thử như thế nào?"

"Giang hồ là một nơi coi trọng thanh danh, ít nhất, ta phải chiếm được một thanh danh tốt trên giang hồ." Ngữ khí của Lý Tùy Phong kiên định hiếm có, "Ta sẽ vứt bỏ cái danh sát thủ trong quá khứ, lần nữa bắt đầu lại, cho đến khi ta có thể xứng với Nhất Nhất."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 421: Rừng trúc

Lý Tùy Phong để lại lời nói hùng hồn kia rồi rời đi.

Hồng Đậu lại có cảm xúc khó miêu tả. Nhìn Lý Tùy Phong hiện tại, thật ra cực kỳ giống nàng trước kia, khi đó nàng cũng không có dũng khí cùng A Miên ở bên nhau, nhưng nàng cũng có dự cảm, một khi bỏ lỡ A Miên, nàng sẽ hối hận cả đời, cho nên nàng vẫn bước ra một bước, hiện tại mới có thể đứng chung một chỗ với A Miên.

Chỉ là, tình huống của Lý Tùy Phong và của nàng vẫn khác nhau rất lớn. Nàng và A Miên không bị trói buộc thân phận, mà Lý Tùy Phong và Đường Nhất Nhất, thân phận của hai người bọn họ, dựa theo lời nói trước kia của Lý Tùy Phong, chính là khác nhau một trời một vực.

Tuy nói kết quả cuối cùng của Lý Tùy Phong và Đường Nhất Nhất sẽ như thế nào đều không liên quan tới nàng, nhưng Hồng Đậu cũng chúc phúc tự đáy lòng, hy vọng Lý Tùy Phong và Đường Nhất Nhất có thể 'người có tình trở thành quyến thuộc'.

Hồng Đậu lại uống một ngụm nước mơ chua. Vốn đang muốn ngủ trưa, lại bị Lý Tùy Phong quấy rầy như vậy, nàng hiện tại ngay cả con buồn ngủ cũng không thấy. Còn phải một lúc nữa A Miên mới trở về, Hồng Đậu duỗi cái eo lười, quyết định ra ngoài đi dạo.

Nàng tới Đường Môn đã rất nhiều ngày, nhưng vẫn chưa dạo quanh Đường Môn bao giờ cả, hiện giờ hứng thú dạo Đường Môn của nàng kéo tới, cũng là dạo đến đâu tính đến đó mà thôi.

Thường thấy nhất ở Đường Môn, chính là rừng trúc.

Hồng Đậu tùy ý đi dọc theo đường nhỏ bước vào một mảnh rừng trúc, sau khi đi xuyên qua rừng trúc, liền thấy một tiểu viện tĩnh lặng.

Chợt thấy trong viện có một bóng người đi ra, bước chân Hồng Đậu khựng lại, chỉ đứng nhìn từ xa, thị lực của nàng tuy không tính là tốt, nhưng cũng có thể thấy rõ ràng, người kia là Mạc Quân Hoài. Chỉ là Mạc Quân Hoài thoạt nhìn đang thất thần, cũng chưa phát hiện nàng đang đứng ở xa.

Chờ Mạc Quân Hoài đi khuất, Hồng Đậu mới bước ra, nàng cảm thấy kỳ quái, viện của khách nhân không ở nơi này, Mạc Quân Hoài tới đây làm gì vậy? Hơn nữa thần sắc lúc rời đi cũng không bình thường.

Thấy cửa viện không đóng, Hồng Đậu ỷ mình gan lớn mà bước vào. Vừa bước một chân vào trong viện, nàng liền đụng phải người đang muốn đi ra. Nàng giật nảy mình, vẫn may được người đối diện đỡ lại.

"Phương cô nương…" Đường Linh Linh đỡ Hồng Đậu, thấy Hồng Đậu đứng vững, mới buông tay nàng ra.

Thần sắc Hồng Đậu hơi hoảng hốt, đối mặt với con gái, nàng luôn rất khách khí lễ độ, vì thế liền nhanh chóng nở một nụ cười, "Đường cô nương."

Đường Linh Linh cũng khẽ cười, "Phương cô nương, cô lạc đường à?"

"Không phải…" Hồng Đậu ngượng ngùng nói: "Ta đi dạo ngẫu hứng, hiện tại vừa lúc tới đây, lại thấy cửa viện đang mở, nên mới định vào xem sao…"

Nàng nghĩ tới Mạc Quân Hoài vừa mới rời đi, trong lòng liền không khỏi có cảm giác khác thường. Nhìn dáng vẻ Đường Linh Linh tri thư đạt lý như vậy … hẳn sẽ không … làm ra chuyện gì không chính đáng.

Đường Linh Linh không biết suy nghĩ trong lòng Hồng Đậu, nàng nói: "Nơi này là sân viện phụ thân ở, trước nay luôn hẻo lánh. Phụ thân qua đời không lâu… ta muốn tới thu dọn một chút đồ đạc của ông ấy."

"Hóa ra nơi này là viện của Đường nhị gia…" Không thể không nói, Hồng Đậu cảm thấy bất ngờ.

Nhắc tới phụ thân đã mất, Đường Linh Linh miễn cưỡng cười, "Nương ta thích yên tĩnh, nên cha ta liền cùng nương ta ở chỗ này, nhiều năm trước nương ta mất vì bệnh, cha cũng chưa từng dọn ra ngoài."

"Đường nhị gia hẳn là vì phu nhân nên mới không muốn dọn đi chỗ khác."

"Quả thực là vậy." Đường Linh Linh chậm rãi nắm chặt đồ vật trong tay, chỉ từ động tác rất nhỏ này, mới có thể nhìn ra hiện tại nàng ấy không bình tĩnh như vẻ bề ngoài, "Dấu tích người ở đây … chỉ có một mình cha. Nếu… Nếu ta khuyên cha rời khỏi nơi này … nói không chừng… nói không chừng ông ấy sẽ không…"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 422: Một chuyện muốn nhờ

“Đường cô nương, ngươi bình tĩnh một chút!” Hồng Đậu thấy cảm xúc của Đường Linh Linh ngày càng không ổn, nàng vội bắt lấy tay Đường Linh Linh, lựa lời khuyên giải, “Đường nhị gia xảy ra chuyện, đây cũng là điều tất cả mọi người không ngờ đến, chuyện này cũng càng không liên quan đến cô, cô không cần tự trách.” Đường Linh Linh hồi phục tinh thần, cúi đầu nhẹ nói: “Xin lỗi… Ta thất thố.” Trong lòng Hồng Đậu cũng không dễ chịu, nàng có chút hối hận mình đã không sớm thông báo cho Đường Tri Lễ chuyện Mai công tử muốn giết ông ta, lúc ấy, nàng cho rằng vị Mai công tử kia không đợi được người trợ giúp mình thì sẽ không sốt ruột động thủ, lại không nghĩ rằng, ngày hôm sau Đường Tri Lễ liền chết.

Thân nhân chết rồi, người còn sống kia sẽ vĩnh viễn chìm trong tự trách, đây là lẽ thường tình.

Hồng Đậu không biết nên an ủi người khác thế nào, chỉ có thể nói: “Ta nghĩ, Đường nhị gia trên trời có linh thiêng, cũng sẽ không muốn thấy cô đau lòng khổ sở như vậy.”

“Phương cô nương nói phải.” Đường Linh Linh lại nở nụ cười, nước mắt trên khóe mắt chưa khô, lại có một loại mỹ cảm khác biệt, “Cha ta ông ấy… trước nay vẫn thương ta nhất.”

Hồng Đậu cũng luôn thương hương tiếc ngọc, nàng nhớ tới điều gì, lại buông bàn tay đang nắm tay Đường Linh Linh, lấy từ trong ngực mình ra một gói giấy, mở gói giấy ra, bên trong tất cả đều là ô mai, nàng nói: “Lúc đau lòng, ăn chút đồ ăn ngon, trong lòng liền sẽ tốt hơn một chút.”

“Đa tạ…” Đường Linh Linh khẽ cười, duỗi tay cầm lấy một miếng ô mai, nhưng vừa mới ngửi được hương vị này, còn chưa đưa vào miệng, nàng ấy liền thay đổi sắc mặt, vội vàng xoay người vịn khung cửa, che ngực nôn khan một trận, cũng không rảnh lo một túi gấm trong tay rơi xuống đất.

Hồng Đậu sốt ruột hỏi: “Đường cô nương, cô làm sao vậy? Không thoải mái chỗ nào à?”

“Ta… Ta không sao.” Đường Linh Linh một lát sau mới dịu lại, nàng ấy ngẩng mặt lên, sắc mặt hơi có chút tái nhợt.

Hồng Đậu nhớ tới Minh Châu cũng từng có tình huống như vậy, nàng liền lập tức suy đoán, “Đường cô nương… liệu có phải … cô mang thai không?”

Đường Linh Linh rất ngượng ngùng cúi đầu.

“Ta nói đúng?”

“Phương cô nương nói không sai…” Đường Linh Linh chậm rãi gật gật đầu, trên mặt rất nhanh lại ửng đỏ, trong đôi mắt đẹp cũng có một tia vui mừng, “Ta quả thực đã mang thai.”

Hồng Đậu vui vẻ nói: “Đây là chuyện tốt nha, chúc mừng chúc mừng!”

“Phương cô nương, ta có một chuyện muốn nhờ.”

“Là chuyện gì?”

Trong mắt Đường Linh Linh lộ vẻ cầu khẩn, “Ta hy vọng cô có thể không nói ra chuyện này.”

“Vì sao?” Hồng Đậu nghi hoặc.

Ánh mắt Đường Linh Linh chớp động, “Ta còn chưa nói chuyện này cho tướng công. Ta muốn sau khi tự mình nói cho chàng thì mới công khai chuyện này ra.”

“Vậy… sao Đường cô nương còn chưa nói chuyện này cho phu quân cô?”

“Trước kia là ta còn chưa rõ, không muốn để tướng công bị mừng hụt, hiện tại…” Đường Linh Linh cười khổ một tiếng, “Sau khi xảy ra chuyện cha bị giết hại, ta cảm thấy hiện tại không phải lúc để nói ra chuyện này.”

Hồng Đậu không hiểu suy tính của Đường Linh Linh, nhưng mỹ nhân đang chìm trong bi thương, dường như chỉ cần gió thổi qua là có thể ngã xuống, Hồng Đậu không nỡ để mỹ nhân đau lòng, liền nói: “Cô yên tâm, ta đồng ý.”

“Đa tạ cô, Phương cô nương.” Đường Linh Linh nhún người hành lễ, so với giang hồ hiệp nữ khác ôm quyền, nàng ấy lễ thái chu toàn như vậy, thật đúng là một tiểu thư khuê các hoàn mỹ. Hồng Đậu nhìn túi gấm trên mặt đất, căn cứ vào nguyên tắc chăm sóc mỹ nhân, nàng liền khom lưng nhặt lên, nhưng nàng lại không chú ý tới miệng túi gấm đang mở, đồ vật bên trong cũng liền rớt ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 423: Tờ Mao gia gia thứ ba

Hồng Đậu nhìn đồ vật rớt ra kia, đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo, nàng liền nhặt lên tờ giấy hơi mỏng kia, lắp bắp nói: "Đây, đây, thứ này là!?"

"Đây là bùa bình an cha mẹ đến miếu cầu cho ta khi ta còn nhỏ." Đường Linh Linh khó hiểu hỏi: "Làm sao vậy?"

"Bùa bình an?" Hồng Đậu lắc lắc tờ Mao gia gia trong tay, "Cô nói đây là bùa bình an?"

Đường Linh Linh nói: "Đúng vậy, ta còn nhớ rõ khi còn nhỏ, cha mẹ dẫn theo ta đến Phổ Đà Tự cầu phúc. Nói đến cũng kỳ quái, lúc ấy chủ trì để ta chọn bùa bình an, giữa nhiều tờ như vậy, ta lại chọn trúng một tờ này… thoạt nhìn hoàn toàn khác hẳn những bùa bình an khác."

Đường Linh Linh khi còn nhỏ ham chơi, về sau cũng không biết ném túi gấm chứa bùa bình an này ở nơi nào, đến tận hôm nay, khi nàng dọn dẹp nhà ở của phụ thân, mới phát hiện thứ này rơi lạc ở một góc thư phòng.

Hồng Đậu cạn lời trong chốc lát, "Đường cô nương, cô biết vì sao lại có đại sư vẽ bùa bình an kỳ quái như vậy không?"

"Chủ trì đại sư cũng nói không biết vì sao giữa đám bùa bình an lại lẫn vào lá bùa khác biệt như vậy." Ký ức của Đường Linh Linh cũng không tệ, còn có thể nhớ rõ chuyện năm đó, "Nhưng đại sư nói, nếu ta đã chọn trúng lá bùa bình an này, đó chính là có duyên, vì thế, nó cũng liền trở thành bùa bình an của ta."

Hồng Đậu trăm triệu lần không nghĩ tới, tờ Mao gia gia thứ ba nàng tâm tâm niệm niệm lại đột ngột xuất hiện trước mắt nàng như vậy, chuyện tốt tới quá bất ngờ, nàng có ảo giác như mình đang nằm mơ.

Nàng nhéo cánh tay mình một cái, rất đau, đây không phải nằm mơ!

"Đường, Đường, Đường cô nương…" Hồng Đậu ngượng ngùng mở miệng, "Cô có thể đem… tờ Mao gia… Không, là lá bùa bình an này, cô có thể tặng cho ta không?"

"Phương cô nương muốn lá bùa bình an này?"

Hồng Đậu quýnh lên, "Cô muốn ta dùng thứ gì trao đổi cũng được, ta biết lá bùa bình an này là cha mẹ cô cầu cho cô, khẳng định đối với cô là rất quan trọng, nhưng … nhưng tờ giấy này cũng có tác dụng rất lớn với ta. Đường cô nương, nếu cô nguyện ý cho ta, cả đời ta sẽ nhớ rõ đại ân đại đức của cô!"

"Phương cô nương, cô không cần phải nói nghiêm trọng như thế." Đường Linh Linh cười, "Bùa bình an vốn dùng để bảo vệ bình an cho người ta, lúc ấy ở chùa miếu, điều ta cầu khẩn chính là người một nhà chúng ta có thể bình bình an an, hạnh phúc sống bên nhau. Hiện tại… cha mẹ ta không còn nữa, chỉ còn lại một mình ta, ý nghĩa của lá bùa này đối với ta mà nói, đã không tính là gì."

"Đường cô nương…" Hồng Đậu chớp chớp mắt. Nói thực ra, chính nàng cũng cảm thấy mở miệng xin đồ của Đường Linh Linh rất không ổn, nhưng nàng cũng không muốn từ bỏ cơ hội tốt như vậy. Hiện tại Đường Linh Linh vừa nói thế, trong lòng nàng liền càng khó chịu.

Đường Linh Linh hơi ngước mắt, liếc mắt nhìn nơi xa một cái, nàng ấy nắm lấy tay Hồng Đậu, túi gấm cùng tờ bùa bình an màu đỏ kia đều đặt vào trong tay Hồng Đậu để nàng nắm lấy. Nàng ấy cười: "Phương cô nương muốn, ta liền đưa cho cô nương là được, nói không chừng về sau ta cũng có việc cần Phương cô nương giúp đỡ."

Hồng Đậu nước mắt lưng tròng, trong lòng tru lên, vị đại mỹ nhân này thật đúng là người tốt!

Lúc này, giọng nam nhân bỗng nhiên vang lên, "Linh Linh."

Hồng Đậu xoay người nhìn lại, không phải Ngụy Thức thì là ai?

"Tướng công, sao chàng lại tới đây?" Đường Linh Linh bước đến, đỡ tay Ngụy Thức.

"Sau giờ ngọ ta tỉnh lại không thấy nàng, liền đoán được nàng tới đây." Sắc mặt Ngụy Thức vẫn ốm yếu tái nhợt, hắn nở một nụ cười, "Ta có chút lo lắng cho nàng."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 424: Tỷ tỷ!

"Ta chỉ tới dọn dẹp chút đồ đạc của phụ thân thôi, đâu có gì cần lo lắng?"

Ngụy Thức giơ tay, lòng bàn tay khẽ lau qua khóe mắt ướt át của Đường Linh Linh, "Nàng đã khóc… Đây là chuyện ta lo."

Sắc mặt Đường Linh Linh ửng đỏ.

Mặt Hồng Đậu không biểu cảm, xem như đã cảm nhận được cảm giác người khác khoe ân ái ở trước mặt mình.

Thật là… trong không khí đều tràn đầy mùi chua của tình yêu.

Nàng nhớ A Miên.

"Vị này chính là… Phương cô nương." Tầm mắt Ngụy Thức dừng trên người Hồng Đậu, hơi có chút ngoài ý muốn.

Hồng Đậu rất rõ vì sao hắn tỏ ra ngoài ý muốn như vậy, liền nói: "Ta chỉ tùy ý đi dạo, lúc này mới đi tới đây, không khéo liền đụng phải Đường cô nương."

Để khỏi phá hỏng quan hệ phu thê nhà người ta, nàng quyết định vẫn không nói ra chuyện mình cũng nhìn thấy Mạc Quân Hoài.

Ngụy Thức ho khan một tiếng, có chút suy yếu nói: "Linh Linh và Phương cô nương, hẳn đã trò chuyện rồi nhỉ."

"Cái này…" Hồng Đậu đưa bàn tay cầm túi của mình ra sau lưng, nàng cười khan nói: "Chúng ta quả thực nói chuyện không tệ."

"Phương cô nương là một người rất thú vị, nói chuyện phiếm với nàng ấy rất vui." Đường Linh Linh nắm lấy tay Ngụy Thức, "Tướng công, chàng không thể ra gió quá lâu, chúng ta về sau lại tìm cơ hội trò chuyện với Đường cô nương nhé. Hiện giờ phải về trước thôi."

Ngụy Thức lại ho khan vài tiếng, lúc này mới gật đầu nói: "Được."

"Phương cô nương, chúng ta liền rời đi trước." Đường Linh Linh cười cười với Hồng Đậu, đỡ Ngụy Thức đi xa.

Hồng Đậu nhìn người đi khuất, mới lấy túi gấm và tờ Mao gia gia ra. Nàng vui sướng nhìn Mao gia gia hồi lâu, lúc này mới cất lại vào túi gấm, coi như bảo bối mà đặt trong ngực.

Thật đúng là đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công nha!

Không nghĩ tới vốn dĩ chỉ cùng Mông Nhi tới Đường Môn một chuyến, vậy mà còn có thể bắt được một tờ Mao gia gia!

Như vậy, bốn tờ Mao gia gia, nàng đã thu thập được ba tờ, chỉ còn một tờ nữa là nàng có thể dẫn theo A Miên trở lại thế giới thuộc về nàng!

Hồng Đậu càng nghĩ càng hưng phấn, đi đường cũng đều nhảy nhót tung tăng, còn ngâm nga mấy khúc nhạc. Tâm tình nàng rất tốt, đến mức ngay cả tiếng gió trong rừng trúc nàng cũng cảm thấy dễ nghe.

Hậu quả của việc đắc ý quên nhìn đường chính là, nàng bất thình lình đụng vào một cây cây trúc. Hồng Đậu che cái trán bị đụng, đau đớn ngồi sụp xuống, ngay cả đôi mắt cũng không mở ra được.

Đúng lúc vào lúc này, một thiếu nữ áo tím không biết từ đâu vọt ra, dáng vẻ nàng ấy có chút chật vật, sau khi nhìn thấy Hồng Đậu, đôi mắt mỏi mệt của nàng ấy thoáng chốc liền bừng sáng. Nàng ấy lao ra, gọi: "Tỷ tỷ… Ưm!"

Nam nhân mặc bạch y, có gương mặt trẻ con từ sau lưng bưng kín miệng nàng ấy, lập tức thi triển khinh công sở trường, ôm người bay đi trong nháy mắt.

Hồng Đậu nghe được một trận tiếng gió, nàng buông tay đang che trán mình, nhìn trái lại nhìn phải, ngay sau đó liền mờ mịt, nàng nỉ non, "Sao vừa rồi ta lại nghe có người gọi tỷ tỷ… Là ảo giác của ta sao?"

Nhưng xung quanh đừng nói là người, ngay cả một con chim cũng không có.

Hồng Đậu nghĩ đến cách đó không xa chính là nơi ở của Đường Tri Lễ, nghe nói Đường Tri Lễ đã chết trong chính phòng mình. Nàng chợt cảm thấy sau lưng có chút lạnh, cả người run lên, nói cho chính mình không nên nghĩ những chuyện kinh khủng đó, lại càng không ngăn được mà nghĩ thêm.

Cuối cùng, nàng không nhịn nổi hét lên một tiếng, liều mạng chạy ra bên ngoài.

Lại "Rầm" một tiếng, hoảng không nhìn đường nàng lại đụng vào vật cản, chẳng qua lúc này, thứ nàng đụng vào chính là ngực nam nhân. Trước khi nàng bị té ngã, nam nhân đã vươn tay ôm nàng vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 425: Phát giận

"Chạy vội thế làm gì?"

Hồng Đậu vừa nghe được giọng nói quen thuộc này, liền lập tức ngẩng đầu lên, miệng mếu xệu, tủi thân nói: "A Miên, sao giờ chàng mới đến tìm ta…"

Vì trong người bọn họ có Tử Mẫu cổ, nên A Miên hoàn toàn có thể dựa vào định vị để tìm nàng. Đây cũng chính là lý do vì sao Hồng Đậu dám không báo với A Miên tiếng nào đã một mình chạy ra ngoài đi lung tung.

"Ta chẳng qua mới rời đi nửa canh giờ thôi mà." A Miên cười híp mắt, "Sao thế, mới nửa canh giờ, Hồng Đậu đã nhớ ta như cuồng rồi sao?"

"Còn lâu mới phải!" Hồng Đậu mím môi, "Hình như ta vừa gặp quỷ đó!"

A Miên nhướng mày, "Gặp quỷ?"

"Chính là vừa rồi ta ở trong rừng, đầu tiên là một cây trúc chạy tới đụng vào trán ta, sau đó ta lại nghe được có người gọi tỷ tỷ, kết quả lúc ta ngẩng đầu lên, không thấy một người nào hết!" Hồng Đậu nghe được tiếng gió thổi ào ào trong rừng trúc, không khỏi lại run cả người lên, càng thêm co người lại vào trong ngực A Miên.

A Miên vỗ vỗ đỉnh đầu nàng, cảm thấy dáng vẻ đà điểu này của nàng thật đáng yêu, hắn cười, "Đừng sợ, cho dù thực sự có quỷ, ta cũng có thể đùa bỡn bọn họ xoay vòng vòng, Hồng Đậu tin chứ?"

"Hiện tại ta không muốn nói giỡn với chàng!" Hồng Đậu ngẩng đầu lên từ trong ngực hắn, "Ta phải rời khỏi đây!"

Nàng trước kia cũng là một người theo thuyết vô thần, nhưng từ sau khi chuyện nàng xuyên qua xảy ra, nàng liền trở nên cực kỳ sợ hãi quỷ thần!

"Được được được, chúng ta rời khỏi đây." A Miên bất đắc dĩ, nắm tay nàng rời đi.

Chờ về sân viện quen thuộc, ngồi trên ghế đá dưới ánh mặt trời ấm áp, Hồng Đậu mới có chút thả lỏng tinh thần.

"Bánh hoa quế mới ra lò đây." A Miên đặt đồ ăn xuống trước mặt Hồng Đậu, lại xoa đỉnh đầu nàng. Dáng vẻ hắn cười tủm tỉm nhìn nàng giống như đang cho thú cưng ăn vậy, "Ăn đi."

Hồng Đậu nhìn thoáng qua, liền lập tức bất mãn dẩu miệng: "Vì sao chỉ có ba miếng điểm tâm? A Miên, có phải chàng ăn vụng điểm tâm của ta trên đường không đó?"

"Buổi sáng nàng đã ăn không ít bánh táo chua." Đôi mắt đào hoa của A Miên tràn đầy ôn hòa, "Vì tốt cho răng của nàng, hôm nay chỉ cho phép ăn chút bánh hoa quế như vậy thôi."

"Chàng đi hơn nửa canh giờ… mới mua ba cái bánh hoa quế! Dù để nếm hương vị thôi cũng không đủ!" Hồng Đậu phát điên ném đồ xuống đất, "Ta không ăn!"

Điểm tâm rơi trên mặt đất, vỡ nát.

A Miên không nói gì, chỉ thu ý cười lại.

Không khí yên lặng trong chốc lát.

Dần dần, Hồng Đậu bình tĩnh lại, mắt nàng khẽ nhúc nhích, nhìn điểm tâm vỡ nát trên mặt đất. Sau khi ý thức được mình đã làm gì, nàng hít hít cái mũi, phát ra tiếng khóc nức nở.

A Miên hơi dừng một chút, vẫn duỗi tay, bế nàng lên tới ngồi trên đùi mình, vừa lau nước mắt cho nàng, vừa thấp giọng hỏi: "Ta vẫn còn chưa nói gì, làm sao đã khóc?"

"Ta… Ta cũng không biết gần đây ta làm sao nữa…" Nước mắt Hồng Đậu rơi không ngừng, nàng xoa hai mắt mình, A Miên lại bắt lấy tay nàng không cho nàng dụi mắt. Nàng ngước mắt, hai mắt đẫm lệ mông lung, "Rõ ràng A Miên rất vất vả mới mua được đồ ta muốn ăn, ta lại còn cáu giận như vậy."

Giống như khi nàng quấn lấy A Miên muốn hắn làm đồ ăn cho nàng, A Miên lần nào cũng đều đồng ý, chỉ là khi hắn không chịu làm nhiều cho nàng, nàng sẽ liền phát giận, A Miên vẫn không hề buồn bực, cũng chỉ chờ nàng bớt cáu, mới đi tới ôm lấy nàng.

Nàng cũng chỉ xong việc mới cảm thấy áy náy.

A Miên cúi đầu, hôn môi nàng một hồi lâu, lại liếm liếm, mới khẽ cong mắt nhìn nàng, nhẹ giọng nói: "Ta cho phép Hồng Đậu có thể phát giận với ta."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 426: Khó chiều

Sự bao dung A Miên cũng không khiến Hồng Đậu ngừng thút thít, ngược lại khiến nàng khóc càng thảm. Nàng lau qua loa nước mắt trên mặt, nức nở nói: "Ta quá tệ rồi… A Miên rõ ràng đối tốt với ta như vậy, việc gì cũng làm vì ta, cái gì cũng mua cho ta… Nhưng ta còn vô cớ gây rối…"

"Đây không phải lỗi của nàng." A Miên nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, bất đắc dĩ cười nói: "Hồng Đậu là một cô nương tốt, ta cũng không giận nàng đâu."

"Nhưng chính là ta làm không đúng…" Trong ánh mắt Hồng Đậu đầy sương mù, nàng duỗi tay ôm vòng lấy cổ A Miên, vừa chui vào trong ngực hắn, vừa sợ hãi khóc nức nở nói: "A Miên… chàng sẽ không bỏ mặc không cần ta chứ…"

Nói thực ra, A Miên đối với nàng quả đúng là sủng vô điều kiện, cho dù nàng có đưa ra mấy yêu cầu lạ lùng cổ quái làm khó người ta, A Miên cũng sẽ đi hoàn thành, điều này ở trong mắt những người khác, hoàn toàn chính là nàng được coi như tiểu công chúa mà sủng.

Nhưng Hồng Đậu lại luôn không khống chế được tính tình của mình, lần nào cũng thế, chỉ sau khi nàng bộc phát tính tình xong, nàng mới cảm thấy hối hận. Nàng bỗng nhiên cực kỳ khủng hoảng, sợ A Miên sẽ không cần nàng, sẽ bỏ nàng lại.

Chưa bao giờ cảm giác lo được lo mất lại mãnh liệt như thế.

"Nàng suy nghĩ linh tinh gì vậy?" A Miên vỗ vỗ đỉnh đầu nàng, bật cười nói: "Hồng Đậu đã quên sao? Ta chính là người dù có chết cũng muốn mang nàng cùng đi, sao có thể không cần nàng được chứ?"

"Vạn nhất…" Hồng Đậu nghẹn ngào, "Vạn nhất chàng gặp người tốt hơn ta thì sao?"

"Nhưng người kia cũng không phải Hồng Đậu." A Miên ôm nàng vào lòng, lại xoa đỉnh đầu nàng, nhẹ nhàng nói: "Trên thế giới này, cũng chỉ có một Hồng Đậu mà thôi."

Tâm tình Hồng Đậu hơi dễ chịu hơn một chút, nàng kéo kéo tay A Miên, nhỏ giọng nói thầm, "Vậy chàng không được gạt ta… Không thể bỏ mặc ta…"

"Ta không lừa nàng, ta sẽ không bỏ mặc nàng." A Miên thấy nàng luống cuống bất an, trước sau vẫn cảm thấy rất đau lòng, hắn thở dài một tiếng, lại dùng sức ôm chặt nàng.

Hồng Đậu mím môi, nước mắt trên khóe mắt chưa khô, "Nếu chàng lừa ta, vậy ta liền trốn đến một nơi chàng vĩnh viễn không tìm thấy được."

"Ừm, nếu ta lừa Hồng Đậu, Hồng Đậu liền trốn đến một nơi ta vĩnh viễn không tìm thấy." A Miên cười nhẹ một tiếng, khẽ hôn lên gương mặt nàng.

Hồng Đậu lúc này mới ngoan ngoãn ghé vào trong ngực hắn, tiếng nức nở cũng dần dần nhỏ lại.

Không biết vì sao, gần đây nàng ngày càng khó chiều, hơi không vui một chút liền sẽ nháo lên một trận trời long đất lở, lúc nào A Miên cũng phải dỗ mãi, nàng mới có thể ổn định cảm xúc.

Hồng Đậu hoài nghi 'dì cả' của mình sắp tới, cho nên tính tình mới dễ nóng nảy như vậy.

Vẫn may A Miên cũng không ghét bỏ nàng, nàng nghĩ gần đây mình hơi quá đáng, liền muốn bồi thường A Miên thật tốt trên giường, nhưng gần đây A Miên lại như đổi tính, nói nàng gần đây tâm tình không tốt, không cần "vất vả cần cù lao động", tiếp theo hắn liền ôm nàng vào trong ngực, nhắm mắt lại an tĩnh ngủ.

Hồng Đậu mếu máo khó chịu, nàng khó có khi nguyện ý tận hứng với hắn, thế mà hắn lại không có hứng thú. Nhưng loại chuyện này là chuyện hai người, nếu A Miên không phối hợp, nàng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chui trong ngực hắn ngủ thôi.

Mà ngay ngày hôm sau, Đường Môn lại có một sự kiện lớn. Ngay lúc đệ tử Đường Môn điều tra xem có ai từng tiếp xúc với Đường Tri Lễ, Mạc Quân Hoài bỗng nhiên đứng ra nói, người giết Đường Tri Lễ là hắn.

Mạc Quân Hoài chủ động nhận tội, khiến trên dưới Đường Môn tức thì xôn xao. Không ai nghĩ tới, người giết Đường Tri Lễ lại là hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 427: Tự nhận tội danh

Trong đại sảnh, không khí hết sức cổ quái.

Mạc Quân Hoài thoải mái hào phóng đứng giữa sảnh, tiếp nhận ánh mắt khác thường đổ tới từ bốn phương tám hướng, mặt không đổi sắc.

Đường Linh Linh và Ngụy Thức đứng một bên, thái độ trầm mặc của nàng ấy khiến người ta không cách nào hiểu được nỗi lòng nàng ấy lúc này.

Thân là người chủ sự, Đường Nhất Nhất hỏi: "Mạc công tử, ngươi bỗng nhiên đứng ra thừa nhận mình giết thúc thúc của ta… rốt cuộc có ý gì?"

"Không có ý khác." Mạc Quân Hoài bình thản nói: "Vì ta là người giết Đường nhị gia, nên ta đứng ra nhận tội."

Đường Nhất Nhất nhìn Đường Linh Linh, Đường Linh Linh dường như không định đứng ra nói chuyện. Đường Nhất Nhất liền tiếp tục nói: "Ngươi nói là ngươi giết thúc thúc, vậy vì sao ngươi phải giết ông ấy? Lại động thủ như thế nào?"

"Nguyên nhân ta muốn giết ông ta rất đơn giản." Mạc Quân Hoài nói không chút do dự, "Ta thích biểu muội, nhưng Đường Tri Lễ lại gả biểu muội cho một ma ốm, mà không gả biểu muội cho ta, ta ghi hận trong lòng, rốt cuộc không nhịn được mà động thủ vào mấy ngày trước."

Hồng Đậu đứng bên ngoài xem náo nhiệt "chậc chậc" hai tiếng, "Ta cảm thấy hung thủ nhất định không phải hắn."

"Vậy cũng không hẳn." Người nói chuyện chính là Tuyết Phân Phân, nàng ta híp mắt nói: "Biết đâu Mạc Quân Hoài đang lấy lui làm tiến, cố ý bày mê trận thì sao?"

Hồng Đậu liếc mắt nhìn Tuyết Phân Phân, lại nhìn về phía Mông Nhi đang đứng một bên, "Sao ngươi lại mang nàng ra đây?"

Mông Nhi mặt không biểu cảm nói: "Hít thở không khí."

Thái độ hiện tại của Mông Nhi đối với Tuyết Phân Phân, hoàn toàn chính là kiểu thái độ của cai ngục đối với tù phạm, mỗi ngày theo lệ dẫn Tuyết Phân Phân ra ngoài một canh giờ, đây là để hít thở không khí.

Tuy Tuyết Phân Phân không muốn bị một tên nhóc nắm mũi dắt đi, nhưng nàng ta cũng không có cách nào. Nàng ta sợ cổ trùng trong thân thể nàng ta kia một ngày nào đó sẽ ăn nàng ta.

Hồng Đậu đứng sát vào bên cạnh A Miên, lại giật nhẹ góc áo hắn. A Miên hiểu ý cúi đầu xuống gần nàng.

Hồng Đậu nhỏ giọng nói: "Ta cảm thấy sư đệ chàng… hình như có luyến tỷ tình kết*." (*thích bạn gái lớn tuổi hơn mình)

"Vậy sao?" A Miên tuy cảm thấy bốn chữ luyến tỷ tình kết trong miệng Hồng Đậu có chút mới lạ, nhưng cũng không khó hiểu ý trên mặt chữ. Hắn cười cười, cũng học dáng vẻ của nàng, thấp giọng nói: "Có lẽ Mông Nhi chỉ thích nữ nhân không thông minh thì sao?"

Hồng Đậu không dự đoán được A Miên nói "độc" như thế, không khỏi che miệng bật cười.

Tuyết Phân Phân bên kia nhìn A Miên, lại nhìn Hồng Đậu, cuối cùng, nàng nhìn về phía Mông Nhi, "Ta cảm thấy bọn họ dường như đang nói bậy về ta."

"Không cần cảm thấy." Mông Nhi nói không lưu tình chút nào: "Bọn họ chính là đang nói nói bậy về ngươi."

Tuyết Phân Phân: "…"

Trong phòng, trò hay còn đang trình diễn.

"Buổi tối hôm đó, ta đi tìm Đường Tri Lễ, ông ta không hề phòng bị với ta, liền không ngờ tới ta hạ thuốc mê trong trà. Ngay khi ông ta hôn mê bất tỉnh, ta dùng một chiếc ngân châm đâm vào tim ông ta." Mạc Quân Hoài không chút ngập ngừng nói ra quá trình gây án, "Sau khi Đường Tri Lễ chết, ta liền sắp đặt hết thảy, ngụy trang cái chết của ông ta thành đột tử, rồi rời khỏi nơi ở của ông ta."

Đường Nhất Nhất lại hỏi: "Nếu ngươi đã muốn ngụy trang cái chết của ông ấy thành đột tử để rời đi, vậy vì sao bây giờ lại muốn nhận tội?"

"Ta nhận tội, cũng không phải vì sợ các ngươi tra được ta." Mạc Quân Hoài bình tĩnh nói: "Mà là ta đánh giá cao chính mình. Ta cho rằng sau khi giết người, ta sẽ có thể hưởng thụ khoái cảm trả thù, nhưng ta lại chỉ có cảm giác hoảng sợ, không chịu nổi thêm một ngày nào nữa. Ta quả nhiên không phải người giang hồ, nên cũng không cách nào thích ứng với cảm giác áy náy sau khi giết người, đây là lý do hôm nay ta đứng ra."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 428: Nguyên nhân

Lời nói hôm nay của Mạc Quân Hoài, hoàn toàn là để nắm vững tội danh giết người kia.

Đường Nhất Nhất nhíu mày, "Mạc Quân Hoài, ngươi đừng nghĩ ngươi là người trong triều đình, thì khi ngươi giết người, giang hồ chúng ta sẽ không làm gì được ngươi!"

"Ta biết." Mạc Quân Hoài nói: "Quy tắc của người giang hồ các ngươi chính là có ân báo ân, có thù báo thù, nếu hôm nay ta đã đứng ra nhận tội, vậy ta cũng sẽ không dùng thân phận của mình để giải vây."

Đường Nhất Nhất mím môi, trong lòng rối rắm. Nàng có cảm giác, Mạc Quân Hoài cũng không phải hung thủ giết người thực sự, nhưng giờ phút này Mạc Quân Hoài đứng ra thừa nhận tất cả, hơn nữa còn nói rất rành mạch. Nếu nàng cứ như vậy đuổi Mạc Quân Hoài ra ngoài, các đệ tử Đường Môn khác cũng sẽ không chấp nhận để yên. Vào lúc này, nàng ấy vô cùng hy vọng Đường Linh Linh có thể đứng ra nói gì đó, nhưng Đường Linh Linh lại chỉ trầm mặc.

Đường Nhất Nhất đập bàn, "Giam Mạc Quân Hoài vào cấm thất, sau khi mời các vị trưởng lão nghị quyết xong sẽ xử trí."

Lập tức, hai đệ tử Đường Môn bước lên. Mạc Quân Hoài tiêu sái vung tay áo, "Ta sẽ tự mình đi, không nhọc chư vị lo lắng."

Vừa dứt lời, hắn liền đi ra đại sảnh.

Chờ đến lúc mọi người giải tán, trong phòng chỉ còn lại Ngụy Thức và Đường Linh Linh, Ngụy Thức ho khan một tiếng, hỏi: "Linh Linh, nàng có biết … vì sao Mạc công tử muốn nhận tội danh này không?"

"Ta không biết." Đường Linh Linh rũ mắt xuống, cũng giấu đi tất cả nỗi lòng.

Bên kia, Hồng Đậu và A Miên đang trên đường trở về. Nàng vuốt cằm, khó hiểu nói: "Chuyện hôm nay… thật đúng là nghĩ thế nào cũng cảm thấy kỳ quái."

"Đúng là có chút kỳ quái." A Miên phụ họa một câu, lại thấy nàng suy nghĩ nghiêm túc, cứ thế đi thẳng về phía trước không nhìn đường, đã sắp đụng đầu vào cột. Hắn vội duỗi tay kéo nàng lại.

Hồng Đậu vừa hồi phục tinh thần, đã bị gõ một cái lên trán.

A Miên nói: "Đi đường mà chẳng nhìn gì cả, nếu…"

Hắn đang nói thì khựng lại.

Hồng Đậu nghi hoặc chớp chớp mắt.

"Nếu nàng va đập chỗ nào, sứt mẻ chỗ nào, lại tới tìm ta khóc thì biết làm sao?"

"Chàng nghĩ ta là trẻ con chắc?" Hồng Đậu bĩu môi, "Ta còn lâu mới tới tìm chàng khóc!"

A Miên thở dài một tiếng, cũng không cãi cọ với nàng. Từ sau khi cùng Hồng Đậu ở bên nhau, hắn cũng phát hiện mình trở nên đặc biệt kiên nhẫn. Vì để ngừa nàng sơ ý, hắn vẫn dắt lấy tay Hồng Đậu.

Hồng Đậu lại lặp lại lời trước đó, "Ta cảm thấy chuyện xảy ra hôm nay rất kỳ quái."

"Ừm." A Miên gật đầu có lệ.

Hồng Đậu không vui kéo kéo tay hắn, "Chàng mau hỏi ta một chút xem ta thấy kỳ quái chỗ nào đi!"

"Được được được." Trong giọng nói ôn nhu của A Miên có sự yêu chiều không khó phát hiện. Hắn theo ý nàng mà hỏi: "Hồng Đậu cảm thấy kỳ quái chỗ nào?"

"Mạc Quân Hoài đứng ra thừa nhận hắn là hung thủ giết người, khiến người ta cảm thấy rất kỳ quái." Hồng Đậu tò mò lại lôi kéo tay A Miên, "A Miên, chàng nói xem, vì sao hắn lại muốn đứng ra thừa nhận mình là hung thủ?"

Về chuyện Mạc Quân Hoài thừa nhận mình là hung thủ giết người này, ngoại trừ những người xem náo nhiệt kia, không ai tin Mạc Quân Hoài là hung thủ.

A Miên nói: "Mạc Quân Hoài làm như vậy, hẳn là có một nguyên nhân rất quan trọng đi."

"Cho nên đây là điểm thứ hai ta cảm thấy kỳ quái." Hồng Đậu hỏi: "Rốt cuộc nguyên nhân gì có thể khiến Mạc Quân Hoài thừa nhận một chuyện mình chưa từng làm chứ."

"Cái này à…" A Miên cũng làm như nghi hoặc mà nói: "Rốt cuộc là nguyên nhân quan trọng gì đây?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 429: Ngân châm

Hồng Đậu cũng nhíu mày suy nghĩ, đối với Mạc Quân Hoài mà nói, người hắn thích nhất là Đường Linh Linh, nói cách khác, không có chuyện gì quan trọng hơn Đường Linh Linh cả, nhưng hắn lại chủ động đứng ra thừa nhận mình giết phụ thân Đường Linh Linh, nói cách khác… nguyên nhân khiến Mạc Quân Hoài thừa nhận mình giết người, nhất định có liên quan tới Đường Linh Linh!

Hồng Đậu bừng tỉnh đại ngộ, "Mạc Quân Hoài là vì Đường Linh Linh mới đứng ra thừa nhận chuyện này!"

"Có lẽ là như thế." A Miên bình tĩnh gật đầu.

"Chẳng lẽ …" Hồng Đậu run lên một cái, "Đường Linh Linh mới là người giết Đường Tri Lễ?"

A Miên lại gật đầu, lặp lại nói: "Có lẽ là như vậy."

"Chuyện này… thật khiến người ta quá khó tin." Hồng Đậu ôm mặt mình, kinh sợ nói: "Kỳ thật Mai công tử cũng không phải một vị công tử thật sự, vị Mai công tử này, cũng có thể là nữ nhân, chính là Đường Linh Linh!"

"Ừm." A Miên gật đầu, "Có lẽ là…"

"Chàng đừng có lặp lại những lời này cho ta!" Hồng Đậu nhón mũi chân, nhảy dựng lên một cái, treo trên người A Miên nói: "Suy đoán vừa rồi kia của chúng ta, chính là cực kỳ dọa người đó!"

A Miên vội ôm chặt nàng, để ngừa nàng ngã xuống. Hắn nói: "Bất luận suy đoán của Hồng Đậu có phải thật hay không, chẳng phải cũng đều không liên quan tới chúng ta à?"

"Nói cũng phải…" Hồng Đậu bình tĩnh lại, chợt cảm thấy mình kích động như vậy làm gì, dù sao đây cũng đều là chuyện của người khác, có liên quan gì tới nàng đây?

Không lâu sau, trưởng lão Đường Môn đưa ra quyết định đối với Mạc Quân Hoài. Giống như lời Mạc Quân Hoài đã nói, người giang hồ trước nay có thù báo thù, có ân báo ân, cho dù Mạc Quân Hoài là người của triều đình chăng nữa, hắn cũng phải trả giá đắt vì chuyện mình đã làm.

Cách xử trí cuối cùng đối với Mạc Quân Hoài chính là, ba ngày sau, ném Mạc Quân Hoài vào vực sâu vạn trượng.

Khi Hồng Đậu nghe thấy kết quả này, nàng đang ghé vào trên người A Miên nghỉ ngơi, lúc đó nàng đã mơ màng sắp ngủ, khi A Miên thuận miệng nhắc tới tin tức này, nàng liền cả kinh ngồi dậy, nhất thời tò mò hỏi: "A Miên, chàng nói Đường Linh Linh sẽ đứng im nhìn Mạc Quân Hoài vì nàng mà đi tìm chết sao?"

"Nếu Hồng Đậu là Đường Linh Linh, nàng sẽ đứng im nhìn một nam nhân đi chết vì nàng chứ?"

"Sẽ không." Hồng Đậu lắc đầu, nói: "Cho dù nam nhân kia là người ta không thích, nhưng ta cũng không thể nhìn hắn vì ta mà chết được."

A Miên vỗ về mái tóc dài của nàng, "Vậy có lẽ, Đường Linh Linh cũng sẽ không nhìn Mạc Quân Hoài vì mình mà chết."

"Nói như vậy …" Hồng Đậu mất hứng thú lại lần nữa ghé vào trên người A Miên, "Đường Linh Linh cũng chỉ còn lại một con đường cuối cùng."

A Miên nhẹ giọng nói: "Ai rồi cũng phải đưa ra lựa chọn, chúng ta đều là người ngoài cuộc, chỉ lo xem diễn là được rồi."

Tối nay vẫn là trăng sáng sao thưa như cũ.

Đường Nhất Nhất vừa tránh thoát được Lý Tùy Phong dây dưa, hoảng hốt chạy bừa vào một sân viện, chờ khi nàng thấy Đường Linh Linh đứng dưới tàng cây, mới ý thức được mình đã vào nơi Đường Linh Linh ở. Nàng ấy chạy tới kêu lên: "Linh Linh tỷ…"

Đường Nhất Nhất đột nhiên im bặt, bởi nàng ấy thấy đồ vật trong tay Đường Linh Linh.

Sau một lúc lâu, Đường Linh Linh mới cười một tiếng, "Nhất Nhất, sao muội lại tới đây?"

"Linh Linh tỷ… đồ vật trên tay tỷ…" Đường Nhất Nhất nhìn bộ ngân châm trong tay Đường Linh Linh, không khỏi nghẹn lời.

Đường Linh Linh vẫn mỉm cười như cũ, "Muội nghĩ không sai, chiếc ngân châm giết phụ thân ta kia, đúng là đến từ nơi này."

Trên túi ngân châm trong tay nàng ta, vừa lúc thiếu một chiếc ngân châm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 430: Độc

Đường Nhất Nhất không dám tin tưởng lui về sau một bước, "Linh Linh tỷ…"

"Không cần kinh ngạc." Đường Linh Linh cười nói: "Thân thể tướng công vẫn luôn không tốt, ta tự học một chút y thuật, biết dùng ngân châm cũng không phải chuyện gì kỳ quái."

"Vì sao?" Ánh mắt Đường Nhất Nhất chấn động, "Vì sao ngươi muốn làm như vậy?"

"Nguyên nhân rất đơn giản, hết thảy chuyện này, chẳng qua đều là để tướng công có thể trở thành Môn chủ Đường Môn thôi." Đường Linh Linh gót sen nhẹ nhàng, lá cây che ánh trăng, bóng lá loang lổ phủ lên người nàng ta, "Phụ thân chết rồi, tướng công mới có thể có cơ hội."

Đường Nhất Nhất không thể tin, Đường Linh Linh lại chỉ vì lý do này, mà liền tự tay giết cha, nàng chậm rãi nắm chặt góc áo mình, hỏi: "Vậy ta thì sao? Ta cũng là Môn chủ được người Đường Môn đề cử…"

"Cho nên, người tiếp theo phải diệt trừ, chính là ngươi." Đường Linh Linh tiến lên một bước, sau khi rời khỏi bóng cây, gương mặt lạnh như băng sương của nàng ta hiện ra trong tầm mắt người đối diện, Đường Linh Linh giơ tay, ngân châm trong tay bay ra một loạt, phi thẳng về phía Đường Nhất Nhất đối diện.

Đường Nhất Nhất cuống quít né tránh, lại lảo đảo ổn định bước chân. Nàng luôn luôn biết, so với mình, ở trong nhóm tiểu bối, Đường Linh Linh dịu dàng hiền thục mới là người tạo nghệ võ học cao nhất Đường Môn. Đường Nhất Nhất vẫn luôn thật lòng coi Đường Linh Linh là tỷ tỷ mà đối đãi, nàng lau đôi mắt ướt, "Linh Linh tỷ… Hiện tại quay đầu, còn kịp."

"Đã không kịp rồi." Lông mi Đường Linh Linh khẽ động, giọng nàng ta giống như giếng cổ không gợn sóng, "Nhất Nhất, phụ thân ta đã chết, ta không thể quay đầu."

Giọng nói rơi xuống, Đường Linh Linh lần thứ hai nâng tay, ám khí bay ra khiến người ta hoa mắt, tránh cũng không tránh được.

Đường Môn vốn dựa vào thuật ám khí mà phát triển, cho nên mỗi đệ tử Đường Môn, chuyện đầu tiên phải học chính là làm thế nào để tránh né ám khí của kẻ địch. Sau khi kéo ra khoảng cách mới có thể tìm ra được cơ hội tiến công.

Nhưng dưới thiên la địa võng của Đường Linh Linh, Đường Nhất Nhất căn bản không cách nào nhẹ nhàng né qua đám ám khí giết người này, đặc biệt là thể lực của nàng ấy còn đang xói mòn cực nhanh.

Bất chợt, hơi thở của Đường Nhất Nhất không ổn định, chậm một bước, ám khí trước mắt đã lập tức đến gần, nàng theo bản năng nâng tay lên che đầu, lại nghe được hai tiếng "Leng keng", đau đớn trong dự đoán chưa hề ập đến.

Đường Nhất Nhất chậm rãi mở to mắt, trước mắt là hai bóng người cao ráo, hai thanh kiếm gạt hết tất cả ám khí bay tới đây, một chiếc ám khí bị kiếm khí đánh văng trở lại, đâm trúng bả vai Đường Linh Linh.

Hai nam nhân, một người cầm kiếm, tiêu sái không kềm chế được, một người khác cũng cầm kiếm, lại thanh lãnh u nhã.

Là Lý Tùy Phong và Ngụy Thức.

Đường Linh Linh không để tâm tới miệng vết thương của mình, nàng ta chậm rãi cong khóe môi, cười dịu dàng động lòng người như trước nay vẫn thế.

Lý Tùy Phong vội quay đầu lại hỏi: "Nhất Nhất, nàng có sao không?"

Đường Nhất Nhất ngây ra, tiếp theo lắc lắc đầu.

Ngụy Thức chậm rãi buông kiếm xuống, sắc mặt hắn cực kỳ tái nhợt, khi thấy áo sam của Đường Linh Linh nhuốm máu, hắn lập tức bước lên trước một bước, nhưng Đường Linh Linh lại lui về sau một bước. Hắn khựng lại.

Lúc này, A Miên và Hồng Đậu xem náo nhiệt cũng bước ra từ trong góc, không khéo, từ một góc khác đi ra, còn có Thẩm Lạc Ngôn và Diệp Thu Bạch xem náo nhiệt.

Tình cảnh có chút xấu hổ.

A Miên lại nhặt từ trên đất lên một chiếc ám khí, quan sát một chút, liền nói: "Trên ám khí có kịch độc."

Sắc mặt Đường Linh Linh nhanh chóng trở nên tái nhợt, nàng ta cười một tiếng, "Ám khí Đường Môn, sao có thể không có độc?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 431: Mỹ Nhân Bạc Mệnh

Theo một trận gió quét qua, thân mình gầy yếu của Đường Linh Linh hơi lảo đảo, giống như tờ giấy mỏng, vô lực ngã xuống theo gió.

"Linh Linh!" Ngụy Thức lại động bước chân, đỡ được thân mình Đường Linh Linh đang ngã xuống, lúc này trên mặt hắn không còn chút máu, cũng không biết là vì hắn bệnh, hay vì hắn đang thấp thỏm lo âu, "Nàng để thuốc giải ở chỗ nào? Ta đi lấy tới đây."

Đường Linh Linh cố sức mở to mắt, sắc môi hồng nhuận của nàng cũng dần biến mất, người ngoài cũng có thể rõ ràng nhìn ra, sinh mệnh nàng đang biến mất rất nhanh, môi nàng khẽ động, phát ra giọng nói mỏng manh, "Chàng biết mà… độc trên ám khí của ta, vốn không có thuốc giải…"

"Ta biết… Ta biết…" Ngụy Thức chậm rãi xoa mặt nàng, ngữ khí như đang dỗ một đứa trẻ, nhẹ nhàng nói: "Linh Linh… Nói cho ta, nàng dùng thuốc độc gì, ta đi tìm người, nhất định có người có thể chế được thuốc giải."

Đường Linh Linh chậm rãi nhoẻn miệng cười, không nói.

Hồng Đậu nhìn về phía A Miên, A Miên thở dài, nói: "Độc này tên là Mỹ Nhân Bạc Mệnh, đã biến mất trên giang hồ mấy chục năm, Đường cô nương có thể khiến độc này tái hiện, nhưng không có nghĩa những người khác cũng có thể chế ra thuốc giải nhanh như thế."

Thần sắc Ngụy Thức cứng đờ.

"Mỹ Nhân Bạc Mệnh… Là sau khi ta lật qua rất nhiều sách, mới phối ra…" Ánh mắt Đường Linh Linh chậm rãi dừng trên người A Miên, "A Miên công tử liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra… Ngươi rất lợi hại…"

"Đa tạ đã khen." A Miên dắt tay Hồng Đậu, lịch sự khẽ mỉm cười.

Hồng Đậu lại nhéo eo hắn một cái, hiện tại không lúc để mỉm cười!

"Linh Linh…" Ngụy Thức cuống quít bắt lấy tay nàng, "Nàng sẽ không sao cả…"

"Ta rất rõ tình huống của mình… Tướng công, chàng biết đấy, ta vẫn luôn không thích lừa mình dối người." Đường Linh Linh hít sâu một hơi, dùng điều này để giảm bớt đau đớn trong thân thể mình, "Chàng không cần có bất cứ gánh nặng gì. Cha ta chết, không liên quan đến chàng… Ta chết, cũng không liên quan đến chàng…"

Hai câu 'không liên quan', lại càng khiến tim người ta như bị dao cắt.

Ngụy Thức nắm chặt tay nàng, nàng lại không hề cảm thấy đau.

"Ta chưa từng trách chàng. Ta biết, chàng có kiên trì của chàng, nhưng … ta cũng có lựa chọn của ta…" Đường Linh Linh hơi ngừng một chút, nàng cần một chút thời gian điều chỉnh lại hô hấp ngày càng khó khăn của mình, "Tướng công… Ta vẫn luôn biết, suy nghĩ trong lòng chàng… Bất luận ta ở bên cạnh chàng bao lâu, chàng cũng sẽ không thay đổi suy nghĩ của mình…"

"Linh Linh…"

"Nghe ta nói hết." Đường Linh Linh nhíu mày, giữa trán toát ra mồ hôi lạnh, hiện tại thân thể nàng rất thống khổ, nhưng nàng đang cực lực nhẫn nại, mà sự nhẫn nại của nàng, cũng đã tới cực hạn. Trong thời khắc hấp hối, nàng nở một nụ cười yếu ớt tái nhợt, "Ta là thê tử của chàng, chàng đối với ta rất tốt… thật sự rất tốt. Bất luận chàng muốn làm gì… Ta cũng chưa từng hận chàng… Ta chỉ, chỉ muốn mình có thể giải thoát mà thôi… Ta không thể tiếp tục ở cạnh chàng. Nếu có thể, chàng hãy… hãy quên ta đi…"

Nàng thở ra một hơi cuối cùng, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Linh Linh… Linh Linh?" Ngụy Thức nỉ non, lại không nghe được nàng trả lời, thân hình trong ngực rất nhanh lạnh đi, hắn mới đột nhiên ý thức được, nàng sẽ không bao giờ trả lời mình nữa. Thân mình Ngụy Thức run nhẹ, ôm chặt nàng vào trong ngực mình.

Lý Tùy Phong đứng nhìn thở dài, ôm lấy Đường Nhất Nhất đang rơi lệ. Đường Nhất Nhất lúc này lại không bận tâm đến việc đẩy hắn ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 432: Sống

"Cái đó…" Hồng Đậu bỗng nhiên đứng ra, nàng giật giật khóe miệng, "Tuy ta đã đồng ý với Đường cô nương rằng sẽ không nhiều lời, chẳng qua ta vẫn muốn hỏi một câu, Ngụy công tử, ngươi biết Đường cô nương mang thai chứ?"

Thần sắc Ngụy Thức cứng lại, sau một lát, hắn tựa như hoảng hốt hoàn hồn, chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía Hồng Đậu, hắn hỏi: "Ngươi nói… gì?"

"Ai nha, hóa ra Đường cô nương còn chưa nói cho ngươi chuyện nàng mang thai à?" Hồng Đậu ngoài ý muốn, "Vậy thì kỳ quái thật, vì sao Đường cô nương không chịu nói cho ngươi biết chuyện nàng mang thai đây?"

Ngụy Thức ôm thi thể Đường Linh Linh, bất chợt mặt xám như tro tàn, trong đôi mắt đen nhánh cũng mất đi tất cả ánh sáng, thật giống như hắn bỗng nhiên thấy được vực sâu tối đen mà người khác không nhìn thấy, hắn đang chậm rãi rơi xuống, rơi xuống… Đã nhìn không thấy đáy, cũng không ai có thể cứu hắn lên được.

Khác hẳn với Ngụy Thức đang hoàn toàn tuyệt vọng, A Miên khó có khi thấy được Hồng Đậu cũng chơi tâm cơ, không khỏi cảm thấy thật thú vị.

Diệp Thu Bạch rất có tự giác của Minh chủ bước tới khuyên Ngụy Thức nén bi thương, mà Thẩm Lạc Ngôn lại đi về phía Hồng Đậu. Hồng Đậu vừa định lấy ra chiếc vòng tay kia trả Thẩm Lạc Ngôn, nhưng Thẩm Lạc Ngôn vừa đi tới liền làm ngơ A Miên, hỏi Hồng Đậu: "Ngươi chừng nào thì về Phương gia?"

"Cái đó…" Hồng Đậu chớp chớp mắt, "Khi nào ta về Phương gia, có liên quan tới ngươi à?"

"Dĩ nhiên có liên quan." Thẩm Lạc Ngôn nói: "Bởi vì ta muốn đi Phương gia cùng ngươi."

A Miên cười cười, "Thẩm Trang chủ, dường như người nên cùng Hồng Đậu về Phương gia, hẳn phải là con rể như ta mới đúng chứ?"

Thẩm Lạc Ngôn chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn A Miên, vẫn không nhiều lời. Hắn muốn đến Phương gia một chuyến, hỏi Phương lão gia xem chuyện Hồng Đậu từ Thẩm gia tới Phương gia rốt cuộc là thế nào.

"Kỳ thật…" Hồng Đậu do do dự dự nói: "Nếu Thẩm Trang chủ muốn tới Phương gia, có thể tự mình đi, không cần phải quan tâm đến ta. Cái đó, sắc trời cũng đã muộn, ta cùng A Miên về nghỉ ngơi trước đây."

Nói xong, Hồng Đậu bắt lấy tay A Miên liền đi về chỗ ở.

A Miên bất mãn nói: "Có ta chống lưng cho nàng, sao Hồng Đậu phải sợ Thẩm Lạc Ngôn kia?"

"Đây không phải sợ!" Thôi được rồi, nàng thừa nhận mình rất sợ hãi, nhưng vẫn mạnh miệng, "Ta chỉ muốn tránh nhiều chuyện rắc rối thôi. Huống chi, chúng ta còn có việc quan trọng phải làm, không nên quá gây chú ý!"

Chuyện quan trọng theo lời Hồng Đậu, chính là vào buổi tối vài ngày sau, khi Đường Linh Linh đã được hạ táng, đi lên núi đào mồ…

Kết quả tới trên núi, Diệp Thu Bạch cùng Thẩm Lạc Ngôn đã giống như âm hồn bât tán, hai người đều ở chỗ này.

Hồng Đậu nhìn A Miên bên cạnh, A Miên liền mỉm cười, "Sao hai vị lại ở đây?"

"Chúng ta nghĩ, cái chết của Đường cô nương chỉ e không đơn giản như vậy, liền ở đây đợi một lát." Diệp Thu Bạch cũng cười, "Quả nhiên, Phương cô nương và A Miên công tử đã tới."

Hồng Đậu có chút mất tự nhiên, nàng vốn muốn nghĩ cách đuổi hai người kia đi, nhưng thời gian đã sắp không kịp, nàng chỉ có thể nói một câu: "Không cho các ngươi nói chuyện này ra ngoài!"

"Phương cô nương yên tâm, chúng ta chắc chắn giữ kín như bưng." Những lời này là Diệp Thu Bạch nói, cũng là hắn nói thay Thẩm Lạc Ngôn.

Hồng Đậu vẫn tin được nhân phẩm của Diệp Thu Bạch, nàng một mình bước đến, một chưởng phá mở ngôi mộ, quan tài liền lộ ra. Nói thực, nếu không có A Miên đi cùng nàng, nàng còn lâu mới dám đến đây một mình đào mộ.

Mở quan tài ra, nằm bên trong chính là Đường Linh Linh tựa như đang ngủ, Hồng Đậu vội lấy ra một viên thuốc, nhét vào trong miệng Đường Linh Linh.

Các nàng chuẩn bị khóc đi nha!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 433: Máu tươi bắn ra

Chỉ trong chốc lát, viên thuốc có tác dụng, ngón tay Đường Linh Linh khẽ nhúc nhích, không lâu sau, nàng ấy liền mở mắt, chỉ là vừa thức tỉnh nên nàng ấy còn hơi mê mang.

Hồng Đậu vội đỡ nàng ấy ra từ trong quan tài, lại hỏi: "Cô còn ổn chứ?"

"Phương cô nương…" Giọng Đường Linh Linh hơi khàn khàn, nàng lại nhìn ba nam nhân đứng cách đó không xa, lúc này mới thu hồi ánh mắt nói: "Đa tạ cô."

"Không cần cảm tạ." Hồng Đậu vội nói: "Cô cho ta kia lá bùa hộ mệnh màu đỏ kia, ta giúp cô giả chết, đây là giao dịch rất công bằng, chỉ là… cô như vậy thật sự tốt sao?"

"Ta làm như vậy, không có gì không tốt." Đường Linh Linh khẽ cười, nói: "Biểu ca đang ép ta lựa chọn, ta cũng xác thực đưa ra một lựa chọn."

Lần trước nói chuyện trong rừng trúc, Mạc Quân Hoài đã đoán được là Ngụy Thức hạ thủ với Đường Tri Lễ, nhưng Đường Linh Linh lại không hề có ý định rời khỏi Ngụy Thức, Mạc Quân Hoài chỉ có thể dùng tính mạng mình để đặt cược, ép Đường Linh Linh đưa ra lựa chọn, xem rốt cuộc nàng ấy rời khỏi Ngụy Thức, hay vẫn quyết định mặc kệ sống chết của Mạc Quân Hoài.

Nhưng Ngụy Thức cùng Mạc Quân Hoài đều không biết, Đường Tri Lễ là tự sát.

"Từ lúc bắt đầu cha ta đã biết, lần này Ngụy Thức trở về, chắc chắn sẽ tính toán xuống tay với ông, chính vì để Nhất Nhất có thể trở thành Môn chủ Đường Môn." Đường Linh Linh nhìn bóng đêm phương xa, chậm rãi nói: "Từ sau khi nương ta mất, ta chính là người duy nhất cha để tâm, ông không muốn khiến ta khó xử, chỉ có thể lựa chọn phương pháp này. Chờ đến khi ta phát hiện, đã không còn kịp."

Mắt Hồng Đậu lộ vẻ đồng tình, "Đường cô nương…"

"Cô không cần đồng tình với ta, hiện tại ta đã rất ổn." Đường Linh Linh cười nói: "Kỳ thật từ rất sớm trước kia ta đã biết, Ngụy Thức không thích ta. Lúc trước, gia gia cho hắn lựa chọn, là cưới ta, hay cưới Nhất Nhất, hắn lựa chọn ta, ta cũng rất vui."

Lý do Ngụy Thức lựa chọn Đường Linh Linh rất đơn giản. Hắn biết được, mình là cái đinh trong mắt Đường Tri Lễ, rốt cuộc hắn cũng có tư cách kế thừa Đường Môn, vì thế nên trong lúc Đường lão gia tử bệnh nặng lực bất tòng tâm, Ngụy Thức mới có thể bị Đường Tri Lễ hãm hại, bị đuổi ra khỏi Đường Môn.

Nhưng Đường lão gia tử rốt cuộc vẫn thương đứa cháu ngoại này, nếu không ông ấy cũng không dành hết chút sức lực còn lại, thúc đẩy hôn sự của Ngụy Thức, kỳ thật đây cũng là biến tướng bảo vệ hắn. Chỉ là Đường Tri Lễ không nghĩ tới, Ngụy Thức lại lựa chọn nghênh cưới Đường Linh Linh.

Chính Đường Linh Linh cũng không nghĩ tới. Tận đến về sau, nàng mới hiểu được, Ngụy Thức lựa chọn nàng, là vì hắn biết mình sẽ bị đuổi khỏi Đường gia, trải qua ngày tháng khổ cực, hắn không muốn Đường Nhất Nhất đi theo mình chịu khổ, nên lúc này mới lựa chọn Đường Linh Linh.

Hồng Đậu nghe xong chuyện xưa của Đường Linh Linh, nàng nghĩ một chút, vẫn nói: "Trong khoảng thời gian cô 'qua đời' này, Ngụy Thức vẫn luôn đóng cửa không ra, bộ dạng cực kỳ suy sút, thiếu chút nữa say rượu quá độ mà đi đời nhà ma. Có lẽ, hắn đối với cô…"

"Phương cô nương." Đường Linh Linh ngước mắt, cười hỏi: "Nếu ngay trong đêm tân hôn của cô, phu quân cô ôm cô trong lòng, nhưng lại gọi tên một nữ nhân khác, cô có còn tha thứ cho hắn không?"

Hồng Đậu ngậm miệng.

Đường Linh Linh chậm rãi nói: "Đường Môn đã không còn người ta lưu luyến, ta biến mất bên cạnh Ngụy Thức, cho hắn tự do, cũng coi như báo đáp ân tình hắn thay ta chắn một đao 5 năm trước."

Hóa ra vào 5 năm trước, khi đánh nhau với mã phỉ, Ngụy Thức ngoài bị chặt đứt một ngón tay, còn từng vì bảo vệ Đường Linh Linh mà chắn một đao thay nàng. Bởi vậy Ngụy Thức mới bị thương căn cốt.

"Cái đó…" Hồng Đậu phiền muộn hỏi: "Về sau, cô muốn đi đâu đây?"

Đường Linh Linh nhẹ nhàng xoa bụng nhỏ, "Thiên hạ lớn như vậy, luôn có chỗ cho ta dung thân."

Nàng ấy sẽ không đi tìm Mạc Quân Hoài, cũng sẽ bỏ cái tên Đường Linh Linh, tìm một chỗ an tĩnh sinh hạ đứa trẻ, lại lần nữa bắt đầu cuộc sống mới.

"Phương cô nương, chúng ta liền tạm biệt ở chỗ này đi." Đường Linh Linh hành lễ, "Ân tình của cô, ta sẽ nhớ cả đời."

“Cô nói quá lời rồi.” Hồng Đậu cũng nói: “Chúc cô thuận buồm xuôi gió.”

Đường Linh Linh lại khẽ cười, lúc này mới xoay người rời đi, không lâu sau liền biến mất trong bóng tối.

Hồng Đậu trước sau vẫn cảm thấy phiền muộn trong lòng, có lẽ nếu về sau có duyên, nàng sẽ có thể gặp lại vị nữ tử Đường Linh Linh tựa như cơn gió không thể nắm bắt này một lần.

Thu lại nỗi lòng phức tạp, Hồng Đậu cũng xoay người, đi về phía mấy người đang đứng cách đó không xa. Vì để hai cô nương có cơ hội nói chuyện, ba nam nhân đều rất có phong độ đứng chờ một bên.

Đôi mắt Hồng Đậu lại chỉ nhìn A Miên. A Miên đang đợi nàng đi tới.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy vui mừng, A Miên của nàng không phải Ngụy Thức, người A Miên thích, chỉ có một mình nàng mà thôi.

Nàng lòng đầy vui mừng, không khỏi chạy về phía A Miên. Bỗng nhiên, trong rừng vang lên một tiếng sáo ngắn ngủi.

Bất chợt, âm thanh trường kiếm đâm xuyên qua thân thể, đột ngột lại chói tai như thế. Tia máu bắn trên làn da, nóng bỏng.

Tay Hồng Đậu muốn dắt tay A Miên ngừng giữa không trung, trên mu bàn tay là vết máu nhỏ giọt. Trong ánh trăng sáng tỏ, càng có vẻ nhìn mà ghê người, ánh mắt nàng run rẩy, tầm mắt dần hướng về phía trước, thấy được cảnh tượng nàng sợ hãi nhất cả đời này.

Đôi mắt đẹp của A Miên hơi chớp, hắn rũ mắt nhìn Hồng Đậu, môi mỏng khẽ nhúc nhích, “Đừng khóc…”

Bỗng nhiên, trường kiếm đâm xuyên ngực A Miên bị rút ra.

Những tia máu bắn lên người Hồng Đậu, nàng luống cuống ôm lấy nam nhân ngã vào trên người mình, ánh mắt vô thần. Chiếu ra dưới ánh trăng, là Thẩm Lạc Ngôn với khuôn mặt không biểu cảm, trường kiếm trên tay nhuốm máu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 434: Tử biệt (1)

Gió thổi tan mùi máu. Âm thanh máu tươi nhỏ giọt trên đất, là chói tai như vậy.

Người trước tiên có động tác là Diệp Thu Bạch, hắn tiến lên bắt được tay Thẩm Lạc Ngôn, kinh hãi hỏi: “Ngươi đang làm gì?”

Theo tiếng quát khẽ này, trong ánh mắt trống rỗng của Thẩm Lạc Ngôn dần có thần thái, lông mi hắn khẽ run, tất cả thần trí trở về trong một khắc này. Huyết sắc dưới ánh trăng giống như một con rắn khát máu đang mở cái miệng rất to, muốn nuốt trọn người ta trong một ngụm.

Trường kiếm trong tay Thẩm Lạc Ngôn đột nhiên rơi xuống đất, hắn kinh hoảng thất thố lui một bước về sau.

“A Miên…” Hồng Đậu ôm thân thể A Miên, chậm rãi ngồi quỳ trên đất.

Đầu A Miên dựa vào vai nàng. Nàng không nhìn thấy mặt hắn, nhưng vẫn sờ được cảm giác ấm áp trên tay. Máu của hắn, như khiến da nàng bỏng rát.

A Miên hơi ngẩng đầu, hắn khẽ cười suy yếu, một bàn tay chậm rãi lau khóe mắt nàng, “Sao lại khóc…”

“A Miên, ta dẫn chàng đi khám đại phu.” Hồng Đậu bắt được tay hắn, muốn đỡ hắn đứng lên, nhưng nàng vừa động đậy, máu trên miệng vết thương của A Miên lại chảy càng nhanh.

Diệp Thu Bạch nhìn ánh mắt kinh sợ đến ngây ngốc của Thẩm Lạc Ngôn, hắn tiến lên một bước, nói: “Vết thương của hắn, đã tổn thương tới yếu hại… Không thể hoạt động tùy ý.”

“Vậy ta phải làm sao bây giờ…” Hồng Đậu đỏ mắt, giận dữ nói với Diệp Thu Bạch: “Ngươi nói cho ta biết, ta phải làm sao bây giờ!”

Diệp Thu Bạch trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng thở dài một tiếng, lại lui ra sau một bước.

Vết thương xuyên qua ngực, lại có thể làm sao bây giờ đây?

“A Miên… Chúng ta sẽ có biện pháp…” Hồng Đậu chân tay luống cuống móc khăn tay ra, muốn che kín miệng vết thương của hắn, nhưng máu trên miệng vết thương lại rất nhanh nhuộm đỏ chiếc khăn trắng tinh.

“Ta sẽ không để chàng xảy ra chuyện…” Trong giọng nói của nàng rất nhanh đã tràn đầy nghẹn ngào khó giấu, “A Miên… Ta sẽ không để chàng có việc…”

A Miên vô lực dựa vào trên người nàng, hắn thở dài một hơi, khẽ ngước mắt, chiếu ra gương mặt nàng hiện giờ còn tái nhợt hơn cả hắn, “Không sao cả… Hồng Đậu, đây không phải lỗi của nàng.”

“Ta mặc kệ là ai sai… Tóm lại, tóm lại chàng không thể rời khỏi ta…” Tay Hồng Đậu run rẩy, cả người đều đang run rẩy.

Hơi thở của A Miên càng lúc càng ngắn, dù muốn lưu lại nụ cười đẹp đẽ cuối cùng trong trí nhớ của nàng, nhưng chuyện đơn giản như vậy hiện giờ muốn làm cũng cực kỳ khó khăn, “Lúc ta không ở cạnh Hồng Đậu … Hồng Đậu cũng phải thật vui vẻ…”

“Không… Ta không cần!” Nước mắt khiến tầm mắt mơ hồ, Hồng Đậu nức nở, “A Miên, chàng đã đồng ý với ta, sẽ không bỏ mặc ta mà!”

“Chỉ là… ta phải nuốt lời thôi…” Giọng hắn đứt quãng, chỉ có đôi mắt đẹp khi nhìn nàng vĩnh viễn tràn đầy ánh sáng nhu hòa, ý cười ôn nhã, có thể bao dung tất cả sự tùy hứng ngang ngược của nàng, nhưng hắn rốt cuộc vẫn không yên tâm, “Hồng Đậu… không có ta làm đồ ăn cho nàng… không có ta chải đầu trang điểm cho nàng… không có ta… không có ta ở bên cạnh nàng… nàng phải làm sao bây giờ đây?”

“Cho nên chàng không thể rời khỏi ta… A Miên, ta sẽ đưa chàng trở lại quê quán của ta, chờ ta gom đủ tất cả Mao gia gia, ta sẽ có thể đưa chàng trở lại thế giới của ta!” Hồng Đậu liều mạng muốn làm ngơ vết máu trên tay mình, nhưng huyết sắc tràn ngập, nàng lại không thể bỏ qua, chỉ có thể nói với giọng cầu khẩn: “Ta cầu xin chàng… hãy sống sót, ta đã quyết định … Ta sẽ đưa chàng về nhà…”

A Miên dần dần nhắm mắt, hắn nỉ non, “Quê nhà Hồng Đậu … nhất định rất… đẹp…”

Chậm rãi cúi thấp đầu xuống, A Miên dựa vào đầu vai nàng, ôn nhu như nước chảy, đẹp đến mức khiến người ta kinh tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 435: Tử biệt (2)

Thân mình Hồng Đậu cứng đờ, tiếp theo là cả người run rẩy, nước mắt chảy xuống theo gương mặt nàng, một tay nàng ôm A Miên, một tay khác run rẩy đưa ra, cố lau đi nước mắt trên mặt… nhưng nước mắt vẫn như hạt châu đứt dây, lau thế nào cũng không ngăn nổi.

Nàng cắn chặt môi, không dám khóc thành tiếng, sợ có người nghe được, càng sợ hãi chính mình nghe được, nàng sợ nếu mình phát ra tiếng khóc, chính là chứng minh A Miên thật sự rời đi.

Nhưng khi tới thời khắc đau đớn cực điểm, tiếng khóc nào có thể dễ dàng ức chế như vậy?

Tay Hồng Đậu lau đi nước mắt, chặt chẽ bưng kín miệng mình, một tay khác ôm A Miên, mu bàn tay nổi lên gân xanh, cứ như vậy qua vài phút, nàng vùi đầu vào hõm cổ A Miên, run rẩy không ngừng được.

Diệp Thu Bạch có lòng tốt bước đến, nói: “Phương cô nương… người chết không thể sống lại, xin nén bi thương.”

Hồng Đậu không phản ứng.

Diệp Thu Bạch nhìn về phía Thẩm Lạc Ngôn.

Chuyện này tới đột ngột, Thẩm Lạc Ngôn bỗng nhiên ra tay, dù là ai cũng không phản ứng kịp. Sự phòng bị của người tập võ vốn để đối phó với sát khí phát ra từ người trước mặt, hoặc người phía sau, nhưng khi Thẩm Lạc Ngôn ra tay, lại không có chút sát khí nào.

Không chỉ A Miên không phòng bị, ngay cả Diệp Thu Bạch cũng không kịp phản ứng.

Tay Thẩm Lạc Ngôn rũ bên cạnh người chậm rãi nắm chặt, hắn gian nan bước về phía trước một bước, lại há miệng nhưng không biết nên nói gì. Cái chết của A Miên, cùng sự tuyệt vọng của Hồng Đậu đều đang đồng loạt nhắc nhở hắn, hắn đã làm một chuyện đáng giận cỡ nào.

“Ta…” Thẩm Lạc Ngôn vừa lên tiếng, lúc này mới phát hiện giọng mình đã trở nên thiếu tự tin chưa từng có, hắn hơi ngừng lại, nói tiếp: “Ta không biết vì sao ta lại làm chuyện như vậy…”

“A Miên bỏ ta lại.” Nàng ngắt lời hắn, rũ đầu nhìn không rõ biểu cảm, ngay cả giọng nàng cũng bình tĩnh ngoài dự đoán.

Nàng hy vọng đây chỉ là một cơn ác mộng thôi, sau khi tỉnh lại, hết thảy đều chưa từng xảy ra…

Chỉ là cảm giác đau thấu tâm can đang nhắc nhở nàng, nàng không hề mơ ác mộng.

A Miên sẽ không tỉnh lại nữa.

Đôi mắt đẹp kia của hắn sẽ không bao giờ mở, hắn không bao giờ có thể ôn nhu gọi tên nàng, nói "Được" ngay cả với những yêu cầu vô lý của nàng.

Hắn sẽ không tỉnh lại.

"Phương cô nương…" Diệp Thu Bạch nhẹ nhàng đi đến bên cạnh nàng, nhỏ giọng nói: "A Miên công tử ở trên trời có linh, cũng sẽ không hy vọng thấy dáng vẻ hiện tại này của cô."

Hồng Đậu cúi đầu xuống, tay ôm A Miên đã dùng sức đến mức khớp xương trở nên trắng bệch. Không hề có tiếng khóc truyền ra.

Lại khiến người ta cảm nhận được nàng đang bi thương chưa từng có.

Thẩm Lạc Ngôn chậm rãi nói: "Ta biết… là ta động tay. Ngươi hận ta… có thể động thủ giết ta."

"Ngươi cho rằng ta không dám sao!?"

Hồng Đậu ngẩng đầu, trong đôi mắt đỏ bừng ngoại trừ bi thương còn có lửa hận che trời lấp đất. Một mảnh lá rụng giống như lưỡi dao, vô cùng sắc bén cắt qua cổ Thẩm Lạc Ngôn, chỉ có một vết máu nhàn nhạt.

Thẩm Lạc Ngôn không tránh né, ngay cả mày cũng không nhăn, nếu Hồng Đậu thật sự muốn hạ sát thủ với hắn, vậy cũng là điều hắn nên chịu.

Hồng Đậu cắn môi nhìn hắn, "Ngươi cho rằng ngươi không né, ta cũng không dám giết ngươi sao?"

"Ngươi muốn giết ta…" Thẩm Lạc Ngôn chậm rãi nói: "Ta sẽ không có ý kiến."

Diệp Thu Bạch chợt đứng trước mặt Thẩm Lạc Ngôn, hắn nói: "Phương cô nương sẽ không giết Thẩm Trang chủ, bởi trong lòng Phương cô nương rất rõ, hung thủ thực sự không phải Thẩm Trang chủ, cô giết Thẩm Trang chủ, chẳng qua là rơi vào bẫy của hung phạm mà thôi. Phương cô nương, cô là một người thông minh."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 436: Tử biệt (3)

Không sai, Hồng Đậu là một người thông minh.

Nhưng dù nàng có thông minh, nhìn thấy người đâm kiếm vào thân thể người mình yêu này, cũng sẽ có lửa giận cùng phẫn hận không cách nào kìm nén.

Đúng lúc này, từ xa xuất hiện một đám đèn đuốc sáng trưng, tiếng đao kiếm chạm nhau truyền đến.

Lý Tùy Phong không biết từ đâu xuất hiện, hắn thấy bầu không khí lúc này hơi khác, lại thấy Hồng Đậu ôm A Miên không chút sinh khí, cũng chợt khựng lại, nhưng hắn không có thời gian để hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không rảnh lo an ủi Hồng Đậu, hắn nói: "Diệp Minh chủ, Thẩm Trang chủ, rất nhiều người của Ma giáo đột kích!"

Diệp Thu Bạch nhíu mày, "Việc này quả nhiên do Ma giáo gây ra."

Diệp Thu Bạch vừa dứt lời, bỗng nhiên đất rung núi chuyển, từng đợt tiếng nổ vang lên, gây ra một trận cát bay đá chạy.

"Chết tiệt!" Lý Tùy Phong cả kinh nói: "Từ khi nào Ma giáo lại mai phục thuốc nổ ở địa bàn của Đường Môn?"

Đường Môn cũng cực kỳ nghiêm cẩn, vậy mà Ma giáo lại có thể chôn thuốc nổ ngay tại đây, thật sự là một chuyện khiến người ta khó hiểu. Huống chi, Ma giáo vậy mà còn chôn thuốc nổ ngay trên ngọn núi này, vậy nói cách khác, Ma giáo biết nhóm người bọn họ đêm nay sẽ đến đỉnh núi "chôn" Đường Linh Linh này.

Bỗng nhiên gió nổi, trên cây xuất hiện một bóng người.

"Đường Môn tối nay thật náo nhiệt." Du Tử Tức quyến rũ cười, đặc biệt là khi nhìn đến Hồng Đậu, ý cười của hắn càng sung sướng, lại giống như kinh ngạc, "Ai nha, sư huynh tốt của ta, sao lại bỗng nhiên chết thế?"

"Du Tử Tức!" Hồng Đậu cẩn thận đặt A Miên xuống, nàng đứng lên, đôi mắt lạnh băng khóa chặt bóng người trên cây, nói từng câu từng chữ: "Ta muốn giết ngươi!"

Cái gì mà nam nữ chủ chết oan chết uổng thì thế giới này sẽ sụp đổ, Hồng Đậu hiện tại hoàn toàn không để tâm, nàng chỉ biết rằng, nàng nhất định phải giết Du Tử Tức, báo thù cho A Miên!

Du Tử Tức liếc nhìn kiếm của Thẩm Lạc Ngôn rơi trên đất, hắn lại "Ai nha" một tiếng, nghi hoặc nói: "Người giết sư huynh ta không phải vị Thẩm Trang chủ này sao? Vương cô nương, sao ngươi lại muốn tìm ta báo thù vậy?"

"Du Tử Tức!" Thẩm Lạc Ngôn giang hai tay, kiếm trên mặt đất liền chịu nội lực tác động, bay vào lòng bàn tay hắn. Hắn rút kiếm chỉ thẳng, khuôn mặt tuấn tú lạnh như phủ sương, lạnh nhạt nói: "Ngươi rốt cuộc bắt đầu tính kế ta từ khi nào?"

Điều khiến Thẩm Lạc Ngôn nghĩ trăm lần cũng không ra, đó là vì sao hắn lại đột nhiên mất đi ý thức, mà tự tay giết A Miên.

Hắn biết được, ý nghĩa của A Miên đối với Hồng Đậu không tầm thường, cho dù đây không phải việc hắn cố ý, nhưng A Miên vừa chết, liền có nghĩa quan hệ giữa hắn và Hồng Đậu, vĩnh viễn đều có cách trở bằng trời.

Du Tử Tức đưa ngón tay khẽ cuốn một lọn tóc dài trước ngực mình, tư thái hết sức tà mị quyến rũ, hắn mị nhãn như tơ cười nói: "Thẩm Trang chủ, rõ ràng là ngươi ghen ghét vị sư huynh kia của ta đoạt mất mỹ kiều thê của ngươi, cho nên mới ra tay vì giận dữ, liên quan gì đến ta đây? Nhân sĩ chính đạo các ngươi, không phải trước nay luôn tự xưng là dám làm dám chịu sao? Thế nào, hiện giờ là ngươi tự tay giết người, ngươi lại không thừa nhận hả? Diệp Minh chủ, ngươi nói xem, không thừa nhận chuyện mình đã làm, đây còn xem là tác phong của chính đạo các ngươi không?"

"Ngươi đừng vội ngậm máu phun người." Diệp Thu Bạch cũng lạnh mắt, "Ngươi làm như vậy, đơn giản là muốn chia rẽ quan hệ của chúng ta thôi. Du Tử Tức, ở đây sẽ không ai rơi vào bẫy của ngươi đâu."

"Nói như vậy, là ta thất sách hả?" Du Tử Tức cười một tiếng, rốt cuộc cũng phi thân xuống đất, hắn lại lần nữa nhìn Hồng Đậu đang trầm mặc, chậm rãi nói: "Thật đáng thương cho vị sư huynh tốt này của ta, 'mỹ nhân chi phúc' còn chưa hưởng thụ được bao lâu…"

Trong chớp mắt, tất cả lá rụng ngừng giữa không trung, nháy mắt sau, liền lao về phía Du Tử Tức như điện xẹt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 437: Tử biệt (4)

Du Tử Tức xoay người né qua, hắn chỉ nhìn thấy hồng y lướt tới, khi mũi nhọn của nhánh cây cách hắn chưa đến một thước, hắn bình tĩnh nói: "Hiện giờ ngươi giết ta, vậy Mông Nhi cũng sống không lâu được."

Nhánh cây ngừng cách mặt hắn vài centimet.

Tầm mắt Hồng Đậu khẽ dời, thấy Mông Nhi bị Tuyết Phân Phân bắt cóc đến.

Mông Nhi bị điểm huyệt, không thể nói, nhưng khi mắt hắn nhìn đến A Miên, liền lộ thần sắc cực kỳ thống khổ.

"Giáo, Giáo chủ…" Tuyết Phân Phân lấy dao găm chĩa lên cổ Mông Nhi, nàng ta bất an thấp giọng hỏi: "Chẳng phải người nói… người sẽ không giết ai sao?"

"Bản Giáo chủ quả thực không giết người nha." Du Tử Tức thản nhiên nói: "Giết người chính là vị Thẩm Trang chủ này, chứ đâu phải là ta."

Tuyết Phân Phân ngậm miệng, nàng ta cũng biết Du Tử Tức am hiểu nhất chính là mượn đao giết người, nàng ta thầm nghĩ: Người tự mình động thủ, so với khống chế người khác động thủ, đây chẳng phải là một sao?

Du Tử Tức nhìn về phía Hồng Đậu, hắn cười, "Vương cô nương, trên tay ta có mạng người đấy. Ngươi xác định, muốn ta và Mông Nhi đồng quy vu tận sao?"

Hồng Đậu nắm chặt nhánh cây, mặt không biểu cảm, trong tay nàng là nhánh cây, không thua gì một lưỡi dao sắc bén, nhưng rốt cuộc lại không cách nào đâm về phía trước mảy may.

Vì Du Tử Tức có con tin trong tay, Diệp Thu Bạch cùng Thẩm Lạc Ngôn, và cả Lý Tùy Phong nhất thời cũng không cách nào hành động.

Du Tử Tức giơ tay, ngón tay chậm rãi đẩy ra nhánh cây đang chỉ vào mình. Hắn cười, "Bản Giáo chủ hôm nay tới đây chỉ vì một chuyện. Vương cô nương, chúng ta làm giao dịch nhé, ngươi đưa Trường Sinh Quyền cho ta, ta liền thả Mông Nhi."

"Ngươi cho rằng…" Hồng Đậu nước mắt chưa khô, trong giọng nói lộ ra hàn ý, "Ta sẽ tin lời ngươi nói sao?"

"Nhưng ngươi không tin ta, lại có thể tin ai đây chứ?"

Lúc này, Du Tử Tức đã có kinh nghiệm, liền cho mấy chục người Ma giáo ẩn nấp ở nơi tối tăm, hắn sẽ không lần nữa sơ ý bị người ta đánh lén. Nói thực ra, tác dụng của Tuyết Phân Phân cũng nằm ngoài dự kiến của hắn, tuy Tuyết Phân Phân chẳng làm nên trò trống gì, chẳng qua thuốc nổ lại chôn khá tốt, nếu không phải Du Tử Tức liếc mắt một cái liền nhìn ra nha đầu Tuyết Phân Phân này không hề bị trúng cổ, chỉ e nàng ta vẫn còn bị Mông Nhi nắm mũi dắt đi.

Chỉ cần Du Tử Tức nhận thấy tình huống không ổn, hắn ra lệnh một tiếng, người Ma giáo ẩn nấp trong chỗ tối sẽ lập tức châm thuốc nổ.

Du Tử Tức nhìn ra được, Hồng Đậu hiện tại rất muốn giết hắn. Lần đầu tiên trong đôi mắt sạch sẽ kia, hắn nhìn thấy sát khí xuất hiện.

Một luồng sát khí không cách nào tan đi.

Không khí an tĩnh xuống.

Một lát sau, Hồng Đậu lấy ra một tờ giấy màu đỏ, nàng nói: "Thả Mông Nhi."

Du Tử Tức tiếp nhận tờ giấy này, vừa lòng cười nói: "Tuyết Phân Phân, thả người."

"Dạ…" Tuyết Phân Phân giải huyệt đạo cho Mông Nhi.

Cũng chính thừa dịp này, thân ảnh Hồng Đậu chớp nhoáng, Du Tử Tức tránh không kịp, trực tiếp trúng một chưởng. Bên kia, Diệp Thu Bạch và Thẩm Lạc Ngôn cũng đồng thời hành động.

Du Tử Tức phun ra một búng máu, "Hừ" một tiếng, thổi một chiếc sáo nhỏ, lập tức, đất rung núi chuyển lại lần nữa xuất hiện.

Mà trận nổ lần này, còn mạnh hơn cả đợt trước, chỉ cần hơi vô ý, người sẽ liền đứng không vững mà ngã vào trận nổ.

"A Miên!" Hồng Đậu không rảnh lo giết Du Tử Tức, mà khi thấy vách núi vỡ ra, nàng liền xoay người chạy tới. Nàng vươn tay, bước chân vì địa hình vỡ ra mà lảo đảo một bước, trong khi đó, vách núi bên cạnh đã gãy ra.

Theo đá rơi vào sơn cốc, là thân thể A Miên.

"Không …" Hồng Đậu kiên quyết lao về phía trước nhảy xuống vực.

"Hồng Đậu!"

Thẩm Lạc Ngôn nhanh chóng chạy về phía trước, bắt được một bàn tay Hồng Đậu.

Thân thể Hồng Đậu treo bên vách núi, nàng mở to hai mắt, chỉ có thể nhìn mình bắt được một góc áo màu xanh. Miếng vải bị xé rách, nàng rốt cuộc không bắt được thêm gì nữa.

Vực sâu vạn trượng giống như cái miệng khổng lồ không ánh sáng, rất nhanh liền cắn nuốt hết thảy.

"A Miên…" Gió lạnh ban đêm lạnh thấu xương, cũng thổi rét tâm nàng. Nắm chặt lấy mảnh vải màu xanh kia, nước mắt lạnh băng theo gương mặt nàng rơi xuống, nàng nhắm mắt lại thống khổ than khóc, "A Miên!"

Bóng đêm thê lương, người tuyệt vọng, cho dù là người đứng xem, cũng không khỏi động dung.

Thẩm Lạc Ngôn kéo Hồng Đậu lên, chờ đến khi đứng trên mặt đất, Hồng Đậu liền cả người vô lực muốn ngã. Thẩm Lạc Ngôn vội vàng ôm lấy nàng.

Du Tử Tức sớm đã nhân dịp loạn chạy xa.

Chỉ là địa chấn trên vách núi vẫn chưa ngừng lại.

Diệp Thu Bạch nói: "Hiện tại nơi này địa hình không vững, rất không an toàn, chúng ta nên rời đi nhanh một chút."

"Không cần…" Hồng Đậu đẩy Thẩm Lạc Ngôn ra, nàng xoay người, lại thất thểu đi về phía vách núi, "Ta muốn đi tìm A Miên…"

Bất chợt, cổ nàng đau nhói, hai mắt nhắm lại, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh. Thân mình nàng ngã ra sau, dựa trên ngực nam nhân.

Thẩm Lạc Ngôn một tay đỡ bả vai nàng, lại vươn một tay khác, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khóe mắt nàng. Cuối cùng, hắn bế nàng lên, nhìn thoáng qua vực sâu không thấy đáy kia, ôm nàng xoay người rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 438: Mộng

Lúc hoàng hôn, ánh sáng từ rặng mây đỏ nhuộm một màu sắc ấm áp lên cả con phố, gió nhẹ hiu hiu, sắp sửa nghênh đón màn đêm buông xuống.

"Sư phụ… ta không muốn gả cho Thẩm Lạc Ngôn…" Thiếu nữ thật cẩn thận vươn tay, bắt được góc áo màu trắng của nam nhân. Hắn chỉ để lại một bóng lưng cho nàng, nàng lại sợ hãi bị hắn lạnh lùng cự tuyệt.

Hắn dường như đang nhìn hoàng hôn phương xa, lại dường như không nhìn gì cả, chỉ nghe giọng nói u nhã của hắn truyền đến, "Thẩm Trang chủ chính là rồng phượng trong loài người, tài kiêm văn võ, ngươi gả cho hắn, sẽ sống rất tốt."

"Nhưng ta không thích hắn!" Gió bỗng nhiên lại lớn hơn một chút, khẽ gợi lên làn váy đỏ của nàng, "Người biết mà, ta không thích hắn… Cha muốn ta gả cho hắn, căn bản chưa từng hỏi ý kiến của ta!"

"Lệnh của cha mẹ, lời người mai mối…"

"Vậy còn người!" Cảm xúc của nàng dần mất khống chế, ánh mắt chỉ khóa chặt bóng dáng nam nhân, "Người cũng muốn ta gả cho Thẩm Lạc Ngôn sao?"

Hắn không nói, sự trầm mặc khiến người ta cảm thấy khó khăn.

Ánh mắt nàng chớp động, trong ánh mắt chậm rãi nổi lên một tầng sương mù, "Sư phụ… Người cũng biết, nếu ta muốn trốn hôn, không ai có thể ngăn ta lại … Chỉ là ta không muốn trốn… Ta muốn … Ta muốn người dẫn ta rời đi…"

"Hồng Đậu." Giọng hắn bình tĩnh dị thường, "Ta là sư phụ ngươi, là trưởng bối của ngươi…"

"Vậy thì sao? Rõ ràng người biết, từ nhỏ đến lớn ta đều thích người!" Nàng xông lên, từ phía sau lưng ôm lấy eo hắn. Thân mình hắn hơi cứng đờ, rất nhanh, nước mắt nàng nhiễm ướt bạch y của hắn, "Ta thích người, người có thể cảm nhận được… Ta muốn trở lại trước kia, khi đó ta có thể được người ôm vào trong ngực, cũng có thể làm nũng với người … ta nói gì người cũng sẽ đồng ý với ta…"

"Đó là bởi vì… Ngươi là đồ đệ của ta." Hắn nói nhỏ, "Ngươi là đồ đệ duy nhất của ta."

"Từ lúc bắt đầu, ta đã chưa từng nghĩ sẽ chỉ làm đồ đệ của người!" Nàng lớn tiếng nói: "Ôn Quyết, chẳng lẽ người chưa từng động tâm với ta sao?"

Ở trong trí nhớ của hắn, chỉ có khi luyện công khổ một chút, nàng mới có thể vờ khóc để tranh thủ đồng tình, ngoại trừ điều này ra, ở Phương gia, dưới sự che chở của hắn, nàng chưa khóc bao giờ cả.

Từ khi nàng sáu tuổi đã bái hắn làm thầy, đến giờ đã mười năm, hắn cũng dốc lòng che chở nàng mười năm.

Sao lại nỡ để nàng khóc được chứ?

Hắn bất đắc dĩ thở dài, chậm rãi xoay người lại, rốt cuộc cũng ôm lại nàng. Nàng vui sướng không thôi, dựa vào trong ngực hắn hơi ngước mắt, chỉ có thể nhìn đến chiếc cằm với đường cong hoàn mỹ kia của hắn. Hắn lại giơ tay, nhẹ nhàng đặt ở sau đầu nàng, nàng liền lòng đầy vui mừng dán mặt lên ngực hắn.

Hắn nhẹ giọng nói: "Tối nay giờ Tý, ngươi thu thập hết thảy, ta ở bến đò chờ ngươi."

"Được…" Nước mắt trên khóe mắt nàng chưa khô, lại nở nụ cười, thêm một phần mỹ cảm kinh tâm động phách. Nàng cọ cọ ngực hắn, dùng giọng nức nở còn chưa kịp bình ổn lại mà nói: "Nếu người lừa ta, ta liền…"

"Liền như thế nào?" Hắn vỗ về lưng nàng, giúp cảm xúc nàng nhanh chóng ổn định lại.

"Vậy về sau ta sẽ không bao giờ tin tưởng người nữa!" Nàng lại "Hừ" một tiếng, tỏ vẻ mình đang nói rất nghiêm túc.

Hắn giơ tay, lòng bàn tay ôn nhu lau đi nước mắt trên khóe mắt nàng, nhẹ nhàng nói một tiếng: "Được."

Gió mang cánh hoa tung bay, trong chớp mắt khiến người ta mê muội.

Ngực bỗng nhiên đau nhói, Hồng Đậu ôm ngực bừng tỉnh lại, nàng ngồi trên giường, trên trán phủ một tầng mồ hôi, tay chân càng lạnh lẽo, lại ngược mắt lên, căn phòng quen thuộc, là phòng cho khách của Đường Môn.

Nàng còn chưa kịp suy nghĩ ý nghĩa của giấc mơ kia, liền xốc chăn lên xuống giường, bước chân loạng choạng đi tới cửa. Đúng lúc, cửa mở ra từ bên ngoài.

Đường Nhất Nhất bưng một bát cháo, vui vẻ nói: "Phương cô nương, cô đã tỉnh rồi à. Đúng lúc, ta sợ cô đói nên mang một bát cháo đến cho cô. Lý

Tùy Phong bọn họ đều là nam nhân, không tiện tới chăm sóc cô, nên ta liền…”

“A Miên đâu?”

Đường Nhất Nhất đang nói đột nhiên im bặt, nàng ấy nhìn gương mặt không biểu cảm của Hồng Đậu, trong lòng cũng chợt cảm thấy không dễ chịu, lại không biết nên nói gì, chỉ có thể trầm mặc.

Hồng Đậu chán ghét sự trầm mặc đáng chết này, nàng vòng qua Đường Nhất Nhất, đi về phía cửa phòng.

“Phương cô nương!” Đường Nhất Nhất vội vàng đặt bát xuống, bắt được tay Hồng Đậu, “Cô muốn đi đâu?”

Hồng Đậu rất bình tĩnh nói: “Ta muốn đi tìm hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 439: Sẽ không lừa mình dối người

“Phương cô nương!” Đường Nhất Nhất không dám buông tay đang bắt lấy tay Hồng Đậu ra, nàng ấy sợ nếu mình buông lỏng thì sẽ không cách nào ăn nói với Lý Tùy Phong, “Ta có thể hiểu được tâm tình hiện tại của cô, nhưng … nhưng chuyện đã xảy ra, người còn sống cũng phải sống cho tốt, không phải sao?”

Hồng Đậu hơi an tĩnh một giây, mới bình tĩnh nói: “Đường cô nương, ta hiểu cô đang lo lắng điều gì. Cô yên tâm, ta sẽ không làm việc ngốc nghếch, ta cũng sẽ không lừa mình dối người. Ta chỉ… chỉ muốn tìm được A Miên mà thôi.”

“Chuyện xảy ra trên núi với mấy người, ta đều đã nghe Lý Tùy Phong kể lại. Dưới vách núi chính là vực sâu vạn trượng, Phương cô nương… Ta có thể hiểu tâm tình của cô, bởi ta cũng vừa trải qua nỗi đau khi người thân qua đời, ta biết đây là một quá trình rất khó khăn, nhưng vì không để người quan tâm đến chúng ta lo lắng, chúng ta cũng nên kiên cường đối mặt.” Đường Nhất Nhất tạm dừng một chút, vẫn nói: “Nơi đó là vực sâu vạn trượng, xưa nay vẫn là nơi đệ tử Đường Môn bị xử tử táng thân, ở đó không có đường đi vào, cũng không có đường đi ra, trừ phi…”

Trừ phi nhảy từ trên vách núi xuống.

Những lời này Đường Nhất Nhất không dám nói ra.

Đây không thể nghi ngờ chính là đáp án khiến người ta tuyệt vọng.

Sắc mặt Hồng Đậu càng thêm tái nhợt, nàng máy móc nhếch khóe miệng, hỏi: “Chẳng lẽ thật sự… không có biện pháp khác sao?”

“Xin lỗi…” Đường Nhất Nhất chậm rãi lắc đầu, chỉ có thể đưa ra câu trả lời này cho Hồng Đậu, lại thấy Hồng Đậu bỗng nhiên bưng kín ngực mình, Đường Nhất Nhất vội la lên: “Phương cô nương, người Đường Môn chúng ta tin tưởng, dấn thân vào vực sâu vạn trượng, liền có thể tẩy sạch tất cả nghiệp chướng tội danh, được trọng sinh nhờ luân hồi, linh hồn của hắn cũng có thể bởi vậy mà được giải phóng. A Miên công tử tiến vào vực sâu vạn trượng, có lẽ… đây cũng là trời cao hy vọng hắn có thể luân hồi trọng sinh càng thêm thuận lợi, cô nói có phải không?”

Một câu cuối cùng, Đường Nhất Nhất hỏi hết sức cẩn thận. Nàng ấy không dám nháy mắt, chỉ sợ bỏ qua một tia biểu cảm trên mặt Hồng Đậu.

Hồng Đậu lại bỗng nhiên cười khẽ, nàng chậm rãi rút cánh tay bị Đường Nhất Nhất bắt lấy ra, nhàn nhạt nói: “A Miên đã chết, sẽ không thể trọng sinh, cho dù thực sự có luân hồi trọng sinh, vậy chàng cũng sẽ không phải là chàng nữa.”

“Phương cô nương…” Đường Nhất Nhất nghẹo từ.

Hồng Đậu vốn không tin tưởng vào sự luân hồi chuyển thế, người một khi đã đi vào luân hồi, thì sao có thể bảo đảm, hắn ở kiếp sau sẽ vẫn là người mà nàng thích?

Luân hồi chuyển thế, vốn là một từ ngữ hư vô mờ mịt.

“A Miên đã chết, ta rất rõ ràng.” Hồng Đậu cười một tiếng, nói: “Về phần trả thù hung thủ, ta sẽ không từ bỏ việc này.”

Đường Nhất Nhất bỗng nhiên nhìn về phía sau Hồng Đậu.

Hồng Đậu xoay người, thấy được Thẩm Lạc Ngôn không nhìn ra biểu cảm.

Thẩm Lạc Ngôn trầm mặc, dường như trước khi nàng mở miệng, hắn sẽ không nhiều lời một câu.

Hồng Đậu thu hồi ánh mắt, mắt nhìn thẳng mà bước đi.

Lý Tùy Phong đến đây cùng Thẩm Lạc Ngôn, thay lời Thẩm Lạc Ngôn hỏi, "Ngươi muốn đi đâu?"

"Ta muốn đến vách núi."

Trong khoảnh khắc nàng lướt qua Thẩm Lạc Ngôn, Thẩm Lạc Ngôn bắt lấy cổ tay nàng, "Nơi đó trải qua vụ nổ, đã bị phá thành mảnh nhỏ rồi."

"Ta đoán được." Hồng Đậu không liếc mắt nhìn Thẩm Lạc Ngôn lấy một cái, nàng rút tay mình ra, một lần nữa cất bước, cũng không quay đầu lại mà nói: "Nhưng ta vẫn phải đi xem một chút."

Chờ bóng lưng Hồng Đậu khuất dạng, Lý Tùy Phong không yên tâm nói: "Ta nói này, Thẩm Trang chủ, nàng vừa mới trải qua nỗi đau người yêu qua đời, ngươi không đuổi theo đi cùng nàng, để nàng đi một mình như vậy ổn sao?"

"Không sao." Đường Nhất Nhất đi tới nói: "Phương cô nương muốn báo thù, trước khi báo thù thành công, nàng sẽ không làm bất luận việc gì ngốc nghếch. Ta nghĩ Thẩm Trang chủ cũng hiểu rõ đạo lý này."

Thẩm Lạc Ngôn không đáp.

Lý Tùy Phong thở dài, vẫn quyết định không nói gì nữa.

Hồng Đậu đi từng bước một lên vách núi, nàng còn nhớ rõ, có một lần nàng lên núi, là A Miên cõng nàng. Rõ ràng đoạn đường này không ngắn, nhưng cũng không dài, nàng lại làm nũng không muốn đi, hiện tại nghĩ đến, nàng quả thật quá nhõng nhẽo rồi.

Hồng Đậu vẫn luôn cảm thấy, trên thế giới này, không có ai phải đối tốt với một người khác vô điều kiện, nhưng sau khi gặp được A Miên, nàng lại bỗng nhiên khát vọng, muốn có được sự sủng ái vô điều kiện của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 440: Đỉnh núi

Có lẽ trong bản chất, nàng kỳ thật cũng là một người có ham muốn chiếm hữu rất mạnh.

A Miên không còn nữa, nhưng trong lòng Hồng Đậu, hắn trước nay đều chưa từng rời đi.

Trên vách núi đã tràn đầy cành khô đá vụn, nàng đón gió mà đứng, ánh mắt khẽ buông, vực sâu vạn trượng này, vẫn nhìn không thấy đáy.

"A Miên…" Trong tay Hồng Đậu nắm chặt một mảnh góc áo màu xanh, nàng lẩm bẩm, "Ta sẽ báo thù cho chàng. Chờ sau khi ta báo thù cho chàng xong, ta liền đi tìm chàng… Chỉ là A Miên, ta vốn không phải người của thế giới này, ta sợ … sợ cho dù ta đã chết, ta cũng không thể gặp được chàng…"

Hồng Đậu nắm nhặt góc áo màu xanh đặt trên ngực đau nhói, dần dần, gió truyền đến tiếng nghẹn ngào của nàng.

Từ nhỏ đến lớn, nàng muốn gì cũng đều có được, ngoại trừ vì bướng bỉnh khiến mình bị thương, nàng chưa bao giờ khóc vì chuyện khác. Nàng chưa bao giờ dự đoán được, hiện giờ mình rơi lệ, lại là vì một chuyện khiến nàng đau đến tê tâm liệt phế nhường này.

"Ê, Phương Hồng Đậu."

Hồng Đậu hơi ngước mắt, xoay người lại, thấy Đan Tiểu Phiến với vẻ mặt mất tự nhiên.

Bên cạnh Đan Tiểu Phiến là Diệp Thu Bạch, hắn nói: "Trên đường gặp được Đan cô nương, nàng ấy hỏi ta có nhìn thấy Phương cô nương hay không, ta đoán Phương cô nương nhất định đã đi tới đây, nên liền đưa nàng ấy tới."

Hồng Đậu lau lau đôi mắt, hỏi: "Ngươi tìm ta có việc à?"

"Ta… Này… Ai nha!" Đan Tiểu Phiến ấp úng trong chốc lát, cuối cùng liền giậm chân, nói: "Bổn tiểu thư chưa từng an ủi người khác, cũng không biết an ủi người!"

Diệp Thu Bạch thấp giọng khụ một tiếng, thử đỡ lời cho Đan Tiểu Phiến, "Phương cô nương, cô đừng để ý, Đan cô nương tuổi còn nhỏ."

"Ta không để ý." Hồng Đậu biết Đan Tiểu Phiến không có ác ý, liền lắc lắc đầu, lại khẽ cười cười.

Đan Tiểu Phiến lập tức bĩu môi nói: "Ngươi đừng cười, cười còn khó coi hơn khóc."

Hồng Đậu thu nụ cười lại, mặt không biểu cảm hỏi: "Ngươi rốt cuộc tìm ta có chuyện gì?"

"Ta biết, ngươi muốn tìm Du Tử Tức báo thù, ta có thể cung cấp tin tức cho ngươi."

Hồng Đậu thần sắc khẽ động, "Vì sao ngươi muốn giúp ta?"

"Bởi vì ta cũng chán ghét Ma giáo nha." Đan Tiểu Phiến nói: "Ngươi không biết đấy thôi, khi nương ta còn rất trẻ tuổi, Giáo chủ Ma giáo tiền nhiệm liền tương tư đơn phương với nương ta, còn có một khoảng thời gian bắt nương ta lại, ta thực sự chán ghét Ma giáo!"

Hồng Đậu hỏi: "Phụ thân của Du Tử Tức, không phải thích Thánh Nữ Miêu Cương tiền nhiệm sao?"

"Đó đều là chuyện về sau." Đan Tiểu Phiến "Hừ" một tiếng, "Nhưng điều này cũng không thể khiến ta thôi chán ghét Ma giáo!"

Hồng Đậu không hỏi nhiều về chuyện đó nữa, nàng chỉ quan tâm một vấn đề, "Du Tử Tức hiện đang ở đâu?"

"Hắn đi về phía Đại Mạc."

"Đại Mạc?" Hồng Đậu nhíu mày, đây là một nơi vừa nghe đã biết không dễ tìm người.

Diệp Thu Bạch nói: "Mấy ngày gần đây giang hồ truyền đến tin tức, Đại Mạc cổ lâu lại lần nữa lộ diện trong sa mạc, nhưng cơ quan trong đó trải rộng, khói độc tràn đầy, người thường khó có thể vào nổi. Bảo chủ của Đại Mạc cổ lâu phát ra lời mời trong giang hồ, bất luận là ai, bất luận là chính hay tà, chỉ cần người này có thể lấy được Thần Nông Thảo chữa được bách bệnh từ địa bảo* (kho báu dưới lòng đất) ra ngoài, vậy những kho báu khác trong cổ lâu đều có thể cho người đó hưởng dụng."

Trong khoảng thời gian ngắn, các hiệp khách võ lâm đều tiến về phía Đại Mạc cổ lâu.

Nghe đồn kho báu này phú khả địch quốc, Du Tử Tức đương nhiên cũng muốn đi.

Đan Tiểu Phiến lại nói: "Từ Đường Môn tới Đại Mạc phải đi qua Hộc Châu, Phương Hồng Đậu, ngươi… cũng có thể về thăm nhà."

"Phương gia…" Hồng Đậu lẩm bẩm, đúng vậy, nàng ngay từ đầu đã quyết định muốn đi Phương gia, nàng muốn dẫn theo A Miên đi cùng.

Nhưng A Miên không còn nữa…

Hiện tại trên thế giới này, điều có thể khiến Hồng Đậu cảm thấy áy náy, chính là việc nàng chiếm thân phận "Phương Hồng Đậu" này. Giờ đây khi nàng chuẩn bị không màng tất cả để trả thù Du Tử Tức, nàng cũng nhất định phải đến Phương gia xem sao.

Diệp Thu Bạch nói: "Ta và Thẩm Trang chủ cũng muốn đi Đại Mạc, Phương cô nương, cô có nguyện ý đồng hành cùng chúng ta không?"

"Đúng vậy đúng vậy, ta cũng định tới Đại Mạc." Đan Tiểu Phiến nói: "Phương Hồng Đậu, ngươi liền cùng chúng ta đi thôi."

"Không cần, ta có thể tự đi một mình." Hồng Đậu bước nhanh rời khỏi.

Đan Tiểu Phiến nhìn bóng dáng nàng đi xa, cũng có chút khó chịu mím môi, "Nàng khẳng định là không muốn thấy Thẩm Lạc Ngôn."

"Ta cũng nghĩ thế."

Đan Tiểu Phiến liếc mắt nhìn Diệp Thu Bạch, "Cho nên vừa rồi ngươi nhắc tới Thẩm Lạc Ngôn làm gì?"

"Cái này…"

Không nghe hắn trả lời, Đan Tiểu Phiến "Hừ" một tiếng rời đi.

Diệp Thu Bạch lắc đầu, hắn chẳng qua chỉ cảm thấy, Hồng Đậu dù sao cũng nên cởi bỏ khúc mắc này với Thẩm Lạc Ngôn mà thôi, rốt cuộc trong chuyện này, Thẩm Lạc Ngôn cũng coi như người bị hại. Diệp Thu Bạch hiểu Thẩm Lạc Ngôn, đừng nhìn Thẩm Lạc Ngôn mặt ngoài tựa như không có gì, nhưng trên thực tế, sự giày vò mà nội tâm hắn phải chịu, ai cũng không cảm nhận được.

"Diệp đại Minh chủ, ngươi còn tới dẫn đường hay không!" Đan Tiểu Phiến mù đường đứng giậm chân phía trước.

Diệp Thu Bạch bất đắc dĩ nói: "Đây rồi đây rồi, Đan đại tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 441: Kỳ Chiêu

Editor: Xanh Lá

Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Hồng Đậu không muốn nhìn thấy Thẩm Lạc Ngôn, đây là điều nàng sẽ không phủ nhận, dù trong lòng nàng biết, Thẩm Lạc Ngôn cũng chỉ bị khống chế mới giết người mà thôi, hung thủ thực sự, cũng không phải hắn.

Nhưng mặc kệ thế nào, Hồng Đậu cũng không quên được, ngày hôm đó, chính kiếm trong tay Thẩm Lạc Ngôn đâm vào thân thể A Miên.

Khi Hồng Đậu rời khỏi Đường Môn, nàng không nói cho ai cả, càng không nói cho Mông Nhi. Nàng không hy vọng Mông Nhi bị liên lụy vào.

Hồng Đậu không phải người giỏi tìm đường, nàng tìm một thương đội, thanh toán chút tiền, ngồi trên xe bọn họ. Sau lộ trình khoảng năm sáu này, nàng rốt cuộc tiến vào Hộc Châu.

Sau khi Hồng Đậu vào Hộc Châu liền tách khỏi thương đội, Phương gia ở Hộc Châu là nhà giàu có tiếng, tùy tiện tìm một người bán hàng rong hỏi một chút, Hồng Đậu cũng biết được đường đến Phương gia.

Trong trí nhớ của Hồng Đậu, nàng chưa từng có ký ức ở cùng với người Phương gia, nhưng chờ đến khi thật sự đứng ở cửa Phương gia, nàng lại cảm thấy thấp thỏm. Nàng bỗng nhiên nhớ tới bốn chữ 'cận hương tình khiếp*' (cảm giác bồi hồi có chút lo sợ khi lâu ngày về tới cố hương). Nàng quả thực có ý nghĩ muốn thay thế "Phương Hồng Đậu" đến thăm Phương gia, nhưng đứng ở nơi này, nàng lại bỗng nhiên nghĩ đến, nàng rất nhanh sẽ phải đi Đại Mạc, cũng không biết có còn cơ hội trở về hay không, cần gì phải khiến người Phương gia thêm tiếc nuối khi cách biệt?

Hồng Đậu lui về phía sau một bước, dần dần rời xa Phương phủ.

Lúc này là hoàng hôn, người đi trên đường vội vàng nện bước, có lẽ đều đang vội về nhà. Những người này có nam có nữ, có già có trẻ, nhưng lại không một ai có thể dẫn nàng về nhà.

Nàng chợt ngửi thấy hương rượu.

Hồng Đậu dừng chân, nhìn về phía quán nhỏ bán rượu bên đường. Nàng trước kia cũng không thích uống rượu, nhưng hiện tại với nàng, mùi rượu lại có một lực hấp dẫn không rõ tại sao. Đều nói một trận say có thể giải ngàn sầu, nàng vốn không tin, chỉ cho rằng đây là những lời ngụy biện của đám sâu rượu ưa nói dối, chẳng qua lúc này, nàng lại bỗng nhiên muốn đi thử một chút. Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Bước chân Hồng Đậu thay đổi phương hướng, đi về phía quán rượu, nàng nói với ông lão bán rượu: "Ông chủ, ta muốn loại rượu dễ say nhất."

"Nếu tửu lượng không cao, vậy rượu gì cũng đều dễ say nhất." Ông lão nhìn Hồng Đậu, vư thu dọn bát rượu trên bàn, vừa nói: "Tiểu cô nương, đã gặp chuyện gì đau lòng, đúng chứ?"

"Ông chủ, ta chỉ cần mua rượu."

Ông lão cũng không ngẩng đầu lên nói: "Nơi này của ta rượu gì cũng có bán, chỉ là không bán rượu đau lòng. Một tiểu cô nương tuổi còn trẻ như cô, nếu uống say xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ còn muốn một thư sinh yếu đuối mong manh tới bảo vệ cô chắc?"

Hồng Đậu nhíu mày, "Thư sinh gì cơ?"

"Đi theo sau cô kìa." Ông lão duỗi tay chỉ, "Đó không phải người cô quen sao?"

Hồng Đậu quay đầu lại, thấy được cách đó không xa có một nam nhân đứng cạnh một thân cây.

(Các bạn repost vui lòng up sau mình 10 chương)

Nam nhân kia mặc một bộ nho sam, bộ dạng thanh tú, bề ngoài mang vẻ phong độ trí thức, khô khan đến mức lộ ra sự cổ hủ của thư sinh. Thấy Hồng Đậu nhìn qua, hắn liền cả kinh, lập tức chạy ra sau cây trốn. Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Hồng Đậu híp mắt bước đến, không xác định gọi một tiếng, "Kỳ Chiêu?"

"Đại, đại tỷ…" Người trốn phía sau cây chậm rãi dịch bước đi ra, hắn nhu nhu nhược nhược cười một tiếng, "Quả thật là tỷ… Ta còn tưởng ta đã nhìn lầm người."

"Đây là lý do ngươi đi theo ta?" Mặt Hồng Đậu không biểu cảm, đều do nàng quá đắm chìm trong suy nghĩ của mình, bởi vậy nàng mới không chú ý, một Kỳ Chiêu vốn không biết võ công đã đi theo nàng một đường.

Kỳ Chiêu lại mất tự nhiên cười cười, dáng vẻ câu nệ nói: "Ta thấy đại tỷ đứng ở cửa Phương phủ hồi lâu, lại không đi vào, mà xem sắc mặt tỷ cũng

dường như có chút không thích hợp… Ta không yên tâm, nên mới theo đến đây.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 442: Phép khích tướng

Hồng Đậu nhất thời cảm thấy ngoài ý muốn, không dự đoán được Kỳ Chiêu thế mà lại theo mình xa đến vậy.

Kỳ Chiêu lại nói: “Đại tỷ, vì sao ngươi không vào Phương phủ nhìn xem?”

“Không vì sao cả.” Hồng Đậu quay đầu liền đi, “Đừng đi theo ta nữa.”

“Không được!” Kỳ Chiêu vội ngăn trước mặt Hồng Đậu, “Đại tỷ, ngươi lại tính toán đi mua rượu uống sao? Uống rượu nhiều hại thân, ngươi có chuyện gì không vui, có thể nói với ta, cũng có thể nói với Tử Mạch, sao phải khổ sở tra tấn mình?”

Hồng Đậu có chút hứng thú, nàng khoanh tay nhìn hắn, “Kỳ Chiêu, ngươi lấy đâu ra dũng khí chắn đường ta vậy? Ta chỉ cần động một đầu ngón tay, ngươi liền phải bò mà đi đấy.”

Kỳ Chiêu hơi co rúm người lại, nhưng hắn vẫn chưa tránh ra. Hắn không tự tin nói: “Đại, đại tỷ… Cho dù ta đánh không lại ngươi, ta cũng không thể nhìn ngươi đi làm chuyện không tốt.” Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Hồng Đậu bĩu môi.

“Ta, ta nói thật mà…” Kỳ Chiêu nói với giọng run run: “Nữ tử uống rượu không tốt, ngươi không thể dưỡng thành thói quen không tốt như vậy.”

Hồng Đậu đau đầu đỡ trán, loại người nàng không thích đối mặt nhất, chính là kiểu giống như Kỳ Chiêu này, rõ ràng yếu như một con tép riu, nhưng lại rất không sợ chết muốn cản trước mặt người khác, “Ta nói này… không phải ngươi cũng quản tức phụ* (vợ) ngươi như vậy chứ?”

“Tử Mạch…” Sắc mặt Kỳ Chiêu khẽ đổi, càng thiếu tự tin hơn, “Tử Mạch thì ta không dám quản…”

(Các bạn repost vui lòng up sau mình 10 chương nhé)

Thoạt nhìn có vẻ hắn đã phải chịu không ít “bạo lực gia đình”.

Hồng Đậu cả giận nói: “Vậy bây giờ ngươi lại dám quản trên đầu ta?”

“Ta… Ta… đó cũng là vì ta muốn tốt cho ngươi…” Kỳ Chiêu hết sức tủi thân khẽ chớp mắt.

Hồng Đậu không muốn thừa nhận mình có loại cảm giác đang bắt nạt kẻ yếu, nàng hít sâu một hơi, lại xoay người đi theo hướng khác.

Kỳ Chiêu lập tức đuổi kịp, “Đại tỷ, Tử Mạch đã trở lại rồi, sau khi người Phương gia biết ngươi và Thẩm Trang chủ tách ra, đều rất lo lắng cho ngươi. Ngươi liền cùng ta về Phương gia đi.”

“Không muốn.”

“Đại tỷ…” Kỳ Chiêu tận tình khuyên bảo: “Ta biết, ngươi vì chuyện bị Thẩm Trang chủ hưu bỏ mà trong lòng không dễ chịu, nhưng ngươi hoàn toàn có thể tin tưởng, trên dưới Phương gia tuyệt đối sẽ không ai khinh thường ngươi, họ đều đang đợi ngươi về nhà. Cho nên, ngươi cũng không cần cảm thấy mất thể diện…”

Hồng Đậu rốt cuộc dừng bước chân, nàng ngẩng đầu, cả giận nói: “Ai nói với ngươi ta vì bị hưu mới cảm thấy mất thể diện?”

“Đại tỷ… chẳng phải ngươi vì chuyện này, mới ngại không muốn về Phương gia sao?”

“Ai ngại vì chuyện này chứ?” Lúc này tính tình nóng nảy của Hồng Đậu liền lập tức dâng lên, nàng căm giận nói: “Ta lại vì chuyện này mà ngại về Phương gia sao?”

“Nhưng mà…” Kỳ Chiêu không kìm được sợ hãi muốn lui về sau. Hắn nói: “Đại tỷ hiện tại không muốn về Phương gia… Liền chứng minh được…”

“Ta nhổ vào!” Hồng Đậu nhấc chân, đổi lại phương hướng, “Bổn cô nương hôm nay liền về Phương gia! Để ngươi nhìn xem ta rốt cuộc có xấu hổ hay không!”

Kỳ Chiêu lại vội đi theo Phía sau Hồng Đậu, “Đại tỷ, ngươi đợi ta!”

Một lát sau, trong đại sảnh Phương phủ.

Hồng Đậu ngồi trên ghế bảo trì trầm mặc, đối mặt lại là quản gia cùng nhũ mẫu hỏi han ân cần, nàng mới hậu tri hậu giác hiểu rõ, mình dường như đã trúng phép khích tướng của Kỳ Chiêu. Nghĩ đến đây, nàng liền hung hăng trừng mắt nhìn Kỳ Chiêu ngồi bên đó.

Tiếp nhận ánh mắt tức giận không rõ nguyên do, Kỳ Chiêu chớp chớp mắt, dáng vẻ rất vô tội. Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Không bao lâu sau, từ cửa truyền đến một giọng nói tràn đầy vui mừng, "Tỷ tỷ!"

Hồng Đậu chỉ thấy một thiếu nữ minh diễm động lòng người chạy vào. Thiếu nữ nhảy lên trước một cái, liền ôm chầm lấy Hồng Đậu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 443: Phương Tử Mạch

Editor: Xanh Lá

Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

"Thật tốt quá!" Phương Tử Mạch ngước khuôn mặt nhỏ, cười vui vẻ, "Tỷ tỷ, rốt cuộc tỷ đã trở lại!"

Hồng Đậu lịch sự cười một cái.

Thấy Hồng Đậu không thân mật với mình giống trước kia, Phương Tử Mạch dần dần thu lại vẻ vui sướng, nàng ấy nghi hoặc, "Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Trước kia tỷ nhìn thấy ta, đều sẽ xoa đầu ta mà."

"Cái đó…" Hồng Đậu căn bản không biết quan hệ của đôi tỷ muội này tốt đến vậy, nàng chỉ có thể chột dạ khụ một tiếng, rất mất tự nhiên nói: "Đã xảy ra chút chuyện, ta mất đi một chút ký ức."

"Cái gì???" Phương Tử Mạch thét chói tai, "Mất trí nhớ!!!"

Lỗ tai Hồng Đậu cũng bị kêu đến có chút đau, một lát sau, nàng mới bình tĩnh lại gật gật đầu, "Ừm, ta quên mất một chút chuyện."

"Nhưng mà… Nhưng mà…" Phương Tử Mạch gấp đến độ muốn khóc ra, "Tỷ tỷ quên ai cũng được, sao lại có thể quên ta đây!"

Hồng Đậu chân tay luống cuống, "Muội, muội, muội trước hết đừng khóc!"

Phương phu nhân mất sớm, Phương lão gia lại vì thu thập tài liệu vẽ tranh, mà hàng năm mang theo tro cốt Phương phu nhân đi khắp nơi bên ngoài. Ví dụ như hiện tại, Phương lão gia cũng không ở trong phủ, chính là vì ông đi ra ngoài vẽ cảnh còn chưa trở về. Từ nhỏ đến giờ, đều là Hồng Đậu ở cạnh Tử Mạch, tình cảm của hai tỷ muội các nàng, còn tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của những người khác.

"Tử Mạch…" Kỳ Chiêu đi tới, ấp úng nói: "Đại tỷ mất trí nhớ cũng không phải chuyện nàng ấy muốn, chúng ta hẳn nên an ủi…"

"Câm miệng!" Phương Tử Mạch trực tiếp không kiên nhẫn quát Kỳ Chiêu một câu.

Kỳ Chiêu lập tức ngậm miệng, nhược khí mười phần lui sang một bên, trông không khác gì một cô vợ nhỏ bị trách mắng. Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Hồng Đậu đồng tình với hắn từ trong đáy lòng. Với cái bộ dạng sợ sệt này của hắn, cũng khó trách hắn không trấn nổi Phương Tử Mạch.

"Tỷ tỷ…" Phương Tử Mạch còn ôm một chút kỳ vọng hỏi: "Tỷ thật sự quên ta sao?"

"Ta nghĩ… Đúng vậy." Hồng Đậu áp lực rất lớn gật gật đầu.

Phương Tử Mạch lại nói: "Vậy… Vậy sư phụ của tỷ, tỷ còn nhớ chứ?"

"Sư phụ ta?" Hồng Đậu đầu tiên hơi bất ngờ, tiếp theo lại cảm thấy đương nhiên, nếu nàng đã có võ công, vậy đương nhiên nàng phải có sư phụ. Nàng vội hỏi: "Sư phụ ta là ai?" Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

"Sư phụ của tỷ tỷ chính là Minh Y Ôn Quyết đỉnh đỉnh đại danh trong chốn giang hồ nha."

Ôn Quyết…

Nhắc tới cái tên này, trong đầu Hồng Đậu liền xuất hiện rất nhiều đoạn ngắn.

Lúc ở Quỷ thôn, nam nhân thần bí ngụy trang thành Thẩm Lạc Ngôn kia từng nhắc tới. Khi ở Võ Lâm Minh, nàng dường như trong lúc hôn mê lại nghe thấy cái tên này, mà mới không lâu trước đây, nàng thậm chí còn nghe được cái tên này trong mộng…

Hóa ra, Ôn Quyết này chính là sư phụ nàng sao?

Vậy giấc mộng kia của nàng, chẳng phải cho thấy…

Hồng Đậu ngạc nhiên, nhất thời đầu óc trống rỗng.

Phương Tử Mạch thử hỏi: "Tỷ tỷ… tỷ cũng quên mất sư phụ tỷ, đúng không?"

"Trả lời ta một vấn đề." Hồng Đậu bắt lấy tay Phương Tử Mạch, hỏi: "Trước kia ta và hắn… Ôn Quyết, ngoại trừ quan hệ thầy trò, có còn quan hệ khác hay không?"

"Đương nhiên không có quan hệ khác!" Phương Tử Mạch trả lời cực kỳ nhanh, quả thực tựa như đầu óc còn chưa kịp tự hỏi đã lập tức cực lực phủ nhận.

Hai mắt Hồng Đậu nhìn chằm chằm nàng. Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Phương Tử Mạch rất nhanh lộ ra biểu cảm không tình nguyện, nàng ấy áp lực như núi mà nghĩ, đừng nhìn tỷ nàng mất trí nhớ, bản lĩnh tạo áp lực cho người ta này thật ra vẫn hoàn toàn không đổi. Vì thế, nàng ấy chỉ có thể nói: "Thôi được rồi… trước kia tỷ tỷ … thích hắn."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 444: Hoảng hốt

Editor: Xanh Lá

Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Quả nhiên là thế.

Trong lòng Hồng Đậu lại lộp bộp một tiếng. Nàng còn nhớ rõ, dựa theo phát triển trong nguyên văn, Phương Hồng Đậu sẽ không thích ai ngoại trừ Thẩm Lạc Ngôn cả, nhưng Phương Tử Mạch lại nói cho nàng, Hồng Đậu trước kia từng thích Ôn Quyết, hơn nữa, "nàng ấy" còn hẹn Ôn Quyết muốn trốn hôn. Cái gọi là cốt truyện… từ lúc bắt đầu liền không đúng sao?

Phương Tử Mạch lại bất mãn nói: "Tỷ tỷ ngày đó tin lời hắn nói, cho rằng hắn sẽ dẫn tỷ rời khỏi nơi này, kết quả tỷ ở bến đò đợi một đêm, cũng không chờ được hắn tới. Hắn tuy là sư phụ của tỷ, là sư bá của ta… Nhưng ta vẫn chán ghét hắn, hắn chính là một kẻ phụ tình!"

Giờ phút này trong phòng không có những người khác, mà Kỳ Chiêu lại là một người kín miệng, sợ "bạo lực gia đình", đương nhiên cũng không dám nói bậy, vì thế Phương Tử Mạch nói chuyện liền không kiêng nể gì.

Hồng Đậu bỗng nhiên nghĩ tới, A Miên đã từng nói với nàng lời đồn đại kia. Ngay trước hôn lễ, đại tiểu thư Phương gia muốn bỏ trốn cùng người trong lòng, nhưng vào ngày đã hẹn, nàng ở bến đò chờ mãi, đợi một ngày một đêm, chỉ chờ được người Phương gia đến đó. Người trong lòng nàng thất hẹn.

Lúc ấy, nàng cũng chỉ cho rằng này đây chỉ là lời đồn đại mà thôi, nhưng hiện tại nàng lại biết được, đây không chỉ là đồn đại, đây là sự thật đã từng xảy ra.

Hồng Đậu có chút hoảng hốt, mà Phương Tử Mạch vẫn còn đang lải nhải giảng, "Tuy ta muốn gọi hắn một tiếng sư bá, nhưng ta một chút cũng không muốn gọi hắn như vậy, hắn lừa tỷ tỷ ở bến đò khổ sở chờ một đêm, hắn không xuất hiện cũng liền thôi, còn mai danh ẩn tích từ đó, không chịu ra gặp người. Hắn cho rằng hắn không ra gặp người là có thể phủ định hắn đã từng làm việc này sao? Nếu bị ta tìm được hắn ở chỗ nào, ta tuyệt đối phải tự tay đánh hắn một trận!" Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

"Tử Mạch…" Kỳ Chiêu lại sâu kín lên tiếng, "Đại tỷ đi đường mệt nhọc, hay là… nàng vẫn nên để nàng ấy nghỉ ngơi trước một chút?"

Phương Tử Mạch vừa thấy, lúc này mới chú ý tới Hồng Đậu đang đau đầu đỡ trán, nàng ấy vội nói: "Là ta đã quên, tỷ tỷ mới trở về, để ta dẫn tỷ về phòng nghỉ ngơi trước!"

“Ừm…” Hồng Đậu gật gật đầu.

Cho dù đã xuất giá, nhưng phòng của Phương Hồng Đậu vẫn được quét tước mỗi ngày, nhìn không khác gì trước khi nàng xuất giá cả.

Lúc Hồng Đậu bước vào gian phòng này, nàng bỗng nhiên không nhịn được nghĩ, Phương Hồng Đậu võ công cao cường, nhưng năm đó nàng ấy không chạy trốn, mà lại gả tới Thẩm Gia Trang, liệu có phải vì sau khi nàng phát hiện Ôn Quyết không tới theo hẹn, liền hết hy vọng hay không? Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Hồng Đậu cũng chỉ có thể suy đoán, nàng không cách nào đối thoại với “Phương Hồng Đậu” kia, liền không cách nào biết được đáp án cả.

Nàng đi đến bàn sách, thấy được trên bàn bày giấy bút tốt nhất, mà khiến cảm thấy ngạc nhiên nhất chính là, trong ống đựng bút cũng không phải bút lông, mà là một cây bút lông ngỗng màu trắng.

Phương Tử Mạch nói: “Tỷ tỷ trước kia lúc không có chuyện gì làm đều sẽ vẽ tranh, tất cả tranh vẽ của tỷ đều được thu lại cất trong ngăn tủ đó, nếu tỷ muốn nhìn, đều có thể lấy ra.” Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Nói đoạn, Phương Tử Mạch liền đi về phía giá sách.

Hồng Đậu lại bỗng nhiên nói: “Bút này…”

“Bút này à.” Phương Tử Mạch dừng chân lại, nói: “Đều là do tỷ tỷ làm lúc trước, theo lời tỷ tỷ nói, bút như vậy vẽ tranh sẽ tốt hơn… Chẳng qua ta không thích vẽ tranh, cho nên ta cũng không hiểu rõ.”

Nghe vậy, Sắc mặt Hồng Đậu biến đổi, nàng lảo đảo một bước, một đôi tay từ phía sau đỡ cánh tay nàng. Nàng ngước mắt, là Kỳ Chiêu.

Kỳ Chiêu rũ mắt, “Thân mình ngươi quý giá, nếu té ngã té bị thương, ta sẽ rất đau đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 445: Ôn Diễn

Editor: Xanh Lá

Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Hồng Đậu chỉ sửng sốt một giây, liền lui ra sau một bước, giữ một khoảng cách không gần không xa với Kỳ Chiêu. Nàng hỏi Phương Tử Mạch, “Đồ đạc của ta trước kia… đều còn giữ lại trong phòng này sao?”

“Đúng vậy.” Phương Tử Mạch nói: “Đồ đạc của tỷ tỷ đều được giữ lại cẩn thận trong phòng này.”

Khác hẳn với việc tùy ý nhìn thoáng qua khi mới vào phòng, lần này Hồng Đậu nghiêm túc xem kỹ. Không biết nên nói là may mắn hay tiếc nuối, nàng không có chút cảm giác quen thuộc nào với căn phòng này.

“Tỷ tỷ…” Phương Tử Mạch lại tiến lên một bước, cầm lấy tay Hồng Đậu, thật cẩn thận nói: “Ta biết hiện giờ tỷ chắc chắn cảm thấy rất mờ mịt, nhưng tỷ có thể tin tưởng ta. Tỷ ở Phương gia, sẽ không có ai đàm tiếu về tỷ hết.”

Hiển nhiên, Phương Tử Mạch cũng nghĩ giống Kỳ Chiêu, bọn họ đều cho rằng, Hồng Đậu sẽ vì chuyện bản thân bị hưu mà cảm thấy mất mặt không muốn đối diện với người đời.

Hồng Đậu còn chưa kịp trả lời, Phương Tử Mạch đã căm giận nói: “Thẩm Lạc Ngôn kia, nếu không phải khoảng thời gian trước ta vẫn luôn trốn tránh Ma giáo truy bắt, ta đã sớm muốn đích thân đến Thẩm Gia Trang một chuyến, giúp tỷ tỷ giáo huấn Thẩm Lạc Ngôn!”

“Truy bắt?” Hồng Đậu mẫn cảm bắt được một từ, nàng nghi vấn: “Vì sao Ma giáo phải truy bắt muội?”

Phương Tử Mạch hừ hừ nói: “Chẳng phải là trước kia ta cự tuyệt Du Tử Tức dây dưa sao, hắn khẳng định vì vậy mà ghi hận trong lòng, ta thiếu chút nữa đã bị bọn họ bắt được, ít nhiều vẫn may có sư phụ ta xuất hiện, nên giờ ta mới có thể yên bình ở lại Phương gia.”

Nghe Phương Tử Mạch nói, hình như nàng ấy còn chưa thích Du Tử Tức. So với những điểm thoát ly cốt truyện khác, đây chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi.

“Ta nhớ rõ muội đáng ra phải gọi sư phụ ta là sư bá, vậy sư phụ muội, chẳng phải là…”

Phương Tử Mạch gật gật đầu, "Sư phụ ta và sư phụ tỷ tỷ là sư huynh đệ, tỷ tỷ cần gọi sư phụ ta một tiếng sư thúc đấy." Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Hồng Đậu tức khắc mê mang. Khi nhắc tới Ôn Quyết, đầu óc nàng quả thực có một chút ấn tượng mơ hồ không rõ, nhưng khi nhắc tới sư phụ Phương Tử Mạch, nàng lại không thể nhớ ra bất cứ thứ gì.

"Tuy sư phụ ta là sư đệ của sư phụ tỷ, nhưng sư phụ ta chính là một người siêu cấp tốt, còn lâu mới giống Ôn Quyết, lừa gạt tình cảm của người ta như vậy đâu!"

Nhưng trong nguyên văn, bất luận là Phương Hồng Đậu hay Phương Tử Mạch, hắn các nàng đều không có sư phụ mới phải. Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Hồng Đậu không nhịn được hỏi: "Sư phụ muội… cũng chính là sư thúc ta, đó lại là ai?"

"Sư phụ ta không nổi danh như Ôn Quyết, hắn chỉ là một người giang hồ rảnh rỗi bình thường thích trồng hoa thôi." Phương Tử Mạch nói: "Hắn tên Ôn Diễn."

"Ôn Diễn… Ta chưa từng nghe thấy tên này." Hồng Đậu không có ấn tượng lắc lắc đầu.

Phương Tử Mạch tỏ vẻ đương nhiên nói: "Sư phụ ta nói đúng ra thì không phải người giang hồ, hắn cũng không dễ dàng rời núi, không tham dự chuyện võ lâm, hành sự cũng không phô trương. Sau khi tỷ tỷ mất trí nhớ chưa từng nghe đến cũng rất bình thường."

Nói đoạn, Phương Tử Mạch lại bỗng nhiên đập tay một cái, "Đúng rồi! Y thuật của sư phụ ta rất lợi hại, vậy ta liền đi viết một phong thư, cầu hắn rời núi tới xem bệnh cho tỷ tỷ!"

Dứt lời, Phương Tử Mạch liền lập tức không quay đầu lại chạy vèo ra ngoài, người khác muốn kéo nàng ấy lại cũng không kịp. Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Lúc này trong phòng chỉ còn lại hai người Hồng Đậu và Kỳ Chiêu, không biết vì sao, Hồng Đậu cảm thấy không khí có chút không thích hợp.

Kỳ Chiêu mang dáng vẻ "cô vợ nhỏ" đứng một bên, như đang ngoan ngoãn chờ phân phó. Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Hồng Đậu khụ một tiếng, khẽ hắng giọng nói: "Cái đó… Thoạt nhìn, quan hệ của ngươi và Tử Mạch cũng không tốt lắm nha."

"Ta…" Kỳ Chiêu ngượng ngùng nói: "Những phương pháp đại tỷ nói kia, ta vẫn ngượng ngùng đi làm."

"Phương pháp?" Hồng Đậu nghi hoặc, "Phương pháp gì?"

Vẻ mặt Kỳ Chiêu vô tội, "Chính là như đại tỷ nói, phương pháp dùng một đứa con để trói buộc tâm tức phụ mình."

Hồng Đậu suy nghĩ hồi lâu, mới nhớ tới rất lâu trước đây, nàng hình như đã nói một hồi ngụy biện với Kỳ Chiêu, hơn nữa còn nói rất không có trách nhiệm, lúc ấy nàng nói: "Có con rồi, làm mẫu thân, cho dù Tử Mạch về sau muốn rời nhà trốn đi, nàng cũng không thể không suy xét đến con mình một chút."

Hồng Đậu hiện tại đã trải qua chuyện tình cảm không khỏi chột dạ, nàng xoa xoa mũi, nói: "Ngươi vẫn nên quên hết những lời ta nói đó đi…"

"Cái này…" Vẻ mặt Kỳ Chiêu hết sức khó xử, "Ta nghĩ ta không thể quên được."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 446: Khóc thảm

Editor: Xanh Lá

Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Lúc này lại đến phiên Hồng Đậu khó xử.

Sau khi trải qua chuyện Tô Kiếm Lai kia, nàng cũng hiểu rõ, tình yêu thì không thể tính kế được, tình yêu chân chính, nên giống như nàng cùng A Miên vậy.

A Miên hoàn toàn khác biệt với hình mẫu lý tưởng của nàng, hắn không giống kiểu chân mệnh thiên tử mà nàng vốn nhận định – mặc bạch y và chặt đứt

ngón tay, cho dù là lúc nàng còn chưa biết A Miên là nam, nàng cũng vẫn có cảm giác với hắn.

A Miên tựa như trời sinh đã có lực hấp dẫn rất mạnh với nàng, nàng không cách nào kháng cự, liền lựa chọn thuận theo.

Hồng Đậu không biết tình yêu có dáng vẻ thế nào, có nên giống như vậy hay không, nàng cũng không hiểu, giữa nàng và A Miên có phải chính là tình yêu hay không. Nàng chỉ hiểu rõ một điều, khi đã nhận định A Miên, nàng liền quyết định, cả đời này, người bên cạnh nàng cũng sẽ chỉ là A Miên mà thôi.

Hồng Đậu nói: "Nếu ngươi giam giữ một người không yêu ngươi ở bên cạnh, ngươi cũng sẽ thống khổ."

"Vậy sao?" Kỳ Chiêu chớp mắt đáp lời. Nghe giọng hắn, dường như hắn không cho là đúng.

Hồng Đậu thở dài, từ bỏ, chính trạng huống hiện tại của nàng cũng đều hỏng bét, sao còn có lập trường đi quản những người khác đây?

Nàng chỉ có thể yếu ớt nói: "Kỳ Chiêu, ngươi đi ra ngoài trước đi, ta muốn nghỉ ngơi một chút."

"Vậy ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi." Kỳ Chiêu lui đến ngoài cửa, tay vịn vào cửa nói, "Đại tỷ, dù tình huống có tệ thế nào, một ngày nào đó cũng sẽ tốt lên."

Nói dứt lời, hắn đóng cửa lại rời đi.

Hồng Đậu nhìn cánh cửa đóng lại ngây ngốc đứng một lát, nàng xoay người, mở tất cả những bức họa cuộn tròn trên giá sách ra, trong đó có tranh phong cảnh, nhưng nhiều hơn lại là vẽ người, không phải kiểu phác hoạ đơn giản bằng đường cong màu đen trên giấy trắng, mà là hình người đáng yêu đầu lớn thân nhỏ vẽ bằng nhiều loại màu sắc, đây là kiểu vẽ chibi, người cổ đại không thể nào vẽ như vậy.

Hồng Đậu chợt cảm thấy đau đầu chưa từng có, nơi này là phòng Phương Hồng Đậu, đây là tranh Phương Hồng Đậu vẽ, ngay cả bút lông ngỗng trên bàn, cũng là Phương Hồng Đậu làm… điều này nói lên gì đây?

Cho dù đáy lòng cảm thấy suy đoán này thật sự khiến người ta khó tin, nhưng nàng cũng không thể không thừa nhận, ý nghĩ của nàng khi mới tỉnh lại ở Thẩm Gia Trang vào nửa năm trước là sai, kỳ thật… kỳ thật nàng đã sớm tới thế giới này, mà thời gian, tuyệt đối còn xa hơn so với nàng tưởng tượng.

Có lẽ là vào một năm trước, có lẽ là năm năm trước, có lẽ là mười năm trước… Có lẽ, từ lúc Phương Hồng Đậu vừa sinh ra, đã chính là nàng.

Hồng Đậu đau đầu muốn nứt, nàng chậm rãi ngồi xổm trên đất, trước mắt bỗng nhiên hiện lên vô số hình ảnh.

"Cha, người cứ yên tâm đi, con sẽ chăm sóc tốt cho Tử Mạch."

Nàng thấy cô bé nho nhỏ nắm tay muội muội, mỉm cười ngọt ngào với phụ thân.

"Người thật đẹp mắt… ta bái người làm sư phụ được không? Người dạy ta võ công, chờ ta đánh bại người, ta liền khiêng người về nhà!"

Nàng thấy tiểu nha đầu bảy tám tuổi ôm chân nam nhân áo trắng, đáng yêu nháy đôi mắt xán lạn như ánh sao trời.

"Ôn Quyết… vì sao người không tới đón ta?"

Nàng cũng thấy được… thiếu nữ đứng ở bến đò trong đêm mưa khóc thút thít.

Hồng Đậu ôm đầu cuộn tròn trong góc, mỗi một hình ảnh hiện lên, chính là một cơn đau kịch liệt đối với nàng, thống khổ bao phủ toàn thân khiến nàng như muốn kêu gào.

"A Miên… A Miên…" Tay Hồng Đậu ôm chặt lấy ngực, nơi này, cất giấu mảnh góc áo màu xanh kia, nàng khóc không thành tiếng, "Ta không muốn nhớ lại những thứ này, cứu ta với…"

"A Miên…" Ngón tay nàng trở nên trắng bệch, mu bàn tay khẽ nổi gân xanh, theo thống khổ che trời lấp đất mà đến, là tuyệt vọng sâu thẳm, "Vì sao chàng không tới cứu ta…"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 447: Đau lòng

Editor: Xanh Lá

Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Hồng Đậu đã định trước sẽ không đợi được A Miên.

Bởi vì A Miên đã chết.

Nàng chưa từng cảm thấy tứ cố vô thân như vậy, tựa như thế giới này chỉ còn lại một mình nàng, bất luận ngày nào đó nàng chết đi ở đâu cũng sẽ không ai biết, sẽ không ai tới tìm nàng.

Giống như một năm trước nàng không chờ được Ôn Quyết, một năm sau, nàng cũng không đợi được A Miên.

Điều bất đắc dĩ nhất trong cuộc đời, không gì hơn chính là âm dương vĩnh cách.

Trong địa lao tối tăm, âm thanh "tí tách" thỉnh thoảng vang lên, cũng không phải âm thanh của nước, mà là máu, máu tươi.

Nam nhân bị xích sắt trói chặt tay chân cúi đầu xuống, tóc dài bẩn thỉu rối tung che khuất mặt hắn, chỉ có thể thấy được đôi môi mỏng không có huyết sắc kia, cùng chiếc cằm tái nhợt, bạch y trên người hắn đã sớm bẩn đến không chịu nổi, máu đen tích lũy qua tháng ngày đã khiến bạch y không còn thánh khiết.

La Nhất Bảo nhìn sư phụ ngồi uống trà phía sau, lại nhìn nam nhân trên người chi chít vết thương cũ mới, hắn thu kiếm lại, ngoan ngoãn đi tới sư phụ bên cạnh, nói: "Sư phụ… Sư bá vẫn không chịu nói chuyện như cũ."

"Nếu hắn mở miệng nói chuyện, mới là chuyện lạ." Nam nhân mặc bạch y buông chén trà xuống, hắn ưu nhã cười, lại không nhìn ra hỉ nộ.

La Nhất Bảo tuân theo mệnh lệnh sư phụ, mỗi ngày đều đến đây đâm người bị cầm tù này một kiếm. Dĩ nhiên sẽ không tổn thương đến nơi yếu hại, cũng không lo sẽ không có chỗ để đâm, bởi chờ vết thương cũ trên người hắn tốt lên, lại có thể đâm vào đó một kiếm. Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Chuyện như vậy kéo dài hết ngày này sang ngày khác, đã qua 485 ngày.

Trong lòng La Nhất Bảo ghi nhớ ngày rất rõ.

Đối với mệnh lệnh của sư phụ, La Nhất Bảo cũng sẽ không hỏi nhiều, cũng sẽ không vi phạm, nhưng cho đến hôm nay, hắn cũng không thể không mang tâm tình thấp thỏm hỏi: "Sư phụ… con cảm thấy… cứ tiếp tục như vậy, sư bá cũng sẽ không mở miệng đâu, nếu không …"

Công tử áo trắng ngước mắt.

Lời trong miệng La Nhất Bảo lập tức chuyển hướng, "Nếu không chúng ta mạnh tay hơn nữa đi, nói không chừng sư bá liền mở miệng nói chuyện!"

Sau khi công tử áo trắng thu hồi tầm mắt, La Nhất Bảo lập tức thở phào nhẹ nhõm trong lòng, vừa rồi như thể hắn đã bước một chân vào quỷ môn quan vậy.

Công tử áo trắng đứng dậy, hắn không nhanh không chậm đi về phía trước vài bước, khi đến trước mặt nam nhân bị xích sắt trói buộc kia, hắn cười một tiếng, gương mặt bình thường không có gì đặc sắc cũng vì ý cười thản nhiên này mà bỗng trở nên mê người hơn rất nhiều. Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

"Sư huynh tốt của ta…" Hắn vươn tay, nắm lấy cằm nam nhân, nam nhân bị ép ngẩng đầu lên, một đôi mắt bình thản không gợn sóng. Công tử cười nói: "Đã hơn một năm, ngươi vẫn không chịu nói ra nơi cất giấu bản đồ, ngay cả sư đệ là ta cũng thực sự rất bội phục ngươi."

Công tử bạch y thắng tuyết, cùng nam nhân bạch y dơ bẩn, hình thành một sự tương phản thật lớn.

Công tử lại cười, "Sư huynh cho rằng, truyền công lực suốt đời của ngươi cho Hồng Đậu, thậm chí cho Hồng Đậu dùng Tị Độc Đan, ta liền không cách nào động đến nàng sao?"

Ánh mắt nam nhân trống rỗng, cũng không biến hóa chút nào.

"Sư huynh, ngươi quá ngây thơ rồi." Công tử buông tay, cười nhạt nói: "Ngươi có biết, Tiểu Hồng Đậu của ngươi, hiện tại chính là Đậu Nhi ngoan của ta không?"

Ánh mắt tựa như giếng cổ không gợn sóng của nam nhân, rốt cuộc hơi dao động.

"Liệu ngươi có biết, Đậu Nhi ngoan và ta, đã kết nghĩa phu thê chứ?"

Tay nam nhân nắm chặt thành quyền, khẽ động xích sắt, đôi mắt khôi phục thần thái nhìn về phía công tử áo trắng tràn đầy lửa giận mà người thường khó có thể chịu được.

La Nhất Bảo cảm thán trong lòng, sư phụ hắn quả nhiên là một người âm hiểm xảo trá, vì kích thích sư bá, mà còn lừa đi cả trái tim thiếu nữ của đồ đệ sư bá. Ôi… loại người giống sư phụ hắn ấy mà, nếu không phải Phương Hồng Đậu còn có giá trị, thì sao khi sư phụ dùng thân phận giả lại chăm sóc Phương Hồng Đậu cẩn thận tỉ mỉ, còn sủng nịch có thừa như vậy đây? Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Bỗng nhiên, dường như có cảm giác, công tử áo trắng hơi nhíu mày, giơ tay bưng kín ngực mình, nơi này chợt đau cực độ, giống như có người cầm một con dao trực tiếp khoét lấy trái tim hắn vậy.

Đây là lần đầu tiên La Nhất Bảo thấy sư phụ lộ ra loại thần sắc này, hắn vội hỏi: "Sư phụ, có phải người có chỗ nào không thoải mái không?"

Công tử không đáp, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 448: Mộng (1)

Editor: Xanh Lá

Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Khi trăng lên giữa trời, cũng là lúc ban đêm lạnh nhất.

Tiếng khóc nức nở trong phòng vẫn chưa ngừng, Hồng Đậu cuộn tròn trong góc, vẫn không hề cử động. Ký ức trở về chỉ mang lại cho nàng thống khổ, nàng nhớ tới rất nhiều chuyện trước kia, nàng mang theo ký ức sinh ra trong Phương phủ, lại sợ hãi phát hiện ra mình trở thành nữ phụ trong một tiểu thuyết đã xem qua, nàng liều mạng không để mình bước lên con đường giống như trong cốt truyện, nhưng kết quả là, nàng vẫn phải bước lên con đường mình không muốn đi đó.

Người Phương gia đối xử với nàng rất tốt, quan hệ của Tử Mạch và nàng cũng rất thân, thậm chí, nàng tìm mọi cách bái Ôn Quyết làm sư phụ. Nàng không ngừng tiếp cận Ôn Quyết, muốn tới gần hắn, kéo quan hệ thân cận với hắn thêm chút nữa. Nhưng ở bến đò đêm đó, tất cả ảo tưởng của nàng đều mất sạch.

Khi đó Hồng Đậu nghĩ không ra, nàng và hắn rõ ràng đã ở vườn hoa ước hẹn, hắn sẽ mang nàng rời đi, từ nay về sau sẽ chỉ có hắn và nàng. Nhưng nàng đợi một đêm, chỉ chờ được người Phương gia đến mang nàng về nhà.

Hồng Đậu không muốn thừa nhận mình chính là Phương Hồng Đậu kia, nhưng nàng xác thực chính là Phương Hồng Đậu đó. Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Chịu cảm giác đau khổ đến không muốn sống khi bị vứt bỏ kia, Hồng Đậu chỉ có thể yếu đuối dựa vào cơ hội bị người Ma giáo gây thương tích mà uống vong tình đan.

Hồng Đậu được như ý nguyện thanh lọc ký ức, một lần nữa sống lại. Nhưng… nhưng A Miên đã chết…

Hai đoạn ký ức hỗn loạn trộn lẫn vào nhau, dường như muốn khiến đầu nàng nổ tung vậy. Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Nhưng vào lúc này, cửa bỗng nhiên mở ra, theo ánh trăng xuất hiện, là một bóng người.

Hồng Đậu nghẹn ngào giương mắt, thấy được nam nhân mình ngày đêm nhớ mong, nàng vừa khóc lóc, vừa mở tay ra.

Rất nhanh, nàng đã bị người ôm vào ngực.

Trên người hắn tràn đầy hơi thở nàng quen thuộc, Hồng Đậu vòng tay qua cổ hắn, tiếng khóc khó nén nổi, đứt quãng nói: "A Miên… chàng tới gặp ta…"

"Ta tới gặp nàng." A Miên hôn lên khắp gương mặt nàng, nếm tới tư vị nước mắt nàng, cũng không khiến người ta dễ chịu như thế. Một tay không ngừng nhẹ vỗ về lưng nàng, hắn lại hôn lên khóe mắt đang rơi lệ, thấp giọng nói: "Hồng Đậu, Hồng Đậu của ta…"

Dáng vẻ nàng khóc nức nở khiến hắn khủng hoảng cùng đau lòng chưa từng có, nàng cuộn tròn trong góc, giống như thú con bị người ta vứt bỏ, nếu hắn không ôm nàng vào lòng, có lẽ nàng sẽ giống như ánh trăng, chờ đến khi hừng đông, nàng sẽ biến mất trong góc này. Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Hắn bế nàng lên, ngồi trên giường, nàng liền ngồi trên đùi hắn, dựa vào trong ngực hắn. Lòng bàn tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt nàng, hắn nhất thời không nói, chỉ cố hết sức trấn an nàng, cho nàng cảm giác an toàn.

Tiếng khóc của Hồng Đậu dần dần thu nhỏ, nhưng vẫn thút thít, nàng ngước đôi mắt đỏ lên vì khóc nhìn hắn, "A Miên… Ta biết mà, chàng luyến tiếc ta, nhưng vì sao… vì sao đến giờ chàng mới vào trong mộng gặp ta…"

"Xin lỗi, ta… còn rất nhiều chuyện phải xử lý." Hắn hôn lên trán nàng, lại hôn lên khóe môi nàng, "Ta hiện tại đã tới gặp nàng, cho nên Hồng Đậu không cần khóc nữa."

Nàng nắm chặt lấy tay hắn, không yên tâm hỏi: "Liệu chàng có … có rời đi rất nhanh hay không?" Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

"Sẽ không." Hắn cầm lấy tay nàng áp lên trên má, "Ta sẽ luôn ở bên Hồng Đậu, Hồng Đậu phải tin tưởng ta, chờ ta xử lý xong tất cả mọi chuyện, ta sẽ lập tức đến đưa nàng đi. Đến lúc đó… không ai có thể tách chúng ta ra nữa."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 449: Mộng (2)

Editor: Xanh Lá

Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

"A Miên… hiện tại chàng liền dẫn ta đi, được không?" Nàng giật giật, sửa thành khóa ngồi trên người hắn, lại nghiêng cả người qua, ôm chặt lấy eo hắn, "Ta không muốn tiếp tục chia cách chàng…"

Hắn một tay ôm vòng qua eo nàng, có thể cảm giác được sự trông đợi lúc này của nàng, nhưng có một số việc, hắn lại không định để nàng biết. Hơi cúi đầu, hắn khẽ hôn lên đỉnh đầu nàng, "Hồng Đậu, chúng ta sẽ không chia cách, ta chỉ tạm thời biến mất khỏi tầm nhìn của nàng thôi, ta vẫn luôn ở bên cạnh nàng, ta sẽ bảo vệ nàng, sẽ tiếp tục yêu nàng, cho dù mọi người trên thế giới này đều rời đi, ta cũng sẽ không rời khỏi nàng."

"Ta không muốn tin lời chàng nói nữa!" Nàng bỗng nhiên kích động nói: "Trước kia chàng cũng nói sẽ không rời khỏi ta, nhưng chàng vẫn rời đi! Chỉ bỏ lại ta một mình! Chàng cũng từng nói, trước khi chàng chết, chàng sẽ dùng hết hơi sức cuối cùng mang ta cùng đi, nhưng chàng cũng không làm thế! A Miên, chàng là tên hỗn đản, chàng vẫn luôn gạt ta!" Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

"Về sau Hồng Đậu sẽ hiểu…" Đôi mắt màu đen của hắn ánh lên, tựa như hắc diệu thạch trong suốt, thanh triệt lại hàm chứa vẻ ôn nhu như nước, "Lời ta nói đều là sự thật, ta tuyệt đối sẽ không bỏ lại nàng, cũng sẽ không không cần nàng. Nàng phải tin tưởng ta."

"Ta biết… đây chỉ là nằm mơ mà thôi…" Hồng Đậu bỗng nhiên tắt lửa giận, nàng chậm rãi lần nữa dựa vào ngực A Miên, nhẹ nhàng nói: "Nhưng dù là nằm mơ… ta cũng không muốn tỉnh lại…"

Nàng nỉ non, giọng càng thêm mềm nhẹ.

Dần dần, tiếng nức nở của nàng cũng ngừng.

Đã vài ngày từ lúc A Miên rời khỏi nàng, nhưng đến tận hôm nay, hắn mới vào trong mộng của nàng, nàng không nên nổi giận với hắn, cũng không nên vô cớ gây rối, nàng không biết lần tiếp theo gặp lại hắn sẽ là khi nào, cho nên nàng phải quý trọng thật tốt, quý trọng cảnh trong mơ tới không dễ này.

Dù cho, cưỡng ép mình an tĩnh lại, sẽ chỉ khiến tim nàng càng đau hơn.

Ánh mắt hắn dần tối, Tử Mẫu cổ đang nhắc nhở hắn, nỗi thống khổ nàng hiện đang giấu giếm mãnh liệt cỡ nào. Hắn không thể không đau lòng khi thấy nàng như vậy, duỗi tay khẽ nâng cằm nàng, hắn nhìn khuôn mặt nhỏ của nàng trắng bệch. Đột nhiên, một nụ hôn nhiệt liệt lại triền miên rơi xuống, đợi nụ hôn kết thúc, hắn ôn nhu nói: "Hồng Đậu, ta ở ngay chỗ này, cảm nhận được sao?"

Nàng chỉ bình tĩnh nhìn hắn, không nỡ chớp mắt một chút nào.

Trái tim hắn bỗng nhiên mềm nhũn, nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên giữa môi nàng, hắn lại duỗi đầu lưỡi, miêu tả hình dáng môi nàng, "Hồng Đậu… Ta sẽ không rời khỏi nàng, bởi vì, ta sẽ không nhường nàng cho người khác."

Nàng lúc này mới ngoan ngoãn nhắm mắt lại, cẩn thận cảm thụ sự thân mật của hắn và nàng. Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Nụ hôn của hắn đã dừng trên cổ nàng, để lại ở đó một ấn ký màu đỏ nhạt. Tiếp theo, lại dừng trên xương quai xanh của nàng, khẽ cắn xương quai xanh của nàng một cái, cùng lúc đó, một bàn tay kéo mở cổ áo nàng, liền lộ ra chiếc yếm màu đỏ.

Hắn cách một tầng yếm hơi mỏng kia, lại nhẹ nhàng cắn lên nơi mềm mại đó.

Hồng Đậu ôm đầu hắn, khẽ "Hừ" một tiếng, nàng chợt có cảm giác thẹn thùng. Khó khăn lắm mới mơ thấy A Miên, lại biến thành một giấc mộng xuân như vậy.

Trong lúc nàng cảm thấy thẹn, A Miên cũng đã kéo yếm trên người nàng xuống. Tư thế khóa ngồi trên đùi hắn của nàng, không thể nghi ngờ là vô cùng thuận tiện cho hắn, ít nhất hắn có thể không chút chướng ngại mà "giở trò".

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 450: Mộng (3)

Editor: Xanh Lá

Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

"Lúc ta không ở đây… Nơi này dường như lớn lên thì phải." Dứt lời, hắn ngậm nụ hoa màu son vào trong miệng.

Hồng Đậu kêu rên một tiếng, thân thể cũng dần cảm thấy hư không khó nhịn, hắn trước nay đều rất hiểu nàng, cũng yêu chiều nàng vô điều kiện, nhiều ngày trải qua cuộc sống phu thê, hắn đã có thể bắt lấy bất cứ điểm mẫn cảm nào trên người nàng.

Quần lót của nàng sớm đã bị lột xuống, khi lửa nóng của hắn vừa tiến nhập đào nguyên, hắn liền thiếu chút nữa vì cảm giác chặt chẽ quen thuộc này mà mất đi lý trí.

Hồng Đậu đã cả người mềm nhũn nằm trên người hắn.

Dưới bộ váy áo nhìn như nguyên vẹn của nàng, yếm của nàng đã không thấy, quần lót của nàng cũng đã mất tích, loại che đậy "giả dối" này, càng khiến người ta điên cuồng hơn. Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Hắn dù sao cũng không dám điên cuồng, nàng hiện tại thân mình kiều quý, sẽ không cách nào thừa nhận sự điên cuồng của hắn được.

Hắn chỉ có thể đè nén cảm giác của mình, cực kỳ thong thả mà kiên nhẫn, dần dần chôn toàn bộ lửa nóng vào chỗ đào nguyên kia.

Hồng Đậu nhíu chặt mi lại, không biết là vì thoải mái, hay vì cảm thấy tra tấn, nàng lại ôm chặt cổ hắn, như thế nào cũng sẽ không buông ra.

Động tác của hắn thong thả cùng ôn nhu xưa nay chưa từng có, lại càng thêm tra tấn cảm quan của người ta.

Mặt Hồng Đậu dán lên ngực hắn, nghe tiếng tim hắn đập. Nàng mê mang nghĩ, hắn ở trong mộng, trước sau cũng đều là nàng ảo tưởng ra, khó trách sẽ có điều khác biệt, chỉ có điểm mỗi lần bọn họ ân ái, nàng thích dán trên ngực hắn, nghe tiếng tim đập của hắn là giống nhau. Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Nàng vốn nhỏ xinh, mỗi khi làm tư thế như vậy, liền có thể vùi cả người vào trong ngực hắn, dán trên người hắn, nàng trước nay cũng thích tư thế như vậy nhất, bởi vì như vậy nàng sẽ không cần tốn sức lực, mà nàng cũng biết, A Miên rất thích loại cảm giác này, chính là cảm giác nàng giao hết thảy của mình cho hắn thao tác.

Tối nay mỗi một nhịp trên dưới phập phồng đều cực kỳ thong thả, nhưng cũng quấn quýt cực độ, hắn dường như muốn tỉ mỉ hưởng thụ cảm giác mỗi lần kết hợp chặt chẽ với nàng, cẩn thận hơn so với bất cứ thời điểm nào khác.

Tiếng than nhẹ nhỏ vụn tràn ra khóe miệng Hồng Đậu, nàng muốn cắn môi không cho mình phát ra âm thanh mắc cỡ, nhưng hắn lại đâm vào mạnh hơn, nàng đột nhiên không kịp phòng ngừa liền kêu ra tiếng.

Cằm hắn đặt trên đỉnh đầu nàng, thỉnh thoảng truyền ra tiếng than thở thỏa mãn, "Hồng Đậu, ta thích giọng cầu nàng… Lại kêu thêm một chút cho ta nghe…"

Mặt nàng đỏ hồng, vẫn cắn chặt môi, cho dù là trong mộng, nàng cũng là sẽ vì loại chuyện này mà cảm thấy thẹn thùng. Trên thực tế, nàng cũng chưa từng tưởng tượng mình sẽ buông thả như vậy. Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Hắn rõ ràng hiểu, lại luôn thích cố ý nói mấy câu như vậy để trêu chọc nàng.

Không lâu sau, Hồng Đậu liền nghe được từ đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười nhẹ, quả nhiên là đang trêu nàng.

Hắn lại thấp giọng hỏi một câu: "Cảm giác có ổn không, có thấy nơi nào không thoải mái hay không?"

"Không có…" Hồng Đậu vốn dĩ vòng tay trên cổ hắn, bởi sức lực trong thân thể xói mòn cực nhanh, rất nhanh nàng cũng liền chậm rãi trượt xuống theo ngực hắn. Cũng giống như nàng, ngoại trừ nơi hai người kết hợp, y phục trên người hắn vẫn còn nguyên, nàng bắt lấy y phục trên người hắn, thỉnh thoảng thở hổn hển, "A Miên… Ta rất thoải mái…"

"Ta biết." A Miên một bàn tay mò vào trong y phục nàng, vỗ về tấm lưng bóng mịn của nàng, hắn thấp giọng, "Hồng Đậu 'cắn' ta chặt thật đấy…"

Nếu là trước kia, Hồng Đậu nhất định muốn cắn hắn một cái.

Nhưng hiện tại, nàng chỉ thỏa mãn nhắm hai mắt lại, lẳng lặng mà nghĩ, ôm nàng là A Miên, đang yêu thương nàng cũng là A Miên…

Nàng nguyện ý vĩnh viễn sống trong mộng, đơn giản là vì nơi này có hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 451: Hửm?

Editor: Xanh Lá

Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Chỉ là mộng, sẽ luôn phải tỉnh giấc.

Không nhớ rõ giấc mộng này giằng co bao lâu, chỉ nhớ rõ cuối cùng mình ôm hắn khóc sướt mướt, chỉ sợ hắn sẽ biến mất sau khi xong việc.

Hắn ôm nàng nằm trên giường, nhẹ nhàng nói: "Hồng Đậu ngoan, ta sẽ không biến mất."

Nhưng chờ Hồng Đậu lần nữa mở mắt ra, cũng đã là lúc mặt trời lên cao.

Bên cạnh nàng không có ai, y phục trên người nàng cũng còn nguyên vẹn, đôi mắt nàng dần đỏ lên, "Gạt người…"

Nói gì mà sẽ không biến mất, hắn lại vẫn không thấy đâu.

Hồng Đậu ngồi dậy từ trên giường, lau khóe mắt ướt át, nàng tự an ủi mình, nếu lúc này có thể mơ thấy A Miên, vậy về sau cũng có thể mơ thấy A Miên.

Chờ lần gặp mặt tiếp theo, nàng nhất định phải mỉm cười khi thấy hắn.

Hồng Đậu xốc chăn lên, xuống giường, nàng chỉ cảm thấy thân thể hơi đau nhức, nhưng mấy ngày qua, nàng đều đi theo thương đội, có sáng nào thức dậy mà không đau nhức đâu? Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Chỉ là nàng vừa xuống giường, cửa phòng đã bị gõ vang.

"Đại tỷ, ngươi rời giường chưa?"

Hồng Đậu vừa nghe giọng này, mày liền nhăn lại. Nói thực ra, nàng cũng không muốn gặp Kỳ Chiêu, bởi nàng không am hiểu cách ứng phó với loại người như Kỳ Chiêu này, nhưng nghĩ đến Tử Mạch là muội muội nàng thương từ nhỏ tới lớn, Kỳ Chiêu lại là phu quân Tử Mạch, Hồng Đậu liền mở cửa ra.

Kỳ Chiêu đứng ở cửa bưng cháo cười, "Đại tỷ, ngươi còn chưa ăn sáng, ta thay Tử Mạch đưa đến đây." Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

"Cảm tạ." Hồng Đậu nhận cháo nói một tiếng cảm tạ, liền trực tiếp muốn đóng cửa phòng, nhưng nàng lại rất nhanh nghĩ tới điều gì, liền nói: "Ký ức của ta đã khôi phục."

"Vậy sao?" Kỳ Chiêu cao hứng nói: "Vậy thật tốt quá, Tử Mạch cũng sẽ rất vui."

"Tuy còn có chút chuyện ta chưa nhớ lại … Chẳng qua ta nghĩ, rất nhanh ký ức của ta sẽ hoàn toàn trở về." Hồng Đậu nói, sau đó đôi mắt nhíu lại, "Cho nên ngươi tốt nhất đừng có gạt ta, nếu không chờ ta nhớ ra, ngươi liền thảm."

Kỳ Chiêu run lên một chút, "Đại tỷ… ngươi muốn nói gì?"

"Trong trí nhớ của ta, tuy cha ta từng nhắc tới có giao tình với Kỳ phủ, nhưng lại chưa từng đề cập muốn gả Tử Mạch cho ngươi. Nói, vì sao về sau cha ta lại gả Tử Mạch cho ngươi?"

"Đó là vì, nhạc phụ đại nhân nói Phương gia sẽ có chút không yên ổn, vì thế liền thương lượng với gia phụ một chút, không lâu sau, ta liền cùng Tử Mạch thành thân."

"Không yên ổn?" Hồng Đậu nghi vấn: "Có gì không yên ổn?"

"Ta cũng không biết." Kỳ Chiêu nói: "Tử Mạch hiện tại đang viết phong thư thứ hai, muốn gửi cho sư phụ nàng, hay là ta gọi Tử Mạch tới, đại tỷ ngươi hỏi nàng một chút xem."

“Để lát nữa ta đi hỏi nàng.” Hồng Đậu lại hỏi: “Ta hỏi ngươi, ngươi có thích Tử Mạch hay không?” Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

“Cái này… cái này…” Kỳ Chiêu thẹn thùng cúi đầu, hơn nửa ngày không nói xong một câu.

Hồng Đậu không kiên nhẫn xua xua tay, “Được rồi được rồi, ta đã biết. Kỳ Chiêu, có lẽ ta nói chuyện sẽ rất khó nghe, nhưng ta cũng phải nói cho ngươi một câu, kiểu người Tử Mạch thích… là loại hiệp khách giang hồ tiêu sái, ngươi…”

Kỳ Chiêu mất mát nói: “Ta biết Tử Mạch không thích ta.”

“Đương nhiên, ngươi cũng không cần nhụt chí!” Hồng Đậu nói: “Ta vẫn rất xem trọng ngươi! Tử Mạch tính tình không tốt, có thể có một phu quân bao dung nàng là tốt rồi, ngươi yên tâm, nàng rất nghe lời ta, ta sẽ nói tốt cho ngươi trước mặt nàng.”

“Đa tạ đại tỷ.” Kỳ Chiêu đầy lòng cảm kích, “Vì tỏ lòng cảm tạ, ta sẽ thường xuyên tới thăm đại tỷ.”

“Ừm… Hửm?” Âm cuối của Hồng Đậu lên cao, lời này nghe ra dường như có chút kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 452: Lĩnh ngộ

Editor: Xanh Lá

Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Kỳ Chiêu mang theo sự cảm kích kỳ quái rời đi.

Hồng Đậu đóng cửa lại, còn chưa kịp ngồi trong chốc lát, cửa lại bị gõ vang, nàng bất đắc dĩ lần nữa mở cửa, chỉ thấy là Phương Tử Mạch mặt đầy hưng phấn.

“Tỷ tỷ, sư phụ ta sắp tới!” Phương Tử Mạch kích động ôm lấy Hồng Đậu.

Hồng Đậu ngây ra trong chốc lát, bởi trong trí nhớ của nàng, Ôn Diễn đối với nàng, nhiều nhất chẳng qua là một trưởng bối tiếu diện hổ* (bề ngoài mỉm cười bên trong đáng sợ), nàng hỏi: “Chẳng phải Kỳ Chiêu nói muội vừa rồi còn đang viết thư sao? Thế nào mà sư phụ muội liền sắp tới?”

“Ta mới viết thư đến một nửa, liền nhận được bồ câu đưa thư của sư phụ.” Phương Tử Mạch cười hì hì nói: “Sư phụ nói ít ngày nữa sẽ tới Phương gia, tự mình bắt mạch cho tỷ tỷ.” Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

“Hay là… muội đừng gọi hắn tới nữa…”

Phương Tử Mạch nghi hoặc, “Vì sao?”

“Kỳ thật… hiện tại ta đã khôi phục ký ức.”

“Thật sao!?” Phương Tử Mạch nhảy nhót vui mừng, “Vậy thật tốt quá!”

Hồng Đậu cười khan, “Cho nên, vẫn đừng để sư phụ muội tới một chuyến vô ích.”

“Không được!” Phương Tử Mạch kiên định lắc đầu, “Sư phụ hàng năm đều ở trên núi, hiện tại khó khăn lắm mới có một cớ để mời người xuống núi, không thể lại để sư phụ trở về được, hơn nữa, tỷ tỷ, sư phụ ta tới, chúng ta cũng có thể hỏi một chút xem Ôn Quyết rốt cuộc đã đi đâu. Hiện tại ta không muốn thừa nhận Ôn Quyết là sư bá, chờ ta tìm được hắn rồi, ta nhất định phải hung hăng mắng hắn một trận!”

Hồng Đậu sợ chính là điều này, nàng thở dài, “Muội không cần buồn bực như vậy, hiện giờ tình cảm của ta đối với hắn, chỉ là tình cảm sư đồ bình thường mà thôi, chuyện quá khứ, cứ để nó qua đi là được.”

“Tỷ tỷ, lời này của tỷ có ý gì?” Phương Tử Mạch nghiêng đầu, “Ý tỷ là tỷ không thích Ôn Quyết nữa sao?” Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Hồng Đậu gật gật đầu, nàng suy nghĩ một lát, nói: “Kỳ thật, trước kia ta đã hiểu rõ, tình cảm của sư phụ đối với ta, chẳng qua là của một vị trưởng bối đối với vãn bối mà thôi, ngay cả việc ta cầu xin người đưa ta rời đi, cũng là vì… ta là đệ tử người nhìn từ nhỏ đến lớn, sư phụ đối với ta có sủng ái, có bất đắc dĩ, cũng có tình cảm, lại chỉ không có tình yêu. Người đối với ta… vẫn luôn không phải tình yêu nam nữ, từ đầu đến cuối, chẳng qua là ta bức bách người mà thôi.”

“Tỷ tỷ!” Phương Tử Mạch cắn răng, “Nhưng chính hắn cho tỷ hy vọng, lại khiến tỷ thất vọng, đây là hắn không đúng! Nếu hắn không thích tỷ, vậy quang minh chính đại cự tuyệt tỷ là xong, dựa vào đâu mà cố ý thất hẹn? Huống chi… tỷ thích hắn mười năm, nếu hắn không thích tỷ, vậy hắn lại thích ai đây?”

Ánh mắt Hồng Đậu dừng trên người Phương Tử Mạch, nàng lẳng lặng nhìn Phương Tử Mạch một giây, lại trầm mặc trong chốc lát, nói: “Tình cảm trước nay đều không công bằng, cũng không phải mình trả giá bao nhiêu là có thể được đáp lại chừng đó. Sư phụ cũng giống ta trước đây, đều là người yêu mà không được.”

Phương Tử Mạch chớp chớp mắt, “Tỷ tỷ… Dường như tỷ không giống lúc trước.”

“Có gì không giống?” Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

“Trước kia, tỷ sẽ không nói ra những lời khó hiểu như vậy.”

Hồng Đậu khẽ cười, nói: “Chờ muội gặp được một người, trải qua tình yêu khắc sâu trong lòng, muội cũng sẽ hiểu rõ.”

Phương Tử Mạch lại hỏi: “Tỷ tỷ đã gặp người này sao?”

“Ừm.” Hồng Đậu gật đầu, nhẹ nhàng cười, “Ta đã gặp, bất luận qua bao nhiêu năm tháng nữa, ta cũng không thể quên.”

“Vậy nam nhân kia đâu!?” Phương Tử Mạch nghiến răng nghiến lợi, “Hắn ở nơi nào? Lại lừa tỷ thế nào nữa?”

Hồng Đậu rũ mắt cười, “Hắn đã chết.”

Khuôn mặt Phương Tử Mạch cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 453: Sư thúc

Editor: Xanh Lá

Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Phương Tử Mạch không thông minh, theo cách nói của những người khác là còn hơi ngây ngốc, nhưng điều này cũng không có nghĩa nàng ấy không biết xem mặt đoán ý. Nàng ấy biết mình đã nhắc tới chuyện đau lòng của Hồng Đậu, cho dù có cảm thấy tò mò nam nhân kia là ai, nàng ấy cũng hoàn toàn không dám hỏi nhiều, “Vậy… tỷ tỷ nghỉ ngơi cho tốt đi, mấy ngày nữa sư phụ ta sẽ tới Phương phủ, cho dù tỷ đã khôi phục ký ức, cũng có thể để sư phụ nhìn xem có còn di chứng gì khác hay không.”

Hồng Đậu “Ừm” một tiếng, lúc này Phương Tử Mạch mới lưu luyến rời đi.

Hồng Đậu vốn chỉ định ghé qua Phương phủ, lại không ngờ sẽ gặp chuyện khôi phục ký ức này. Tình cảm đối với Phương gia liền lập tức thay đổi, ít nhất sinh sống ở đây mười mấy năm, nàng có tình cảm với nơi này là chắc chắn, nhưng cha nàng lại đã đi nơi khác, không ở trong Phương phủ, tuy không gặp được phụ thân rất đáng tiếc, nhưng nàng cũng không định ở lại chỗ này quá lâu. Nàng còn muốn đi Đại Mạc.

Nếu sau khi giết Du Tử Tức, nàng còn có thể trở lại Hộc Châu, vậy nàng nhất định sẽ trở về Phương gia thăm hỏi. Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Hồng Đậu đang do dự xem nên nói chuyện mình muốn rời khỏi với Phương Tử Mạch đang hưng phấn như thế nào, Ôn Diễn đã tới Phương phủ.

Đó là ba ngày sau, Hồng Đậu đang ngồi trong đình giữa hồ, nàng đang suy nghĩ xem nên trực tiếp nói với Phương Tử Mạch rằng mình phải rời khỏi, hay nên để lại một phong thư không từ mà biệt, Phương Tử Mạch đã dẫn theo một nam nhân đi tới.

Khi Hồng Đậu nhìn thấy Ôn Diễn, nàng có chút hoảng hốt, bởi trong trí nhớ của nàng, nàng và Ôn Diễn đã ba năm không gặp, nhưng Ôn Diễn vẫn giống y như trong ký ức, năm tháng tựa như không để lại dấu vết gì trên người hắn cả.

Nguyệt bào tơ tằm thượng đẳng trên người Ôn Diễn như có linh tính vậy, luôn có cảm giác như hoa văn chìm trên tà áo màu nguyệt bạch kia đang chuyển động, một đôi mắt trong suốt ôn nhu đến dường như chảy ra nước lại đặt trên một gương mặt bình thường không nổi bật. Khi khóe miệng hắn khẽ cong, hai tròng mắt như nước, so với những nam nhân khác, hắn trước nay đều không phải thắng ở khuôn mặt, mà là thắng ở khí chất.

Nam tử này chỉ có thể dùng cụm từ “cảnh đẹp ý vui” để hình dung, có thể nói phong lưu cũng đúng, mà nói ngả ngớn cũng không sai.

Trong lúc Hồng Đậu ngây ngốc, hắn đã cười khẽ gọi: “Đậu Nhi ngoan, đã lâu không gặp.”

Chỉ nghe câu xưng hô như thế, Hồng Đậu liền đột nhiên đứng lên.

Ở Quỷ thôn ngày ấy, người thần bí kia thì thầm bên tai nàng, cũng là xưng hô "Đậu Nhi ngoan" này. Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Ôn Diễn đã cười nói với Phương Tử Mạch: "Đồ nhi ngoan, vi sư đường xa mà đến, ngươi không lấy trà tốt tới chiêu đãi ta sao?"

"Là con đã quên! Để con lập tức đi lấy!" Phương Tử Mạch rất nhanh liền chạy xa.

Lúc này, trong đình giữa hồ, cũng chỉ còn Hồng Đậu và Ôn Diễn.

Trong lòng Hồng Đậu biết, hắn muốn Tử Mạch rời đi, nhất định là có chuyện muốn nói với nàng, cho nên nàng không vội mở miệng, dù sao hắn cũng sẽ nói ra mục đích của hắn. Nguồn: ebookngontinhsung.wordpress.com

Quả nhiên, sau khi Ôn Diễn ngồi đối diện Hồng Đậu, liền mở miệng nói: "Không cần khẩn trương, Đậu Nhi ngoan, chúng ta ngồi xuống, có thể từ từ nói chuyện."

"Sư thúc…" Hồng Đậu ngồi xuống xong, bất động thanh sắc hỏi: "Người muốn nói chuyện gì với ta?"

"Dĩ nhiên là nói về một người chúng ta đều biết, sư huynh ta, sư phụ ngươi."

Mí mắt Hồng Đậu khẽ buông, cũng không trả lời.

Hắn bỗng nhiên hỏi: "Đậu Nhi ngoan có còn thích sư phụ ngươi không?"

"Ta không cần trả lời vấn đề này với sư thúc."

Ôn Diễn cười nhẹ, "Nhưng vấn đề này quyết định cuộc nói chuyện kế tiếp của chúng ta có tiếp tục hay không."

"Thích." Lúc này, Hồng Đậu trả lời rất quyết đoán.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 454: Giao dịch

Editor: Xanh Lá

Mắt Ôn Diễn tối sầm lại, rồi lại nghe nàng nói: "Là 'thích' của đồ đệ đối với sư phụ."

Ý cười hơi lạnh của hắn lúc này mới khôi phục vẻ ấm áp như ngày xuân.

Ôn Diễn vui sướng phi thường nói: "Ngươi thích là tốt rồi."

Đương nhiên, "thích" mà hắn nói cũng không phải là "thích" kia.

"Tốt cái gì?" Hồng Đậu nhàn nhạt hỏi một câu.

Ôn Diễn cười nói: "Đương nhiên là có lợi đối với giao dịch của chúng ta."

"Lời này của sư thúc là có ý gì?"

"Đậu Nhi ngoan, ngươi rất thông minh, đương nhiên ngươi có thể nghĩ ra được lời ta nói có ý gì." Ôn Diễn một tay chống cằm, chỉ ôn nhu nhìn nàng, nhưng ánh mắt ôn nhu này lại nhất thời khiến người ta khó phân thật giả.

Trong ấn tượng của Hồng Đậu, nàng và vị sư thúc này gặp mặt cũng không nhiều lắm, mà mỗi một lần nhìn thấy vị sư thúc này, trong lòng nàng đều chỉ có một đánh giá, đó chính là một con hồ mỉm cười.

Sư phụ nàng cũng từng nói, Ôn Diễn là con thân sinh của sư phụ và sư nương người, nhưng tính tình Ôn Diễn lại không giống cha hắn, cũng không giống mẹ hắn, vì để phòng ngừa tương lai Ôn Diễn sẽ gây ra chuyện gì không tốt trong chốn võ lâm, lúc này họ mới nhận nuôi thêm Ôn Quyết.

Nhưng bất luận là ai, khi gặp Ôn Diễn cũng đều chỉ nói một câu khiêm khiêm quân tử, ôn nhuận như ngọc, ai cũng không liên tưởng được hắn sẽ là tai họa gì cho võ lâm.

Nhưng Hồng Đậu lại cảm thấy, Ôn Diễn càng tỏ ra không tranh với đời, chỉ càng cho thấy người nam nhân này không thích hợp. Nàng không biết cảm giác này là bởi những lời sư phụ nàng từng nhắc qua kia, hay là vì trực giác không có lý do kia của nàng. Tóm lại, sự thật chứng minh, cảm giác của nàng không hề sai.

Ôn Diễn vốn không đơn giản như biểu hiện bề ngoài của hắn.

Nàng thầm nghĩ, đừng tưởng hắn dùng ánh mắt ôn nhu như vậy nhìn nàng, nàng sẽ liền thả lỏng cảnh giác với hắn. Nàng cũng không phải người dễ mắc mưu như vậy.

Đôi mắt mang theo ý cười của Ôn Diễn nhìn chằm chằm nàng, một lát sau, hắn lại cười, "Cho dù là dáng vẻ đề phòng… cũng đáng yêu như vậy."

Thái dương Hồng Đậu giật giật.

Ôn Diễn lại đổi sang tay khác chống cằm, hai mắt hắn híp lại, khóe mắt nhướn lên, tựa như chỉ cần nhìn nàng đã là một chuyện khiến người ta cực kỳ hạnh phúc.

Hồng Đậu lại bị làm cho nổi da gà, nàng không hiểu ý định của Ôn Diễn là gì, có phải đang nghĩ mấy ý đồ xấu tới bẫy nàng hay không. Rốt cuộc bị hắn dùng ánh mắt có thể nói là "si mê" nhìn chằm chằm, nàng cũng sẽ cảm thấy cả người mất tự nhiên.

Nàng đợi hơn nửa ngày, cũng không chờ được hắn lần thứ hai mở miệng, không khỏi lại chửi thầm, gia hỏa này hôm nay tới đây, không phải chỉ để nhìn chằm chằm nàng đấy chứ?

Theo thời gian trôi đi, Hồng Đậu đã từ cả người mất tự nhiên biến thành cả người khó chịu, nàng nhẹ nhàng khụ một tiếng, ý đồ nhắc nhở hắn, đừng có tiếp tục chỉ nhìn chằm chằm nàng.

Nhưng cũng không biết hắn cố ý hay vô tình không hiểu, vẫn như cũ chỉ cười tủm tỉm nhìn nàng.

Hồng Đậu không nhịn được, nàng kêu lên: "Sư thúc."

"Ừm?" Hắn lười biếng đáp lại, thần thái rất lười biếng.

Mặt Hồng Đậu không biểu cảm, "Hôm nay rốt cuộc người muốn nói gì với ta?"

"Ta chỉ muốn làm giao dịch với Đậu Nhi ngoan mà thôi." Ôn Diễn cười khẽ, "Chỉ cần Hồng Đậu giao bản đồ Tuyết sơn ra đây, ta liền cho ngươi biết sư huynh ở chỗ nào."

"Bản đồ Tuyết sơn…" Hồng Đậu móc ra một tờ Mao gia gia màu đỏ, "Ý người nói chính là thứ này?"

"Đây chẳng qua là một tờ giấy bỏ đi thôi, ngoại trừ màu sắc tươi đẹp một chút, cũng không có tác dụng gì khác cả." Ôn Diễn cười, "Ý ta nói, là bản đồ Tuyết sơn thực sự."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 455: Lạnh lùng quái gở

Editor: Xanh Lá

Hồng Đậu nhíu mày, "Bản đồ Tuyết sơn… Chẳng phải là thứ này sao? Còn có gì là thật hay giả?"

"Đúng là ta sơ sót. Chỉ với tính cẩn thận của sư huynh, có giao bản đồ Tuyết sơn cho Đậu Nhi ngoan, Đậu Nhi ngươi cũng sẽ không biết." Ôn Diễn cười giải thích: "Cái gọi là bản đồ Tuyết sơn của Võ Lâm Minh, chẳng qua là giả. Bản đồ Tuyết sơn thật sự, vẫn luôn ở trong tay nam nhân kia, về sau nam nhân kia giao bản đồ Tuyết sơn cho sư huynh ta, mà sư huynh lại vì không để ta có được bản đồ, liền giao bản đồ cho Đậu Nhi ngoan ngươi."

"Nam nhân kia?"

Ôn Diễn "À" một tiếng, "Chính là phụ thân ta."

Hồng Đậu trầm mặc trong chốc lát, "Ngươi đừng tưởng ta sẽ đơn giản tin lời ngươi như vậy."

"Hồng Đậu sẽ tin lời ta nói." Ôn Diễn cong môi cười, mắt đầy vẻ tự tin, "Ta cũng tin tưởng, cho dù ngày đó sư huynh ta thật sự không nói cho Hồng Đậu biết, hắn giao bản đồ cho ngươi dưới hình thức nào, nhưng chỉ với sự thông minh của Hồng Đậu, ngươi cũng sẽ nghĩ ra được."

Hồng Đậu nhíu mày, "Ta…"

"Không cần nhíu mày." Ôn Diễn nhẹ giọng nói: "Cũng không cần cảm thấy khó xử, chậm rãi nghĩ là được, đối với ngươi, ta vẫn luôn rất có kiên nhẫn."

Hồng Đậu lại hơi tạm ngừng trong chốc lát, không thể không cảm thán một câu, mấy năm không gặp, vị sư thúc trên danh nghĩa này của nàng dường như càng biết mê hoặc người bằng tư thái ôn nhu. Có lẽ trước kia, nàng sẽ không nhịn được vì tư thái của hắn mà thả lỏng đề phòng, chẳng qua thực đáng tiếc, từ sau khi trong lòng nàng có A Miên, nàng liền không còn dễ dàng rung động với nam nhân ôn nhu nữa.

Chính là đối với việc đã qua, nàng cũng muốn có được một đáp án, "Năm đó, sư phụ không tới bến đò tìm ta…"

"Không phải bởi vì ta nha." Ôn Diễn đoán được nàng muốn hỏi gì, liền nói thẳng: "Khi ta tìm tới hắn, chỉ thấy hắn tránh sau cây lớn ở bến đò, nhìn có vẻ hắn cũng hoàn toàn không định bước ra ngoài gặp ngươi. Vì thế, ta liền hàn huyên với hắn một lát, lại thuận tiện mời hắn đến làm khách nhà ta."

Vừa làm khách, chính là hơn một năm.

Thần sắc Hồng Đậu khẽ động, nàng rũ mắt, "Quả nhiên, sư phụ hối hận…"

Hối hận đã đồng ý với nàng rằng sẽ mang nàng rời đi.

Không ai có thể lừa trái tim mình, giống như Hồng Đậu không cách nào lừa gạt mình rằng nàng không yêu A Miên, Ôn Quyết cũng không cách nào lừa gạt bản thân rằng hắn yêu nàng.

Có được đáp án trong dự đoán này, nàng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Ôn Diễn lại cười, "Thế nào? Đậu Nhi ngoan rất đau lòng hả?"

"Ta có đau lòng hay không cũng không liên quan đến ngươi." Hồng Đậu mím môi, "Bản đồ Tuyết sơn ngươi nói kia, ta toàn không có ấn tượng, nếu ta cả đời cũng không biết…"

"Vậy ta liền có thể chờ ngươi cả đời." Khóe môi Ôn Diễn chứa một nụ cười nhạt, như tắm mình trong gió xuân.

Hồng Đậu sửng sốt, nhìn đôi mắt cười của hắn, sau khi xác định hắn chỉ thuận miệng nói ra, chứ không có ý gì khác, nàng hỏi lại: "Có phải chỉ cần ta tìm ra bản đồ Tuyết sơn, ngươi sẽ liền nói cho ta biết chỗ của sư phụ?"

"Đúng là thế."

Hồng Đậu nói: "Được, ta đồng ý với điều kiện này."

"Đậu Nhi ngoan tuy nói không hề thích sư huynh không thú vị kia của ta… Nhưng trên thực tế, lại vẫn không nỡ từ bỏ?" Giọng điệu hắn lạnh lùng quái gở, có sự châm chọc không nói nên lời.

Khóe miệng Hồng Đậu giật giật, "Ta đã đồng ý làm giao dịch với ngươi rồi, ngươi còn gì bất mãn chứ?"

"Hồng Đậu rõ ràng nói không thích Ôn Quyết, vì sao lại phải đồng ý làm giao dịch với ta?"

"Đó là bởi người vẫn là sư phụ ta." Hồng Đậu nói: "Tình cảm trên thế giới này, cũng không chỉ đơn giản có mỗi tình yêu như ngươi nghĩ."

"Ồ ～" Âm cuối của hắn lên cao, lười biếng mê người, "Vậy tình yêu của Đậu Nhi ngoan, là dành cho ai đây?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 456: Mao đầu tiểu tử

Editor: Xanh Lá

Sắc mặt Hồng Đậu không thay đổi, "Ta trao tình yêu cho ai, có liên quan đến ngươi à?"

"Đương nhiên có liên quan đến ta." Ôn Diễn hết sức tự nhiên cười nói: "Biết được Đậu Nhi ngoan trao tình yêu cho nam nhân nào, vậy ta đương nhiên sẽ có thể dùng điều này để làm thêm giao dịch với ngươi."

Hồng Đậu ha hả hai tiếng, nàng mặt không biểu cảm nói: "Ta sẽ nỗ lực tìm được bản đồ Tuyết sơn theo lời ngươi nói. Chờ ta tìm được rồi, ta sẽ liền đưa cho ngươi. Trong thời gian này, ta hy vọng ngươi sẽ không thương tổn sư phụ ta."

"Thế nào?" Ôn Diễn cười tủm tỉm hỏi: "Ngươi lại lo lắng cho hắn?"

"Người là sư phụ ta, ta không lo cho người thì nên lo cho ai chứ?"

Nàng càng lo lắng cho Ôn Quyết, thì mới càng có động lực tìm được bản đồ Tuyết sơn, nói cách khác, điều đó có lợi cho mục đích của hắn. Rõ ràng là nên cảm thấy sung sướng, nhưng hắn lại cực kỳ không vui. Loại người giống như hắn này, khi cảm thấy không vui, sẽ cười càng thêm hoàn mỹ, giọng cũng càng thêm mềm nhẹ, "Vì thế, Đậu Nhi ngoan sẽ không khóc thút thít vì vị A Miên công tử kia nữa sao?"

A Miên…

Trái tim Hồng Đậu như bị bóp chặt, mỗi khi nhắc tới A Miên, nàng liền nghĩ đến hắn đã không còn bên cạnh nàng nữa. Bất luận qua bao lâu, trước sau nàng cũng không quen được những ngày không có hắn bên cạnh, mà chờ đợi gặp gỡ A Miên trong mộng, đã trở thành động lực để nàng sống qua mỗi ngày.

Hắn thấy nàng trầm mặc, trong mắt thoáng hiện hoảng hốt. Hắn thầm tức giận, vì sao mình phải nhắc tới chuyện này? Thấy nàng đau lòng, đó không phải điều hắn mong muốn, nhưng nhìn nàng để ý đến Ôn Quyết, hắn liền không nhịn được mà bóc lại vết sẹo của nàng.

Ôn Diễn đã sớm qua tuổi mao đầu tiểu tử*, nhưng vào lúc này, dường như hắn lại bỗng biến thành một thiếu niên thích ăn giấm.

(*)Mao đầu tiểu tử: cách nói mang tính chế giễu chỉ thiếu niên bồng bột chưa chín chắn

"Ngươi quả nhiên lén lút điều tra ta." Hồng Đậu lạnh giọng nói, lại cười một tiếng, "Không sai, người ta thích chính là A Miên, nhưng thực đáng tiếc, A Miên đã rời khỏi ta, hắn không còn nữa, ngươi không cách nào dùng hắn để uy hiếp ta được."

"Vậy sao?" Hắn cố nhếch khóe môi, "Vậy thật đúng là đáng tiếc."

Tay hắn đặt lên bàn chậm rãi nắm chặt thành quyền, nỗ lực khắc chế xúc động muốn tới gần nàng.

Hắn hiện tại là Ôn Diễn, không phải A Miên.

Hắn không ngừng nhắc nhở mình như vậy.

Hồng Đậu đứng dậy, "Thứ ngươi muốn, ta sẽ nghĩ cách tìm cho ngươi, trong lúc này, nếu ngươi dám động đến người Phương gia, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Dứt lời, nàng xoay người rời đi.

Ôn Diễn đứng lên, hắn hơi giơ tay, chỉ chạm được vào đuôi dải lụa tung bay trong gió trên y phục nàng.

Bóng dáng nàng rất nhanh liền biến mất, điều này khiến hắn buồn bã hẫng hụt.

La Nhất Bảo không biết từ góc nào chạy ra, "Sư phụ, dường như sư nương đã tức giận rồi."

Trước kia bởi vì quan hệ của Ôn Quyết và Ôn Diễn, La Nhất Bảo cũng muốn gọi Hồng Đậu một tiếng sư muội, chẳng qua khi ý thức được quan hệ của sư phụ mình và Hồng Đậu không bình thường, La Nhất Bảo liền nhanh chóng sửa miệng, không có chút chướng ngại tâm lý nào.

Ôn Diễn nhàn nhạt nhìn La Nhất Bảo.

La Nhất Bảo liền lập tức sợ hãi, hắn xoay người, rất nhanh liền biến mất tăm.

Lúc này, Phương Tử Mạch cũng bưng trà tới, thấy trong đình chỉ có một mình Ôn Diễn, nàng "Ủa" một tiếng, "Tỷ tỷ đâu rồi?"

"Trở về nghỉ ngơi." Ôn Diễn lại bình tĩnh như ban đầu, hắn cười một tiếng, ngồi trở lại chỗ cũ, trong đôi mắt có ý cười, có ôn hòa, nhưng ẩn sâu trong đáy mắt, lại như đang suy tư điều gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 457: Hỗ trợ giấc ngủ

Editor: Xanh Lá

Phương Tử Mạch đặt trà xuống, quan tâm hỏi: "Sư phụ, người bắt mạch cho tỷ tỷ con sao? Thân thể tỷ tỷ con không có việc gì chứ?"

"Cũng không có gì đáng ngại." Ôn Diễn uống một ngụm trà, nhàn nhạt nói: "Chỉ là thân mình Hồng Đậu hơi yếu, vẫn cần chú ý đừng để nàng quá mệt nhọc."

"Con nhớ kỹ!" Phương Tử Mạch gật đầu, biểu cảm nghiêm túc, hiện giờ chỉ sợ nếu Ôn Diễn có nói cần Bắc Vực tuyết liên để điều trị thân thể cho Hồng Đậu, nàng cũng sẽ không chút do dự lập tức khởi hành đi Bắc Vực luôn.

Ôn Diễn lại nói: "Ta đã kê mấy thứ thuốc bổ cho Hồng Đậu, ngươi cho người sắc thuốc rồi đưa cho Hồng Đậu uống đi, nhớ kỹ, không được nói thuốc là do ta kê, cứ nói là…thuốc hỗ trợ giấc ngủ bình thường cho nàng là được."

"Nhưng sư phụ, vì sao phải nói thế?"

Ôn Diễn nói: "Ta không muốn để Hồng Đậu nghĩ nàng có bệnh nặng gì, nếu nói thẳng ra nàng nhất định cũng sẽ có điều lo lắng, tóm lại thuốc điều trị thân thể cũng không phải loại thuốc phiền toái gì, có thể không nói cho nàng, cũng là giúp nàng bớt một chuyện sầu lo."

"Sư phụ nói thực sự rất có lý!" Phương Tử Mạch gật gật đầu, "Sư phụ, người yên tâm đi, con sẽ làm theo lời người nói."

Ôn Diễn cong môi cười, "Đồ nhi ngoan thật biết nghe lời, lòng ta rất an ủi."

Phương Tử Mạch ngượng ngùng cười.

Khi bưng thuốc đến cho Hồng Đậu uống, Phương Tử Mạch đã nói với Hồng Đậu thế này, "Tỷ tỷ, ta nghe hạ nhân nói, đèn dầu phòng tỷ luôn tới tận khuya mới tắt, ta lo tỷ mất ngủ, nên mới bảo phòng bếp sắc thuốc hỗ trợ giấc ngủ cho tỷ."

Thuốc hỗ trợ giấc ngủ?

Hồng Đậu nghe mấy chữ đó liền không còn lý do cự tuyệt, từ sau khi A Miên không còn, nàng thường xuyên phải tới khuya mới có thể ngủ, nhưng sau khi ngủ, tỷ lệ mơ thấy A Miên cũng cực kỳ ít. Đối với chuyện của nàng, từ nhỏ đến lớn, Tử Mạch đều cực kỳ để bụng, Hồng Đậu lại cảm động một phen. Uống thuốc xong, cũng không biết do tác dụng tâm lý hay do thuốc này quả thực hữu dụng, tối nay nàng thế mà lại có thể sớm ngủ say, hôm sau tỉnh lại liền thần thanh khí sảng, vì thế nàng cứ như vậy uống thuốc mấy ngày liền.

Lại đến đêm khuya, La Nhất Bảo canh giữ ở cửa viện, bị gió đêm thổi trúng lạnh run người. Hắn âm thầm oán giận, sư phụ hắn đúng là biết hưởng thụ thật, mỗi ngày thừa dịp mỹ nhân đi ngủ, liền leo lên ngủ trên giường mỹ nhân, ngược lại khổ cho đồ đệ như hắn phải ở bên ngoài trông chừng. Mấy ngày qua, hắn quả thực thiếu ngủ nghiêm trọng.

Nhưng La Nhất Bảo lại không thay đổi được vận mệnh đau khổ đó, vì hắn biết mình đấu không lại sư phụ.

Chẳng qua, trước đó vài ngày, khi La Nhất Bảo thấy được bã thuốc phòng bếp đổ đi, với trình độ y thuật không cao của hắn, thuốc kia tuy có thành phần giúp ngủ ngon, nhưng tác dụng lớn hơn nữa, hình như là an thai…

La Nhất Bảo không dám suy đoán lung tung, đặc biệt là suy đoán chuyện của sư phụ hắn, hắn trước nay là kẻ tiếc mạng, nên hắn cũng chỉ có thể yên lặng nuốt suy đoán này vào trong bụng mà thôi.

Khi trời sắp sáng, La Nhất Bảo thấy công tử áo trắng mặt mang nụ cười đi ra, hắn lập tức bước tới đón, "Sư phụ…"

"Ừm." Ôn Diễn vừa bước ra từ ôn nhu hương, tâm tình thật sự sung sướng, vì vậy cũng hiền hòa hơn không ít với La Nhất Bảo.

Đừng hiểu lầm, Ôn Diễn chỉ đơn thuần ôm Hồng Đậu ngủ một đêm mà thôi, Hồng Đậu hiện tại không chịu nổi giày vò, chỉ là hắn đã quen có nàng bên cạnh, nếu ban đêm không nghe được tiếng hít thở của nàng trong ngực hắn, hắn sẽ cảm thấy bất an.

"Sư phụ… con muốn hỏi một vấn đề."

Ôn Diễn cười, "Vấn đề gì?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 458: Lựa chọn?

Editor: Xanh Lá

"Sư phụ… người vẫn luôn muốn có được bản đồ Tuyết sơn, nhưng người cũng rất thích sư nương." La Nhất Bảo bị lòng hiếu kỳ quấy phá, "Nếu có một ngày, bản đồ Tuyết sơn và sư nương chỉ có thể chọn một, người sẽ chọn bên nào đây?"

Ôn Diễn dừng bước chân.

La Nhất Bảo cũng ngừng lại, hắn đột nhiên ý thức được mình vừa hỏi cái gì, liền hận không thể tát chính mình một cái, hắn đang nghĩ xem mình có nên lập tức vận khinh công bay đi không, lại bỗng nhiên cảm thấy kỳ quái, bởi hắn vẫn chưa cảm thấy bất luận hơi thở nguy hiểm nào từ trên người sư phụ.

Biểu cảm của Ôn Diễn dường như ngưng kết, hắn đứng thẳng bất động, dáng vẻ này của hắn… có lẽ nên nói là cảm thấy mờ mịt.

Nhưng hai chữ "mờ mịt" này, luôn không thích hợp với hắn.

Nếu bản đồ Tuyết sơn và Hồng Đậu chỉ có thể chọn một, hắn sẽ chọn bên nào đây?

Bản đồ Tuyết sơn, là chấp niệm mười mấy năm qua của hắn, mà Hồng Đậu, hắn chưa bao giờ có ý nghĩ Hồng Đậu sẽ thuộc về nam nhân khác.

Gió lạnh phất lên vạt áo hắn, dáng người gầy ốm trong sắc trời còn tối tăm tựa như tiên nhân bất cứ lúc nào cũng có thể theo gió mà rời khỏi nơi này.

"Sẽ không có ngày đó." Ôn Diễn lần nữa nâng bước mà đi, "Không ai, không có chuyện có thể trốn được khỏi tính toán của ta. Chuyện ngoài dự đoán, đều sẽ vĩnh viễn không xảy ra."

Theo như lời Ôn Diễn, thiên hạ là bàn cờ, người đời chính là quân cờ, toàn bộ thế giới này, hắn chính là người điều khiển bàn cờ đó, không ai có thể tránh được vận mệnh hắn đã lập nên. Bản đồ Tuyết sơn hắn muốn, Hồng Đậu, hắn cũng muốn.

La Nhất Bảo nhìn bóng dáng sư phụ đi xa, ánh trăng thanh lãnh, công tử áo trắng dưới ánh trăng sáng tỏ tựa như thần linh không nhiễm khói lửa phàm trần, hết thảy xung quanh đối với hắn, chẳng qua chỉ là món đồ chơi dùng để tiêu bớt thời gian nhàm chán mà thôi.

"Chuyện ngoài dự đoán đều sẽ vĩnh viễn không xảy ra sao?" La Nhất Bảo vuốt cằm nhíu mày, "Nói như vậy … chẳng lẽ sư phụ thích Hồng Đậu sư muội, cũng là chuyện nằm trong dự kiến của người?"

Không… Lời này có chút kỳ quái.

Một người có khả năng diễn kịch, cho dù diễn có tốt, cũng đều chỉ là hư tình giả ý, mà Ôn Diễn, bất luận sắm vai nhân vật nào, hắn đều có thể diễn rất đạt, bề ngoài khác biệt, tính cách khác biệt, thân phận khác biệt… những điều này hắn đều có thể diễn đến không lặp lại chút nào.

Nhưng việc thích Hồng Đậu này, cũng có khả năng là diễn sao?

La Nhất Bảo không rõ.

Mỗi ngày Hồng Đậu tỉnh giấc, liền phải nhớ lại một lần những chuyện xảy ra trước đây với Ôn Quyết, nàng cố lần tìm trong trí nhớ nhằm tìm ra manh mối về bản đồ Tuyết sơn gì đó kia, nhưng bất luận hồi tưởng mấy lần, nàng cũng chưa nắm được tin tức gì cả.

Chuyện hồi tưởng không gấp được, nàng cũng không thể tiêu phí tất cả thời gian ở chỗ này, còn một tháng nữa là hoạt động tìm bảo vật của Đại Mạc cổ lâu bắt đầu, nàng sợ nếu nàng đến chậm, Du Tử Tức sẽ liền rời đi.

"Tỷ tỷ, vì sao tỷ phải rời đi?" Phương Tử Mạch mới vừa chạm mặt Hồng Đậu ở hoa viên, liền nghe được tin Hồng Đậu muốn rời khỏi, nàng tội nghiệp bắt lấy tay Hồng Đậu, "Rõ ràng tỷ mới trở về không lâu mà…"

"Xin lỗi, Tử Mạch, ta có chuyện cần xử lý."

"Vậy ta đi cùng tỷ!"

"Chuyện ta phải làm rất nguy hiểm."

"Vậy ta lại càng muốn đi theo!"

Hồng Đậu đau đầu, xem ra nàng chỉ có thể lén lút rời khỏi nơi này. Nàng rất nhanh nói lảng sang chuyện khác, "Đúng rồi… sao mấy ngày này không nhìn thấy Kỳ Chiêu?"

“Kỳ Chiêu hắn đi chữa bệnh từ thiện.” Phương Tử Mạch bĩu môi nói: “Hắn không ở đây cũng tốt, đỡ chướng mắt ta.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Cô Ấy Không Online* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.